

Thả Dây Dài Câu Đại Thần

Contents

Thả Dây Dài Câu Đại Thần	2
1. Chương 1: Mông Hồng Thiên Hạ	3
2. Chương 2: Mọi Người Thăng Cấp, Cô Chỉ Muốn Kiếm Tiền	7
3. Chương 3: Đại Thần Đối Rách	10
4. Chương 4: Làm Sư Phụ Mà Như Thế Sao	14
5. Chương 5: Cái Gì Gọi Là Vung Tiền Như Rác?	17
6. Chương 6: Cuộc Đời Thật Tàn Khốc	19
7. Chương 7: Đóa Hoa Đào Đầu Tiên	22
8. Chương 8: Luận Vô Kén Rể	26
9. Chương 9: Bánh Bao Trong Truyền Thuyết	29
10. Chương 10: Quà Sinh Nhật Của Sư Phụ	33
11. Chương 11: Sư Phụ Đến Nhận Áo Liệm*	34
12. Chương 12: Sư Muội Mới Tới	38
13. Chương 13: Đồ Đệ Lão Đại Tạo Phản	42
14. Chương 14: Cơ Giận Của Phụ Nữ Chỉ Là Một Loại Cảm Xúc	46
15. Chương 15: Đóa Hoa Nuôi Trong Nhà Kính Của Lão Đại	50
16. Chương 16: Làn Kết Hôn Đầu Tiên Không Bệnh Mà Chết*	53
17. Chương 17: Về Jq	56
18. Chương 18: “ngẫu Nhiên” Và “có Tỷ Lệ”	59
19. Chương 19: Tân Hôn Vui Vẻ, Sớm Sinh Quý Tử	62
20. Chương 20: Ra Tay Đi	66
21. Chương 21: Đừng Nói Không Mất Hồn	69
22. Chương 22: Vừa Cưới Vợ Đã Quên Mẹ Hiền	72
23. Chương 23: Đừng Nói Không Mất Hồn	75
24. Chương 24: Những Chuyện Trong Đất Hoang	79
25. Chương 25: Bê Quan Tu Luyện	82
26. Chương 26: Đóng Cửa, Thả Chó	85
27. Chương 27: Bánh Bao Vô Sĩ...	88
28. Chương 28: Bạn Bè?	92
29. Chương 29: Dấu Ấn Thời Gian	95
30. Chương 30: Sư Phụ Mời Khách ~	98
31. Chương 31: Khụ	103
32. Chương 32: Cúc Hoa Tàn... >_	105
33. Chương 33: Một Bữa No...	110
34. Chương 34: Khi Bang Hội Lưu Manh Có Thêm Hủ Nữ	114
35. Chương 35: Sư Phụ Có Việc, Chơi Một Mình Nhé	117
36. Chương 36: Nước Ấm Luộc Bánh Bao	119
37. Chương 37: Việc Hạnh Phúc Nhất Thiên Hạ Đây	122
38. Chương 38: Mãi Mãi Là Kẻ Ngốc	126
39. Chương 39: Hôn Lễ Của Bang Chủ Đại Nhân	129
40. Chương 40: Đi Ôm Đồ Đệ Của Anh Đi	132

41. Chương 41: Luận Bàn Về Vấn Đề Dung Hòa Giữa Đồ Độ Và Bà Xã	135
42. Chương 42: Backspace	137
43. Chương 43	140
44. Chương 44: Chạm Tay	145
45. Chương 45: Mượn Rượu Làm Càn	148
46. Chương 46: Cô Ấy Rồi Cũng Trưởng Thành	152
47. Chương 47: Cuộc Sống Lưu Đày	156
48. Chương 48: Chương 48	159
49. Chương 49: Chỉ Cần Vung Cuốc Thật Giỏi	162
50. Chương 50: Thù Tiểu Mộc Dịu Dàng Ôm Ban	166
51. Chương 51: Yêu Quý Sinh Mệnh, Rồi Xa Tiểu Bạch	168
52. Chương 52: Lấy Chồng... Thì Đàng Hoàng Sao?	171
53. Chương 53: Tây Môn, Ông Bóp Chết Cậu!	174
54. Chương 54: Nếu Như Sai, Tôi Nguyên Sai Đến Cùng	177
55. Chương 55: Chúng Ta Thử Một Lần	180
56. Chương 56: Nhân Vật Chính, Nhân Vật Phụ, Người Qua Đường	183
57. Chương 57: Một Bộ Đồ Trắng	186
58. Chương 58: Những Ngày Sống Chung	188
59. Chương 59: Cám Dỗ	191
60. Chương 60: Chương 60	193
61. Chương 61: Chúng Ta Không Có Mùa Đông	197
62. Chương 62: Tiểu Mộc Nhỏ Bé, Tỉnh Mộng Đi Thôi	199
63. Chương 63: Sự Khác Biệt	202
64. Chương 64: Trên Đời Này, Không Phải Thần Tiên Thì Cũng Vẫn Có Đôi Có Cặp (bất Luận Thần Tiên Vẫn Là Quyển Lỡ)	205
65. Chương 65: Chùa	209
66. Chương 66: Xóa Sạch	211
67. Chương 67: Người Còn Đó Nhưng Tình Đã Hết	213
68. Chương 68: 3000 Quyết Theo Đuổi	216
69. Chương 69: Năm Tháng Qua Đi, Tất Cả Chỉ Là Một Giấc Mộng (hoa Tàn Hoa Nở, Đều Là Mộng)	218
70. Chương 70: Dành Cho Những Người Yêu Thương Và Mong Chờ He (1)	223
71. Chương 71: Dành Cho Những Người Yêu Thương Và Mong Chờ He (2)	226
72. Chương 72: Dành Cho Những Người Yêu Thương Và Mong Chờ He (3)	228
73. Chương 73: Gặp Lại Sư Phụ	230
74. Chương 74: Sau Buổi Gặp Mặt!	233
75. Chương 75: Trở Lại Đất Hoang	236
76. Chương 76: Tiểu Mộc, Gọi “dì” Đi	240
77. Chương 77: Lo Được Lo Mất	244
78. Chương 78: Bánh Bao Thịt Đả Cầu	247
79. Chương 79: Đời Là Chén Cú (1)	249
80. Chương 80: Bánh Bao Lạc Đường	251
81. Chương 81: Năm Tháng Trôi Qua, Đây Không Phải Là Giấc Mộng (sở Hữu Hoa Tàn Hoa Khai, Không Phải Mộng Không Phải Mộng)	253
82. Chương 82: Phiên Ngoại Cuối Truyện + Lời Tác Giả	256

Thả Dây Dài Câu Đại Thần

Giới thiệu

Kể về một người đàn ông vô cùng đặc biệt, anh ta là một kẻ rất giàu lòng yêu thương, sở thích của anh ta là...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tha-day-dai-cau-dai-than>

1. Chương 1: Mông Hồng Thiên Hạ

Thù Tiểu Mộc gặp Thánh Kỵ Sĩ là một việc rất bất đắc dĩ, báai anh làm sư phụ, lại là một việc bất đắc dĩ nhất trong tất cả những việc bất đắc dĩ cô từng làm.

Khi đó Thiên hạ II vừa mới mở sever chưa lâu, Thù Tiểu Mộc bị bạn bè đầu độc kéo vào một trò chơi nghe nói “rất xanh sạch”, sau khi cô vào chơi thì thấy quả nhiên là rất xanh sạch, ví dụ như phong cảnh, như ánh sáng, lại ví dụ như chiếc *mũ xanh của mấy nhân vật nam...

(*Người trung quốc ví đàn ông mang mũ xanh như bị cắm sừng ở Việt Nam)

Vì thế đồng chí Thù Tiểu Mộc liền có duyên tham gia trò chơi này.

Thù Tiểu Mộc vốn muốn tìm một thầy thuốc nam làm sư phụ, vì cô là một thích khách, loại nghề nghiệp mà đầu lúc nào cũng có thể nằm trên tay này, tự nhiên phải kết hợp với một người có nhiều bình sữa mới an tâm một chút. Về phần vì sao cô muốn tìm một thầy thuốc nam ... (nhỏ giọng) bởi vì trang bị mũ của thầy thuốc nam cấp 50, quả thật là rất xanh, thật bảo vệ môi trường.

Đáng tiếc nguyện vọng của cô lại không thể thành hiện thực.

Đó là sau khi cô tham gia trò chơi được một giờ, một tiểu thích khách cấp 15 mặc trang bị nghèo kiệt xác đang vội vàng làm nhiệm vụ, đột nhiên màn hình phía trên xuất hiện một hàng tin tức màu vàng rất chói mắt:

[Kênh thể giới] Thầm Dương Lôi Lôi: Thánh Kỵ Sĩ, anh là chiến sĩ cấp 39 không lo đi giết quái mà lại vô duyên vô cớ đi giết một người mới cấp 30 như tôi, tôi đã gặp không biết bao nhiêu người mặt dày không biết xấu hổ rồi, nhưng người có trình độ mặt dày cao siêu như anh thì tôi chưa thấy bao giờ! !

Quả thật chuyện này cũng không liên quan gì đến Thù Tiểu Mộc, nhưng thật không may là —— cái người tên là Lôi Lôi kia, chính là người đã kéo cô vào trò chơi này, chỉ định cô nhất định phải báai nó làm sư phụ, hơn nữa còn vỗ ngực nói, theo nó chắc chắn cô sẽ không chịu tổn hại gì, yên tâm đi!

Mà càng không may hơn, kênh thể giới vừa mới phát ra tin tức thì em gái Lôi Lôi kia đã gặp phải tình cảnh sống không được mà chết cũng không xong —— một đám người chơi nam không biết thương hoa tiếc ngọc tranh nhau tấn cô bé vô số lần, phút chốc trái tim pha lê của cô bé, đã vỡ tan thành từng mảnh —— do đó cô liền rời khỏi nơi thương tâm này. Vì thế thiên hạ hoang vắng, chỉ còn lại một mình Thù Tiểu Mộc.

Chuyện này bảo sao Thù Tiểu Mộc không cảm giận được chứ.

Hôm đó cô không muốn làm việc gì cả, ở bình địa Khổng Tước, cô bắt đầu phát tin tức đến giữa trưa, đem gia phả của Thánh Kỵ Sĩ ra, ân cần thăm hỏi theo thứ tự một lần.

Từ thời đại đồ đá ăn cần thăm hỏi một đường đến tận thế kỷ 25, thì một chiến sĩ Hoang Hỏa đi vào bình địa Khổng Tước đứng ở bên cạnh cô, trên đỉnh đầu là ID màu lam —— Thánh Kỵ Sĩ.

Tráng sĩ cao lớn thô kệch vác trường đao, vẻ mặt hung ác đứng trước mặt, Thù Tiểu Mộc chỉ cảm thấy trời xanh trên bình địa Khổng Tước cũng bắt đầu xám xịt, lúc ấy người mới chơi có gan lớn như cô cũng thấy kinh sợ một chút, nhưng câu nói đầu tiên của chiến sĩ này làm cô rất bất ngờ.

[Người xa lạ] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Biểu cảm cười to] Mới chơi à? Để anh mang em đi thăng cấp.

Thù Tiểu Mộc bị ngữ khí hòa ái dễ gần như thế làm cho choáng váng, server này mới khai trương có một ngày, cấp 39 coi như là cấp bậc rất cao, mà người này lại nói chuyện dễ gần như thế, làm bạn học Tiểu Mộc vốn rất lương thiện có chút được sung ái mà hoảng hồn. Cũng may mặc dù cô hơi chột dạ, nhưng cũng không đến mức quên “Kẻ thù của bạn bè”, cho nên bạn học Thù Tiểu Mộc vô cùng quyết đoán nói lời cự tuyệt.

Chiến sĩ trước mặt cũng không tức giận, anh ta đáp lại thật chân thành:

[Người xa lạ] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Cho dù em muốn báo thù cho bạn, cũng phải thăng cấp mới được đúng không?

Bạn học Thù Tiểu Mộc động lòng: người này, tính cách của anh ta hình như cũng không xấu lắm...

Đúng là sai một bài toán bán một con trâu, bạn học Thù Tiểu Mộc đã trở thành đồ đệ của chiến sĩ Hoang Hỏa có vẻ mặt dữ tợn như thế, một lần sai ôm hận ngàn đời.

Thời kỳ đầu, Thù Tiểu Mộc quả thật là đồ đệ hạnh phúc nhất trên đời. Cô đánh quái, Hoang Hỏa hỗ trợ; cô làm nhiệm vụ, Hoang Hỏa làm bản đồ sống; cô vào phó bản, Hoang Hỏa giúp cô hưởng gấp đôi kinh nghiệm, anh ta giống hệt như một con ngựa đi theo cô vậy.

Bạn học Thù Tiểu Mộc rất ngạc nhiên, thử nghĩ mà xem, một quái nhân luôn lấy việc giết người mới làm niềm vui, liệu có thể chịu được tình huống này hay không? !

Cuối cùng vẫn là nhờ người bạn giới thiệu cô vào trò chơi nói một câu khiến người đang ở trong mộng bừng tỉnh: “Con heo này! Đừng có dẫn độn như vậy chứ, tên này chờ cậu lên tới cấp 30, mất đi sự bảo hộ rồi giết cậu đó!”

Thù Tiểu Mộc cứ như bị tát một gáo nước lạnh, mới nhớ tới quy tắc trò chơi này là toàn bộ trẻ em chưa đạt cấp 30 sẽ chịu sự bảo hộ của hệ thống, không thể giết. Việc này khiến ấn tượng đầu tiên của cô về Thánh Kỵ Sĩ đó là —— một tên vô lại thâm hiểm, hẹp hòi, gian xảo, quỷ quyệt đáng khinh! >__

Từ khi hiểu gian kế của đối phương, bạn học Thù Tiểu Mộc cũng nhanh chóng nghĩ ra kế sách đối phó. Vì thế vào một buổi tối, lúc chiến sĩ Hoang Hỏa lại mang cô vào phó bản cấp 21, cô làm nũng dụ dỗ anh ta thu cô làm đệ tử chân truyền.

Khi đó Thánh Kỵ Sĩ vừa đạt cấp 45, đúng là cấp bậc cho phép thu đệ tử chân truyền.

Trong game này, đệ tử chân truyền không giống đệ tử bình thường, nhất là cấp bậc xuất sư, đệ tử bình thường là cấp 30 sẽ xuất sư, nhưng đệ tử chân truyền lại cần tới cấp 45 mới có thể xuất sư, hơn nữa sau khi xuất sư số thời gian thầy trò hai người ở chung sẽ được tính vào điểm danh vọng thầy trò, số quái bị giết cũng được tính; hai là cách giải trừ quan hệ thầy trò rất khác nhau, đối với đệ tử bình thường hai bên thầy trò đều có khả năng chấm dứt quan hệ thầy trò, mà đệ tử chân truyền thì lại khác, chỉ khi nào đệ tử không vào chơi hơn mười lăm ngày mới có thể chấm dứt quan hệ.

Lời vừa nói ra, chiến sĩ Hoang Hỏa hơi chần chừ, cuối cùng Thù Tiểu Mộc xuất ra đòn sát thủ —— không nhận đệ tử chân truyền không thăng cấp!

Chiến sĩ Hoang Hỏa mang ID Thánh Kỵ Sĩ cắn răng một cái, được!

Theo thông tin NPC nêu lên, quan hệ thầy trò tàn khốc của hai người chính thức được xác lập.

Hoạt động của thầy trò hai người trong bốn năm ngày qua là, Thánh Kỵ Sĩ không thăng cấp, không làm nhiệm vụ, không ra chiến trường, đi theo cô đánh quái, hôm nay, chiến sĩ Hoang Hỏa rốt cuộc cũng nhận không được:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đồ nhi thân yêu, con hẳn là có thể thăng cấp 30 rồi chứ?

Thù Tiểu Mộc nhìn kinh nghiệm của mình rõ ràng là có thể thăng lên cấp 35, đáp một cách vô cùng nghiêm túc:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Hồi bẩm sư phụ, hiện tại ước chừng đồ nhi có thể thăng lên cấp 26.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Đồ mồ hôi lạnh] Không thể nào... mau đến đây, vì sư mua linh đan cho con vậy ha ha.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [Há miệng cười to] Cảm ơn sư phụ!

Thời gian nháo lên một cái lại qua ba ngày, Thánh Kỵ Sĩ vẫn không thăng cấp, không làm nhiệm vụ, không ra chiến trường như cũ, một đường đốc thúc Tiểu Mộc vào phó bản, giết quái, làm nhiệm vụ, thăng đến khi đứng ở thành Cửu Lê, hoàn thành nhiệm vụ Ba Thực, đồ nhi thân yêu của anh vẫn còn dậm chân tại cấp 24.

Ngã ba đường thành Cửu lê, chiến sĩ Hoang Hỏa lau nước mắt.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Đập bàn] Đồ nhi thân yêu, thật ra con có muốn thăng cấp không! !

[Bạn tốt] bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [Há miệng cười to] Con thích cấp 24, con quyết định ngừng ở đây, không thăng nữa!

Chiến sĩ Hoang Hỏa nghe vậy, thiếu chút nữa lấy trường đao ra cạy hòn đá truyền tống nằm ở ngã ba đường:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Nhíu mày] Vậy vì sao con còn muốn vì sư thu con làm đệ tử chân truyền hả? !

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [Há miệng cười to] Vì để cho sư phụ không thể trục xuất con ra khỏi sư môn! Muốn giết con ư, không có cửa đâu!

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Mẹ kiếp! ! !

Từ đó về sau, bạn học Thù Tiểu Mộc mỗi ngày đều đăng nhập, nhưng lại không đi thăng cấp. Vì thế Chiến sĩ Hoang Hỏa Thánh Kỵ Sĩ liền có một ngu đồ vĩnh viễn không thể xuất sư, lại cũng không thể trục xuất, cô nàng gọi là Thù Tiểu Mộc, cũng là nữ đồ đệ duy nhất của anh ta.

Chiến tích huy hoàng ăn trộm gà không được còn mất nắm thóc của lão đại Mông Hồng Thiên Hạ, được truyền lưu thiên cổ và trở thành trò cười trong công hội Mông Hồng Thiên Hạ.

Được rồi, chúng ta quay lại nói về Thánh Kỵ Sĩ, chúng ta đã biết anh ta là chiến sĩ Hoang Hỏa, một nghề nghiệp rất nổi tiếng, tấn công cao máu lại nhiều, nhưng phòng ngự thấp. Nếu cùng nhau vào phó bản cấp cao, thấy thanh máu của tên nào tụt ào ào thì khẳng định tên đó chính là Hoang Hỏa.

Tính cách, nói thế nào nhỉ, anh ta thật giàu lòng thương người, rất thích chăm sóc phụ nữ, đương nhiên đây cũng không tính là một tật xấu, phong lưu vốn là bản tính của đàn ông thôi, vấn đề này cũng không có gì đáng chê trách.

Nhưng mà... Nếu anh ta lại luôn thích chăm sóc phụ nữ của người người khác, thì đó mới là vấn đề =_=_|||

Sở thích của anh ta chỉ có một, lấy giết người làm niềm vui, lấy gây thù làm lẽ sống. Chiến trường, thế lực chiến, thành chiến các loại cho dù là PK hợp pháp, đã chiến bật đồ sát... chuyện nào cũng không thể thiếu anh, nói ngắn gọn, anh ta vừa thấy người, đã muốn chém hai đao, gõ cho hai búa, làm cho người ta chết bất đắc kỳ tử . =_=_|||

Trên thế giới có một bảng xếp hạng đại thần, đương nhiên anh ta chắc chắn không có phần, nhưng nếu **GM có thể lập một bảng xếp hạng các nhân vật hèn hạ bỉ ổi, anh khẳng định có thể đứng thứ nhất.

(**quản lý game)

Đương nhiên, một người như vậy, làm sao có thể thành lập một công hội, hơn nữa đảm nhiệm chức vụ lão đại một thời gian dài, anh cũng có ưu điểm nhỏ. Ưu điểm của anh chính là... che chở trẻ nhỏ. Người nào

vào trong công hội của anh, anh coi như con đẻ của mình vô cùng nâng niu, mà người của công hội khác, anh coi tất cả đều là chó nhà hàng xóm. =.=

Cho nên mặc kệ phát sinh chuyện gì, con đẻ của mình luôn đứng, con người khác đều là đồ mất dạy, không phân rõ đúng sai. Con đẻ của mình bị người khác giết, nhất định phải đòi lại công bằng. Con đẻ của mình giết người khác... Ặc, đó nhất định là do đối phương gieo gió gặt bão.

>_

Cũng bởi vì có một lão đại tạo một môi trường quái dị cho con trẻ lớn lên như thế, do đó một công hội đặc biệt biến thái cũng ra đời và tồn tại, nó là Mông Hồng Thiên Hạ trong truyền thuyết.

Khi đó Thù Tiểu Mộc còn chưa gia nhập công hội này, cấp bậc của cô vẫn đứng vững ở cấp 29, hoàn thành xong tất cả nhiệm vụ, ngoại trừ mỗi ngày đi lêu lổng giang hồ, thì cô cũng không còn việc gì để làm. Mấy ngày trước Thánh Kỵ Sĩ còn chưa bỏ cuộc, quay lại đốc thúc cô, sau lại thấy cô quyết tâm không thăng cấp, vị chiến sĩ Hoang Hỏa đáng thương rốt cuộc cũng từ bỏ đau đớn đánh ngã bức tường ở phía Nam, từ đó không thèm để ý đến cô nữa.

Vì thế ở vùng đất xanh sạch, nơi mọi người đều tích cực người ngã ngựa đổ, đua nhau thăng cấp thì đồng chí Thù Tiểu Mộc một thân một mình nhàn nhã ngao du —— Thậm chí cô còn mang trên đỉnh đầu cái tên” đồ đệ Thánh Kỵ Sĩ “, ở khu Cửu Lê thành Thái Thú cởi bỏ toàn bộ trang bị, trần truồng chạy rong.

Em gái xinh đẹp trần truồng hàng đêm chạy loạn ở trong thành, tự nhiên sẽ khiến vô số người chú ý, bọn họ đều vô cùng thống nhất đưa ra ý kiến: Mẹ nó, Thánh Kỵ Sĩ này là ai không cần biết? Về sau trăm ngàn lần không thể bái cha nội này làm sư phụ nha! ! !

=_||||

Lúc đó chủ nhân của lời đồn đang đánh quái trong phó bản cấp 55 ở Thái Hư Quan bỗng nhiên hắt xì hai cái, bất mãn nói:

[Thủ lĩnh đoàn đội] Thánh Kỵ Sĩ: Mẹ kiếp! Người ngoài hành tinh, có phải ông đây không chia cho ông Túy du tiên, ông mắng thầm tôi trong bụng đúng không? !

[Đoàn đội] Người ngoài hành tinh: ? [Đập bàn] Tôi giống loại người không có lương tâm đó sao? !

Tất cả mọi người trong đoàn đội đều vô cùng đồng ý, bọn họ đồng lòng phát ra tin tức, bày tỏ: rất giống.

=.=

Dù sao đi nữa, thì từ đó về sau, một khoảng thời gian vô cùng dài trôi qua, hội trưởng đại nhân của Mông Hồng Thiên Hạ sống người khi không thu được một đồ đệ nào. Ngày sau anh ta cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, vì thế liền mở kỹ năng thu đồ đệ tự động trên hệ thống.

Mà cũng rất đau khổ là người ta vừa thấy đại danh của Thánh Kỵ Sĩ , liền lập tức đá anh ra, tìm một sư phụ hiền lương khác.

Hội trưởng Thánh Kỵ Sĩ rất hoang mang, loại hoang mang này theo anh ta từ cấp 45 thăng đến khi đạt cấp 60, ngày đó anh ở thành Cửu Lê nhìn thấy hai hàng đối thoại:

[Phụ cận] Nấu chín bồ đề: Xem kia, bên kia có một tên đạt cấp 60 nha! [Chảy nước miếng]

[Phụ cận] Một giây giết ba ngàn: Tui khinh, cậu dám bái tên đó làm thầy không? Thăng chả có một đồ đệ, hơn mười ngày nay còn trần truồng ở khu Thái Thú, hỏi mọi người trang bị là cái gì kia! !

Chiến sĩ oai hùng cười Vân Mã đi ngang qua thành Cửu Lê, đột ngột ngã xuống hồ bơi trong thành Cửu Lê.

[Miền] Thù Tiểu Mộc: Mọi người tốt lành, mình là đồ đệ của Thánh Kỵ Sĩ, xin hỏi một chút, trang bị là cái gì vậy?

Phía dưới một loạt tin tức thật chính tề:

Quần chúng : Ta khinh!!

Chiến sĩ Hoang Hỏa vung đao mổ bụng.

2. Chương 2: Mọi Người Thăng Cấp, Cô Chỉ Muốn Kiếm Tiền

Thầy trò Thù Tiểu Mộc và Thánh Kỵ Sĩ rơi vào một cuộc chiến tranh lạnh, kéo dài cho đến khi Thánh Kỵ Sĩ đạt đến cấp 63, khi đó Thánh Kỵ Sĩ có đi thăm tên thích khách nho nhỏ này, dù anh ta có tức giận bao nhiêu cũng không giết được— mỗi lần muốn kích vào tấn công, hệ thống đều nêu lên cấp bậc của đối phương quá thấp, dần dần anh ta cũng sinh ra chướng ngại tâm lý, cảm thấy đứa trẻ này sẽ được hệ thống bảo vệ cả đời.

Mà Thù Tiểu Mộc phát hiện một chuyện lại càng thú vị, cũng nhờ đó mà cô từ chán nản không muốn làm gì bắt đầu ra tay làm việc — cô tìm được một phương pháp không cần nhiều vốn nhưng vẫn có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Cô phát hiện ở trong trò chơi này, kỳ thật có rất nhiều người chơi tự mình bán đạo cụ mà không hề có giá cả cố định, quả thật có những người lưu manh cũng thật lưu manh, anh ta có thể đem những thứ giá rất rẻ, thậm chí là mấy đạo cụ không xài nữa ra hết giá trên trời, mà có người thật thà cũng rất thật thà, hoặc là vốn dĩ người ta không thèm để ý chút tiền vật vãnh ấy, chắc do họ ngại nhiều đồ chật kho, bán ra sạch sành sanh cho khỏe. Những người này thường ra giá rất thấp.

Có đôi khi, bởi vì người bán có nhu cầu cấp bách cần quay vòng vốn, giá đưa ra cũng sẽ vô cùng thấp, nhưng nhất thời không có người mua thích hợp. Vì thế, bạn học Thù Tiểu Mộc liền quyết định xuống tay từ chỗ này.

Chọn lựa này, đã trở thành yếu tố quyết định cho hướng phát triển trong trò chơi của đồng chí Thù Tiểu Mộc.

Tiền, mặc kệ là cuộc sống đời thường hay là trong thế giới game, đó vẫn luôn là chỗ dựa vững chắc nhất, đại gia muôn năm, nhất là trong vùng đất xanh sạch này, mọi thứ đều miễn phí, do đó có rất nhiều đại gia trong đại gia, cho nên người muốn kiếm tiền, thì nhất định phải là cha của đại gia, nếu là ông nội của đại gia nữa thì càng tốt.

Mà bạn học Tiểu Mộc của chúng ta, liền vì vậy mà trở thành ông nội của đại gia, cô mở một cuộc điều tra mật về thị trường, cô bắt đầu so sánh giá cả của các loại đạo cụ tiêu thụ trên thị trường, cô cũng làm thêm một cuộc điều tra mật khác về thị trường mua vào và bán ra.

Nếu bạn cẩn thận để ý các chi tiết nhỏ, bạn sẽ phát hiện giá cả của đạo cụ trong trò chơi này cũng lên xuống theo quy luật, một khi nắm giữ quy luật này rồi thì việc kinh doanh buôn bán trở nên rất dễ dàng.

Ví dụ như thời điểm sever mới mở cửa, tiền trong trò chơi vẫn còn là một khái niệm của hiếm vật lạ, ngày đầu muốn kiếm một đồng tiền cũng chưa chắc được, nhưng một tháng sau, thì mỗi người chơi cần phải mua Ngũ Long đến hai đồng một cái, sau này mới từ từ giảm dần.

Lúc này đây, tất cả mọi người đều vội vàng thăng cấp, thì đó là thời điểm tốt nhất để kiếm tiền.

Cho nên nếu như bạn muốn kiếm tiền hay là chơi lâu dài trong trò chơi này, thì việc đầu tiên bạn phải làm không phải vội đầu sóng chết mà đi thăng cấp. Thăng cấp rồi lại thăng cấp, việc bạn phải làm là — kiếm tiền.

Đầu tiên, dĩ nhiên ai cũng phải bỏ chút vốn để đầu tư rồi, không cần nhiều lắm, nhưng ít nhất cũng phải đủ mua hai cái rương. Đương nhiên trước đó, bạn nhất định phải biết rõ trong trò chơi này tổng cộng có mấy loại rương, mỗi loại rương có thể chứa được cái gì, loại nào thì người chơi có nhu cầu cấp bách. Mà thật may là, bạn học Thù Tiểu Mộc của chúng ta, trải qua nhiều ngày nhàm chán, cuối cùng cũng mò thuộc lòng các dữ liệu kia.

Chủng loại rương trên thế giới rất đa dạng, nhưng hay dùng chủ yếu nhất là rương Đa Bảo Lương, hộp trang sức Tử Đan, rương Kim Bảo Khố, rương Chúc Tuổi Kim Ngưu, rương Kim Bảo Phú quý. Mà bình thường người mới kiếm tiền muốn mua, thì sẽ chọn rương Kim Bảo Phú Quý.

Thứ nhất là vì rương Kim Bảo Phú Quý không cần đạo cụ khác kết hợp, có thể trực tiếp mua ở chỗ NPC rồi mở ra, thứ hai là lúc mở rương Kim Bảo Phú Quý ra bên trong có thể có đạo cụ tốt, nếu không phù hợp có thể trực tiếp đến NPC đổi lấy tiền ngang giá mua rương.

Mà mấy cái rương này, quả nhiên là lựa chọn không tồi, ra toàn là đạo cụ khinh công, đạo cụ sấm chớp, ra bộ trang bị cấp 60 hoặc là vũ khí Thiên Vực, nhưng—— chú ý là, lúc này người trong game đang cấp bách kêu gọi tìm mua móng cho thú cưỡi Kim Ngưu... thì những đạo cụ linh tinh này dùng để làm gì?

Được rồi cho dù bạn có vui mừng đến phát điên, có thể mở ra một, hai trăm cái như vậy, nhưng cho dù bạn có là bàn tay vàng đi nữa, bạn mở ra toàn đồ tốt, mở ra đạo cụ khinh công, đạo cụ sấm chớp gì đi nữa, nhưng vào thời điểm mọi người đều còn đang đặt mua quần cộc, ai lại dư tiền đến mua đồ của bạn nha?

Cho nên, dù có tin tưởng, tất cả vật chất trước mặt bạn có giá trị cao đến cỡ nào đi nữa, thì tất cả đều là đồ bỏ, đồ bỏ thôi.

Lúc mở tất cả số rương cô có xong, thì một vấn đề khác lại nảy sinh, trong sever mới này, người có suy nghĩ giống như cô cũng không ít, mà bỏ tiền ra mua cũng không thiếu, nhưng rương Kim Bảo Phú Quý thì lại có giới hạn, mọi người nghĩ xem cô sẽ làm cách nào để có thể cướp được?

Vấn đề này, sau khi đồng chí Thù Tiểu Mộc của chúng ta cân nhắc một lúc, thì quyết định theo một người chơi tên là Mạn Đà La lão để học hỏi kinh nghiệm —— rương Kim Bảo Phú Quý ở từng khu vào chín giờ mỗi tối sẽ bắt đầu bán một lần, lúc này người chơi đều tranh nhau mua, cũng tranh giành kịch liệt.

Trước tiên bạn cần chờ ở chỗ thương nhân uy tín, ghi số lượng bạn muốn mua vào, số lượng lớn nhất có thể mua rương Kim Bảo Phú Quý là 255 cái, bạn học Thù Tiểu Mộc vẫn không rõ, con số 250 đẹp như vậy, vì sao còn phải dôi ra năm cái... =.=

Điền xong, hệ thống sẽ hỏi bạn có thật sự muốn mua nhiều như vậy không? Nhớ kỹ lúc này bạn nhất định không thể di động khung xác định đối thoại, nhưng nếu bạn có bí quyết thì sẽ không thành vấn đề, bạn có thể di chuyển nó lên tường. Chỉ cần nhìn kỹ thì bạn có thể phát hiện, xác định được nút vị trí rồi, thì sẽ không thay đổi. Cho nên bạn có thể di chuyển khung xác định của thương nhân uy tín, khiến nó nằm ở vị trí mà bạn có thể ấn nút xác định, xác định nút mua, đến tám giờ năm mươi chín phút vào thời điểm bắt đầu tranh nhau đến đâu rơi máu chảy, không cần di động chuột nhưng vẫn có thể bấm vào nút mua, 1 phút sáu mươi giây sau, bạn có thể cướp được.

Đương nhiên điều kiện quyết định vẫn là... Điện ổn định, mạng chạy mạnh, nhất định phải giữ vững, không cho phép rớt mạng nha —————

Cũng may bạn học Thù Tiểu Mộc hiền lành cũng không chịu thua kém, vào đêm hôm ấy cô thật sự đã cướp được. Mở hết, ra ba cái Thao Thiết Văn Đồng, chín tờ ngân phiếu, hai cái Thanh Vân Sắc. Thanh Vân Sắc kia có hai loại, một loại là Vân Đan Nghịch Chuyển, có thể cho ngựa ăn, gia tăng kinh nghiệm rất có giá trị, loại 2 là bán cho thương nhân, một cái có thể đổi được một trăm lượng vàng.

Không phải đã nói sao, sever mới mở này cô chỉ muốn có tiền, ngựa là cái gì, kia đều là mây bay, mây bay thôi. Các bạn cứ nghĩ xem, chờ cô có tiền rồi, cô mua một con thú cưỡi biết bay còn không chạy mau hơn con ngựa bốn chân sao?

OK đừng nói nó có thêm thuộc tính gì, có kích hoạt thành công hay không, các bạn thân mến, nếu các bạn chạy trốn nhanh, còn cần PK với cường đạo sao? Đánh không lại lên ngựa chạy là khỏe nhất .. =_=_|||

Quyết định muốn duy trì cuộc sống lâu dài, ngoài việc phải có tiền vốn, Tiểu Mộc còn gặp một vấn đề khác, chính là cấp bậc.

Trong trò chơi quy định, người chơi cấp 30 mới có thể mở cửa hàng, nếu không nhất định phải thông qua điểm giao dịch giới bán, mà giới điểm giao dịch bán phải có chi phí khấu trừ vào tay người giao dịch, hơn nữa lúc giao dịch thành công còn trích đến 4%. Mặt khác nếu cấp bậc của cô quá thấp, người mua hàng cũng rất khó tin tưởng cô? Cho nên Tiểu Mộc của chúng ta nhất định phải thăng cấp.

Cô dành ba ngày để quan sát sự phụ của mình nhiều lần, xác định đối phương đã hoàn toàn quên mất từng cô một đồ đệ như cô, không còn sát khí sót lại trên người cô nữa, bạn học Thù Tiểu Mộc mới chọn một đêm tối nhất trong tháng, trốn ở trong lòng các ca ca thủ vệ khu Thái Thú, vụng trộm thăng cấp.

Thăng cấp xong, cô vẫn không vội đi làm nhiệm vụ như cũ, mỗi ngày cô đều làm những việc giống lúc trước, có chăng là đi dạo tìm địa điểm mở cửa hàng, khai phá những vật phẩm có vẻ quý hiếm trong khu đất hoang của mấy tên “Thật thà quá hóa ngổ kia”, hoặc là tìm người hợp tác lâu dài.

Các bạn phải biết rằng, dù là bọn dân thường, đám bà tám hay là các đại thần, địa chủ trong cửu thành này, thì người lười cũng đều chiếm đại đa số. Bọn họ không muốn cả ngày chực ở kênh buôn bán khu, kênh buôn bán môn phái, kênh buôn bán bang hội, bán đạo cụ của mình, lại càng không muốn giống tên ngốc cả ngày xuất đầu lộ diện trước công chúng, vừa tốn thời gian vừa mất công mở quán, nhiều lúc bọn họ trực tiếp tiện tay gởi bán vào trong tiệm, hơi khôn khéo chút, có người sẽ xem giá bán của người khác rồi mới định giá bán cho đạo cụ của mình, mà còn có nhiều người thậm chí còn tùy tiện cho ra một cái giá rất thấp, bán một món đồ cực phẩm có thuộc tính hoàn mỹ mà giống như quặng rác. Còn có một loại người mỗi ngày đều đi phỏ bản, nhưng lại không bán những đạo cụ trang bị mà bọn họ không cần, mà lúc này bởi vì có người trong bang hội đề nghị muốn chia tiền, bởi vậy trang bị trong tay họ đều bị gấp rút bán ra.

Do đó các bạn muốn kiếm tiền nhất định phải ra tay từ đây, như vậy về sau các bạn mới có thể trở thành một đối tượng cung cấp hàng hóa vô hạn.

Mà bạn học Tiểu Mộc mua một món trang bị giá hai lượng vàng lúc bán ra lấy giá mười tám lượng vàng mà không có chút cắn rứt lương tâm nào—— ai biết bọn họ lười chứ !

>_

Đương nhiên, nếu các bạn muốn trở thành một người chơi lâu dài chân chính, thì xin mời các bạn chú ý khuynh hướng của các bạn trong trò chơi, nói dễ hiểu một chút, là các bạn phải biết trong trò chơi này cái gì đang lưu hành phổ biến nhất.

Muốn biết cái này bạn phải thường xuyên rèn luyện ánh mắt, bằng không bạn có mua vào giá thấp mấy đi nữa, một khi không có người mua, thì nó cũng trở thành phế phẩm vô dụng, tiền lời không kiếm được còn lỗ cả vốn gốc. Nó còn vô duyên chiếm kho hàng của bạn, vứt thì tiếc của, mà giữ lại thì vô dụng, chẳng phải nhìn nó sẽ rất ngứa mắt sao?

Mà bạn học Tiểu Mộc của chúng ta sau ngày, cũng dần dần mò được con đường sống cho cửa hàng.

Đầu tiên bạn phải thường xuyên lưu ý trang bị đang đứng hàng thứ bảy, bạn phải biết hiện tại người chơi cao nhất có cấp độ bao nhiêu, sau đó bạn phải luôn lưu ý người bên cạnh bạn, người cấp mấy thường xuyên đi dạo cửa hàng, họ xem cái gì là nhiều nhất.

Như vậy người chơi đi thăng cấp, đánh quái, làm nhiệm vụ đều cần đạo cụ, trang bị, dược phẩm sau đó họ sẽ vào cửa hàng mua bán của bạn.

Mặt khác bạn cũng phải lưu ý kênh tin tức thế giới, xem một ít người chơi cần dùng cái gì, giá cả mua vào, rồi xem người chơi khác lại đang bán cái gì, giá cả ra sao, nếu có người thích hợp, mọi người đều có thể nhận hàng rồi bán.

Còn có một cách làm người trung gian nữa, bạn thấy ai muốn mua cái gì, nhớ kỹ, rồi lưu ý. Khi bạn phát hiện người khác có bán cái đó thì mau liên hệ với người mua, sau đó xác định người mua vẫn cần mua, thì ép giá mua vào rồi căn cứ theo đó thương lượng giá bán ra, thành công, bạn sẽ kiếm được tiền lời nhờ sự chênh lệch giá.

Trong trò chơi có rất nhiều kẻ lừa đảo, hơn nữa phải chú ý để không bị mắc lừa, cho nên khi bạn chưa xác định giá bán ra, thì đừng liên hệ với người mua, bình thường nhất định không cho người mua biết bạn là người trung gian. Mà trăm ngàn lần đừng mua những trang bị đạo cụ khó bán, để ngừa bán lỗ bán tháo, ví dụ người B phát tin tức mua một món hàng rất ít người mua, vì người B cấu kết với người A, nên người A sẽ liên hệ bán hàng cho bạn, sau đó bạn mua hàng vào nhưng người B không mua nữa, đến lúc đó bạn sẽ phải ôm món hàng đó.

Bạn cần xác định giá cả các loại hàng có trong tay bạn, cho dù người khác không mua, cũng không đến mức lỗ lớn.

Thế mới nói, Thương Nhân ở trong cuộc sống hay là trong trò chơi đều phải cần trí tuệ, tin tức và ánh mắt phi thường sâu sắc, một ít đạo lý này, Tiểu Mộc cũng phải trải qua kinh nghiệm xương máu mới từ từ lĩnh

ngộ ra.

Sau đó, cô buôn bán càng ngày càng thuận buồm xuôi gió.

Mọi người bắt đầu đi giết quái Hầu tử, cô bắt đầu mua đi bán lại thức ăn bổ sung sức khỏe cho họ đi giết quái; mọi người bắt đầu mở rương, cô bắt đầu chuyển sang bán đạo cụ mở rương; đoàn người bắt đầu muốn nuôi dưỡng ngựa, cô cũng bắt đầu bán thức ăn và một ít kỹ năng của ngựa; mọi người bắt đầu làm hoạt động cuối tuần, cô bắt đầu chuyển sang bán đạo cụ; mọi người muốn thăng cấp, cô bắt đầu chuyển sang luyện hóa thạch, đá kim cương hoặc nâng cấp đá kim cương; mọi người bắt đầu chuẩn bị chiến tranh, Thành chiến, thì cô bắt đầu bán dược phẩm, phù hồi sinh, trang bị công thành; đợi cho mọi người bắt đầu chuẩn bị cưới vợ gả chồng, cô chuyển sang bán đạo cụ kết hôn; cuối cùng người ta bắt đầu ly hôn, cô liền bắt đầu chuyển sang bán hoa tai vô duyên.

=_ =|||

Vật gì giá thấp thì thu mua, giá ổn định thì bán ra. Bởi vì trong trò chơi, *MM luôn đáng yêu hơn các lão già, hướng chỉ là một MM thông minh đáng yêu, tay làm hàm nhai, cửa hàng của cô nhanh chóng đi vào quỹ đạo ổn định, danh tiếng bắt đầu từ từ nổi lên.

*muội muội

Sau này có người lười muốn mua cái gì liền trực tiếp nói cho cô biết, có người lười hơn thậm chí trực tiếp đem tiền đưa cho cô nhờ mua giúp, lúc đầu thì cũng có người tính toán lại giá hàng. Thù Tiểu Mộc đều cẩn thận ghi nhớ bọn họ, khi có người nhờ vả, cô luôn chuyển mấy vụ giao dịch thành những biểu tượng màu xanh cho nằm ở trên góc màn hình máy tính, mỗi ngày muốn mua bán cái gì cô đều cho nó thành nhiệm vụ nhắc nhở, vì thế giao dịch qua tay cô, chưa bao giờ xảy ra rắc rối nào.

Theo danh tiếng càng ngày càng lên cao, số giao dịch đưa cho cô càng ngày càng nhiều, mọi người trong sever này đều thấy một ID vô danh tiểu tốt ngay cả quần cộc cũng không có lấy một cái, lại chậm rãi xuất hiện ở bảng xếp hạng tài phú. Thật giống như người nào đó nói, cười ngựa trắng không nhất định là vương tử, anh ta cũng có thể là Đường Tăng. Cho nên các vị à, một người tài phú đứng ở bảng xếp hạng tài phú không nhất định là đại thần, người ấy cũng có thể là Thù Tiểu Mộc — một tiểu thích khách cấp 40, còn chưa biết xài kỹ năng.

3. Chương 3: Đại Thần Đói Rách

Có câu đã là vàng thì sớm muộn gì cũng sáng lên, bạn học Thù Tiểu Mộc không phải là vàng, nhưng lại xuất hiện tại vị trí chói lọi trên bảng tài phú*, nên dù cho có là một con cóc, thì cũng có thể phát ra hào quang mang phong cách của con cóc.

(*Bảng tài phú: Trong game có nhiều bảng xếp hạng, ví dụ bảng cao thủ là những người cấp cao nhất, lực chiến mạnh nhất thì bảng tài phú chính là những phú ông phú bà nhiều tiền nhất server.)

Cho nên Tiểu Mộc của chúng ta liền lấp lánh tỏa sáng...

Ặc, vậy thì sao?

Sở dĩ người trong Mông Hồng thiên hạ đột nhiên chú ý tới cô, là vì bộ quần áo Lục Họa của Người Ngoài Hành Tinh trong bang cần phối hợp với một bộ cánh màu trắng. Khi đó người dùng cánh còn rất ít, cho nên khi cậu ta nạp tiền mặt đổi thành tiền trò chơi rồi chuyển vào kho hàng, thì đột nhiên phát hiện tên mình bay lên nằm trên bảng tài phú. Việc cấp bách chính là nhanh chóng chạy đi khoe với bà con cô bác, vì thế cậu ta vội vàng rống lên trong kênh bang phái.

Do đó có rất nhiều người mở bảng tài phú ra xem, nhất thời bị hào quang của vị phú gia đệ nhất thiên hạ làm mù mắt chó, chăm chú cẩn thận xem xét một hồi, thì giật mình bắn ra khỏi ghế.

[Công hội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trúng Trúng: [Trùng mắt] Lão đại, mau ra đây xem, Thù Tiểu Mộc phú gia đệ nhất thiên hạ này có phải là tên đồ đệ vô dụng bị vứt bỏ của ông hay không?

Bang chủ đại nhân mở bảng ra liếc mắt một cái:

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Ủa? Hình như là vậy.

Anh ta nói.

Sau đó bang chủ đại nhân cấp sáu lăm đã bị toàn bộ bang hội vây công, sau khi chết ba lượt rốt cuộc cũng có người lên tiếng:

[Công hội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trứng Trứng:[Nhíu mày] Nhận được loại đồ đệ này không biết đã tu luyện mấy đời, ông còn dám bỏ quên? ! Lại đây, để tui đâm mù mắt chó của ông cho rồi! !

[Công hội] Nước Trong Vô Ngần: [Chảy nước miếng] Lão đại, giới thiệu đồ đệ của ông cho tui đi? Tui thề tui sẽ cẩn thận nâng niu cô bé.

[Công hội] Một Đêm Phong Lưu Ngàn Hoa Tàn: [Nhíu mày] Cút đi, thứ biến thái nhà ông, không được làm ô uế con gái nhà người ta! ! [Chảy nước miếng] lão đại, ông sẽ phó thác đồ nhi yêu quý cho tui chứ, đúng không? Đúng không?

[Công hội] Vạn Phật Triều Tông: [Đập bàn] Câm miệng hết đi, không cho phép YY vợ tui! !

[Công hội] Lá Thu Như Sương: [Ngửa mặt cười to] Các ông đều chậm, đều chậm chân cả rồi, Thù Tiểu Mộc sớm đã là "vợ yêu" của bản cung!

[Công hội] Một Đêm Phong Lưu Ngàn Hoa Tàn:[Nhíu mày] Cút, bà là con gái còn tới xem náo nhiệt cái gì! !

[Công hội] Lá Thu Như Sương: [Chảy nước miếng]Giới tính không thành vấn đề, nể tình vị trí đứng đầu bảng tài phú, bản cung không ngại cùng cô bé diễn bách hợp**.

(**Bách hợp: trái ngược với đam mỹ, là girl x girl đấy ạ.)

Quần chúng: ==|||

Cuộc chinh chiến tiếp tục, mà bạn học Tiểu Mộc của chúng ta rõ ràng không hề phát hiện mình dĩ nhiên đã trở thành miếng thịt béo cho đám sói đói... Ấc, được rồi, hiện tại đám này chỉ có thể gọi là chó đói, bạn còn không biết mình đã trở thành miếng thịt cho đám chó đói tranh giành thêm nhỏ dãi.

Khi đó hai ID vừa vặn tới cấp ba mươi của cô đang mở cửa hàng ở Trung Nguyên Tây Lăng và khu Thái Thú Cửu Lê, địa điểm mở cửa hàng cũng phải căn cứ theo thời gian và vật muốn mua, ví dụ như nếu bạn muốn mua nguyên vật liệu, tất nhiên là phải mở ở cửa ra vào phó bản, nếu bạn mua phù, thì phải mở tiệm ở chỗ thương nhân giám định phù, nếu bạn muốn mua bán thành phẩm, khẳng định là phải bày sạp ở khu kỹ năng. Mà việc thu mua này cũng phải có kỹ xảo, ví dụ Ly hỏa tinh, có giai đoạn giá nó hơi cao, rất nhiều người đều mua. Khi đó chúng ta nên mở hai cửa hàng gần bên nhau, một ID A để giá cực thấp, một ID B thì vẫn thu mua theo giá thị trường bình thường, như vậy nếu có người nào bán cho ID A, tốt lắm, bạn buôn bán có lời. Mau mau nhìn xem tên gốc kia là ai, liên hệ với hắn để hợp tác dài kỳ.

Đại đa số mọi người sẽ bán cho ID B, như vậy so với những người khác thì bạn vẫn có thể thu mua nhiều hơn một ít.

Mặt khác lúc mở hàng nhớ đừng nên vừa mua vừa bán cùng một loại đạo cụ, mặc dù việc này cũng đã hợp pháp hóa, nhưng mọi người vẫn mang tâm lý ghét cay ghét đắng. Người ta vừa thấy bạn đem những thứ vừa mua ra bán, dù chỉ hai ba lượng, cũng sẽ không muốn bán cho bạn nữa.

OK chúng ta tiếp tục nói về bạn học Tiểu Mộc, hiện tại bởi vì vô cùng rảnh rỗi, cũng không có hoạt động đặc biệt gì, bạn học Tiểu Mộc liền mở cửa hàng ở chỗ đông người.

Còn quý danh cấp bốn chín đáng thương của cô lại đi dạo đông dạo tây, vừa tìm kiếm người mua giúp trang bị, vừa sắp đặt những vụ làm ăn béo bở.

Đột nhiên, một hàng mật ngữ màu tím hồng nhảy ra:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn:[Ngửa đầu cười to] Đồ nhi thân yêu!

Bạn học Tiểu Mộc rung mình một cái:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Làm sao vậy? !

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn:[Ngửa đầu cười to] Đồ nhi bảo bối của ta, có phải trong túi của con có rất nhiều tiền hay không?

Một câu hỏi thẳng thắn đến người gốc như bạn học Thù Tiểu Mộc cũng không thể không hiểu đạo lý, sau khi cô lật qua lật lại túi hành trang, đã bình tĩnh đại ngộ mà nói một câu làm cho Thánh Kỵ Sĩ hộc máu mà chết:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Ừa, tiền trong kho lưu trữ có hạn, con đành phải mang trong túi. Làm sao mà sư phụ biết được?

Đám chó đói Mông Hồng Thiên Hạ vì những lời này, mà đồ hồng mắt quyết định cắn chết toàn bộ sinh vật giống đực trong bang hội ngoại trừ bản thân mình!

>_

Mà vị sư phụ của bạn Tiểu Mộc đột nhiên có vẻ hòa ái dễ gần một cách bất thường:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Ngửa đầu cười to] Đồ nhi thân yêu, đến, đến chỗ sư phụ đi.

Bạn học Thù Tiểu Mộc nửa tin nửa ngờ:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Đổ mồ hôi lạnh] Sư phụ muốn làm gì?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn:[Ngửa đầu cười to] Đồ nhi bảo bối, sư phụ thấy con sắp lên cấp năm mươi, trang bị còn khó coi như thế, vì sư giúp con chế một bộ Ảnh Vũ. (Ảnh Vũ: trang phục của thích khách cấp bốn trăm.)

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ :[Trùng mắt] Sư phụ tốt như vậy sao?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn:[Bi phẫn đập bàn] Sao đồ nhi lại hoài nghi vi sư! !

Thù Tiểu Mộc lúc ấy mới học năm nhất, rất ngốc rất ngây thơ, đọc quá nhiều tiểu thuyết võng du, nhóm đại thần đều một người một ngựa, một kiếm nơi tay, vạn người cũng đừng mong chặn nổi. Vì thế cô cảm thấy mình không nhất thiết phải gia nhập bang hội, bạn có bao giờ thấy nữ chính đại thần trong tiểu thuyết võng du, lại mỗi ngày ở bên ngoài phó bản kêu “Cần tìm tổ đội” không? Cho nên bạn Tiểu Mộc từng dùng nguyên một buổi chiều ở cửa phó bản địa ngục, phó bản cấp bốn hai cấp hoặc bốn tám rống ” Thích khách cấp bốn tám tự mình chinh phục phó bản”, hiệu quả là mọi người đều đồng ý nhất trí—— trực tiếp bị bỏ qua.

Thù Tiểu Mộc chịu đả kích lớn, khi đó mới phát hiện kỳ thật trong bất cứ trò chơi nào, chơi một mình thật sự thảm, quá sức thảm.

Vì thế Thù Tiểu Mộc mới nảy ra ý định gia nhập bang hội.

Trong trò chơi, đương nhiên là có rất nhiều bang hội. Thù Tiểu Mộc lại chỉ biết tên hai cái —— Trác Tuyết cùng với Mông Hồng Thiên Hạ. Lúc đó cô còn chưa hiểu bang hội có thực lực lớn cỡ nào, sở dĩ có ấn tượng sâu sắc với hai bang hội này, là vì trên các kênh công cộng thường xuyên xuất hiện ——

[Thế giới] Chiến Hồn Long Thành: [Nhíu mày] Bọn chó Trác Tuyết, có ngon đi ra đấu một_một với ông mày, giết người mới thì có gì hay ho! !

[Thế giới] Gió Thu Cuốn Hết Lá Vàng: [Phun] Bọn chó Mông Hồng Thiên Hạ đi ra liếm chân cho ông nhà người!

=_||||

Nhìn tình hình như vậy, hào quang của hai bang hội lớn này quả thật là rất sáng, rất chói mắt, chẳng trách Tiểu Mộc lại cảm thấy hai bang hội này có thực lực mạnh nhất.

Mà chân chính làm cho Tiểu Mộc quyết định gia nhập Mông Hồng Thiên Hạ, còn là vì bấy giờ tối hôm đó, có người muốn mua đồ của cô, cô giao hàng tận nơi, hẹn tối Vinh Trữ trấn ở Giang Nam.

Bởi vì Vĩnh Trữ trấn không phải khu an toàn, không có thủ vệ, vì vậy cũng là một chỗ tuyệt vời cho các bang phái giải quyết ân oán cá nhân, bạn nhỏ Tiểu Mộc vừa đến, liền gặp một đám nick đỏ đang ở đó giương nanh múa vuốt.

(***Nick đỏ_ Hồng danh: Khi bạn giết người hay bật chế độ đỏ sát để giết người thì tên sẽ biến thành màu đỏ và điểm PK sẽ tăng lên tương ứng với số lần giết người. Ở một số trò chơi, những người giết nhiều người phải ngồi tù để tẩy điểm PK, hoặc đưa đầu cho người khác giết lại, nếu bạn giết người có nick đỏ thì không bị tăng điểm PK.)

Một thích khách nho nhỏ không đến cấp năm mươi làm sao mà chạy thoát. Dao kiếm không có mắt, chúng nó cũng mặc kệ bạn có sáng lấp lánh ở cái băng nào đó hay không —thậm chí Tiểu Mộc không thể tính là bị người ta giết chết, chỉ có thể xem như người bị trúng tên bay đạn lạc mà tử trận.

Phản ứng của Thù Tiểu Mộc chính là vỗ vỗ cái mông sống lại chạy đến cạnh đá truyền tống của trấn Vĩnh Trữ, trong trò chơi giết chóc không thể tránh được, người mới như Tiểu Mộc, cũng sớm đã quen rồi. Hối người mua, đối phương đáp lập tức đến. Vì thế cô ở bên cạnh đá truyền tống ngây ngốc chờ.

Một lát sau, một chiến sĩ Hoang Hỏa khiêng trường đao mà đi qua, trên đỉnh đầu là ba chữ máu chảy đầm đìa— Thánh Kỵ Sĩ.

Thù Tiểu Mộc vẫn còn có vẻ miễn cảm với ba chữ này, cô nhích lại gần đá truyền tống, hận không thể biến thành vô hình. Nhưng người ta tốt xấu gì cũng lớn hơn cô gần hai mươi cấp, ẩn thân hay không ẩn thân thì có gì khác nhau? Càng trốn càng giấu đầu lòi đuôi.

Cuối cùng bạn nhỏ Tiểu Mộc quyết định thản nhiên đứng đó, sau đó mặc niệm anh ta không nhìn thấy mình, anh ta không nhìn thấy mình, anh ta không nhìn thấy mình... = =

Chiến sĩ kia lại thật sự không để ý đến cô, anh ta mở kỹ năng di chuyển tốc độ cao, giờ cặp chùy di chuyển giữa một đám nick đỏ như trục lăn máy giặt. Khả năng cận chiến của chiến sĩ Hoang Hỏa thật sự rất mạnh, nhưng trò chơi vẫn có cân bằng, cho nên trong một đám nick đỏ, anh ta chia đều dùng tần suất ba phút một lần không ngừng chết rồi trở về đá truyền tống.

Thù Tiểu Mộc ngây người, đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy một trận đấu hỗn loạn chân chính, cô vĩnh viễn luôn co đầu rụt cổ ở khu an toàn chưa bao giờ PK, Thù Tiểu Mộc chỉ cảm thấy kích thích, giống như người mê bóng đi xem bóng đá, còn nhiệt huyết sôi trào hơn cả vận động viên trong trận, nhìn mỗi người chạy đi chạy lại trong sân đều cảm thấy cảm động lây, chỉ thiếu điều căng cổ họng kêu cổ lên.

Chiến sĩ Hoang Hỏa rõ ràng là người tập trung đại bộ phận hỏa lực của quân địch, Thù Tiểu Mộc chỉ thấy anh ta không ngừng giết người, sau đó chết đi rồi sống lại xuất hiện ở đá truyền tống, rồi lại nhanh chóng mang theo chùy, khiêng đao giết người, tiếp theo lại tiếp tục chết một cách oanh liệt...

Một đám nick đỏ không ngừng giảm đi, rồi lại không ngừng đông lên một lần nữa.

Một lát sau giống như bình khí đều ăn no uống đủ máu tươi, nhuộm đầy sát khí, chiến sĩ Hoang Hỏa cao to trâu bò, vẻ mặt hung hãn kia đột nhiên lại lộ ra vài phần hào khí đội trời đạp đất.

Đang mê mẩn xem cuộc chiến, thậm chí quên cả thúc giục người mua, cô ngây người ở trấn Vĩnh Trữ bốn mươi phút.

Thăng đến...

[Phụ cận] Thánh Kỵ Sĩ: Trên người ai có tiền, cho tui mượn hai mươi lượng vàng sửa trang bị, ngày mai tui trả.

=_||||

Thù Tiểu Mộc ngã xuống đất.

Vì thế cái loại hình tượng đại thần đội trời đạp đất này, lập tức tan biến không còn sót lại chút gì.

Cho nên các bạn thấy đấy, trong trò chơi kỳ thật không có đại thần, cho dù PK rất siêu, cho dù sắp đến cấp tối đa, cho dù giết người như ma — cũng có thể không có đủ cả tiền sửa trang bị.

Vì thế chiến sĩ Hoang Hỏa đầy hào khí ở trong mắt Thù Tiểu Mộc , bị giảm giá trị thành một kẻ kẻ lang thang đói rách.

Tuy vậy mọi người đều cực lực không tin, làm sao có thể như thế...

Trung Quốc có một câu tục ngữ, gọi là đánh rắn giập đầu. Một khi trang bị tổn hại, tất cả thuộc tính sẽ biến mất toàn bộ, nói cách khác chính là mặc cũng như không. Lúc này không giết anh ta thì còn đợi tới lúc nào? !

Lúc đó anh ta đang là nick đỏ, lại không thể quay về khu an toàn, trấn Vĩnh Trữ ở Giang Nam liền trình diễn một màn cực kỳ máu tanh—— một chiến sĩ Hoang Hỏa bị bạo cú hoa.

Quả thật khi đó Tiểu Mộc còn rất giống thánh mẫu, nhìn Hoang Hỏa bị luân, cảm giác kia tựa như một đại hiệp uy phong tám phương chuyên trừng bị ác bá đùa giỡn con gái đàn hoàng, lại trùng gian kế bị nhóm ác bá đánh đến rã rời đầy đất. Tuy rằng lòng cô có khúc mắc với chiến sĩ Hoang Hỏa này, nhưng dù sao cũng chỉ là trò chơi, cũng không có thâm thù đại hận gì.

Vì thế lúc ấy cảm giác đồng tình liền tràn đầy trong lòng.

[Hệ thống] Bạn yêu cầu giao dịch với Thánh Kỵ Sĩ.

Khi đó chiến sĩ Hoang Hỏa vừa vặn mới sống lại đứng lên, thừa dịp thời gian hệ thống bảo hộ mà quay về. Sau mười giây anh ta mới đồng ý giao dịch.

[Hệ thống] Số tiền giao dịch: 100 vàng 0 ngân 0 đồng, giao dịch thành công.

4. Chương 4: Làm Sư Phụ Mà Như Thế Sao

Cuộc sống chơi game của cô kỳ thật rất buồn chán, người ta đi phó bản có BOSS để giết, vào chiến trường có đối thủ để đấu, cho dù là làm nhiệm vụ đi nữa thì ít nhất cũng có NPC, nhưng mà làm một thương nhân, thì chỉ có thể làm bạn với một đồng cửa hàng, rồi theo đó là những loại đạo cụ mà giá cả của nó không ngừng tăng lên rồi rớt xuống.

Thù Tiểu Mộc cố nhẫn nại, đương nhiên điều này cũng không nói lên ý chí kiên trì của cô —— phần lớn có lẽ là do cô có thần kinh thép. Ai bảo cô chỉ có hứng thú đi lung tung dạo nhiều cửa hàng, cẩn thận ghi lại giá chênh lệch của mỗi đạo cụ, liên tục so sánh giá cả với ngày hôm qua, tổng kết số tiền lời và số hàng tồn kho, còn chăm chỉ đến mức tính toán xem đạo cụ nào có thể đầu cơ tích trữ, đạo cụ nào phải nhanh bán ra cho hết.

Lúc này, cô đang đi qua rừng trúc ở Giang Nam, định treo máy đánh quái hưởng kinh nghiệm, đột nhiên có một nick đỏ đi xẹt qua bên người cô. Thù Tiểu Mộc sợ hãi tất cả nick đỏ, vì sợ bị công kích mà trái tim tích cực đập loạn nhịp, tay chân bắt đầu luống cuống, đầu óc trở nên mù mịt. Bởi vậy phản ứng hiện tại của cô cũng có thể lý giải được—— cô nghiêng người vọt đứng sang một bên.

Lúc sau, có một tốp năm tốp ba nick đỏ chạy tới, trong một đồng ID lộn xộn chen chúc, cô liếc mắt nhìn, nhận ra trong đó có cả sư phụ vô lại của cô —— Thánh Kỵ Sĩ.

Quả nhiên bọn họ nói một câu phi thường có đạo lý —— ở đâu có dã chiến thì ở đó không nhất định có Thánh Kỵ Sĩ, nhưng ở đâu có Thánh Kỵ Sĩ thì nhất định ở đó có dã chiến.

>_

Tiểu Mộc cũng không tính ở lại xem, cô cười nai con muốn đến trước đá truyền tống ở rừng trúc. Nhưng mới đi được hai bước, thì có một bọn thích khách xoay người đuổi theo Thánh Kỵ Sĩ, ám khí bay đầy trời chặn đầu anh ta, khiến cô cũng bị bao vây trong đó.

Một ID nhỏ bé cấp 50, bị một thích khách cấp 60 công kích, cho dù có khổng chế kỹ năng đi nữa, cũng đã khiến cô rớt mất một phần ba máu. Xác định bản thân có đánh trả cũng không ích gì, Tiểu Mộc lại càng thêm bình tĩnh —— thực bình tĩnh chờ trở về thành sống lại. ==|||

Không ngờ chiến sĩ Hoang Hỏa không biết đã được thầy thuốc nào bổ sung máu, anh ta đang chạy vội quay lại đây, trường đao trên vai đổi thành hai cái búa, dùng kỹ năng quần công giáng một đòn vào bọn thích khách.

Chợt bị công kích, thích khách nick đảo lập tức đổi mục tiêu chú ý từ Thù Tiểu Mộc sang Thánh Kỵ Sĩ. Tất cả những việc này phát sinh chỉ trong một tia sáng chớp nhoáng, đối với một người mắt thường phàm tục như Tiểu Mộc, thì đó là biến cố lớn, quả thật quá nhanh, cô còn chưa kịp phản ứng gì, chiến sĩ Hoang Hỏa đã tặng cho thích khách vài chiêu “coi như là đáp lễ”. ID “Thánh Kỵ Sĩ” trên đỉnh đầu chiến sĩ Hoang Hỏa vừa chiến vừa lui, khiến thanh máu của đối phương bị giảm một nửa, nhưng cũng mau chóng được đội thầy thuốc của đối phương bổ sung.

Đợi cho anh ta có thời gian quay lại đuổi giết thầy thuốc của đối phương, thì thanh máu của anh ta cũng chỉ còn lại một nấc. Thù Tiểu Mộc chỉ biết đứng nhìn, rất không đành lòng thấy anh ta ngã xuống đất chết một cách oanh liệt.

Khi cô đến viên đá truyền tống ở rừng trúc, thì chiến sĩ Hoang Hỏa đã cười Ngưu Mã, vai khiêng hai cái búa sống lại. Anh ta đứng ở trên đá truyền tống, bên cạnh có kiếm khách cùng với thầy thuốc bổ sung máu, bổ sung thuốc giúp, búa đồng màu vàng nằm ở trên vai, cơ bắp rắn chắc cuộn cuộn của cánh tay khiến cho người khác cảm thấy anh như một chiến vương, tản ra khí thế nghiêm nghị đầy chết chóc.

Anh nhanh chóng nhảy xuống khỏi hòn đá truyền tống, trong nháy mắt nhờ thuốc hồi máu và hồi lực chữa trị, trạng thái của anh ta đã sẵn sàng, chạy vội tới địa điểm bị giết mới vừa rồi.

Mất thấy thân ảnh cường tráng biến mất ở sâu trong rừng trúc, Thù Tiểu Mộc chỉ có thể lắc đầu, cô không thể hiểu phương thức của trò chơi này, đương nhiên chúng ta cũng không có khả năng làm cho cô hiểu, thật giống như một con gà không bao giờ có thể có lông mao như con vịt, để có thể chiêm ngưỡng sự tuyệt vời dưới đáy nước.

Cô trở lại thành Tây Lăng một lần nữa, mới được mười phút, phía dưới màn hình bỗng nhảy ra một hàng mật ngữ màu hồng:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn : [Ngửa đầu cười to] Đồ nhi thân yêu

~Sự thật chứng minh, Tiểu Mộc của chúng ta khi đó quả thật đơn thuần đến ngu xuẩn, cô thật khờ dại mà trả lời một câu:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Sao vậy? Muốn mượn tiền à?

Tiếp theo cô muốn chuyển cho anh ta ——một trăm lượng vàng, coi như xong, nhưng thấy câu trả lời của đối phương, cô yên lặng xóa bỏ những ký tự đã đánh, cái tên kia nói...

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn : [Ngậm miệng] Đồ nhi

tình cảm thầy trò sao có thể đo bằng tiền bạc được.

Thù Tiểu Mộc bày ra khuôn mặt bình tĩnh:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ muốn nói chuyện tình cảm gì?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn : [Ngửa đầu cười to] Đồ nhi, đến trấn Thạch Lâm đưa cho vị sư hai mươi lọ hồi máu, hồi lực đi?

Thù Tiểu Mộc tức giận, trong mắt đầy lửa! Đúng là cô giận dữ đến toàn thân run rẩy, không nói nên lời.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [Miệng ngậm chặt]

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn : [Chột dạ]

Tiểu Mộc hít hai hơi thật sâu, rốt cuộc cũng tìm được ngôn ngữ để biểu đạt tâm tình hiện tại của chính mình ——

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [Giận] Tui đưa cho ông hai chục lọ thuốc trừ sâu DDVP nhé!

Nhưng rõ ràng là cô đã hoàn toàn xem nhẹ da mặt của đối phương rồi ——

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn : [Ngửa đầu cười to] Đồ nhi, thuốc trừ sâu DDVP thiên hạ không bán, nhưng con cứ đưa cho vì sợ hai mươi lọ thuốc trừ sâu đi? ! Tính chất của chúng cũng không khác biệt lắm...

(Thuốc trừ sâu: là bí được của Thần Nông, là thuốc hồi máu hồi lực diệt sâu.)

Thù Tiểu Mộc có ngàn lời vạn ý muốn nói, nhưng thật lâu sau cũng chỉ thốt ra được một chữ ——

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Cút —————

=_==|||

Sau đó Thánh Kỵ Sĩ tạm thời im lặng, nhưng đến chỉ chốc lát sau anh ta lập tức phát tin tức ——

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn : Đồ nhi, 55555**...

2 phút sau lại phát một cái nữa——

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn : Đồ nhi, 55555...

Cứ cách 2 phút lặp đi lặp lại một lần...

(**55555: Là ô ô ô hoặc hu hu hu)

Sau đó Thù Tiểu Mộc mới biết được, 2 phút kia là thời gian trước lúc anh ta chết đi chết lại ở trấn Thạch Lâm. Đứa trẻ đáng thương không chịu nổi bị người ta quấy rầy như vậy, cô tức giận bốc khói tay thao tác đánh chữ, cuối cùng nhịn không được mà gởi hai mươi lọ thuốc qua, đối phương lập tức không chút khách khí nhận lấy.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn : [Ngửa đầu cười to] Đồ nhi thân yêu, vì sợ thích nhóc nhất ! ! !

Thù Tiểu Mộc không nói gì, nhưng sau này, bạn cùng phòng của cô miêu tả biểu tình lúc đó của cô giống như thuốc nổ đủ để ghiền nát khu đại học A vậy.

=.=

Tám giờ rưỡi, cô được một tổ đội mời vào nhóm, đúng là lời mời của sư phụ Hoang Hỏa.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn : [Uống trà] Tổ đội đang vào phó bản , đồ nhi thân yêu mau đến ăn chực.

=_==|||

Tiểu Mộc vốn có ý muốn từ chối, cô khinh thường việc kết bạn với mấy người giống anh ta . Nhưng ngẫm lại cô thật bất bình, cho mượn một trăm lượng cùng với bốn chục lọ thuốc kia khẳng định chúng nó có đi mà không có về , nếu ngay cả phó bản cô cũng không ké được một chút nào, điều này sao Tiểu Mộc có thể cam lòng được?

Hạ quyết tâm, Tiểu Mộc không hề do dự, lập tức kích đồng ý vào tổ đội của bọn họ.

Phó bản cấp 48 có yêu quái ở trong tháp, vào đội thì thấy có sư phụ xấu tính của cô, mặt khác còn có thêm một thầy thuốc bằng cấp với anh ta, tên là Chỉ Muốn Làm Uyên Ương Không Muốn Làm Thần Tiên. Còn lại là ba ID cấp thấp , ngoại trừ Thù Tiểu Mộc cấp 50, còn có hai thầy thuốc cấp 48.

Vì thế nhiệm vụ đánh quái dĩ nhiên là giao cho Thánh Kỵ Sĩ, anh ta cũng tự nhiên mà đánh, vác hai cái búa tiến về phía trước, giống như lúc đã chiến đấu mãnh không sợ chết. Phía sau một thầy thuốc mặc trang phục màu trắng chạy sát theo, thỉnh thoảng tên thầy thuốc đó còn quay lại chiếu cố một cái ID cấp thấp, Thù Tiểu Mộc không thể hiểu tốc độ của anh ta sao có thể nhanh như vậy chứ—— anh ta hạ độc giết quái, vừa thêm máu cho cái tên không sợ chết kia, rồi còn phải chăm sóc cho mấy ID yếu ớt đang lò mò bám theo, thỉnh thoảng trong lúc thêm máu kéo sự thù hận, anh ta còn ứng phó công kích của BOSS nữa.

Cuối cùng...

[Tổ đội] Tử Diệp: [Nước miếng] Sư phụ người nhất định phải tìm được cho con một cái áo tốt nhé...

[Tổ đội] Chỉ Muốn Làm Uyên Ương Không Muốn Làm Thần Tiên: Ủ, đợi lát nữa mua cho một cái.

[Tổ đội] Tử Diệp: [Xoay tròn] Sư phụ người thật tốt.

[Thủ lĩnh tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Khụ!

[Tổ đội] Tử Diệp: [Mồ hôi lạnh] Đương nhiên bang chủ đại nhân cũng là một người tốt trong những người tốt.

[Tổ đội] Lạc Thần: [Xoa tay] Thánh ca ca, lần sau anh lại mang em đi phó bản cấp 45 nữa nhé?

[Thủ lĩnh tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Anh đi chiến trường xong, đi giết bọn khốn kia, lát nữa còn giúp bọn họ mở thành.

[Tổ đội] Lạc Thần: 5555... Thánh ca ca, đừng như vậy mà!

[Thủ lĩnh tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: [Ngậm miệng] Mẹ kiếp, đợi ta mang các cô đi phó bản cấp 45 xong, lúc đó đồ đệ của ta không bỏ đi mới lạ.

[Tổ đội] Chỉ Muốn Làm Uyên Ương Không Muốn Làm Thần Tiên: Việc này ——

Hệ thống: Thánh Kỵ Sĩ thoái vị nhường chức đội trưởng lại cho Chỉ Muốn Làm Uyên Ương Không Muốn Làm Thần Tiên, Chỉ Muốn Làm Uyên Ương Không Muốn Làm Thần Tiên trở thành đội trưởng.

Hệ thống: Thánh Kỵ Sĩ rời khỏi tổ đội.

[Thủ lĩnh tổ đội] Chỉ Muốn Làm Uyên Ương Không Muốn Làm Thần Tiên: =.=~

5. Chương 5: Cái Gì Gọi Là Vung Tiền Như Rác?

Trong trò chơi, có rất nhiều lý do gây chiến, nhưng tổng kết lại đơn giản là bốn chữ từ sắc tài vận, trong bốn lý do thì ít nhất Tiểu Mộc đã chiếm sắc, tài, vì vậy trận chiến này phát sinh cực kỳ tự nhiên.

Mọi chuyện bắt đầu vào ngày thứ Hai, Tiểu Mộc được người ta gửi mật ngữ, đề nghị bán mười kiện trang bị Cửu Toàn với giá thấp, lúc ấy Nguyệt Toàn vẫn là một vật hiếm thấy, vì vậy trang bị Cửu Toàn lúc ấy có thể bán được trên dưới năm trăm năm mươi lượng vàng. Mà Tiểu Mộc lấy bốn trăm năm mươi lượng mua toàn bộ mười bộ trang bị.

Lúc ấy là buổi chiều, Tiểu Mộc có giờ học, sau khi giao dịch xong liền trực tiếp treo nick mở cửa hàng, vội vàng đi học. Lúc trở về không khí bên trong trò chơi đã bùng nổ, ngay thứ Sáu tuần trước, hội trưởng bang hội Thanh Thu Tỏa là Tình Tỏa Thanh Thu vừa bị trộm nick, mà trong mười bộ trang bị mất này, có tám bộ là chính hắc chế tạo ra chuẩn bị đưa cho một nick nữ làm đồ trang sức, trên dòng viết tên người chế tạo, viết rành mạch bốn chữ Tình Tỏa Thanh Thu.

Trong thế giới trò chơi trực tuyến, trộm nick thật sự là một chuyện tối kỵ, mà người mua tang vật lại bị mọi người khinh thường. Huống hồ lúc này, một khi nhân vật của bạn đã có chút tiền và danh tiếng, những kẻ ganh ghét càng nhiều hơn. Cho dù là chú Thành Long cũng còn bị ghét, huống chi là Thù Tiểu Mộc người chuyên môn đầu cơ tích trữ, mua rẻ bán mắc? Vì thế, Thù Tiểu Mộc vô cùng nhanh chóng bị nghìn người chỉ trỏ.

Toàn bộ ba nhân vật của Tiểu Mộc đều bị giết, yêu cầu của Thanh Thu Tỏa rất đơn giản —— Thù Tiểu Mộc trả lại tám bộ tang vật, cũng bồi thường tổn thất quốc khố cho bang hội Thanh Thu Tỏa.

Bởi vì đi học ba tiếng, Thù Tiểu Mộc không ngồi trước máy tính, tất cả những lời chỉ trích của mọi người cô đều bỏ qua, vì thế những tội danh đều trút lên đầu cô. Cô bị nói là cấu kết với kẻ trộm nick, có người thậm chí chỉ thẳng cô chính là kẻ trộm, rồi đột nhiên nhảy ra rất nhiều món nợ cũ cô mua thấp bán cao năm xưa.

Trước mặt Tiểu Mộc là máy tính, trên đó hiện ra một dòng lại một dòng mật ngữ, rất nhiều người đều chỉ trích cô, lời lẽ chính nghĩa, cô thật không rõ, những người này đang làm sao vậy?

Được rồi, cho dù giá cô mua vào quả thật có vẻ thấp, nhưng cô bán ra cũng chỉ là giá thị trường, thậm chí còn có thể thấp hơn giá thị trường. Hơn nữa lúc trước khi những người này nhờ mình mua giúp, nói nhiều

lời cảm ơn như vậy, hiện tại sao cô lại biến thành kẻ mất hết nhân phẩm, ngay cả đám Bạn tốt cũng xúm vào chỉ trích?

Cô thấy một cung tiễn thủ tên là Phong Nguyệt Khôn Cùng, người kia chính nghĩa đường đường, phi thường tường tận kể rõ hành vi phạm tội của cô trong vài lần giao dịch trước đây, bị cô bán mắc cho hai mươi mấy cái đá phong hành, gần ba mươi cái đá cường lực, còn có một đồng phù. Lời qua tiếng lại, cô biến thành một gian thương vô lương tâm ngay cả bạn bè cũng đem bán, Thù Tiểu Mộc càng xem trái tim càng băng giá.

Đúng là giá của mấy thứ này cao hơn rất nhiều so với giá thị trường hiện tại, nhưng vì sao cậu không đề cập tới chuyện hơn một tháng trước cậu dùng nguyên bảo để mua? Giá hàng, giá vàng khi đó, có thể so với hiện tại sao?

Thù Tiểu Mộc chỉ cảm thấy trên laptop của mình chạy đầy những đoạn chat châm biếm, khiến những cuộc giao dịch tâm huyết của mình mấy tháng này đều trở thành trò đáng chê cười.

Lúc Bình Bình mức nước trở về, chỉ nhìn thấy cô đi qua đi lại trước mặt máy tính, hỏi cô đã xảy ra chuyện gì cô cũng không nói, yên lặng đưa ba cái ID đã thành màu xám vừa mới sống lại đến thành khu Thái Thú Cửu Lê.

Cuộc thảo phạt lại tiếp tục, những chiến sĩ chính nghĩa đó không biết đã ẩn núp bao lâu, hiện tại cả đám đều bừng lên, vung tay múa chân, phê phán gian thương đến thương tích đầy mình.

Thanh Thu Tỏa đã phát ngôn chính thức — nếu Thù Tiểu Mộc không bồi thường tổn thất cho Thanh Thu Tỏa, về sau liên minh Thanh Thu Tỏa bọn họ, thấy cô một lần giết một lần.

Thù Tiểu Mộc muốn biện bạch —

[Thế giới] Thù Tiểu Mộc: Mười bộ trang bị Cửu Toản kia quả thật là tôi mua, tôi có thể cung cấp đoạn hệ thống ghi lại giao dịch. Lúc trước tôi thật sự không ngờ mấy thứ này là đồ trộm từ Thanh Thu Tỏa, nếu biết tôi chắc chắn sẽ không mua.

Tin tức này vừa phát ra, kênh thế giới liền bùng nổ. Giống như là hát hí khúc, nếu đối phương nhận mệnh, có lẽ bọn họ sẽ hát a hát, hát đến hết lời thì thôi, nếu đối phương chống cự, bọn họ liền nhảy chơi chơi như gà chọi, nhiệt tình móc mĩa.

[Thế giới] Mộ Hướng Hàn: Chuẩn bị thật là đầy đủ ha, ngay cả đoạn thông báo giao dịch cũng có thể cung cấp, chắc là lúc ấy cô đã nghĩ tới chuyện sẽ bị người ta hỏi rồi chứ gì?

[Thế giới] Tình Tỏa Biển Xanh: Chột dạ lâu như vậy, rốt cuộc cũng chế tạo chứng cứ thành công rồi à ?

[Thế giới] Tình Tỏa Cát Bạc: Lúc này còn nói xạo, da mặt thật là dày quá, điều kiện của chúng tôi, cô đã thấy rõ ràng chưa? Không thấy rõ tôi lặp lại một lần nữa?

...

Thù Tiểu Mộc đột nhiên cảm thấy rất vô lực, lúc này cô mới hiểu được kỳ thật mặc kệ mình có biện bạch như thế nào, cũng không có khả năng trắng án — cô cũng chỉ là một sinh viên năm nhất bình thường, cớm đến thì há miệng, không có khả năng khẩu chiến hùng hồn của Khổng Minh, làm sao tranh luận nổi với đám người thích châm chọc khiêu khích này? Còn giải thích nhiều, cũng chỉ chọc cho bọn họ náo nhiệt thêm một trận mà thôi.

Tuy rằng thần kinh Thù Tiểu Mộc rất vững, nhưng trái tim vẫn còn thuần khiết như thủy tinh, đương nhiên giờ phút này trái tim thủy tinh đã nát như tương tàu, cô nghĩ đến việc mình chạy tới chạy lui ở khu Thái Thú thành Cửu Lê, Trung Nguyên thành Tây Lăng, khi đó hao hết tâm tư mua bán, chỉ vì không muốn phụ lòng tin của mọi người, vậy mà cuối cùng, rốt cuộc có ai chịu tin tưởng cô đâu?

Không ai ra mặt dùm cô, dù sao bên này cô chỉ có một mình, hơn nữa còn là một cây gỗ mục mới cấp năm mươi, mà Thanh Thu Tỏa, lại là một bang hội. Ai sẽ vì một giọt nước đi chọc một dòng sông chứ?

Vì thế cô bé vốn tích cực hướng về phía trước đã chịu sự đả kích trước nay chưa từng có, nháy mắt liền ủ rũ mất tinh thần. Tuy cô ủ rũ nhưng cũng không muốn xóa nick, mà chỉ đột nhiên ngộ ta quy luật của thế

giới này, ở trong trò chơi tất cả mọi người đều trốn sau lưng ID của nhân vật, tình cảm cái gì, danh dự cái gì, đều chỉ là trứng thối mà thôi. Đến cuối cùng, những kẻ kia chỉ là mớ dây leo trên đầu tường, gió chiều nào theo chiều ấy!

Thanh Thu Tỏa mấy người lợi hại lắm sao? Muốn giết tôi, tưởng tôi không dám đánh trả sao? !

Bạn học Thù Tiểu Mộc ở trước máy tính mặt nắm chặt hai đấm, mắt đỏ hồng ngửa đầu nhìn trần nhà —— tôi đi tìm một bang hội lớn quét sạch các người! !

Thánh Kỵ Sĩ đang ở trấn Vĩnh Trữ Giang Nam thì nhận được mật ngữ, tin tức đồ nhi yêu quý gửi đến rất đơn giản ——

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Sư phụ, Mông Hồng Thiên Hạ và Thanh Thu Tỏa, bên nào lợi hại hơn?

Thánh Kỵ Sĩ không phải kẻ ngốc, không chỉ không phải kẻ ngốc, ngược lại anh ta còn một lão cáo già, tin tức lan truyền trong thiên hạ, Thanh Thu Tỏa phát ngôn, sự tình âm ỉ như vậy, anh ta không có khả năng không biết gì. Theo tính cách của anh ta sớm đã phải nhảy ra, nhưng anh ta thương lượng với quân sư xong, liền cảm thấy việc này không thể lỗ mông.

Thủ đoạn kiếm tiền của con nhóc này, từ ánh mắt, đến tính nhẫn nại đều là hạng nhất, giúp thì đương nhiên là phải giúp, nhưng phải giúp như thế nào, ra tay khi nào thì mới có thể nhận được số tiền lớn nhất, ví dụ như để cho cô bé mất hết hy vọng, gia nhập Mông Hồng Thiên Hạ...

Vì vậy hôm nay có người nào đó thân ở chiến trường, tâm trí lại nằm ở khung truyền tin, đã chờ câu mật ngữ này rất lâu rồi.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Thanh Thu Tỏa tính cái P*, phân hội Hồng Sắc Phong Viêm của Mông Hồng Thiên Hạ cũng có thể đánh ngang tay với bọn nó.

(*Cái P: Cái mông =.)

Bên kia nhanh chóng trả lời:

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Sư phụ, quốc khố bọn họ bị trộm một ngàn hai trăm lượng vàng.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc nói: Vậy à?

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Đệ tử ra hai ngàn năm trăm lượng, Mông Hồng Thiên Hạ có thể giúp đệ tử săn bằng bọn nó không?

Chiến sĩ Hoang Hỏa đứng ở đầu đường trấn Vĩnh Trữ bị một cung tiễn thủ bắn mấy tên phập phập thành con nhím, cách máy tính anh ta cũng có thể cảm giác được đồ nhi của mình đây sát khí. Cái gì gọi là vùng tiền như rác?

Chính là đây.

6. Chương 6: Cuộc Đời Thật Tàn Khốc

Trong ngày hôm đó, Thanh Thu Tỏa vẫn phát tin tức trên Kênh thế giới, Thù Tiểu Mộc vẫn một cây chẳng chống vưng nhà, vẫn không có ai lên tiếng ủng hộ như cũ. Cô không ra khỏi khu vực an toàn, ba cái ID mở quán đều đứng ở khu Thái Thú thành Cửu Lê, trạng thái chờ đợi diễn biến.

[Miền] Tình Tỏa Ngân Sa: Có loại người muốn trốn ở khu an toàn cả đời, dù sao đi ra cũng không còn mạng đâu.

[Thế giới] Bích Dao: Khó trách cô ta có thể lên bảng tài phú, hóa ra là làm loại mua bán không vốn ngàn lời này, ha ha, cô gái giàu có nhất thiên hạ lại là một tên trộm. Thật châm chọc.

[Thế giới] Hồng Trần Tử Mạch: Thù Tiểu Mộc á? Người này vốn rất xấu xa, trước kia bán cho tui một cái áo choàng Tô Mạc*(1), vậy mà đòi bốn ngàn không trăm hai mươi lượng vàng, sau đó tui xem lại trong cửa hàng, hối hận muốn chết.

Thù Tiểu Mộc không nói lời nào, cô còn nhớ rõ Hồng Trần Tử Mạch này, bởi vì cái áo choàng Tô Mạc cô ta mua, là cái thứ ba của cả server. Lúc ấy trong cửa hàng chỉ có một người bán, giá là bốn ngàn tám trăm kim. Cô ta nhờ Thù Tiểu Mộc mua giúp, Thù Tiểu Mộc tìm tới tìm lui mới thấy có người ra giá bán áo choàng Tô Mạc trên hệ thống, cô và đối phương nhõng nhẽo cứng rắn quần nhau hai mấy giờ, lại tự mình đến nhận, cuối cùng giảm đi phí thủ tục gửi bán, lấy ba ngàn tám trăm vàng mua được cái áo này, cũng lấy giá bốn ngàn không trăm hai mươi lượng vàng bán cho cô ta.

[Thế giới] Anh thật sự rất nghèo: Nói lâu như vậy còn chưa ra tay?

...

[Thế giới] Tình Tỏa Ngân Sa: Có kẻ làm rùa đen rút đầu, sớm muộn gì Thanh Thu Tỏa cũng sẽ dạy dỗ cô ta!

[Thế giới] Thánh Kỵ Sĩ: [Trùng mắt] Ai muốn dạy dỗ đồ đệ ta?

Thiên hạ yên tĩnh, không ngờ vị bang chủ đại nhân của Mông Hồng Thiên Hạ chỉ ham thích giết người, nhả nước các em gái lại đột nhiên nhúng tay vào việc này, cũng có người đột nhiên ngộ ra —— đúng rồi, ai nói Thù Tiểu Mộc không có hậu trường? Sự phụ người ta là bang chủ của Mông Hồng Thiên Hạ đấy.

Nháy mắt, không khí trở nên rất kỳ diệu.

Đối với PK giết người, Thánh Kỵ Sĩ là hạng khó chơi, cho nên anh ta cố gắng muốn cho tình thế gay cấn, thế không giết thì không đủ để trút sự phẫn nộ của quần chúng.

[Thế giới] Thánh Kỵ Sĩ: Ai muốn dạy dỗ đồ đệ ta? Đấu một mình hay là đấu luôn một đội? Thời gian, địa điểm?

Thật lâu sau cũng không có ai trả lời, ít nhất tên Hoang Hỏa đầu trâu mặt ngựa này không có nói sai —— cho dù huy động toàn bộ thế lực Thanh Thu Tỏa, Chu Sắc Phong Viêm cũng có thể đánh ngang tay, mà nó chỉ là một phân hội của Mông Hồng Thiên Hạ thôi. Cho nên đối phương lập tức mềm nhũn, bắt đầu nói đạo lý.

[Thế giới] Tình Tỏa Ngân Sa: Đồ đệ bạn trộm nick của bang chủ chúng tôi.

Lúc này ai cũng cảm thấy hướng gió thay đổi, Kênh thế giới bắt đầu xuất hiện tạp âm:

[Thế giới] Gió mát nhẹ nhàng: Các bạn không đúng rồi, con mắt nào của mấy bạn thấy Tiểu Mộc trộm nick của bang chủ mấy bạn?

[Thế giới] Anh đây có tiền: Đúng vậy, mấy món trang bị kia người ta cũng nói là mua lại thôi, nhân phẩm Tiểu Mộc thế nào, mọi người từng tiếp xúc đều biết. Làm sao có thể làm ra loại chuyện thế này?

[Thế giới] Hồng Trần Tử Mạch: Ặc... Kỳ thật con người cô ấy cũng rất tốt, rất đơn thuần lại nhiệt tình, lúc ấy vì giúp tui mua áo choàng Tô Mạc, hô trên kênh công cộng cả một tuần.

[Thế giới] Tử Kinh Hoa tiên tử: Bang chủ mấy bạn bị trộm nick, cũng không nói rõ sẽ không cho người khác mua mấy món trang bị kia, người ta cũng không biết mà, còn đòi người ta bồi thường tổn thất quốc khổ cho cả bang? Không thể mượn thế khi dễ người ta như vậy...

Thù Tiểu Mộc vẫn yên lặng xem, một hàng lại một hàng tin tức đủ loại màu sắc trên kênh công cộng chạy qua màn hình máy tính của cô, làm cho cô sâu sắc nhận thấy đời người như trò hề. Chỉ bằng một câu của Thánh Kỵ Sĩ, cô liền từ gian thương một thân một mình, mỗi người đều căm thù đến tận xương tuỷ biến thành người vô tội bị hại. Đây là sự hấp dẫn của quyền lợi và sức mạnh, chỉ cần một người tỏ thái độ, không tốn chút công sức nào đã làm cho cô chuyển bại thành thắng, đổi đen thành trắng, nhuộm trắng thành đen.

Khi đó cô đột nhiên cảm thấy có lẽ thế giới này không có đúng sai, vĩnh viễn bất bại, chỉ có sức mạnh.

Cho tới bây giờ người này luôn là một kẻ không có chí khí, cho nên khi Thánh Kỵ Sĩ mở miệng yêu cầu cô gia nhập Mông Hồng Thiên Hạ, cô không chút do dự đồng ý. Cũng ngay tại buổi tối hôm đó, trong một trò chơi trực tuyến tên là Thiên Hạ, nhân sinh quan mà Thù Tiểu Mộc kiên trì mười tám năm đã thay đổi.

Thành công dụ dỗ đồ đệ vào bang hội, Thánh Kỵ Sĩ liền bắt tay vào triệt hạ cái công hội Thanh Thu Tỏa kia, đương nhiên Thù Tiểu Mộc vẫn cảm thấy việc đó không liên quan đến cô, sư phụ tà ác của cô thuần túy là ham thích PK, lấy mình làm cố thôi.

Bang hội trong Thiên hạ không có thành quách, trụ sở bang hội linh tinh gì đó, căn bản ý nghĩa một bang hội giải tán hay tồn tại, là do chủ bang hội quyết định. Hoặc là nếu trong một số ngày bang hội không thể đạt tới số người hệ thống quy định, hệ thống có quyền lực bắt bang hội giải tán.

Cho nên muốn đánh sập Thanh Thu Tỏa, cũng không phải thật sự đi bưng ỏ của bọn họ. Hành động của Thánh Kỵ Sĩ chính là mang theo một đám cuồng đồ thích chém giết phục ở những chỗ thực hiện nhiệm vụ hằng ngày, phó bản, những con đường bắt buộc phải đi qua liều mạng giết người của bọn họ, đợi cho thành viên bang hội đều cảm thấy ở không nổi nữa, liền từng bước từng bước rời hội mà đi.

Một bang hội ngày xưa vô cùng náo nhiệt biến thành kho hàng để cất đồ, thành bãi đất hoang là chuyện khiến người ta phải thổn thức. Mà Thanh Thu Tỏa, không thể nghi ngờ đã rập khuôn theo bước đường này. Không ai nói chuyện giúp nó, dù sao cũng chỉ là một bang hội nho nhỏ có tám mươi thành viên, ai sẽ vì nó đi đắc tội Mông Hồng Thiên Hạ chứ?

Thành viên trên đỉnh đầu có chữ “Thu” đại biểu cho bang hội dần dần biến mất, Thù Tiểu Mộc cũng không ngăn cản, cô biết sau chuyện này, chỉ cần Mông Hồng Thiên Hạ còn tồn tại một ngày, chỉ cần bang chủ Mông Hồng Thiên Hạ vẫn là lão sư phụ này của cô, sẽ không có ai dễ dàng đụng chạm đến cô nữa.

Cô rút cuộc hiểu được vì sao thời cổ đại thương nhân luôn thích gả con gái vào nhà quan lại. >_

Thù Tiểu Mộc cứ như vậy gả vào Mông Hồng Thiên Hạ, mang theo đồ cưới của cô khăn gói vào ở trong trướng của Mông Hồng Thiên Hạ. = =

Lúc mới vào hội Tiểu Mộc cũng vô cùng rõ ràng, tuy rằng phần lớn người nghèo ghét người giàu, nhưng không thể không thừa nhận đối với người giàu bọn họ chung quy luôn mang theo ít nhiều kính sợ, nhất là trong loại trò chơi giương bảng hiệu là “Xanh sạch”, “Miễn phí” này, cấp bậc nhất thăng lên bạn sẽ nhanh chóng phát hiện —— kỹ năng không có tiền học, ngựa không có tiền nuôi, trang bị không có tiền mua, mua không có tiền cường hóa, cường hóa xong không có tiền luyện hóa, luyện hóa cũng không thể đánh thêm lỗ *, chờ một ngày rút cuộc thêm lỗ rồi, thì bộ trang bị này cũng đã đến lúc cần thay đổi. =. =

(*Muốn khảm ngọc tăng thuộc tính cho trang bị cần phải đục thêm lỗ, trang bị cấp càng cao thì giá tiền càng đắt.)

Cho nên vào thời kỳ mà mọi người đều sống lay lắt lấy trứng chọi đá, nghèo đói vĩ đại, kẻ có tiền không phải dựa vào RMB **vô trang liền có vẻ hết sức đáng kính. Cho nên cũng không khó lý giải một chuỗi tin tức nhiệt tình dào dạt khi Tiểu Mộc bước vào cửa Mông Hồng Thiên Hạ.

(**RMB: là tiền trong game do người chơi dùng tiền thật đổi thành.)

[Thượng Thư công hội] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Hoan nghênh.

[Nguyên lão công hội] Vạn Phật Triều Tông: Thù Tiểu Mộc này, là Thù Tiểu Mộc kia phải không?

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: [Đỉnh đầu hiện dấu chấm hỏi] Thù Tiểu Mộc nào cơ?

[Nguyên lão công hội] Chiến Hồn Long Thành: [Chảy nước miếng] Thù Tiểu Mộc giàu nhất thiên hạ...

[Công hội] Gió thu Cuốn Hết Lá Vàng: [Chảy máu mũi]

[Công hội] Vạn Ác Dâm Cầm Đầu: [Mắt lóe sáng]

...

Vốn với cấp bậc của Tiểu Mộc, chỉ có thể vào Chu Sắc Phong Viêm, nhưng mọi người đều không dị nghị, danh xưng người giàu nhất thiên hạ làm cho người ta nhìn không tới cấp bậc người mới này.

Cô rất khách khí trả lời, trong lòng lại mất đi cảm giác được ưu ái mà kính sợ trước kia, cô đột nhiên nghĩ nếu cô không phải là đồ đệ của Thánh Kỵ Sĩ, nếu cô không phải Thù Tiểu Mộc giàu nhất thiên hạ, còn có người nhiệt tình như vậy sao?

Vì thế trái tim thủy tinh trong suốt này, lần đầu tiên trong cuộc đời bắt đầu ăn ở hai lòng.

Nhưng mặc kệ như thế nào, cuối cùng Tiểu Mộc vẫn ngây người ở Mông Hồng Thiên Hạ, xét thấy cấp bậc thật sự là quá thấp, Thánh Kỵ Sĩ không thể phong cho cô chức vụ gì, nhưng cô có một danh hiệu còn phong cách hơn tất cả chức nghiệp khác —— Đồ đệ yêu quý đặc ý của Bang chủ đại nhân.

Có một bang hội ổn định, tốc độ thăng cấp của Thù Tiểu Mộc cũng không nhanh hơn bao nhiêu. Cô bận nhiều việc, đối với một người quen tiêu diêu tự tại mà nói, đi phỏ bản mất mấy tiếng đồng hồ, cô không hứng thú nổi. Ban đầu mọi người mặc kệ nhiệm vụ gì đều mang theo cô.

Những người này đều là kẻ điên, bọn họ làm tất cả nhiệm vụ đều coi trọng tốc độ. Ví dụ như đi mật thám, một giờ người ta có thể làm mười lần, cô một giờ nhiều lắm làm hai đợt. Mọi người trong đội gấp đến độ giơ chân, càng không ngừng kêu Tiểu Mộc, nhanh nhanh.

Mà đối với Thù Tiểu Mộc loại người cảm tình con... (nhỏ giọng) ốc sên này... mà nói, bắt tốc độ không phải là đòi mạng nhỏ của cô sao?

Vì thế dần dần khi có người kêu cô liền từ chối, ba lượt như thế, người kêu cô cũng dần ít đi. Cuộc sống của Thù Tiểu Mộc cũng dần dần khôi phục về thời điểm trên đỉnh đầu còn chưa có huy hiệu của bang hội, mỗi ngày chạy đi chạy lại bày sạp mua bán.

Nếu nói đến điểm khác biệt, có lẽ chính là sự phụ của cô triệu hồi cô càng dễ dàng hơn. =_=_|||

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Gạt lệ] Đồ nhi yêu quý... Cho vi sư mượn một trăm lượng vàng sửa trang bị đi

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: [Chột dạ] Đồ nhi yêu quý, ngày mai thứ Bảy, có Thế lực chiến . [Khóc lớn] nhưng mà trong quốc khố không đủ tiền báo danh.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đồ nhi yêu quý, vi sư có thể mượn năm mươi lượng vàng không? [Chột dạ] vừa không cẩn thận giết người một cái, hệ thống nói phải bỏ tù mười bốn giờ...

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: [Ngửa đầu cười to] Đồ nhi yêu quý, bỏ vài cái phù hồi sinh tại chỗ vào trong quốc khố được không?

...

Thù Tiểu Mộc vừa thấy loại tin tức làm cho người ta giận sôi này, liền cảm thấy cuộc đời thật tàn khốc.

>_

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [Thế giới] Nhất Độ Quân Hoa:[Đập bàn] Lôi tên bá vương kia ra ngoài, bạo cúc hoa!

7. Chương 7: Đóa Hoa Đào Đầu Tiên

Đương nhiên, làm nữ chủ của một bộ truyện võng du, lại đang ở độ tuổi mười tám mười chín lòng xuân tâm nhộn nhạo, làm sao Thù Tiểu Mộc có thể không có hoa đào được?

Vì thế lúc Tiểu Mộc gia nhập Mông Hồng Thiên Hạ, cũng tiếp tục lấy tốc độ rùa bò thăng cấp, đóa hoa đào đầu tiên của Tiểu Mộc bùng nổ.

Lúc đó là lúc chạng vạng, kim đồng hồ chỉ số sáu. Bạn học Tiểu Mộc cầm hai bình nước sôi trở lại ký túc xá, thuận tay rót một tô mì thịt bò Khang sư phụ bổ sung năng lượng. Ba cái ID trong trò chơi trước máy tính còn đang ngoan ngoãn mở quán, nhìn qua đồng tin tức cá nhân, cũng không nhận được mật ngữ của tên sư phụ phá sản kia. Thù Tiểu Mộc nhìn bát mì sợi, cảm thấy cuộc đời thật tươi đẹp.

Chính, vào, lúc, này,...

[Hệ thống] Bạn đã bị Tình Tỏa Thanh Thu công kích, Hệ thống đã tự động thêm vào danh sách kẻ thù.

=. =

Sớm đã nói qua PK không phải thể mạnh của Thù Tiểu Mộc, tốc độ lại càng không phải là thể mạnh của cô, cô thậm chí còn chưa buông chiếc đĩa trong tay, nhân vật đáng yêu trong trò chơi đã về thành đường sức. Tiểu Mộc bưng tô mỳ sợi thơm ngào ngạt, nhìn nhân vật kiếm khách kia diều võ dương oai ở trước mặt cô, tức giận đến run rẩy cả người. Suy nghĩ nửa ngày, cô vẫn cảm thấy —— ăn mỳ quan trọng hơn! >_

Vì thế quyết định ăn trước sau đó lại đi méc sư phụ.

Tối hôm nay tên sư phụ phá sản kia lại có việc làm. Cô yên lặng suy nghĩ. Chờ cô ăn được một nửa, kiếm khách kia còn mang cái tên đỏ thắm ở chỗ cũ hành hạ xác chết, Thù Tiểu Mộc chưa từng nghĩ đến, trong cái thế giới lạnh lùng này, còn có anh hùng tồn tại.

Kiếm khách kia đang đắm đá hăng say, đột nhiên trên đầu hiện ra trạng thái đặc biệt bị thôi miên, sau đó liền thấy một bóng đen từ dưới đất chui lên, một ánh sát toàn thân vận đồ đen, trong một phần năm giây tung ra chiêu Đoạn Hồn Kiếm bé khí, phòng ngừa đối phương chạy trốn, lại bồi thêm một chiêu Cuồng Ảnh kiếm, một kiếm qua đi, thích khách một chân nửa quỳ hồi máu hồi lực. Bốn chữ Tình Tỏa Thanh Thu vừa rồi còn đỏ rực lúc này mới cực kỳ không cam lòng chuyển thành màu đen trắng.

Thù Tiểu Mộc ghen mỳ trong cổ họng, cô không thể tưởng tượng được giết người cũng có thể lưu loát như vậy, hoa mỹ giống như một màn biểu diễn.

Thượng Đế ơi, Jesus ơi, hóa ra Thù Tiểu Mộc ta nhận hết oan khuất, chỉ vì chờ đợi màn anh hùng cứu mỹ nhân này sao? (Thượng Đế và Jesus: ==||||)

Cô khụ nửa ngày mới cứu vớt được cái mạng mới bị mỳ ăn liền ghen suýt chết, tiêu hao một cái phù hồi sinh tại chỗ, thế giới xám trắng lập tức nhuộm đầy sắc màu một lần nữa, thật giống như trái tim đầy ý xuân đang nảy mầm. Đứng ở trước mặt người ta, có lòng muốn nói, nhưng nhẩn nhá nửa ngày rồi cuộc vẫn ngưng ngừng, cô lựa chọn hành động thực tế

[Hệ thống] Bạn thỉnh cầu giao dịch với Mạn Đà La.

[Người xa lạ] Mạn Đà La nói với bạn: ?

Thù Tiểu Mộc trơ mặt ra cường chế sự ái mộ dào dạt trong lòng:

[Người xa lạ] Bạn nói với Mạn Đà La: Cái kia... Cảm ơn bạn đã giúp mình giết tên đó. Ở chỗ mình có một cây chùy thủ hoa mai rất thích hợp để thích khách dùng, tặng cho bạn nè.

Nhân vật thích khách mặc đồ đen rất là lạnh lùng xoay người, uốn thắt lưng trình diễn tư thế đứng thẳng (Tư thế đứng của thích khách, thật lưu manh thật đáng khinh...) nói ra hai chữ dội cho trái tim xuân tình của người nào đó một gáo nước lạnh:

[Người xa lạ] Mạn Đà La nói với bạn: Không cần.

Thù Tiểu Mộc có lòng, lại không biết làm sao cho tốt:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Ngửa đầu cười to] Đồ nhi yêu quý, kẻ địch dũng mãnh, đưa vì sư hai bình Hồi Linh đan ba sao* đi.

==||||

(*Hồi Linh đan: Có tác dụng hồi máu, số sao càng cao tốc độ hồi càng nhanh và lượng máu hồi cũng nhiều hơn.)

Thù Tiểu Mộc cố tình không để ý tới, đột nhiên linh quang chợt lóe, cô nghĩ đến một chuyện ——

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [Mím cười] Sư phụ.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Mồ hôi lạnh] Bị trộm nick rồi à?

Thù Tiểu Mộc giận, người như thế đúng là không thể ăn nói đàng hoàng được! !

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ có quen một người tên là Mạn Đà La, thích khách cấp sáu chín hay không?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: À

~~ là lão Mạn.

Trái tim Thù Tiểu Mộc nhảy bùm bụp:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Người quen à?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Nhấp ngụm trà] Trước tiên gửi Hồi linh đan cho vi sư cái đã!

Thù Tiểu Mộc cắn răng một cái, gỏi bình hai Hồi linh đan bốn sao qua, đối phương không chút khách khí nhận lấy, sau đó không hề hồi âm. Thù Tiểu Mộc kiểm chế không được nữa ...

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ! !

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Gì?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Đập bàn] Mạn Đà La! !

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Nhấp ngụm trà] Lão Mạn à... [Ngậm miệng] không quen.

Thù Tiểu Mộc lật bàn.

Thù Tiểu Mộc tức giận bừng bưng, tức đến chín giờ hai mươi, cự tuyệt Thánh Kỵ Sĩ mời vào tổ đội ba lượt, cuối cùng đến khi Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên phát lời mời tổ đội đến, cô thật sự không còn mặt mũi nào cự tuyệt, mới uốn uốn éo éo vào tổ đội.

Vào tổ đội rồi mới cảm thấy mình đã hiểu lầm sư phụ, bởi vì một cái ID trong tổ đội đã làm cho tim cô đập gia tốc, huyết áp lên cao, không sai, cái ID kia đúng là —— Mạn Đà La.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Phó bản cấp ba lăm giết Mã Mạc Ngưu.

Thù Tiểu Mộc nhanh chóng giải trừ trạng thái bãi quán, lập tức truyền tổng đi phó bản u cảnh Hoàng Tuyền, sau đó ở cửa phó bản, lần đầu tiên cô thật sự cảm nhận được sự kỳ diệu của bốn chữ “Nai con nhảy loạn” này.

Thân ảnh màu đen nắm song đao kia vẫn lấy một cái tư thế nửa quỳ hồi máu hồi lực như cũ, nhìn từ phía sau có vẻ tuần dật phi phạm. Đội ngũ của cô và Mạn Đà La như cái tổ uyên ương, khi hình cái đầu kia xuất hiện tại phần đội ngũ phía trên bên trái màn hình của mình, Thù Tiểu Mộc cảm thấy dường như mình hơi thiếu dưỡng khí.

U cảnh Hoàng Tuyền là một phó bản lớn, tuy rằng cấp bậc để vào chỉ cần cấp ba lăm, nhưng quái vật bên trong đều da dày máu nhiều, dũng mãnh phi thường. Thù Tiểu Mộc không tập trung như vậy, bị đánh chết là chuyện đương nhiên. Sau đó, đội trưởng liền lên tiếng.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Lão Mạn, chăm sóc đồ đệ tui giùm nhé.

[Tổ đội] Mạn Đà La: Ừ.

Đó là lần đầu tiên Thù Tiểu Mộc biết, hóa ra được người ta chăm sóc lại hạnh phúc đến như vậy. Cô dẫn quái tới, thích khách kia lập tức mở kỹ năng hóa huyết gia tốc chạy lên, tung kỹ năng kéo quái trở về. Kỹ năng hóa huyết bao phủ trên vũ khí màu đen một tầng đỏ nhàn nhạt, hoa lệ ghê người. Mọi người đều lo đánh quái hồi máu, chỉ có mình Thù Tiểu Mộc nhàn tản lướt qua lướt lại, cô thậm chí đáng khinh phóng to đến mức gần nhất, đi nghiên cứu vòng eo thon nhỏ mất hồn của thích khách. =_|||

Ngay lúc mạch máu cô căng tràn, máu mũi chảy đầy bàn, phó bản Hoàng Tuyền đã xong.

Màn hình phía trên hiện lên: đội trưởng rời khỏi phó bản Hoàng Tuyền u cảnh. Sau đó một đoạn chờ tiến độ thật dài bắt đầu chạy, những người liên can đều bị truyền tổng ra ngoài. Thù Tiểu Mộc bi phần, còn nói là cái gì phó bản lớn độ khó cao yêu cầu mười người tham gia, sao mới ba mươi phút đã xong rồi chứ? !

Cho ra kết luận: trò chơi gạt người! ! !

Phó bản vừa chấm dứt, thích khách lập tức rời khỏi đội ngũ, cười Tuyệt Địa mã (1) hệ thống đưa tặng, dọc theo đường Ba Thục chạy thẳng về phía trước, nhanh chóng biến mất trong cột sáng bảy màu. Thích khách yếu ớt cấp năm mươi đứng ở cửa phó bản lấy bốn mươi một độ giữa đầu nhìn trời, âm thầm thương tâm.
>_

Thình lình tin tức lại thêm mấy dòng mật ngữ:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Không tức giận nữa chứ?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Bị hút mất hồn rồi à?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Bất loa kêu] Đồ nhi yêu quý ————— hồi hồn —————

Thù Tiểu Mộc liền cảm thấy thực khinh bỉ, đều là con trai, nhìn xem người ta lạnh lùng bao nhiêu, tên sư phụ phá sản của cô tại sao lại âm ỹ đến vậy chứ? !

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Ếc, mới ra ngoài một chút.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Vô về] Con cũng nên tăng cấp nhanh chút đi, chơi lâu như vậy mà còn là gỗ mục. Chơi trò chơi không tăng cấp thì có cái gì thú vị đâu...

Đổi mặt một tên lăm mồm cứ thao thao bất tuyệt phát biểu, Thù Tiểu Mộc rơi lệ đầy mặt: Các bạn yêu ma từ thời thượng cổ ời, các bạn mang tên này cùng đi đi...

>_

Buổi sáng bảy giờ rưỡi, chuông báo di động ở bên gối hát lên cao vút: “Đứng lên —— những người không muốn làm nô lệ, dùng máu thịt của chúng ta xây thành trường thành mới—— “

Bị người ta xóc chần lên, Thù Tiểu Mộc cảm thấy rất thống khổ: “Nếu nguyện ý làm nô lệ thì có thể không cần đứng lên, Thất Trường, tui có thể ngủ thêm một chút chứ?”

Lôi Lôi chụp lên mái tóc rối như ổ gà của cô: “Ngủ chết bà luôn đi!”

Thù Tiểu Mộc đã miễn dịch với chiêu Thiết Sa chưởng này, thế nên cô còn có thể da mặt dày kêu người đang ra cửa một tiếng: “Thất Trường, mua giúp tui một tô cháo ngô nha ——” cảm thấy mình có thể ngủ thêm một chút, hậu quả là... Thù Tiểu Mộc đi học muộn.

Thù Tiểu Mộc nhìn kim đồng hồ trên tường đã chỉ tới số chín, thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cuộc cũng muộn học, có thể nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. >_

Đến mười giờ bị tiếng kêu báo mật ngữ trong Thiên Hạ đánh thức, cô lung tung chải tóc, đi đến trước mặt cái máy tính mà cô công tác ngày đêm, không thể nghỉ ngơi, lắc lắc chuột để tắt bảo vệ màn hình, liền thấy bên trái có một dòng tin tức:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đồ nhi yêu quý, vì sư cho con một cơ hội chuyển đạt tình yêu nồng nàn của con đến Lão Mạn —— phó bản Hồng Tự đường cấp bốn tám, hai người mang thêm một người cùng đi.

Thù Tiểu Mộc chưa từng chờ mong phó bản nào như vậy, liền cảm thấy mùa xuân đến, hoa nở rộ, chim yến bay về ... Đến nỗi cô thậm chí quên hôm nay có giờ học điểm danh của một cô giáo hắc ám mang biệt danh Diệt Tuyệt sư thái** .

>_

(**Duyệt Tuyệt Sư thái: Trưởng môn phái Nga Mi đời thứ ba trong truyện Ý thiên đồ long ký của nhà văn Kim Dung, tính tình cực kỳ nghiêm khắc, lạnh lùng, nặng nề định kiến và giáo điều.)

Ba người đi phó bản cấp bốn tám, thầy thuốc là Tử Điệp, lúc ấy cũng chỉ có cấp năm một, nhưng Mạn Đà La lúc ấy đã cấp sáu chín, cho nên tuyệt đối không có một chút khó khăn nào. Vì muốn cho người nào đó chú ý, lúc đánh tới BOSS Hộ Tháp giả Thù Tiểu Mộc xung phong nhận việc chạy lên kéo quái, cô tha quái chạy a chạy a chạy, nhìn cột máu càng ngày càng ngắn kia, có người nhin không được:

[Người xa lạ] Mạn Đà La nói với bạn: Độn thổ đi!

[Người xa lạ] Bạn nói với Mạn Đà La: [Chột dạ] Độn thổ là cái gì?

Mạn Đà La nhìn cột máu càng ngày càng ngắn kia:

[Người xa lạ] Mạn Đà La nói với bạn: Nhanh đi ——

Đó là kỹ năng giữ mạng của thích khách, khi nhân vật thi triển sẽ chui vào lòng đất, vừa không thể phát động công kích, cũng không thể bị công kích, sau đó trực tiếp thoát ly khỏi cuộc chiến, giá trị thù hận cũng được tẩy sạch. Thù Tiểu Mộc luống cuống tay chân tìm nửa ngày, sau khi BOSS đánh chết cô một phút, rốt cục tìm được phím mà người nào đó bảo ẩn, đây cũng là kỹ năng đầu tiên cô chân chính học được cách sử dụng.

[Đội ngũ] Tử Diệp: Phụt ha ha ha ha, Tiểu Mộc!

Mạn Đà La dùng phù sống lại kéo cô dậy, không nói câu nào.

Thù Tiểu Mộc ngồi ở trước máy tính, mặt đỏ thành quả cà chín.

Phó bản cấp bốn tám hoàn thành, ít nhất Tiểu Mộc cũng hiểu được một đạo lý —— Phó bản thật sự không phải một là nơi dùng để mơ mộng chuyện yêu đương. =_|||

Khi tên BOSS cuối cùng ngã xuống ba người truyền tống đến cửa phó bản, Thù Tiểu Mộc thấy một dòng mặt ngữ màu tím hồng:

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Tiểu Mộc, mình phát hiện mình yêu anh chàng thích khách này rồi. [Đỏ mặt]

Thù Tiểu Mộc cảm thấy mùa thu đến, lá cây rơi rụng, một đám chim nhạn ở trên không trung lúc xếp thành một chữ bi, lúc lại xếp thành một chữ kịch. = =

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: [Đỏ mặt] Bạn nói mình nên thổ lộ với cậu ấy như thế nào đây?

Một năm kia Thù Tiểu Mộc vừa tròn mười tám tuổi, tuy rằng thường xuyên giao tiếp cùng AV, GV, nhưng vẫn còn được xưng là hiền lành ngây thơ. Cô ngồi ở ký túc xá nữ sinh phòng 402 dựa vào cửa sổ máy tính trước bàn, chậm rãi đánh chữ, cảm giác kia tựa như nghẹn hai trăm năm mươi cân Hoàng Liên***:

(***Hoàng Liên: Một vị thuốc Đông Y, rất đắng. Thường khi có chuyện gì muốn nói mà không nói được hoặc oan ức thì thường ví với nghẹn Hoàng Liên.)

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Bạn có thể phát tin thế giới thổ lộ với cậu ta, hoặc là tìm sư phụ bạn bóng gió với cậu ta một chút.

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: [Hôn môi] Tiểu Mộc bạn thật tốt quá, mình đi tìm sư phụ đây!

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Ủa, ở chỗ mình có loa thế giới (đạo cụ phát tin tức thế giới), có thể cho bạn trước.

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: [Ôm chằm] Tiểu Mộc mình yêu bạn.

Thù Tiểu Mộc thỉnh cầu giao dịch với Tiểu Diệp, khi tin tức thế giới mang theo tình yêu “Đậm đặc” của một cô gái khác dành cho Mạn Đà La chạy qua máy tính màn hình của cô, Thù Tiểu Mộc cảm thấy nếu Thiên hạ ra cái bảng bi kịch đau khổ nhất, hình như cô cũng có thể chiếm vị trí thứ nhất. >_

Cho nên bạn thấy đấy, cho dù chỉ là tình yêu trong game, quá mức nút nhất rứt rề cũng là khuyết điểm không ổn. Vì thế dóa hoa đào đầu tiên của Thù Tiểu Mộc héo tàn trong màn bi kịch nơi đất hoang này. Có lẽ khi mọi người trong game đều không nhớ gì về việc này, thậm chí bạn cũng có thể coi như không có việc gì giục ngựa đi ngang qua Cửu Lê Trung Nguyên, Ba Thục Giang Nam, Lôi Trạch Yển Khâu, cả đời bạn cũng không nghĩ đến có một đoạn thời gian như vậy từng đi qua, từng bị một cái ID làm cho xấu hổ đến không mở miệng được, từng có cảm xúc thâm mến, triền miên không muốn xa rời như thế.

(1)Tuyệt Địa mã:↑

8. Chương 8: Luận Võ Kén Rể

Tin tức sôi nổi “Dày đặc” bộc lộ về tình yêu sâu sắc phát trên kênh thế giới đang chạy dài trên màn hình máy tính của Thánh Kỵ Sĩ, nhưng người gửi tin tức này, lại làm cho anh ta thật hoang mang:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Ai đang phát mấy cái tin này vậy?

Thù Tiểu Mộc ngồi trên các bậc thang dài của thành Tây Lăng ở Trung Nguyên, ngẩn người trong một quầy hàng, nhìn thấy tin tức này cũng không muốn nhiều lời:

[Bạn tốt] bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ đừng hỏi.

Thánh Kỵ Sĩ nhìn kênh thế giới đang dần dần yên tĩnh lại, bây giờ hỏi cái gì cũng không còn ý nghĩa. Anh ta lựa chọn nói sang chuyện khác:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Thâm trầm] Đồ nhi, vì sư muốn chúc mừng nhóc. Lão Mạn này, kỳ thật rất xấu xí! Bộ dạng của anh ta rất đáng khinh, đáng người lùn tịt, còn mất vệ sinh, tên đó rời giường không đánh răng, ra đường không rửa mặt, về nhà không đổi dép! Chăn mềm của tên đó một tháng không giặt, rồi lại lật ngược chăn lại để dùng một tháng nữa, anh ta còn có thể lộn ruột chăn ra tiếp tục dùng trong hai tháng. Có một lần tên đó đi xe taxi không đủ tiền, lái xe taxi không chịu thả ra, con đoán xem sau đó thế nào?

Thù Tiểu Mộc đã cười đến gập thắt lưng, biết rõ anh ta nói xạo, nhưng nỗi buồn ảm đạm trong lòng cũng đã tiêu bớt chín phần:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Rồi thế nào?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Thâm trầm] Tên đó cởi giày ra, lái xe taxi lệ rơi đầy mặt không cần tiền nữa chỉ muốn tên đó xuống xe ngay lập tức.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [Hộc máu] Sư phụ nói dóc !

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Há miệng cười to] Mau thăng đến cấp 52 nhé? Vì sư mang nhóc đi phó bản 52.

Thù Tiểu Mộc cảm thấy ảm áp:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Hôm nay sư phụ không giết người sao ?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Kinh ngạc] A, sư phụ sẽ làm lá chắn mang nhóc đi giết người.

Thù Tiểu Mộc cảm thấy sự ảm áp len lỏi trong tâm trí chính mình:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ :[Đập bàn] Ông đừng có giả nai, cút ————

Tối đó, anh ta vẫn dẫn theo Thù Tiểu Mộc đi phó bản cấp 52, đến cửa phó bản rồi Thù Tiểu Mộc mới phát hiện mình còn chưa đủ cấp để vào phó bản này, cũng may khi đó đã chiến đấu gần như chấm dứt, Thánh Kỵ Sĩ rút ngắn thời gian chiếu cố phụ nữ của người khác để tới chiếu cố đồ đệ của mình, chạy theo tiểu thích khách bắt đầu hì hục đánh quái.

Quái cấp 50 đối với anh ta mà nói không có gì khó khăn, khác biệt chỉ là anh ta muốn một đao hay là hai đao giết chết bọn quái mà thôi. Vì vậy Thù Tiểu Mộc một đường chạy thẳng, cảm thấy nhiệm vụ rất đơn giản, phát hiện mình rất chi là ngây thơ. =_|||

Phó bản cấp 52 kỳ thật rất đơn giản, nhưng lúc đi đến phó bản rồi, Thù Tiểu Mộc cảm thấy rất bất an:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ, chỉ hai người chúng ta thôi sao? Không mang theo thầy thuốc à?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đứng ở phía sau sư phụ.

Vì thế tiểu thích khách ngoan ngoãn đứng ở phía sau anh ta.

Ấn tượng phó bản này tạo cho Thù Tiểu Mộc đó là từ đầu tới cuối chỉ toàn đá là đá, những đám mây dài thật dài. Cô vô cùng ngoan ngoãn đi ở phía sau Hoang Hỏa, chiến sĩ Hoang Hỏa cường tráng ngồi trên Ngưu Mã tạo cho cô không ít cảm giác an toàn. Giết chết tất cả thủ vệ một đường chạy về phía trước, Hoang Hỏa nói hai chữ cẩn thận, thì Thù Tiểu Mộc liền thấy tứ đại thần thú đứng ở trước mặt.

Trơ mắt nhìn mình bị một con thú cắn cắn, cào, cào, mổ, mổ, lần đầu tiên Thù Tiểu Mộc trở nên anh minh thần võ—— cô đứng tại chỗ dùng thuật độn thổ, từ bậc thang chạy thoát thân.

Chiến sĩ Hoang Hỏa mừng đến rơi nước mắt, xem kìa, cuối cùng cũng có chỗ tiến bộ rồi?

Đương nhiên sau đó nó cũng trở thành một thảm họa — lúc Thù Tiểu Mộc mang theo các ID cấp thấp vào phó bản 16, 21, 22, 24, thường xuyên vỗ ngực đồng dạng nói với đám ID cấp thấp rằng — đi theo cô !

Vì thế đá, người mới nhất tề lên ngựa, rất nghe lời theo sau cô. Một thích khách cấp 51 đi phía trước chạy a chạy, dẫn theo một đoàn quái — sau đó đánh đánh vài chiêu, rồi cô nhanh chóng dùng thuật độn thổ chạy thoát thân. Để lại chúng ID cấp thấp, bị quái chém giết thật thê thảm . >—

Đương nhiên hãy nói sau, tạm thời cứ đi đi không nên nhắc tới.

Tiểu Mộc đi theo sau chiến sĩ Hoang Hỏa hùng hực sát khí đối phó với tứ đại thần thú... Chính xác là nhìn về mặt sát khí của chiến sĩ Hoang Hỏa đang đối phó với tứ đại thần thú. Chiến sĩ Hoang Hỏa càng không ngừng đánh quái, làm tốt vai trò đội trưởng tổ đội, phó bản này, anh ta miễn dịch với tất cả mọi loại quái, anh ta chỉ dùng mấy chiêu đã tính sổ nhanh gọn, bởi vậy đi phó bản cũng đơn giản hơn rất nhiều, nhưng dù sao cấp sáu mươi, vào lúc mọi người đều vội vàng thăng cấp, cũng không có dư giả thời gian và tiền để đi làm trang bị, đồ bảo vệ càng miễn bàn, rất dễ bị hổng khi chế tạo, cho nên dù là một chiến vương cấp 69 đi nữa thì thanh máu cũng tụt xuống ào ào.

Thù Tiểu Mộc run như cây sậy nhìn thanh máu kia, vừa sinh ra chút hứng thú với cấp bậc.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [Nước miếng] Sư phụ, nếu con đạt cấp 69 thì tốt quá rồi!

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Hâm mộ có ích lợi gì, luyện đi !

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [Ngậm miệng] Luyện không được.

Cũng may khi đó Thánh Kỵ Sĩ bề bộn nhiều việc, không rảnh phát biểu thao thao bất tuyệt, cuối cùng Thù Tiểu Mộc được miễn lễ rửa tội lười bằng nước miếng.

Đương nhiên vì bị giới hạn về trang bị và cấp bậc, một Thánh Kỵ Sĩ không có khả năng mang cô đánh hết tất cả các BOSS, cũng may phó bản này chỉ toàn rơi ra sách kỹ năng và bí tịch, cho nên các người chơi khác bình thường cũng chỉ vào phó bản này kiếm bí tịch là chủ yếu, người chân chính đánh BOSS thì rất ít. Cho nên Thánh Kỵ Sĩ cũng không tính mang đồ nhi thân yêu của mình đi đánh BOSS.

Đánh xong tứ đại thần thú bảo hộ, anh ta dẫn Thù Tiểu Mộc vòng qua BOSS thứ nhất chạy về phía trước, Thù Tiểu Mộc chỉ chú ý tới các loại đá khác biệt được điêu khắc trong phó bản này, giống như một con thú nuôi im lặng chạy theo chủ nhân, im thin thít không nói gì.

Đi phó bản được một lúc, thì Thánh Kỵ Sĩ cho cô tất cả bí tịch mình lấy được, phù thì để cho mình xài, hai người đứng ở trên đài cao sương khói nơi có con BOSS thứ ba chia cửa, điều này làm cho Thù Tiểu Mộc có cảm giác từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống thế giới:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Xong rồi, đi ngủ sớm đi!

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ ngủ trước đi, đệ tử muốn suy nghĩ một chút.

Thấy vậy, anh ta bắt đầu an ủi:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Còn luẩn quẩn trong lòng sao? Bé ngốc. Thiên hạ này có thằng đàn ông nào không có vợ, có phụ nữ nào không có chồng ? Đồ nhi thân yêu của Thánh Kỵ Sĩ ta, lại tìm chồng không được sao? Ngày mai sư phụ giúp nhóc lập lời đài, luận võ kén rể, không phải đại thần thì không có tư cách dự thi đâu nha?

Thù Tiểu Mộc cảm thấy mình giống như một đứa trẻ con đánh mất món đồ chơi ở trước mặt cha mẹ làm nũng, nhưng cô cũng không làm nũng nhâm đối tượng, đây là sư phụ của cô mà:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ nói đó nha?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Sư phụ nói được, sẽ làm được.

Thánh Kỵ Sĩ này tuy là người vừa dài dòng, vừa vô lại, nhưng năng suất làm việc của anh ta tuyệt đối rất cao, ngày hôm sau anh ta làm một cuộc ” động viên thi đấu ” trong bang hội. Trò chơi như sau, nhờ vào lực lượng bà tám không thể thiếu, đề nghị luận võ kén rể nhanh chóng được mọi người coi trọng, một phần là

do Đại lão gia đã lập một cái bảng về các tổ chất cơ bản của ” đại thần Vồng du “ rất chi là hấp dẫn, bảng đó nói mấy câu sau:

Thứ nhất, trăm mặc ít nói. Rất đơn giản, một tên hay lắm nhãi làm sao có thể có tổ chất của đại thần?

Hai, kỹ năng tốt. Thao tác luôn một phần tất yếu của đại thần mà.

Ba, trang bị. Ít nhất trang phục phải cấp năm mươi trở lên?

Bốn, cấp bậc. Bạn từng thấy đại thần nào cấp thấp sao?

Tổng hợp tất cả, Mông Hồng Thiên Hạ nhanh chóng dán quy tắc báo danh, cách dự thi, tiêu chuẩn xem xét phát lên trên diễn đàn Thiên Hạ. Bởi vì nữ nhân vật chính là phú bà nổi danh, nên chuyện này nhanh chóng trở nên ồn ào huyền ảo, trên diễn đàn có chuyên mục dành để báo danh, bởi vì Tiểu Mộc muốn đại thần, nên yêu cầu trở nên rất nghiêm khắc —— cấp bậc phải từ 68 trở lên, trang phục toàn thân ít nhất phải hơn mười sao, ưu tiên trang bị cấp 50 trở lên, trang bị toàn thân mười ba sao, và thủ lĩnh các bang hội.

Tranh đoạt phụ nữ, vĩnh viễn là động lực tốt nhất để thể hiện của bọn đàn ông con trai. Cho nên từ lúc báo danh đến khi thông qua xét duyệt chính thức để đứng trên lôi đài, tổng cộng chỉ có hai mươi một người. Mặc kệ phần mềm như thế nào, phần cứng đều tuyệt đối đạt tiêu chuẩn đại thần.

Bởi vì không muốn bị nhiều người xem, ảnh hưởng đến sự công bằng của cuộc cạnh tranh, Thánh Kỵ Sĩ thiết lập lôi đài tại phó bản cấp 52, dùng hơn hai giờ để tổ chức vòng loại. Lúc Thù Tiểu Mộc đi vào phó bản, bởi vì có BOSS phía trước, nên cuối cùng phải quét một lượt, tất cả mọi người dành 4 phút nhanh chóng thanh toán bọn tiểu quái, trực tiếp đi đến nơi có BOSS trên đài cao tràn ngập sương khói.

Không sai, chỗ này chính là lôi đài của chúng ta.

Phó bản chỉ cho năm người vào, ba người Thánh Kỵ Sĩ, Chỉ muốn làm uyên ương không muốn làm thần tiên, Thù Tiểu Mộc đã ở sẵn, còn lại dựa theo số thứ tự mỗi lần vào hai người. Đánh thắng được vào vòng trong, bại tự động thoát ra. Lúc luận võ trong phó bản, Thù Tiểu Mộc chỉ có yêu cầu duy nhất là không cho phép dùng thuốc hồi phục máu mà thôi. >_

Quả thật Tiểu Mộc của chúng ta rất ngây thơ, tất cả mọi thao tác của họ đối với cô mà nói đều giống nhau, cô biết được ai thắng ai bại là nhờ vào hệ thống tuyên bố . =.=

Cũng may bên người cô ít nhất còn có hai cao thủ, Thánh Kỵ Sĩ cùng với Uyên Ương vẫn đang duy trì sự im lặng, Thánh Kỵ Sĩ giống cha vợ tuyển chồng cho con gái, phi thường nghiêm túc, Thù Tiểu Mộc vẫn hoài nghi anh ta và Uyên Ương lên nói chuyện với nhau, nhưng lại không có chứng cứ. Hai mươi người dự thi nhanh chóng đã đánh xong, cuối cùng chỉ còn một người không có đối thủ, lão Thánh Kỵ Sĩ rất công bằng nói chuyện với anh ta một lúc, sau đó rất khách khí đánh cho đối phương nằm vật ra đất. =.=

Một vòng thắng được mười người, nhưng vẫn còn cần trải qua hai đợt kiểm tra nữa, thủ lĩnh đại nhân họp nội bộ, hỏi Thù Tiểu Mộc xem người đó có thuận mắt hay không? Thù Tiểu Mộc chỉ có thể lắc đầu —— cô cảm thấy đau cả đầu, chỉ biết tạm đại môn phái đang giết tới giết lui mà thôi. >_

Vì thế thủ lĩnh đại nhân của chúng ta phải hết sức khống chế trái tim đen tối của mình không đánh đồ đệ thân yêu.

Trong vòng hai ngày, người đảm nhận chức vụ làm chồng Thù Tiểu Mộc liền được chọn ra như vậy. Đó là một cung thủ, tên rất uy phong —— Một Giây Giết Ba Ngàn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phi thường mong sủng ái, mong âu yếm, mong bao dưỡng, mong SM...

9. Chương 9: Bánh Bao Trong Truyền Thuyết

Lúc ấy Thiên hạ cũng không có Hệ thống kết hôn chính thức, bình thường cái mà mọi người gọi là kết hôn, chính là phát tin tức quảng bá cho thiên hạ biết, éc... Không lưu lại bằng chứng gì.

Chỗ ưu việt là một ngày đẹp trời nào đó bạn muốn đá cái tên bên cạnh, chỉ cần duỗi chân ra tung một cước là xong, ngay cả ly hôn cũng không cần. Khuyết điểm là một ngày đẹp trời nào đó người bên cạnh bạn muốn sút bạn đi, cũng chỉ thẳng cẳng tung một cước, khỏi phải ly hôn. —

Hôn lễ của Thù Tiểu Mộc cùng Một Giây Giết Ba Ngàn cũng náo nhiệt một trận, các đại nhân trong Mông Hồng Thiên Hạ đều trưng ra bản mặt phi thường nghiêm túc giống nhau báo cho cung tiền thủ này biết——đám khi dễ Tiểu Mộc nhà chúng ta, chúng ta sẽ nhổ sạch lông chim của ông! !

Một Giây Giết Ba Ngàn mới cưới vợ, còn là một người vợ biết cách làm giàu như thế, tất nhiên là phi thường triu mến. Lập tức biểu đạt tình yêu “Dày đặc” với vợ mình cho đám đại gia Mông Hồng Thiên Hạ nger lắm, đám đại gia kéo quân bỏ đi, để lại hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Lần đầu tiên Thù Tiểu Mộc có chồng trong trò chơi, nhất thời tự nhiên cũng luống cuống chân tay. Hai người sóng vai mà đứng ở Lưu Quang Mộng Cảnh, sau một lúc lâu vẫn là Một Giây Giết Ba Ngàn phá vỡ bầu không khí trầm mặc:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Bà xã, về sau em chính là người của ông xã.

[Hệ thống] Một Giây Giết Ba Ngàn dịu dàng ôm bạn.

Mặt Thù Tiểu Mộc đỏ như cua luộc, nhưng nghĩ dù sao cũng là sự thật, nên không có né tránh cái ôm này. Hai người ở Lưu Quang Mộng Cảnh không được tự nhiên xoay bết một hồi, Một Giây Giết Ba Ngàn đứng dậy:

[Bạn tốt] Một giây giết ba ngàn nói với bạn: Nương tử, công hội kêu đi thể lực chiến, em đứng đây chờ anh nha.

Thù Tiểu Mộc rất ngây ngô, cô cũng không cảm thấy có gì không ổn, gật đầu thả người.

Vì thế đêm tân hôn, “ông xã” đến thể lực chiến, Thù Tiểu Mộc cấp năm hai tiếp tục ở khu thái thú Cửu Lê, Trung Nguyên thành Tây Lăng mở cửa hàng. >—

Một chữ “Đợi” này liền đợi cho tới mười một giờ ba mươi tối:

[Bạn tốt] Một giây giết ba ngàn nói với bạn: Bà xã, đến đây, anh mang em đi phó bản cấp năm hai.

Vì thế Thù Tiểu Mộc dọn hàng tại thành Tây Lăng, dùng nick thích khách cấp năm hai đi phó bản cùng chồng mới cưới. Đúng lúc này lại nghe được tiếng đập cửa, lúc ấy ba người trong ký túc xá đã có hai người ngủ, chỉ có Thù Tiểu Mộc còn đang ngồi trước máy tính chiến đấu hăng hái. Không cần nói, trọng trách mở cửa tự nhiên cũng thành hân hạnh của cô.

Cô chỉ mới chào tạm biệt “Ông xã” một tí, vị ngoài cửa đã bắt mồm: “Mấy người đều ngủ như chết sao? Nửa ngày không mở cửa?”

Hai người còn lại trong phòng cùng nhau ra hiệu cho Thù Tiểu Mộc: “Không được mở!”

Tiếng đập cửa cứ liên tục vang lên, Thù Tiểu Mộc cảm thấy dù sao cũng là bạn cùng phòng với nhau, cứ như vậy cũng không được, huống chi mình cũng chưa ngủ. Vì thế chịu đựng hai ánh mắt oán niệm mãnh liệt đi mở cửa. Vừa mở cửa ra, đã bị vị ngoài cửa kia liếc xéo xem thường một cái, lại thấy mấy vi tính của người nào đó còn sáng, cô nàng kiêu căng kia lăm bằm ý kiến: “Không phải còn chưa ngủ sao? Lâu như vậy mới ra mở cửa!”

Thù Tiểu Mộc cũng không quá tức giận, cô ở đại học A có biệt hiệu là “Bánh bao”, tính cách thật sự không được cứng rắn, chỉ đành buông tay tỏ vẻ “Không nghe thấy”.

Cũng may là quá muộn rồi, cô nàng kiêu căng kia cũng không tiện dây dưa nữa, thả hai cái túi thành quả mua sắm xuống, đá giày đi vào nhà vệ sinh.

Thù Tiểu Mộc có thể tiếp tục trở lại trước máy tính:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một giây giết ba ngàn: Em quay lại rồi.

[Bạn tốt] Một giây giết ba ngàn nói với bạn: Tiễn vào.

Mọi người đều biết, tốc độ đánh quái của cung tiễn thủ rất nhanh, Một giây giết ba ngàn không thể nghi ngờ phi thường am hiểu cách né tránh, Thù Tiểu Mộc đi theo hắn chạy tới chạy lui trong phó bản, Bánh bao thực sự không rõ —— giết quái cũng cần phải chạy đến như vậy sao...

Mà tốc độ di chuyển của cô tất nhiên là không theo kịp cung tiễn thủ toàn thân gắn đá Mãn Phong hành* này rồi, hơn nữa cấp bậc lại nhỏ, quái cảm thấy hương vị thịt tươi, vừa vào cửa đã đuổi theo cô ra sức cắn. Thời gian hồi thuật độn thổ là 180 s**, cũng đủ để cô chết vài lần, liên lụy ông xã có lòng hộ hoa cũng treo theo vài lần.

(*Đá Mãn Phong hành: Một loại đá khảm vào trang bị có thể tăng tốc độ di chuyển.

**Thời gian hồi chiêu: Mỗi chiêu dùng xong đều phải chờ một thời gian mới dùng lại được, chiêu càng mạnh càng đặc biệt thời gian hồi càng lâu.)

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Đừng chạy trước mặt quái.

Thù Tiểu Mộc nói thầm: Sự phụ mình vật lộn với quái chưa bao giờ bị treo máy nha. Đương nhiên chúng ta hãy tha thứ cho cô bé, khi đó ở trong mắt Thù Tiểu Mộc hoàn toàn không hiểu gì về ưu thế địa vị, thao tác, môn phái.

Một đường đánh đến cuối cùng, vẫn không đánh nổi BOSS. Thù Tiểu Mộc buồn thiu, đương nhiên ông xã của cô cũng phần dẫu đánh bại quần hùng ô mĩ nhân về. Một Giây Giết Ba Ngàn cũng không ngờ một cái phó bản có thể khiến mình mệt mỏi đến mức này, điều này làm cho anh ta vốn là một sát nhân điên cuồng ở chiến trường thật sự bức bối. Hai người cũng không còn tâm tình mà nói chuyện tình yêu nam nữ nữa:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Quá muộn rồi, bà xã đi ngủ trước đi.

Thù Tiểu Mộc nhìn thoáng qua đồng hồ bên góc màn hình:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một giây giết ba ngàn: Ủa, em thoát đây, ngủ ngon.

Tuy rằng vỏ bánh Bánh bao đều rất dày, nhưng hai chữ “Ông xã”... Thật sự là kêu không ra miệng.

Lúc trở lại thành Tây Lăng mở quán gác máy, bọn Thánh Kỵ Sĩ họ còn đang ở phó bản Hình Thiên. Thù Tiểu Mộc ngoan ngoãn gửi tin:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sự phụ, con ngủ trước.

Thánh Kỵ Sĩ lập tức trả lời:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Há miệng cười to] Đồ nhi, trước khi thoát, gởi cho vi sư hai bình hồi lực làm kỷ niệm đi.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Khóe miệng giật giật]

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đồ nhi...

Thù Tiểu Mộc cảm thấy mình chúc anh ta ngủ ngon thật sự là việc thừa thãi... = =

Buổi sáng ngày hôm sau vẫn gác máy mở quán, đến giữa trưa Thù Tiểu Mộc gặm một cái bánh bao trở về ký túc xá, phát hiện cô lại bị người ta lật sập.

Kỳ thật thù hận giữa đám thương nhân cũng không thua kém gì các bang hội, bạn bán gì đó rẻ hơn người khác, người ta thấy không vừa mắt —— liền cạnh tranh bất chính, công khai bật PK lật sập của bạn! Bạn bán gì đó quý hơn người khác, mua đồ giá cao hơn —— liền bị quy là gian thương, lại dùng hoàng lật sập của bạn! Bạn mở sạp bán đắt hơn người ta, người ta xem không vừa mắt —— dám giành chỗ tốt như vậy, tất nhiên là cái sạp đáng thương lại bị lật! >_

Cho nên mỗi lần bày hàng ở khu không an toàn, cái sạp đáng thương của cô liền khó bảo toàn, bị đập đổ vài lần. Ban đầu Thù Tiểu Mộc lựa chọn nhẫn nhịn, đến khi không thể nhịn được nữa thì ..cúi đầu, nhịn tiếp.

Đến bây giờ cô mở quán coi như là giang hồ lão luyện rồi, lão luyện đương nhiên không dễ bắt nạt như tân thủ, cho nên cô nhanh chóng gửi mật ngữ:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ, ở trấn Mộc Độc lại có người lật sập của con! ! _

Bên kia đáp lời rất nhanh:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Ghi nhớ ID.

Sau một lát, chiến sĩ Hoang Hỏa cấp sáu chín mang cái tên đỏ thẫm, đầy sát khí đi tới:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Sập nào bắt nạt con?

Thù Tiểu Mộc đánh giá một đồng sập hai bên trái phải một chút, cũng không rõ ràng lắm :

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ coi người nào cấp cao thì giết đi? Con cũng không biết là sập nào nữa.

Hội trưởng đại nhân rất rõ ràng:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Vậy giết toàn bộ đi.

=_ =|||

Bình thường mở cửa hàng đều là các nick cấp bốn mươi năm mươi, ngẫu nhiên có cấp cao cũng là gác máy, vì vậy anh ta giết vô cùng thuận lợi, tung ra một chiêu quần công Phi Tinh chấn, khiến đám quỳ hàng biến mất hơn phân nửa. Anh ta bổ sung thêm mấy đao, toàn bộ chết sạch không còn một mống.

Thù Tiểu Mộc tìm được vị trí gần NPC *** nhiệm vụ nhất, bày sập giữa một đồng thi thể, nhìn một đám làm nhiệm vụ vào chọn mua đạo cụ nhiệm vụ, vàng chảy ào ào vào túi tiền của mình, cảm thấy cuộc sống thật tuyệt diệu, ăn mảnh là hạnh phúc nhất.

()

(***NPC: là những nhân vật đc thiết kế sẵn trong game để hỗ trợ người chơi

Viết tắt của từ NON-PLAYER CHARACTER.)

Ngồi còn chưa nóng mông, Thù Tiểu Mộc nhận được mật ngữ:

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Tiểu Mộc, hôm nay là sinh nhật lão đại, đừng quên tặng quà nha.

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: [Kinh ngạc] Sinh nhật sư phụ mình á?

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Uyên ương ca ca nói , không sai đâu.

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: [Đổ mồ hôi lạnh] Sư phụ mình cũng có sinh nhật à?

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Ặc ~~ Loạn trí rồi sao? Người nào không có sinh nhật ... = =

Thù Tiểu Mộc quả thật hơi bồn loạn, ở trong ấn tượng của cô Thánh Kỵ Sĩ tựa hồ từ lúc mới sinh ra về mặt đã dữ tợn, vác trường đao, chùy lớn, mang cái tên đỏ chói lao thẳng vào trong đám người, cô vất hết óc, ráng thu nhỏ chiến sĩ cơ bắp đầu trâu mặt ngựa kia lại, thành một đứa bé sơ sinh nhiều nếp nhăn, khóc oa oa, tay chân nhỏ xíu còn khua loạn xạ. Thù Tiểu Mộc cười đến nằm úp sấp ở trên bàn, nhưng vẫn lưu tâm về vấn đề quà mừng.

Cô cảm thấy quà quý không ở giá tiền, mà là ở tấm lòng, phàm là thứ gì dính dáng đến tiền bạc nhất sẽ trở nên thô tục. Vì vậy con nhóc này vì muốn nghĩ ra một món quà thật nổi bật mà cũng thực sự mất khá nhiều tâm tư.

Cho đến buổi tối, Mông Hồng Thiên Hạ bắt đầu phát tin bốn phía chúc mừng sinh nhật lão đại, Thù Tiểu Mộc nhìn đủ loại tin tức hiện lên trên màn hình máy tính, cảm thấy rất ấm áp —— tuy rằng mấy cái loa phát tin thế giới này đều mượn của cô . = =

Cô cân nhắc đến cân nhắc đi trước mặt máy tính, cuối cùng Bánh bao này cũng cân nhắc ra một món quà sinh nhật cực kỳ có thành ý.

10. Chương 10: Quà Sinh Nhật Của Sư Phụ

Thù Tiểu Mộc phát thiệp mời trên diễn đàn, nội dung là giúp sư phụ tìm sư nương. Chuyện đáng sợ chính là, cái ID Bánh Bao vừa mới lập này, trực tiếp nhảy lên tới vị trí Thiên tôn. Tấm thiệp mời vừa phát đi, quả nhiên có rất nhiều người trả lời, Thù Tiểu Mộc còn chưa kịp mừng, đã thấy mấy câu trả lời đó toàn là

[ID thứ nhất: Thiên Vũ Thiên Hà][Vỗ về] Tiểu Mộc, sư nương ở đây, chỉ là sư phụ con vẫn chưa công khai thôi. Cô bé ngốc.

[ID thứ hai: Vũ Mị Khuynh Thành][Trừng mắt] Tiểu Mộc Mộc

đưa bé đáng thương, kỳ thật con đã có sư nương từ sớm. [Vuốt ve]

[ID thứ ba: Thập Phương Bích Hà][Khóc] Lúc trước khi cùng người ta ngắm trăng thì gọi người ta là mặt ngọt, đảo mắt đã lên diễn đàn tìm bạn trăm năm! !

[ID thứ tư: Đóa Đóa] Em gái đừng nóng vội nha, kỳ thật em có sư nương đó, chính là sư phụ của em hình như vẫn xấu hổ, chưa nói cho em đấy thôi? [Cười] Sư nương đợi em đăng nhập sẽ dẫn em đi phỏ bần.

[ID thứ 5...]

Đáng sợ nhất là...

[ID thứ nhất: Thiên Vũ Thiên Hà][Khóe miệng run rẩy] Cái tên thứ hai thật lằng lờ, cô là ai hả? !

[ID thứ hai: Vũ Khuynh][Giận] Cái cô đầu tiên là ai?

[ID thứ 4: Đóa Đóa][Giận] Các cô là ai!

...

Trận tranh giành kia vô cùng thê thảm, Thánh Kỵ Sĩ bị buộc phải công khai chỉ ra rốt cuộc ai mới là sư nương của Thù Tiểu Mộc. Trải qua lần tranh cãi đó mọi người nói lúc ấy Thánh Kỵ Sĩ cứ như là bị buộc phải chọn con riêng trong số hai mươi mấy đứa trẻ sơ sinh. Điểm khác biệt là... Anh ta chọn cũng chết, không chọn cũng phải chết.

Thật lâu về sau, khi Thánh Kỵ Sĩ nhớ lại đoạn hồi ức này, anh ta không hối hận về thái độ bàng quan thuận theo tự nhiên của mình, cũng không nhục nhã vì mình sống bệ rạc như vậy, anh vô cùng thâm trầm than thở: “Từng có một tên đồ đệ nhiều chuyện đứng trước mặt tôi, tôi không suy nghĩ cẩn thận. Đợi đến khi tôi nhận nó vào mới hối hận không kịp, nếu ông trời có thể cho tôi một cơ hội nữa, tôi sẽ nói với tên đồ đệ kia —— anh không nhận nhóc đâu. Nếu ông trời cần một kỳ hạn cho mong ước này, tôi hy vọng là... trước khi game đóng cửa.”

Thù Tiểu Mộc... —

Vào lúc đó, Mông Hồng Thiên Hạ đã trở thành một bang hội độc thân, cái gọi là bang hội độc thân, chính là ngoại trừ những kẻ nam đóng vai nữ ra, thì bang hội không còn một cô gái nào. Thánh Kỵ Sĩ trải qua đại nạn, biến thành một con chuột người người hô đánh, bị tất cả người chơi nữ trong game và một đám người chơi nam bị đội nón xanh xếp vào sổ đen, đoạn tuyệt quan hệ. Ấc, được rồi, tin tức này cũng không hoàn toàn chính xác, bởi vì ít nhất... người khởi xướng tai họa lớn này, bạn học Thù Tiểu Mộc cũng không xếp anh vào sổ đen.

Quân số của Mông Hồng Thiên Hạ sụt giảm một phần ba, tất cả những người chơi nữ đều rút lui. Bang chủ gãi đầu gãi tai, cuối cùng vẫn bị bang hội Trác Tuyệt chính thức liệt vào hàng đối địch. Ngày đó nhân số của bang hội Trác Tuyệt tăng gấp mấy lần, sau đó biến thành một trong ba bang hội lớn nhất liên minh các thế lực.

Hầu hết mọi người đều cho rằng Mông Hồng Thiên Hạ sắp suy sụp, một bang hội bình thường sẽ không chịu nổi sự tàn phá như vậy. Mà một bang hội không có con gái, thì giống con người bị vô sinh, kết cục chỉ có thể diệt vong. Nhưng việc có thể làm những chủ quản Thế lực chiến phải rất cả kính mắt đó là —— Mông Hồng Thiên Hạ không sụp đổ, bọn họ chỉ càng ngày càng vô lại hơn mà thôi. ==

Sau chuyện này, hầu hết bọn họ đã tập thành một thói quen đó là “Muốn có vợ phải đi giành”, vừa ra khỏi cửa mà thấy cô nương nhà ai vừa mất liền lập tức tiến lên ôm một cái, bọn họ nhanh chóng cảm thấy “Trộm táo của người ta ” tốt hơn trồng một cây táo, mà khi cây táo này không vui còn có thể đá bạn, chửi bạn, xài tiền của bạn xong rồi đập cho bạn một cước!

Cho nên này đám trai ế này vẫn lưu lạc trong đồng nick đỏ* như cũ, làm một đám trai ế dù đau thương vẫn ráng sống vui khỏe.

(*Nick đỏ_ Hồng danh: Khi bạn giết người hay bắt chế độ đồ sát để giết người thì tên sẽ biến thành màu đỏ và điểm PK sẽ tăng lên tương ứng với số lần giết người. Ở một số trò chơi, những người giết nhiều người phải ngồi tù để tẩy điểm PK, hoặc đưa đầu cho người khác giết lại, nếu bạn giết người có nick đỏ thì không bị tăng điểm PK.)

Mà đám trai ế này chỉ có một yêu cầu duy nhất đối với tên đầu sỏ gây chuyện —— nhóc phải bồi thường cho bọn anh!

Cho nên Thù Tiểu Mộc trở thành kho lúa miễn phí của bọn họ, phụ trách cho bọn họ ăn, uống, đi nhà xí... ặc, được rồi, là phụ trách cung cấp thuốc hồi máu, hồi lực, hồi linh đan cho bọn họ, may mà không kèm thêm phí sửa chữa đồ đạc.

Một Giây Giết Ba Ngàn không chịu ảnh hưởng của chuyện này, lăn lộn trong đám nick đỏ, đó cũng là ý nghĩa của trò chơi. Những việc anh ta làm mỗi ngày bao gồm: thăng cấp, đi chiến trường, Dã chiến, Thành chiến, Thế lực chiến... = . =

Đối với Bánh Bao Thù Tiểu Mộc mà nói, thì “ ông chồng” này đúng là một nhân vật tồn tại trong truyền thuyết—— có đôi khi cả ngày cô không gặp anh ta lấy một lần. Như thế cũng khá phù hợp với cuộc sống vợ chồng cổ đại nam làm việc bên ngoài, nữ ở nhà, đáng tiếc là cho dù toàn Trung Quốc đang thịnh hành Game online, thì vợ chồng như vậy cũng không có bao nhiêu tình cảm.

Cho nên Một Giây Giết Ba Ngàn vẫn giết người mỗi ngày, Thù Tiểu Mộc cũng vẫn đầu cơ trục lợi bán đạo cụ trong trò chơi kiếm tiền bất chính như cũ. Lúc đầu hai bên còn muốn liên lạc với đối phương để bồi đắp tình cảm, sau này lâu ngày rồi, cũng không còn tình cảm gì để liên lạc nữa. >_

Tôi không biết có ai trong các bạn từng là một người chơi thực sự chưa, những người có thể chơi tới giờ phút cuối cùng, buôn bán tới phút cuối cùng đều có sự cố chấp gần như đáng sợ, có thể chịu được sự cô độc lẻ loi mà người bình thường không chịu đựng nổi. Đương nhiên chúng ta có thể nghi ngờ Thù Tiểu Mộc không phải, cô kiên trì như vậy, có thể nói là ngu xuẩn.

Mông Hồng Thiên Hạ bị liệt vào thể đối địch, cũng có ảnh hưởng nhất định đến việc buôn bán của cô, nhưng Thù Tiểu Mộc có cách của riêng cô, cô xin các tài khoản không dùng đến của người trong bang, thay đổi nhân vật đi mở cửa hàng, toàn bộ tài khoản cũ trước kia để làm kho hàng, thích khách Thù Tiểu Mộc cắp năm ba vạn chạy lăng xăng trong các khu an toàn như cũ, tất cả mọi chuyện đều như cũ. >_

Đó là một phú bà tiêu chuẩn, có ai trong bang hội muốn vay tiền, dù là hai ba ngàn lượng, cô tùy tiện mở một ID là có thể mượn. ID nhiều quá, cô phải dùng laptop lưu tên đăng nhập và mật khẩu của từng cái lại, phòng ngừa mình quên mất. Một hôm, Người Ngoài Hành Tinh cho cô một tài khoản bỏ cấp bốn mấy, đến lúc cần làm nhiệm vụ tuần mới mở ra xem một chút, rõ ràng phát hiện cái nick nghèo đến nỗi gần như phải bán mình cầu xin người ta bao nuôi lại đang có hai ngàn sáu trăm bảy mươi lượng tiền mặt, có sáu mươi bộ trang phục kèm phụ kiện, có cả vũ khí nữa. Cặp mắt chó làm bằng hợp kim của Người Ngoài Hành Tinh, lập tức mù ngay tại chỗ.

“Đây không phải là con gái, Tiểu Mộc quả thật là một kho báu!” Anh ta rưng rưng reo lên.

11. Chương 11: Sư Phụ Đến Nhận Áo Liệm*

(*Áo liệm: áo mặc cho người chết. Nguyên văn là Thọ y, chương này Tiểu Mộc tặng cho sư phụ một bộ áo làm quà sinh nhật nên Thọ y có nghĩa là áo làm quà sinh nhật, nhưng chữ thọ y cũng có nghĩa là áo liệm, đây là một cách chơi chữ để gây cười của tác giả.)

Edit&Beta:Myumyu

Thánh Kỵ Sĩ cũng rất đau đầu vì tên đồ đệ không biết lo xa này, cô chưa bao giờ biết đạo lý phải dấu diếm tiền tài, ai muốn vay tiền, cô không nói tiếng nào, mấy ngàn lượng cô tùy tiện đăng nhập một tài khoản phụ là có thể chuyển. Mượn tài khoản của ai mở cửa hàng, cũng không đổi mật mã, người ta muốn dùng là dùng được ngay. Cũng may đám anh em trong Mông Hồng Thiên Hạ coi như cũng hiểu rõ nhau, chứ nếu có ai rắp tâm làm chuyện bất lương, sợ là hậu quả khó có thể tưởng tượng nổi.

Có một đồ đệ vô tư như vậy, ngài bang chủ đương nhiên cảm thấy sư môn bất hạnh. Nhưng anh không có thời gian để giáo dục—— anh còn bận đi phó bản, Dã chiến, Thành chiến, Thế lực chiến. = =

Cho nên cha vợ vung tay lên, giao nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ này cho con rể, nhưng cậu con rể cũng không có thời gian, anh ta cũng vội vàng thăng cấp, Dã chiến, Thành chiến, Thế lực chiến?

Vì thế khóa giáo dục tư tưởng chính trị “Lòng người hiểm ác” này cứ như vậy mà bị dẹp qua một bên.

Khi cấp bậc người chơi càng ngày càng cao, đạo cụ Thù Tiểu Mộc chú ý cũng dần dần trở thành trang bị và Giám định phù*, thêm các khoan đục lỗ linh tinh. Đạo lý rất đơn giản, một khi cấp bậc của người chơi lên cao, trang bị sẽ không thường xuyên đổi mới nữa, tự nhiên sẽ nghĩ đến chuyện khảm nạm trang bị .

(**Giám định phù: Mỗi món đồ thu được khi đánh quái thì ngoài các dòng thuộc tính có sẵn ra còn có các dòng thuộc tính ẩn, càng nhiều dòng thuộc tính ẩn và giá trị thuộc tính càng cao, càng hiếm thì giá trị món đồ càng lớn. Để hiển thị các dòng thuộc tính ẩn này ta phải dùng Giám định phù. Có nhiều loại Giám định phù tương ứng với cấp độ của trang bị. VD: trang bị từ cấp 10~20 thì dùng Giám định phù cấp 1..vv)

Nhu cầu càng ngày càng nhiều, giá trang bị cũng sẽ càng ngày càng cao. Nhưng bạn nhất định phải chú ý tỉ lệ giữa tiền trong trò chơi và RMB***, bình thường khi trò chơi bắt đầu vào giai đoạn giữa, tỉ suất hối đoái giữa tiền trong trò chơi và RMB sẽ bảo trì ở mức khoảng 15: 1, cũng chính là năm Kim Nguyên Bảo, thì giá trị ước chừng 75 lượng vàng.

(***RMB: là tiền trong game do người chơi dùng tiền thật đổi thành.Ví dụ như Kim Nguyên Bảo trong các trò đang thịnh hành.)

Trước kia Thù Tiểu Mộc không rõ đạo lý này, cảm thấy tiền bỏ trong kho hàng cũng được. Sau đó mới chậm rãi nhận ra, nếu giá vàng giảm mạnh, có nghĩa là bạn phải dùng nhiều vàng hơn để mua cùng một loại đạo cụ, đối với thương nhân có nhiều vàng mà nói thì lỗ vốn là cái chắc, cho nên cần phải nhanh chóng phát hiện xu hướng, quyết định khi nào thì nên dùng tiền trong trò chơi đổi RMB, khi nào thì nên dùng RMB đổi tiền trong trò chơi.

Nếu bạn biết nắm giữ xu hướng, mỗi khi giá vàng xuống, bạn có thể kiếm được một khoản.

Nhưng ảnh hưởng của chuyện này rất lớn, hơn nữa trước khi giá vàng giảm mạnh cũng không xảy ra điềm báo rõ ràng, cho nên khi bạn phát hiện xu thế này thì đã không thể ngăn cản nữa, nhớ lấy việc đầu tiên phải làm không phải là mang toàn bộ vàng trong tay đi đổi RMB, làm như thế sẽ mất đứt vốn gốc. Việc chúng ta phải làm là... Ổn định giá vàng.

Chuyện này trông có vẻ phức tạp, kỳ thật rất đơn giản, tin rằng ai từng chơi đều biết đại khái, giá cả trong trò chơi, nhà phát hành cũng không quy định. Khi bạn gửi bán RMB tại điểm giao dịch, thì thấy giá cả mua bán cũng không hơn kém nhau nhiều lắm. Như vậy những thứ này là do ai định giá?

Có lẽ bạn đã đoán ra rồi, không sai, chính là do tập đoàn thương nhân.

Ổn định giá vàng, chính là mua toàn bộ các thẻ bằng giá cao, sau đó gửi bán những thẻ đó cho mình, theo cái giá mà mình định ra. Đương nhiên chúng ta không phải mua tất cả các loại thẻ, chính xác là chúng ta có muốn mua cũng mua không nổi. Cho nên chúng ta chỉ mua một ít thẻ có giá trị thấp nhất.

Mức thẻ nạp nhỏ nhất trong trò Thiên hạ là năm mươi đồng, cẩn thận kiểm tra một chút bạn sẽ phát hiện—— các mức thẻ nạp khác, đều là bội số của năm mươi đồng, không trật đi đâu được. Mà chi phối giá trị của thẻ nạp năm mươi đồng, đối với người có mấy vạn lượng như Thù Tiểu Mộc, là việc hoàn toàn có thể làm được.

Nếu có quá nhiều người gửi bán thẻ nạp năm mươi đồng, bạn chỉ cần chiếm chỗ từ ba tới năm trang giao dịch thẻ thôi. Bạn yên tâm, phần lớn điểm ký gửi bán thẻ đều xây dựng theo kiểu lật từng trang từng trang, phần lớn đám lười khi mua bán thẻ chỉ lật ba trang, thỉnh thoảng lật năm trang, là đã chấp nhận rồi, huống chi đi mua thẻ mà giá vàng lên cao thì họ mơ còn không được. Cho nên khi chúng ta chiếm hết năm trang đầu thay bằng giá mình định ra, lập tức sẽ khiến giá vàng tăng trở lại, RMB bị giảm giá ảo, những người rao bán khác không còn cách nào phải rao theo giá mà bạn đưa ra.

Thù Tiểu cũng có chuẩn bị một ít thẻ năm mươi đồng để có thể đối phó với bất cứ tình huống nào. Loại phương pháp này, chúng tôi gọi là “xào vàng”.

Thiên Hạ có giới hạn số lượng thẻ mà mỗi người chơi có thể gửi bán, may mà Thù Tiểu Mộc có không ít tài khoản, dùng bảy tám ID, cuối cùng cũng giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Làm như vậy người ngoài nhìn vào sẽ tưởng bạn lỗ vốn, dùng giá cao mua thẻ, lại dùng giá thấp bán thẻ ra. Nhưng những biểu hiện này đều là giả, giá vàng hạ đã là sự thật không thể ngăn cản, chuyện Thù Tiểu Mộc phải làm, chính trong hai ngày giá vàng ổn định này, đổi ba phần tư vàng mình đang có trong trò chơi thành RMB theo tỉ suất hối đoái.

Đội toàn bộ RMB làm mỗi bị mua đi, xu thế giá vàng giảm mạnh hoàn toàn bại lộ. Bạn sẽ phát hiện các chuyên mục đổi vàng trong trò chơi thành RMB tại các trang taobao**, 5173(trang wed bán trang bị, tiền trong trò chơi) đều đồng loạt hạ giá.

(**taobao: Trang wed mua bán của Trung Quốc, tương tự Ebay.)

Tôi không biết bạn đã từng “xào vàng” hay chưa, một khi có thứ gì đó bị giảm giá trị, sẽ có rất nhiều người bán đồ bán tháo, mà những người nghe tin lập tức hành động đó không có ai nghĩ mình đã góp phần làm cho giá vàng sụt giảm mạnh hơn. Lúc này đem RMB bạn có trên tay đổi thành tiền trong trò chơi một lần nữa, tốt nhất là nên thu mua ngay trong trò chơi, việc dùng tiền thật đổi tiền ảo cũng rất thịnh hành trong các trò chơi hiện nay. Vì thế sau khi thu mua xong, bạn sẽ phát hiện lợi nhuận rất là khả quan.

(PS: đương nhiên tất cả hành động, giao dịch đều phải chú ý—— cẩn thận có kẻ lừa đảo. >_<)

Thù Tiểu Mộc liền thừa dịp giá vàng giảm thu mua lời được một đồng thẻ, sau đó bắt đầu thu mua trang phục cấp sáu mươi của tất cả ngành nghề, lúc ấy người chết tạo trang bị không nhiều lắm, tuy rằng các trang bị nhìn có vẻ sang quý, kỳ thật không ai bỏ tiền ra mua, những người bán cũng rất khổ tâm.

Lúc trước bọn họ cũng đã rao bán rất nhiều lần, nhưng người mua không nhiều lắm, giữ những bộ trang phục cấp sáu mươi này lâu như vậy, ăn không thể ăn, mặc cũng không thể mặc (mặc vào sẽ bị cấm giao dịch), tiền lại không thể quay vòng. Bây giờ có Thù Tiểu Mộc coi tiền như rác này đồng ý nhận lấy, đương nhiên là vô cùng vui vẻ, tuy rằng hơi giá thấp một chút... Nói thật nếu bọn họ không ôm đồng đồ này, tiền đó đã sớm biến thành kim nguyên bảo. >_

Thù Tiểu Mộc thu mua rất nhiều trang phục cấp sáu mươi, Thánh Kỵ Sĩ cũng phải lo lắng. Bình thường anh cũng không quản lý chuyện buôn bán của Thù Tiểu Mộc, lúc này rốt cuộc cũng nhịn không được nữa do dự mà nói bóng gió:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đồ nhi kém cỏi, việc buôn bán cứ từ từ sẽ đến. Đừng quăng hết tiền vào luôn một lần. Nhóc không sợ không kịp quay vòng vốn à?

Thù Tiểu Mộc cũng đành chịu, từ chuyện xảy ra trên diễn đàn lần trước, cô liền từ đồ nhi yêu quý biến thành đồ nhi kém cỏi.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ, con biết rồi.

Vì thế Thánh Kỵ Sĩ không thêm nhắc lại nữa, Thù Tiểu Mộc cũng âm ỉ trong lòng. Loại cảm giác được người ta quan tâm này, thật sự rất tuyệt. Con người lựa chọn chung sống với nhau, không phải là vì cần quan tâm, giúp đỡ lẫn nhau sao?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ, nếu có một ngày con phá sản, con có còn là đồ đệ của sư phụ không?

Bang chủ bên kia lập tức trả lời:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đương nhiên là không rồi!

= =

Thù Tiểu Mộc thật sự đã mua rất nhiều trang phục cấp sáu mươi, kho hàng của tài khoản chính đã hết chỗ chứa, nhiều lúc cô phải bỏ nhờ quần áo vào trong quốc khố của bang. Khiến đám sói trong bang mỗi ngày đều thêm nhỏ dãi.

Trước đây tôi đã nói, khi đó mọi người vội vàng vui đầu tháng cấp, đến quần cộc cũng không dư cái nào, mấy thứ này thích thì thích, nhưng người đủ cấp độ đủ tiền để thực sự mặc lên người cũng không nhiều. Ngày thường nhìn giá của đồng trang bị này, mỗi người đều hận đến nghiến răng nghiến lợi. Lúc này vừa thấy trong quốc khố toàn là trang phục cấp sáu mươi sáng long lanh, cả đám đều chảy nước miếng. Cũng có vài người trong bang hội liếc xéo bang chủ, hai mắt viết: nàng dâu tốt như vậy, ông lại để cho người ngoài hưởng lợi! !

Bang chủ chỉ cười cười hắc hắc, cười xong rất là khiêm nhường cãi lại: ai bảo ông có bản sự đi giành?

= =

Buổi tối Thánh Kỵ Sĩ đang bạo cúc hoa của đồng chí Xuất Sắc Không Ai Bằng, lão đại của liên minh Trác Tuyệt tại Lưu Quang Mộng Cảnh, đột nhiên nhận được một dòng mật ngữ:

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Sư phụ, đến Trung Nguyên Tây Lăng đi.

Lúc đó Thánh Kỵ Sĩ đang tấn đồng chí Xuất Sắc Không Ai Bằng, vì vậy vẫn không muốn dừng tay. Hơn mười phút sau anh ta mới ra khỏi Lưu Quang, từ Trung Nguyên Ứng thành đi qua. Bang chủ đại nhân có vẻ rất nghiêm túc:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Đồ nhi kém cỏi ! Làm sao vậy?

Thù Tiểu Mộc đứng trên cầu thang thật dài ở thành Tây Lăng, không trả lời anh ta, chỉ có một hàng thông báo của Hệ thống:

[Hệ thống] Thù Tiểu Mộc xin giao dịch với bạn.

Bang chủ đại nhân đương nhiên bấm chấp nhận, liền bị ánh tím bên trong làm lóa mắt —— Áo Thăng Đẳng, giáp Thăng Đẳng, quần Thăng Đẳng, giáp cổ tay Thăng Đẳng, đai lưng Thăng Đẳng...(1)

Bang chủ đại nhân luôn mồm mép cũng phải dở người ra:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc : Làm cái gì vậy?

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: [Ngửa đầu cười to] Sư phụ, thử quần áo mới của sư phụ đi, xem có vừa người không!

Mà Bang chủ đại nhân lại bấm hủy bỏ giao dịch, vẻ mặt chiến sĩ giống như con kingkong cũng trở nên thâm trầm:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Mấy thứ quý giá này, hãy lấy về đi. Tuy rằng chỉ là trò chơi, nhưng mỗi đồng tiền nhóc kiếm được cũng rất cực khổ.

Bên kia im lặng một chút, rốt cuộc vẫn gửi tin trả lời:

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Sư phụ người ghét bỏ đồ nhi?

Thánh Kỵ Sĩ cảm thấy cô bé ngồi trước máy tính nói những lời này nhất định đang bêu môi, ngữ khí của anh liền dẹt đi:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc : [Đập bàn] Đồ nhi kém cỏi ! Sư phụ nhóc mặt đen như vậy, bộ giống “ trai bao”*** lắm sao? !

(***Nguyên văn là Tiểu Bạch Kiềm ý chỉ những người đàn ông ăn trắng mặc trơn, yếu ớt. Myu chuyển thành trai bao dựa theo văn cảnh.)

Mà đồ nhi kém cỏi của anh ta lại cố chấp như vậy:

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Vậy sư phụ nhận đi!

Mặc cho Thánh Kỵ Sĩ đùa giỡn như thế nào cô chỉ lặp đi lặp lại một câu này—— vậy sư phụ nhận đi.

Thánh Kỵ Sĩ rốt cuộc cũng chịu thua tên thương nhân cố chấp này, bấm đồng ý giao dịch, Thù Tiểu Mộc quần lấy anh đòi anh mặc bộ trang phục Thăng Đẳng lên người, thắng thắn mà nói Hoang Hỏa mặc này bộ trang phục cấp sáu mươi này kỳ thật rất khó coi, càng có vẻ cao lớn vạm vỡ, mặt mũi hung ác hơn —— tuy rằng rất có khả năng anh là Hoang Hỏa thứ năm tập hợp đủ bộ Thăng Đẳng trong toàn server. Cũng may rõ ràng Thù Tiểu Mộc rất vui vẻ:

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Cảm ơn sư phụ dẫn đồ nhi đi nhiều phó bản, nhiều nhiệm vụ như vậy, thật xin lỗi vì đồ nhi thắng cấp quá chậm, không được sự đồng ý của sư phụ đã phát thiệp trên diễn đàn, chúc sư phụ sinh nhật vui vẻ tuy rằng đã qua lâu rồi.

Khi đó chiến sĩ Hoang Hỏa đứng dưới cầu thang, trên cầu thang thật dài của thành Tây Lăng Trung Nguyên xếp chi chít các quầy hàng hóa thành hình tinh linh cỏ(2), Thánh Kỵ Sĩ vẫn có thói quen ấn F11 để ẩn những người không có trong đội và bạn bè đi, cho nên ở giữa một đồng tinh linh cỏ anh chỉ nhìn thấy nữ thích khách cấp năm mươi ba kia, mặc trang phục tân thủ đệ tử màu đen của môn phái thích khách, đơn giản gọn gàng. Lúc này cô đang vui vẻ nhảy nhót trên bậc thang, nhân vật lộn vòng trên không trung, xinh đẹp đến đáng sợ.

Tác giả phát biểu: Chẳng lẽ các bạn không thấy mình rất ngoan sao?

Chẳng lẽ các bạn không muốn nựng mình một chút sao?

Chẳng lẽ nói các bạn còn muốn tiếp tục làm bá vương sao ^__^?

(1) Bộ Thăng Đẳng__ trang phục phái Hoang Hỏa cấp 60:↑

(2) Tinh Linh cỏ__ Trong game Thiên Hạ khi mở cửa hàng thì nhân vật biến thành hình này:↑

12. Chương 12: Sư Muội Mới Tới

Cuối tuần này, Thù Tiểu Mộc bị Kham Dương Vi Vi khăng khăng kéo ra ngoài dạo phố, hậu quả là nửa tháng sinh hoạt phí còn lại bốc hơi. Bánh Bao nhìn một chuỗi ngày còn chưa qua trên cuốn lịch tháng, đột nhiên giác ngộ cảm giác thắt lưng buộc bụng sống qua ngày.

Kỳ thật nếu thực sự xem xét gia cảnh, điều kiện của Thù Tiểu Mộc cũng không kém —— không chỉ không kém, còn có thể nói là thường thường bậc trung. Nhưng bởi vì gia đình nghiêm khắc, cha mẹ cũng quản lý tiêu dùng hằng ngày của cô rất chặt, cho nên sinh hoạt phí hàng tháng của Bánh Bao cũng chỉ có hạn. Hơn nữa Bánh Bao không khái niệm về cách tiêu tiền, có mấy tháng phải siết lưng quần mà sống.

Tuy vậy nhưng tuổi còn trẻ, những chuyện này cô cũng không để tâm, có đôi khi liên tục ăn mỳ ăn liền một tuần cũng không sao —— dù sao ở đại học A, tuyệt đối không chỉ có mình cô như vậy.

Nói ra cũng kỳ quái, tuy kinh tế cô thường xuyên eo hẹp, nhưng ở trong trò chơi lại là một phú bà, cô có vàng, có thể, lại chưa bao giờ nghĩ tới việc đổi tiền trong trò chơi thành tiền thật để mua gạo mua dầu mua muối. Tựa hồ trong ý thức, tất cả ngân lượng lẫn RMB lưu thông trong trò chơi đều là ảo.

Lúc cô đăng nhập, ba cái ID vẫn ngoan ngoãn mở cửa hàng như cũ, xem danh sách Bạn tốt, Tử Điệp đang cùng Mạn Đà La đi phó bản, Một Giây Giết Ba Ngàn ở chiến trường, Thánh Kỵ Sĩ đang đã chiến. Cô chán đến chết, điều chỉnh hàng hóa trong hai tài khoản đang bán hàng một chút, nữ thích khách cấp năm mươi ba tiếp tục lưu luyến giữa một đồng ID.

Sau khi bỏ thêm một ít Hồi Linh đan giá thấp vào, lại mở danh sách Bạn tốt ra ngó ngó, phát hiện Thánh Kỵ Sĩ đang ở phó bản cấp mười sáu. Thù Tiểu Mộc cảm thấy kỳ quái —— loại phó bản cấp bậc này, bình thường Bang chủ đại nhân sẽ không tự mình kéo .

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ.

Bên kia nhanh chóng trả lời :

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đây.

Thù Tiểu Mộc cảm thấy mình đang làm nũng:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Chán quá, sư phụ đang gì vậy?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Kéo đồ đệ, nhóc cùng đi nhé?

[Hệ thống] Thánh Kỵ Sĩ mời bạn gia nhập tổ đội, đồng ý / cự tuyệt?

Thù Tiểu Mộc liền vào tổ đội, tiến vào động Tử Sĩ, phát hiện đó là nhân vật nữ cấp mười sáu, ID là Bối Khả Khả, nghề nghiệp là pháp sư, mới cấp thấp như vậy đã mặc một bộ thời trang Tam đại đệ tử(1), có thêm vòng sáng Phong Ngâm pháp*, quyến rũ động lòng người.

(*Ngâm Phong pháp là kỹ năng của phái Vân Lộc Tiên Cư trong game Thiên Hạ II, giúp người sử dụng tăng 10 điểm công kích nhỏ nhất, thời gian hồi tất cả các chiêu giảm 20%, tổn thương giảm 10%.)

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Khả Khả, chào sư tỷ.

[Tổ đội] Bối Khả Khả: Sư tỷ!

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Ủa.

Ba người cùng nhau chinh phục phó bản cấp mười sáu, đương nhiên người ra tay vẫn chỉ có một mình Bang chủ như cũ. = =

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Khả Khả, đánh xong lần thứ năm có thể thăng cấp hai mươi mốt chứ?

[Tổ đội] Bối Khả Khả: Có thể, sư phụ.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Vậy sư phụ mang nhóc đi phó bản hai mươi mốt, đánh xong hai mươi mốt đi hai mươi tư.

[Tổ đội] Bối Khả Khả: [Xoay quanh] Cảm ơn sư phụ.

Thù Tiểu Mộc cảm thấy mình không chen nổi câu nào, Bối Khả Khả cũng là người nói nhiều, trên đường càng không ngừng tăng tốc công cao của Thánh Kỵ Sĩ, cả kênh tổ đội đều là...

[Tổ đội] Bối Khả Khả: Sư phụ thật lợi hại, giết gần hết trong có một giây! !

[Tổ đội] Bối Khả Khả: Sư phụ, làm sao sư phụ có thể cầm hai bộ vũ khí? Thật ngẫu!

[Tổ đội] Bối Khả Khả: Sư phụ, quần áo của sư phụ rất quý phải không? Anh đề nghị nói hiện tại trong server chưa có ai gom đủ bộ trang phục cấp sáu mươi đầu.

...

Thù Tiểu Mộc cảm thấy như cha mẹ đột nhiên ôm về một đứa em trai thất lạc đã lâu, rất kỳ lạ, không được tự nhiên. Đến nỗi khiến cô không muốn đi phó bản hai mươi mốt, hai mươi tư với bọn họ nữa, lấy có việc phải đi một chút, rời khỏi tổ đội.

Bối Khả Khả nhanh chóng lấy thân phận ” Đề nghị yêu quý, đặc ý của bang chủ đại nhân ” chính thức gia nhập Mộng Hồng Thiên Hạ, tuy rằng khi đó cô chỉ mới cấp ba mấy, nhưng làm cô gái thứ hai trong bang hội, cô vẫn được hoan nghênh nhiệt liệt. Mỗi buổi tối bang hội đều tổ chức hoạt động cố định đi phó bản Hoàng Tuyền (phó bản cấp 35) năm lần, khi đó Thù Tiểu Mộc là người cấp thấp nhất bang hội, vì vậy bang hội vẫn cương chế kéo cô tham gia. Hiện tại có thêm một bạn nữ, tổ đội đương nhiên nhiều thêm một người, Thù Tiểu Mộc liền tự giác lui ra, dù sao thú cưỡi của cô là loại mua, không cần điểm kinh nghiệm, cấp bậc nhân vật lại cao, tham gia cũng không được kinh nghiệm gì. Mọi người liền không ý kiến gì nữa.

Rõ ràng, Bối Khả Khả thăng cấp nhanh hơn Thù Tiểu Mộc nhiều lắm, tính cách cũng sinh động hơn cô, hơn nữa nhân vật pháp sư quả thật rất xinh đẹp động lòng người, cho nên cô ấy chóng biến thành trung tâm chú ý của cả bang hội. Thù Tiểu Mộc thì ngược lại, có vẻ khiêm tốn hơn, trong kênh bang hội hiếm khi thấy cô nói chuyện — cô thật sự quá bận. Chỉ có khi quốc khố thiếu hụt hoặc là ai muốn mua đạo cụ gì, mới có người nhớ tới cô.

Bối Khả Khả cũng nhanh chóng quên cô, một bang hội chỉ có hai cô gái, đáng lẽ quan hệ phải rất tốt mới đúng, nhưng mỗi lần Khả Khả muốn nói chuyện phiếm với cô, cô lại không có hứng thú đối với quần áo, đồ ăn, ngôi sao, hỏi cái gì đáp cái đó, rất chán. Ngẫu nhiên muốn đi dạo với cô, cô chỉ đi lang thang ở Tây Lăng, Cửu Lê giữ những quầy hàng hóa thành tinh linh cỏ, không thú vị chút nào, vài lần như vậy, Khả Khả cảm thấy người này rất là lạnh lùng, cũng không thử tiếp cận cô nữa.

Vào một ngày, Bối Khả Khả nhận được nhiệm vụ giết “Mộ Anh Danh”, đó là nhiệm vụ nhận quần áo cấp năm mươi, chung quanh BOSS có quái chủ động*, không thể không có người hỗ trợ. Cô hô trong bang hội vài lần, Thánh Kỵ Sĩ bảo Thượng Thư bang hội Chỉ Lâm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên cùng Chân Phạm ra giúp cô, cô hơi bất mãn:

[Bang hội] Bối Khả Khả: Sư phụ, đồ nhi không cần, đồ nhi muốn sư phụ lại giúp cơ.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ đang đã chiến, ngoan, nghe lời.

[Bang hội] Bối Khả Khả: Không chịu đâu!

(*Quái chủ động: Có hai loại quái vật chủ động và quái vật bị động. Quái bị động chỉ tấn công khi bị công kích, quái chủ động sẽ tự bầu lấy người chơi, tấn công dồn dập làm mất máu rất nhanh.)

Uyên Ương đứng bên cạnh Mộ Anh Danh xem vị công chúa này làm nũng, Chân Phạm thì chờ hết nổi, vì thế mở miệng trêu:

[Bạn tốt] Chân Phạm nói với bạn: Em bảo sư tỷ gọi sư phụ, sư phụ sẽ ra ngay.

Bối Khả Khả không tin:

[Bạn tốt] Bạn nói với Chân Phạm: Không thể nào, em kêu còn không được, sư tỷ mà có thể kêu ra á?

[Bạn tốt] Chân Phạm nói với bạn: Nếu có người có thể kêu sư phụ em ra khỏi đã chiến, ngoại trừ sư tỷ em thì không còn ai khác nữa đâu.

Bối Khả Khả nửa tin nửa ngờ:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Sư tỷ.

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Ừ?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Sư tỷ đã làm nhiệm vụ lấy quần áo cấp năm mươi chưa?

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Nhiệm vụ gì?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Đến chỗ em đi, gần đá truyền tống Trung Nguyên Thái Hư, đúng rồi, BOSS này lợi hại lắm, kêu sư phụ lại giúp chúng ta đi.

Người bên kia là một kẻ ngốc, lúc ấy liền gửi tin:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ, giúp đệ tử giết BOSS đi?

Lúc đó, tại Lưu Quang Mộng Cảnh một pháp sư vừa bị Hoang Hỏa tung chiêu choáng váng, nhắm mắt lại đợi về thành dưỡng sức, nhưng rất lâu sau vẫn không thấy động tĩnh gì, một lúc sau mở mắt ra nhìn, Hoang Hỏa lại dùng khinh công, bỏ qua anh ta, nhe nanh nanh múa vọt về hướng đá truyền tống Lưu Quang Mộng Cảnh.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đi tới đó chờ.

Khi Bối Khả Khả đứng ở đá truyền tống Thái Hư nhìn thấy sư phụ Hoang Hỏa của cô mang theo ID đồ thẩm trên đầu đi tới thì rất khó chịu trong lòng, tại sao vị trí của mình lại không quan trọng bằng cô ta chứ, cô quay đầu nhìn nữ thích khách cấp năm mươi ba kia, không có nổi một bộ đồ thời trang, còn mặc quần áo đệ tử môn phái miễn phí do Hệ thống tặng, không có gì chỗ nào xuất chúng.

Thua một kẻ như vậy, Bối Khả Khả không phục.

Bối Khả Khả dùng hết thời gian quán lấy Thánh Kỵ Sĩ, ngày thường chỉ cần Thánh Kỵ Sĩ không ở chiến trường, đại đa số thời gian đều giúp cô làm nhiệm vụ. Thù Tiểu Mộc cũng không thấy có gì lạ thường, cô chỉ lo chú ý đến giá cả các loại đạo cụ, quyết định mua hay bán.

Mà cái máy tính cổ lỗ sĩ của Thù Tiểu Mộc bị bắt phải làm việc ngày đêm, đối xử vô nhân đạo, rốt cuộc cũng ngã bệnh. Đáng sợ nhất là sinh hoạt phí của Thù Tiểu Mộc cũng không còn bao nhiêu, vì thế kế hoạch chữa bệnh cho nó đúng là lực bất tòng tâm.

Thù Tiểu Mộc quyết định dời kế hoạch này đến tháng sau, đợi tới chiều tối liền lên đi tiệm Internet Vỗ sò xám ngoài đại học A, lên nói với sư phụ của cô mấy câu.

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ, máy tính của đệ tử hỏng rồi, chắc tuần này không lên mạng được.

Lúc đó, tại thành phố L.

Người nào đó nhìn chằm chằm cái dòng dưới ID thích khách cấp năm mươi ba kia hồi lâu, rốt cuộc mở miệng:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Nhóc đang ở tiệm Internet Vỗ sò xám hả? Nhóc ở thành phố nào?

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Sư phụ biết đại học A không? Nó nằm xéo xéo, đối diện đại học A.

Người nào đó gõ gõ tàn thuốc vào trong gạt tàn:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Máy tính hỏng rồi, vì sao không sửa.

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Ặc... Tháng sau sửa.

“Lão đại, ông chủ tiệm thịt nướng nói là đưa đồ ăn khuya cho anh.” Cửa phòng quản lý bị đẩy ra, một cậu nhóc mười tám mười chín tuổi cầm hộp thức ăn nhanh đi vào, nhòm vào màn hình máy tính trước mặt người nào đó: “A, lão đại lại của được em mới rồi à ? Tiểu nhân xin bội phục sát đất!”

Người nào đó cầm xôi thịt nướng: “Cửa hàng Internet tại khu nam đại học A của chúng ta hiện do ai quản lý?”

“A?” Miệng còn cậu nhóc còn đang gặm xôi thịt nướng, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Là lão Ngũ.”

Người nào đó thả xôi xuống gọi điện thoại: “Lão Ngũ, là tôi đây. Nhìn xem trong tiệm có cô bé nào đang chơi Thiên Hạ 2, Server X, Thù Tiểu Mộc.”

Lúc ấy Thù Tiểu Mộc đang an bài “Hậu sự”, cô cũng kinh ngạc khi mình mới không vào trò chơi mấy ngày, đã có nhiều đạo cụ cần xử lý như thế. Đang bận rộn, đột nhiên một quản lý tiệm Internet đi tới, đối phương rất là khách khí: “Xin chào, cô là Thù Tiểu Mộc tiểu thư phải không?”

“A?” Thù Tiểu Mộc ngẩng đầu, đối phương càng cười chân thành hơn: “Thù Tiểu thư, chúc mừng cô thành khách hàng thứ hai mươi ngàn của tiệm Vỗ sò xám chúng tôi. Chúng tôi xin tặng cô thẻ khách hàng chơi game không giới hạn của tiệm.”

Đối phương đưa thẻ chơi qua, Thù Tiểu Mộc còn chưa phục hồi tinh thần lại, anh chàng quản lý đã cười cười, dùng câu “Chơi vui vẻ” kết thúc cuộc nói chuyện.

Thù Tiểu Mộc nhìn tấm thẻ, qua một lúc lâu mới hiểu được, anh ta nói... mình có thể lên mạng miễn phí cả đời ở đây? !

Không không không, không giới hạn mà, sau khi mình chết có con mình, con lại sinh cháu, cháu lại sinh cháu, con cháu đời đời, đều có thể lên mạng miễn phí? !

()

Bánh Bao lật qua lật lại cái thẻ, khi thấy quả nhiên là không giới hạn sử dụng, cô đang hưng phấn nên hoàn toàn bỏ qua cái tên trên thẻ —— Sở Hán, thân phận: Nhân viên quản lý cao cấp.

Thù Tiểu Mộc vui sướng gõ những dòng chữ hồng đậm lên màn hình:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ! Đệ tử được tặng thẻ lên mạng không giới hạn, không giới hạn đó!

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Vậy à? Cũng may mắn đấy.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [Giơ tay cười to] Không cần ngừng chơi, vui quá!

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Bên ngoài hỗn loạn, đừng chơi quá muộn.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Đệ tử biết rồi.

Không lâu sau, người nào đó ở thành phố L nhận được điện thoại, đối phương trên choker: “Lão đại, trình độ thường thức lần này giảm xuống hơi bị nhiều nha.”

Người nào đó gác ống nghe lên đầu vai, ngậm xâu thịt tập kích một kiếm khách trên chiến trường, trong lúc bận rộn ậm ừ nói: “Đừng nói vậy, đó là em gái tôi.”

(1) Đồ thời trang là trang phục mua bằng Kim Nguyên Bảo, thường chỉ có tác dụng làm đẹp, một số bộ đặc biệt (rất mắc tiền) có thể tặng cho người mặc một số kỹ năng đặc biệt. Bộ Tam Đại đệ tử của phái Vân Lộc Tiên Cư trong Thiên Hạ 2

13. Chương 13: Đồ Đệ Lão Đại Tạo Phản

Máy tính ở tiệm Võ sò xám đương nhiên là tốt hơn cái máy cũ kỹ trong ký túc xá của Thù Tiểu Mộc nhiều, đến nỗi Bánh bao có thể đồng thời treo sáu tài khoản trên một máy, việc này làm cho Thù Tiểu Mộc vốn thích bày hàng buôn bán mở cờ trong bụng. Hơn nữa chủ quán nói có thể treo máy, cô vui mừng đến hoa tay múa chân.

Cô quyết định cho dù sửa xong máy tính cũ trong ký túc xá, nhất định cũng phải treo máy ở cả hai nơi, chặc, như vậy cô có thể treo chín tài khoản một lần, chỉ cần nghĩ đến đã thấy tuyệt vời rồi.

Vì thế Bánh bao thật sự trở thành khách quen của quán Võ sò xám, bởi vì có cái thẻ này trong tay, máy quản lý và người phục vụ trong tiệm đều biết cô, thậm chí cô còn chiếm lấy cái máy tính dựa vào góc tường trong đại sảnh một thời gian dài, thiếu điều dán lên đó mấy chữ thật to “máy tính chuyên dụng Thù Tiểu Mộc”.

Tuy rằng hiện nay nữ sinh ra tiệm Internet cũng nhiều, nhưng nữ sinh có thể coi đó là nhà, ra vào như chốn không người vẫn là số ít, vì vậy Thù Tiểu Mộc cũng hấp dẫn không ít ánh mắt của các bạn trai quanh mình. Đương nhiên thỉnh thoảng cũng có người đến gần, khổ nỗi người tâm trí người này đặt hết vào trò chơi, thẻ muốn vét sạch tiền, lại thêm dây thần kinh còn thô hơn cả đùi, cho nên chưa hề phát hiện ra.

Hôm nay là thứ Bảy, khi Bánh bao lại bước vào cửa tiệm Võ sò xám, sáu tài khoản của cô vẫn đang ngoan ngoãn mở cửa hàng, từ ngày người chơi thăng cấp sáu mươi nhiều hơn, trang phục cấp sáu mươi quả nhiên bán rất chạy, số tiền trong túi các tài khoản mở quán thường xuyên đạt đến mức cực hạn, điều này làm cho Thù Tiểu Mộc rất là thỏa mãn.

Mở bảng Bạn tốt ra xem, hầu như tất cả mọi người trong Mông Hồng Thiên Hạ đều chuẩn bị đi Thế lực chiến(1), nhiệm vụ chủ yếu của cô rất đơn giản — nộp phí báo danh, được phẩm, phù sống lại, đạo cụ tẩy đài vào trong quốc khố.

[Hệ thống] Thù Tiểu Mộc giao nộp 500 lượng vàng vào quốc khố.

[Hệ thống] Thù Tiểu Mộc giao nộp 100 cái phù Lục Đạo Luân Hồi vào quốc khố.

[Hệ thống] Thù Tiểu Mộc giao nộp 100 Sa thạch vào quốc khố.

...

[Nguyên lão thế lực] Vạn Phạt Triều Tông: [Nước miếng] Tiểu Mộc, nhóc là cha mẹ của bọn anh!

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: Em gái Tiểu Mộc, nếu ngày nào đó em chứng mất Một Giây Giết Ba Ngàn rồi, thì gả cho anh gả cho anh nha... [Nước miếng]

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trúng Trúng: Ta hận kẻ có tiền! [Đập bàn]

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Ngàn Hoa Tàn: Hận mãnh liệt! !

[Bang hội] Bối Khả Khả: Sư tỷ, nhà sư tỷ chắc giàu lắm nhỉ? Thật hâm mộ, người ta còn đang đi học.
5555

Sư phụ, người ta không có tiền sư phụ có thích người ta không?

[Thượng Thư thế lực] Chân Phạm: Câu này xem như... cầu hôn? Thỗ lộ? !

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Ngàn Hoa Tàn: [Trùng mắt] Các vị các vị, thấy sao, tiểu sư muội Bối Khả Khả dịu dàng xinh đẹp của chúng ta đã dâng trọn trái tim cho lão Đại, việc này chính là một bước ngoặt trọng đại của Mông Hồng Thiên Hạ, một màn có ý nghĩa lịch sử này sẽ vĩnh viễn lưu vào sử sách. Bây giờ xin cho phép chúng tôi hỏi tâm tình hiện tại của lão đại chúng ta, đương nhiên trong khi phỏng vấn anh, trước tiên chúng tôi sẽ phỏng vấn con chó nuôi trong nhà Thượng Thư, bạn của lão Đại một chút...

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: [Ói]

[Bang hội] Bách Mị Sinh: [Oí]

[Nguyên lão thế lực] Vạn Phật Triều Tông: [Ói]

...

Nhưng hai vị đương sự đều không tỏ thái độ gì, mọi người không nhận được :

[Thượng Thư thế lực] Chân Phạm: Ông Thánh, con gái người ta đã mở miệng rồi, tỏ thái độ đi chứ .

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Mọi người tập hợp tại Giang Nam, ai có thể lên YY thì lên.

(*YY: Phần mềm nói chuyện trên Internet do công ty trách nhiệm hữu hạn Nghiên Phát sản xuất dựa trên nền tảng giao tiếp trong bang phái của gameonline. YY là ghép vần viết tắt của từ YuYin. YY là phần mềm miễn phí có chức năng vượt trội, âm thanh rõ ràng lại không tốn dung lượng bộ nhớ có thể vừa dùng vừa tác chiến trên game.)

[Bang hội] Bối Khả Khả: Sư phụ, đệ tử đi với sư phụ.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Ủa. Tiểu Mộc?

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Dạ?

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Lên YY.

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ, đệ tử không muốn tham gia.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Nhóc tham gia cũng vô dụng, phụ trách chuyển đồ đi, anh bảo nhóc chạy tới chỗ nào thì tới chỗ ấy, kéo đánh chữ nhóc lại không nhìn thấy.

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Ủa.

Sự chú ý của mọi người nhanh chóng chuyển sang vấn đề khác, sau khi khẩn trương chuẩn bị chiến tranh, Thế lực chiến bắt đầu, đề tài này lập tức bị chìm xuống đáy hồ. Thù Tiểu Mộc lên YY vào kênh thế lực, bên trong đã có hai trăm tài khoản, Thù Tiểu Mộc còn đang sững sờ ở đại sảnh đón khách, đã nhanh chóng bị nhân viên quản lý kéo vào phòng hội nghị Thế lực chiến. Trong tai vang lên một giọng nam đang bố trí binh lực, Thù Tiểu Mộc nhìn nhìn một hàng ID thật dài, [Mông Hồng thiên hạ] Thánh Kỵ Sĩ đang nói, liền biết người đang nói chuyện chính là sư phụ .

Giọng nói của anh ta cũng không có hiệu quả như seiyuu** Nhật Bản, đương nhiên cũng không sinh ra uy lực làm cho Bánh bao Thù Tiểu Mộc tai nóng lên tim đập loạn nhịp. Dĩ nhiên,Thù Tiểu Mộc cũng sẽ không tơ tưởng đến sư phụ mình, cô chỉ cảm thấy không hồ là sư phụ của cô, đồng thời rất không có chí khí mà nghĩ loại khí độ quan sát đại cục, bình tĩnh chỉ huy này, sợ là cả đời mình cũng không có được. = =

(**Seiyuu: người lồng tiếng cho phim hoạt hình, game Nhật Bản.)

Lúc ấy Thiên Hạ vừa mở cửa, bang hội thật sự có năng lực chống lại Mông Hồng Thiên Hạ, không thể nghĩ ngờ chỉ có mình liên minh Trác Tuyết, khi đó các bạn nữ trong Mông Hồng Thiên Hạ đều bỏ đi, thực lực kỳ thật đã yếu hơn Trác Tuyết một bậc, lại thêm đám người này rảnh rỗi đến như trứng trứng, ngày nào không gây sóng gió, thì sợ thiên hạ không loạn, một ngày chơi mười mấy giờ, đi PK sáu giờ, còn lại bốn giờ thì đùa giỡn các em gái, treo máy, nạp thẻ, đi phó bản. = =

Cho nên kẻ địch của Mông Hồng Thiên Hạ rất nhiều, một khi Thế lực chiến, đúng là bị đánh hội đồng. Cho nên Thù Tiểu Mộc làm hậu cần, cũng cực kỳ gian nan. Bị chết vài lần, cô cũng thông minh hơn —— biết không thể di chuyển bằng đá truyền tống, mà phải đi đường vòng.

Lúc này cô vác một bao vật tư, xuyên qua Thạch Lâm, đã thấy đài Tế Trời ngay trước mắt, đột nhiên bên trái xuất hiện một nick đỏ, phản ứng đầu tiên của Thù Tiểu Mộc là chạy, tuy rằng cấp bậc của cô không cao, nhưng tốc độ thú cưỡi cô mua lại cực kỳ nhanh. Bánh bao lập tức chạy đi, sau đó phát hiện nick đỏ đang đi tới kia là ông chồng trong truyền thuyết của cô —— Một Giây Giết Ba Ngàn.

Thù Tiểu Mộc nhìn chữ Thiên trên đầu anh ta, lại nhìn nhìn ID màu đỏ biểu thị kẻ địch, chạy cũng không ổn mà không chạy cũng không ổn.

Hai người nhìn nhau, chung quanh Một Giây Giết Ba Ngàn lại có hai nick đỏ đi lên, trong đó một người là hội trưởng bang hội Thiên Tịnh Sa, mà Thiên Tịnh Sa, đó là bang hội của Một Giây Giết Ba Ngàn.

Một Giây Giết Ba Ngàn giết Thù Tiểu Mộc—— nhân vật thích khách cấp 53, chỉ dùng một chiêu Dạ Lang, mặc kệ bạn xếp vị trí thứ mấy trên bảng tài phú, vẫn rất rất yếu. Cho nên Thù Tiểu Mộc gần như bị giết trong vòng một giây.

Khi nhân vật Thù Tiểu Mộc nằm trên bãi cát trong Thạch Lâm, hình ảnh chuyển thành màu trắng đen. Một Giây Giết Ba Ngàn cười bạch mã đi theo hai người trong bang Thiên Tịnh Sa:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Trở về mở cửa hàng đi, anh đợi em.

Thù Tiểu Mộc biết không thể quá so đo, Thế lực chiến mà, đương nhiên phải thẳng tay giết địch, không thể nể nang bạn bè thân thích gì được. Huống chi chỉ là trò chơi, hai bên quen biết cũng chỉ thông qua cái ID này, bạn dựa vào cái gì để yêu cầu người khác đối xử tốt với mình?

Bánh bao suy nghĩ ra rất nhiều lý do để mình thoải mái hơn một chút, nhưng khi sống lại, nhìn nhân vật thích khách cấp năm mươi ba chỉ còn lại chút máu đứng bên cạnh đá truyền tống Thạch Lâm, nhìn một đám ID hoặc đỏ hoặc lam hoặc lục đi qua, trong kênh bang từng dòng từng dòng tin tức chạy liên miên, cô đột nhiên cảm thấy thật cô độc.

“Tiểu Mộc, đài Tế Trời Thạch Lâm, có thể đến đây không?” Trên YY Thánh Kỵ Sĩ triệu hồi đồ nhi kém cỏi, Thù Tiểu Mộc đánh chữ trong kênh bang hội:

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Nick đỏ nhiều lắm đệ tử qua không được, để gửi bán cho sư phụ.

Trên YY, Bang chủ đại nhân nghiêm túc nói: “Không được, nhóc nhất định phải tới đây. Bọn anh ở chỗ này chờ nhóc.”

Thù Tiểu Mộc cảm thấy rất bức bối, cho dù cô là một cái Bánh bao***, cũng phải nổi giận:

(***Bánh bao: ý chỉ người dễ bắt nạt.)

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Mấy thứ này đệ tử giao quốc khổ cũng được mà, vì sao sư phụ nhất định phải bắt đệ tử chạy tới chạy lui, sư phụ biết rõ đệ tử rất dễ chết mà! !

Sau đó Bánh bao giận dữ thoát YY, nộp tất cả vật tư có trên người vào quốc khổ, trở về khu Thái Thú, mặc cho mọi người gọi như thế nào cũng không trả lời.

Trong kênh Thế lực có một khoảng lặng ngắn ngủi:

[Thượng Thư thế lực] Chân Phạm: [Dè dặt] Làm sao vậy?

[Nguyên lão thế lực] Vạn Phạt Triều Tông: [Hé miệng] Đồ đệ lão Đại tạo phản.

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trúng Trúng: Chắc không có việc gì đâu, đỡ con gái là nghề của lão Đại mà.

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: Lão Đại, tui cảm thấy vì áo cơm ngày sau của chúng ta, ngài phải hy sinh một chút nhan sắc.

[Thượng Thư thế lực] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Đi xem một chút đi.

[Bang hội] Bối Khả Khả: Đầu năm nay, con gái bị bệnh công chúa thật nhiều.

[Thượng Thư thế lực] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Đừng làm ồn thêm. Thánh?

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Mấy người đánh trước đi.

Thù Tiểu Mộc ngồi một mình trên bậc thang thành Tây Lăng, sau một lúc lâu thấy Thánh Kỵ Sĩ bưng bình sát khí chạy đến:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Nói cho sư phụ biết nhóc bị ai bắt nạt.

Thù Tiểu Mộc ngưỡng ngùng không nói, vừa rồi cô chỉ tức giận nhất thời, hiện tại xả xong rồi, cũng không còn âm ức, vì thế bắt đầu thấy chột dạ:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Không có gì. Xin lỗi sư phụ.

Chiến sĩ Hoang Hổ đi lên bậc thang, cùng sóng vai ngồi với tiểu thích khách:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Anh là sư phụ nhóc, có gì không thể nói? Đừng luẩn quẩn trong lòng nhé cô bé ngốc, ai làm cho nhóc không thoải mái, nhóc nói ra, chúng ta cùng làm cho hắn không thoải mái. Kỳ thật mấy thứ này cũng không bắt buộc phải do nhóc đưa, anh chỉ cảm thấy nhóc tham dự trong đó, tuy là không trực tiếp chiến đấu, cũng vui hơn ngồi chờ cuộc chiến chấm dứt nhiều.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Lần sau đi theo phía sau sư phụ sẽ không dễ chết như vậy nữa, được không?

Thù Tiểu Mộc cảm thấy chút tủi thân mình phải chịu liên tan thành mây khói, chiến sĩ cao lớn đứng lên khỏi bậc thang:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đi, sư phụ mang nhóc đi đánh phó bản cấp 52 nhé.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ không tham gia Thế lực chiến nữa à?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Thiếu mình sư phụ cũng không sao.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Xoay quanh] Sư phụ mở đường!

Vì thế thầy trò hai người vui vẻ đi phó bản cấp 52, thông báo đội trưởng phân phối vật phẩm chạy liên tục, Thù Tiểu Mộc cũng không phát hiện mật ngữ của Một Giấy Giết Ba Ngàn.

(1)Giải thích toàn diện về Thế lực chiến Thiên Hạ nhị (Bản cập nhật 2. 0. 12) ↑

Ảnh chụp đài Tế trời

- Thời gian diễn ra: Tối thứ sáu mỗi tuần vào lúc 19 giờ 22 phút (3 giờ)

- Thời gian Yêu ma phản công: Buổi trưa hôm sau mỗi tuần vào lúc 15 giờ 17 phút (2 giờ)

- Tần số Thế lực chiến: một lần mỗi tuần

-Điều kiện tham gia: Tất cả thế lực, bang hội cấp ba trở lên.

-Thời gian ghi danh: Bất kỳ thời gian nào trước khi Thế Lực Chiến bắt đầu.

-Cách chơi:

+ Một, các thế lực lớn chiếm đài Tế Trời.

Chung quang Cửu Lê, Ba Thục, Trung Nguyên mở ra 12 đài Tế Trời cho các thế lực tranh đoạt, bên nào chiếm lĩnh đài Tế Trời trước lúc kết thúc, đó chính thế lực chiếm lĩnh khu vực chung quanh đài Tế Trời.

Mười hai đài Tế Trời bao gồm :

Cửu Lê: trại Miêu Vu, đài Bạch Thủy, thôn Mộc Khắc, Thạch Lâm

Ba Thục: trại Đan Bình, cánh đồng Bát Quái, cánh đồng Vọng Xuyên, hồ Ngũ Sắc.

Trung Nguyên: vườn Sao Băng, hẻm núi Vó Ngựa, Đỉnh hồ, hầm trú ẩn

+ Hai, trước khi chiến đấu phải chuẩn bị

1, Ghi danh. Trước lúc khai chiến phải ghi danh tham chiến, thể lực ghi danh bắt buộc phải là thể lực cấp ba trở lên.

2. Mua đạo cụ. Đạo cụ để tinh lọc là Hoán Thạch Sa có thể mua ở tướng cướp thương nhân Roy ở Cửu Lê Thái Thú, một Hoán Thạch Sa giá mười lượng vàng.

3. Chuẩn bị tuyên chiến: Muốn chiếm lĩnh giàn tế, cần phải tuyên chiến với người chiếm lĩnh giàn tế, mỗi khi tuyên chiến với một thể lực, cần tiêu hao mười lượng vàng trong quốc khố, vì vậy trong quốc khố phải chuẩn bị sẵn tiền.

+ Ba, quá trình Thể lực chiến

1. Tinh lọc tiên thạch. Trong quá trình Thể lực chiến lấy việc tinh lọc tiên thạch làm dấu hiệu chiếm lĩnh đài Tế Trời, mỗi lần tinh lọc tiên thạch cần tiêu hao một Hoán Thạch sa, thời gian tinh lọc khoảng 2 phút, trong khi tinh lọc nếu bị công kích, quá trình tinh lọc sẽ bị gián đoạn, tinh lọc bị gián đoạn sẽ không thành công, Hoán Thạch sa cũng bị tiêu hao. Tiên thạch có thể tinh lọc nhiều lần.

2. Chiếm lại đài Tế Trời đã bị chiếm trước: đài Tế Trời đã bị chiếm lĩnh vẫn có thể bị những thể lực khác công chiếm, nếu như cần công kích thể lực khác, đầu tiên cần phải tuyên chiến với thể lực đó. Thể lực nào chiếm lĩnh đài Tế Trời trước khi Thể lực chiến kết thúc sẽ chiến thắng

3. Yêu ma phản công. Sau khi Thể lực chiến, thể lực công chiếm đài Tế Trời thành công, ngày hôm sau sẽ bị yêu ma phản công, trong thời gian hai giờ, phải không để cho yêu ma đánh nát tiên thạch, bảo vệ đài thành công, mới có thể trở thành chủ nhân chân chính của đài Tế Trời trong tuần.

14. Chương 14: Cơ Giận Của Phụ Nữ Chỉ Là Một Loại Cảm Xúc

Từ khi cấp bậc của mọi người cao lên, Thù Tiểu Mộc cũng có nhiều nhiệm vụ hơn—— giúp đám đại gia trong bang hội thu mua trang phục cấp sáu mươi. Người trong bang rất trực tiếp, bình thường chỉ nói một câu: “Tiểu Mộc, giúp anh mua một bộ trang phục cấp sáu mươi nha.” Thù Tiểu Mộc sẽ yên lặng lưu ý, ghi nhớ trong đầu, xem lại bộ quần áo sáu mươi của môn phái này mình mua bao nhiêu, để có thể đưa ra giá thấp nhất.

Có đôi khi một món nào đó bán chạy quá, không đủ bộ, cô liền dành cả ngày đi dạo các cửa hàng, để ý thông báo trên Kênh thế giới, thấy có người bán trang phục cấp sáu mươi liền lập tức liên lạc, xem có thể thu mua với giá thấp hay không.

Thời gian đó, thậm chí có người vì muốn mua trang phục cấp sáu mươi mà gia nhập vào Mông Hồng Thiên Hạ —— Với người trong bang, Thù Tiểu Mộc chỉ lấy 70% giá thị trường. Ít có người cảm ơn cô, đại đa số đều cảm thấy dùng tiền mua đồ là chuyện đương nhiên thôi. Bánh bao này cũng lơ đễnh, vẫn nhận lời nhờ cậy của người ta như cũ.

Một Giây Giết Ba Ngàn đương nhiên nhanh chóng biết được việc này:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Tiểu Mộc, có thể giúp anh gom một bộ Phi Thiên(1) không?

Lúc ấy Thù Tiểu Mộc đang đi dạo ở khu kỹ năng Cửu Lê, nhận được tin tức nhanh chóng trả lời:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Trong tài khoản phụ còn một bộ, anh tới thành Tây Lăng chờ em một chút.

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Ừ.

Một Giây Giết Ba Ngàn đứng trên bậc thang ở thành Tây Lăng, lát sau, một thầy thuốc cấp bốn mươi hai chạy tới, xin giao dịch một bộ Phi Thiên, Một Giây Giết Ba Ngàn do dự không nhận:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Bao nhiêu tiền?

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Trên người anh có bao nhiêu?

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: ... Anh còn ít thẻ đang gửi bán, trên người chỉ có chín trăm hai mươi lượng vàng.

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Vậy chín trăm lượng vàng đi.

Cung tiễn thủ cấp sáu tám hơi ngưng ngừng, khi đó giá thị trường một bộ Phi Thiên là hơn bốn ngàn lượng vàng.

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Anh đưa em chín trăm trước, phần còn lại sẽ trả trong vòng một tuần.

Thù Tiểu Mộc không để ý lắm.

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Không sao đâu, tốt xấu gì... cũng là vợ chồng mà, nói mấy cái này làm chi.

Cung tiễn thủ im lặng một lúc lâu:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Về sau đừng dễ tin người như vậy, trong trò chơi này, có rất nhiều kẻ lừa đảo. Đúng rồi, người bên Thiên Tịnh Sa cũng rất cần mua trang phục cấp sáu mươi, nếu em có nhiều thì bán cho bọn họ nhé? Để anh nói một tiếng, theo giá em đưa ra.

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Cũng được, bảo bọn họ tìm em.

Cung tiễn thủ xoay người định đi xuống, sau một lúc lâu lại gửi mật ngữ:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Chuyện lần trước... còn giận à?

Thù Tiểu Mộc cười với cái mồm hình máy tính, con gái khác con trai, các cô tức giận, chỉ đơn thuần là một loại cảm xúc, không liên quan đến nguyên nhân, kết quả đúng sai của sự việc:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Không có việc gì đâu, anh có bang hội của anh mà. Huống chi bị giết thì một lát sau sống lại là được.

Cung tiễn thủ đứng dưới bậc thang, không có lời nào để nói. Anh đột nhiên cảm thấy có lẽ sự khoan dung rộng lượng của cô, chẳng qua là vì không yêu thương anh. Trò chơi vốn là như vậy, chỉ cần bạn không rung động, tất cả những đòn tấn công, điểm yếu và thương tổn cũng chỉ là một loạt số liệu và kết quả tính toán của máy móc mà thôi. Máu lực được bơm đầy lần nữa, hao tổn của một lần tử vong, cũng chỉ là 2% độ bền trang bị.

Chỉ như thế mà thôi.

Sao đáng để người ta canh cánh trong lòng?

Đương nhiên Thù Tiểu Mộc cũng không có thời gian canh cánh trong lòng:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Kinh hãi] Đồ nhĩ, vi sư ở Lưu Quang Mộng Cảnh phát hiện một vấn đề vô cùng ác liệt.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Kinh hãi] Vi sư phát hiện trong túi chỉ có 50 đồng ! ! !

=_||||

Thù Tiểu Mộc chào từ biệt “ông xã”, cũng may cuối cùng cô còn biết đạo lý việc xấu trong nhà không thể vạch cho người ngoài xem, cũng không nói rõ:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Sư phụ ta gọi em, em đi một chút.

Nhìn nhân vật thầy thuốc hoàn thành giao dịch hóa thành tinh linh cỏ bán hàng một lần nữa, cung tiễn thủ cảm thấy khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Em nhanh thắng cấp, chúng ta cùng đi chiến trường. Cấp năm hai, năm ba cũng không có gì để chơi.

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Ừa.

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Có việc gọi anh.

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Được.

Đối thoại chấm dứt, Thù Tiểu Mộc cho vào túi ít tiền rồi vội vàng đến Lưu Quang Mộng Cảnh, nghĩ cách cứu viện sư phụ không còn cả phí truyền tống.

>_

Lưu Quang Mộng Cảnh, từ khi xuất hiện đến nay luôn là nơi thị phi ——giết người ở nơi này chỉ cần mang nick đỏ 5 phút. Cho nên cũng không khó giải thích nguyên do của đồng rắc rối lộn xộn này. Vùng đất màu mỡ này luôn được PKER* yêu thích, vì vậy nick đỏ chất thành đồng, nhưng hệ thống lại luôn giao nhiệm vụ trong đó, làm khổ các bé ngoan không thích PK.

(*PKER: Người đam mê PK, giết người trong trò chơi.)

Thù Tiểu Mộc không thể nghi ngờ là một trong những người bị hại, cô vừa truyền tống đi vào, liền thấy một đồng nick đỏ, mọi người nhanh chóng chú ý nhân vật mới toanh vừa vào cửa. Đám người mê PK ít nhiều gì cũng từng giao tiếp với cô, dĩ nhiên là biết phú bà này, đều tiến lên đùa giỡn.

Tiểu thích khách cấp năm ba đứng gần đá truyền tống, lúc thì bị thích khách làm cho ngủ, ngủ xong lại bị đạo sĩ làm cứng đơ, sau đó lại bị Hoang Hỏa gây choáng váng, choáng váng xong lại bị pháp sư cho ngủ, mọi người thay phiên nhau đùa giỡn, Thù Tiểu Mộc hận Lưu Quang Mộng Cảnh đã lâu rồi, mỗi lần tới nơi này cô cảm thấy mình như biến thành con thỏ trắng đáng thương bị đám đàn ông đáng khinh kia thay nhau làm thịt...

[Miền] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ! ! ! [Khóc lớn]

[Miền] Thánh Kỵ Sĩ: [Nhíu mày] Ai lại khi dễ đồ đệ ta!

[Miền] Lá Rụng Biết Thu: [Ngậm miệng] Không phải tui.

[Miền] Người Ngoài Hành Tinh: [Ngậm miệng] Cũng không phải tui.

[Miền] Một Đêm Phong Lưu Ngàn Hoa Tàn:Ặc, chẳng lẽ lại là tui? !

...

Hoang Hỏa đầu trâu mặt ngựa vác trường đao chạy tới đá truyền tống, đám đàn ông đáng khinh chuẩn nhanh như bơi mồi dưới chân. Thù Tiểu Mộc chuyển tiền qua, đối phương không chút do dự nhận lấy. Bánh bao phát tin tức:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ, đệ tử muốn thăng cấp.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Dễ thôi, cùng bọn họ đi mật thám.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Vó ngựa, mấy ông đi mật thám có phải còn thiếu một người không?

[Bang hội] Vó Ngựa Điên Cuồng: A? Lão Đại, bọn tui còn thiếu hai người.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Mang đại đồ đệ của tui theo với.

[Bang hội] Vó Ngựa Điên Cuồng: Bé Tiểu Mộc? Đến đến đến, nhập đội nhập đội.

Lúc Thù Tiểu Mộc đi hơi bất an, quả nhiên chuyện cô lo lắng nhất vẫn xuất hiện —— mỗi lần chạy tới mục tiêu, mặc kệ cô nhanh chân thế nào, mọi người trong đội cũng đã chờ sẵn ở đó, có đôi khi lúc cô đến người ta đã bắt đầu đánh, vì thế cuối cùng số quái cần giết trong nhiệm vụ của mọi người đều đủ, chỉ mình cô còn thiếu vài con, toàn đội không thể không dừng lại chờ.

Thù Tiểu Mộc cũng không hiểu, cô cười thú mua, hẳn là chạy nhanh hơn linh thú mọi người nuôi nhiều lắm, nhưng vì sao vẫn để cho người khác chờ chứ. Cô không biết thời gian mình tìm kiếm mục tiêu trong đồng lời nói nhảm lúc nhận nhiệm vụ đã đủ để người khác truyền tống đi mất rồi. = =

Cứ như thế, trong đội liền có người không kiểm chế được :

[Bang hội] Bối Khả Khả: Sư tỷ nhanh chút được không? Tranh thủ thời gian chúng ta còn có thể làm tiếp hai đợt, đừng làm mất thời gian của mọi người!

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Ặc... Tỷ còn thiếu ba còn, hoặc là mọi người đi tiếp đi, tỷ làm hết vòng này sẽ không làm nữa.

Sau đó Vô Ngựa Điên Cuồng liền nhận được tin báo của Hệ thống:

[Hệ thống] Thánh Kỵ Sĩ xin nhập đội, đồng ý / cự tuyệt?

Khi đó Bang chủ đại nhân cấp sáu chín, mặc nguyên một bộ trang phục sáu mươi, vào thời điểm đó đã là cấp độ đại thần, lọt vào một đồng nhân vật cấp năm mươi, lập tức có vẻ tự hạ thấp thân phận.

[Đội trưởng tổ đội] Vô Ngựa Điên Cuồng: [Kính hải] Lão Đại, cấp bậc ông quá cao, không thể làm cùng bọn tui được đâu.

[Đội ngũ] Thánh Kỵ Sĩ: Tui có thể thăng cấp bảy mươi, có làm hay không cũng không sao. Mọi người cứ để tui đánh đi.

[Đội trưởng tổ đội] Vô Ngựa Điên Cuồng: Tiểu nhân được sủng ái mà hoảng hồn nha.

[Đội ngũ] Thánh Kỵ Sĩ: Đồ nhát cáy**.

(**Nguyên văn là Ngựa tào ám chỉ những người bất mãn không vừa ý với công việc hiện tại nhưng không có can đảm nhảy việc, thay đổi hoàn cảnh.)

Thù Tiểu Mộc còn đang chu du tại Hạnh Nhi lĩnh, mấy con quái nhỏ làm nhiệm vụ mật thám căn bản phải tranh giành mới lấy được, nhưng Thù Tiểu Mộc lại không am hiểu chuyện này, cho nên chờ cô chạy đến trước mặt quái, quái đã bị người khác đoạt mất rồi. Bánh bao vừa chạy quanh tìm quái, vừa cảm thấy thấy đầu vầng mắt hoa, chiến sĩ Hoang Hỏa mang ID Thánh Kỵ Sĩ đã vác cặp chùy hung thần ác sát chạy tới, dạo qua một vòng quanh cô, cũng không thấy có động tác nào, đã dẫn năm sáu con Hồ yêu lại, sau đó ra một chiêu Tinh Chấn Quần Công(2), năm con quái nhảy mất bỏ mình.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đủ chưa?

Lúc này Bánh bao mới phản ứng lại:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : A? Đủ rồi.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đi giao.

Trong đội ngũ có Thánh Kỵ Sĩ, rõ ràng không ai thúc giục Thù Tiểu Mộc nữa, đi theo phía sau Hoang Hỏa không cần đánh quái, mọi người đều cảm thấy thật nhẹ nhàng,

Thù Tiểu Mộc là kẻ mù đường chính hiệu, cũng may những nhiệm vụ này Hoang Hỏa sớm đã thuộc nằm lòng, nhiệm vụ vừa công bố, anh ta đã lập tức báo ra điểm truyền tống trong đội ngũ. Kỳ thật mấy cái địa điểm kia người thông minh một chút vừa nhận nhiệm vụ đều có thể thấy, hành động của anh ta đương nhiên là muốn giúp đỡ kẻ mù đường Thù Tiểu Mộc. Thù Tiểu Mộc truyền qua luôn thấy anh ta đứng đợi:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đi nào.

Vì thế Thù Tiểu Mộc lựa chọn Hoang Hỏa, nhấn chọn đi theo, tiểu thích khách cấp năm ba cười Dạ Báo(3) đi theo phía sau chiến sĩ Hoang Hỏa, quả nhiên không hề lạc đường oan uổng lần nào.

Ngày đó bọn họ làm tám vòng mật thám, đội trưởng thay phiên chuyển tiếp nhận nhiệm vụ, đúng là một đội làm việc rất năng suất, Thù Tiểu Mộc cũng không thấy mệt, còn cảm thấy rất nhàn nhã.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Thế nào, thăng cấp mau hơn chứ?

Bánh bao rất vui vẻ:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Nếu mỗi ngày sư phụ đều có thể mang đệ tử đi thì tốt rồi!

Bang chủ đại nhân làm bộ thâm trầm:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Ừ

mặc dù vì sư làm thế này đúng là hạ thấp địa vị, nhưng cũng cố mang nhóc đi mỗi ngày vậy.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : >_

(1)Trang phục Phi Thiên cấp sáu mươi của cung tiền thủ:↑

15. Chương 15: Đóa Hoa Nuôi Trong Nhà Kính Của Lão Đại

Sau khi gom đủ trang bị thì trò chơi cũng chưa chấm dứt, ngược lại, đó chỉ là sự khởi đầu. Cho nên khi trang phục cấp sáu mươi càng ngày càng nhiều, người tích trữ trang phục cấp sáu mươi để đầu cơ trục lợi cũng càng ngày càng đông, Thù Tiểu Mộc không thu mua trang bị cấp sáu mươi nữa, mục tiêu của cô bắt đầu chuyển sang dụng cụ đục lỗ trang bị, cùng với giám định phù.

Cô bỏ ra bảy tám giờ đồng hồ đồng thời thu mua một số lượng lớn Nhật toàn, Nguyệt toàn, Lôi toàn, và Thiên châu *có thể đổi lấy toàn cùng với trang bị cấp tám trở lên. Mà Thù Tiểu Mộc cũng thật sự muốn nhân vật thích khách của mình thăng cấp, vì thế Bánh bao bắt đầu làm nhiệm vụ.

(*Nhật toàn, Nguyệt toàn, Lôi toàn là những công cụ để đục lỗ khi khảm nạm thêm ngọc vào trang bị, tăng cường các tính năng cho trang bị. Nhật toàn dùng để khảm nạm trang bị cấp 1-3, từ cấp 4-6 thì cấp độ trang bị càng cao tỷ lệ thành công càng thấp. Nguyệt toàn để khảm nạm trang bị cấp 5-8 thành công 100%, cấp 9 tỷ lệ thành công tương đối cao, cấp 10 tỷ lệ thành công thấp nhất. Lôi toàn dùng để khảm nạm trang bị cấp 9-13 chắc chắn thành công, cấp 14,15,16 thì tỷ lệ thành công giảm dần.

Thu thập 1-4 viên Thiên Châu có thể đổi Nhật toàn, thu thập 5-8 viên Thiên Châu có thể đổi Nguyệt toàn và Nguyệt Toàn.)

Nhiệm vụ trong Thiên hạ kỳ thật rất đơn giản, mấy nhiệm vụ giết BOSS có thể đếm trên đầu ngón tay. Khi cô ở Trung Nguyên giết Đại đao hổ thì Bánh bao phát hiện hóa ra nhân vật thích khách trong trò chơi này có thể ẩn thân, mà sau khi ẩn thân có thể giải trừ trạng thái chiến đấu, BOSS sẽ mất đi mục tiêu tấn công.

Vì thế Bánh bao ở Trung Nguyên chơi trò ẩn thân nửa giờ, cuối cùng nhận được tin tức:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đồ nhí kém cỏi , đang làm gì vậy?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Giang tay cười to] Sư phụ, hóa ra đệ tử có thể ẩn thân nè.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đồ ngốc!

(Đó là kỹ năng “độc chiêu” nhất của thích khách. =_|||||)

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đưa một viên Hồi Lnh đan đến Kiến Mộc cho sư phụ.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Ừa.

Vì thế Bánh bao ẩn thân chạy đến Kiến Mộc, nơi đó rõ ràng đang thu hoạch, cô vừa rời khỏi đá truyền tống, liền thấy chiến sĩ Hoang Hỏa vác cặp chùy chạy tới, yêu cầu giao dịch với cô. Chuyện này khiến Bánh bao vô cùng khó hiểu:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Đỉnh đầu hiện dấu chấm hỏi] Sư phụ có thể thấy đệ tử khi đã ẩn thân sao?

Chiến sĩ Hoang Hỏa lật bàn:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Nhóc mới cấp năm mươi mấy, bất kỳ người nào có cấp bậc cao hơn nhóc một chút đều có thể thấy.

Bánh bao cảm thấy thật xấu hổ.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Mau mau thăng cấp đi, chờ cấp bậc của nhóc cao lên rồi, cũng chỉ có cung tiền thủ và đạo sĩ mới có thể thấy được.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Dạ.

Bánh bao trở về Trung Nguyên thăng cấp lần nữa, trên đường nhận được nhiệm vụ đi giết Quỷ Phương, gần chỗ Quỷ Phương có một cung tiền thủ chuyên môn phụ trách giúp các đội ngũ giành BOSS, năm lượng vàng một lần. Bánh bao lượn qua lượn lại nửa giờ, cũng không cướp được quái. Cô cảm thấy thật khó hiểu:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ, vì sao Quỷ Phương này vừa đi ra đã tấn công đội ngũ khác vậy?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Chắc là trong đội của người ta có cung tiền thủ? Đặt sẵn cái bẫy, lúc BOSS đi ra đập trúng còn không thuộc về đội bọn họ sao?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Kêu Một Giây Giết Ba Ngàn đến giúp nhóc giành.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Dạ.

Vì thế Bánh bao gửi tin:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Í, Ba Ngàn, có thể giúp em đánh con BOSS không.

Đối phương nhanh chóng trả lời:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Đợi chút, anh đi chiến trường xong sẽ tới liền.

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Ừ.

Nếu đang đi Chiến trường mà rời khỏi sẽ có nửa giờ không thể vào lại, cho nên Bánh bao an vị ở đài gần đại BOSS Quỷ Phương chờ đài cổ, đợi đến cuối cùng Mạn Đà La hộ tống Tử Điệp đến đó giết Quỷ Phương nhìn thấy, mời vào cô vào tổ đội. Mạn Đà La có một phương pháp rất trực tiếp chuyên dùng để giải quyết mấy kẻ giành BOSS này—— anh ta bật PK, tung một chiêu Ánh sát trực tiếp giết cung tiền thủ lấy tiền đặt bẫy, sau đó lại tung chiêu Bách Ánh dẫn dụ Quỷ Phương.

Trong đội ngũ đối phương có năm người, thấy đồng bọn bị giết đương nhiên cũng không muốn từ bỏ ý đồ, nhưng lúc ấy Mạn Đà La đại nhân đã cấp sáu tám, trên người là một bộ trang phục chiến trường của thích khách cấp sáu mươi, bằng vài tên các kẻ cấp năm mươi mấy mà đòi giết anh ta, thật sự không thực tế cho lắm.

Cho nên mọi người cũng không có động tĩnh gì, tư thế giết người của anh ta vẫn tuyệt đẹp lưu loát như cũ, toàn bộ quá trình chỉ thấy anh ta mang một đôi cánh đen vọt lên, chạy ra xa lắc rồi BOSS Quỷ Phương phía sau mới từ từ ngã xuống. Thù Tiểu Mộc cảm thấy trước mặt ngài thích khách này, mình thật kém cỏi.
>_

[Đội ngũ] Tử Điệp: [Mất lấp lánh] Ông xã đẹp trai quá!

[Đội trưởng tổ đội] Mạn Đà La: [Võ về]

Bánh bao đột nhiên cảm thấy mình rất sáng**:

(** Ý Tiểu Mộc thấy mình như cái bóng đèn aka kỳ đà cản mũi đó ^^.)

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Buồn nôn muốn chết, tui đi trước, không quấy rầy thế giới của hai người.

[Đội ngũ] Tử Điệp: Có việc gì cứ gọi bọn tui, đừng làm nhiệm vụ một mình nữa nha.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Ừ.

[Hệ thống] Rời khỏi đội ngũ thành công.

Bánh bao vừa mới giao nhiệm vụ xong lại nhận được mật ngữ:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Anh ra rồi, em đang ở đâu?

Bánh bao đổ mồ hôi:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Ặc, em ở thành Lưu Quang Trung Nguyên.

Cung tiễn thủ cưỡi bạch mã nhanh chóng xuất hiện trước mặt cô:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: BOSS nào vậy, đi thôi.

Thù Tiểu Mộc không thể không biết xấu hổ nói mình đã đánh xong rồi, đành phải đi giết đại BOSS Quỷ Phương lại một lần một lần nữa.

>_

Giết quái xong, Một Giây Giết Ba Ngàn tiếp tục đi chiến trường, Thù Tiểu Mộc tiếp tục nghiêng ngả lão đảo làm nhiệm vụ ở Trung Nguyên.

Tám giờ, Bang chủ đại nhân đúng giờ mang cô đi nhiệm vụ mật thám, Thù Tiểu Mộc đương nhiên là đi theo ăn ké kinh nghiệm. Từ khi đội ngũ có người ra tay chính, Bánh bao cũng rất tự giác làm nhiệm vụ mật thám, vừa đến thời gian liền xin vào đội. Dù sao mỗi ngày làm mật thám được tới hơn một trăm vạn điểm kinh nghiệm, đối với nhân vật cấp năm mươi mà nói, vẫn rất là khả quan .

Huống chi đi mật thám theo kiểu của cô, kỳ thật chính là đợi đội trưởng nhận nhiệm vụ xong, sau đó lựa chọn đi theo sư phụ mình... = =

Đi mật thám xong, bang chủ đại nhân mang các thành viên cấp năm mươi trong bang hội đi phó bản, cấp bậc Thù Tiểu Mộc quá nhỏ không thể đi, vì thế tiếp tục loạt nhiệm vụ vừa rồi. Ở sông Thương Tuyền nhận được nhiệm vụ giết quan chỉ huy, sau khi Bánh bao chết bốn lần sau mới phát giác kỳ thật một mình mình đánh không lại . = =

Lúc ấy Thánh Kỵ Sĩ đang ở phó bản, cô bắt đầu dĩ phải gửi mật ngữ cho “ông xã” của cô:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Ba Ngàn, có thể đến sông Thương Tuyền giúp em đánh con BOSS không?

Bên kia cũng nhanh chóng trả lời:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Ừ, chờ anh đi chiến trường về đã.

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Ừa.

Khi đó Bánh bao này còn không có khái niệm tay làm hàm nhai, vì thế an vị ở bên cạnh sông Thương Tuyền chờ a chờ, 20 phút sau, Bang chủ đại nhân từ phó bản đi ra, hỏi cô đang làm cái gì? Bánh bao thành thật kể từ đầu đến cuối, vì thế Bang chủ đại nhân vác trường đao xun xoe chạy tới giúp cô. Đương nhiên vì tránh bị kịch giết lẫn hai xảy ra, cô vội vàng gửi tin:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Ba Ngàn, không cần đến đây nữa, em vào đội ngũ rồi.

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Được.

Trong bang hội liền có người trêu chọc:

[Bang hội] Bối Khả Khả: Giết nhiều BOSS như vậy, mình sư tỷ đánh không lại đâu?

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: [Niệm kinh] Không phát hiện lão Đại đang trồng hoa trong nhà kính sao?

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trứng Trứng: Đóa hoa là tương lai của tổ quốc.

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Ngàn Hoa Tàn: Cho nên lão Đại đang bồi dưỡng tương lai của tổ quốc...

[Bang hội] Vó Ngựa Diên Cuồng: Tại sao tui lại cảm thấy lão Đại đang bồi dưỡng tương lai tổ quốc trong nhà kính...

[Nguyên lão thế lực] Tây Môn xưa chó: [Mồ hôi lạnh] Làm tui nhớ đến màn XXOO ở phòng tắm hơi trong cuốn AV***... [Ngậm miệng] tui tà ác quá rồi.

(*** AV: Adult Video = Phim người lớn.)

...

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: [Gõ chuông niệm kinh] Về sau toàn bộ mấy người tự giết quái làm nhiệm vụ nhé. Người Ngoài Hành Tinh, Mộc Linh Kiếm của ông; Khả Khả, hạt châu Kiến Mộc của bé, Phong Lưu răng của ông, Diên Cuồng, Mỹ Nhân dưới ánh trăng của ông... Tất cả đều tự làm cho tui.

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trứng Trứng: [Ngâm miệng]

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Ngàn Hoa Tàn: Tàn ác

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: [Khóc lớn] Lão đại, chàng còn nhớ Người Ngoài Hành Tinh ở ven hồ Ứng Long sao?

[Thượng Thư thế lực] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: [Mồ hôi lạnh]

[Nguyên lão thế lực] Vạn Phật Triều Tông: = =

[Bang hội] Vó Ngựa Diên Cuồng: [Oí]

16. Chương 16: Lăn Kết Hôn Đầu Tiên Không Bệnh Mà Chết*

(Thành ngữ Trung Quốc: Nghĩa đen là một cái chết tự nhiên không phải vì bệnh tật. Nghĩa bóng là ẩn dụ của một sự vật, sự việc bị xóa sổ mà không có sự tác động từ bên ngoài, những việc làm không có kết quả.)

Thù Tiểu Mộc cấp năm năm, Bang chủ đại nhân lại có thêm nhiệm vụ mới —buổi tối mỗi ngày sau khi làm xong mật thám sẽ mang cô đi phó bản cấp năm năm, Bang chủ đại nhân tràn đầy lòng tin:

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Tỷ lệ rút đồ của phó bản này rất cao, không tới vài ngày sẽ gom đủ trang bị của nhóc .

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: [Gật đầu] Cám ơn sư phụ.

Sau đó điều làm cho Bang chủ đại nhân buồn bực là... Từ lúc anh mang theo Thù Tiểu Mộc, con BOSS đầu tiên Kim Nguyên Thuật (1)mỗi ngày rút đồ mà đạo sĩ dùng, con BOSS thứ hai Trình Phong mỗi ngày rút áo giáp của phái Thiên Cơ, con BOSS thứ ba Hàn Sương lại rơi vòng phép pháp sư dùng, con BOSS thứ tư Đồ Vân Thiên lại rút châm của thầy thuốc, BOSS Tà Ảnh mỗi ngày rút hộp kiếm dành cho kiếm khách.Rất rất nhiều thứ chỉ không có đồ của thích khách thôi. >_

Một ngày hai ngày, Bánh bao còn không để ý, sau một hai tuần khi Bánh bao cầm cái vòng phép, tấm giáp, hộp kiếm thứ mấy chục thì rút cuộc cũng nhìn không được nữa, nước mắt rơi đầy mặt:

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: [Khóc lớn] Sư phụ, phó bản này thật sự sẽ rút trang bị của thích khách sao?

Người nào đó ngồi trước máy tính chảy mồ hôi lạnh, quào quào tóc:

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Đồ nhi à, rút cuộc nhóc đã làm bao nhiêu chuyện táng tận lương tâm mới có thể đen đủi đến cỡ này hả...

Kết quả là, đợi đến một ngày nào đó phó bản cấp năm năm rút cuộc cũng chịu rút thất lưng và song đao (2)của thích khách, Thù Tiểu Mộc đã cấp năm tám, phải đi phó bản cấp năm tám rồi. Bánh bao cầm cái Manh Mực Yêu Đái* kia, oán hận trừng mắt nhìn phó bản.

(*Yêu Đái: Thất lưng)

Sau đó Thù Tiểu Mộc liền bước chân vào Thiên Lao, Tử Ngục hai phó bản cấp năm mươi tám, vì thế bị kích lập lại, con BOSS thứ nhất Lực Man Bi mỗi ngày rơi Bích Thủy Thanh Long (3)và bông tai Long Thái, thuộc tính cũng không tệ, nhưng cô không dùng được. = =

Con BOSS thứ hai Tương Tà mỗi ngày rơi Nhật Cung và Kim ngọc bội, cung của cung tiễn thủ, ngọc bội của pháp sư.

Con BOSS thứ ba Phá Toái chịu không nổi, rốt cuộc rút xuống một thứ cô có thể sử dụng —— Thanh Phong liên, một cái vòng cổ mà phần lớn kỹ năng công kích đều bị giảm bớt, còn khiến môn phái chủ trương tốc chiến tốc thắng giảm tốc độ hồi chiêu sau khi niệm chú làm phép... Ngày đó, không chỉ mình Tiểu Mộc nhức cả trứng trứng.

Nhưng mà khi đó mọi người vẫn chưa từ bỏ ý định, bởi vì còn có con BOSS thứ tư, BOSS Long Khiếu Thiên có thể rút ra sáu loại trang bị, trong có sáu loại đó có bốn loại mà thích khách cấp năm mươi mấy xem là cực phẩm hiếm có, cho nên năm người trong đội ráng sức đánh Long Khiếu Thiên. Cuối cùng BOSS Long cũng ngã xuống, rút ra hai món cực phẩm —— hồ lô của phái Thái Hư và hộp kiếm của kiếm khách.

Thù Tiểu Mộc lật bàn:

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: [Khóc lớn] Sư phụ! ! !

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: ...

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: [Khóc lớn]

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Được rồi được rồi đừng khóc, sư phụ ôm một cái, ngày mai tiếp tục nhé?

[Hệ thống] Thánh Kỵ Sĩ dịu dàng ôm bạn.

Cuộc chiếm gom trang bị này kéo dài rất lâu, hầu hết các môn phái trong bang hội đều thích đi phó bản với Tiểu Mộc, sau đó khi Thù Tiểu Mộc cấp sáu mươi, kiếm khách cấp năm mươi mấy trong bang hội vác một bao tải hộp kiếm, đạo sĩ công N cái hồ lô, thầy thuốc ôm một đồng bao thuốc, mà Thù Tiểu Mộc vẫn chưa bao giờ nhặt được một thanh Hàm Quang. (Hàm Quang: vũ khí của thích khách.)

Nhưng thật ra mỗi lần rời khỏi phó bản đã tập thành một thói quen:

[Hệ thống] Thánh Kỵ Sĩ dịu dàng ôm bạn.

—

Khi Thù Tiểu Mộc vừa lên cấp sáu mươi, hưng phấn dị thường. Ở trấn Mộc Độc Giang Nam chờ bang hội mang đi phó bản Tàng Kim các cấp sáu mươi. Sau một lúc lâu thì nhận được một dòng mật ngữ:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Tiểu Mộc.

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: A? Ba ngàn em thăng cấp sáu mươi rồi nha!

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Ừa, đến đây, anh mang em đi Tàng Kim các.

Thù Tiểu Mộc cảm thấy rất nghi hoặc:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Hôm nay anh không cần đi chiến trường à?

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Vào đội.

Bánh bao liền vào đội, trong tổ đội là các thành viên của Thiên Tịnh Sa, một Thiên Cơ, một thầy thuốc, một cung tiễn thủ, một đạo sĩ, cộng thêm Thù Tiểu Mộc. Cấp bậc của bọn họ đều cao hơn Thù Tiểu Mộc rất nhiều, thầy thuốc cũng đã cấp sáu mươi tám. Thù Tiểu Mộc cảm thấy không ổn:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Này... Cấp bậc hình như quá cao rồi?

Quái trong Tàng kim các này có liên quan đến cấp bậc của mọi người trong tổ đội, nếu cấp bậc nhân vật cao hơn quái bốn cấp, nhân vật sẽ không có kinh nghiệm.

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Lát nữa em xong bọn anh lại vào phó bản khác.

Vì thế ngày đó, Thù Tiểu Mộc đi theo đội, một đội cao thủ mang theo ID cấp sáu mươi. Tuy rằng Bánh bao không quá thông minh, nhưng cô cũng không ngốc, cũng từng phối hợp cùng cung tiễn thủ đi không ít phó bản, hưởng chỉ Một Giây Giết Ba Ngàn vốn là kẻ cuồng sát trên chiến trường:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Xảy ra chuyện gì sao?

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Cứ đi phó bản trước rồi nói sau.

Tàng Kim Các cấp sáu mươi chủ yếu là phó bản kinh nghiệm, tỷ lệ rút đồ không lớn. Thù Tiểu Mộc hầu như chỉ chạy theo sau em người khác đánh, thuần túy là hưởng sái kinh nghiệm. BOSS cuối cùng tên là Yến Nam Thiên, đứng trên đài cao, cần phải đi lên bằng đường dây xích.

Đối với Thù Tiểu Mộc hoàn toàn gà mờ lúc ấy, việc này rất là oái ăm. Sau khi ngã xuống tám lần, cô rốt cuộc cũng đứng ở trước mặt BOSS Yến Nam Thiên, BOSS Yến Nam Thiên tung một kiếm phá tan trạng thái của cô, bánh bao sợ tới mức chui ra sau Một Giây Giết Ba Ngàn nhanh như chớp, mới phát hiện BOSS này vốn không rời khỏi khu vực đài.

Bốn người bắt đầu đánh BOSS, Yến Nam Thiên nhanh chóng ngã xuống, ba người khác rời khỏi tổ đội, chỉ còn lại Thù Tiểu Mộc và Một Giây Giết Ba Ngàn ở trong phó bản:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Tiểu Mộc.

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Vâng?

Đối phương im lặng một lát, rốt cuộc vẫn gửi tin:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Chúng ta ly hôn đi.

Sau đó liền gửi tới mấy tin giống như giải thích:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Cấp bậc của chúng ta cách nhau quá xa, không thể làm nhiệm vụ cùng nhau.

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Hơn nữa anh đi chiến trường suốt, cũng không thể ở bên cạnh em.

Kỳ thật lúc nhận được tin này, Bánh bao hơn buồn bã —— cô đã muốn rất cố gắng thẳng cấp, chính là đáng tiếc... cũng không đủ thời gian.

Thù Tiểu Mộc đồng ý, cô không biết ngoại trừ đồng ý, còn có gì để nói.

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Vậy được rồi.

Như vậy, có thể coi là chia tay trong hòa bình, nguyên nhân để nói với mọi người là tính cách không hợp. Các bạn nhất định đã xem rất nhiều truyện về trò chơi trực tuyến, trong đó nữ chủ chia tay đa số là vì có kẻ thứ ba chen chân, bên kia phụ lòng, kỳ thật chia tay vì tính cách không hợp còn buồn bực hơn nhiều lắm. Gặp kẻ thứ ba các bạn còn có thể khóc kể, còn có thể chửi mắng, còn có cái để phát tiết sự buồn bực, được nhiều người đồng tình, nhưng tính cách không hợp mà chia tay, đúng là trường hợp kẻ cầm điếu ăn Hoàng liên diễn hình, còn phải chậm rãi nhai nuốt.

Dù sao cũng là lần đầu tiên ly hôn, dĩ nhiên Thù Tiểu Mộc cũng khó chịu, nhưng việc cô lo lắng nhất vẫn là Thánh Kỵ Sĩ sẽ làm khó Một Giây Giết Ba Ngàn, dù sao sự phụ của cô cũng là người vô cùng bao che. Cho nên cô chủ động mở miệng nói với Thánh Kỵ Sĩ, chỉ nói là không muốn tiếp tục với Một Giây Giết Ba Ngàn nữa. Lúc ấy Thánh Kỵ Sĩ đang mang bang hội đi phó bản cấp năm chín, BOSS Mạnh Khuy có cái tên yếu kém**, nhưng công phụ lại không kém tý nào, Bang chủ đại nhân không dám chủ quan, liền trả lời: Ừ.

(**Khuy nghĩa là yếu kém.)

Cung tiễn thủ đứng trước mặt Thù Tiểu Mộc, hai người đều không có lời nào để nói, cuối cùng vẫn là Một Giây Giết Ba Ngàn gửi tin lên kênh Thế Giới, tin Thế Giới màu vàng chậm rãi chạy qua phía trên màn hình, hai người trở lại là bạn bè. Thù Tiểu Mộc thấy rất nực cười —— kỳ thật giữa cô và anh ta, cũng không thân thiết cho lắm.

Một Giây Giết Ba Ngàn chờ dòng tin kia hoàn toàn biến mất mới rời đi:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Về sau có việc gì, cũng cứ gọi anh nhé.

Nữ thích khách vừa lên cấp sáu mươi đứng trên đài cao của Tàng Kim các:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Ừ.

Cung tiễn thủ đi tới giữa đài mới thoát khỏi tổ đội :

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: Tiểu Mộc, thành thật xin lỗi.

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Hả? A, không sao.

Những người trong bang hội đương nhiên là có nhìn thấy dòng tin Thế Giới kia, nhưng không có ai nói gì, kỳ thật trong trò chơi không có nhiều “cực phẩm” như vậy, cố ý đâm vào vết thương của người ta, nếu không có thâm thù đại hận, rất ít khi người có làm thế.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đang làm gì vậy?

Lúc này, bánh bao mới đứng lên khỏi Tàng Kim lấp lánh ánh vàng:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ, sư phụ dẫn đệ tử đi phó bản cấp năm hai được không?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đi.

Hai người đánh phó bản cấp năm hai, nay Thủ Tiểu Mộc đã cấp sáu mươi, ở trong phó bản cuối cùng cũng không e ngại như lúc trước nữa. Cho nên cô vọt lên đài đứng cạnh BOSS Hàn Sương:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : A ha ha ha, sư phụ, mấy con quái này đều rơi xuống bí tịch da dê nè.

Bang chủ đại nhân cũng phát hiện việc này —— mặc kệ đồ nhi kém cỏi của anh xui xẻo ở các phó bản khác như thế nào, ở trong phó bản này tuyệt đối may mắn, đi phó bản này mà có cô, số lượng bí tịch da dê rơi xuống còn nhiều hơn tổng số của cả tổ đội năm người.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Xem bộ dạng của nhóc kia

thiếu điểm kỹ năng*** sao?

(***Điểm Kỹ năng dùng để tăng cấp độ cho kỹ năng trong trò chơi, kỹ năng càng được cộng nhiều điểm thì càng mạnh.)

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Chột dạ] Đúng vậy.

[Hệ thống] Bạn dịu dàng ôm Thánh Kỵ Sĩ.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Đệ tử vừa nhìn thấy quái vật này rơi bí tịch da dê xuống liền vui vẻ ngay.

Chiến sĩ Hoang Hỏa cao lớn cường tráng vác cặp chùy vẻ mặt hung hãn đứng trên đài cao, nữ thích khách nhỏ nhắn mảnh mai nũng nịu tới gần trước ngực anh một chút, sau đó chạy nhảy tung tăng khắp phó bản. Vì thế Bang chủ đại nhân ngồi xuống đài, Hệ thống thông báo chiến trường cấp sáu mươi đã mở, xin lập tức chuẩn bị chiến tranh. Chờ anh phản ứng được Hệ thống đã thông báo: Trong vòng 5 phút không tiến vào, quyền tham dự chiến trường sẽ bị hủy bỏ. ==|||

(1)Tổng hợp Boss 5X trong Thiên Hạ 2:↑

17. Chương 17: Về Jq

(*JQ: gian tình theo ngôn ngữ mạng.)

Nếu hỏi lên tới cấp sáu mươi việc khiến Bánh bao vui mừng nhất là cái gì, thì đó là có thể cùng Thánh Kỵ Sĩ, Người Ngoài Hành Tinh, đám giết người điên cuồng kia đi chiến trường. Chiến trường trong Thiên Hạ được chia theo cấp bậc, cấp ba mươi đến cấp ba chín vào một chiến trường riêng, cấp bốn mươi đến bốn chín vào một cái khác, từ đó suy ra.

Cho nên khi Bánh bao lên tới cấp sáu mươi, ngày hôm sau liền kích động muốn đi theo Thánh Kỵ Sĩ, Người Ngoài Hành Tinh, Một Đêm Phong Lưu Nhức Trúng Trúng vào chiến trường. Lúc đó Bang chủ đại nhân đang ở phó bản cấp sáu mươi Khảm Thủy động, để bảo đảm an toàn cho đồ đệ, tránh cho lần đầu tiên đi chiến trường đã để lại chướng ngại tâm lý, Bang chủ đại nhân bắt Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên không thích chiến trường đi theo làm vú em. Cũng báo cho đồ đệ biết —— phải trân trọng sinh mạng, theo sát bình sữa. >_

Lần đầu tiên đi chiến trường mất 46 phút, sau khi đi ra Trúng Trúng lẩm miệng hỏi:

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trúng Trúng: Bé Tiểu Mộc, lần đầu đi chiến trường, có cảm tưởng gì không?

Bánh bao suy nghĩ sâu xa một lúc lâu:

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Ặc... Vui ngoài mong đợi, chính là càng không ngừng chết rồi lại chết.

Cả bang hội đều , bang chủ đại nhân không hài lòng:

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: [Nhíu mày] Con vịt**, ông chăm sóc đồ đệ tui như vậy à?

(** Uyên ương trông rất giống vịt =.=)

Có người không nhẫn tâm để thầy thuốc chủ lực của bang hội bị oan, lên tiếng:

[Nguyên lão thế lực] Vạn Phật Triều Tông: [Niệm kinh] Kỳ thật chuyện này cũng không thể trách con vịt được, ông có bao giờ thấy một thích khách cấp sáu mươi bị bốn năm tên cấp sáu bảy sáu tám bao vây mà vẫn không chạy sao? Có mấy lần còn chết khi con vịt dùng chiêu Bát Môn. (Bát Môn: kỹ năng trị liệu tổ đội.)

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: ...

Bang chủ đại nhân rút kinh nghiệm xương máu, quyết định tự mình mang Bánh bao đi chiến trường. Nhưng Bang chủ đại nhân lại nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề —— đồ đệ của anh ta luôn bám theo anh chạy a chạy a chạy, không ngừng chết đi sống lại. = =

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Đừng chạy theo anh nữa, thích khách giết người không phải luôn tấn công bất ngờ sao, nào có đường đường chính chính chạy theo người khác như vậy .

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Ếc...

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Ẩn thân đi theo anh, đừng tới gần quá, gặp kẻ đối địch thì xông lên đánh lén.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Dạ!

Nhưng Bang chủ đại nhân lại nhanh chóng phát hiện ra vấn đề mới—— cấp bậc của cô quá thấp, khi ẩn thân thì hầu hết mọi người đều có thể nhìn thấy. Khó khăn lắm mới gặp được hai ba người không nhìn thấy cô, mà Bánh bao này còn không biết cái gì gọi là công kích tầm xa, cô giết người nhất định phải chạy đến trước mặt người ta, chớp mũi đụng vào chớp mũi đối phương mới chịu ra tay. Nên chưa kịp xuất chiêu đã bị kỹ năng công kích của đám người kia đánh văng ra ngoài.

Hơn nữa còn hoàn toàn không quen sử dụng kỹ năng, khi ẩn thân lại đi dùng tâm pháp Triền Thân hoặc Thôi Mệnh, mà trò chơi lại quy định trong trạng thái ẩn thân không thể phát động công kích hoặc dùng các tâm pháp đặc biệt, vì vậy vừa dùng mấy tâm pháp đó, trạng thái ẩn thân lập tức biến mất.

Càng đáng sợ hơn là người này thật sự không phải kẻ có tiềm chất làm thích khách, vừa thấy nick đỏ chạy tới liền hoảng hồn như chim sợ cành cong, những kỹ năng đã biết đều quên sạch sẽ, cũng không quan tâm đến hiệu quả, luống cuống tay chân bấm 1,2,3,4*** liên tục.

(****Thông thường các kỹ năng tấn công được lưu ở các phím tắt 1,2,3,4 để nhấn cho nhanh khi giao đấu.)

Ba lượt như thế, Bang chủ đại nhân cảm thấy giết người cũng cần năng khiếu. Vì thế anh quyết định thay đổi phương hướng phát triển của đồ nhi yêu quý:

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Chiến trường tổng cộng có hai cách chơi, một cách là giết người, cách kia là đoạt cờ. Đoạt cờ chính là đứng gần cờ hiệu của quân địch, đến thời gian nhất định Hệ thống sẽ nêu lên: bên ta chiếm lĩnh X doanh. Sau đó tiếp tục chạy đến doanh trại kế tiếp của địch, tiếp tục cướp.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: A? Việc này quá đơn giản.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: [Niệm kinh] Rất đơn giản, nhưng quân địch mà thấy cờ của mình bị cướp, khẳng định sẽ xông tới giết nhóc.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: ...

Vì thế Thù Tiểu Mộc bắt đầu kiếp sống cướp cờ nơi chiến trường, điểm xấu là mỗi lần tổng kết số người cô giết được thì lẻ tẻ, nhưng số lần tử vong lại gấp mấy chục lần, điểm tốt là cô biết hết mọi ngõ ngách trong chiến trường. Đương nhiên phải đoạt lá cờ nào trước lá cờ nào sau, cô cũng thuộc lòng. Dần dần, những người thích đoạt cờ lợi dụng cô làm biển chỉ đường. Đội nào có cô, đội viên đều có thể nhìn thấy ánh sáng thắng lợi.

Việc này phát triển đến nỗi, trên kênh chiến trường thường xuyên có thể nhìn đến cuộc đối thoại như vậy:

[Chiến trường] Xuân Sắc Khôn Cùng: Tiểu Mộc, lá cờ tiếp theo ở chỗ nào?

Mà kênh đối phương bình thường là...

[Chiến trường] Một Cây Dài Và To: Éc, Thù Tiểu Mộc đang ở đây, giết trước nói sau!

()

Sau cấp sáu mươi, kinh nghiệm yêu cầu của mỗi cấp đều chậm rãi tăng lên, bạn thấy chỉ chênh lệch bảy tám cấp, mà trên thực tế bảy tám cấp này, có thể trở thành khoảng cách mà rất nhiều người vĩnh viễn không thể đuổi kịp—— trong Thiên Hạ, bảy tám cấp chính là sự chênh lệch giữa người chơi bình thường và người chơi cao cấp.

Cho nên tốc độ thăng cấp của Thù Tiểu Mộc cũng dần dần chậm lại, những tài khoản thường cô dùng mở cửa hàng, tài khoản chính thì đi chiến trường, éc, chính xác là đi đoạt cờ. Việc này khiến những kẻ điên cuồng trong chiến trường như Thánh Kỵ Sĩ và Một Giây Giết Ba Ngàn thường xuyên chàm mặt cô.

Nghề nghiệp cung tiễn thủ có thể nhìn thấy thích khách đã ẩn thân, cho nên mỗi lần Một Giây Giết Ba Ngàn đi ngang qua chỗ cắm cờ đều có thể nhìn thấy cô. Khi là chiến hữu, anh liền ở bên cạnh bảo vệ cô một lát, giải quyết hết tất cả kẻ địch tới quấy rầy, khi là kẻ địch, anh liền thần nhiên bắn đến một mũi tên, dần dà, Thù Tiểu Mộc cũng quen dần với việc hét lên rồi ngã gục xuống. >_

Đối với sự trưởng thành của đồ nhi yêu quý bang chủ đại nhân rất là vừa lòng —— nhất nghệ tinh nhất thân vinh, ai nói đoạt cờ không phải là một nghệ thuật. Đương nhiên, anh cũng thường xuyên nhìn thấy đồ đệ của mình trên chiến trường, nhưng Bang chủ đại nhân là chuyên gia thiên vị, cho dù là đối địch cũng giả như không thấy. Cho nên mỗi lần Bánh bao thấy anh trên chiến trường, mặc dù anh mang cái ID đỏ thẫm đẳng đẳng sát khí chạy tới cô cũng chưa bao giờ chạy trốn, không chỉ không trốn, cô thậm chí còn dám chào hỏi anh, mà tình hình chung thì phản ứng của Bang chủ đại nhân cũng chỉ là ngẩng ngửa trường đao trong tay.

Cuộc sống chiến trường của Thù Tiểu Mộc giằng co tại chỗ thật lâu, cô đoạt cờ càng lúc càng thuận buồm xuôi gió, nhưng thao tác vẫn vô cùng thâm thúy như cũ. Lặn lội một thời gian như vậy, danh vọng chiến trường lại đủ để đổi một bộ trang phục chiến trường của thích khách cấp sáu mươi, Bánh bao rất là vui vẻ, liền đổi một bộ Phệ Ảnh bào, cũng đắc ý khoe khoang trong bang hội được một hồi, nhưng đắc ý xong lại im lặng thật lâu.

Bang chủ đại nhân hơi kỳ lạ:

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Làm sao vậy?

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: ...

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: [Đỉnh đầu hiện dấu chấm hỏi] Bị người ta giết rồi à?

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: ...

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Ngoan, sao rồi ?

Thật lâu sau, Bánh bao mới chìa thuộc tính của bộ Phệ Ảnh bào kia ra, tuy rằng thuộc tính hơn dăm, nhưng còn nằm trong phạm vi tạm chấp nhận được, Bang chủ đại nhân nhìn nửa ngày, rốt cuộc phát hiện manh mối —— dòng thuộc tính kia cuối cùng đường đường chính chính có mấy chữ nhỏ màu tím—— giá trị sinh mệnh +1.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Xui! ! !

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: [Khóc lớn] Đệ tử đã tẩy vài lần rồi!

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Được rồi được rồi, đừng khóc, sư phụ đã quên RP**** của nhóc. Chờ nhóc gom đủ bộ Phệ Ảnh, sư phụ sẽ giúp nhóc giám định thuộc tính ẩn, nhé?

(****RP: ngôn ngữ mạng, nghĩa là vận may hoặc nhân phẩm.)

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: [Gạt nước mắt] Sư phụ vừa nói không giúp đệ tử giám định mà.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: [Nhíu mày] Vừa rồi nhóc cũng chưa nói muốn giám định thuộc tính ẩn, sao lại không phân rõ phải trái như thế!

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: [Chột dạ] Hình như là vậy.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Đến đây, mang nhóc đi phó bản năm hai kiếm bí tịch.

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: [Giang tay] Tuyệt quá!

Hình ảnh vốn rất hài hòa, nhưng chuyện xảy ra kế tiếp khiến cho Bang chủ đại nhân tức điên:

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Ngàn Hoa Tàn: Khụ.

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: Khụ Khụ.

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trứng Trứng: Có JQ! ! !

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Ngàn Hoa Tàn: Không ngờ đôi mắt ti hí của ông cũng có khi sắc bén đến thế.

[Bang hội] Vó Ngựa Diên Cuồng: [Nước miếng] Cầm V8**** trong tay, theo sát!

(****Một loại máy quay phim)

[Nguyên lão thế lực] Vạn Phật Triều Tông: [Niệm kinh] Thứ cũ kỹ như vậy có thể quay ra hình ảnh rõ ràng sao?

[Bang hội] Vó Ngựa Diên Cuồng: [Nhíu mày] Muốn rõ ràng như vậy sao? !

[Nguyên lão thế lực] Tây Môn xua chó: [Lảm nhảm] Đúng là không cần có công, chỉ mong không xảy ra sai lầm.

Quần chúng: = =

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: [Đập bàn] Mấy người mỗi người nói ít đi một câu sẽ chết à!

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Ngàn Hoa Tàn: Thẹn quá hóa giận!

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trứng Trứng: Giấu đầu hử đuôi!

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: Nghĩ một đằng nói một nẻo!

[Nguyên lão thế lực] Tây Môn xua chó: Lừa mình dối người!

Quần chúng: @_@

Thù Tiểu Mộc cười gập người ngã xuống trước máy tính.

(1) Bộ Phệ Ảnh:

18. Chương 18: “ngẫu Nhiên” Và “có Tỷ Lệ”

Thời gian dần qua, trong server cũng lục tục có người gom đủ trang bị, kế tiếp liền muốn cường hóa thuộc tính, khảm nạm trang bị. Nhân vật trong Thiên hạ khi cường hóa tất cả trang bị đến cấp tám sẽ hiện ra một cái cánh màu lam*, hiệu quả là giới hạn sinh mệnh được +1200; trang bị nhân vật đều khảm nạm tới

cấp mười ba sẽ xuất hiện cánh đỏ, hiệu quả là giới hạn sinh mệnh +3600. Mà vào lúc đó, cánh màu lam ở sever còn đếm được trên đầu ngón tay, ít hơn cả cánh đỏ hiện tại. Cho nên muốn thu gom đạo cụ để cường hóa trang bị, không thể chỉ hình dung đơn giản bằng một chữ quý.

(*Xem hình minh họa ở trên.)

Đương nhiên, cường hóa kỳ thật cũng không đáng gì, việc chân chính làm cho Bang chủ đại nhân ớn lạnh là thuộc tính của trang bị.

Từng có người chơi lên diễn đàn trò chơi trưng cầu ý kiến điều tra từ mà mọi người chơi thống hận nhất — bạn có biết hai từ cùng đoạt vị trí nhất bảng là gì không?

Là “Ngẫu nhiên” và “Có tỷ lệ”.

>_

Mọi người thử nghĩ xem, khó khăn lắm bạn mới đánh vào phó bản Hoàng Tuyền, phó bản này “Có tỷ lệ xuất hiện BOSS”, cho nên lần này BOSS không ra. N lần sau bạn đánh vào, rốt cuộc cũng ra BOSS ỉn, nhưng bạn phát hiện người trong đội không đủ sức đánh chết nó... Được rồi, vì thế bạn chạy khắp nơi cầu xin các ông nội bà nội, rốt cuộc cũng nhờ được mấy cao nhân giúp bạn đánh chết nó, kết quả BOSS này “Có tỷ lệ rơi xuống giáp tay và giáp chân cấp sáu mươi”, cho nên lần này nó không rớt thứ gì hết.

Vì thế bạn mài dao mỗi ngày, kiên trì đánh, n lần sau lại một lần nữa gặp BOSS này, qua nhiều lần ném trái gian khổ rốt cuộc bạn cũng đánh chết nó, sau đó nó rơi xuống trang bị nhưng lại “Ngẫu nhiên” rơi xuống trang phục môn phái cấp sáu mươi, cho nên lần này nó không rơi trang phục môn phái của bạn ...

Được rồi vì thế mỗi ngày bạn đều đi phó bản Hoàng Tuyền, n lần sau BOSS này rốt cuộc cũng rơi xuống trang bị môn phái của bạn, sau đó bạn phát hiện toàn bộ gia sản của mình cũng không mua nổi ...

OK, vì thế mỗi ngày bạn đều tiết kiệm tiền, mỗi ngày đi Hoàng Tuyền, rốt cuộc một ngày nào đó lại gặp được BOSS này, hơn nữa trời thương nó rơi xuống trang bị của phái bạn, sau đó bạn dốc toàn bộ gia sản ôm trang bị về nhà. Hải lòng không?

Đợi chút đã...

Trang bị này có một thuộc tính ỉn, bạn cần dùng vàng mua giám định phù để giám định, không có tiền? OK, bạn còn có thể dạy đồ đệ, dùng danh vọng thầy trò đi đổi. Vì thế mỗi ngày bạn miệt mài dạy đồ đệ, rốt cuộc cũng đổi được giám định phù trang bị cấp sáu mươi, cầm nó ra giám định trang bị — thuộc tính này là ngẫu nhiên, vì thế xuất hiện trường hợp tương tự Thù Bánh bao—Giới hạn sinh mệnh +1, giám định cũng như không...

Sau khi vất vả, khẳng định bạn không cam lòng trải qua trăm cay nghìn đắng mang về thứ rác rưởi như vậy, cho nên Thiên Hạ cũng cho bạn cơ hội sửa đổi — dùng đạo cụ tẩy thuộc tính đã giám định, giám định lại một lần nữa. Đạo cụ lấy đâu ra?

Mua...

Vì thế bạn cắn chặt răng kiếm tiền, cắn chặt răng dạy đồ đệ, rốt cục ôm về một đồng dao cụ và giám định phù phù tẩy thuộc tính thành tránh né +40 linh tinh, vì thế bạn cho rằng đã có thể yên nghỉ, trên thực tế thì không được như thế...

Mỗi món trang bị đều phải luyện hóa, việc này căn cứ theo đặc điểm nghề nghiệp của bạn, đương nhiên đạo cụ để luyện hóa cũng không giống nhau. Nhưng mặc kệ bạn thuộc môn phái nào, muốn luyện hóa dù sao cũng phải đề cập đến một thứ như nhau — luyện hóa thạch.

Loại đá này có rất nhiều chủng loại, mà một bộ trang phục cấp sáu mươi cần phải luyện hóa cẩn thận, ít nhất cấp bậc của đá phải xấp xỉ cấp bảy mươi.

Được rồi, có tiền ra tiền, đó là đại gia. Không có tiền thì mỗi ngày đi phó bản, cuối cùng bạn cũng gom đủ ba màu đá tím, xanh nước biển, xanh lam, nhưng muốn có hiệu quả tốt, bạn còn cần một loại đá màu vàng, bốn màu luyện hóa, mới có thể hoàn mỹ. Nhưng đá màu vàng không thể tìm thấy trong phó bản. Vì thế bạn lật lật mấy trang gửi bán, xem giá của tảng đá màu vàng kia... Nhóc con, thấy ngu chưa?

Cuối cùng bạn lại vui đầu đau khổ kiếm tiền, rốt cuộc cũng mua được một viên kim thạch đầu, bạn cao hứng phần chẵn đập bốn viên đá vào trang bị... Sau đó phát hiện khảm đá xong trang bị biến thành minh tư... (tương đương với thuộc tính rác)—— đặc biệt thuộc tính này cũng xuất hiện ngẫu nhiên! ! !

Vì thế số tiền bạn vất vả kiếm trong mấy tuần, đổ sông đổ biển hết.

()

Được rồi, cuối cùng bạn cần chặt rằng cố gắng đập cho ta thuộc tính mình muốn, sau đó bạn sẽ bắt đầu cường hóa —— cũng tương đương với thăng cấp trang bị. Mà thăng cấp trang bị trong Thiên Hạ cũng rất thú vị, trong trò chơi này đạo cụ để cường hóa trang bị cấp một hai tên là Nhật toàn, rất thuận tiện, mấy lượng vàng là có thể mua được. Nhưng nếu dùng nó cường hóa trang bị cấp bậc lớn hơn ba, liền “Có tỷ lệ” cường hóa thất bại, thất bại cũng không sao, chính là nếu trang bị cấp ba của bạn cường hóa thất bại, liền rút xuống cấp hai.

()

Đạo cụ để cường hóa trang bị từ cấp ba tới cấp tám gọi là Nguyệt toàn, nó quý hơn Nhật toàn hai mươi lần. Vì thế không hề ít kẻ tham lam tiếc tiền định mạo hiểm dùng Nhật toàn để cường hóa trang bị lên cấp năm. Cũng không thể không thừa nhận có người thành công, chính là càng có nhiều kẻ đặc biệt như Người Ngoài Hành, muốn dùng Nhật toàn cường hóa một đôi giày sáu mươi đến cấp năm, kết quả là dùng hơn một trăm viên Nhật toàn, trang bị vẫn bị rút xuống cấp hai như cũ.

Sau đó tên này lại không cam lòng, phát tin thế giới ân cần thăm hỏi cha mẹ của nhà phát hành trò chơi, đương nhiên nhà phát hành không thèm để ý đến cậu ta, bởi vì tin thế giới kia phải dùng đạo cụ mới có thể phát lên kênh thế giới, mà đạo cụ kia đương nhiên cũng phải tốn tiền mua .

()

Có lẽ chuyện này cũng có thể giải thích vì sao rất nhiều đại thần chói lóa lại nghèo đói đến làm cho người ta giận sôi như thế—— trò chơi này bạn có thể lo lắng bang hội lớn quá rồi không thể kết nạp thêm, cũng có thể lo lắng phó bản cao cấp yêu cầu quá cao không thể vào, nhưng bạn vĩnh viễn không cần lo lắng tiền trong túi nhiều quá không có chỗ tiêu...

Không biết đây có tính là điểm thú vị của trò chơi hay không, có lẽ nhà phát hành trò chơi luôn luôn tuân theo lời dạy “Sống trong gian truân, chết trong yên vui”*. Cho nên mới có vô số nhân sĩ dẫn đầu giống như Bang chủ đại nhân của chúng ta—— mang danh hiệu bang chủ, tỏa ánh hào quang của đại thần, nhưng túi tiền vĩnh viễn luôn sạch sẽ hơn mặt. >_

(**Trích trong lời dạy của Mạnh tử: Hân hăng quá, nhiên hậu năng cải; khốn vu tâm, hăng vu lự, nhi hậu tác; chinh vu sắc, phát vu thanh, nhi hậu dụ. Nhập tắc vô pháp gia phát sĩ, xuất tắc vô địch quốc ngoại hoạn giả, quốc hăng vong. Nhiên hậu tri sinh vu ưu hoạn nhi tử vu an lạc dã. [Người ta thường sai rồi mới sửa; lòng có bức tức mới cảm phần đúng đấy. Thể hiện trên nét mặt, ý muốn lộ ra lời nói, sau đó mới được người khác hiểu. Nếu trong nước không có đại thần kiên trì giữ phép tắc và người hiền giúp vua, lại không có ai lo bị địch quốc nước ngoài xâm phạm, một quốc gia như thế thì sẽ bị diệt vong. Bởi thế ta có thể hiểu cái lẽ tại sao con người có thể sống trong nỗi gian truân nhưng lại chết trong yên vui].)

Cho nên khi bị tiêu diệt ở phó bản cấp năm chín, mọi người lảm la liệt trên mặt đất chờ thầy thuốc đến hồi sinh có một đoạn đối thoại như sau:

[Tổ đội] Người Ngoài Hành Tinh: Trứng trứng, chừng nào thì ra cánh?

[Tổ đội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trứng Trứng: Nôn gì, đợt ít lâu nữa sẽ ra.

[Tổ đội] Thủ Tiểu Mọc: [Đỉnh đầu hiện dấu chấm hỏi] Tại sao phải chờ, anh ra cánh rồi, chúng ta sẽ không phải chết luôn chết xuống như vậy.

Mọi người vui đầu đánh BOSS, không nói gì, vẫn là Bang chủ đại nhân đi theo sau thấu hiểu lòng người:

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Chờ... Đương nhiên là đợi đến khi có tiền.

Vì thế Bang chủ đại nhân nhận được mật ngữ:

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Sư phụ, sư phụ chậm chậm không ra cánh, có phải cũng là đang đợi đến khi có tiền không?

Nhắc tới chuyện này Bang chủ đại nhân liền nổi giận:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Bộ Phi Thiên kia, sư phụ tẩy hai mươi ba lần bây giờ vẫn còn pháp thuật phòng ngự +2 đó.

Ngụ ý —— đồ nhi à, không hổ là đồ đã từng qua tay nhóc.

Bánh bao lại không hiểu được hàm nghĩa trong đó:

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Sư phụ, ở chỗ đệ tử còn một ít Nguyệt toàn, sư phụ cầm ra cánh trước đi.

Bang chủ đại nhân tức giận bưng bưng:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Sư phụ không vội, muốn ra cái cánh không phải rất đơn giản sao. Nhóc giữ mà bán đi.

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Đệ tử cho sư phụ mượn ra cánh trước, tiền thì sư phụ trả từ từ cũng được mà?

Nếu nói tiếp có lẽ bạn không tin, cái cánh màu trắng sáng của Bang chủ Mông Hồng Thiên Hạ, đã xuất hiện như vậy. Khi cánh chim trắng muốt gần như trong suốt mở ra sau lưng, việc đầu tiên Bang chủ đại nhân làm là mang bánh bao đi học vỡ lòng —— làm nhiệm vụ cuối tuần mà từ trước đến nay Bánh bao chưa bao giờ làm.

Đó là hoạt động không có gì thú vị, Hệ thống sẽ ra một đồng câu hỏi linh tinh, bạn phải trả lời trong thời gian ngắn nhất, đáp càng nhanh, càng nhiều kinh nghiệm.

Thù Tiểu Mộc là ai, đối với mấy vấn đề này đương nhiên là không biết tí gì, nhưng cũng may cô có sư phụ. Cô thêm QQ* của Bang chủ đại nhân, nhờ trợ giúp, Bang chủ đại nhân lập tức mở web tra đáp án, câu nào biết thì trả lời, không biết thì giúp cô tra. Cũng may việc tra tư liệu là nghề của chàng, vì vậy cũng không mất thời gian cho lắm.

(**QQ:Mạng xã hội của mấy bạn Trung Quốc.)

Mãi cho đến khi cô làm xong nhiệm vụ học vỡ lòng, chiến sĩ Hoang Hỏa rốt cuộc cũng có thời gian đi chiến trường, khi đó cánh vẫn là vật hiếm có, chiến sĩ Hoang Hỏa đi trong chiến trường thu hút hết sự chú ý của mọi người, mọi người đều nói cánh rất đẹp. Quả thật cánh này rất đẹp, hiệu quả cũng rất thực tế, nhưng việc này có nghĩa rằng một thời gian rất dài sau này, cắt cả tiền mà Bang chủ đại nhân làm nhiệm vụ kiếm được, đều dùng để trả nợ đồng toàn này. Những người trong ngoài bang biết tính tình của anh ta chỉ có một đề nghị —— Ông Thánh à, tôi thấy ông nên bán mình gán nợ đi. >_

Đương nhiên muốn ra cánh không chỉ mình Thánh Kỵ Sĩ, Một Giây Giết Ba Ngàn, Vạn Phật Triều Tông, Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên, rất nhiều cánh của người quen đều mua toàn của Thù Tiểu Mộc, chỉ là bọn họ không may mắn như Thánh Kỵ Sĩ, dù sao Bánh bao cũng buôn bán, không phải làm từ thiện. Đối với người làm ăn mà nói, cho vay cho mượn, vẫn phải tận lực tính toán làm sao để đòi lại được.

19. Chương 19: Tân Hôn Vui Vẻ, Sớm Sinh Quý Tử

Buổi chiều thứ sáu, Mông Hồng Thiên Hạ nhận được lời mời của Thiên Tịnh Sa—— Một Giây Giết Ba Ngàn kết hôn, mời mọi người đến Ngự đình viên tại Yên khâu xem lễ. Thù Tiểu Mộc đương nhiên cũng phải đi theo, tuy rằng thân phận vợ trước có hơi khó xử, nhưng nếu không đi, ngày sau gặp lại càng khó xử hơn. Cho nên Bánh bao liền đi theo bọn Thánh Kỵ Sĩ, Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên tới đó.

Quang cảnh hôn lễ cũng giống như trước đây, Một Giây Giết Ba Ngàn còn mời cả một ít người chơi bên liên minh Trác Tuyệt. Tân nương là một em gái thầy thuốc cấp sáu chín, ID tên Nhược Thủy, mặc đồ thời trang Tam đại đệ tử của thầy thuốc(1), đội vòng sáng như cánh bướm, xinh đẹp động lòng người.

Bang chủ Thiên Tịnh Sa làm chủ hôn, trên Kênh thế giới là một loạt tin chúc phúc chạy liên tục không ngừng.

[Thế giới] Thiên Tịnh Sa: Ba Ngàn, Nhược Thủy, tân hôn vui vẻ, sớm sinh quý tử.

[Thế giới] Cuồng Long: Ba ngàn, hôm nay là ngày vui của em, anh không có gì để tặng , đành tặng em một lọ rượu ngâm rùa hươu để bồi bổ.

[Thế giới] Ngạo Thế: Khụ, Cuồng Long, món đó hiệu quả quá chậm, nên đưa thuốc Thần Lực đi, ai dùng người nấy biết.

...

[Thế giới] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Ba Ngàn, tân hôn vui vẻ.

[Thế giới] Thánh Kỵ Sĩ: Giống như trên.

= =

Thù Tiểu Mộc không có việc gì làm, đi tới đi lui bên hồ Ngự đình viên, cô không phát tin thế giới, thứ nhất là vì Bánh bao rất khinh bỉ loại hành vi lãng phí này, thứ hai là cô không biết lấy thân phận gì để phát, nhưng cô không thể không nhìn thấy đồng tin Thế Giới dày đặc này, có một cái ghi...

[Thế giới] Tử Diệp: Nếu những thứ khác đều có người tặng rồi, tôi sẽ tặng cái đồng hồ. Xem tình yêu của hai người có thể duy trì được bao lâu.

Thù Tiểu Mộc chỉ cần nhìn nội dung cũng biết người nói chuyện là ai, quả nhiên kênh trước mặt lập tức xuất hiện hàng chữ:

[lân cận] Mạn Đà La: A Tử! !

[lân cận] Tử Diệp: Em nói sai sao? Hắn ta còn có mặt mũi mở tiệc kết hôn phô trương như vậy, hắn ta có lỗi với Tiểu Mộc!

[Thế giới] Một Giây Giết Ba Ngàn : Chị dâu, lời này có ý gì?

[Thế giới] Mạn Đà La: Là đàn ông đừng so đo với phụ nữ.

[Thế giới] Một Giây Giết Ba Ngàn : Được. Tôi coi như không thấy.

Thù Tiểu Mộc tìm được Tử Diệp sau núi giả bên hồ Ngự đình viên, khi đó cô ấy đã cấp sáu tư, mặc trang phục Thiên Hạ của thầy thuốc cấp sáu mươi, thêm một bộ đồ thời trang Dung Hoa(2), Thù Tiểu Mộc cảm thấy nhân vật thích khách của mình đứng bên cạnh cô, có sự thống khổ của gà lạc bầy hạc. Cô không thể phán xét Tử Diệp nói như vậy có đúng hay không, kỳ thật trong trò chơi, mỗi một ID đều có quyền thích hoặc không thích. Nhưng ở hôn lễ của người khác phát ra những câu này tuyệt đối là rất thất đức, nhưng Thù Tiểu Mộc vẫn rất cảm kích đồng tin này. Có đôi khi, phụ nữ đúng là một loại động vật rất mâu thuẫn.

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Tiểu Diệp, cảm ơn bạn.

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Cảm ơn mình làm gì, mình ghét nhất là loại đàn ông có mối nói cũ này. Hiện tại mình bắt đầu hoài nghi, hắn ta tiếp cận bạn có phải là vì tiền của bạn không!

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Không phải, hiện tại mình và anh ta đã là bạn bè, không như bạn nghĩ đâu. Bạn yêu đừng để ý đến anh ta nữa nha.

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: [Nhủ mày] Không để ý tới hắn? Vì tính cách bạn như vậy mới chịu thiệt đó, cái gì cũng giấu trong lòng, hôm nay mình đi phó bản với người trong bang Thiên Tịnh Sa mới biết, hóa ra hắn ta và Nhược Thủy kia đã sớm anh anh em em, tình chàng ý thiếp, chỉ có con heo ngốc như bạn mới không hay biết gì! Đúng quá một bên đi, xem mình có mắng chết hắn không!

Đầu Thù Tiểu Mộc liền chảy mồ hôi lạnh:

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Bạn yêu đừng mắng anh ta nữa, giữa mình và anh ta thật sự không có gì .

[Bạn tốt] Bạn nói với Mạn Đà La: Mạn Đà La, con người Tử Điện rất tốt, chỉ là tính tình rất thẳng, anh đừng trách cô ấy.

Mà thích khách kia chỉ im lặng.

Bọn họ không chịu nói chuyện ở kênh Lân Cận, Thù Tiểu Mộc không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng tối hôm đó tâm tình của Một Giây Giết Ba Ngàn khẳng định rất không tốt, toàn bộ hôn lễ chỉ mới diễn ra hơn bốn mươi phút, anh ta đã bảo mọi người giải tán.

Thù Tiểu Mộc khó khăn lắm mới khuyên được Tử Điện, vội vàng gửi tin cho Một Giây Giết Ba Ngàn, phát hiện đối phương đã thiết lập chế độ cự tuyệt tán gẫu bằng mật ngữ.

Bánh bao rất buồn, rầu rĩ đi theo Thánh Kỵ Sĩ ra khỏi Yến khâu, chiến sĩ Hoang Hỏa cao to phía trước đột nhiên mở miệng:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Buồn bực lắm sao?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Hả?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đừng để trong lòng, đất hoang này cái gì cũng thiếu, chỉ có đàn ông là thừa.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Kỳ thật... Sư phụ, đệ tử cũng không để trong lòng.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Nhếch miệng] Đúng vậy, chỉ là hơi buồn bực thôi.

Tâm sự bị vạch trần, vì thế Bánh bao cũng thẳng thắn:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Chột dạ] Đúng vậy.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Gõ chuông niệm kinh] Mông Hồng Thiên Hạ nhiều nhân tài như vậy, sư phụ thấy Tây Môn cũng không tệ, muốn cân nhắc một chút hay không? Nếu cảm thấy vừa mắt, vì sư sẽ đánh tiếng thay nhóc.

Tí xúu phiền muộn trong lòng Thù Tiểu Mộc đều bị dọa tới hồn vía bay hết:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Là cái anh mỗi ngày xem AV, mở miệng ra là Asakawa Ran, Aoi* ấy à! ! ! >_

(*Tên diễn viên phim “ấy”, bé ngoan không nên tra Google :))

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Ha Ha Ha Ha!

Tối thứ Sáu, bang hội Mông Hồng Thiên Hạ đi Thế lực chiến. Thế lực chiến, thành chiến trong Thiên hạ quy định tất cả những thành viên bang hội báo danh tham chiến chỉ cần đang trực tuyến (Thành chiến thì phải đến Mộng Nguyên thành) liền có thể lấy được rất nhiều kinh nghiệm, vì thế mỗi tối thứ Sáu, Chủ nhật, mỗi bang hội liền có một đồng hồ ăn hôi kinh nghiệm chạy vào.

Vào lúc đó, cả server bị liên minh Trác Tuyệt độc chiếm, người trong Mông Hồng Thiên Hạ tuy ít, nhưng người quản lý bang hội cũng không vì vậy mà hạ thấp tiêu chuẩn gia nhập, cho nên trong server này, bang hội có tiếng là “Chất lọc tinh hoa” —— hội tụ rất nhiều người chơi có kỹ thuật tốt, có thời gian một người trong bang đủ sức đối kháng với chín người trong liên minh Trác Tuyệt, mỗi lần Thế lực chiến cũng duy trì thành tích chiếm được một đài tể.

Bởi vì người gia nhập càng ngày càng ít, Mông Hồng Thiên Hạ liền dần dần thành một bang hội thần bí trong server, thành viên cố định, một đám sát nhân bỉ ổi điên cuồng trên chiến trường, một Thù Tiểu Mộc tự nhận là chơi không nhiều vẫn an ổn đứng đầu bảng tài phú, một Thượng Thư Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên có lời nói đáng giá ngàn vàng, được nhiều người ủng hộ, cộng thêm một bang chủ mỗi ngày login hơn mười tám giờ thì nick đồ đến mười hai giờ, tạo thành một tổ hợp làm cho vô số người nhức cả trứng trứng.

Hiện tại đám sát nhân điên cuồng này tề tụ trên YY, Thù Tiểu Mộc vào phòng nói chuyện Thế lực chiến, nghe người quản lý kênh hướng dẫn, cô ngoan ngoãn mang tai nghe lên, chờ Bang chủ đại nhân an bài nhiệm vụ.

Giọng nói của Thánh Kỵ Sĩ vang lên trên toàn kênh, cẩn thận phân công lực lượng canh phòng:

[Thánh Kỵ Sĩ]: Hôm nay chủ yếu tấn công đài tế trời Thạch Lâm, Người Ngoài Hành Tinh ông mang đội ba, đội bốn đánh nghi binh tại Mã Đề Lĩnh, thu hút sự chú ý của mọi người. Vẫn theo lệ cũ, con vịt sẽ tình lộ đài, Trứng Trứng, Phong Lưu, Chân Phạm, hai ông mang đội một, đội hai yểm trợ. Diên Cuồng ông mang hai cung tiễn thủ phụ trách tuần tra, chú ý tấn công thích khách ẩn thân. Những tên thích giết người còn lại, toàn bộ vào đội của tui...

Thù Tiểu Mộc nhin không được, ấn F2 nói chuyện:

[Thù Tiểu Mộc]: Sư phụ, còn đệ tử nữa? !

Khi đó giọng Bánh bao còn hơi loli**, bởi vì sốt ruột, cũng không sửa sang lại giọng nói trước khi cất tiếng — ví dụ như thanh thanh cổ họng gì đó. Giọng nói này vừa thốt ra, tim Bánh bao đập nhanh một trận, nhưng trên YY càng ồn ào hơn :

(**Loli là từ chỉ các nhân vật có ngoại hình, giọng nói hoặc tính cách giống các bé gái từ 12 , 13 tuổi trở xuống.

[Người Ngoài Hành Tinh]: Người vừa nói chuyện là ai?

[Một Đem Phong Lưu Nhức Trứng Trứng]: A, bé Tiểu Mộc!

[Tây Môn xưa chó]: Giọng nói thật trong trẻo.

[Một Đem Phong Lưu Ngàn Hoa Tàn]: Chắc chắc!

May mà Bang chủ đại nhân không để đàn sói này thêm nhỏ dãi lâu, lúc an bài chính sự anh ta rất là nghiêm túc :

[Thánh Kỵ Sĩ]: Tiểu Mộc vào đội của sư phụ, bắt đầu chuẩn bị cuộc chiến!

Lần Thế lực chiến đó, Thù Bánh bao đi theo Thánh Kỵ Sĩ, cô phát hiện Hoang Hỏa này khi chạy còn nhanh hơn cả ngựa của cô! !

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Trong kỹ năng của nhóc có một chiêu là Ảnh Sát, đúng không?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : A? Đúng vậy, nhưng là mỗi lần đệ tử dùng kỹ năng này nó đều báo là trạng thái hiện tại không thể sử dụng.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Khóe miệng giật giật] Kỹ năng này cần phải ở trạng thái ẩn thân mới phát động được, là kỹ năng tất thắng của thích khách, lực sát thương rất cao. Nhóc đợi đến khi sư phụ chuẩn bị tấn công ai, liền ẩn thân, sau đó vào khoảnh khắc xông lên thì ấn cái kỹ năng đó.

Bánh bao rất hoang mang, nhưng cũng may là cô rất nghe lời:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Dạ.

Mục tiêu đầu tiên của Thánh Kỵ Sĩ, là một kiếm khách tên Ma Vương Tóc Đỏ, Thù Tiểu Mộc vừa nhìn thấy nick đỏ liền phản xạ có điều kiện định lên ngựa chạy trốn, vừa cười lên ngựa, liền phát hiện sư phụ của mình đã vác cặp chùy vọt tới. Bánh bao cảm thấy cứ trốn đi như vậy thật không ổn, vì thế lấy dũng khí, mở tâm pháp ẩn thân. Không ngờ vừa vọt tới bên cạnh Ma Vương đã bị kỹ năng đánh lan Sinh Hỏa đánh văng ra ngoài.

Phản ứng của bánh bao chính là nhắm mắt chờ chết , không ngờ tuy rằng Ma Vương Tóc Đỏ đã thấy cô, nhưng lại không có thuật phân thân — anh ta bị Bang chủ đại nhân quần quá chặt.

Bánh bao đợi một lúc lâu, phát hiện mình không chết, lần đầu tiên cô may mắn sống sót trước mặt nick đỏ, nhìn cột máu của sư phụ còn thừa 80%, liền sung lên, quyết định tấn công lại một lần nữa!

Vì thế Bánh bao cắn răng lui ra phía sau, lại ẩn thân một lần nữa, sau đó chậm rãi tới gần Ma Vương Tóc Đỏ, lần này cô không vội , bình tĩnh đợi cho nút kỹ năng Ảnh Sát hồi lại, nhận được mật ngữ màu tím:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đứng tới gần hử, nhóc cách xa một chút, chậm rãi tới gần, đợi cho nút Ảnh Sát có thể dùng thì trực tiếp ấn.

Thù Bánh bao ngẩng đầu nhìn phía trước, phát hiện kiếm khách Ma Vương Tóc Đỏ kia đã té trên mặt đất — thăng. Bánh bao đổ mồ hôi:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Hay quá!

Chiến sĩ Hoang Hỏa đi phía trước, tiểu thích khách cấp sáu hai ẩn thân đi theo, hai người cùng nhau tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Lần này là một đạo sĩ, dắt theo một Kỳ lân Bảo Bảo, mặc trang phục Lục Họa(3), Bang chủ đại nhân vừa xông lên đã bị trói chân, vừa mở chiêu Bạo Tẩu, đã bị anh ta tung chiêu Phù Kinh Quỷ Thần làm cho hoảng sợ. Thù Bánh bao choáng váng một lúc lâu, rốt cuộc thừa dịp ẩn thân tiến lên, không ngờ đạo sĩ có thể thấy ẩn thân cấp sáu hai của cô, đối phương đối phó cô rất đơn giản — anh ta kỹ năng dùng kỹ năng đặc biệt của Lục Họa, dùng chiêu định thân đông cứng cô hai mươi giây! !

Thù Tiểu Mộc lúc ấy rất là ngốc, cô không biết thích khách có kỹ năng giải trừ trạng thái định thân, vì thế đứng đực ra nhìn sư phụ nhà mình bị tấn.

Không có sư phụ, người ta giết cô càng dễ dàng, một chiêu Hóa Tâm Ma trực tiếp chém chết con quỷ nhất gan này — hết cách, thao tác thật sự quá khó. Cả quá trình chỉ đánh trúng người ta được một lần, còn là chém chạy. >_

Hai người sống lại tại đá truyền tống Mã Đề Linh, Bánh bao chột dạ:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Chột dạ] Sư phụ... Thành thật xin lỗi, đệ tử thật vô dụng.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Không phải quân ta kém, mà là quân địch quá gian xảo,

Bánh bao mở cở trong bụng, hóa ra là do đối phương quá lợi hại, cô nghĩ. Cô không biết cho dù đạo sĩ có lợi hại như thế nào, chỉ bằng vào phòng ngự vật lý tồi tàn của bộ Lục Họa kia, làm sao có thể một mình đấu với Hoang Hỏa và thích khách... = =

Hai người tiếp tục đi trước, mục tiêu xuống tay lần thứ ba của Bang chủ đại nhân là một pháp sư, Thù Tiểu Mộc ẩn thân tới gần, khi nút Ảnh Sát(4) có thể sử dụng cô liều mạng ẩn, chỉ thấy nhân vật của cô hóa thành mấy cái bóng phóng ra, sau đó một hàng chữ đầm máu nhảy lên trên đầu, cột máu của pháp sư roạt một tiếng rút xuống hơn phân nửa. Thù Bánh bao cả kinh run tay, quên cả chạy.

May mà chiến sĩ Hoang Hỏa vung trường đao lên, một đòn trực tiếp lấy mạng pháp sư.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Dùng xong Ảnh Sát trực tiếp chạy tới chỗ không có nick đỏ.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Dạ!

Đương nhiên khi đó Bang chủ đại nhân cũng không biết — anh đã dốc lòng dạy bảo, đào tạo ra một thích khách đáng khinh như thế nào. Dù sao lần Thế lực chiến đó phần lớn những kẻ đi một mình đều đau khổ vì bị đánh lén, một chiêu Ảnh Sát của thích khách lướt qua thì cột máu hơn sáu ngàn trên đầu cũng rút sạch.

>_

Thù Tiểu Mộc cũng nhờ lần Thế lực chiến này mà hoàn toàn mê cảm giác giết người, lúc này cô mới hiểu được vì sao có người nhiều bị nhà phát hành đùa bỡn trong lòng bàn tay như vậy, vẫn vui vẻ chịu đựng — khi cột máu ngừng lại vì bị kỹ năng công kích, tim đập nhanh hơn, máu nóng sôi trào, tất cả thuộc tính khi chiến đấu rốt cuộc không còn là một dãy số liệu nữa.

Mỗi chữ đều biến thành biểu tượng của sức mạnh, mỗi món trang bị đều liên quan đến vinh quang nhân vật, thắng làm vua thua làm giặc như trong sử sách.

Giết người khác với giết quái, người không PK sẽ vĩnh viễn không hiểu được.

20. Chương 20: Ra Tay Đi

Nhờ Bang chủ đại nhân dùng mọi cách dạy dỗ, kỹ thuật đánh lén của Thù Tiểu Mộc càng ngày càng xuất sắc. Không thể đòi hỏi cô đã giỏi lại càng giỏi hơn, cái gì mà mẫn công mẫn phòng, kỹ năng của ngựa vằn

vân, đối cô mà nói sứ như là kinh thánh —— xem không hiểu, cũng không nhớ nổi. Tất cả các kỹ năng của thích khách, cô chỉ biết bốn —— Thôi Mệnh, Ẩn Thân, Ảnh Sát, Địa Hành.

Trạng thái Thôi Mệnh là tâm pháp cứu mạng của thích khách, hàm ý là không thể lảng tránh, khi ở trạng thái này, một chiêu Ảnh Sát của cô có thể làm người ta mất tám ngàn máu. Vào thời điểm mà mọi người đều bồi hồi giữa có cánh và không có cánh đó, đúng là làm cho người ta nhức cả trứng trứng, mà Địa Hành có thể giúp thích khách ở trong trạng thái không bị công kích, quả thật đúng là bảo vật của những thích khách khoái đi du lịch qua màn hình máy tính, đánh lên xong rồi chạy trốn trên chiến trường.

(*Nguyên văn là dẫn đông. Một từ thịnh hành trên mạng Trung Quốc. Do người chơi World of Warcraft sáng tạo ra, hàm nghĩa là chỉ những người quá mức nhàm chán mà làm ra đủ loại chuyện không hợp với lẽ thường, cũng chỉ trạng thái nhàm chán, như”Rối rãnh đến dẫn đông” . Hiện tại 1 những chuyện kỳ lạ, không hợp với lẽ thường cũng gọi là dẫn đông.)

Bởi vì kỹ năng cũng chỉ nắm giữ được bốn chiêu này, cho nên Bánh bao dùng rất là thuận buồm xuôi gió, mây bay nước chảy lưu loát sinh động,thuần thực tự nhiên.

Dần dà, Bang chủ đại nhân tự nhiên cũng phát hiện được tác dụng đặc biệt của đồ nhi nhà mình, vì thế khi đi chiến trường, cuối cùng cô không cần đoạt cờ nữa, phá tan lời tiên đoán rằng cô sẽ đi đoạt cờ cả đời của rất nhiều người trước đây.

Vì thế trên chiến trường, bình thường Bang chủ đại nhân vác trường đao búa tạ chạy trước hấp dẫn ánh mắt kẻ địch, nữ thích khách mặc áo đen quần cụt chạy phía sau lên lút tập kích. Ở thời điểm tình hình chiến đấu hai bên đang giằng co lạng lẹ thu hẹp khoảng cách tung một chiêu Ảnh Sát, giết xong nhanh chóng lui đi, chạy như điên về hướng an toàn. Thông thường người bỏ mạng dưới song đao của cô chỉ cần phản ứng chậm một chút thì ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy, chỉ thấy cột máu của mình tự nhiên hụt đi mất một nửa. >_

Vì thế vô số người quen đều bị trúng đòn này, nhất là cung tiễn thủ giống Một Giây Giết Ba Ngàn, khả năng tấn công cao, kỹ năng có tầm bắn xa, tốc độ di chuyển cũng rất nhanh, nhưng lượng máu, phòng ngự pháp thuật và phòng ngự vật lý thì đúng là một bi kịch!

Không bị thích khách áp sát thì không sao, bị người ta tiếp cận rồi thì chỉ có chết gọn gàng sạch sẽ. Lúc vừa mới bắt đầu anh ta vẫn không để ý tới Thủ Bánh bao, cảm thấy khả năng thao tác của cô, mình còn không rõ sao. Vì thế một lòng một dạ tấn công Thánh Kỵ Sĩ. Không ngờ kia Bánh bao tung một chiêu Ảnh Sát, cung tiễn thủ liền đau đến giờ chân, cuối cùng chết thảm dưới trường đao của Hoang Hỏa.

Chịu thiệt nhiều lần, anh vừa thấy Thủ Tiểu Mộc ẩn thân lập tức sử dụng kỹ năng đánh cô bay ra, không cho cô lại gần. Bánh bao buồn rầu một trận, Bang chủ đại nhân lập tức nghĩ ra chiêu mới——trình tự đánh lên cung tiễn thủ liền biến thành —— Địa Hành (độn thổ), chạy vội tới trước mặt đối phương, sử dụng kỹ năng, lập tức ẩn thân, sau đó Ảnh Sát. >_

Phương pháp này dùng với Một Giây Giết Ba Ngàn có đôi khi mất linh —— động tác của anh ta rất nhanh, thường xuyên chưa kịp ẩn thân đã bị đánh văng ra, mà một số cung tiễn thủ đáng thương động tác hơi chậm một chút, cũng chỉ có thể nhìn thanh máu đáng thương của mình rút nhanh như vũ bão mà chảy hai hàng nước mắt.

Hai người bình thường không đi đường lớn, chỉ lảng vảng quanh những đường nhỏ dọc theo Đông doanh, Tây doanh, chọn những kẻ lạc đàn mà xuống tay. Dần dần, cũng ăn ý hơn, khi phát hiện mục tiêu, Bang chủ đại nhân vừa tiến lên liền tung chiêu gây choáng, Thủ Bánh bao liền lập tức ẩn thân, sau đó Ảnh Sát một phát, lập tức quay lưng bỏ chạy, phối hợp có thể nói là không chê vào đâu được.

Buổi tối, Bánh bao vẫn loanh quanh chiến trường như cũ, khi đó đã qua thời gian xin vào đội trong chiến trường, cô vào chiến trường liền thành phe đối địch với Bang chủ đại nhân, Bánh bao rất sợ hãi:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sự phụ...

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đừng sợ.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Nhưng mà...

Bang chủ đại nhân đề xuất:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Nhìn trong đội của nhóc ai có cấp bậc cao nhất, trang bị tốt nhất, đi theo hần ăn chực!

Bánh bao liền ngấm nghĩa đám đồng đội, tìm kiếm đối tượng ăn chực cơm, đột nhiên một tin tức Hệ thống nhảy ra:

[Hệ thống] Một Giây Giết Ba Ngàn mời bạn nhập đội, đồng ý / cự tuyệt?

Thù Tiểu Mộc đột nhiên cảm thấy bùi ngùi vì thế sự vô tình, nhưng cô vốn là một người không biết từ chối, đành phải nhăn nhó uốn éo vào đội. Một Giây Giết Ba Ngàn vốn cùng đội với “bà xã” Nhược Thủy, bởi vì xin đúng lúc, hai người còn cùng một phe. Thù Tiểu Mộc cảm thấy mình biến thành kẻ thứ ba sáng choang.
>_

Kỳ thật cung tiễn thủ và thầy thuốc cũng không tương xứng, mọi người nghĩ xem, một kẻ có tiếng là cặp chân vàng, chạy nhanh như gió, một kẻ khác thì nổi tiếng chân ngắn, là môn phái duy nhất trong Thiên Hạ không có kỹ năng gia tốc, nói chạy còn xúc phạm đến chữ chạy nhiều nhất chỉ có thể kêu là di động, đứng vậy, di động! >_

Bạn nói xem tổ hợp như vậy, có thể tạo nên hiệu quả gì sao?

May mà Một Giây Giết Ba Ngàn ở chiến trường cũng cũng không cần nhân vật trị liệu hỗ trợ, với điểm phòng ngự của cung tiễn thủ nếu người ta không tiếp cận được, có người trị liệu cũng không dùng được —— kỹ năng căn bản là không đánh tới anh ta, đương nhiên nếu đã bị người ta áp sát, thì có người trị liệu cũng không bằng không —— thời gian sử dụng kỹ năng bơm máu đã đủ cho anh ta thăng thiên.

Cho nên phương châm chiến lược của hai người là Một Giây Giết Ba Ngàn cầm cung đứng xa ngắm bắn, em gái Nhược Thủy cưỡi ngựa đi theo phía sau anh ta ăn ké danh vọng, có đôi khi gặp tình thế nguy cấp, xuống ngựa tiến hành trị liệu một chút.

Mà tốc độ của Thù Bánh bao tuy rằng không theo kịp Một Giây Giết Ba Ngàn, nhưng vẫn dễ dàng đuổi kịp Nhược Thủy. Hai người cũng không nói chuyện trong kênh đội ngũ, Thù Tiểu Mộc cũng không biết bọn họ có nói chuyện riêng với nhau không, dù sao cô cũng không hứng thú với chuyện này. Nữ thích khách cấp sáu hai ẩn thân đi theo, thấy Một Giây Giết Ba Ngàn đánh lên ai liền tiến lên cho một chiêu Ảnh Sát.

Kỳ thật thích khách và cung tiễn thủ thật sự là một tổ hợp rất giỏi, ngay cả Mạn Đà La giỏi thao tác như vậy cũng bị hai người xử đẹp —— Hai môn phái này một người tấn công tầm xa, một người công kích tầm gần, bạn đề phòng thích khách sẽ bị cung tiễn thủ bắn thành con nhím, bạn đề phòng cung tiễn thủ sẽ bị thích khách đâm cho người đầy lỗ thủng. Mạn Đà La dùng chiêu Lê Hoa Cát Đằng Quyện Điểu (kỹ năng của cung tiễn thủ) giết Thù Tiểu Mộc, nhưng cũng cực kỳ không cam lòng ngã xuống dưới ống quần Phi Thiên của Một Giây Giết Ba Ngàn.

>_

Phản ứng của Mạn Đà La là quay lại, cũng không tính là báo thù, có lẽ những người giỏi thao tác luôn thích chứng tỏ sự siêu việt của mình, anh ta muốn ra tay giải quyết tổ hợp này. Phương pháp sử dụng cũng đơn giản, trực tiếp đi tới trước mặt Một Giây Giết Ba Ngàn, sau đó dùng chiêu Cuồng Ảnh kiếm khóa Ba Ngàn lại, lúc Thù Bánh bao chưa kịp phản ứng thì tung ám khí thổi miên Thù Tiểu Mộc, lúc này Ba Ngàn đã chạy ra xa, anh lại dùng chiêu tăng tốc Hóa Huyết, sau đó lại một chiêu Tàn Ảnh kiếm, khiến cho người ta chỉ còn con đường chết. Anh ta phóng ra một đoạn xa, Một Giây Giết Ba Ngàn mới chậm rãi ngã trên mặt đất.

Điều này làm cho Thù Bánh bao rất là bất an —— phòng ngự của cung tiễn thủ thật sự quá thấp, chỉ cần ai tùy tiện xông lên, sẽ bị mất tới nửa thanh máu. Thù Tiểu Mộc cảm thấy mình vẫn thích phối hợp với sư phụ hơn, nói một cách hình tượng thì... nếu Thánh Kỵ Sĩ là một con Larbador, như vậy Một Giây Giết Ba Ngàn chính là một con Chihuahua liều chết.

()

Lúc này dù sao cũng là đối địch, Một Giây Giết Ba Ngàn vừa chết, Thù Tiểu Mộc cũng đành phải nhắm mắt chờ sống lại. Sau đó không biết từ khi nào, thích khách kia đã mở bằng kỹ năng ra, nháy mắt liền ẩn thân biến mất tại ven sông nhỏ ở chiến trường, không biết đi đâu.

Thù Tiểu Mộc đi theo em gái Nhược Thủy đương nhiên là không có lời nào để nói, các cô chỉ có thể chờ Một Giây Giết Ba Ngàn tìm đến, không ngờ Thánh Kỵ Sĩ lại tìm đến trước — anh ta xách song chùy đuổi theo một chiến sĩ Thiên Cơ, chiến sĩ Thiên Cơ kia bị rơi xuống nước chỉ có thể rỗng lợi tới. Phía sau, tuy rằng Hoang Hỏa tứ chi phát triển, trang bị rất năng, nhưng ở trong nước vẫn hết sức linh hoạt. Anh ta nhẹ nhàng lướt nước, một lần nữa chặn đường Thiên Cơ chỉ còn lại một phần ba máu.

Em gái Nhược Thủy lúc đó đã chạy tới gần, dùng chiêu Nghịch Chuyển đan để khôi phục hơn tám ngàn máu cho chiến sĩ Thiên Cơ. Thù Tiểu Mộc đứng sang một bên, chiến sĩ Hoang Hỏa đối vũ khí thành chùy, dùng chiêu đánh lan Phi Tinh chấn, cũng không thấy rõ động tác như thế nào, em gái Nhược Thủy đã nhập cõi luân hồi.

Chiến sĩ Hoang Hỏa vẫn còn nhiều máu, Thiên Cơ công kích, nếu trang bị không tốt, không tăng thêm điểm công kích, thì chẳng khác gì gãi ngứa. Cho nên máu anh ta cũng không bị hao hụt đi bao nhiêu. Hai người quần lấy nhau bên bờ sông, sau một lúc lâu, Thiên Cơ cũng bị tiến đi đầu thai. Thù Bính bao chạy tới gần Hoang Hỏa còn lại nửa bình máu:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Giờ tay] Sư phụ!

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Vỗ về] Đã hoàn thành nhiệm vụ chiến trường chưa?

Thù Tiểu Mộc nhìn nhìn bằng nhiệm vụ, biết anh muốn nói đến nhiệm vụ “Tiến vào chiến trường, giết chết hai kẻ địch”, quy tắc của chiến trường này là mặc kệ khả năng công kích của bạn cao đến thế nào, ai bỏ một đao cuối cùng thì coi như người đó giết:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Chột dạ] Còn chưa, đệ tử giành không lại.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Haizzz!

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Ra tay đi.

Bính bao rất hoang mang:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Làm gì ạ?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Nhủ mày] Giết sư phụ đi giao nhiệm vụ chứ gì!

Ven bờ sông nhỏ, khi Thù Tiểu Mộc dùng song đao đâm chiến sĩ Hoang Hỏa đầu trâu mặt ngựa, vẻ mặt dữ tợn này, có một loại cảm giác khi sư diệt tổ.

()

Đến khi thống kê chiến tích, Thánh Kỵ Sĩ đánh chết hai mươi bảy người, chết hai lần.

21. Chương 21: Đừng Nói Không Mất Hồn

Thù Tiểu Mộc lên tới cấp sáu tư, cao hứng phấn chấn.

Bang chủ đại nhân lại có thêm nhiệm vụ mới — buổi tối mỗi ngày mang cô đi phó bản Hình Thiên kiếm kinh nghiệm, đó là một chính bản cần tới mười người, vào lúc ấy những người có thể giết BOSS còn rất ít, đám Chân Phạm và Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên, Vạn Phật Triều Tông trong bang đều bị kéo đi làm cu li, vây quang ID cấp sáu tư đang hạnh phúc tràn trề.

[Nguyên lão thế lực] Vạn Phật Triều Tông: Lão thánh, hôm nay lại chỉ có một mình con vịt là thầy thuốc à?

[Thượng Thư thế lực] Chân Phạm: Sao tui cảm thấy an toàn tính mạng không được bảo đảm.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Còn cách nào khác đây, để tui đi kêu bọn Tử Điện, mọi người vào trước đi.

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: Như vậy không được đâu lão Đại, bọn tui không thể liều mạng với BOSS mà chỉ có mỗi một bình sữa, mau kêu mấy thầy thuốc tiến vào đi!

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Sao được, lúc này bang hội nào có thầy thuốc đều giữ chặt muốn chết, đi đâu mà kêu đây!

[Bang hội] Một Đem Phong Lưu Nhức Trúng Trúng: Nhớ trước kia lão Đại từng có những ngầu phong lưu khoái hoạt, vô số em gái thầy thuốc tranh nhau theo giúp nhóm chúng ta đi phó bản.

[Bang hội] Một Đem Phong Lưu Ngân Hoa Tàn: [Gõ chuông niệm kinh] Nhớ năm xưa, lão Đại kêu gọi thầy thuốc đi phó bản Hoàng Tuyền cấp ba trăm, một đội xoạt xoạt xoạt vào sáu người tất cả đều là các em gái thầy thuốc. Ai!

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: [Chột dạ]

[Bang hội] Vó Ngựa Diên Cuồng: Lão Đại, hay là ông lại phát huy sức quyền rũ của mình đi?

[Thượng Thư thế lực] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Lúc đánh quái nên ít nói chuyện thôi.

[Thượng Thư thế lực] Chân Phạm: Không sợ, tui đường đường là một Thiên Cơ max phòng thủ, còn đi sợ con Ô Khang này sao? !

Dứt lời, BOSS Ô Khang tung một chiêu Hội Tâm Nhất Kích, hệ thống nêu lên: Chân Phạm đã chết.

=_||||

Phó bản chấm dứt, Bang chủ đại nhân mang mọi người đi phó bản Kiếm Vực cấp sáu trăm, Bánh bao một mình vào chiến trường, cũng không định đi theo ai ăn chức danh vọng, chỉ tự mình đi tấy cờ. Ở Đông doanh nhận được tin tức của hệ thống:

[Hệ thống] Một Giấy Giết Ba Ngàn mời bạn nhập đội, đồng ý / cự tuyệt?

Bánh bao là người không biết từ chối, liền bấm đồng ý.

Trong đội ngũ đươnG nhiên đã có mặt em gái Nhược Thủy, hiện tại không phải thời gian xin vào đội ngũ, nên cô ta vào phe đối địch với Một Giấy Giết Ba Ngàn. Một Giấy Giết Ba Ngàn mang theo Thù Tiểu Mộc chạy khắp chiến trường, vẫn chọn những kẻ lạc đàn xuống tay như cũ, Thù Bánh bao thành thành thật thật đi theo, lập lại bộ động tác —— Ấn Thân, Ảnh Sát, Địa Hành. = =

Mà chiêu Ảnh Sát của cô cộng thêm kỹ năng Dạ Lang của Một Giấy Giết Ba Ngàn, đã có thể giải quyết gọn một kẻ mặc nhuyễn giáp* mà trang bị không được tốt cho lắm.

(*Thông thường trong game online, các môn phái chuyên cận chiến mặc trọng giáp, các môn phái đánh xa đánh lan thường mặc nhuyễn giáp, có khả năng phòng thủ kém hơn. Tương tự trong Thiên Hạ thì Hoang Hỏa mặc trọng giáp; pháp sư, thầy thuốc mặc nhuyễn giáp.)

Hai người im lặng chém đầu vô số người, khi đến Tây doanh gặp gỡ em gái Nhược Thủy, Một Giấy Giết Ba Ngàn vẫn tung chiêu Dạ Lang như cũ, Thù Bánh bao liền khiếp sợ:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giấy Giết Ba Ngàn: [Kinh hãi] Cô ấy là “bà xã” của anh mà!

Một Giấy Giết Ba Ngàn chặn Nhược Thủy lại:

[Bạn tốt] Một Giấy Giết Ba Ngàn nói với bạn: Ừ.

Sau đó tiện tay dùng Cát Đằng Thuật giải quyết luôn cô bé thầy thuốc vốn chỉ còn da bọc xương:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giấy Giết Ba Ngàn: Vậy sao anh còn giết?

[Bạn tốt] Một Giấy Giết Ba Ngàn nói với bạn: Trên chiến trường, không phải chiến hữu thì là kẻ địch, chỉ có thể giết hay không, không có nên giết hay không.

Thù Bánh bao không ủng hộ đạo lý này, nhưng cô cũng không tranh cãi:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giấy Giết Ba Ngàn: Em đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ .

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: ?

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: [Giơ tay cười to] Hóa ra anh đối xử với “bà xã” nào cũng như nhau .

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: ...

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: [Xoay quanh] Nhưng sư phụ em mặc kệ có phải đối địch hay không cũng chưa bao giờ giết em.

Đối phương lại im lặng, không nói lời nào.

Đêm đó, em gái Nhược Thủy phát thông cáo thế giới, chính thức ly hôn với Một Giây Giết Ba Ngàn, thiên hạ ồn ào. Cung tiễn thủ lại thành kẻ độc thân.

()

Lúc đó Bang chủ đại nhân đang đi loanh quanh tại thành Cửu Lê, anh ta muốn tìm ít thầy thuốc cho bang hội.

Nhưng khi đó bang hội nào cũng thiếu thầy thuốc, bang chủ đều giữ rịt lấy thầy thuốc của mình, sợ bị cướp đi, anh ta lắc lư mấy vòng, cuối cùng cảm thấy chắc phải gửi gạo nuôi từ bé rồi! >_

Vì thế bang hội liền lấy lợi ích thực tế mỗi ngày mang đi phỏ bản, mang đi thăng cấp, trang bị còn có tiền bạc ra làm mồi dụ, liền dụ được bốn thầy thuốc cấp thấp vào. Khi đó bốn thầy thuốc đều chỉ khoảng cấp bốn lắm, trang bị rách tung toé còn đỡ, đáng sợ nhất là có một người còn không biết kỹ năng bơm máu Diệu Thủ, độc chiêu của thầy thuốc là cái gì!

Chúng sinh trong hội đồ mồ hôi, nhưng hết cách, ai bảo bang mình thiếu thầy thuốc, vì thế bốn tên gà mờ kia bắt đầu ngây người trong Mộng Hồng Thiên Hạ.

Sau đó Bang chủ đại nhân rất bận rộn, anh phải dẫn bốn thầy thuốc đi làm nhiệm vụ, đánh trang bị, ngay cả làm nhiệm vụ mật thám cũng chỉ có thể giúp bốn thầy thuốc. Đội ngũ này có một chủ công, bốn thầy thuốc, được xưng là đội ngũ an toàn nhất đất hoang. >_

Thù Bánh bao vốn không quen thân với bốn thầy thuốc này, chính là một ngày đẹp trời khi cô đi Lưu Quang thành Trung Nguyên bắt Từ đại sư, nhận được một dòng mật ngữ:

[Người xa lạ] Đừng Nói Không Mất Hồn nói với bạn: Tiểu Mộc, bạn giúp mình giết Đại Dao Hồ nhé.

Thù Tiểu Mộc ấn F11 hủy bỏ trạng thái ẩn người chơi xung quanh, liền nhìn thấy thầy thuốc này sau một lúc lâu cân nhắc mới nhớ ra đây là người do sư phụ nhà mình vừa dụ dỗ về. Hỗ trợ là chuyện đương nhiên, cô vào đội của cậu ta, thích khách cấp sáu tư giết BOSS cấp bốn mấy không phải là chuyện rất dễ dàng sao — cô một tung chiêu Ảnh Sát, Đại Dao Hồ liền hét lên rồi ngã gục.

[Người xa lạ] Đừng Nói Không Mất Hồn nói với bạn: [Ôm] Cảm ơn Tiểu Mộc.

Tiểu Mộc thản nhiên trả lời đừng khách sáo, đối phương lại gửi tin:

[Người xa lạ] Đừng Nói Không Mất Hồn nói với bạn: [Mồ hôi lạnh] Bạn có rảnh không, giúp mình giết Quỷ Phương được không?

Thù Tiểu Mộc cảm thấy người này có vẻ đáng yêu:

[Người xa lạ] Bạn nói với Đừng Nói Không Mất Hồn: Được.

Khi hai người đằng đặng sát khí chạy vội tới chỗ Quỷ Phương đại nhân, lần này không có ai giành quái, thời gian mở server càng lâu, hiện tượng giành quái sẽ càng ngày càng ít. Có lẽ là các bạn người mới đều trưởng thành, cũng có lẽ nhóm người mới đều nghỉ chơi gần hết.

Thù Tiểu Mộc thuận lợi giết Quỷ Phương, Đừng Nói Không Mất Hồn trở về giao nhiệm vụ.

[Người xa lạ] Đừng Nói Không Mất Hồn nói với bạn: Mình có thể thêm bạn vào danh sách bạn tốt không?

Thù Tiểu Mộc chủ động gửi tin xin làm Bạn tốt qua, đối phương nhanh chóng đồng ý. Hệ thống thần nhiên thông báo: Đừng Nói Không Mất Hồn trở thành Bạn tốt của bạn.

Ngày đó Thù Bánh bao không làm gì cả, đi theo giúp đỡ thầy thuốc cấp bốn mấy làm nhiệm vụ. Cô cảm thấy cậu ta thật hạnh phúc, ngắm lại chính mình khi xưa, một mình thở hổn hển vui đầu đánh quái.

Khi ở Thương Tuyền cô lại nghĩ tới lúc mình đi giết Quan chỉ huy, vừa nhớ lại vừa cười, giống như vừa quay đầu, sự phụ giờ song chùy, về mặt dữ tợn kia sẽ từ xa chạy tới. Mà hiện tại, cô chỉ cần một chiêu Ảnh Sát, đã hoàn toàn có thể giải quyết đồng chí Quan chỉ huy chỉ biết hù dọa kẻ yếu này.

Đến chiều Bang chủ đại nhân rút cuộc cũng đăng nhập, vừa lên liền bắt đầu triệu tập bốn bình sữa nhỏ của anh ta đi phó bản. Lúc Đừng Nói Không Mất Hồn đi rất là lưu luyến:

[Bạn tốt] Đừng Nói Không Mất Hồn nói với bạn: Tiểu Mộc, bạn thật tốt.

Thù Bánh bao liền rất là đặc ý:

[Bạn tốt] Bạn nói với Đừng Nói Không Mất Hồn: Hắc hắc, đến giờ bạn mới biết sao!

[Bạn tốt] Đừng Nói Không Mất Hồn nói với bạn: Kỳ thật mình đã biết từ lâu rồi .

Một câu ý vị sâu xa, khiến Bánh bao suy nghĩ nửa ngày.

22. Chương 22: Vừa Cưới Vợ Đã Quên Mẹ Hiền

Càng gần tới ngày thi cuối kỳ, Bang chủ đại nhân bận kéo người khác, bạn cùng phòng bạn ôn tập, Thù Bánh bao vừa treo máy vừa lật sách, nhưng lật chưa được vài tờ đã nhớ tới mấy tính trước mặt, cô cảm thấy mấy cuốn sách này, còn lâu mới thú vị bằng những chuyện xảy ra trong trò chơi! >_

Hoạt động cuối tuần này là Trời Ban Hồng Phúc(1), Thù Tiểu Mộc mở đồng thời sáu tài khoản, chờ hoạt động hết thời gian thuận tiện thu mua thiệp hồng phúc và may mắn giá thấp, quả nhiên vừa đến buổi chiều, thời gian hoạt động trôi qua, những đạo cụ đó bắt đầu được rao bán khắp nơi.

Trong Bang hội cũng có người rao:

[Bang hội] Đừng Nói Không Mất Hồn: Mua mười thiệp may mắn, bán MM*.

(*MM ở đây là một loại tiền ảo, dùng để mua bán trên mạng_theo Baidu)

Thù Bánh bao thở dài, dùng một tài khoản phụ của mình gửi bán cho cậu ta.

[Bạn tốt] Đừng Nói Không Mất Hồn nói với bạn: Bạn đang ở đâu? Mình đến trả tiền.

Thù Tiểu Mộc cười:

[Bạn tốt] Bạn nói với Đừng Nói Không Mất Hồn: Quên đi.

[Bạn tốt] Đừng Nói Không Mất Hồn nói với bạn: [Thẹn thùng] Tại hạ không biết lấy gì để báo đáp.

Thù Tiểu Mộc đột nhiên nghĩ tới câu bán mình gán nợ:

[Bạn tốt] Bạn nói với Đừng Nói Không Mất Hồn: Vậy bạn lấy thân báo đáp đi!

Vốn là một câu nói đùa, không ngờ đối phương lại lập tức trả lời:

[Bạn tốt] Đừng Nói Không Mất Hồn nói với bạn: Được thôi!

[Bang hội] Đừng Nói Không Mất Hồn: Em gái Tiểu Mộc, từ nay về sau, anh là người của em. Em nhất định phải chịu trách nhiệm với anh đó nha!

Bang hội ồn ào.

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: A, em gái Tiểu Mộc của chúng ta lại sắp lập gia đình sao?

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trúng Trúng: Có JQ! !

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Ngàn Hoa Tàn: Cái gì, phát triển đến giai đoạn này từ khi nào vậy? !

[Thượng Thư thế lực] Chân Phạm: Em gái Tiểu Mộc lại coi trọng một thầy thuốc cấp bốn mấy, chuyện này thật sự khiến cho người ta không chấp nhận nổi! !

[Bang hội] Đùng Nói Không Mất Hồn: [Hôn Môi] Tiểu Mộc, anh sẽ đối xử tốt với em.

Thù Tiểu Mộc hóa đá ngay tại chỗ.

Bang chủ đại nhân từ phó bản Kiến Mộc đi ra biết được đồ nhi yêu quý của mình lại trở thành hoa có chủ, chính là đối với đứa con rể tương lai này, Bang chủ đại nhân im lặng một lúc:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Người này quen biết chưa lâu, lai lịch cũng không rõ ràng cho lắm, đợi một thời gian nữa đi.

Mặt Thù Bánh bao ràn rụa nước mắt**:

(**Nguyên văn là đọc gần giống với lệ rơi đầy mặt — dùng để diễn tả tâm tình khóc lóc, bi thương, kích động vì một việc gì đó.)

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ! Đệ tử chỉ đùa với anh ta một chút thôi.

Bang chủ đại nhân bên kia liền không nói nữa.

Thù Tiểu Mộc bắt đầu không có thời gian đi chiến trường, thỉnh thoảng Bang chủ đại nhân kêu cô, cô luôn ở Trung Nguyên, hoặc ở Giang Nam, bị Đùng Nói Không Mất Hồn quần quít nhờ đánh quái làm nhiệm vụ. Vài lần như thế, Bang chủ đại nhân liền có ý kiến:

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Đùng Nói Không Mất Hồn, Tiểu Mộc chỉ mới cấp sáu tư, cô ấy cũng cần thăng cấp. Cậu không thể cả ngày quần quít lấy cô ấy! Ban ngày khi tôi mang mọi người đi làm nhiệm vụ cậu cũng lên mạng vì sao không nhập đội cùng làm?

Thù Tiểu Mộc liền cảm thấy băn khoăn, cô không muốn nhìn thấy anh xung đột với người khác vì mình:

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ, đệ tử không sao, để đệ tử giúp cậu ấy làm xong cũng được.

Bánh bao không ngờ tới, lời nói này lọt vào tai người khác, có thể sẽ trở thành Bang chủ đại nhân xen vào việc của người khác. Quả nhiên, Đùng Nói Không Mất Hồn bên kia liền mở miệng:

[Bang hội] Đùng Nói Không Mất Hồn: Bang chủ, bản thân Tiểu Mộc cũng không có ý kiến, chúng tôi thích đi chung với nhau.

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Ai thích đi chung với cậu.

[Bang hội] Đùng Nói Không Mất Hồn: [Hôn Môi] Cục cưng à, đừng thẹn thùng.

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: = =

Bang chủ đại nhân lại không nói gì, kênh bang phái cũng phi thường im lặng, đoạn tin tức theo mọi người thì không khác gì liếc mắt đưa tình cứ như vậy lẳng lặng rêu rao trên kênh bang phái.

Giang Nam.

Thù Tiểu Mộc đi theo phía sau thầy thuốc cấp năm bốn:

[Đội trưởng tổ đội] Đùng Nói Không Mất Hồn: Cục cưng, mang anh đi phó bản cấp năm hai nha?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Bạn lập tổ đội đi.

Hai người liền cùng nhau đánh phó bản cấp năm hai, Đùng Nói Không Mất Hồn vốn theo đường thầy thuốc hoàn toàn, khả năng công kích rất thấp, vì thế trọng trách đánh quái liền giao cho Thù Tiểu Mộc. Đối với một thích khách chỉ quen Ấn Thân, Ảnh Sát mà nói đúng là một nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ, trang bị của Đùng Nói Không Mất Hồn cũng không tốt cho lắm, hai người đánh quái thường cũng chết đến N lần.

Lúc đánh tới BOSS thứ hai Thù Bánh bao rút cuộc nhịn không được nữa:

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Để mình gọi sư phụ đến giúp.

[Đội trưởng tổ đội] Đừng Nói Không Mất Hồn: Bang chủ có thể tới sao? Anh ta hiện tại ở phó bản Tầng Kim Các mà.

Thù Tiểu Mộc mặc kệ, cô cầu cứu Thánh Kỵ Sĩ, chưa bao giờ cảm thấy khó mở miệng như thế:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: ?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Chột dạ] Giúp đệ tử đánh phó bản cấp năm hai được không?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đợi chút.

Mà tại Tầng Kim Các bên kia:

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Con vịt, kêu Người Ngoài Hành Tinh vào đánh quái, tui đi ra ngoài một chút.

Trong phó bản cấp năm hai có thêm Thánh Kỵ Sĩ, ba người liền nhanh chóng tiêu diệt sạch sẽ bốn BOSS, BOSS Tà Ảnh cuối cùng không rút trang bị, không cần phải đánh tiếp. Đừng Nói Không Mất Hồn cũng không nói chuyện, thẳng đến khi Thánh Kỵ Sĩ rời khỏi tổ đội đi mất, anh ta rút cuộc cũng mở miệng:

[Đội trưởng tổ đội] Đừng Nói Không Mất Hồn: Về sau đừng hờ chút là làm phiền đến bang chủ.

Thù Bánh bao khó hiểu:

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: ? Anh ấy là sư phụ của mình mà!

[Đội trưởng tổ đội] Đừng Nói Không Mất Hồn: Em là “bà xã” của anh, nghe anh, nghe anh, nghe anh, mỗi lần anh ta xuất hiện, anh liền cảm thấy em còn thân thiết với anh ta hơn cả anh!

Thù Bánh bao cảm thấy rất oan ức, từ khi nào thì mình lại thành “bà xã” của cậu ta...

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Mất Hồn, mình không phải “bà xã” của bạn.

[Đội trưởng tổ đội] Đừng Nói Không Mất Hồn: Em không thích anh sao? Hay là cảm thấy cấp của anh quá thấp?

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Không phải.

[Đội trưởng tổ đội] Đừng Nói Không Mất Hồn: Cục cưng, anh sẽ không làm em thất vọng , tin tưởng anh được không?

Thù Bánh bao không trả lời, cô cảm thấy tình yêu trong tưởng tượng của mình, hẳn là mưa dầm thấm lâu, lập tức nói trắng ra như thế, cô không thể hòa nhập nổi. Hơn nữa một cái ID, thật sự có thể dễ dàng thích một cái ID khác như vậy sao?

Buổi tối, Đừng Nói Không Mất Hồn rủ Tiểu Mộc đi phó bản Ngọc Hồ cung cấp ba mươi, phó bản này rơi bí tịch, nếu vận khí tốt, BOSS Ngọc Hồ Cơ có khi còn rơi xuống áo Thiên Hạ cấp sáu mươi—— thứ đó vào lúc ấy có giá trên trời.

Thù Bánh bao lười biếng nhận lời, Đừng Nói Không Mất Hồn mở một tài khoản cấp ba mươi, hai người bảo vệ hai bên.

Quái cấp ba mươi đối với Thù Tiểu Mộc mà nói đã không có gì khó khăn, nhưng đối với Đừng Nói Không Mất Hồn vẫn rất có tính khiêu chiến. Vì vậy cô đánh xong một trận liền bơm máu chạy tới, trợ giúp thầy thuốc đang luống cuống tay chân.

Cứ như thế đánh tới phút thứ 12, Thù Bánh bao rút cuộc sơ ý để sót quái, Hệ thống thông báo khiêu chiến thất bại, hai người bị truyền tống ra khỏi phó bản.

[Đội trưởng tổ đội] Đừng Nói Không Mất Hồn: ? Sao lại thế này?

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: [Chột dạ] Hình như mình để sót hai con quái.

[Đội trưởng tổ đội] Đừng Nói Không Mất Hồn: ...

[Đội trưởng tổ đội] Đừng Nói Không Mất Hồn: Em có thiếu điểm kỹ năng không?

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Hả? Mình đủ điểm kỹ năng rồi.

[Đội trưởng tổ đội] Đừng Nói Không Mất Hồn: Anh muốn mấy cuộn bí tịch kia .

(Myu:Mặt tên này còn dày hơn bê tông =.=)

[Tổ đội thông báo] Đội trưởng chia [bí tịch da dê] cho Đừng Nói Không Mất Hồn.

[Tổ đội thông báo] Đội trưởng chia [bí tịch da dê] cho Đừng Nói Không Mất Hồn.

[Tổ đội thông báo] Đội trưởng chia [bí tịch da dê] cho Đừng Nói Không Mất Hồn.

...

Lúc Thù Tiểu Mộc thoát khỏi trò chơi theo bản năng nhìn bằng Bạn tốt, Thánh Kỵ Sĩ đang lên mạng, cô bấm chuột phải, hiện ra vị trí Bạn tốt đang ở chiến trường dành cho cấp sáu mươi đến cấp sáu chín. Bánh bao cảm thấy mình nên chào anh một tiếng, lần đầu tiên hai người suốt một ngày không nói gì với nhau:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ, đệ tử ngủ trước nha.

Bên kia cũng nhanh chóng trả lời:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Ừ.

Lúc đó đã gần đến mười hai giờ, không có kẻ nào cần đi phó bản, không có vị nào cần làm nhiệm vụ, không có đại BOSS cần tổ chức hoạt động bang hội, chiến sĩ Hoang Hỏa giờ cấp chùy nặng trĩu chạy trong chiến trường, đội ngũ... không, không có đội ngũ.

Phía trên màn hình một hàng thông báo Hệ thống màu xanh chạy qua: Bạn tốt Thù Tiểu Mộc đã thoát khỏi trò chơi.

Phụ đề dừng lại một giây, liền biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

(1)Hoạt động Trời ban hồng phúc trong Thiên Hạ 2:

↑

-Mọi người vào trang wed đăng kí lấy code, lựa chọn trò chơi muốn đăng kí sẽ nhận được giật thông hành, nhập code vào khi hệ thống thông báo: “Gửi phiếu thành công, cảm ơn” là được tham gia hoạt động.

- Mời ba bạn tốt trong danh sách vào trò chơi sẽ nhận được lễ bao, lễ bao có 2000 phần, ai tới trước đưa trước, đưa hết thì ngừng. Nếu mời hai bạn tốt vào trò chơi thì được tham gia rút thăm trúng thưởng, tỷ lệ trúng thưởng 100%. Phần thưởng bao gồm Lễ bao Trời ban hồng phúc, Phù phi hành, pháo hoa.

- Trong lễ bao có thiệp may mắn và thiệp hồng phúc. Vào thời gian tổ chức sự kiện:”Hồng phúc chu” mang lễ bao này đến điểm quy định sẽ nhận được kinh diệm và phần thưởng kỹ năng, cấp bậc càng cao phần thưởng càng nhiều.

23. Chương 23: Đừng Nói Không Mất Hồn

Ngày Đừng Nói Không Mất Hồn thăng cấp sáu mươi, Thù Tiểu Mộc vẫn cấp sáu tư như cũ.

Thầy thuốc đương nhiên đi phó bản nhiều hơn thích khách, huống chi Đừng Nói Không Mất Hồn còn chuẩn bị gom một bộ Tô Mạc—— trang phục thầy thuốc cấp sáu mươi, trong trò chơi này trang bị của thầy thuốc và chiến sĩ Thiên Cơ thật đúng là giá trên trời. Cho nên anh ta liền mang theo vài người ngày ngày đi phó bản Hoàng Tuyền, sau khi mở rộng các mối quan hệ, thì người kéo anh ta không chỉ có mình Thù Tiểu Mộc, một lang băm muốn giao hảo là chuyện rất dễ dàng, huống chi kỹ thuật chữa trị của Đừng Nói Không Mất Hồn cũng không kém cỏi.

Thời gian Thù Tiểu Mộc treo máy vẫn nhiều như cũ—— cô còn phải đi học, buổi tối lên mạng còn phải đi phó bản liên miên, cô có tám tài khoản mở quán, cô cần rất nhiều thời gian để lưu ý xu hướng giá cả của đạo cụ trong Thiên Hạ.

Đừng Nói Không Mất Hồn kêu cô đi phó bản vài lần mà cô không đi, sau đó cũng chậm rãi không kêu cô nữa. Trong phó bản một thích khách chỉ tăng điểm vật lý công kích không đánh quái được, vì thế địa vị trong phó bản, đương nhiên là có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Dĩ nhiên Thù Bánh bao cũng hơi mất mát, thầy thuốc luôn leo đèo đi theo sau cô trước kia, bây giờ có khi cũng nửa ngày không thấy mặt, kỳ thật cô cũng rất lười, không có ai kêu cũng không thích làm nhiệm vụ, vì thế bình thường hay đi dạo giữa các quầy hàng hóa thành tinh linh cỏ, đôi khi dạo một vòng mất đứt cả ngày.

Thầy thuốc kia thỉnh thoảng cũng gọi cô trên kênh thể lực:

[Bang hội] Đừng Nói Không Mất Hồn: Bé cưng, có thể cho anh mượn một tấm phù Tụ Hồn Cổ Phách không? Anh cần kéo người.

Thù Tiểu Mộc liền điều một tài khoản bày hàng của mình, yên lặng gửi bán cho anh ta.

Có đôi khi anh ta thật sự tìm không ra người đi phó bản, cũng sẽ kéo Thù Tiểu Mộc đi, hơn nữa thường nói rất dễ nghe:

[Đội trưởng tổ đội] Đừng Nói Không Mất Hồn: Hôm nay anh mang em đi, lần sau em đi một mình cũng biết phải đánh BOSS như thế nào.

Thù Tiểu Mộc không phải người giỏi ăn nói, nên cũng không nói thêm cái gì. Đương nhiên trang bị rơi ra trong phó bản, cho tới bây giờ anh ta chỉ chia cho bản thân mình, Thù Tiểu Mộc cũng không để bụng mấy thứ đá chỉ đổi được vài lạng vàng kia, bình thường cũng không đề cập tới. Có đôi khi rớt ra trang bị có vẻ quý giá, anh ta sẽ nói bán đi sau đó chia tiền, anh ta chia tiền đầy đủ cho những người khác, nhưng Thù Tiểu Mộc thì chưa bao giờ nhận được phần của mình.

Nói hoàn toàn không khó chịu là nói dối, có đôi khi bản thân Bánh bao cũng không hiểu—— một cái tài khoản cấp ba mấy của cô cũng có vốn lưu động tới mấy ngàn lượng vàng, chẳng cần so đo những chuyện này. Nhưng khi người kia mở miệng ngậm miệng đều kêu cô là bé cưng, cô vẫn cảm thấy bối rối.

Cho nên bạn thấy đấy, cho dù là Thù Tiểu Mộc giàu nhất thiên hạ, cho dù từ trước tới nay cô là một cái Bánh bao, nhưng người ta có đối xử tốt với cô thật hay không, cô cũng vẫn canh cánh trong lòng.

Tử Điệp muốn ra cánh đỏ, khi đó cả server không có cái cánh đỏ nào. Thù Tiểu Mộc cảm thấy khó hiểu:

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Điệp: Có cần thiết không? Bạn hiện đang là thầy thuốc số một số hai môn phái rồi? Lôi toàn bây giờ hơn sáu trăm lượng vàng một cái lặn.

Tử Điệp chỉ cười:

[Bạn tốt] Tử Điệp nói với bạn: Mình biết, nhưng mà trang bị tốt một chút, lúc đi phó bản người kéo cũng có thể thoải mái hơn.

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Điệp: Các bạn đi phó bản, phần lớn đều là Mạn Đà La kéo phải không? Có anh ấy còn sợ không giết BOSS được à?

[Bạn tốt] Tử Điệp nói với bạn: [Chột dạ] Bạn cũng biết người ta thao tác không tốt mà, thường dẫn quái tới, làm hại anh ấy luôn phải chạy về cứu, nếu trang bị của mình tốt hơn một chút, sẽ không dễ chết như vậy.

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Điệp: Được rồi mình gom giúp bạn. Nhưng bạn cũng nên tính trước một chút nha, một cái lôi toàn hơn sáu trăm vàng, mỗi món trang bị muốn thăng lên cấp mười ba ước chừng tốn năm viên, vị chỉ ba ngàn vàng. Mười tám món trang bị cần thăng lên cấp mười ba, tức là cần năm mươi bốn ngàn lượng vàng. Tính ra RMB, ước chừng ba ngàn sáu trăm đồng.

[Bạn tốt] Tử Điệp nói với bạn: [Chột dạ] Mình biết.

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Điệp: Có đáng không?

[Bạn tốt] Tử Điệp nói với bạn: [Giơ tay cười to] Bánh bao à, bạn không hiểu được đâu. Ai, nghe nói bạn lại lập gia đình ? Ông chồng thầy thuốc kia thế nào? Mình nghe nói tất cả nam thầy thuốc trong đất hoang đều là thụ nha!

Thù Bánh bao cảm thấy khó lòng giải bày:

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Điệp: Mình không có gả cho hần.

[Bạn tốt] Tử Điệp nói với bạn: Thẹn thùng sao?

Thù Tiểu Mộc quơ con trỏ ở khung tán gẫu nửa ngày, rốt cuộc vẫn xóa những chữ đã đánh đi.

Buổi chiều, Thù Tiểu Mộc lại nhận được tin của Đùng Nói Không Mất Hồn:

[Bạn tốt] Đùng Nói Không Mất Hồn nói với bạn: Bạn tốt à, có Thu Thủy Vô Ngân không, giúp anh tấy cái hạt châu đi.

Thù Tiểu Mộc nhìn mấy tài khoản của mình, khi đó người bán Nguyên hồn châu còn rất ít, mọi người chưa mặn cấp, làm sao có thời giờ lo chuyện hạt châu. Thu Thủy Vô Ngân là một đạo cụ có thể tẩy đi kỹ năng rác của hạt châu, Hệ thống vốn quy định không thể giao dịch, nhưng hệ thống có kẻ Trương Lương, người chơi cũng có quá tường thê**, mọi người bình thường đều giao dịch hạt châu, sau đó người giữ Thu Thủy Vô Ngân sẽ phụ trách trực tiếp tẩy hạt châu, sau đó giao dịch trả về.

(**Trương Lương kẻ và quá tường thê :

Trương Lương là mưu sĩ và văn thần, một trong “tam kiệt nhà Hán”, cùng với Hàn Tín, Tiêu Hà có công giúp Lưu Bang đánh đổ nhà Tần và thắng Hạng Vũ trong chiến tranh Hán Sở sáng lập ra nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc.

Quá tường thê: thang mây để treo tường, dùng trong việc đánh thành tương truyền do Lỗ Ban làm ra để giúp Sở Huệ Vương đánh Tống quốc

Ngụ ý của câu này là cho dù có kẻ của Trương Lương thì ta cũng có đối sách tiếp chiêu.)

Thù Tiểu Mộc nhìn nhìn mấy cái tài khoản của mình, quả thật không có vật này. Cô chỉ đầu cơ trục lợi những thứ cần thiết, mấy món không quan trọng này cô không đụng vào. Huống chi Thu Thủy Vô Ngân này lại không thể giao dịch, rất phiền toái.

[Bạn tốt] Bạn nói với Đùng Nói Không Mất Hồn: Không có.

Đối phương nhanh chóng trả lời:

[Bạn tốt] Đùng Nói Không Mất Hồn nói với bạn: Vậy em cho anh mượn một cái thẻ năm trăm, anh mua một cái được không?

Thù Tiểu Mộc nhìn nhìn tài khoản đang mở tiệm:

[Bạn tốt] Bạn nói với Đùng Nói Không Mất Hồn: Mình chỉ có thẻ năm mươi thôi.

[Bạn tốt] Đùng Nói Không Mất Hồn nói với bạn: Vậy em cho anh mượn mười thẻ đi.

Vào lúc ấy thẻ năm trăm có giá trị hơn bảy trăm lượng vàng, Thù Tiểu Mộc cũng lơ đãng, trực tiếp chỉ định gửi bán cho anh ta.

Đùng Nói Không Mất Hồn có mua được Thu Thủy Vô Ngân hay không, Thù Tiểu Mộc không biết, nhưng anh ta cũng dùng đạo cụ gửi tin cho cô xem hạt châu Viêm Yêu bốn sao kia, Thù Tiểu Mộc cảm thấy rất mới mẻ:

[Bạn tốt] Bạn nói với Đùng Nói Không Mất Hồn: Rất thú vị nha, hôm nào cho mình mượn chơi với.

Đối phương im lặng một lúc:

[Bạn tốt] Đùng Nói Không Mất Hồn nói với bạn: Được, tẩy kỹ năng xong sẽ đưa cho em chơi.

Vì thế một ngày trôi qua, hai ngày qua, ba ngày bốn ngày năm ngày trôi qua, đối phương vẫn không hề đề cập tới tiền. Không trả còn chưa tính, còn giống không có việc gì mỗi ngày tán gẫu với cô, lúc ít người lời

kéo cô đi phó bản. Đối phương thần nhiên, Thù Tiểu Mộc liền cảm thấy có phải anh ta đã quên không nhỉ... Vì thế cũng ngại ngần không đề cập đến.

Sau đó một thời gian, anh ta lại mượn cô một cái thẻ năm trăm nữa, lý do là cần mua con ngựa tốt. Thù Bánh bao có chút không vui, nhưng cô cũng không tiện nói rõ, chỉ nói hiện tại mình không còn thẻ. Nên anh ta nhanh chóng nghĩ cách giúp cô:

[Bạn tốt] Đừng Nói Không Mất Hồn nói với bạn: Vậy em cho anh mượn bảy trăm tám mươi vàng đi, anh mua một cái.

Lúc ấy Thù Tiểu Mộc đang đứng trên thềm đá ở thành Tây Lăng:

[Bạn tốt] Bạn nói với Đừng Nói Không Mất Hồn: Bạn đợi chút.

Một phần lớn tiền của Bánh bao cất trong quốc khố của Mông Hồng Thiên Hạ, cho nên muốn lấy ra còn phải phiền đến một người:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đây.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Giúp đệ tử lấy bảy trăm tám mươi lượng vàng trong quốc khố ra đi.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Ừ. Nhóc đang ở đâu?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Ấc, sư phụ đưa cho Đừng Nói Không Mất Hồn đi, anh ấy đang ở đá truyền tông trấn Vĩnh Trữ.

Bang chủ đại nhân hiển nhiên không dễ hù dọa như người nào đó:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Nhóc nợ cậu ta à?

Ở trước mặt Bang chủ đại nhân, Bánh bao không bối rối như vậy, liền nói ra chân tướng mọi chuyện, phản ứng của Bang chủ đại nhân là một chuỗi dấu chấm than, sau đó nói một câu:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Thù Tiểu Mộc, nói một chữ không, khó như vậy sao?

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Đừng Nói Không Mất Hồn, thứ Ba tuần trước cậu mượn Tiểu Mộc cái thẻ năm trăm định khi nào trả? Không thể để qua thứ Sáu nhé, Tiểu Mộc nói dùng nó làm phí báo danh Thế lực chiến và thành chiến của bang hội tuần này.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Lên kênh bang hội, nói không cho cậu ta mượn bảy trăm lượng vàng.

Thù Tiểu Mộc cảm thấy rất khó mở miệng:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Nhưng mà sư phụ, đệ tử đã đồng ý với anh ta rồi.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Nói.

Thù Tiểu Mộc ở kênh thế lực nghĩ ra N cách nói, cuối cùng cũng không thèm suy nghĩ nữa, trực tiếp đánh một hàng chữ, lại sợ bản thân đổi ý, vội vàng ấn nút gửi đi:

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Mất Hồn, mình không thể cho bạn mượn bảy trăm tám mươi vàng đâu.

Kênh Thế lực lặng im một thời gian rất dài, bên kia không có trả lời.

Thù Tiểu Mộc không biết bọn họ làm thế nào để đòi được nợ, cô chỉ biết là Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên đi tìm Đừng Nói Không Mất Hồn. Chỉ bằng thầy thuốc hiền lành kia mà có thể đòi tiền về sao? Sau này cô mới nghe Tử Điện nói, Uyên Ương chỉ thần nhiên nói một câu—— tôi không thể quyết định chuyện trả tiền của cậu, nhưng tôi có thể định đoạt việc cậu có tiếp tục ở lại trong trò chơi này hay không.

Bang chủ đại nhân thâm trầm nói:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Yêu ghét là tính cách cơ bản của mỗi người, chờ một ngày nào đó nhóc có thể cự tuyệt tất cả những chuyện không muốn làm, nhóc mới là Thù Tiểu Mộc chân chính.

24. Chương 24: Những Chuyện Trong Đất Hoang

Thù Tiểu Mộc lại nhớ tới chiến trường, sau khi Đùng Nói Không Mất Hồn trả cái thẻ năm trăm xong, Bang chủ đại nhân không chút do dự trực xuất người này khỏi Mông Hồng Thiên Hạ. Đùng Nói Không Mất Hồn vẫn chưa hề nói nửa câu với Thù Tiểu Mộc, chính là không biết từ khi nào Thù Bính bao phát hiện trong danh sách Bạn tốt, không có ID Đùng Nói Không Mất Hồn này—— cô bị đối phương loại khỏi danh sách Bạn tốt.

Thù Tiểu Mộc cảm thấy không thể hiểu nổi —— cô cho người ta mượn tiền không đổi được một người bạn, lại không vui không buồn trở thành người xa lạ. Thẳng đến một ngày nào đó, Tử Điệp muốn làm bang chủ phụ nhân, Mạn Đà La liền rời khỏi Mông Hồng Thiên Hạ thành lập bang hội Mạn Đà La. Vì giúp Tử Điệp phô trương thanh thế, Thù Tiểu Mộc cũng thường xuyên lên YY vào kênh bang hội. Lúc làm nhiệm vụ nghe thấy ‘người nào đó’ đánh giá cô “Ích kỷ keo kiệt, nhân phẩm không được tốt lắm, không nên tiếp xúc với loại người này”, cô vẫn bình thản.

Khi đó trên YY của bang Mạn Đà La có hơn mười ID đang trực tuyến, lúc anh ta nói lời này khẳng định không ngờ đến đạo lý tai vách mạch rừng, Tử Điệp hung hăng mắng cho anh ta một trận, cô ấy và Thù Tiểu Mộc hoàn toàn là hai loại người, người mình thích làm thế nào cũng thuận mắt, người cô ấy đã ghét thì mắng không kiêng nể gì. Cho nên cô liền mắng tên thầy thuốc kia từ đời trước đến kiếp sau một lần, mắng xong lại lợi dụng đặc quyền của bang chủ phụ nhân tung một cước đạp hất ra khỏi bang —— tuy rằng khi đó bang hội Mạn Đà La chỉ là một bang hội rất nhỏ rất nhỏ, rất cần thầy thuốc.

Mà Thù Tiểu Mộc cùng lên một kênh YY lại không nói gì, cô mang toàn bộ những thứ đang có trong ID thích khách gửi bán vào tài khoản phụ, nhất nhất dọn quán —— không quên đổi vật phẩm cần thu mua của mỗi tài khoản thành lô toàn, sau đó gửi mật ngữ cho sư phụ mình:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Xoay quanh] Sư phụ, đệ tử đi chiến trường với sư phụ nhé!

Bên kia vẫn nhanh chóng trả lời như cũ:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đến đây.

[Hệ thống] Thánh Kỵ Sĩ mời bạn nhập đội, đồng ý / cự tuyệt?

Thánh Kỵ Sĩ lấy danh nghĩa đội ngũ xin đi chiến trường, Thù Tiểu Mộc truyền tống qua, bầu trời trong chiến trường vẫn xanh như trước, sông nhỏ vẫn trong suốt, đồng cỏ vẫn um tùm, mảnh đất hoang này vẫn tươi đẹp như thế.

Thù Tiểu Mộc ẩn thân đi theo phía sau chiến sĩ cao lớn vác chùy. Sợ cô theo không kịp, chiến sĩ rất ăn ý bỏ chiêu tăng tốc đi, hai người vẫn đi quanh hai bên doanh trại kiểm những kẻ lạc đàn xuống tay như cũ.

Kể xui xẻo đầu tiên là Mạn Đà La, anh ta chỉ nhìn thấy chiến sĩ Hoang Hỏa, lúc đang quần nhau với Thánh Kỵ Sĩ thì Thù Tiểu Mộc thành linh lủi tới tung một chiêu Ảnh Sát, vì thế người tốt luôn luôn tự kiểm chế như anh ta cũng phải mắng một tiếng: “Khốn thật!”

Khi đó thanh máu của Thánh Kỵ Sĩ chỉ còn non nửa, nhưng anh ta không thêm quan tâm. Môn phái Hoang Hỏa khi máu giảm đến một mức độ nhất định có thể dùng chiêu Cương thân, dưới trạng thái Cương thân công kích pháp thuật không có hiệu quả. Đây là điểm khác nhau giữa chiến sĩ cận chiến và cung tiễn thủ, đối với cung tiễn thủ mà nói, thanh máu còn một nửa đại biểu cho cuộc chiến chấm dứt, mà đối với các môn phái cận chiến, máu còn một nửa, cuộc chiến mới bắt đầu.

Cho nên Thù Tiểu Mộc chưa bao giờ lo lắng thanh máu của sư phụ nhà mình —— thanh máu của anh ta mà đầy mới là chuyện kỳ quái. = =

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ, bên kia có một pháp sư!

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Xông lên, cắn nó!

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [Xoay quanh]

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Ha Ha, sư phụ, chiêu Ảnh Sát của đệ tử đánh được hơn tám ngàn máu. Trọng kích nha!

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Lần sau dùng Triền Thân và Thôi Mệnh rồi hăng ăn thân.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Dạ.

Thích khách nào đó ăn thân tiến lên xem xét tình hình quân địch:

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ, dưới cờ bên Đông doanh có Thiên Cơ cấp sáu tám!

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Thiên Cơ nhóc giết không được, lui ra phía sau, sư phụ lên.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Dạ!

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Ăn thân, đừng đi ra!

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Hả?

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Có thích khách đang ăn thân.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [Trùng mắt] Sư phụ có thể thấy được thích khách đang ăn thân sao?

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Có thể nghe thấy tiếng động, đừng đi ra, chạy mau.

Thù Tiểu Mộc liền đi theo sau chiến sĩ Hoang Hỏa, chạy nhanh như chớp.

Lúc đến lều vải phía Nam thì thấy một cái lông chim bay qua, mũi tên bắn thẳng vào Thù Tiểu Mộc thích khách cấp sáu tư. Thù Tiểu Mộc quá sợ hãi — phương pháp ứng đối khi bị người ta đánh lén của cô chính là nhắm mắt chờ chết.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Dừng Tật Thiểm! !

Thù Tiểu Mộc thấy cột máu của mình đã tụt xuống một nửa, rót cuộc luống cuống tay chân tìm được kỹ năng Tật Thiểm kia, bấm một phát, hắc! Bánh bao ngạc nhiên phát hiện mấy mũi tên bắn trên người cũng không đau lắm!

Mà khi đó chiến sĩ Hoang Hỏa đã dùng chiêu Bạo Tẩu vọt lên, cung tiễn thủ vừa chạy vừa bấm các kỹ năng linh tinh, còn đặt thêm hai cái bẫy. Thù Tiểu Mộc phục hồi tinh thần lại, xuất ra chiêu khi Mạn Đà La đối phó với Một Giây Giết Ba Ngàn— khinh công Hóa Huyết, sau đó đuổi theo cung tiễn thủ, vừa đuổi kịp, một chiêu Tàn Ảnh kiếm trực tiếp lên đến phía trước cung tiễn thủ, đương nhiên động tác của cô không thể lưu loát bằng Mạn Đà La, nhưng dù sao thao tác của cung tiễn thủ kia cũng không so được với Một Giây Giết Ba Ngàn.

Cô vọt lên cản đường, tốc độ cung tiễn thủ rút cuộc cũng chậm lại, chỉ cần chậm lại giây lát cũng đủ để chiến sĩ Hoang Hỏa đuổi theo, chiến sĩ Hoang Hỏa quật một cái trực tiếp tiễn bạn cung tiễn thủ còn thừa hai phần ba máu lên đường. Bánh bao nhìn mà nước miếng chảy ròng ròng:

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Công kích của sư phụ thật cao!

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Chờ nhóc lên cấp sáu tám, sư phụ giúp nhóc tìm một cái nha (nha: vũ khí của thích khách, đánh BOSS ăn có thể rơi xuống), công kích của thích khách cũng rất cao.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [Giơ tay] Tiểu Mộc muốn thăng cấp, Tiểu Mộc muốn thăng cấp, Tiểu Mộc muốn thăng cấp...

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Thăng cấp dựa vào miệng nói sao?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [Ngậm miệng]

Câu chuyện về Đùng Nói Không Mất Hồn cứ như vậy mà dần dần rơi vào quên lãng, Thù Tiểu Mộc vẫn là cái Bánh bao như cũ, chỉ là có vài người phát hiện Bánh bao này... Dường như có gì đó khác khác.

Giá cả hàng hóa của cô không còn vì người quen mà cố ý giảm xuống nữa, cô cự tuyệt một số người quen trả giá không hợp lý, cô cũng cự tuyệt những người thường mượn một đồng đồ linh tinh nhưng chưa bao giờ trả lại còn đòi mượn thêm tiền.

Rất nhiều người nói Thù Tiểu Mộc là đồ lạnh lùng, hám lợi. Thù Tiểu Mộc cảm thấy những lời bàn tán này khiến cô rất khó chịu, nhưng khi Bang chủ đại nhân nói trước kia chính mình cũng từng bị như thế, cô sẽ không khó chịu nữa.

Có khi nào bạn gặp được người như thế ở cửa phó bản, lúc những người chơi cấp thấp xin kéo anh ta chỉ đơn giản trả lời một chữ —— không. Có lẽ có người cảm thấy thật vô tình, mà không biết kỳ thật người này cũng đã hy sinh bao nhiêu thời gian làm nhiệm vụ của bản thân tại mấy phó bản cấp thấp này, nghe bao nhiêu những lời nói xấu khiến người ta run rẩy, đã trải qua bao nhiêu chuyện nơi đất hoang, mới có thể đường hoàng nói chữ này ra khỏi miệng.

Thù Tiểu Mộc không biết làm vậy có đúng không, có người nói quá mức thỏa hiệp sẽ làm cho bản thân thiếu cá tính, mà thẳng thắn cự tuyệt thì lại khiến cho tình người lạnh lùng?

Đạo lý quá sâu xa, Thù Tiểu Mộc không muốn suy nghĩ, nhưng cự tuyệt những việc mình không muốn làm, cô cảm thấy rất nhẹ nhàng. Có lẽ chỉ cần như vậy là đủ rồi, kỳ thật trò chơi cũng giống như cuộc đời, dựa trên ranh giới giữa đạo đức và pháp luật, tình người, thể diện gì đó đều là thứ yếu —— chỉ cần bản thân vui vẻ là tốt rồi, phải không?

Cho nên tối hôm đó, khi Một Giây Giết Ba Ngàn muốn dùng giá sáu mươi lượng vàng mua cục đá Phong Hành của Thù Tiểu Mộc, thì nhận được câu trả lời như vậy:

[Bạn tốt] Bạn nói với Một Giây Giết Ba Ngàn: Thật ngại quá Ba ngàn, tảng đá này em mua vào với giá là tám mươi lăm lượng vàng, giá trên thị trường là một trăm ba mươi lượng, thấp hơn một trăm mười lượng vàng, em không thể bán được.

Tại thành Tây lăng, lần đầu tiên cung tiễn thủ bị Bánh bao cự tuyệt, trước đây cô chưa từng đề cập đến tiền vốn và lợi nhuận của cô với người khác, bình thường chỉ cần người quen ra giá, cô sẽ bán ngay. Một Giây Giết Ba Ngàn nhất thời phản ứng trì trệ, sau một lúc lâu mới hoàn hồn mở miệng:

[Bạn tốt] Một Giây Giết Ba Ngàn nói với bạn: À? Được được.

Anh ta nhìn nữ thích khách chạy giữa hai hàng tinh linh cỏ kia, cô vẫn mặc bộ trang phục đệ tử môn phái của lính mới như cũ, kiểu tóc giống nhau, gương mặt giống nhau, nốt chu sa giữa hai hàng lông mày cũng giống nhau. Nhưng anh chung quy vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không giống.

[Hệ thống] Ngoại truyện nhỏ: Thánh phụ* đã bị hủy diệt như thế nào.

(*Tương tự với Thánh mẫu)

N tháng trước, khi Thiên Hạ mới mở cửa lại, tại cửa phó bản cấp hai một, một đồng gà mờ xin kéo:

Một chiến sĩ Hoang Hỏa dẫn theo bốn tên người mới đánh phó bản cấp hai một năm lần, phó bản cấp hai tư năm lần.

[Tổ đội thông báo] Đội trưởng chia kiếm Cận Vệ cho Phi Hỏa.

[Tổ đội thông báo] Đội trưởng chia XX cho Dạ Phong.

[Tổ đội thông báo] Đội trưởng chia XX cho Mưa Rơi Không Vết.

[Tổ đội thông báo] Đội trưởng chia XXX cho Lưu Huỳnh.

...

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Những món còn lại các bạn cũng không mặc được, mình bán nuôi ngựa, ngày mai lại mang các bạn đi tiếp.

[Tổ đội] Phi Hỏa: Làm cái quỷ gì vậy, cậu đã cấp năm mươi mấy còn đi giành trang bị với bọn tôi!

[Tổ đội] Dạ Phong: Ngựa của tôi còn chưa cưới được, nếu không chia trang bị thì nói sớm đi, có điên mới đi phó bản chung với cậu!

[Tổ đội] Lưu Huỳnh: Không ngờ còn có loại người đặc sắc ** thế này!

(**Nguyên văn là JP: Tuyệt phẩm.)

...

Mười lần kéo phó bản cuối cùng vì tranh đoạt trang bị mà phải bỏ sạch sẽ, mấy tên gà mờ kia từ đầu tới cuối chưa từng xuống ngựa. Đội trưởng cấp năm hai mở bằng linh thú ra, nhìn con ngựa nhỏ cấp hai tư mình mới mua, lẳng lặng rời khỏi tổ đội.

Tại cửa phó bản, vẫn luôn có nhiều người mới xin kéo như cũ, cũng càng ngày càng có nhiều người lạnh lùng lướt qua.

25. Chương 25: Bế Quan Tu Luyện

Bang hội Mạn Đà La mới thành lập, thành viên cố định chỉ có mười một người, cũng thuộc loại thể lực bốn không giống các bang hội mới thành lập khác —— không người không danh tiếng không tiền tài không thực lực. = =

Trong bang hội phần lớn đều cấp năm lăm trở xuống, tổ chức phó bản rất khó khăn. Mỗi lần Thánh Kỵ Sĩ tổ chức phó bản hoặc là hoạt động bang hội đều tính cả mười một người này. Cho nên Mạn Đà La và Mông Hồng Thiên Hạ mặc dù đã tách ra nhưng vẫn tuy hai mà một.

Thời gian Thù Tiểu Mộc đi chiến trường có vẻ nhiều, những lúc khác Bang chủ đại nhân thực hành chế độ nuôi thả với tên đồ đệ này, chỉ khi làm nhiệm vụ mật thám, hoạt động cuối tuần, hoặc những hoạt động đặc biệt trong ngày lễ mới gọi đến ép làm nhiệm vụ. Đi chung với sư phụ nhà mình, Thù Tiểu Mộc liền tùy ý hơn rất nhiều, không giống bình thường phải sử dụng vũ lực giành giật từng giây. Có đôi khi tốc độ mạng ở ký túc xá không được tốt, cô đi đường còn chậm hơn cả động vật bò sát, nhưng vẫn không có áp lực, không nóng nảy chậm rãi mà đi, người đứng chờ phía trước chưa bao giờ thúc giục cô. Cho nên bình thường Bang chủ đại nhân lên tiếng gọi về, cô sẽ hấp tấp rời khỏi đám tinh linh cỏ, nhập đội đi theo cùng nhau ăn chực.
>_

Mà trên chiến trường, những người giao thủ với Thánh Kỵ Sĩ, tất nhiên đều lo lắng chú ý nữ thích khách bất cứ lúc nào cũng có thể xông tới kia.

Hợp tác lâu ngày, có đôi khi Thù Tiểu Mộc không lên mạng, liền đưa tài khoản cho Bang chủ đại nhân thăng cấp, lúc Bang chủ đại nhân nhận rồi nhảm chán cũng nghiên cứu thích khách một chút, khả năng công kích một cú bay sáu bảy ngàn máu làm cho anh ta vô cùng hài lòng với môn phái này, đương nhiên xin mọi người đừng ngó tới khả năng phòng ngự yếu ớt kia...

Cứ như vậy Thù Bán bao cũng bắt đầu để ý đến trang bị tốt xấu, trang bị có thêm mấy điểm công kích hội tâm, nhiều hơn mấy điểm lực...vv thì vẫn có lợi hơn rất nhiều.

Cô dùng danh vọng đi chiến trường đổi một bộ trang phục chiến trường cấp sáu mươi của thích khách, tuy rằng thuộc tính vẫn tồi tàn khiến người ta giận sôi như cũ, nhưng cuối cùng có cũng còn hơn không. Thù Tiểu Mộc lấy toàn từ một tài khoản phụ, cũng không tiếc tiền, cường hóa bộ trang bị lên cấp tám, ra hai cái cánh nhỏ. Cô biết mình xui xẻo, cũng không tham lam, dùng Nhật toàn cường hóa mỗi món trang bị đến cấp 4, lại dùng Nguyệt toàn thăng đến cấp tám.

Bang chủ đại nhân yêu cầu tăng chủ yếu là hai thuộc tính lực (tức công kích vật lý) và tốc độ di động. Thù Tiểu Mộc cầm một đồng đá luyện hóa đập vào đồ, luyện hóa ra một đồng thuộc tính rác, Bang chủ đại nhân thổ huyết, rốt cuộc không thể nhìn được nữa, tự mình đăng nhập vào tài khoản của Bán bao, cẩn thận tra xét các loại thứ tự đặt đá luyện hóa cùng với tỷ lệ luyện hóa, giúp tiểu thích khách cấp sáu lăm đập thuộc tính toàn lực + phong hành + công kích vật lý nhỏ nhất + thương tổn tối đa từ đầu đến chân, làm cho nữ thích khách trở thành một người có số có má trên chiến trường. Hậu quả là trước đây chiêu Ảnh Sát chỉ đánh được sáu bảy ngàn máu, hiện tại Ảnh Sát một phát bình thường đã tám chín ngàn, thỉnh thoảng gặp tỉ lệ công kích trí mạng + hội tâm + trọng kích, có thể làm đối phương bay tới mười ngàn máu.

Vào thời điểm mà cánh còn rất thưa thớt, công kích hơn một vạn, cho dù là Mạn Đà La cũng phải đau đầu một phen.

Bởi vậy đối với tổ hợp này, dù là chiến trường Ba Thực hay là đã chiến thành chiến, mọi người đều rất là cảm giận.

Đến cuối năm, Thù Tiểu Mộc thi cuối kỳ, Bánh bao nhìn vô số tài liệu lạ mắt, nghĩ để phí thi lại, không khỏi vô cùng hối hận đã phí phạm thời gian, rút kinh nghiệm xương máu, cô quyết định sửa chữa sai lầm, đục tường mượn sáng*, cột tóc lên xà nhà**, nằm gai nệm mật cần cù học tập, vì thế đưa tài khoản cho sự phụ mình trông coi.

(*Nguyên văn tác bích thâm quang: Thành ngữ lấy từ tích một học trò nghèo ham học, ban đêm không có tiền mua đèn cầy đọc sách mới đục tường nhà hàng xóm để nhờ ánh nến mà học. Thời nay dùng để hình dung người chăm học khắc khổ.

**Nguyên văn là huyền lương thứ cổ: nói về Tô Tần, tự là Quý Tử, một trong những đại diện tiêu biểu của phái Hợp Tung thời Xuân Thu chiến quốc. Thử nhỏ ham học, vì học bài khuya buồn ngủ đã dùng dây thừng cột tóc lên xà nhà, khi buồn ngủ gục đầu xuống sẽ bị dây thừng kéo tỉnh.)

Đối với việc này, Bang chủ đại nhân rất là ủng hộ. Anh gọi điện thoại cho Bánh bao, nói rõ nếu có việc sẽ liên hệ với cô, sau đó an ủi “An tâm đi thi, mọi chuyện đã có sự phụ lo.” >_

Đối với lần rời đi này, trong lòng Thù Bánh bao kỳ thật không an tâm chút nào, một tháng có thể thay đổi rất nhiều chuyện, ví dụ như xé bỏ một tờ lịch tháng, ví dụ như một bang hội suy vong, hoặc có mấy người lục lặc với nhau.

Nhưng đối mặt với lịch thi dày đặc, nhìn sang ví tiền của mình, nghĩ đến hậu quả khi chìa tay xin cha mẹ phí thi lại, Thù Bánh bao cảm thấy mình phải ráng nhịn đau dẹp sở thích qua một bên.

Nhưng mà... Lại là những mà... = =

Trước khi Thù Bánh bao bế quan còn có một việc chưa làm xong —— cô dùng giá thị trường thu mua Lôi toàn khắp nơi, rốt cục buổi tối trước khi tạm nghỉ chơi gom được chín mươi cái Lôi toàn, lúc đưa nó cho Tử Diệp, cô chỉ lấy giá gốc mua vào. Đêm đó Tử Diệp liên cao hứng phấn chấn cường hóa toàn bộ mười tám món trang lên cấp mười ba, ra một đôi cánh đỏ rực rở.

Cô ấy ở bình nguyên Khổng Tước khi thì khiêu vũ, khi thì quay tròn, hỏi Thù Bánh bao có đẹp không? Thù Bánh bao cùng cô quây tưng bừng một trận, chụp vài tấm ảnh, mở danh sách Bạn tốt ra nhìn nhìn sự phụ đang đi dã chiến, yên lặng thoát khỏi trò chơi, bắt bế quan tu luyện trong vòng một tháng.

Không đụng tới Internet và máy tính, tương đương với việc Thù Bánh bao trở về nhân gian. Sau đó cô phát hiện toàn bộ nữ sinh trong khoa ngoại trừ vài kẻ mắt cao hơn đỉnh đầu như Kham Dương Lôi Lôi, quá xấu xí*** như Tăng Chí Vĩ hoặc Phan Kim Liên, hoặc cả ngày thả hồn ngoài cửa sổ như bản thân mình ra, thì hầu hết đều đã là hoa có chủ ! !

(***Nguyên văn Oai qua liệt tảo: vốn có nghĩa là không nên đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, ngày nay thường dùng để hình dung những người xấu xí dị hình.)

Phát hiện này làm cho Thù Bánh bao giật mình, cho nên trò chơi trực tuyến, có đôi khi thật sự không thể nói rõ nó là tốt hay xấu. Con người khi sống ngoài xã hội cảm thấy mình không đủ tài đức sẽ suốt ngày vui đầu lên mạng, mà chính những người trầm mê vào mạng ảo, thì càng ngày lại càng hư không. Có một ngày bạn ngẩng đầu lên khỏi máy tính hít sâu, phát hiện tất cả bạn bè, kẻ thù, trang bị, tiền tài, danh vọng hoàn toàn không tồn tại, cũng không phải không cảm thấy hiu quạnh.

Thù Tiểu Mộc bắt đầu có thói quen buổi sáng mỗi ngày trước tám giờ ôm sách giáo khoa đi phòng học chiếm chỗ, cô bắt đầu ra khỏi ký túc xá thường xuyên hơn, đúng giờ đi căn tin xếp hàng ăn cơm, cô bắt đầu tập cho mình thói quen khi trở lại ký túc xá chuyện đầu tiên cần làm là đọc sách mà không phải là mở máy tính.

Nghỉ ngơi có quy luật đã xóa đi những vết mụn trứng cá vì trường kỳ ăn mỳ ăn liền, ngủ đủ ngày tám tiếng đã chữa khỏi quảng thâm mắt của cô, cô nói chuyện cũng không còn lơ lửng trên mây, đi học không còn ngủ gật, tất cả đều phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Vì thế mảnh đất hoang kia, nơi từng làm cho cô hao phí rất nhiều tâm huyết kinh doanh, những ID từng làm cho cô cười vui hoặc buồn bực, sau khi trải qua vài ngày đầu nhưng nhớ nóng ruột nóng gan, cũng chậm rãi quen dần.

Cô bắt đầu để ý hình tượng của mình, lúc nhàn hạ cũng đi dạo phố cùng mấy người bạn trong khoa, tuy chẳng mua gì, nhưng cảm giác ánh mặt trời chiếu lên người cũng làm cho người ta vô cùng thoải mái.

Khi đóa hoa nở ra, tự nhiên sẽ có ong mật bướm bướm bay đến, cho nên có một nam sinh khoa luật mất mùa, công khai bày tỏ tình yêu với cô ở căn tin, nơi có cả ngàn người chú ý. Đó là lần đầu tiên có người với thổ lộ Thù Tiểu Mộc, nhưng bánh bao trong truyền thuyết của đại học A này cũng không ngừng ngừng cam chịu như trong tưởng tượng của mọi người—— cô nói với nam sinh kia: “Cám ơn, nhưng bạn không phải kiểu người mình thích. Thành thật xin lỗi.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều ồ lên, ngay cả những kẻ nổi tiếng khinh người trong ký túc xá cũng ngừng đầu đánh giá cô vài lần. Cái gì đã thay đổi cô nàng Bánh bao này?

Một tháng sau, Thù Tiểu Mộc ngênh đón kỳ thi, trải qua một phen chiến đấu hăng hái dầm máu tìm đường sống trong chỗ chết, kỳ thi như mãnh thú hồng thủy mang theo một ít xương cốt của mấy vị già cả hom hem đi mất, nhưng Thù Tiểu Mộc vẫn còn sống. Thời gian lại dư dả một lần nữa, nhưng cô cũng không hăng hái bấm vào mấy chữ vàng, biểu tượng của Thiên Hạ 2 trên màn hình như trước.

Thù Tiểu Mộc nghĩ rằng một tháng có thể thay đổi rất nhiều thứ, chính là thật không ngờ trong một tháng này, người thay đổi là chính bản thân cô.

Như thế nhoáng lên một cái đã đến trung tuần tháng ba năm sau, virus Ong vàng tràn ra, vô số máy tính hi sinh, thậm chí không thể khởi động máy. Cái máy tính cũ kỹ của Thù Tiểu Mộc giống như phần lớn các máy tính đời cũ khác bất hạnh trúng chiêu, tiệm Internet Võ sò xám đối diện với cổng phía Nam đại học A cũng không may mắn thoát khỏi. Đám nghiện game mỗi ngày lượn qua lượn lại mấy lần, lòng nóng như lửa đốt. Tuy rằng tâm tình Thù Tiểu Mộc không cấp bách như bọn họ, nhưng cũng ôm máy tính của mình đi đến siêu thị máy tính các đó một km kiểm tra, câu trả lời của đối phương là... Phần mềm diệt virus này còn chưa có, chắc phải đợi vài ngày. Vài ngày rồi cuộc là mấy ngày, thì bọn họ cũng không biết.

Võ sò xám tạm dừng kinh doanh, Thù Tiểu Mộc dĩ nhiên cũng có nghe nói, nhưng cô không bức thiết lắm, tạm thời không cần phải dùng máy tính, chỉ âm thầm cầu nguyện tiệm Võ sò xám này đừng vì vậy mà đóng cửa, cái thẻ lên mạng vĩnh cửu của cô... = =

Đương nhiên người gấp nhất không phải là các cô —— các cô chỉ lên mạng vào game, người ta còn kiếm miếng cơm nuôi cả nhà****! >_

(****Nguyên văn là Dương gia hồ khẩu: nghĩa là miễn cưỡng nuôi sống người nhà, để người nhà không đói bụng.)

Ngày hôm sau, khi mọi người bước vào Võ sò xám một lần nữa, phát hiện màn hình vẫn màu xanh như cũ, nhưng dưới đất không có tí giấy rác nào, từ màn hình tới mặt bàn đều được lau chùi sáng choang, ngay cả thùng rác cũng được rửa sạch sẽ, lầu trên lầu dưới đứng đầy người. Người phục vụ lẫn quản lý đều cười tươi rói, thái độ phục vụ nồng nhiệt hơn bình thường đến hai trăm điểm.

Mọi người lẫn lộn trong trường học nhiều năm, biết rõ mấy trò làm ra vẻ này nên lập tức phản ứng—— đây là... ông chủ sắp tới sao?

>_

Quả nhiên vừa đến mười giờ sáng, liền có chiếc xe đỗ trước cửa Võ sò xám, xe kia cũng không đặc biệt lắm, tại thành phố Bắc Kinh hiện đại, cũng chưa được tính vào tầm trung. Đám người nghiện game mong máy tính mau chóng sống lại đương nhiên là kiễng chân mong chờ.

Hai người đàn ông xuống xe, mang theo thứ gì đó màu đen, giống thùng dụng cụ hơn là công văn vào tiệm.

Buổi chiều ngày kế, Võ sò xám kinh doanh bình thường, Thù Tiểu Mộc đang chơi bài lêu lổng nhận được điện thoại, trong điện thoại vang lên một giọng nam trung: “Phòng ký túc xá của nhóc ở đâu?”

“A?” Bánh bao sững sốt hồi lâu mới nói: “Khu nữ lầu 6 phòng 402.”

Đối phương gác điện thoại, Thù Bánh bao cảm thấy có gì đó không đúng —— hình như cô đã quên hỏi đối phương là ai ! >_

Hơn mười phút sau, có người gõ cửa, Kham Dương Lôi Lôi mở cửa. Bên ngoài là một người đàn ông, ít nhất cũng cao một mét tám mấy, mặc áo thun màu đen, áo khoác xanh đen, làn da rất đen, lúc Bánh bao nhìn anh ta đã nghĩ đến nhân vật chính trong phim Tarzan. >_

Anh ta rất khách khí: “Thù Tiểu Mộc có ở đây sao?”

Không có ai trả lời, hình thể chênh lệch quá lớn, Kham Dương Lôi Lôi hơi hoảng hồn, quay đầu lại nhìn, Thù Bánh bao đã ôm một quyển sách tiếng Anh thật dày chạy lại: “Tôi đây, anh...”

Phản ứng của anh ta là vỗ vỗ đầu cô: “Đồ nhí kém cỏi, có phải máy tính cũng trúng độc hay không?”

Lúc này Thù Bánh bao mới sợ hãi kêu lên: “Sư phụ? !”

Thánh Kỵ Sĩ mân mê trước máy tính của Thù Tiểu Mộc, đối với người như Thù Bánh bao mà nói, cô chưa từng thấy ai có thể gõ bàn phím nhanh như vậy, các thao tác bằng lệnh DOS cô hoàn toàn xem không hiểu, từ đầu tới cuối chỉ nhìn thấy anh ta bỏ vào máy một cái đĩa CD.

Một người bận rộn trước bàn máy tính, một kẻ nằm úp sấp bên cạnh máy tính vẻ mặt vô cùng thích thú.

Ước chừng bốn mươi phút sau, máy tính của cô đã có thể khởi động bình thường, mắt Bánh bao lấp lánh: “Sư phụ vạn năng!” Thánh Kỵ Sĩ chỉ cười, cười xong lại nhíu: “Máy tính của nhóc nhiều phần mềm rác như vậy, tốc độ vận hành cũng chậm... Bình thường không tối ưu hóa sao?”

Bánh bao đỏ mặt, cô cũng không phải chuyên gia sửa máy tính, đâu có biết nhiều như vậy. Anh ta lại mở CPU ra, tối ưu hoá dây nối trên bảng mạch chủ. Đó là sở trường của anh, Thù Tiểu Mộc và Kham Dương Lôi Lôi chỉ có thể giương mắt nhìn nhìn.

Sau khi xong việc thấy CPU thật sự nhiều tro bụi quá, lại bảo Thù Tiểu Mộc mở quạt giúp cô làm vệ sinh, sấy khô sạch sẽ. Kham Dương Lôi Lôi cũng không khách sáo: “Không được không được, có gấp có phần, anh cũng giúp em diệt virus nha.” Bận tốt nhờ vả, Bánh bao đáng thương nhìn sư phụ nhà mình, Thánh Kỵ Sĩ liền đổi máy tính lắp lại công việc, Kham Dương Lôi Lôi mặt mày hớn hớn, giúp anh mở một lon Coca. Toàn bộ quá trình xong xuôi, người Thánh Kỵ Sĩ dính đầy bụi, trời lạnh mà trên đầu còn chảy mồ hôi. Bánh bao cảm thấy rất băn khoăn, cầm khăn mặt của mình, nịnh nọt lau quần áo giúp anh, anh để cô lau xong liền nói: “Được rồi, anh đi đã.”

Thù Bánh bao đi sát theo sau, lần gặp mặt này phát sinh nhiều chuyện, cô cảm thấy cảm giác xa lạ còn chưa sinh ra đã bị diệt trừ: “Sư phụ, làm sao sư phụ biết máy tính đệ tử hỏng rồi ạ?”

Anh ta bước một bước bằng cô đi ba bước: “Ngoại trừ trường hợp đại học A không có mạng thì máy tính không thể nào còn sống. Phần mềm phòng hộ cách ly chính thức còn đang thí nghiệm, nhóc dùng phương án cấp cứu tạm thời này trước đi.”

Thù Bánh bao đuổi kịp: “Sư phụ cố ý đến đây giúp đệ tử sửa máy tính sao?”

“Vốn là đến Vô sò xám bên kia, dù sao cũng tiện đường.”

“Hắc hắc, sư phụ thật tốt.”

“Bây giờ mới phát hiện ra à? Được rồi đừng tiến nữa, sư phụ còn phải tới mấy điểm khác, đám hacker này, ăn no rồi việc.”

“Dạ.”

Thù Bánh bao đứng ở cổng phía Nam đại học A nhìn chàng Tarzan kia sải bước đi xa, nửa ngày mới phục hồi tinh thần—— lần này, coi như là gặp mặt bạn trên mạng đúng không? Cô dùng bộ não không thể nào thông suốt cẩn thận suy nghĩ.

26. Chương 26: Đóng Cửa, Thả Chó

Sau khi Tarzan đi rồi Thù Tiểu Mộc mới nghĩ đến việc vào Thiên Hạ xem xem, ba tháng cai mạng, cơn nghiện của cô đã sớm tiêu hơn phân nửa, nhưng khi cô nhấn vào biểu tượng .exe của Thiên Hạ, vẫn là quá trình cập nhật dài dòng như cũ, sau đó mới là khung đăng nhập quen thuộc.

Lúc Kham Dương đi ngang qua cũng rất ngạc nhiên: “A, cậu lại muốn bỏ đường ngay theo đường gian hã?”

Thù Tiểu Mộc cười hắc hắc: “Minh đi nương tựa vào vòng tay của sư phụ một lần nữa!” >_

Kham Dương Lôi Lôi phì nhổ: “Đó là sư phụ trong Thiên Hạ của cậu? Trước kia chưa bao giờ thấy, thật là MAN nha, nhưng thoát nhìn tuổi hẳn là rất lớn rồi, cũng phải ba mươi nhĩ?”

Thù Bán bao không dám nói đó là tên Hoang Hỏa khốn kiếp từng ngược đãi cô mấy giờ, nhưng cô vẫn gắng sức chống lại: “Liên quan gì đến tuổi tác.”

Kham Dương Lôi Lôi dùng một tư thế khoa trương ngã xuống giường: “Đúng vậy đúng vậy, tình yêu đúng là không phân biệt tuổi tác!”

Thù Tiểu Mộc .

Nhìn màn hình đăng nhập quen thuộc, Thù Tiểu Mộc moi cuốn sổ ghi nhớ những chuyện Thiên Hạ của cô ra, tìm ID và mật mã của nhân vật thích khách, bấm mật khẩu, thuận lợi đi vào. Nữ thích khách mang ID Thù Tiểu Mộc đứng ở cửa phó bản Tầng Kim các trấn Mộc Độc Giang Nam, thói quen của cô là phải xem bảng bạn tốt của mình trước, nhưng bên trong một màu xám ngắt, chỉ có tài khoản Mạn Đà La còn sáng. Thù Tiểu Mộc gửi tin, đối phương không trả lời, phỏng chừng đang treo máy.

Phản ứng thứ hai của cô đó là nhìn bảng xếp hạng trang bị, ba tháng cũng không dài, nhưng đủ để bảng xếp hạng hoàn toàn thay đổi. Chuyện đó Thù Tiểu Mộc cũng không kỳ lạ, điều buồn bực duy nhất của cô là vì sao bảng xếp hạng thầy thuốc lại không tìm thấy Tử Diệp đâu?

Cô ấy đã có cánh đỏ, lúc trước là người đứng đầu về trang bị của môn phái thầy thuốc, cho dù này ba tháng cô ấy không thay đổi gì, cũng không thể có đủ người để đẩy cô ấy ra khỏi bảng? Cô kéo bảng đến người cuối cùng, quả nhiên trang bị của đối phương chỉ mới cấp tám, ngay cả bộ Tô Mặc cũng chưa gom đủ, Thù Tiểu Mộc liền kinh ngạc hơn nữa.

Xem xong, Thù Bán bao mới bắt đầu chú ý tới con số phía dưới hình cái đầu nhân vật, đại biểu cấp bậc của nhân vật —— cấp sáu chín, sau đó cô cúi đầu nhìn về phía thanh kinh nghiệm, kinh nghiệm đã đầy, biểu hiện có thể thăng cấp, kinh nghiệm dự trữ hơn 200%.

Bán bao kinh ngạc há to miệng, kỳ thật cô cũng từng tham gia một số trò chơi, nhưng lần đầu tiên cô có một nhân vật mãn cấp, nhất là trong trò Thiên Hạ này.

Cô phấn khởi cứ như phát hiện được đại lục mới mở bảng trang bị của mình ra, vũ khí trong tay Thù Tiểu Mộc, gọi là Nha, do BOSS ẩn cực kỳ khó đánh trong phó bản cấp sáu tư rơi xuống, tất cả thuộc tính đều cực phẩm.

Bán bao đã quen chơi những tài khoản rác mừng đến suýt hộc máu, lại mở bảng linh thú của mình, bên trong có bốn con ngựa, một con tốc độ tối đa, thêm lảng tránh, một con tăng lực tối đa, thêm công kích vật lý, một con né tránh tối đa, thêm công kích hội tâm, một con nhỏ nhất, không thêm gì cả. Tên ngựa cũng rất thú vị, chúng nó tên là... Tiểu Thù, Tiểu Tiểu, Tiểu Mộc, Thù Mộc.

= =

Thù Tiểu Mộc vừa nhìn máy tính trước mặt vừa cười ngây ngô, sau đó nhìn bảng nhiệm vụ, trên cơ bản những nhiệm vụ có thể làm đều đã làm. Cô nghĩ đến anh chàng Tarzan vội vàng lúc chiều, khoe miệng cong lên. Vì thế lấy điện thoại di động ấn số điện thoại mới gọi đến hồi chiều, bên kia đổ chuông vài tiếng chuông: “Sao vậy?”

Thù Bán bao rất vui vẻ: “Sư phụ, sư phụ nuôi nhân vật của đệ tử lớn như vậy rồi à? ! Ngao ngao ngao

~ “

Giọng nói của đối phương rõ ràng mang đầy ý cười: “May mà không làm nhục sứ mệnh.. Nhóc đã trở lại, về sau tự mình nuôi nhé.”

Kham Dương Lôi Lôi vốn đang nằm đọc sách trên giường, nghe thấy tiếng cười trong trẻo của Bánh bao lập tức nhảy dựng lên dán tai cạnh di động của Bánh bao, cầu nhàu: “Có JQ! !” Bánh bao không để ý tới cô: “Sư phụ, buổi tối có lên mạng không? Đệ tử đi chiến trường với sư phụ.”

“Được, nhưng mà chắc hơi muộn một chút.”

Cách điện thoại Thù Tiểu Mộc cũng có thể nghe thấy tiếng đối phương gõ bàn phím, cô rất thích thời: “Sư phụ còn đang đi làm à?”

“Ừa.”

“Đệ tử không quấy rầy nữa.”

“Không sao.”

“A, đúng rồi sư phụ, Tử Diệp không chơi nữa sao? Trong bảng bạn tốt không có cô ấy. Mạn Đà La lại không trả lời tin nhắn.”

“Tử Diệp? Tử Diệp bị trộm tài khoản, người trộm đã xóa tài khoản của cô ấy.”

“A?” Bánh bao vốn đang định hỏi thêm, nghe thấy bên đầu dây kia có người đang gọi sư phụ nhà mình, ngại ngừng không tiện dài dòng nữa: “Sư phụ làm việc nha, buổi tối lên mạng rồi chúng ta tán gẫu!”

“Được.”

“Khụ! Câu không định giải thích đoạn JQ này sao?” Kham Dương Lôi Lôi túm cổ Bánh bao bức cung, Bánh bao miễn dịch với chiêu này: “JQ? Trời ạ, có dùng lưỡi hái rạch ngực mình —— đào ra , cũng chỉ có trái tim vừa đỏ vừa nóng!”

= =

Bên kia cũng không yên ả: “Lão Đại, đang làm việc, ông anh em em với ai đó?” Người nào đó dán sát vào di động nằm giữa lỗ tai và vai của lão Thánh, cũng quyết định bức cung.

“Nói bậy bạ gì đó.” Người ngồi tựa lưng vào ghế rất bình tĩnh tiếp tục gõ bàn phím: “Ngày mai hãy đi thành phố L đi Tây Môn.”

“A?” Người nào đó ngạc nhiên: “Nhưng không đi thì ngày mai bên thành phố L không kinh doanh được!”

“Vậy thì ngày kia kinh doanh.”

“Hả...” Người nào đó vươn bàn tay kẻ trộm định sờ trán anh: ” Hôm nay trúng tà sao?”

Như trong dự kiến bàn tay kẻ trộm bị túm lấy: “Tui mệt mỏi.”

Buổi tối 9 giờ rưỡi, nữ thích khách Thù Tiểu Mộc ẩn thân đi loang quanh trong thành Cửu Lê, phía trên màn hình là một hàng thông báo màu lam của Hệ thống: Bạn tốt Thánh Kỵ Sĩ vừa vào trò chơi .

Thù Tiểu Mộc rất muốn xông lên ôm anh một cái:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Giơ tay] Sư phụ!

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Vỗ về]

Thù Tiểu Mộc bấm từ chối:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Giơ tay cười to] Sư phụ, hiện tại sư phụ không nhìn thấy đệ tử ẩn thân rồi! ! A ha ha ha ha!

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Nhíu mày] Lá gan lớn ha! Cánh cứng rồi ha! Muốn bay rồi hả?!

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Ngậm miệng] Sư phụ hung dữ với đệ tử! [Gạt lệ]5555

~ Đệ tử đáng yêu như vậy mà sư phụ còn hung với đệ tử

~5555*

~(*5555: Ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, nghĩa là huhuhu hoặc ô ô ô.)

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: ...

[Hệ thống] Thánh Kỵ Sĩ mời bạn vào tổ đội, đồng ý / cự tuyệt?

[Hệ thống] Bạn gia nhập đội ngũ của Thánh Kỵ Sĩ.

Chiến sĩ Hoang Hỏa vẫn cao lớn vạm vỡ, bộ mặt vẫn hung ác như cũ, Thù Tiểu Mộc lại cảm thấy vui vẻ, Thánh Kỵ Sĩ dùng danh nghĩa đội ngũ xin đi chiến trường Ba Thục, Bánh bao vẫn ẩn thân đi theo sau anh như cũ.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ, tài khoản của Tử Điện thật sự bị trộm rồi sao?

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Ừ.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Vậy Mạn Đà La đâu?

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: [Gõ chuông niệm kinh] Độc thân vui tính rồi, đồ nhi kém cỏi, nhóc có cơ hội nha!

Lúc này Thù Tiểu Mộc mới nhớ lại mình từng có cảm tình với ID kia, nhưng cũng không rõ tâm tình của mình lúc này cho lắm.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [Nhún vai] Cơ hội cái gì... chán rồi. Đệ tử tính đi theo sư phụ lưu lạc đất hoang. ()

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Nói cái gì ngốc vậy, gái lớn phải gả chồng.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ, bên kia có một pháp sư!

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Đóng cửa, thả chó!

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: =_=_|||

27. Chương 27: Bánh Bao Vô Sĩ...

Hai người chơi đùa trong chiến trường cấp 60-69 đến hơn mười một giờ, trong thời gian đó có mấy lần Bánh bao bị Hệ thống phân đến phe đối địch với Thánh Kỵ Sĩ, mục tiêu của cô cũng rất thuần túy —— tìm được Thánh Kỵ Sĩ, ẩn thân đi theo.

Thỉnh thoảng Thánh Kỵ Sĩ cũng sẽ đùa giỡn với cô một phen —— tháo vũ khí xuống, tay không tác sát xông lên ẩu đả với Bánh bao. Lúc này Thù Tiểu Mộc rất vui vẻ, ra sức thử nghiệm các loại kỹ năng thương tổn lên người Hoang Hỏa cao lớn, cô xuống tay không nhẹ không nặng, ngẫu nhiên lúc bỏ đao ra một chiêu hội tâm khiến chiến sĩ Hoang Hỏa bị đưa đi đầu thai. Bánh bao cảm thấy cực kỳ vô tội:

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [Chột dạ]

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: [Đập bàn] Đồ nhi kém cỏi khi sư diệt tổ! !

Sau đó anh ta lại chạy từ doanh địa nào đó tới, vẫn tháo vũ khí xuống đuổi theo Thù Bánh bao tiếp tục đùa giỡn. Cứ như thế, mỗi khi hai người đối địch, cả hai người đều không đánh chết bao nhiêu kẻ địch.

Đến cuối cùng có quá nhiều người rời mạng, chiến trường không tổ chức được nữa, Thù Bánh bao lại không hề thấy mệt:

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [Xoay quanh] Sư phụ, mang đệ tử đi phó bản cấp năm hai đi.

[Hệ thống] Thánh Kỵ Sĩ mời bạn vào tổ đội, đồng ý / cự tuyệt?

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Đã lớn như vậy còn muốn sư phụ kéo, thật đáng xấu hổ.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [Giơ tay] Lúc đệ tử hơn mười cấp sư phụ cấp ba mươi mấy, đệ tử cấp bốn mấy thì sư phụ cấp sáu mấy, hiện tại hai ta đều cấp sáu chín, thật đáng xấu hổ...

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: [Đập bàn]

Phó bản cấp năm hai không có gì thay đổi, chỉ là Thù Tiểu Mộc phát hiện thủ hộ thần thú cắn một phát hết nửa thanh máu trước đây, lúc này đã không còn đáng gờm như trước.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ, chúng ta có thể giết BOSS chứ?

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Có thể. Lúc giết Kim Nguyên Thuật nhớ cách xa nó một chút, Ảnh Sát xong lập tức bỏ chạy, đừng để bị nó hút lực.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [Xoay quanh] Đồ nhi tuân mệnh!

Hai người đồng thời ra tay, ngay cả những con BOSS ngày trước luôn giương nanh múa vuốt, cô cũng dễ dàng giải quyết. Hai người chém giết thẳng một đường, tỉ lệ rơi bí tịch da dê trong phó bản bầy vẫn cao như cũ.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Đồ nhi kém cỏi .

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Dạ?

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Ngày mai nhóc rời khỏi bang, đi Mạn Đà La đi.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Vì sao? !

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Hiện tại Mạn Đà La chỉ có một mình, chắc chắn, nhất cự ly nhì cường độ thôi.

Bánh bao không rõ cảm giác của mình, cô vẫn thích Mạn Đà La như cũ, chính là loại cảm giác bồi rối tại nóng tim đập rộn lên đã không còn nữa.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ, Tử Điện không chơi nữa sao?

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: [Gõ chuông niệm kinh] Đồ ngốc, cho dù cô ấy có chơi, cũng phải luyện lại từ cấp 1, muốn lên tới cấp bậc của Mạn Đà La không biết phải luyện đến ngày tháng năm nào, huống chi cấp bậc hai người càng kém nhau nhiều, khoảng cách lại càng xa. Bây giờ mà không ra tay, sớm muộn gì Mạn Đà La cũng sẽ bị người khác hút mất.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Nhưng mà sư phụ, đệ tử là bạn của cô ấy.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Nếu nhóc thật sự muốn hạnh phúc, có rất nhiều lúc không thể quá để ý đến cái nhìn của người khác. Thế giới này nhiều yêu cầu lắm, chúng ta không thể làm vừa ý tất cả mọi người.

Năm đó Bánh bao còn học năm một, ở trong mắt cô, làm kẻ thứ ba tuyệt đối là sự sỉ nhục.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [Lắc đầu] Đệ tử không đi.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Được rồi, sư phụ không miễn cưỡng.

Hai người đánh xong BOSS Hàn Thương:

[Bang hội thông báo] Bang chủ đuổi Thù Tiểu Mộc ra khỏi bang.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: = =

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Bên Mạn Đà La quá ít người, qua đó giúp mọi người đi phó bản.

Vài ngày tiếp theo, Thánh Kỵ Sĩ đều bận bịu nhiều việc, ngẫu nhiên có lên mạng cũng chỉ giao cho bang hội một ít nhiệm vụ rồi vội vàng thoát . Thù Bánh bao đành phải vào bang Mạn Đà La, so với trước kia bang hội đã lớn mạnh không ít, nhưng vẫn thiếu người cấp cao, cho nên dù người đến là loại thích khách chiến trường* như Thù Tiểu Mộc, vẫn được nhiệt liệt hoan nghênh.

(*Chỉ thích cách chủ yếu tăng công kích để PK, đánh quái kém.)

[Bang chủ] Mạn Đà La: Thù Tiểu Mộc được lão Thánh phái sang đây hỗ trợ đánh phó bản , mọi người hoan nghênh một chút.

[Nguyên lão thế lực] Ngọn Lửa Xanh: Hoan nghênh bé Tiểu Mộc.

[Thượng Thư thế lực] Sơn Sắc Vô Danh: Hoan nghênh.

[Bang hội] Bối Khả Khả: Đánh cược không, với thao tác của chị ấy, có thể mang đi phó bản gì đây.

[Bang chủ] Mạn Đà La: Khả Khả! Tiểu Mộc, lão Thánh nói bạn còn thiếu một thất lưng Khảm Thủy? Tối nay chúng cùng đi Kiếm Vực nhé.

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Bối Khả Khả? Sao sư muội lại chạy đến đây. Thao tác của sư tỷ có kém cỡ nào cũng đủ để giết Khả Khả đấy. Ừ lão Mạn, lúc nào đi Kiếm Vực nhớ bảo mình.

[Bang hội] Bối Khả Khả: Chị!

Phỏng chừng Bối Khả Khả không nghĩ tới Bánh bao sẽ cãi lại:

[Bang hội] Bối Khả Khả: Mấy thứ dùng tiền tạo ra thì có gì quý .

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Mấy thứ dùng tiền tạo ra, đúng là không có gì quý.

Bối Khả Khả không nói nữa, Thù Tiểu Mộc cũng thấy kỳ quái, nếu là trước kia, cô là sẽ không quan tâm đến những lời nhảm chán này, nhưng hiện tại, cô nhìn những lời đối đáp của mình, từ khi nào thì ngôn ngữ của mình lại trở nên sắc bén đến vậy?

Buổi tối, Thù Tiểu Mộc và Mạn Đà La cùng nhau đi phó bản Kiếm Vực, Bối Khả Khả cũng theo sau đi vào, đó là một phó bản cần đánh nhanh, có nhiều pháp sư cũng hợp lý thôi. Thầy thuốc là Sơn Sắc Vô Danh, còn có một đạo sĩ cấp sáu lắm —— tên là Tiêu Dao Du.

Thù Tiểu Mộc cũng không thân với bọn họ cho lắm, trong kênh tổ đội chỉ nhìn thấy mấy dòng này:

[Tổ đội] Bối Khả Khả: Lão đại, mọi người phải bảo vệ em thật tốt nha!

Bối Khả Khả vẫn mặc bộ đồ Tam đại đệ tử của pháp sư như cũ, cầm Phong Ngâm pháp trượng lấp lánh, xinh đẹp động lòng người. Lúc này cô đạp mây đi theo phía sau Mạn Đà La:

[Đội trưởng tổ đội] Mạn Đà La: Đứng ở phía trước Sơn Sắc, bảo vệ thầy thuốc.

Sau đó bắt đầu đấu võ, Thù Tiểu Mộc da mỏng, quái trong phó bản này tuy cấp thấp hơn cô nhưng vẫn đáng gờm như cũ, vì vậy cô vẫn rất cẩn thận. Cũng may lúc đó Mạn Đà La cộng hết vào lảng tránh, làm người cầm đầu cũng không tệ, cho nên đi một đường không có nguy hiểm gì đáng kể. Nói ra cũng kỳ lạ, trước kia cùng Mạn Đà La đi phó bản, Thù Tiểu Mộc chỉ cảm thấy da BOSS rất mỏng, thời gian quá ngắn, hiện tại khi đi cùng nhau, cô lại cảm thấy không yên lòng.

Đánh tới con Boss cuối Thù Bánh bao chảy nước mắt ròng ròng... Đinh Tam Thạch vận năng, kẻ xui xẻo như mình, thật sự có thể đánh ra thất lưng thật sao? !

(Đinh Tam Thạch: lão đại trong trò chơi, đánh chết nó bạn có thể tiến vào trạng thái vô địch, trang bị, cấp bậc cái gì, đều là mây bay... ==)

Quả nhiên khi BOSS ngã xuống đất, thứ rơi xuống là một hộp kiếm dành cho kiếm khách.

—

Sau khi tay không đi về, Thù Bánh bao vẫn rảnh rỗi như cũ, mở bảng Bạn tốt, Thánh Kỵ Sĩ vẫn chưa lên mạng, Mạn Đà La ở phó bản cấp bốn hai, Bánh bao rất ngạc nhiên:

[Bạn tốt] Bạn nói với Mạn Đà La: Đang làm gì vậy?

Bên kia cũng trả lời rất nhanh :

[Bạn tốt] Mạn Đà La nói với bạn: Mình mang A Tử đi phó bản, bạn tới không?

Thù Tiểu Mộc nhảy nhót:

[Bạn tốt] Bạn nói với Mạn Đà La: [Kinh hãi] Tiểu Điệp?

[Bạn tốt] Mạn Đà La nói với bạn: Ừ.

Thù Tiểu Mộc xin nhập đội, trong đội quả nhiên có một thầy thuốc ID là Tử Diệp, cấp bậc lại chỉ có bốn hai. Ngắm lại lịch trình thăng cấp vô cùng vô tận, Bánh bao rùng mình:

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Tiểu Diệp! !

[Tổ đội] Tử Diệp: [Trùng mắt] Là Tiểu Mộc thật sao?

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: [Hôn Môi] Thật!

[Tổ đội] Tử Diệp: [Gạt lệ] Tiểu Mộc thối, đi cũng không nói với người ta một tiếng, mình hận bạn đến chết! !

Thù Tiểu Mộc truyền tống đến Hồn cốc, chạy vội tới cửa phó bản, đây chính là Tử Diệp, gặp lại Thù Tiểu Mộc phản ứng đầu tiên không phải là tố khổ chuyện mình bị trộm tài khoản, mà là để ý việc cô không nói đã một tiếng rồi đi.

Thù Tiểu Mộc thấy tài khoản cấp bốn hai trong phó bản, chạnh lòng:

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Vì sao không xin bị khôi phục tài khoản bị trộm?

[Tổ đội] Tử Diệp: Vô dụng thôi, lúc mình đăng kí cái tài khoản kia chỉ tùy tiện điền thông tin, ngoại trừ tài khoản, mật mã, mình chẳng còn nhớ gì . [Chép miệng]

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Vậy bạn.. phải luyện lại từ đầu rồi.

[Tổ đội] Tử Diệp: Không phải mình đang luyện sao? Về sau có nhiều việc cần phiền đến bạn lắm, ngại thích khách! Tốt lắm, hiện tại không nói nhảm nữa, đi theo phụ quân của mình, tích cực đánh quái.

Thù Tiểu Mộc không biết mình còn có thể nói gì, cô đành đi theo bên cạnh Mạn Đà La vui đùa đánh quái, quái trong phó bản cấp bốn hai, đối với cô mà nói chỉ cần một chém, cô không thể tưởng tượng được thầy thuốc có cánh đỏ đầu tiên trong server, thầy thuốc từng có ID đứng đầu bảng môn phái, phải làm sao để luyện lại từ đầu.

Có bao giờ bạn thử tính, từ cấp 1 lên tới cấp bảy mươi cần bao nhiêu kinh nghiệm? Có khi nào bạn thử tính cả một bộ trang bị, muốn luyện thành thuộc tính cực phẩm, cần luyện hóa bao lần? Có bao giờ bạn ngắm lại để lấy được vũ khí của môn phái cần đi phó bản bao lâu, đánh bao nhiêu con BOSS ẩn?

Cho nên khi làm những nhiệm vụ, phó bản này, bạn rõ ràng đã sớm chán đến muốn ói, mà nay lại phải nhất nhất làm lại một lần nữa, có lẽ bạn sẽ có thể hiểu được vì sao có nhiều phú ông sau khi phá sản lại lựa chọn cuộc sống bình thường mà không làm lại từ đầu.

Thù Tiểu Mộc lại thêm Tử Diệp vào danh sách Bạn tốt một lần nữa, ba người một đội, đi phó bản cấp bốn hai năm lần, Tử Diệp tiếp tục đi Trung Nguyên làm nhiệm vụ, Mạn Đà La theo sau, trong bang Bối Khả Khả kêu bang chủ dắt đi phó bản Kiến Mộc, nói cô muốn một cái vòng tay Kiến Mộc. Mạn Đà La liền gọi Tiểu Mộc làm tanker miễn phí, mọi người cùng nhau đi Kiến Mộc.

Thù Tiểu Mộc đã mở bang Bạn tốt không biết bao nhiêu lần, Thánh Kỵ Sĩ vẫn không lên mạng như cũ. Cô đi theo sau Mạn Đà La, Bối Khả Khả cũng chen vào đội, một hàng ba người kéo hai người cấp sáu lắm.

Mạn Đà La thêm hết điểm vào lăng tránh, ưu điểm là khi BOSS công kích không đau lắm, khuyết điểm là khả năng công kích thấp. Thù Tiểu Mộc thêm toàn bộ điểm vào công kích vật lý, ưu điểm là công kích cao, khuyết điểm là dễ chết... >__

May mà cô đem luyện được Địa Hành thuật và Thuần Âm pháp đến mức xuất thần nhập hóa, bảo vệ mạng sống trong những lúc hiểm nguy. Sau khi Thuần Âm chạy trốn một lần nữa, Mạn Đà La cũng nhìn không được mở miệng khen:

[Đội trưởng tổ đội] Mạn Đà La: Có tiến bộ đó.

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Hắc Hắc. Sự phụ mình nói muốn giữ mạng chỉ cần biết dùng Tật Thiểm, Ảnh Vũ, Địa Hành, Thuần Âm là được.

[Đội trưởng tổ đội] Mạn Đà La: Đợi đi chiến trường thử xem?

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Được thôi.

Sau đó Hệ thống nêu lên: Bối Khả Khả đã chết.

Trong đội xuất hiện tiếng rít gào:

[Tổ đội] Bối Khả Khả: Thù Tiểu Mộc chị đừng nói chuyện trong phó bản nữa được không?

Thù Bánh bao cảm thấy không biết làm sao... Nói chuyện không chỉ một mình tôi, cô rất khó hiểu.

Sau khi Bối Khả Khả chết vài lần, ngay cả Thù Bánh bao cũng nhìn ra manh mối ——khi pháp sư mong manh yếu đuối nhất, lại vác pháp trượng xông lên đánh BOSS thì sẽ xảy ra chuyện gì...

Cô cảm thấy rất kỳ quái, sư phụ không thể không nói cho cô ấy biết pháp sư là phái đánh xa? Ngẫm lại sự ân cần dạy bảo của Thánh Kỵ Sĩ trong quá trình PK, cô cảm thấy khả năng này không lớn.

Lần đi Kiến Mộc kia, Bối Khả Khả chết chín lần. Mạn Đà La thủy chung không nói câu nào.

Đi phó bản xong, Mạn Đà La đề nghị đi chiến trường, Thù Tiểu Mộc nhàn rỗi liền đi theo. Lần đầu tiên lấy hình thức đội ngũ xin gia nhập, hai người ở cùng trận doanh. Trong kênh bang hội hiện lên một hàng tin:

[Bang hội] Bối Khả Khả: Lão Đại, vì sao không cho em vào đội?

[Bang chủ] Mạn Đà La: Tôi đi chiến trường, em có việc thì đi tìm Ngọn Lửa.

Hai thích khách đi chiến trường, cũng là một chuyện làm cho đối thủ đau đầu. Đã lo đối phó với Mạn Đà La thì không thể lưu ý tới Thù Tiểu Mộc, vì thế Thù Bánh bao liền thừa dịp đối phương dây dưa với Mạn Đà La, tiến lên Ảnh Sát + Bách Ảnh. Bình thường chiêu Bách Ảnh luôn giúp cô chém đầu người ta. Không thể không nói, đây cũng là thành quả hi sinh làm bao cát của Thánh Kỵ Sĩ.

Kỹ năng Bách Ảnh kỳ thật công kích không cao, nhưng thêm chiêu quần công Thuần Phát, với tốc độ của thích khách, trong lúc thi triển Ảnh Sát cũng đủ để Mạn Đà La làm gỏi đối phương. Chiêu Bách Ảnh ra liền vừa vụn chém đầu luôn. >_

Mạn Đà La kỳ thật đã quen đi chiến trường một mình, trước kia mang theo Tử Điệp cô ấy cũng không hề xuống ngựa —— mà có xuống ngựa cũng không giúp được gì. Lần đầu tiên phối hợp với Thù Bánh bao, anh cảm thấy thú vị, cũng không nhiều lời, hai người thẳng đường đi tới, trên màn hình thường hiện lên:

[Hệ thống] Thân thủ của Thù Tiểu Mộc đúng là rất tuyệt, trong thời gian ngắn đã liên tục đánh chết ba đối thủ.

Thù Bánh bao được tuyên dương, nhất thời oai phong vô hạn, cô vui sướng mặt mày hớn hở, lại không biết, Mạn Đà La này đi chiến trường, luôn luôn thích một mình một ngựa, trước kia ngoại trừ Tử Điệp, bên cạnh anh chưa từng có người nào khác?

Lúc này rêu rao khắp nơi như vậy, đã đóng chặt Bánh bao còn đang mơ hồ lên cây cột “kẻ thứ ba”, hơn nữa Tử Điệp từng công khai ủng hộ cô ở rất nhiều tình huống, rơi vào tai những người suy nghĩ sâu xa, Bánh bao liền có vẻ cực kỳ vô sỉ.

28. Chương 28: Bạn Bè?

Bánh bao nghĩ mãi vẫn không hiểu, chỉ một lần đi chiến trường, vài lần phó bản, cũng không nói chuyện gì mấy, làm sao lại thành gian tình. Nếu bạn cũng xem tiểu thuyết võng du, tất nhiên bạn sẽ thường xuyên nhìn thấy cảnh một người nào đó tốt bụng nhắc nhở nữ chính: “Gần đây XX thường thân cận với ông xã XXX của bạn, mình thường xuyên nhìn thấy bọn họ cùng nhau XXXX, bạn phải cẩn thận nha!” Không bao lâu sau, XX kia sẽ đan díu với ông xã của nữ chính, cũng đòi chuyển lên vị trí chính thức, đương nhiên không tránh được việc châm chọc khiêu khích, tìm mọi cách hãm hại bức bách nữ chính.

Thù Tiểu Mộc cũng thường xuyên xem tiểu thuyết võng du, nhưng cô có gãi toạc da đầu cũng không ngờ có một ngày, mình lại trở thành loại nhân vật “XXX rất thân cận, thường xuyên cùng nhau XXXX” với ông xã của người nào đó.

Bất cứ ai chơi trò chơi trực tuyến đều tuyệt đối không thể thiếu bạn bè, huống chi là thầy thuốc như Tử Diệp. Cho dù tài khoản cũ đã mất, cũng có rất nhiều người tự cho là “Trọng tình trọng nghĩa”, “có lòng tốt nhắc nhở” thầy thuốc cấp bốn mấy này.

Sự nghi kỵ của phụ nữ, từ xưa đến nay luôn rất trầm trọng. Cho dù Tử Diệp đứng thứ nhất trong bảng xếp hạng trang bị của môn phái vẫn có người đánh giá cô tính tình không tốt, ăn nói khó nghe, thao tác dở tệ, đi phó bản thì ngờ nghệch, không xứng với Mạn Đà La, huống chi là hiện tại, cô lại trở thành một kẻ gà mờ cấp bốn mấy.

Cho nên, khi dòng mặt ngữ màu tím hồng kia xuất hiện ở phía dưới màn hình, kỳ thật Tiểu Diệp cũng không bắt ngờ, chính là cái tên kia, vẫn khiến người ta đau lòng.

Mà khi đó Thù Bánh bao đang thu hoạch quặng, thu hoạch bảo thạch, thu hoạch bông cỏ, thu hoạch gỗ. Cô dạo khắp các thành thị tập trung nhiều người buôn bán ở Trung Nguyên, Cửu Lê, lúc này cấp bậc nhân vật đã cao rồi, tất cả đạo cụ đều có thể tự mình đi phó bản hoặc là đánh BOSS, nhưng rất nhiều nguyên liệu có thể thu thập bằng kỹ năng sống* đều dần dần bị xem nhẹ, rất nhiều người khi muốn nâng cấp kỹ năng sống đều quên bỏ tiền ra mua nguyên liệu —— bọn họ cảm thấy dù sao làm như vậy cũng tiện lợi hơn.

(* Kỹ năng sống: ngoại trừ các kỹ năng công kích học trong môn phái, mỗi nhân vật có thể lựa chọn học thêm một hoặc nhiều kỹ năng sống như trồng trọt, khai khoáng, hái thuốc..vv)

Mua một lần thì tiện lợi, hai lần cũng không sao, mười lần bọn họ cũng có thể đảm đương nổi, nhưng một trăm, một ngàn lần thì sao?

Thù Tiểu Mộc thúc đẩy các tài khoản của cô một lần nữa, tận thu nguyên liệu. Trước kia khi cô rời đi đã đổi toàn bộ tiền trong trò chơi thành RMB, hiện tại nếu đã trở lại, đương nhiên phải đổi lại một lần nữa. Server mở cửa càng lâu, tỉ lệ trượt giá của RMB càng thấp, cho nên vụ trao đổi RMB thành tiền trong trò chơi này, cô cũng không lỗ vốn. Khi cùng treo tám tài khoản ở ký túc xá lần tiệm Võ sò xám thì một số lượng lớn đá quý, cỏ cây, khoáng thạch miễn phí chảy vào túi của cô. Mà tài khoản thích khách của cô cũng không nhàn rồi, những khi bang hội Mạn Đà La không tổ chức phó bản, Thánh Kỵ Sĩ cũng không lên mạng, cô tranh thủ thời gian đi thu thập.

Cấp bậc thu thập của tài khoản này mới chỉ đến cấp ba trăm, chuyên khai thác đá quý và khoáng thạch. Vì thế ở Cửu Lê và Ba Thục, có thể thường xuyên nhìn thấy một nữ thích khách cấp sáu chín chạy tới chạy lui bên các vỉa quặng, đào đồng đào tây.

Phó bản, chiến trường không phải ngày nào cô cũng đi, nhưng mỗi ngày cô đều không quên một chuyện —— cùng Mạn Đà La đi phó bản Ngọc Hồ cung cấp ba mươi, BOSS ở đó có một tỷ lệ cực thấp sẽ rơi xuống trang phục cấp sáu mươi.

Lời đồn đãi về cô và Mạn Đà La càng ngày càng nhiều, ngay cả Thánh Kỵ Sĩ một tuần không lộ diện cũng biết, chỉ có Bánh bao vẫn chưa hay biết gì. Bang chủ đại nhân lại không hỏi —— anh còn tưởng rằng lời đồn đãi là thật.

Vì thế vào một ngày đẹp trời, khi Bánh bao tiếp tục cùng Mạn Đà La đi phó bản Ngọc Hồ cung đánh quái, Tử Diệp rốt cuộc quyết định làm rõ chuyện này.

Nhất định bạn đã từng thay nhân vật chính nghĩ ra rất nhiều biện pháp giải quyết kẻ thứ ba, không ít người khuyên Tử Diệp phải vững vàng, làm bộ không biết gì tiếp tục thân thiết với Thù Tiểu Mộc, cô không trở mặt, hai người kia tự nhiên cũng không giải quyết được. Cũng có người nói loại người như cô ta, ngay cả “ông xã” của bạn thân cũng đoạt mất thì sợ gì mà không trở mặt, đối phó loại gian phu dâm phụ này, chẳng cần giữ thể diện cho bọn họ.

Mà phương thức xử lý của Tử Diệp lại rất trực tiếp:

[Thế giới] Tử Diệp: Thù Tiểu Mộc, bạn đang theo đuổi “ông xã” của mình sao?

Tiểu Diệp vốn thẳng ruột ngựa, không để chuyện gì trong lòng. Nhưng Tiểu Diệp lại không biết có rất nhiều chuyện cũng không như những gì chúng ta nhìn thấy, cho dù chỉ là trò chơi trực tuyến. Dòng tin của Tiểu Diệp giống như một quả bom, rất nhiều ID từ khắp nơi nhảy ra:

[Thế giới] Bối Khả Khả: Thù Tiểu Mộc, uống công Tử Diệp ủng hộ chị như vậy, thật quá vô sỉ !

[Thế giới] Kem: [Gõ chuông niệm kinh] Kẻ dè tiện năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều.

[Thế giới] Trả Ta Non Sông: Lại là tiết mục hai gái tranh một chồng.

[Thế giới] Trả Tiền Lại Ủ: Thù Tiểu Mộc? Không phải nghỉ chơi rồi sao.

[Thế giới] Tinh Phẩm Trong Hàng Chợ: Bách hóa ở đất hoang, chỉ có bạn không dám mua, không có thứ tôi không dám bán . Có vàng có gáiiiiiiiiiii

~...

Lúc ấy Thù Tiểu Mộc đang ở sơn động vật lộn với quái, tin thế giới một hàng lại một hàng đi qua, đối với kẻ thao tác gà mờ như cô, không thể nào rời tay ra mà giải thích. Mạn Đà La vẫn không trả lời trên kênh thế giới, Thù Bánh bao đoán chắc anh ta đang giải thích với Tử Diệp—— anh ta không thích nói chuyện riêng tư ở kênh công cộng.

Vì thế Kênh thế giới càng nhiều người nói ra nói vào hơn:

[Thế giới] Kem: Lâu như vậy vẫn không lên tiếng, chột dạ rồi sao? Hay là không có lời nào để nói ?

[Thế giới] Trả Tiền Lại Ủ: Kỳ thật cũng không trách người ta được, Thù Tiểu Mộc quả thật xuất sắc hơn Tử Diệp nhiều, ít nhất người ta có thể kiếm nuôi gia đình!

[Thế giới] Bối Khả Khả: Thù Tiểu Mộc, lúc chị bị Một Giây Giết Ba Ngàn đá, Tử Diệp giúp đỡ chị, lúc chị bị người ta mắng, cô ấy cãi nhau với người khác để bảo vệ chị, cuối cùng chị lại báo đáp cô ấy như vậy sao? Con người không thể vô sỉ đến nước này, đúng là.

...

Thù Tiểu Mộc và Mạn Đà La đánh tới con BOSS cuối cùng, hệ thống thông báo:

[Hệ thống] Ngọc Hồ cơ cười thầm nói: Thù Tiểu Mộc, nghiệt duyên nghiệt tử trong Ngọc Hồ cung, do ta dựng lên, lại do người kết thúc. Cái [Chính Dương bãi] này tặng cho người làm kỷ niệm.

Đó là lần đầu tiên, Thù Tiểu Mộc nhận được bất ngờ lớn như vậy mà không cảm thấy vui sướng chút nào, cô chia Chính Dương cho mình, yên lặng rời khỏi đội, hai người đều bị truyền tống ra, đứng ở cửa phó bản Ngọc Hồ cung.

Thông báo của hệ thống còn chạy qua chạy lại, đối lập với hàng tin thế giới màu vàng, rất là châm biếm:

[Thế giới] Thù Tiểu Mộc: Tử Diệp, mình không có.

Lúc đánh mấy chữ này, tay cô run rẩy.

Mà Tử Diệp bên kia lại không trả lời cô:

[Thế giới] Tử Diệp: Được... Bạn cứ nói với Mạn Đà La, đều do mình cố tình gây sự!

Sau đó Tử Diệp và Mạn Đà La bắt đầu thời kỳ chiến tranh lạnh trước nay chưa từng có, Thù Tiểu Mộc tìm mọi cách giải thích, Tử Diệp lại không hề trả lời, cũng không đi phó bản với bọn họ, không vào tổ đội của bọn họ cũng không chịu ở chung tổ đội với bọn họ nữa.

Thù Tiểu Mộc trở về Mông Hồng Thiên Hạ, chuyện này khiến dư luận trên diễn đàn trò chơi xôn xao, có lời bộc bạch, có kẻ tung tin, có người thậm chí còn vẽ truyện tranh, văn hay tranh đẹp, cực kỳ sống động suy diễn mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Thánh Kỵ Sĩ xong việc lên mạng, thấy tình hình hỗn loạn như vậy. Thù Tiểu Mộc nhào vào đội ngũ của anh, nín thở chờ anh giải bày sự uất ức của mình:

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Tại sao lại đến mức này.

[Đội ngũ] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Mấy tin đồn nhảm nàu chuẩn bị thật sự rất đầy đủ, xem ra đã âm mưu từ rất lâu rồi. Có lẽ có người muốn quyến rũ Mạn Đà La, ngại Tiểu Mộc vướng chân vướng tay, cố ý làm lớn chuyện.

[Đội ngũ] Tây Môn Xua Chó : Ủ, hơn nữa không chỉ nhằm vào Tiểu Mộc, tui thấy có khả năng nhất là kỳ thật đối phương muốn nhằm vào Tử Điệp, lão Mạn cũng không định chia tay với Tử Điệp.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ:Ồn ào tới mức này thì khó nói lắm, lão Mạn không thích phụ nữ rầy rà.

[Đội ngũ] Tây Môn Xua Chó : [Đập bàn] Lão Mạn có cái gì tốt! Anh tuần phóng khoáng bằng anh sao? Dí dỏm khôi hài hơn anh sao? Có trí tuệ mưu kế vô song của anh sao? ! [Đập bàn] Tại sao không có em gái nào tới quyến rũ anh chứ! !

[Đội ngũ] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: [Mồ hôi lạnh]

[Đội ngũ] Người Ngoài Hành Tinh: [Mồ hôi lạnh]

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [Cẩn thận ngắm nghía] Anh Tây Môn, anh cứ tiếp tục xem AV của anh đi.

[Đội ngũ] Tây Môn Xua Chó : ... = =

Trước màn hình máy tính của tiệm Võ sò xám nào đó ở thành phố L, một tiểu thụ ốm nhom giận dữ chỉ màn hình: “Lão đại, coi ông dạy đồ đệ hay ho chưa! !” Một anh chàng Tarzan cầm lon bia, nhìn không ra là đã thức trắng hai đêm: “Mau chạy thử đi, ngày mai mà phần mềm phòng hộ chính thức còn chưa hoàn thành, tui sẽ xóa sạch Aoi, Asakawa Ran của ông! !”

Tiểu thụ gầy nhom khóc như hoa lê trong mưa**, đáng thương nhìn anh ta: “Lão Đại, nếu ngày mai phần mềm này thật sự không hoàn thành Aoi, Asakawa Ran vô duyên với tôi thì... Tôi có thể giữ lại Miyuko chứ?”

(**Lê hoa đài vũ: miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương quý phi trong “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị

“Lê hoa nhất chi xuân đài vũ”

[Cảnh hoa lê lấm tấm hạt mưa xuân])

Tarzan nào đó: = =

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Sư phụ, sư phụ dẫn đồ nhi phó bản cấp năm hai kiếm bí tịch nhé?

Tarzan uống một hớp bia:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc : Không phải điểm kỹ năng của nhóc đã đầy rồi sao, kiếm nhiều bí tịch như vậy để làm gì... vào đội.

Hai người đi dọc theo thềm đá màu xám trắng, sợ rằng Thù Tiểu Mộc đã tới nơi này hơn trăm lần, nhưng cô vẫn thích nó như cũ. Mỗi khi phiền lòng, sẽ tiến vào đi loanh quanh.

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Sư phụ, đệ tử và Tử Điệp là bạn bè, nhưng cô ấy không tin Tiểu Mộc.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc : [Võ vè] Đừng trách cô ấy, cô ấy canh cánh trong lòng chỉ vì cô ấy rất thích lão Mạn, cũng rất thích nhóc thôi.

29. Chương 29: Dấu Ấn Thời Gian

Thù Tiểu Mộc không bao giờ đến bang hội của Mạn Đà La nữa, nhưng cô vẫn cùng Mạn Đà La đi phó bản Ngọc Hồ cung mỗi ngày như cũ. Quan hệ giữa Mạn Đà La và Tử Điệp lại từ từ chuyển biến xấu —— kỳ thật Thánh Kỵ Sĩ nói rất đúng, cấp bậc chênh lệch càng lớn, khoảng cách lại càng xa. Một thầy thuốc cấp bốn mấy, làm sao đuổi kịp một đại thần thích khách cấp sáu chín, trang bị toàn thân luyện hóa hoàn mỹ đến sắp khét chứ?

Người xưa hình dung rất hình tượng, nói ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ bay, mà người yêu càng nắm chặt, thì càng dễ mất. Mạn Đà La không còn thường xuyên mang Tử Điệp đi phó bản, không còn giúp Tử Điệp làm nhiệm vụ, mới bắt đầu Tử Điệp còn cảm thấy không sao cả, dù sao cô nhìn thấy anh cũng tức giận. Nhưng qua một thời gian không lâu cô liền phát hiện —— không biết từ khi nào thì chỉ cần hai người ở cùng một đội, anh sẽ không thèm đáp lại. Cô mà làm ầm ỹ lên, anh sẽ rời khỏi đội.

Anh ta cũng không phản bác hay khuyên răn, vỗ về cô ở kênh công cộng nữa, dù cô quở trách dây dưa như thế nào, người đàn ông này chỉ trầm mặc.

Trong QQ của cô tất cả đều là ảnh chụp của hai người lúc trước, có đi phó bản, có làm nhiệm vụ, có đánh Chu Công, Thành chủ hoặc là Mộc thần, còn rất nhiều hình ảnh cô tựa vào lòng anh, chỉ có phong cảnh biển ảo. Cô thường xuyên lật từng từng bức xem lại, có đôi khi mắt cô đỏ hoe, rốt cuộc từ khi nào, hai người đã đến bước này?

Thù Tiểu Mộc rất sầu lo, Bang chủ đại nhân lại bình tĩnh hơn cô nhiều:

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Có một loại phụ nữ, đánh bại cô ấy kỳ thật không phải là kẻ thứ ba, cũng phải là người đàn ông của cô, nhóc chỉ cần cho cô ấy tí xúu manh mối, cô ấy sẽ tự phá tan gia đình của mình.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Nhưng mà sư phụ, đệ tử không muốn bọn họ chia tay.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Còn cách nào đây, nhóc cũng không phải là chúa cứu thế.

Bánh bao suy nghĩ nửa ngày, bắt đầu gửi tin:

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Tử Diệp, bạn có đó không?

Bên kia không trả lời, Bánh bao mở danh sách Bạn tốt, thấy vị trí của Tử Diệp đang ở Trung Nguyên, Thù Tiểu Mộc truyền tổng qua, bắt đầu kêu réo trên kênh miền:

[Miền] Thù Tiểu Mộc: Tử Diệp, mình biết bạn ở đây, bạn trả lời đi, không được giả chết!

Vẫn không thấy đáp lại, Bánh bao nổi cáu!

[Môn phái] Thù Tiểu Mộc: Một trăm lượng vàng đổi lấy tọa độ của nữ thầy thuốc Tử Diệp cấp bốn bảy tại Trung Nguyên, tới trước được trước!

Môn phái Thích khách quả nhiên vừa đáng khinh vừa hùng mạnh, nhanh chóng có người gửi tin:

[Người xa lạ] Đôi Mắt Tìm Kiếm Gian Tình: Đông: XXX, Nam: XXXX. Xin trả tiền.

Thù Tiểu Mộc ẩn thân đi tìm theo tọa độ, cô đã mù đường, tọa độ này lại xiêu xiêu vẹo vẹo kỳ cục, cô tìm nửa ngày, tìm lâu đến nỗi Đôi Mắt tưởng cô quỵt nợ chạy mất, rốt cuộc cũng tìm được Tử Diệp đang làm nhiệm vụ. Sau lưng còn có Đôi Mắt làm hết phận sự, Thù Tiểu Mộc thanh toán tiền, ẩn thân đi theo Tử Diệp.

Nhân vật thầy thuốc cấp bốn mấy, không thể nhìn thấy thích khách ẩn thân. Cô nhìn Tử Diệp phóng từng châm từng châm đánh quái nhiệm vụ, cười con cừu cấp ba mấy tới tới lui lui ở thôn Tửu Phường.

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Mạn Đà La đồng ý đi phó bản Ngọc Hồ cung với mình mỗi ngày, bởi vì BOSS ở phó bản kia có thể rút bộ áo cấp sáu mươi, anh ấy muốn gom đủ bộ trang phục môn phái cấp sáu mươi, để bạn có động lực thăng cấp. Mình đi phó bản với anh ấy, đồ rút ra có thể lấy luôn mà không cần chia tiền cho người khác.

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Lần trước vừa vặn có người đánh được bộ Tô Mạc, bọn mình liền đem bộ Chính Dương lần trước ra bán, thêm ít tiền để mua nó.

Cô bấm vào cửa hàng gửi bán, gửi bán bộ Tô Mạc với giá không đồng cho thầy thuốc cấp bốn bảy trước mặt:

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Bỏ vào túi xách, sư phụ nói động lực thăng cấp, chính là mỗi ngày trong túi xách mang theo một bộ trang bị mà mình mặc không được. Cho nên bạn phải mau mau thăng cấp nha, bằng không sẽ thật sự chỉ có thể nhìn mà chảy nước miếng thôi.

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Tử Diệp, giữa mình và Mạn Đà La không có gì, anh ấy rất yêu bạn. Mỗi lần anh ấy đi phó bản đều lượm đá Cường Niệm, đủ các loại cấp bậc đều cất trong kho hàng giữ cho bạn, sư phụ nói chừng đó đủ cho bạn đập trang bị đến khi nhà phát hành đóng cửa.

Thù Tiểu Mộc cứ tiếp tục lải nhải cằn nhằn, cô không biết ở một nơi cách cô trăm nghìn cây số, một cô gái gục lên bàn phím khóc nức:

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Tiểu Mộc, thành thật xin lỗi, thành thật xin lỗi.

Nước mắt của cô chảy xuống, rơi lên ngón cái sau đó văng ra bốn phía:

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Anh ấy đã cho mình xem ảnh chụp và tin tức cố ý chia rẽ của Bối Khả Khả, mình không biết phải đối mặt với hai người như thế nào. Tiểu Mộc, có phải mình rất đáng ghét không? Mình không tin Mạn Đà La, hoài nghi người bạn tốt nhất. Nhưng mỗi lần mình nhìn thấy trong danh sách Bạn tốt, hai người ở cùng một chiến trường, cùng một phó bản, mà mình lại chỉ có thể chôn chân ở nơi tân thủ luyện cấp này, làm những nhiệm vụ đã sớm làm hết, từng chậm từng chậm đánh những con quái cấp thấp như vậy, mình thật sự cảm thấy rất khó chịu.

Thù Tiểu Mộc không thể đồng cảm, kỳ thật những người chơi chưa luyện lại từ đầu rất khó lý giải loại cảm thụ này, mỗi một phó bản đều chạm đến một đoạn trí nhớ, mỗi một nhiệm vụ có lẽ đều từng có dấu chân của bạn và bạn bè. Bạn từng đứng rình một con quái nhiệm vụ nửa giờ, vì hoàn thành nhiệm vụ mà vui sướng không thôi; bạn cũng từng cảm lêu ở phó bản cấp bốn hai một tháng chỉ vì muốn lấy được Loạn Vũ Phiêu Hương chậm, mà hiện tại, khi tất cả tâm huyết đều cần lập lại một lần nữa, bên cạnh lại không có bạn bè ngày xưa.

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Mình biết các bạn không thể luôn luôn ở bên mình, bởi vì các bạn còn có chuyện riêng cần làm. Nhưng mà Tiểu Mộc, nếu cấp của mình không thể luyện nhanh hơn. Mình cảm thấy giống như đã bị trò chơi này vứt bỏ .

Mất Thù Tiểu Mộc cũng đỏ hoe, cô vốn là người ù lì, không thể suy nghĩ quá sâu xa:

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Đừng nói ngốc như vậy, bạn có sư phụ, có ông xã, có mình, làm sao lại bị vứt bỏ chứ! Ai dám vứt bỏ Tử Diệp nhà chúng ta? [Nhíu mày] Mình sẽ quăng bom nổ chết hần!

Thù Tiểu Mộc không biết Tử Diệp có nín khóc mỉm cười hay không, trên Internet có rất nhiều thứ không thể cảm nhận được, ví dụ như giọng nói, ví dụ như biểu tình. Mà Tử Diệp lại thật sự đang cười —— trên mặt cô vẫn còn ẩm ướt. Những thứ bị Internet ngăn cách thực sự rất nhiều, ví dụ như giọng nói, ví dụ như biểu tình... Nhưng mà, ít nhất tôi vẫn có thể cảm nhận được tấm lòng của bạn.

Thù Tiểu Mộc vào kho ảnh của Tử Diệp, cùng Tử Diệp tạo một tấm thiệp hình ảnh, Tử Diệp rất bản an:

[Đội ngũ] Tử Diệp: Tiểu Mộc, anh ấy thật sự sẽ tha thứ cho mình sao? Mọi người đều nói anh ấy rất thân với Ngọn Lửa Xanh, có lẽ anh ấy đã không để ý đến mình nữa...

[Đội trưởng tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Bạn lại thế nữa rồi, đừng nghi thần nghi quỷ nữa!

[Đội ngũ] Tử Diệp: [Chột dạ] Mình sai rồi.

[Đội trưởng tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Ngoan. Phải tin tưởng vào người đàn ông của mình chứ.

Hai người cùng nhau biên tập tấm thiệp đó, bên trong là hình ảnh của Tử Diệp và Mạn Đà La từ khi quen biết tới nay. Tử Diệp là người thích “Chụp ảnh lưu niệm”, đồng ảnh này cơ hồ ghi lại lịch sử trưởng thành của một đôi thần tiên quyến lữ trong đất hoang từ hai kẻ gà mờ lên đến cấp độ đại thần.

Tên của tấm thiệp rất văn vẻ, gọi là dấu ấn thời gian, không cần phải nói, cái tên văn vẻ như vậy đương nhiên là do Bánh bao đặt. Tấm thiệp thật dài, mấy trăm trang, đến trang cuối cùng, là bức ảnh nhân vật có cánh đỏ của Tử Diệp trước kia, đứng ở vách núi Yên Khâu, tiếp theo là tấm ảnh một nhân vật thầy thuốc cấp bốn bảy. Cùng một cảnh tượng, chỉ khác nhân vật. Phía dưới có một hàng chữ nhỏ: Nếu em vẫn ngồi đây, anh có thể vĩnh viễn ở bên cạnh em không?

Thật ngoài dự kiến là tấm thiệp này không bị ai quấy rối, chúng ta chơi những trò chơi khác nhau, nghề nghiệp không giống nhau, theo đuổi những món trang bị và thao tác khác nhau, nhưng những thứ chúng ta hoài niệm lại rất giống. Tất cả người chơi rất ăn ý không để nó chìm xuống, không ai nhẫn tâm phá nó, thẳng đến một ngày sau, ở trang tận cùng, một ID tên Mạn Đà La trả lời: Anh sẽ.

Buổi tối, Mạn Đà La mang bang hội đi phó bản Truyền Đạo tràng cấp sáu tám mới mở, Tử Diệp và Thù Tiểu Mộc lác lư ở thôn Tử Phường:

[Hệ thống] Tử Diệp dịu dàng ôm bạn.

Nữ thích khách không ẩn thân, lẳng lẳng để Tử Diệp ôm. Tử Diệp nhìn bộ đồ Tô Mạc trước giờ chưa từng hạ giá, cô biết kỳ thật dùng một bộ Chính Dương đổi Tô Mạc làm sao có thể chỉ thêm một chút tiền... Nhưng không có lời nào cảm tạ hết được. Thù Tiểu Mộc nói không cần nói cảm ơn, bởi vì nếu người bị trộm tài khoản là mình, bạn cũng sẽ làm như vậy.

Hai nhân vật cứ ôm nhau như vậy, kỳ thật tư thế ôm của hai nhân vật nữ cũng không hoàn mỹ, Thù Tiểu Mộc và Tử Diệp lại cảm thấy hạnh phúc, vì trong mảnh đất hoang này, người có thể khiến chúng ta làm đến mức này không nhiều lắm.

Tài khoản, mặc kệ bị trộm bao nhiêu lần chỉ cần những con người, những tình này vẫn còn thì vẫn có thể luyện lại. Từ cấp một đến cấp bảy mươi cần bao nhiêu kinh nghiệm? Để một món trang bị cực phẩm rơi xuống cần trải qua bao nhiêu lần phó bản? Để toàn thân đều là thuộc tính cực phẩm cần luyện hóa bao nhiêu thứ? Kỳ thật không có vấn đề gì, chơi trò chơi không nhất định phải đứng ở đỉnh núi, chỉ cần có bạn bè bên cạnh, ta sẽ có thể hưởng thụ quá trình này. Vị trí bên cạnh bạn bè, còn cao hơn tất cả các bảng xếp hạng.

Giống như tác giả viết văn, để viết một áng văn hay thì yêu cầu cao đến cỡ nào? Nhập Vip thì được bao nhiêu tiền lời? Kỳ thật những thứ đó đều không quan trọng, chỉ cần mọi người không chán câu chuyện này, sự tồn tại của tôi vẫn còn ý nghĩa, kỳ thật lên bảng xếp hạng không hẳn là vinh dự của tác giả, mỗi chương viết ra đều được bình luận đều đều mới là vinh dự chân chính.

30. Chương 30: Sư Phụ Mời Khách ~

Thánh Kỵ Sĩ đương nhiên cũng thấy được tám thiệp này, suy nghĩ của Bang chủ đại nhân rõ ràng khác xa đồ đệ nhà mình:

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: [Niệm kinh] Cứ như vậy, về sau nhóc có muốn xuống tay với lão Mạn, cũng chẳng còn chút cơ hội nào.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Hử?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Không biết vì sao, hiện tại tình cảm đệ tử dành cho Mạn Đà La không còn như trước kia, đệ tử cũng không biết như vậy là sao, kỳ thật đệ tử vẫn đang rất sùng bái anh ấy, tính cách anh ấy ôn hòa, thao tác hạng nhất, tuy rằng không thích nói chuyện cho lắm, nhưng cư xử cũng rất tốt. Đệ tử có thể nhìn thấy tất cả điểm tốt của anh ấy, nhưng không giống như trước đây nghe được tin tức về anh liền cảm thấy hưng phấn, thấy anh ấy liền khẩn trương, cả ngày chỉ muốn bám lấy anh.

Hiếm khi Bánh bao đánh một đoạn dài như vậy còn nói rất rõ ràng trật tự, những lời này nếu ở trước mặt người khác, cô thà chết cũng không nói ra, nhưng ở trước mặt Thánh Kỵ Sĩ lại rất bình thường. Có đôi khi cô thậm chí không cảm giác được giới tính của Hoang Hỏa này — sư phụ chính là sư phụ, không có giới tính. Cho nên không biết bắt đầu từ khi nào, những chuyện cô khó mở miệng đều nói với anh, ví dụ như cùng người nào đó đi phó bản, rất muốn món trang bị nào đó, mà đối phương lại chia cho người khác; ví dụ như cùng ai đó đánh BOSS, đối phương nhặt được đồ lại không chịu nhận...

Những chủ đề mà người ngoài nghe thấy sẽ cảm thấy cô quá tính toán chi li, cô lại có thể nói trước mặt anh, không hề cổ kị. Mà Bang chủ đại nhân cũng thường xuyên cười cô, nhưng anh không bao giờ đi nói lại, có đôi khi cô nhắc tới một món trang bị rất muốn mà chưa lấy được, anh luôn im lặng cùng cô đánh tới khi nào lấy được mới thôi.

Bánh bao ngờ nghệch*, đôi khi cũng đột nhiên bình tĩnh:

(*Nguyên văn là Hậu tri hậu giác có nghĩa là thấy/ nghe rồi mới hiểu, ám chỉ những người hơi ngờ nghệch, ngốc nghếch.)

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ, sư phụ có cảm thấy đệ tử rất dài dòng không?

Vượt người trước máy tính liền nở nụ cười xuân tình nhộn nhạo (theo lời Tây Môn Xua Chó):

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Có.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Có cần thành thật như vậy không... = =

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Vào đội đi.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Dạ.

[Hệ thống] Bạn xin vào đội của Thánh Kỵ Sĩ.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Sao vậy?

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Mấy người trong bang nhờ đến phó bản Hình Thiên, làm Tanker**.

(**Là nhân vật có sức phòng thủ lớn, máu trâu chuyên lao lên đầu để hứng thù hận, kéo Boss hoặc quái để đội ngũ đứng sau đánh, chịu trách nhiệm đánh chính cho cả đội.)

Vì thế nữ thích khách đang lấy quặng ở ngoại ô liền quặng cuốc, truyền tống đến cửa phó bản. Hình Thiên cốt là một chính bản cho phép mười người cùng vào, chịu trách nhiệm kéo chính là Thánh Kỵ Sĩ và Mạn Đà La.

Thù Tiểu Mộc dĩ nhiên đang ở Võ sở xám—— cô coi cửa tiệm này như nhà riêng, thời gian ở đó còn nhiều hơn ở ký túc xá, từng có nhân viên công tác trong Võ sở xám lén lút nghị luận: Đây... quả nhiên là xài thẻ lên mạng miễn phí mà... = =

Uống một hớp đồ uống, tâm tình Thù Bánh bao vô cùng tốt, quyết định đùa giỡn Mạn Đà La:

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: [Võ về] Ôi Mạn ca, đã lâu không thấy ngài đi chơi một mình, Tiểu Điệp cho phép ngài ra ngoài hóng gió à ?

Mạn Đà La đang đánh quái, phi thường bình tĩnh:

[Tổ đội] Mạn Đà La: Cô ấy không cho, anh lén chuồn ra.

Thù Bánh bao vẫn ù lì như cũ, đâm đầu nhảy vào hố người ta đào sẵn:

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: [Đỉnh đầu hiện dấu chấm hỏi] Lén chuồn ra làm gì?

Mạn Đà La trả lời vô cùng nghiêm túc:

[Tổ đội] Mạn Đà La: Không phải lão Thánh nói em thích anh à? Anh chuồn ra xem có thể bắt cá hai tay được không.

Ngậm hồng trà trong miệng Bánh bao liền phun thẳng lên màn hình tinh thể lỏng hai một inches siêu mỏng của tiệm Võ sở xám:

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: [Khóe miệng co giật] Thánh, Kỵ, Sĩ ! !

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: [Ngậm miệng]

[Hệ thống] Đội trưởng thoái vị nhường chức cho Mạn Đà La.

[Hệ thống] Đội viên Thánh Kỵ Sĩ rời khỏi trò chơi.

[Tổ đội] Mạn Đà La: Sợ cái gì, dám yêu sao không dám nói ? Hơn nữa, thích khách anh tuần phóng khoáng, khí chất tao nhã, phong độ ngời ngời giống anh đây, em có thích anh cũng rất bình thường.

Bánh bao ràn rụa nước mắt:

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Mạn Đà La bị Tây Môn bám vào người rồi...

[Tổ đội] Tây Môn Xua Chó : [Mồ hôi lạnh đầm đìa] Loạn trí rồi...

Có phải Mạn Đà La bị loạn trí không, Thù Tiểu Mộc không biết, nhưng bắt đầu từ khi đó, mối tình này rốt cuộc đã tiêu tan. Bạn có bí mật gì giấu kín dưới đáy lòng không? Trên thực tế cho dù một ngày nào đó, bạn quyết định quên nó đi, cũng không có nghĩa là nó sẽ chấm dứt. Chỉ khi bạn công bố nó, để tất cả mọi người đều biết, mới xem như thật sự kết thúc, bởi vì khi đó, bạn mới có thể hoàn toàn buông tay.

Một đoàn người ngồi yên trước mặt BOSS Ô Khang, Thù Tiểu Mộc uống mấy hớp hồng trà, rốt cuộc lấy đi động ra gửi tin nhắn, nội dung chỉ có hai chữ: vào game.

Người nào đó nhanh chóng hưởng ứng:

[Hệ thống] Đội viên Thánh Kỵ Sĩ đã đăng nhập vào trò chơi.

>_

Vào đội một lần nữa, mọi người bắt đầu đánh BOSS, mặt ngoài gió êm sóng lặng, thật ra...

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Trừ sạch phí sửa chữa tuần này, trừ sạch thuốc men, phí báo danh Thế lực chiến của bang, hủy bỏ tài trợ hoạt động thưởng thần mã.

Bên kia mau chóng trả lời :

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Khóc lớn] Đừng mà

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Hừ! Uống công đệ tử tin tưởng sư phụ như vậy! Chuyện gì cũng nói với sư phụ! [Nhíu mày] Sư phụ không thấy có lỗi với tiếng sư phụ đệ tử gọi sao? !

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Chột dạ ngó] Thành thật xin lỗi.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Không thấy có lỗi với Hồi Linh đan, Thần Nông bách thảo của đệ tử sao?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Chột dạ ngó] Thành thật xin lỗi.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Không thấy có lỗi với sáu trăm lượng vàng đệ tử tài trợ cho bang thứ sáu mỗi tuần sao?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Chột dạ ngó] Thành thật xin lỗi.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Không thấy có lỗi với...

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Lật bàn] Nói xong chưa ? Cùng lắm thì sư phụ trả lại cho nhóc! Hừ!

Rõ ràng là giọng điệu rất hung hăng, Bánh bao lại biết chắc chắn anh không hề tức giận :

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Nhíu mày] Vậy sư phụ trả luôn nhé! Một lần sửa trang bị toàn thân hết khoảng mười chín lượng vàng, một ngày ít nhất sửa phải năm sáu lần? Mỗi tuần quốc khố phải chi cho sư phụ năm trăm lượng, nhiều tuần như vậy... A, đúng rồi, bộ Thăng Đẳng trên người sư phụ, mau cởi ra cho đệ tử! >_

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Ngậm miệng] Cái kia... [Chột dạ] Vì sư chỉ còn lại cái quần cộc thôi đó?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Xoay quanh] không được, kiên quyết ủng hộ sư phụ trần truồng! #^_^#

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Đánh]... Không sợ đau mắt hột sao...

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : [Giơ tay cười to] Tiểu Mộc thích thế! !

Hai người đang nói chuyện vui vẻ đánh quái cho có***, đột nhiên một hàng tin tức hiện lên:

(***Nguyên văn là hoa thủy_khua nước: cổ đại khi di chuyển bằng đường thủy thì cần rất nhiều người chèo thuyền, có những người lười không chèo thật mà chỉ khu nước làm bộ đang chèo, ví với việc làm qua loa, đối trá.)

[Hệ thống] Hình Anh Hiệp dùng Cửu Huyền XX quyết đánh trúng bạn, gây thương tổn 26900 điểm, bạn đã tử vong, linh lực giảm bớt 50%, độ bền trang bị giảm 2%. (Khi BOSS Hình Anh Hiệp công kích thỉnh thoảng sẽ tung ra tuyệt chiêu này, dù bạn có mẫn công mẫn phòng, chỉ cần trúng một chiêu là bỏ ngựa.)

Một đoàn người ngã xuống đất, thế giới chuyển thành màu trắng đen.

[Đội trưởng tổ đội] Mạn Đà La: Sao lại làm biếng lâu như vậy, giải thích rõ ràng đi?

[Tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Khụ Khụ...

Người nào đó bắt đầu chuyên tâm đánh quái, Bánh bao biết mình da mỏng, trốn ra đằng xa quan sát. BOSS Hình Anh Hiệp chịu nổi khổ bị bạo cú, Bánh bao đi theo Thánh Kỵ Sĩ rời khỏi đội:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ, kế tiếp đi đâu?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Bang hội không còn ai cấp thấp cần kéo nữa, muốn đi đâu thì đi?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Vậy đệ tử đi thu hoạch thảo dược và quặng .

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Ừ, cùng đi.

Vì thế tại Ba Thục, một chiến sĩ Hoang Hỏa đầu trâu mặt ngựa vác chùy đồng đi theo một em gái thích khách xinh xắn lanh lợi cùng nhau lấy thảo dược, lấy quặng, trước kia anh không thích làm những việc này, cho nên dù anh trông nom nhân vật dùm Tiểu Mộc, lại chưa từng luyện kỹ năng sống. Hiện nay đêm còn rất dài, đất hoang xa xôi, hai người vừa nói giỡn vừa thu thập cũng đỡ buồn tẻ hơn rất nhiều.

Mà hậu quả của việc thu thập đêm khuya là... Bánh bao lại ngủ trễ, nhìn thời gian, tiếp tục yên tâm thoải mái ngủ thẳng đến khi... Có người gõ cửa.

Phản ứng của Bánh bao là... Kẻ chết dấm nào lại quên mang chìa khóa? Cô mặc áo ngủ bò xuống giường, tùy tiện mang đôi dép lê, rồi bù đi ra mở cửa, đang muốn lên tiếng răn dạy kẻ dăng trí, đột nhiên... Cô chớp chớp đôi mắt đầy ghen, sau đó vội vàng đóng cửa lại.

°(° °) °

“Thật ngại quá... Thù Tiểu Mộc đi học rồi..” Bánh bao tựa lưng trên cửa, định dùng thân phận của Kham Dương Lôi Lôi lừa dối cho qua chuyện, nhưng chỉ số thông minh của sư phụ rõ ràng cao hơn cô nhiều lắm, hoàn toàn không cùng cấp bậc:

“Rửa cái mặt đi rồi mở cửa!”

“ ... ”

“Nhanh chút nha.”

“Dạ.”

Bánh bao xin thề tốc độ của cô chưa từng nhanh như vậy, nếu thầy huấn luyện quân sự của cô thấy cảnh này, chắc chắn sẽ rơi lệ đầy mặt —— Bánh bao, tiềm năng của em rốt cuộc cũng bộc phát rồi...

Ước chừng mười phút sau, Bánh bao mở cửa, người cao 1m89 nào đó trước cửa chấn động —— trước mắt anh là cái gì! !

Thù Bánh bao mặc một chiếc áo thun màu hồng, sau lưng có mũ, phía dưới là quần bò màu xanh sẫm, tóc cột cao, sau đó dùng dây buộc tóc hồng nhạt có con gấu nhỏ buộc lại, gương mặt sạch sẽ, làn da còn vô cùng mịn màng nõn nà. Dưới chân là một đôi giày thể thao màu trắng, cả người hoạt bát thanh xuân, làm sao còn có bộ dáng lồi thối lười nhác vừa rồi! !

Người nào đó cảm thấy thật kinh hãi, đôi mắt nạ cũng không nhanh đến vậy! !

Thù Bánh bao cười cực kỳ thuần khiết : “Sư phụ, sao ngài đến sớm như vậy? Ai nha, trước khi đến sao không nói một tiếng, đồ nhi đi đón sư phụ. Đi đường xa như vậy có mệt không? Để Tiểu Mộc châm trà cho ngài nha...”

Người nào đó vươn tay chỉ chỉ, lại cảm thấy khó nói nên lời, vì thế gật đầu: “Vậ nhóc đi đi.”

Vì thế Bánh bao đi lắc lắc bình nước của mình, sau đó đi lắc bình nước của Kham Dương Lôi Lôi, lại lắc lắc một cái bình khác, sau đó cô cầm bình nước lên...

Người nào đó khó hiểu: “?”

Bánh bao cố gắng làm cho bản thân cười thuần khiết hơn một chút: “Đệ tử đi phòng nước mức nước...”

Bánh bao đi ra ngoài, người nào đó bắt đầu vật lộn với cái máy tính của cô, Thù Bánh bao không biết nhiều về phương diện này cho lắm, cho nên cũng không biết đại đa số máy tính ở đại học A đến nay vẫn còn tê liệt.

Lúc cô trở về người nào đó đã tháo bỏ phần mềm cũ, cũng trang bị phần mềm mới xong xuôi: “Đi, anh mang nhóc ra ngoài ăn cơm.”

Thù Bánh bao vui đầu nhìn nhìn máy tính của mình... Cũng chẳng có gì khác... Bánh bao cảm thấy như vậy.
= =

Trong ấn tượng của Bánh bao có rất nhiều nơi có thể ăn cơm gần đại học A, ví dụ như quán ăn, tiệm cơm thậm chí quán lề đường, nhưng chỗ này rõ ràng Bánh bao chưa từng tới. Cô thật sự không hiểu tại sao Thánh Kỵ Sĩ lái xe đi tìm nửa giờ chỉ để đến chỗ này...

Đó là một quán bar, Bánh bao không biết kỳ thật nơi này cũng có tiệc đứng. Cô không được tự nhiên cho lắm—mẹ cô nói chỗ này cũng gần như hộp đêm, không phải nơi bé ngoan như cô có thể đi vào. >_

Thánh Kỵ Sĩ rõ ràng không nhìn thấu tâm tư của đồ đệ nhà mình — anh vừa đi vào đã bị ông chủ bên trong bám lấy: “A, anh Hán! Sao hôm nay lại rảnh rỗi tới đây?” Tuổi anh ta cũng không lớn, mặc một bộ áo da còn đeo vòng kim loại, cả người sáng lấp lánh, leng keng rung động, Bánh bao không biết gì về trào lưu — cô cảm thấy ăn mặc như vậy rất giống mấy tay đua mô tô. = =

Đến lúc này “tay đua mô tô ” mới chú ý tới Thù Tiểu Mộc phía sau lão Thánh, anh ta cười tà ác: “A, anh Hán, lần này anh lại dụ dỗ được em gái này từ chỗ nào đấy?”

Phản ứng của lão Thánh là cho anh ta một đám, sau đó kéo Bánh bao: “Đừng nói bậy.”

Tay đua mô tô bày ra biểu tình bưng bình, lập tức phi thường nghiêm túc nói: “Anh Hán lần đầu tiên mang con gái tới đây, đúng là mặt trời mọc đằng Tây ! Châu này em mời !”

... = =

Hai người vào một căn phòng, chọn hai phần lẩu tự phục vụ. Nồi rất nhỏ, dùng đèn cồn đun nóng, tinh xảo mà ấm áp. Lão Thánh muốn uống bia, Thù Bánh bao muốn hồng trà. Số lần hai người gặp mặt rất ít, nhưng Thù Bánh bao cũng không ngại ngùng: “Bình thường sư phụ ở đâu, làm công ở Võ sở xám à?”

Lão thánh chọn thêm đồ ăn: “Ừ, cũng không cố định, thường xuyên đi lung tung, chỗ nào có việc thì đi chỗ đó.”

“Khó trách Tiểu Mộc ở Võ sở xám lâu như vậy cũng không thấy sư phụ.”

“Xem còn chọn món gì không.”

“Oa, chọn nhiều như vậy, nuôi heo à!”

“Không sao cả, đừng khách sao, dù sao cơ hội để nhóc làm thịt sư phụ cũng không nhiều lắm.”

“Cũng có lý... Vậy Tiểu Mộc xin gói đem về...”

“Nhóc đi hỏi Tiểu Vương đi.”

“Hỏi gì?”

“Hỏi chỗ anh ta có bán lương khô hay không, nhóc có thể chuyển luôn một kho hàng về cất.”

“... = = ”

Đồ uống luôn ra trước đồ ăn, Bánh bao bưng ly hồng trà của mình lên đột nhiên nhớ tới đến một chuyện: “Sư phụ, sư phụ phải lái xe, không thể uống rượu.”

Lão thánh là một kẻ lão luyện, rất linh hoạt khôn khéo, anh ta bình thản nói: “Uống chút rượu như vậy không thành vấn đề, huống chi nơi này ở ngoại ô, cũng không có cảnh sát giao thông.”

Thù Bánh bao vẫn cảm thấy không ổn: “Uống cái này đi.” Cô đưa đồ uống qua, sau đó kêu người phục vụ: “Cho một ly trà sữa.”

Đồ ăn chậm rãi được mang lên, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, Bánh bao vốn không phải người nói nhiều, nhưng ở trước mặt Thánh Kỵ Sĩ cô nói đặc biệt nhiều, phần lớn thời gian Thánh Kỵ Sĩ đều giúp cô hâm nóng đồ ăn, hứng thú nghe cô kể những chuyện trong trường học. Thù Bánh bao cảm thấy dù ở trước mặt cha mẹ mình cũng chưa bao giờ nhắng nhít như vậy. ~ () /

~Nửa giờ sau, lão Thánh cởi áo khoác vắt lên lưng ghé dựa, một lát sau, anh rút cuộc cảm thấy không ổn, sau đó cầm ly hồng trà lên ngửi ngửi, Bánh bao cũng thấy không ổn: “Sư phụ, sao vậy?”

“Không có việc gì, nhóc ngồi yên ở đây.” Anh đóng cửa đi ra ngoài, vẻ mặt “tay đua mô tô “bên ngoài vô cùng đặc ý: ”Hắc hắc, anh Hán hiệu quả không tệ chứ? Hàng mới về, tuyệt đối không có tác dụng phụ, tối hôm nay cam đoan anh có thể muốn làm gì thì làm, thể hiện oai phong!”

...

Phản ứng người nào đó là túm chặt áo anh ta, hai đấm nắm chặt nhưng rút cuộc vẫn buông ra.

“Chết tiệt!” Anh nói.

Lúc Thánh Kỵ Sĩ đi vào Bánh bao liền phát hiện sắc mặt anh không bình thường, Bánh bao hơi lo lắng: “Sư phụ? Có phải sư phụ không thoải mái không?”

“Không có gì.” Người nào đó kéo cô đứng dậy: “Đột nhiên có chút việc, chúng ta đi về trước, lần này không tính, lần sau lại mời nhóc đi ăn, nhé?”

Bánh bao cảm thấy tay anh rất nóng, cô lấy lưng bàn tay áp lên trán anh: “Sư phụ có phải sư phụ sinh bệnh không?”

Anh kéo tay cô đi ra ngoài, lúc nói không có việc gì tầm mắt đã không còn rõ ràng, Bánh bao rất lo lắng, định gọi 120, lão Thánh kéo tay cô: “Không có việc gì đâu, bạn bè đùa giỡn thôi, trong đồ uống có một ít thuốc gây ảo giác, không sao cả.”

Nhưng có một câu anh chưa nói —— tác dụng chủ yếu của loại thuốc kia, chính là kích dục.

31. Chương 31: Khụ

Thuốc kích thích gì gì đó, đương nhiên Bánh bao đã từng nghe qua, nhưng đứa trẻ ngoan như cô chưa bao giờ thấy, càng không biết trên đời lại có người lớn gan như vậy, tùy tiện cho nó vào đồ uống của người khác: “Nhưng mà sư phụ, mang thuốc kích thích là phạm pháp đó nha!”

Thánh Kỵ Sĩ gần như lôi cô ra ngoài, lập tức gọi xe, báo địa chỉ.

Anh không thường ở lại đây, nhưng “Lão Ngũ” ở Vô sò xám vẫn chuẩn bị chỗ ở cho anh, Bánh bao thấy dường như anh rất khó chịu, cô chưa từng uống thuốc kích thích, không biết rốt cuộc nó có tư vị như thế nào, đành phải ở một bên khấn nguyện lấy.

Đến lúc xuống xe toàn thân Thánh Kỵ Sĩ đã mất hết sức lực, Bánh bao đỡ anh ta: “Biết phòng ở đâu chứ?”

Anh nhẹ giọng nói số phòng, Bánh bao thấp hơn anh nhiều lắm, muốn đỡ anh thật sự phải cố hết sức, may có bảo vệ ở cửa đỡ giúp anh lên lầu. Ý thức của anh đã dần dần mơ hồ —— vì muốn hiệu quả thật tốt để lấy lòng anh, tay đua mô tô đã bỏ rất nhiều thuốc, cho dù là một người đàn ông vạm vỡ cũng cúc hoa căng thẳng, quỵên rũ đưa tình... ==

Đến cửa, Bánh bao lục tìm chìa khóa trong người anh, khi tìm tòi trong túi quần cô đụng đến một cây gì đó rất cứng rắn, Bánh bao kỳ quái chẳng hiểu đó là cái gì... Sau đó tò mò sờ soạng thêm hai ba lần...

Cô tìm được chìa khóa mở cửa, chú bảo vệ cũng rất nhiệt tình, giúp cô đỡ Thánh Kỵ Sĩ vào phòng, sau đó hỏi Bánh bao để ở chỗ nào?

Bánh bao, cô cũng chưa tới đây lần nào, ngay cả đèn ở đâu cũng không biết, vì thế tiện tay chỉ lên sô pha: “Để ở đây trước đi.” >_

Tiến chú bảo vệ, Bánh bao bắt đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh... = =

Sờ soạng nửa ngày cô rốt cuộc cũng tìm được công tắc điện ở cửa, căn hộ này thuộc loại ba phòng ở một phòng khách, nội thất rất mới, sàn bằng gỗ thô, bài trí đơn giản chỉnh tề. Bánh bao nhanh chóng tìm được phòng ngủ, sau đó đi tới sô pha cố gắng dịch chuyển sự phụ.

Người anh nóng hầm hập, Bánh bao thử vài lần, rốt cuộc hiểu được với sức lực của bản thân mà muốn dịch chuyển anh đúng là con kiến lay cây... >_

“Sự phụ?” Bánh bao rất là lo lắng, mà anh lại ậm ừ nói: “Để anh nằm đây một lát.”

Bánh bao vẫn muốn dìu anh đứng lên: “Sự phụ để Tiểu Mộc đỡ sự phụ lên giường ngủ. Sự phụ? Sự phụ tỉnh tỉnh...” Cô lấy tay vỗ vỗ mặt anh, bất thành linh cổ tay bị túm lấy, anh kéo cô ngã sấp trước ngực mình, trước khi Bánh bao kịp phản ứng đã hung hăng hôn lên môi cô.

Kỳ thật Thù Tiểu Mộc cũng không hoàn toàn là đứa trẻ thuần khiết, thanh niên thế kỷ hai mốt, có thể tiếp xúc với việc nam nữ ở rất nhiều nơi ——AV, GV cô xem không ít, nhưng xét từ góc độ thân thể, cô vẫn tuyệt đối thuần khiết. Nói trắng ra là... Lý thuyết thì nhiều, thực hành thì ít.

Cho nên khi hàm răng bị mở ra, đầu lưỡi linh hoạt công thành đoạt đất khí thế như chẻ tre tiến vào, cô hoàn toàn quên phản kháng.

Anh để cô tựa lên ngực mình, một tay nhấn nhẹ lên gáy của cô, hô hấp dồn dập nóng như lửa, nụ hôn vừa sâu vừa dài. Bánh bao cảm thấy trái tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, khoảng cách rất gần, cô chưa bao giờ gần gũi với người khác phải đến vậy.

Bạn có còn nhớ cảm giác khi hôn lần đầu không?

Bánh bao không thể diễn tả rõ ràng, cảm giác kia ngọt ngào khiến tim cô rộn rã, cô chỉ cảm thấy hồn phách như rời khỏi thân thể, thế giới không còn trọng lượng, cả người bỗng bồng bênh đung đưa.

Nụ hôn của người đàn ông trưởng thành không giống với các bạn nam ngây ngô, nụ hôn lúc đó của Thánh Kỵ Sĩ mang theo tính xâm lược rất mạnh, lúc này mỗi động tác của anh đều chỉ có một mục đích —— anh kéo tay Bánh bao đi xuống vị trí mấu chốt, mà Bánh bao bị hôn đến đầu óc choáng váng, tay cô ở giữa hai chân anh cách quần cầm lấy một cây gì đó nóng như lửa, cả buổi sau cô mới giật mình nghĩ ra thứ kia là cái gì!

Sau đó Bánh bao liền cảm thấy máu huyết toàn thân đều vọt lên mặt, cô xoay người một cái, ngã từ trên người anh xuống đất, sô pha cũng không cao, nhưng Bánh bao vẫn ngã chống vó lên gối. Trên sô pha anh nhẹ giọng thở dốc, Bánh bao cảm thấy tư duy hỗn loạn, sau đó mới nhớ đến đạo cụ không thể thiếu trong hầu hết các tiểu thuyết H—— xuân dược.

“Sự phụ?” Cô thử kêu một tiếng, nhưng anh không trả lời, Bánh bao đi vào phòng ngủ bưng chặn ra, cũng không dám đến gần anh nữa, đứng đằng xa quàng lên người anh. Mặt cô còn đỏ hồng, tim vẫn đập dồn dập như cũ, trên môi tựa hồ vẫn còn vương vấn hương vị của anh. Cô không biết loại thuốc kia có cả thành phần khiến người ta mê man—— may mà loại thành phần này đã làm cho toàn thân Thánh Kỵ Sĩ mất hết sức lực, ý thức không rõ. Bằng không Bánh bao muốn giãy ra, đúng là nói dễ hơn làm.

Hiệu quả của thuốc giảm co đến gần bốn tiếng đồng hồ, Bánh bao vẫn không dám tới gần anh, cũng không dám bỏ đi. Cũng may sau đó anh cũng chậm rãi thiếp đi, nhiệt độ trên người cũng giảm bớt, sắc mặt cũng không đỏ như vậy nữa. Bánh bao an tâm hơn, tựa vào bàn ngủ.

Đến rạng sáng khoảng hai giờ cô bị người nào đó lay tỉnh: “Tại sao lại ngủ ở đây?” Bánh bao còn tưởng rằng mình đang ở ký túc, hất cái tay trên vai ra: “Để mình ngủ tiếp một lát, giúp mình điểm danh nha.” Cô nói. = =

Người nào đó hét cách với cô: “Ngủ ở đây sẽ cảm lạnh , lên giường ngủ đi.”

Người nằm trên bàn không phản ứng, anh có chút bất đắc dĩ: “Vô ý như vậy, không sợ bị người ta đem bán à...” Sau đó xoay người bế Bánh bao lên, đi vào phòng ngủ nhẹ nhàng đặt cô lên giường, sợ khiến cô tỉnh giấc, anh chỉ mở đèn đầu giường, sau đó kéo chăn đắp cho cô. Khi đóng cửa quay đầu lại nhìn cô, cô giống như con mèo cuộn mình trong chăn, dưới ánh sáng mờ ảo, lộ ra hàng mi thật dài, cô cũng không gầy, hơi mũm mĩm kiểu trẻ thơ, khuôn mặt hồng hồng, tươi mới như quả táo.

Lúc ấy Thánh Kỵ Sĩ liền đau thương vô hạn—— anh cảm thấy mình thật sự đã già rồi. = =

Đến phòng khách anh bắt đầu gọi điện thoại cho tay đua mô tô kia, đối phương nhận được điện thoại vô cùng hưng phấn: “Anh Hán, thế nào thế nào rồi?”

Giọng nói của người nào đó rất lạnh: “Tốt lắm, anh mày ‘một cột chống trời’ cả đêm.”

=_ =|||

Tay đua mô tô : “Anh Hán... Anh định làm Ninja rùa sao?”

“Bớt nói nhảm đi, chỗ cậu còn con nhỏ nào xinh xắn sạch sẽ chút không?”

“A?” Ngữ khí của tay đua mô tô lại hưng phấn lên: “Có! Khi nào thì anh qua? Thằng em dám cam đoan sẽ chuẩn bị một đứa sạch sẽ xinh đẹp để lấy công chuộc tội!”

Người nào đó vội vàng rửa mặt xuống lầu —— con nhỏ sạch sẽ xinh đẹp kia ơi, anh đến đây, muốn làm gì thì làm, thể hiện oai phong ! =_ =|||

Lúc Bánh bao tỉnh lại sự phụ cô đã đi rồi, Bánh bao nhúc nhích đầu hoang mang —— mình chạy lên giường từ khi nào? Cô đứng lên đi lòng vòng chung quanh, xác định trong phòng quả thật không còn ai khác, trong lòng hơi hơi mất mát, sau đó lại nghĩ tới chuyện tối hôm qua, mặt Bánh bao đỏ như ớt khi.

Cô gấp chăn, trong phòng không có lược, cô quần tóc lung tung, rồi bù chạy về trường học, ông trời phù hộ, chỉ mong tới kịp giờ đi học, cô lấy điện thoại cầm tay gọi cho Kham Dương Lôi Lôi, nhờ cô ấy điểm danh hộ... Kết quả ngày đó, khi bà mẹ mình trên bục giảng điểm danh, cô vừa chạy vào phòng học và Kham Dương Lôi Lôi đồng thời đứng lên trả lời, mẹ mình giận dữ, phạt hai người viết kiểm điểm và tự chép tên mình một ngàn lần... >_

Học đến trưa mà Bánh bao vẫn không tập trung nổi, giữa trưa cùng Kham Dương Lôi Lôi đi căn tin còn quên mang phiếu cơm. Kham Dương Lôi Lôi cảm thấy rất khả nghi: “Tối hôm qua bà đi đâu ?” Bánh bao thần nhiên, chém đinh chặt sắt nói: “Lên mạng!” —— cô sớm đã tính sẵn đường lui.

Kham Dương Lôi Lôi vẫn cảm thấy rất khả nghi như cũ: “Hôm nay tinh thần hoảng hốt, thỉnh thoảng còn lộ ra nụ cười dâm tà mê say, không chịu khai thật hả? !”

Bánh bao bưng mâm thức ăn đến bàn, di động kêu vang, tiếng chuông kỳ thật cũng không lớn, nhưng Bánh bao lại giống như bị kim đâm, vội vàng moi di động ra, mắt Kham Dương Lôi Lôi lóe sáng —— “Có JQ!” Cô nhào lên, Bánh bao ôm điện thoại Nokia đau khổ cầu xin, cuối cùng Lôi Lôi đại nhân cũng rộng lượng bỏ qua —— điều kiện là giúp cô ấy chép tên và viết kiểm điểm! >_

Bánh bao mở tin nhắn ra, dĩ nhiên là Bang chủ đại nhân muốn làm gì thì làm, thể hiện oai phong xong xuôi trở về nhà, phát hiện đồ nhí kém cỏi đi đâu mất, vì thế hời hợt hành tung một chút. Tin nhắn kia chỉ có hai chữ —— ở đâu? Không hiểu sao, Bánh bao lại cảm thấy rất là ngọt ngào, tim đập rộn rã.

32. Chương 32: Cúc Hoa Tàn... >_

Bánh bao vừa trở lại ký túc xá liền mở máy tính lên mạng, Thánh Kỵ Sĩ không đăng nhập, cô rảnh rỗi, xắn tay áo chạy khắp đất hoang đào cỏ lấy quặng. Trên đường đi gặp bang hội đối địch với Mông Hồng Thiên Hạ đang ra sức tàn sát, khi Thù Tiểu Mộc đi qua Ba Thục xuống ruộng Vọng Xuyên thì bị Thiên Cơ nấp trong góc đánh lén. Lúc này Thù Tiểu Mộc đã không phải tay gà mờ trước kia vừa thấy nick đỏ liền tim đập chân run, tuy rằng biết thích khách PK với Thiên Cơ không có bao nhiêu phần thắng, nhưng cô cũng

không hoảng hốt rối loạn, thừa dịp Thiên Cơ quăng dép lê đuổi theo liền tung ám khí thôi miên hẳn, sau đó dùng khinh công hóa huyết bỏ chạy.

Vừa mới chạy về phía trước, đã gặp phải ba tên nick đỏ đồng lòng đi tới, Bánh bao lập tức kinh hãi sử dụng kỹ năng ẩn thân, quay đầu lại nhìn huy hiệu tượng trưng cho bang hội trên đầu mấy người kia, nhưng cô không nhận ra.

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Có ai đó không? Bang hội có huy hiệu hình cúc hoa* kia là bang nào vậy? Vì sao lại tàn sát chúng ta?

(*Cúc hoa: Đầu ra của thức ăn. Ai đọc đam mỹ thì biết nhĩ ^^)

Câu hỏi của người cung cấp áo cơm cho cả Bang hội, phản ứng của mọi người rất nhiệt liệt:

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: [Gõ chuông] Em gái Tiểu Mộc, lên khi nào vậy? Đó là bang hội mới nổi, tên là Cúc Hoa Tàn.

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trứng Trứng: [Đập bàn] Tui hận hủ nữ!

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Ngàn Hoa Tàn: [Đập bàn] Chẳng lẽ hủ nữ không có cúc hoa sao! !

[Nguyên lão thế lực] Tây Môn Xua Chó : Năm nay thịnh hành xx lắm sao?

[Nguyên lão thế lực] Vạn Phật Triều Tông: A di đà Phật, tội lỗi tội lỗi. [Nước miếng] chờ lão Thánh lên mạng, chúng ta đi bạo cúc hoa của các cô ấy đi! !

Lời này được mọi người nhất trí ủng hộ:

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: [Giơ tay] Đoạt vài em xinh tươi làm vợ! !

[Bang hội] Vó Ngựa Diên Cuồng: [Giơ tay] Tui xí bé Tinh Tuyết mặc bộ đồ tam đại đệ tử của pháp sư! !

[Bang hội] Tình Thâm Không Thọ: [Nước miếng] Tui muốn bé Thảo Nhi Thanh Thanh hay gọi tui là tiểu thụ! !

...

Vì thế cuộc chiến tranh giữa hai bang hội đối địch, lại biến thành đại chiến cướp vợ, Bánh bao nhắm hai mắt lại! >_

Bang chủ đại nhân vừa vừa lên mạng, chưa kịp nói câu nào, đã bị đàn sói này ép đi giúp bọn họ cướp vợ. Bang chủ đại nhân rất bất đắc dĩ, nhưng ai bảo anh ta làm cho bang hội không còn em gái nào. Anh nhanh chóng gửi thỉnh cầu khiêu chiến đến bang hội Cúc Hoa Tàn, tuy rằng lấy thực lực của Mông Hồng Thiên Hạ mà đấu với một bang hội mới thành lập toàn các em xinh tươi thì thật quá đáng, nhưng nếu là chiến tranh nam nữ... Không quan trọng thành bại, chỉ chú trọng đùa giỡn. ()

Cúc Hoa Tàn đúng là rất mới, trong cả bang hội chỉ có hơn mười người mãn cấp, nhưng ý chí hủ nữ vốn vô cùng vô tận, các cô lập tức tiếp nhận lời khiêu chiến này, sau đó bầy sói Mông Hồng Thiên Hạ tràn ra bốn phía, bắt giữ mục tiêu. >_

Sau đó hai bên đấu ở trấn Vĩnh Trữ Giang Nam, Cúc Hoa Tàn phần lớn là thầy thuốc, pháp sư, kiếm khách, hơn nữa hầu hết thao tác của các bé không được tốt cho lắm, cho nên đàn sói càng cố ý đùa giỡn, không thực sự hạ độc thủ.

Bánh bao không có hứng thú với việc trêu chọc các em gái, nhưng cô vẫn đi theo sau Thánh Kỵ Sĩ, biết bọn họ không thật sự động thủ, cô cũng không đánh lén, chỉ thỉnh thoảng nhìn coi Hoang Hỏa khiêng trường đao, chùy đồng chạy loăng quăng đùa giỡn phía trước. Kỳ thật có rất nhiều câu cổ nhân nói rất đúng—— ví dụ như trong mắt tình nhân là Tây Thi. Bánh bao trở nên miễn cưỡng với tất cả những thứ thuộc về anh, ví dụ như thân hình cao to cơ bắp kia, ví dụ như hai thanh trường đao thỉnh thoảng lại đổi thành chùy đồng, ví dụ như hàng tên màu vàng của anh.

Chiến tranh bang hội chấm dứt, Mông Hồng Thiên Hạ hoàn thắng.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ?

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Hử?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Kế tiếp chúng ta làm gì đây?

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Đi hiến trường đi?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [Xoay quanh] Tốt quá.

Hai người cùng nhau đi chiến trường, Bánh bao vẫn theo phía sau cướp đầu người như cũ, Bang chủ đại nhân hoàn toàn không để ý:

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Đồ nhi, Hồi Linh đan

Bánh bao liền giao dịch hai bình Hồi Linh đan ba sao qua, anh nhanh chóng nhận lấy.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ, sư phụ ở lại đây bao lâu?

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Không lâu lắm, phỏng chừng ngày mai sư phụ trở về thành phố L.

Bánh bao che dấu sự mất mát trong lòng:

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Ồ.

Chiến trường kết thúc, Bánh bao vẫn chiếm được ngôi hoàng đế như cũ, lấy đầu vô số người, nhưng nhìn bảng thống kê xếp hạng trên chiến trường, cô lại không có cảm giác thỏa mãn:

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ có việc đi ra ngoài một chút.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Ừa.

Hệ thống tuyên bố Thánh Kỵ Sĩ rời khỏi trò chơi, đội ngũ giải tán. Bánh bao phát hiện ngay cả việc thu hoạch bông cỏ cũng không thể khiến cô hưng phấn, cô thu liềm hái cỏ và cuốc lấy quặng lại, một mình đi phó bản năm hai kiếm bí tịch, phó bản này cô đã vào vô số lần, nhưng đây là lần đầu tiên đến một mình. Bánh bao chạy dọc theo thêm đá màu xám trắng chậm rãi đánh quái, phó bản này tựa hồ tập trung tất cả sự may mắn của cô, con quái nào cũng rơi xuống bí tịch da dê.

Bánh bao yên lặng nhặt lên, đến khi đến chỗ bốn thần thú bảo vệ đàn tế cuối cùng, cô ẩn thân đi qua, tất cả quái, BOSS đều không phát hiện thấy cô, giống như phó bản không có một bóng người.

Cô ẩn thân đi lên thêm đá, bởi vì không đánh BOSS, nên sau đó cũng không có thêm BOSS mới đi ra. Cô đứng trên đài cao bên cạnh BOSS Hàn Thương, nhìn xuống phía dưới chỉ thấy một hành tùng xanh biếc, và những bậc thang nằm lặng im dưới bóng tùng.

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Tiểu Mộc, đang làm gì đó?

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Ếc, mình đang ở phó bản cấp năm hai.

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: [Giơ tay cười to] Kéo mình với!

[Hệ thống] Tử Diệp xin gia nhập đội ngũ, đồng ý / cự tuyệt?

Bánh bao kéo Tử Diệp đánh phó bản, trang bị bí tịch rút ra đều chia cho cô, Tử Diệp cũng nhận thấy hôm nay Bánh bao có chút khác thường:

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Tiểu Mộc, bạn không vui à?

Bánh bao chối phăng:

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Nói vậy, mình có gì phải không vui chứ!

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Vậy là tốt rồi, đúng rồi, có người nói thiên hạ sắp ra hệ thống kết hôn, hi hi!

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Phụt

sẽ sinh ra bao nhiêu JQ đây!

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Có chơi là có JQ rồi.

Bánh bao cảm thấy cũng có lý, tiếp tục vui đầu đánh quái.

Đi phó bản năm hai xong, Bánh bao rời khỏi phó bản, chào Tử Điện một tiếng, mở ba tài khoản ra bày quán, sau đó đi ra ngoài. Một cô bạn trong ký túc xá đang thử đi thử lại hai bộ quần áo, thấy thể kỳ quái hỏi: “Bánh bao về mặt xuân tình nhộn nhạo, đi đâu vậy?”

Kham Dương Lôi Lôi lại ca bài ca: “Có thể đi đâu chứ, lên mạng thôi.”

= =

Bánh bao đi đến tiệm Võ Sò Xám, tất cả đều như cũ. Buổi chiều khách đến rất đông, đại sảnh chỉ còn lại hai ba chỗ trống, Thù Tiểu Mộc ngồi xuống chỗ trống bên cạnh trụ đá cẩm thạch đầu tiên, mở máy tính, sau khi đăng nhập trò chơi vẫn không biết nên làm gì.

[Nguyên lão thế lực] Vạn Phạt Triều Tông: [Học máu] Lão thánh đâu rồi? ! Mau tới giúp đi, đám đàn bà này ngóc đầu trở lại rồi! !

[Bang hội] Vô Ngựa Diên Cuồng: Á, lão Đại không có ở đây. Con vịt —— con vịt cứu mạng ——

[Thượng Thư thế lực] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: = =

Lúc này những người thuộc bang Mông Hồng Thiên Hạ còn trong trò chơi không nhiều lắm, vài người còn đang ở phó bản, vì tình thế bức bách, Bánh bao cũng đi Giang Nam trấn Vĩnh Trữ, lại bắt đầu chém giết. Mà lần này rõ ràng không được thoải mái như vừa rồi, vừa rồi một là hầu hết nhân vật chủ lực của Mông Hồng Thiên Hạ đều có mặt; hai là có người chỉ huy —— có bang chủ đại nhân ở đó; ba cũng là điểm quan trọng nhất —— khi đó Cúc Hoa Tàn không có viện quân! >_

Bánh bao vừa đến liền chống lại nguyên lão của Cúc Hoa Tàn, ID thật thanh nhã, gọi Lạnh Nhật Như Cúc. Thù Tiểu Mộc vừa thấy cô đã nghĩ đến một đóa hoa cúc nhàn nhạt, toàn bộ nếp uốn bung xòe, sinh ra một chữ “Thụ”.

Thao tác của Thù Tiểu Mộc cũng không tốt —— thậm chí rất ngờ nghệch, đây là chuyện hầu hết mọi người trong Mông Hồng Thiên Hạ đều biết, may mà thao tác của cô bạn “cúc hoa” này cũng chẳng khá hơn, cô ấy là thầy thuốc, trong trò chơi vẫn luôn là một nghề nghiệp được ưu ái chăm sóc, cô đánh Thù Tiểu Mộc kỳ thật hoàn toàn không đau, Thù Tiểu Mộc đánh cô rất đau —— nhưng cô có thể bơm máu!

Cho nên hai người liền đứng gần đá truyền tống trấn Vĩnh Trữ mà người một châm ta một đao, bình máu Thù Tiểu Mộc không hao tổn bao nhiêu, Lạnh Nhật Như Cúc cũng vậy, nhưng bình lực của Thù Tiểu Mộc lại càng ngày càng ít. Cũng may tuy rằng kỹ thuật PK của Bánh bao không tiến bộ tí nào, nhưng kỹ thuật chạy trốn lại rất cao siêu —— cô liền dùng chút lực cuối cùng, chạy mất dạng.

Tình hình chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, phần lớn cứu binh của Cúc Hoa Tàn lần này là người của liên minh Trác Tuyết, hai bên hăm hở chém giết. Bánh bao thấy kẻ địch càng ngày càng hung bạo, cho dù Mông Hồng Thiên Hạ người người dũng mãnh cũng không tránh khỏi số phận bị chà đạp. Cô móc điện thoại di động ra, bắt đầu gửi tin nhắn cho sư phụ, cô vẫn chưa lưu số của anh, chỉ trả lời anh bằng tin nhắn cũ, sau khi nghĩ đi nghĩ lại, xóa vô số lần lại dùng một câu vừa ngắn ngủn vừa cũ xì —— sư phụ, liên minh Trác Tuyết giết người trong bang chúng ta! >_

Lúc Thánh Kỵ Sĩ đến Võ sò xám là hơn bảy giờ chiều, khi đó trong tiệm đã không còn chỗ trống, anh vừa vào lập tức có quản lý chạy lại tiếp đón, anh lượn quanh ngắm nghía, rất cảm tức —— nơi này là tiệm internet, cho dù BOSS giá lâm, cũng không thể bảo khách đứng lên.

Nhưng anh liếc mắt một cái đã tìm ra Bánh bao từ một loạt máy tính sắp xếp thẳng hàng, anh kéo ghế qua, ngồi bên cạnh cô. Bánh bao còn đang đi theo bọn Uyên Ương, Người Ngoài Hành Tinh huyết chiến tại trấn Vĩnh Trữ, kẻ địch càng ngày càng nhiều, liên minh Trác Tuyết gần như điều gần hết người tới đó tiêu diệt bọn họ, đồng thời cũng muốn biểu hiện một chút thực lực của mình trước mặt các em gái. Mông Hồng Thiên Hạ cũng lục tục có người lên mạng, nhanh chóng chạy đến trấn Vĩnh Trữ chiến trường đang đả ác liệt này.

Bánh bao bị hai người vây công, thấy tình thế không ổn, lập tức dùng Ảnh Vũ thêm né tránh, sau đó Địa Hành chạy trốn chết. Người nào đó cười khê, cô quay đầu liền nhìn thấy sư phụ nhà mình ngồi ngay bên

cạnh, trên người còn tỏa ra mùi rượu. Khoảng cách gần như thế, Bánh bao luống cuống chân tay. Anh lại mỉm cười: “Xuất sắc, vì sư mới rời đi một thời gian nhóc đã tiến bộ như thế!”

Bánh bao rất tự giác ngồi qua một bên nhường máy tính cho Thánh Kỵ Sĩ, anh ta ngồi vào, thu nhỏ cửa sổ trò chơi của Thù Tiểu Mộc, đăng nhập vào tài khoản của mình.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Toàn bộ mọi người lên YY, dừng tất cả nhiệm vụ, phó bản đang làm, tổ chức thành tổ đội như lúc đi Thế lực chiến.

Có thể Mông Hồng Thiên Hạ không phải bang hội mạnh nhất đất, nhưng nó tuyệt đối là bang hội đoàn kết nhất. Từ kênh YY số người nhanh chóng tăng nhiều, cuối cùng còn có cả Hồng Sắc Phong Viêm và Mạn Đà La, có đến hai trăm linh một người trên YY.

Thù Tiểu Mộc nhìn một hàng ID dài dằng dặc kia, cả kinh chắc lưỡi, Thánh Kỵ Sĩ cầm lấy tai nghe, thuận thực điều chỉnh âm lượng: “Đám nhãi ranh Trác Tuyết này, muốn cho chúng ta mất mặt trước mặt phụ nữ, ” anh không ngừng điều phối thành viên trong đội, giọng điệu lại không hề bối rối, hiển nhiên không thêm để đối phương vào mắt: “Hôm nay chúng ta đến trấn Vĩnh Trữ, giết cho bọn họ không còn manh giáp! Đánh nhãi ranh, đoạt thành, cướp vợ! !”

Nhóm sói đối hiển nhiên cảm thấy phi thường hứng thú với hai chữ cuối cùng, bọn họ hô vang: “Cướp vợ! Cướp vợ! ! Hú hú

~ “

= =

Trần Vĩnh trữ lại tràn ngập máu tanh, lần này Mông Hồng Thiên Hạ đã chuẩn bị đầy đủ, đàn sói vì mục tiêu vĩ đại “cướp vợ” mà phấn đấu quên mình, chiến ý sôi sục. Liên minh Trác Tuyết chống cự càng ngày càng chặt vật, cũng không ngừng gọi thêm người.

Trần Vĩnh trữ bắt đầu đông ngệt, quy mô của trận dã chiến này, đã không thua kém gì Thế lực chiến chính quy.

Bánh bao ngồi cạnh sư phụ nhà mình, nhìn anh điều khiển chiến sĩ Hoang Hỏa chạy trong một đồng nick đỏ, danh sách kẻ thù không ngừng gia tăng, anh cũng không thêm để ý. Loại dã chiến này anh từng ứng phó rất nhiều, sớm đã quen rồi.

Đao kiếm không có mất, Hoang Hỏa cũng thường xuyên mất mạng, anh cột đá thần hồi sinh vào trấn Vĩnh Trữ, một khi tử vong liền trực tiếp sống lại, Bánh bao chỉ nhìn thấy anh càng không ngừng giết người sau đó cũng không ngừng mất mạng, cô hoa cả mắt.

Đến hơn mười giờ, Trác Tuyết liên minh tan tác, chiến sự chấm dứt.

Bang chủ đại nhân nhòm nhòm trong túi hành trang của mình, quay đầu ngó Bánh bao, Bánh bao ảo não: “Trong nhân vật chỉ có hai trăm lượng vàng.”

Anh liền mặt mày hớn hở: “Đủ đủ.”

Bánh bao phì nổ. Thánh Kỵ Sĩ trò quay đầu lại liền thấy một hàng mặt cười:

[Người xa lạ] Vị Thủy Yên Hà nói với bạn: Bang chủ Thánh Kỵ Sĩ. [Cười to] các bạn thật rất lợi hại!

Bánh bao rất ngạc nhiên: “Sư phụ, ai vậy?”

“Bé bang chủ Cúc Hoa Tàn.”

Cũng vì coi trọng quan hệ này, Bang chủ đại nhân trả lời thật sự nghiêm túc:

[Người xa lạ] C: Quá khen.

[Người xa lạ] Vị Thủy Yên Hà nói với bạn: [Nước miếng] Các chị em trong bang đều rất ngưỡng mộ các bạn, chúng mình có thể kết thành liên minh với các bạn không?

Thánh đại bang chủ muốn đùa giỡn một chút, đột nhiên nghĩ đến đồ đệ đang ở bên cạnh, cho nên anh vẫn cực kỳ nghiêm túc như cũ:

[Người xa lạ] Bạn nói với Vị Thủy Yên Hà: Nếu các bạn có thể làm thế lực phụ thuộc, nhưng Mông Hồng Thiên Hạ sẽ bỏ tiền sửa lại tên bang. = =

[Người xa lạ] Vị Thủy Yên Hà nói với bạn: [Giơ tay] OK, để mình nói với các chị em trong bang!

Nói làm liền làm, Bang chủ đại nhân liền tổ chức bang hội lại cho đám chị em, gọi là Hồng Tụ đường, giao cho Chân Phạm quản lý. Vì thế Mông Hồng Thiên Hạ rốt cuộc không còn là một đám trai ế nữa. >_

Xong việc, anh thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Thù Tiểu Mộc, lúc ấy Bánh bao ngồi đang bên cạnh bàn máy tính chống cằm, nhìn mặt bên của anh mà xuất thần, anh quay đầu lại bất thành hình, cô liền ngượng ngùng mặt đỏ tai hồng.

Bang chủ đại nhân cười: “Nóng thì cởi áo khoác ra, đi, sư phụ mang nhóc đi gặp vài người bạn.”

Bánh bao giật mình: “Sư phụ, sắp mười một giờ rồi, trễ như vậy còn đi ra ngoài gặp bạn?”

Anh chụp đầu cô: “Đi nào.”

33. Chương 33: Một Bữa No...

Thỉnh thoảng Bánh bao cũng cùng vài người bạn thân trong trường vào trung tâm thành phố A chơi, nhưng chưa bao giờ cô tới đây trễ như vậy. Thánh Kỵ Sĩ lái xe, ngoài cửa sổ đèn đường sáng trưng, xe cô qua lại, chợ đêm bên đường vẫn người đến người đi như cũ.

“Sư phụ, chúng ta đi gặp ai vậy?” Bánh bao hơi bất an, sư phụ của cô lại thần nhiên: “Mấy người quen.”

Bánh bao càng chột dạ: “Nhưng Tiểu Mộc không quen bọn họ... Hay là để Tiểu Mộc quay lại trường học đi.”

“Có anh ở đây nhóc sợ cái gì!” Dường như lão Thánh rất thông thuộc đường xá giao thông ở thành phố A, Bánh bao luôn luôn rất bội phục những người như thế—— cô cảm thấy cho dù mình có một tấm bản đồ cũng không thể ra khỏi những con đường cong cong queo queo này.

Xe dừng trước cửa một câu lạc bộ, lập tức có người chạy đến nhận lấy chìa khóa lái xe vào bãi đậu xe, cánh tay anh rất tự nhiên quàng lên vai cô: “Đi, chúng ta vào.”

Bên trong ánh đèn mờ tối, trong không khí mang theo một mùi hương ngọt ngào, vén rèm lên đi vào, Bánh bao rụt rè đi theo sau lão Thánh, anh đỡ vai cô xuyên qua đại sảnh, đi thẳng vào phòng bao riêng. Bên trong có năm sáu người đang ông đang chề chén, nhìn thấy anh đến lập tức có người chạy lại ôm vai anh: “Lại tới muộn, hôm nay phải phạt anh ba ly lớn mới được!”

Anh cũng cười ha ha, ôm đáp lễ: “Tình nguyện chịu phạt, tình nguyện chịu phạt.”

Có người đứng dậy bảo người bán hàng mang thêm một bộ chén đĩa, lúc này lão Thánh mới nhớ tới Bánh bao phía sau, vội vàng kéo cô ra: “Lão Ngũ, thêm hai bộ.”

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nhìn tinh tinh trong sở thú đánh giá Bánh bao, Bánh bao hơi xấu hổ, cũng may anh kéo cô qua: “Giới thiệu một chút, em gái của tôi Tiểu Mộc. Tiểu Mộc, chào mọi người đi, đây là anh Chu, anh Lý, anh Vương, anh Đỗ, đây là anh Ngũ ở Võ sở xám.”

Bánh bao luống cuống kêu tên từng người, những người chung quanh đều rất nhiệt tình chào hỏi cô, cũng không có gì bất thường, nhưng cô vẫn muốn trở về trường học, liền hối hận vì sao lúc này lại đi với anh. Lão Thánh dĩ nhiên cũng nhận thấy được sự lúng túng của cô, anh kéo ghế ra hiệu cho cô: “Ngồi xuống.”

“Tiểu Sở, tại sao đến giờ chưa từng nghe nói cậu có một cô em gái vậy. Còn đi học sao?”

“Cục trưởng Chu, ngài là quý nhân bận bịu, làm sao có thể kinh động đến ngài, để ngài biết tiểu nhân còn một cô em gái chứ!” Anh cười, cục trưởng Chu cũng cười mắng: “Thằng này, nói chuyện còn vòng vo!”

Người phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên, anh rót rượu cạn ly với những người đang ngồi, lại kêu hồng trà cho Bánh bao: “Nói đến em gái tôi, nó còn đang mài dũa quần ở đại học A, còn nửa năm nữa mới lên năm hai. Về sau tôi không có ở đây, còn phải nhờ mọi người chiếu cố cho nó.”

“Đương nhiên đương nhiên, em gái của cậu cũng là em gái của bọn tôi thôi.” Mấy người đàn ông đều nhận lời, bọn họ bắt đầu uống rượu, thỉnh thoảng anh lại gấp thức ăn cho Bánh bao, Bánh bao cũng chỉ vùi đầu ăn cơm, cô vẫn không được thoải mái, khi mấy người đàn ông thân thiết cộng ly, cô lấy hồng trà thay rượu, cũng mỉm cười đáp trả, nhưng vẫn luôn cảm thấy mất tự nhiên, tay chân luống cuống.

Đàn ông trên bàn rượu đều là người ba hoa, bọn họ cũng vậy. Thánh Kỵ Sĩ bàn bạc từ quỹ cổ phiếu cho tới AK47, từ án giết người man rợ mấy ngày trước cho tới chuyện động đất, giống như bất cứ đề tài gì anh đều có thể lôi ra một đoạn, mấy người đàn ông thảo luận say mê, Bánh bao lại không xen được nửa câu, chỉ có thể coi mình như người vô hình, không ngừng ăn, uống, ăn... = =

Bữa cơm này ăn đến lúc gần rạng sáng, người phục vụ thu dọn bát đĩa, mang chút đồ ăn vặt hoa quả linh tinh lên, đám đàn ông vẫn uống rượu như cũ. Vừa uống vừa khoác lác, Bánh bao cảm thấy đầu mình thiếu chút nữa cộng xuống bàn, rốt cuộc Thánh Kỵ Sĩ cũng đứng lên: “Các vị, ngày mai tôi còn quay về thành phố L không tiếp tục chung vui được nữa, lão Ngũ vẫn ở đây, đêm nay mọi người cứ tận hưởng.”

Mấy người còn lại trách móc anh không nể mặt bạn bè, nhưng cuối cùng vẫn thả đi, anh chàng gọi là lão Ngũ kia đưa bọn họ ra, Thánh Kỵ Sĩ kéo anh ta ra một góc dặn dò: “Bọn họ muốn chơi cái gì thì chơi cái đó, ” anh lấy từ trong người ra mấy cái phong bì thật dày đưa cho cậu ta: “Giao cho cậu đây.”

Lão Ngũ kia nhận lấy phong bì nhét vào người: “Yên tâm, hôm nay không ngủ có ổn không?”

“Anh mày không sao.” Anh chụp vai cậu ta: “Vào đi thôi.”

Hai người đi ra, Bánh bao rất khó hiểu: “Sư phụ, bọn họ là ai? Vì sao lại muốn dẫn Tiểu Mộc đến?”

Anh đốt điếu thuốc hút: “Anh chàng họ Chu kia, là cục trưởng cục công an thành phố A, tuy rằng chức lớn, nhưng nhân phẩm cũng không tệ. Không phải nhóc đang đi học ở đây sao, về sau nếu tốt nghiệp nhờ anh ấy nói một tiếng, tùy tiện phân nhóc vào cục nào đó làm văn thư, nhân viên tư liệu linh tinh, nhóc làm ngoài biên chế khoảng năm rưỡi, anh ta lại nói một câu là nhóc có thể chính thức vào biên chế. Đừng xem thường những công việc đó, tuy rằng tiền lương hơi thấp, nhưng phúc lợi rất được, nếu nhóc có thể xin vào, cũng coi như tìm được một công việc ổn định cả đời. Về sau có tìm bạn trai cũng không cần quá giàu có, chỉ cần ổn định là được rồi.”

Bánh bao rất kinh ngạc, anh chỉ thản nhiên nói mấy câu đã sắp đặt ổn thỏa cả đời của cô, mà mấy vấn đề này Bánh bao chưa bao giờ cần nhắc đến, cô chỉ biết ngủ, đi học, ăn cơm, ngủ: “Nhưng Tiểu Mộc mới học năm nhất mà sư phụ.”

Anh xua xua khói: “Năm sau nhóc đã lên năm hai, năm ba liền đi ra ngoài thực tập, nhóc còn thấy sớm sao!”

“Nhưng nhân viên biên chế của chính phủ không phải được tuyển chọn qua kỳ thi nhân viên công vụ sao?” Cô đưa tay kéo tay áo của anh, anh cũng để mặc cô kéo: “Thi? Đồ ngốc, ai thi chứ? Cho dù nhóc có thi, cuối cùng đến đơn vị phỏng vấn chẳng phải cũng do bọn họ quyết định sao.”

Bánh bao rất hoang mang: “Nhưng làm vậy là không đúng nha sư phụ, nếu ai cũng làm như vậy, cuộc thi còn ý nghĩa gì chứ? Hơn nữa thứ sư phụ vừa mới đưa cho họ... là phong bì sao? Đó là nhận hối lộ, là phạm pháp!”

Người nào đó liền nở nụ cười: “Chợ đêm tại thành phố A đến hai giờ là dẹp hàng, cảnh sát giao thông mới vào ca trực, chúng ta đi dạo chợ đêm trước đi, đến hai giờ rồi về.”

Bánh bao đã bắt mắt vì anh nói sang chuyện khác, lại càng bắt mắt hơn... “Sư phụ lại uống rượu lái xe? Cảnh sát bắt được sẽ bị thu và hủy bằng lái đó, hơn nữa, như vậy rất nguy hiểm.”

Anh cười xoa đầu cô: “Được rồi, anh sai anh sai rồi, lần sau không dám nữa.”

Tháng hai ở thành phố A, thời tiết se lạnh. Nhưng cũng không ảnh hưởng đến chợ đêm náo nhiệt phồn hoa, hai bên đường chật kín quầy hàng, thậm chí còn có những cửa hàng đơn sơ chỉ trải một miếng vải bố trên mặt đất, Thù Tiểu Mộc rất là thích, vừa đi vừa xem, đi dạo nửa ngày cô mua được một cái khăn quàng cổ caro đen trắng, anh cũng không thúc giục, yên lặng đi theo.

Được nửa đường thì anh cần đi toilet, lúc gần đi dặn Bánh bao đừng đi xa. Bánh bao dĩ nhiên cũng sẽ không đi xa, cô chạy tới chạy lui giữa những quầy hàng, thấy trước một cái sạp có ba bốn người vây quanh, Bánh bao rất tò mò, cũng chen vào. Bên trong cũng là một công ty dầu gội đầu đang quảng cáo sản phẩm của mình. Trên quầy hàng bày rất nhiều loại trang sức nho nhỏ, món nào cũng cực kỳ tinh xảo.

Chủ quán là một người phụ nữ tóc vàng ba mươi tuổi, thấy có người đến cô ta rõ ràng càng quảng cáo hăng say hơn: “Mọi người đến xem đi, những thứ trang sức này đều là phần thưởng miễn phí đó.”

Bánh bao cầm vài cái lắc tay lên xem, những thứ này kỳ thật không đáng giá lắm, là loại mặt hàng thường xuyên nhìn thấy trong các cửa tiệm đồng giá hai tệ, nhưng Bánh bao lại thích mấy thứ này: “Phần thưởng miễn phí là sao?” Cô hỏi chủ quán.

Người phụ nữ tóc vàng kia lại càng nhiệt tình: “Mấy thứ này là quà tặng miễn phí, ở đây có chỗ để cào thưởng, cô bé có thấy không? Cào trúng cái gì thì lấy cái đó.”

Tuy rằng Bánh bao rất ngờ nghệch, nhưng cô cũng biết trên đời không có bữa cơm nào miễn phí: “Vậy mọi người kiếm tiền bằng cách nào?”

Người phụ nữ tóc vàng thần nhiên: “Chúng tôi chỉ tuyên truyền cho công ty, để mọi người đều biết đến sản phẩm dầu gội đầu này.”

Vì thế Bánh bao cầm một tấm vé cào lên, thuận tay cào ra, phía trên viết phần thưởng của cô — ba bình dầu gội đầu, mỗi bình hai mươi lăm đồng.

@_@

Chủ quán vừa thấy, lập tức cầm ba bình dầu gội đầu bỏ vào túi cho cô: “Ai nha em gái này thật may mắn, mới cào đã trúng ba bình, nào, mỗi bình hai mươi lăm đồng, tổng cộng bảy mươi lăm tệ.”

Bánh bao rất kinh ngạc: “Còn phải trả tiền sao?”

Chủ quán vừa thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, bốn người qua đường vốn đang lựa hàng cũng trở mặt, năm người hung dữ nhìn cô: “Cô mua hàng có thể không trả tiền à? !”

“Tôi... tôi mua cái lắc tay này được không?” Bánh bao vẫn rất thức thời — cô sợ mấy người kia đánh cô.
>_

Người phụ nữ và mấy người qua đường Át Giáp Bính Đinh thấy mặt cô lộ vẻ e ngại, càng thêm hung ác: “Ngay từ đầu người ta đã nói nếu cào thì phải lấy hàng, cô nghe không hiểu à? !”

Vì thế người ngờ nghệch như Bánh bao cũng mơ hồ cảm thấy mình đã bị lừa, mấy bình dầu gội này không có nhãn mác hay bao bì gì, thực sự đáng giá hai mươi lăm đồng sao? Còn bắt người ta mua đến ba bình, để làm gì chứ? ! Khổ nỗi mấy người bên cạnh đã bắt đầu tiến lên: “Thất thân làm gì? Mau đưa tiền đi!”

Bánh bao do dự, cuối cùng vẫn thấy nên bỏ tiền cho rồi, cô sợ mấy tên này đánh cô, càng sợ Thánh Kỵ Sĩ thấy thì xấu hổ chết mất.

Lúc cô đang lấy ví tiền, có người đè tay cô lại, sau đó kéo cô ra sau lưng. Bánh bao ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Thánh Kỵ Sĩ, cao 1m89, giống như cây trụ sắt đứng trước gian hàng, Bánh bao chỉ nhìn thấy bóng anh, cô rất cuộc cũng hiểu được vì sao trong phim điện ảnh lẫn truyền hình bảo tiêu đều phải khí vũ hiên ngang, đầu trâu mặt ngựa — khiến người được che chở cảm thấy an toàn! >_

“Đòi tiền? Để tao cho chúng mày!” Anh lạnh lùng mở miệng, mấy người mới lúc nãy còn hùng hổ trước quán, lúc này cũng hơi lúng túng, dù sao người cao nhất trong bọn họ cũng chỉ đến ngực anh. Bánh bao cũng rất sợ hãi, xưa nay cô không phải là một người cá tính, cho dù hiện tại đã có chút góc cạnh, cô vẫn cảm thấy thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Cho nên cô nhẹ nhàng kéo tay áo Thánh Kỵ Sĩ: “Sư phụ, bỏ đi.”

Anh cúi đầu kéo tay cô ra: “Không sao đâu.”

Người qua đường Giáp Át Bính Đinh bắt đầu lớn gan hơn: “Đừng xen vào việc của người khác!” Bọn họ quay đầu ra hiệu chung quanh, rất nhiều người đi lòng vòng gần đó liền bắt đầu vây lại, xem ra có đến hơn

mười người. Bánh bao càng sốt ruột, lúc đầu cô lo lắng cho mình, hiện tại cô lại lo lắng cho sư phụ nhà mình: “Sư phụ, dù sao cũng chỉ mấy chục tệ... bỏ đi...”

Anh lại áp sát đám Giáp Ất Bính Đinh kia, vẻ mặt hung dữ đứng trước mặt bọn họ, bộ dáng kia cực kỳ giống chiến sĩ Hoang Hỏa trong trò chơi: “Lên đi, để anh đây chơi đùa với chúng mày.”

Mà mấy người kia nhìn nhìn anh ta, cuối cùng ả tóc vàng buồn bực vẫy tay: “Bỏ đi bỏ đi!”

Người chung quanh đều giải tán, anh kéo Bánh bao đi ra, tuy rằng Bánh bao thở phào, nhưng cô vẫn còn sợ hãi: “Sư phụ... Làm Tiểu Mộc sợ muốn chết! Bọn họ đông người như vậy, sư phụ còn dám chọc bọn họ, nhờ mà đánh nhau...”

Anh vỗ vỗ đầu cô: “Không đánh nhau đâu, mấy chỗ chợ đêm này vốn lộn xộn nên bị sở quản lý rất nghiêm, bọn họ vốn không dám gây chuyện. Nếu thật sự đánh nhau, quản lý thị trường và cảnh sát nhân dân sẽ lập tức đến đây, bọn họ làm mấy chuyện này vốn đã chột dạ, chỉ muốn giữ thể diện hù mấy người sợ phiền phức mà thôi. Nhóc không muốn vì mấy chục tệ mà gây chuyện, chẳng lẽ mười mấy người bọn họ lại muốn vì chút tiền ấy mà đến cục cảnh sát một chuyện?”

Bánh bao vẫn hơi sợ: “Nhỡ đâu?”

Anh cười sờ đầu cô: “Nếu lỡ có chuyện... thì sư phụ đi bệnh viện nằm một thời gian.”

Bánh bao hoảng hốt: “Sư phụ đánh không lại bọn họ sao?”

Anh bày ra vẻ mặt đương nhiên: “Đánh không lại bọn họ có gì phải ngạc nhiên, sư phụ cũng không phải Vương Tiến Hỷ*...”

(* Một anh hùng Trung Quốc được tôn xưng là con người thép, lấy thân mình thay máy lọc dầu. Xin lỗi các bạn, nhắc tới chuyện dầu mỡ mình lại bực mình nên chỉ chú thích như vậy thôi, muốn biết thêm các bạn tra GG.)

Bánh bao... =_=_|||

Hai người đi dạo tới rạng sáng, chợ đêm tan, anh quay lái câu lạc bộ lái xe ra, cùng nhau đi về. Bánh bao ngồi trên ghế phụ, đêm hôm khuya khoắc, đi cùng xe với một người đàn ông không rõ nhân thân, cô không hề sợ hãi lúng túng, lại rất vui vẻ: “Sư phụ chúng ta đi đâu đây?”

“Tối chỗ sư phụ, dù sao bây giờ nhóc cũng không thể quay về trường học.” Anh vẫn hút thuốc như cũ, xe chạy trên đường nhựa, vô cùng vững vàng. Ánh đèn đường hoặc là đèn xe thi thoảng lại lọt vào trong xe, tạo thành những vệt loang lổ đủ hình đủ kiểu trên người anh, mùi khói nhân nhạ tản ra, yên tĩnh nhẹ nhàng.

Bánh bao tựa lưng vào ghế ngồi, kỳ thật cô rất mệt, nhưng không ngủ. Anh đi tới dưới lầu khu nhà, vào cửa hàng tiện lợi mở cửa 24/24 mua ít đồ, Bánh bao đi theo, nhìn mấy món đồ trong tay anh, hơi khó hiểu: “Sư phụ ăn chưa no à?”

Anh ôm một đồng mì ăn liền, miến gạo linh tinh: “Ăn như vậy làm sao mà no, chẳng đủ nhét kê răng! Con không bằng ăn mì ăn liền một mình!”

Bánh bao cảm thấy rất xấu hổ —— cô thật sự ăn rất no rồi! >_

” Trong tủ lạnh nhà sư phụ có đồ ăn không?”

“Ai biết, anh không thường ăn cơm ở đó.”

“Vậy sư phụ lấy bao chân giò hun khói kia đi, trở về Tiểu Mộc nấu giúp sư phụ.”

“Nấu cái gì, chế nước sôi là được rồi.”

“Chỉ sợ lát nữa sư phụ lại đói bụng!”

“Cũng được.”

Về nhà mở cửa, anh đi tắm rửa.

Bánh bao chạy tới chạy lui trong phòng bếp, hình như vì anh không không thường tới đây, trong tủ lạnh chỉ còn lại một ít lạp xưởng, thịt khô linh tinh, nhưng lại có rất nhiều bia. Trong phòng bếp đầy đủ mọi dụng cụ, bàn ghế bếp tủ đều rất sạch sẽ, khí đốt cũng không có vấn đề gì. Cô lấy lạp xưởng, thịt khô ra cắt thành lát, vừa dùng nồi nấu miến, vừa hấp lạp xưởng thịt khô, sau đó bỏ chân giò hun khói đã cắt lát vào nấu chung.

Khi Thánh Kỵ Sĩ tắm ra liền ngửi được mùi thơm: “Nấu gì vậy?”

Anh vào phòng bếp xem, Bánh bao cười: “Sư phụ nha, treo bánh trên cổ mà sư phụ còn lười cúi xuống ăn.”

Trong câu nói đã ẩn chứa sự chiều chuộng.

Sự thật chứng minh, Bánh bao quả thật quá coi thường Bang chủ đại nhân —— cô chỉ nấu hai gói miến, cắt một đĩa thịt hun khói và lạp xưởng. Anh lập tức ngón ngấu như sói như hùm sạch bách, sau đó hỏi: “Còn nữa không?”

Bánh bao : “Để Tiểu Mộc đi nấu thêm.”

Lần này cô mạnh tay, nấu luôn bốn gói miến, anh đứng ở bên cạnh nhìn chặc chặc lưỡi: “Hấp thêm chút thịt đi!”

= =

Bữa ăn xong xuôi, đã gần bốn giờ, Bang chủ đại nhân cảm thấy rất là mỹ mãn: “Mấy ngày nay ăn uống qua loa, chưa có bữa nào no như vậy!”

“Muốn ăn thì tự mình nấu đi, chỗ của sư phụ thật là đầy đủ, trong ký túc xá muốn tự nấu cơm còn không cho! Ngày nào cũng phải ăn hàng quán!” Bánh bao thấy anh thỏa mãn, bản thân cũng thỏa mãn, cô cúi người cười nhẹ thu dọn bát đĩa, Bang chủ đại nhân giúp cô bưng mâm vào phòng bếp.

Kỳ thật phần lớn đàn ông đều như vậy, dù khách khứa có quan trọng đến đâu, tới chỗ xa hoa cỡ nào, ăn cả một bàn Mãn Hán toàn tịch**, cũng chưa chắc bằng mấy gói mì ăn liền miến gạo đơn sơ, giống như bên ngoài hoàn phi yến gầy***, muôn hồng nghìn tía, cũng chưa chắc so được với người phụ nữ mặc tạp dề giặt quần áo nấu cơm của anh ta.

(**Mãn Hán toàn tịch: hay còn gọi là Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo của nhà Thanh và người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

***Hoàn phi, Yến sáu” (Hoàn béo, Yến gầy) để nói về sự đối nghịch về hình thể giữa mỹ nhân đời nhà Hán và mỹ nhân đời nhà Đường: Hoàng hậu Triệu Phi Yến của Hán Thành Đế nhỏ nhắn còn Dương Quý Phi của Đường Huyền Tông lại đầy đà. Câu này mang hàm nghĩa người đẹp nhiều như mây, đủ mọi loại hình.)

Tối hôm đó khi ngã ra giường, Bang chủ đại nhân cảm thấy mình quá mệt mỏi, tự dưng lại hơi đa sầu đa cảm.

34. Chương 34: Khi Bang Hội Lưu Manh Có Thêm Hủ Nữ

Lúc Thù Tiểu Mộc tỉnh lại, Thánh Kỵ Sĩ đã đi rồi, cô dọn dẹp phòng ngủ của anh xong mới trở về trường học.

Lắc lư trong trò chơi cả ngày, đến hoạt động thành chiến buổi tối đám sói trong bang hội bắt đầu lục tục lên mạng, những người chạy tới bang hội khác thăm dò cũng trở về, Uyên Ương sắp xếp việc chia đội, đến lúc này lão Thánh mới đăng nhập.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Mọi người lên YY, nghe con vịt chia tổ đội.

[Nguyên lão thế lực] Chân Phạm: Lão đại, mấy quản lý Hồng Tụ đường yêu cầu được tham gia Thế lực chiến.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: “Mấy người cấp sáu chín á? Thêm vào đi. Con vịt xem đội nào còn cần người, thì cứ thêm vào.”

[Thượng Thư thể lực] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Ủ.

Bánh bao cũng lên YY, trong một hàng dài ID cô chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy được [Mông Hồng Thiên Hạ] Thánh Kỵ Sĩ. Sau đó giọng nói của anh liền vang lên bên tai: “Hôm nay vẫn theo lệ cũ, tổ chức giành đàn tế, đội một phụ trách canh giữ ở đá truyền tống, đội hai tập hợp pháp sư đánh xa và cung tiễn thủ chờ ở ven sông nhỏ, bảo vệ đàn tế bên này, khi thấy ai định tiếp cận thì ra tay. Đội ba tập trung ở dòng sông nhỏ thông với đài tế trời, đội bốn bảo vệ đàn tế, đội năm canh đường nhỏ phía sau đàn tế, phòng ngừa có mấy kẻ yên lặng xâm nhập từ đó, đội bốn hỗ trợ đội năm. Nếu phòng tuyến thứ nhất bị phá, những người sống của đội một lại qua sông nhỏ hỗ trợ đội hai, phòng tuyến thứ hai sụp, đội một đội hai lại qua đường nhỏ hỗ trợ đội ba... cuối cùng sẽ kết hợp chiến đấu ngoài đàn tế.”

Giọng nói của anh xuyên qua tai nghe truyền đến, Bánh bao cảm thấy tim đập nhanh hơn, mãi cho đến khi anh gọi cô ba lượt, cô mới phản ứng, ấn F2 nói chuyện: “Dạ?”

Thánh Kỵ Sĩ: “Nhóc phụ trách tẩy đàn tế, có tình huống gì lập tức báo cáo.”

“Dạ.” Bánh bao cố gắng làm cho giọng nói của mình dịu dàng dễ nghe một chút, nhưng đối phương rõ ràng không để ý đến, lập tức an bài nhiệm vụ khác.

Thể lực chiến bắt đầu, Bánh bao đứng ở thạch bên cạnh đàn tế cổ, yên lặng tẩy đàn tế. Đội bốn phái một số thành viên qua chú ý động tĩnh bên đội năm, để lại cung tiễn thủ tuần tra xung quanh, dự phòng thích khách đánh lén, mấy kẻ nick đỏ bị bốn hệ thống phòng tuyến chặn bên ngoài, nơi này lại vô cùng im lặng.

Lần này liên minh Trác Tuyệt quyết định dốc sức, dùng binh lực cực kỳ đông đảo đến tấn công đài Tế Trời, nhưng phần lớn bang hội tham gia Thể lực chiến có một tật xấu — rất nhiều người không biết nên đi đâu, nên làm cái gì, khiến một số người sau khi chết đi sống lại không thể đuổi kịp quân chủ lực. Cho nên binh lực bọn họ tuy nhiều, cũng không tập trung như Mông Hồng Thiên Hạ, tự nhiên chất lượng cũng khó bằng. Đội bốn tẩy đàn tế, bắt đầu trợ giúp đội năm, công việc của đội năm rất nhẹ nhàng, dọn dẹp một ít cá lọt lưới rải rác từ bên đá truyền tống chạy tới, cho nên tuy rằng thực lực đội bốn đội năm không cao cho lắm, nhưng đối phó bọn họ cũng rất dư dả.

Đánh như vậy tới hơn chín giờ, Thể lực chiến đã sắp xong, liên minh Trác Tuyệt rút cuộc phát động tổng tiến công, bọn họ gần như dốc hết binh lực ủa tới đây, thề phải đoạt đàn tế cổ cho bằng được, lực lượng chiến đấu của Mông Hồng Thiên Hạ chậm rãi lui đến phòng tuyến thứ ba, trên YY giọng nói của anh vẫn bình tĩnh như cũ: “Tiểu Mộc nhóc đi tới mấy cái đàn tế mà liên minh Trác Tuyệt chiếm lĩnh xem có người không, không có ai thì tẩy đi.”

“A?” Bánh bao rất kinh ngạc: “Chẳng lẽ bọn họ không để người lại trông?”

“Có thể lắm, ” anh xoay chuyển trong đám người như trục lăn máy giặt: “Nhạc Bất Quần rất muốn thắng chúng ta . Đi đi.”

“Được rồi.” Bánh bao cười trên trán thú của cô, vội vàng chạy đi.

“A, sư phụ, đàn tế tại Thạch Lâm của bọn họ thật sự không có một bóng người!”

“Tẩy.”

[Thể lực chiến] Mông Hồng Thiên Hạ Thù Tiểu Mộc đang tình lọc đài Tế Trời Thạch Lâm, năm phút sau đài Tế Trời sẽ bị Mông Hồng Thiên Hạ chiếm lĩnh.

Có hai đội thuộc Trác Tuyệt bắt đầu quay về hỗ trợ đài Tế Trời Thạch Lâm, áp lực lên đàn tế cổ của Mông Hồng Thiên Hạ đột ngột giảm bớt.

Cuối cùng kết quả Thể lực chiến, Mông Hồng Thiên Hạ theo thường lệ chiếm cứ đàn tế cổ. vì trong Bang hội có thêm các em gái Cúc Hoa Tàn, rất nhiều sói đối không vội vã rời khỏi YY, bọn họ có chuyện quan trọng cần làm hơn cả Thể lực chiến — đùa giỡn các em gái!

Nhưng khi chế độ nói chuyện kênh từ người quản lý lên tiếng biến thành chế độ mọi người tự do lên tiếng, thì cả lũ sói đói đều ràn rụa nước mắt ...

[Hồng Tụ đường Lạnh Nhặt Như Cúc] Woa, tui đã phát hiện ra couple* đầu tiên trong bang hội rồi, Thánh Vịt! !

(*Nguyên văn là CP: couple, cặp đôi.)

[Hồng Tụ đường Lục Mập Hồng Gầy] Công nhận cặp này, cặp thứ hai hẳn là Phong Lưu Đạn Đạn!

[Hồng Tụ đường Cúc Hoa Khuynh Thành] Đợi chút, tui cảm thấy couple Thánh Vịt kia có vấn đề, còn Chân Phạm nữa nha? !

[Hồng Tụ đường Lạnh Nhặt Như Cúc] Ếc, vậy cho 3P đi? Hai công một thụ?

[Hồng Tụ đường Công Thụ Như Mộng] Con vịt ấy à, chỉ có hai công làm sao mà đủ? Tui cảm thấy đây là tổng thụ **, tổng thụ vạn năm! !

(**Tổng thụ: Dù ghép với ai cũng đóng vai thụ, đệ nhất thụ :lo

[Hồng Tụ đường Cúc Hoa Kêu Gọi] Tán thành, vậy con vịt là tổng thụ, bị mọi người công. Couple Thánh Phạm, vừa là công vừa là thụ... Oa hahaha...

[Hồng Tụ đường Vị Thủy Hồng Nhan] Tui cảm thấy người như con vịt, cho dù là tổng thụ, cũng có thể giả công?

[Hồng Tụ đường Cúc Hoa Kêu Gọi] Được rồi được rồi, cặp thứ ba, cặp thứ ba đi? Đây quả nhiên là một bang hội tràn ngập JQ nha... Ngao ngao

~[Hồng Tụ đường Cúc Hoa Khuynh Thành] Cặp thứ ba hẳn là Người Ngoài Hành Tinh và Tây Môn! ! Người Ngoài Hành Tinh là công, Tây Môn là tiểu thụ đáng khinh bỉ biến thái!

[Hồng Tụ đường Lạnh Nhặt Như Cúc]?

[Hồng Tụ đường Cúc Hoa Khuynh Thành] Mọi người nghỉ đi, Người Ngoài Hành Tinh mỗi ngày đều tẩy kiếm, không có việc gì liên đới ra tẩy thuộc tính, vừa có tiền là tẩy, không phải muốn tán công ác liệt, thì phải lo bảo trì vũ khí sao

[Mông Hồng Thiên Hạ Tây Môn Xua Chó] Tự chọc mù hai mắt!

[Mông Hồng Thiên Hạ Người Ngoài Hành Tinh] Chọc mù mắt!

[Mông Hồng Thiên Hạ Uyên Ương]...

[Thượng Thư thế lực] Tây Môn Xua Chó : Tui cảm thấy mình sắp sinh ra chứng sợ hãi phụ nữ.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: [Học máu] Chân Phạm, trong vòng hai giây ông lập tức lôi đám nhóc con này về Hồng Tụ đường!

[Nguyên lão thế lực] Chân Phạm: [Đập bàn gào khóc] Hiện tại mấy ông đã biết tui sống những ngày như thế nào chưa chưa chưa chưa —

...

Phản kích còn đang tiếp tục, một đoàn sói kể cả thủ lĩnh đều ủ rũ rời khỏi YY.

Bánh bao cũng hơi hủ một tẹo, nhưng rõ ràng cô không tán thành couple Thánh Phạm, cũng thoát theo.

>_

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt, trên diễn đàn bắt đầu xuất hiện truyện tranh bốn khung, nhân vật chính là Thánh Kỵ Sĩ và Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên, (Chân Phạm sau khi ở trong hội hứa hẹn mỗi ngày sẽ làm trâu làm ngựa cho các cô, đánh quái xách giày, đã được tha cho), đương nhiên chỉ là truyện tranh thôi, bang chủ và Thượng Thư đại nhân vẫn đủ độ lượng để chấp nhận, không thành vấn đề, vấn đề là đầu đề bộ truyện tranh kia... Đôi chim xao xuyên bên bờ ao, thấy chùa gõ mõ dưới ánh trăng. >_

Hình ảnh lại đáng khinh không chịu nổi... Bang chủ đại nhân tăng huyết áp ngay tại chỗ, Thượng Thư đại nhân cũng lật máy tính.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: [Khóc lớn] Đã đến lúc cưới vợ để chứng minh anh đây trong sạch ...

Anh nói.

Bang chủ đại nhân nhanh chóng hoạch định mục tiêu vĩ đại của anh ta, một ngày đẹp trời anh đại giá quang lâm Hồng Tụ đường, ẩn núp ở hang cùng ngõ hẻm cẩn thận quan sát tất cả các em gái một lần, cuối cùng anh quyết định —— Lục Mập Hồng Gầy, là cô ấy ! !

Đương nhiên cũng không phải vì em gái Lục Mập Hồng Gầy, kiếm khách cấp năm chín này rất ngây thơ đáng yêu, mà là... trong một đám ID này, người bình thường thật sự rất hiếm. Hơn nữa lấy một người cấp thấp cũng có cái lợi —— nghe lời.

Bang chủ đại nhân bắt đầu soạn kế hoạch theo đuổi.

35. Chương 35: Sư Phụ Có Việc, Chơi Một Mình Nhé

Theo đuổi con gái trong trò chơi, rất đơn giản cũng rất thực tế. Đầu tiên phải chọn một thời cơ tốt để xuất hiện, làm cho cô ấy kinh ngạc, tạo cảm giác tim đập thành thịch, tiếp theo bạn phải giúp cô ấy nhiệm vụ, nhớ kỹ phải chọn loại nhiệm vụ mà bạn có thể giết quái bằng một đao, để biểu hiện phong phạm đại thần.

Sau đó đương nhiên là mang cô ấy đi phó bản, nhớ là chọn BOSS hỏa lực không quá mạnh, đừng mới lần đầu tiên bạn đã mang cô ấy vào mấy cái chính bản khiến người ta nhức cả đầu như Ngô Đồng u cảnh, lỡ mà bị đánh chết thì không biết giấu mặt vào đâu. Chiều cuối cùng mới là tặng trang bị cho cô ấy, trong trò chơi này kỳ thật ngoại trừ bọn nam giả nữ ra, rất nhiều bạn nữ đều rất tự trọng, dưới tình huống tình cảm đôi bên chưa chín mùi mà tặng trang bị, nhiều lắm cũng chỉ thể hiện bạn đang rắp tâm bắt lương mà thôi.

Cũng may mấy điểm này Bang chủ đại nhân đều nắm rất chắc —— anh xuất hiện vào lúc em gái Lục Mập Hồng Gầy mới tổ đội đi nhiệm vụ Tam Tiên Lục Ma, sau đó rất tự nhiên mời cô vào đội.

Hai người cùng nhau kêu thật lâu trong khu, nhưng không có ai nhập đội —— Bang chủ đại nhân vì thể giới riêng của hai người, đã từ chối tất cả yêu cầu nhập đội của người khác, bao gồm đồ nhi yêu quý nhà anh:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Đồ nhi ngoan, sư phụ có việc, tự mình chơi nhé.

Bánh bao khó hiểu:

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: [Đỉnh đầu hiện dấu chấm hỏi] Nhưng Mà sư phụ đang tìm người làm Tam Tiên trong khu vực mà?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc : Ế... Đó là tùy tiện gọi bậy chút chơi thôi.

Bánh bao không có thói quen lằng nhằng không buông tha:

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Ờ.

Vì thế Bang chủ đại nhân mang theo em gái Tiểu Lục cùng nhau làm nhiệm vụ, lúc bảo cô đi nhận nhiệm vụ, anh trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ:

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Không có ai vào, chúng ta làm đi.

Bé Lục không hề biết lời này đáng khinh cỡ nào:

[Đội ngũ] Lục Mập Hồng Gầy: Để em đi nhận nhiệm vụ.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Ừ.

Cận chiến vĩnh viễn là nơi hoang hỏa, thích khách những môn phái giáp cứng da giày thể hiện oai phong, quái nhiệm vụ vừa ủa ra, anh chạy qua một vòng liên chết sạch. Em gái Tiểu Lục nhìn cái mảy con quái

hung thần ác sát với mình ở dưới tay anh thì chẳng khác gì cái trảng, lúc này mới cảm thấy dù anh ta là công hay thụ, ít nhất chức bang chủ này cũng không phải hư danh. = =

Ngựa của em gái Tiểu Lục rất nhỏ, chân ngắn chạy chậm, Bang chủ đại nhân cũng không thúc giục, chậm rì rì lắc lư đi theo sau cô, bao nhiêu JQ trong đất hoang, cũng lắc lư như thế này mà ra. >_

Cô nam quả nữ cùng một đội, lại không có lời nào để nói, không khí khó tránh bắt đầu mập mờ, Bang chủ đại nhân cũng không nóng nảy, làm lại nhiệm vụ vô số lần—— nhận nhiệm vụ —— đánh quái —— giao nhiệm vụ —— lại nhận nhiệm vụ, cứ tiếp tục quá trình như vậy.

Làm nhiệm vụ Tam Tiên Lục Ma cũng không mất thời gian cho lắm, tốc độ bình thường thì mất khoảng 20 phút, nhưng nếu làm Tam Tiên xong còn làm tiếp nhiệm vụ ngày, luyện tập võ nghệ vân vân, thì rất tốn thời gian. Lúc ấy Bánh bao đang dạo quán ở thành Tây Lăng, vẫn kiếm đạo cụ giá thấp để thu mua như cũ, cô là một thích khách mãn lực, chiến trường mới là thế giới của cô, không ai kêu đi phó bản, vì thế cho dù mãn cấp, cũng khá thanh nhàn.

Thỉnh thoảng cô lại xem vị trí của Thánh Kỵ Sĩ trong bảng Bạn tốt, hôm nay hình như anh không đi dã chiến, dựa theo sự biến hóa của địa điểm, dĩ nhiên là đang ngoan ngoãn làm nhiệm vụ tuần. Bánh bao cảm thấy hiếm khi anh tự giác như thế, nên cũng không quấy rầy anh.

Đi dạo không thú vị, một loạt quầy hàng hoá thành tinh linh cỏ kia lại làm cô cảm thấy mỗi mệt. Bánh bao cưỡi ngựa đi dạo ở Trung Nguyên, trong lúc vô tình đã từ thành Tây Lăng dạo đến suối hoa đào Giang Nam. Cô cũng không tính toán đoạn đường này dài bao nhiêu, chỉ chậm rãi nhìn cỏ xanh mây trôi, bão cát hoa đào, người trong bang ai đi phó bản thì đi phó bản, ai vào chiến trường thì vào chiến trường, ai yêu đương thì yêu đương, ngay cả Tử Diệp cũng có Mạn Đà La dất đi làm nhiệm vụ, giống như mảnh đất hoang này không liên quan gì đến cô. Ặc, không, vẫn có liên quan——

[Bạn tốt] Người Ngoài Hành Tinh nói với bạn: Bé Tiểu Mộc, giúp anh xem có thức ăn cho ngựa giá rẻ không, tốt nhất là hộp kiểm.

(*Trong Thiên Hạ 2 có thể dùng hộp kiểm để tăng điểm kinh nghiệm cho ngựa.)

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Vỗ về] Đồ nhi yêu quý, cho bình máu lớn đi.

Ngựa Bánh bao còn đang lắc lư đi về phía trước:

[Hệ thống] Gởi bán một cái Thần Nông bách thảo tập thành công.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Không mang bình lớn, dùng đỡ đi.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Ngửa đầu cười to] cảm ơn đồ nhi

~[Bạn tốt] người đối Người Ngoài Hành Tinh nói: Không có loại nào rẻ, nhưng em có nguyên liệu, anh có thể tự làm hộp kiểm.

[Bạn tốt] Người Ngoài Hành Tinh nói với bạn: [Giơ tay] Cho hai phần!

[Bạn tốt] người đối Người Ngoài Hành Tinh nói: 15 lượng vàng một phần, hai phần 30 lượng.

[Bạn tốt] Người Ngoài Hành Tinh nói với bạn: [Ngậm miệng] Được rồi, cũng có lời hơn thức ăn cho ngựa, cho anh một phần trước đi.

Khi đi đến đá truyền tống suối hoa đào, Bánh bao đột nhiên nảy ra một ý, cô xem bảng Bạn tốt, sư phụ đang ở trong cốc Hình Thiên làm nhiệm vụ ngày, ẩn thân truyền tống qua. Chiến sĩ Hoang Hỏa không nhìn thấy thích khách ẩn thân, cô ôm cây đợi thỏ ở gần đá truyền tống, lát sau đã nhìn thấy hoang hỏa mặc bộ Thăng Đẳng, vác trường đao, dùng khinh công Bạo Tẩu xoạt xoạt xoạt chạy tới. Không ở cùng đội ngũ, không thể đánh BOSS nhiệm vụ, cô lén lút theo đuôi Thánh Kỵ Sĩ, nghịch ngợm như đứa bé lén người lớn ăn kẹo.

Khi đó người làm nhiệm vụ ngày không nhiều lắm, một lúc sau, cô liền thấy cô gái tên Lục Mập Hồng Gầy kia, mỗi lần nhận nhiệm vụ, chiến sĩ Hoang Hỏa sẽ tiến lên, chạy vài vòng quanh BOSS. Cô ấy không hề xuống ngựa —— giống như lúc Bánh bao làm nhiệm vụ tuần trước kia.

Bánh bao đột nhiên cảm thấy rất không vui, cảm giác này thật kỳ quái, trước kia Thánh Kỵ Sĩ kéo Bối Khả Khả cô chưa bao giờ cảm thấy như vậy, bởi vì mọi người đều là người chơi, anh cũng phải dạy đồ đệ kiểm danh vọng, cho nên dù Bối Khả Khả thỉnh thoảng lại lạnh lùng công kích cô, cô cũng chưa bao giờ để bụng.

Mà hiện tại, Lục Mập Hồng Gầy chỉ làm nhiệm vụ tuần với anh, cô lại bực bội không vui.

Bánh bao đứng sau lưng anh gửi tin:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ, chúng ta cùng đi chiến trường đi?

Chiến sĩ Hoang Hỏa Trước mắt đang đánh BOSS Chi Kim, lúc đánh xong lên ngựa mới trả lời cô:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đồ nhi yêu quý, sư phụ có chút việc, nhóc đi cùng con vịt hoặc là lão Mạn nhé.

Bánh bao yên lặng đi theo sau anh, cô đang ở trạng thái ẩn thân không thể dùng khinh công, cũng không thể lên ngựa, không theo kịp anh, chỉ có thể chậm rãi tụt lại. Trong khung tán gẫu, cô dùng giọng điệu hoàn toàn không để tâm trả lời:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Dạ, vậy cũng được.

Vì thế Bánh bao không đi theo nữa, cô ẩn thân ngồi bên cạnh đá truyền tống ở cốc Hình Thiên, nhìn anh và cô bé kiểm trách kia từng chuyển từng chuyển truyền tống từ cốc Hình Thiên đến hồ Ngũ Sắc. Cho đến cuối cùng anh không truyền tống tới nữa —— nhiệm vụ ngày đã làm xong , dĩ nhiên cũng không cần đến cốc Hình Thiên nữa. Bánh bao biết bọn họ đã đi luyện tập võ nghệ rồi, đây là một nhiệm vụ nằm trong chuỗi nhiệm vụ tuần. Nhưng cô không đi theo, từ khi nào cô lại biến thành kẻ thích theo dõi người khác chứ? Trước máy tính, Bánh bao cười trào phúng.

Nếu bạn lỡ yêu một người, bạn sẽ làm thế nào?

Nếu hỏi Tử Diệp câu này, cô ấy sẽ nói với bạn —— mình sẽ nói cho anh ấy biết; nếu hỏi Kham Dương Lôi Lôi, cô ấy sẽ trả lời —— mình sẽ theo đuổi anh ấy. Mà nếu hỏi Bánh bao thì sao?

Cô chỉ có thể im lặng dõi theo anh ta.

Kỳ thật như vậy rất là ngốc, cô cũng biết, chính là không thể thay đổi được. Cho nên bạn thấy đấy, Bánh bao chính là Bánh bao, mặc kệ biến thành như thế nào, cũng không thay đổi được sự thật này.

36. Chương 36: Nước Ấm Luộc Bánh Bao

Trong trò chơi có rất nhiều chuyện tổn công tổn sức, nhưng nói đến việc tổn công sức nhất, thì không việc nào bằng theo đuổi con gái. Trước mắt Bang chủ đại nhân đang làm cái chuyện tổn công tổn sức này, nhưng anh làm rất thành thạo —— hoạt động trong bang hội hằng ngày đều giao cho con vịt, kinh tế thì giao cho Tiểu Mộc để ý, cho nên mỗi ngày anh đều ở cùng ‘bà xã’ của mình, đợi đến mười một giờ “bà xã” thoát, anh còn có thời gian đi cùng ‘bà xã’ của người khác. >_

Xét thấy chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của chiến sĩ Hoang Hỏa, trong bang hội cũng không có ai oán giận, kỳ thật có bang chủ phụ nhân cũng không tệ, đối với một bang hội toàn những tên lưu manh mà nói, việc này coi như là tia nắng bình minh rạng đông. Cho nên đám lưu manh vẫn giữ thái độ ủng hộ.

Sự thật chứng minh, ánh mắt của bang chủ đại nhân rất sắc bén, bé Lục Mập Hồng Gầy tuy rằng thao tác không thuần thục lắm, nhưng cô rất nghe lời, kêu đi hướng Đông tuyệt đối không đi hướng Tây, bảo đánh chó tuyệt đối không đánh gà, đúng là lựa chọn vợ hiền tốt nhất của đàn ông. Cũng không biết từ khi nào cô ấy cũng bắt đầu quen với việc vừa vào trò chơi liền nhận được tin mời vào đội của bang chủ Hoang Hỏa, kỳ thật đất hoang quá mức rộng lớn, có người nắm tay cùng đi qua vùng đất bạt ngàn hoa thơm, mây bầy bão cát, cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

Cho nên Hồng Tụ đường cũng chậm rãi không bàn tán về couple Thánh Phạm nữa, bọn họ bắt đầu quen với hình ảnh Hoang Hỏa cấp sáu chín đi theo nữ kiểm khách cấp sáu mười bốn làm nhiệm vụ. Bọn họ cùng nhau làm nhiệm vụ Tiêu Dao, anh không ngừng nói cho cô biết phải bảo vệ thuyền hồ lô như thế nào, nói

cho cô biết làm sao để nhuộm tơ vàng, tơ tím, tơ đỏ, nói cho cô phải làm sao thì tinh linh phong thủy mới xuất hiện, quái trong nhiệm vụ Tiêu Dao xuất hiện ở đâu, từng chút từng chút một, giống anh dạy đồ đệ lúc trước.

Hoặc là bọn họ cùng nhau đi chiến trường, chiến sĩ Hoang Hỏa vẫn đi trước làm gương, em gái kiếm khách chạy theo sau ăn ké danh vọng. Thịnh thoảng Bánh bao gặp được bọn họ trên chiến trường, mặc kệ là địch hay là bạn, cô luôn ẩn thân yên lặng theo sau một đoạn, đến khi họ tới nơi đông người lại rời đi — cô sợ bị những môn phái khác nhìn thấy cô ẩn thân, như vậy rất là dọa người.

Nhưng lặp đi lặp lại nhiều lần, sớm muộn gì cũng có người nhìn thấy.

[Hệ thống] Một Giây Giết Ba Ngàn mời bạn vào đội, đồng ý / cự tuyệt?

Cung tiễn thủ và đạo sĩ đến một cấp bậc nhất định có thể nhìn thấy thích khách ẩn thân, khi đó Bánh bao đang cực kỳ đáng khinh bám đuôi Hoang Hỏa và em gái kiếm khách, bị phát hiện cô rất ngượng ngùng. Vào đội ngũ của Một Giây Giết Ba Ngàn, anh ta lại không nói câu nào, vẫn chạy loăng quăng giết người như cũ, Bánh bao luôn giữ khoảng cách với Ba Ngàn, một là vì cung tiễn thủ chạy thật sự quá nhanh, hai vì lòng cô đang rất bất an.

Đến khi vào chiến trường, Một Giây Giết Ba Ngàn lấy danh nghĩa đội ngũ xin đi chiến trường, cô và Một Giây Giết Ba Ngàn tự nhiên trở thành đồng đội, hai người men theo đường nhỏ đi qua, gặp được Thánh Kỵ Sĩ đã bật PK, bé Tiểu Lục vẫn leo đèo theo sau như cũ.

Một Giây Giết Ba Ngàn lập tức tấn công, Bánh bao vốn đi theo Một Giây Giết Ba Ngàn, lúc này liền bị Hoang Hỏa dùng chiêu đánh lan đánh văng ra, Bang chủ đại nhân làm như không thấy cô, cần cung tiễn thủ thật chặt không chịu buông, cung tiễn thủ liều mạng muốn kéo giãn khoảng cách.

Thù Tiểu Mộc cũng không xông lên, đứng nguyên tại chỗ, đột nhiên Hệ thống cảnh báo cô vừa trúng một chiêu Lưu Phong, cô mới hoàn hồn, ý thức được phía sau Hoang Hỏa, nay còn đi theo một cô kiếm khách tên Lục Mập Hồng Gậy. Phản ứng đầu tiên của cô chính là tung ám khí, thôi miên Tiểu Lục cấp sáu mốt, sau đó ẩn thân, dùng Ảnh Sát lại thêm một chiêu Tàn Ảnh kiếm em gái Tiểu Lục đã được đưa đi đầu thai miễn phí.

Đó là lần đầu tiên Bánh bao tự giết một người trên chiến trường, chuyện này không liên quan đến thao tác và trang bị — cấp sáu mốt đấu với cấp sáu chín, hạn chế cấp bậc không thể vượt qua, căn bản không thể so sánh được. Cho nên cô cũng không cảm thấy thỏa mãn gì cả, mà Thánh Kỵ Sĩ bên kia cũng đã giải quyết Một Giây Giết Ba Ngàn xong xuôi, chiến sĩ Hoang Hỏa cao lớn đi đến trước mặt nữ thích khách, sau đó Hệ thống nêu lên:

[Hệ thống] Thánh Kỵ Sĩ hung hăng đá cho bạn một cước.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Giang tay cười to] Đồ nhí kém cỏi!

Bánh bao đột nhiên liền cảm thấy rất tủi thân, nhưng cô không biết phải biểu lộ như thế nào.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Vỗ về] Ngoan, chơi đi nhé.

Chiến sĩ Hoang Hỏa vác cặp chùy chạy mất, Bánh bao còn đứng tại chỗ, quên cả ẩn thân. Vì vậy một Thiên Cơ bên phe địch chạy tới, chém mấy đao, nhanh chóng giải quyết cô.

Khi Thù Tiểu Mộc đứng lên tại nơi hồi sinh, trong kênh đội ngũ là một hàng chữ màu lam:

[Đội trưởng tổ đội] Một Giây Giết Ba Ngàn : Đang ở đâu?

Bánh bao yên lặng trả lời:

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Nơi hồi sinh.

Cô thật sự không ngờ Ba Ngàn sẽ trở về tìm cô. Thù Tiểu Mộc cảm thấy rất ngạc nhiên, nếu chuyện phát sinh với Thánh Kỵ Sĩ thì cô cũng không kỳ lạ cho lắm, nhưng với một kẻ cuồng sát trên chiến trường như Ba Ngàn, cô chưa bao giờ được nhận sự đối đãi đặc biệt đến vậy.

Chiến trường vẫn là chiến trường trước đây, từ trước đến nay cũng chưa từng thay đổi. Cô còn nhớ rõ ở đâu có mấy cái hàng rào, đánh chỗ nào thì ra phù BUFF chiến trường, chính là lá chắn che chở cô trước đây, đã đứng trước mặt người con gái khác, làm lá chắn cho người khác, trong đội ngũ tối nay, chỉ còn lại mình cô theo gót một cung thủ phòng ngự yếu ớt.

Cô thường xuyên nhớ tới nu hôn không tính là triền miên đêm đó, cô còn nhớ rõ hơi thở và sự ấm áp của anh, đôi khi một chữ tình, lại khiến người ta tổn thương sâu sắc, ngay cả đầu đất như Bánh bao cũng không may mắn thoát khỏi.

Em gái Lục Mập Hồng Gầy chậm rãi trở thành bang chủ phụ nhân được Mông Hồng Thiên Hạ công nhận, cặp đôi anh mở đường, em yểm trợ, người đánh trực diện kẻ đâm sau lưng trong chiến trường, đã chiến kìa đã chậm rãi biến mất khỏi sử sách đất hoang. Để lúc mang ‘bà xã’ ra ngoài không đến mức khó coi, mỗi ngày Bang chủ đại nhân đều mang theo em gái Tiểu Lục làm nhiệm vụ, đi phó bản, thỉnh thoảng anh cũng sẽ kêu lên Bánh bao, trong tổ đội anh còn ngọt ngào kêu bé Tiểu Lục là ‘bà xã’, lúc đầu Tiểu Lục còn hơi kháng cự, sau đó cũng chậm rãi quen dần. Cho nên trong đội thường xuyên nhìn thấy những dòng đối thoại như vậy:

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: [Hôn Môi] Bà xã, lượm đồ!

[Tổ đội] Lục Mập Hồng Gầy: Ồ!

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Bà xã, thả quả pháo kéo quái đi.

[Tổ đội] Lục Mập Hồng Gầy: Được.

...

Mỗi lần đi phó bản, có quy định ngầm là sẽ chia cho Tiểu Lục tất cả trang bị, dùng được thì dùng, không dùng được thì bán. Mỗi lần bang chủ đại nhân mang bà xã đi phó bản cấp năm mươi hai đều thích kêu Bánh bao —— có cô thì phó bản này sẽ rơi xuống rất nhiều bí tịch da dê, trăm lần như một. Mà lúc đó điểm kỹ năng của Bánh bao đã đầy, cô thậm chí có thừa kinh nghiệm để cho ngựa, cho nên mấy bí tịch này dĩ nhiên cũng chia hết cho Tiểu Lục.

Bánh bao rất ít khi thảo luận trong đội, đi phó bản xong liền rời khỏi đội. Hoặc là thu thập được thảo lấy quặng, hoặc ngơ ngác nhìn mấy cái tài khoản mở quán, hoặc là ngồi yên lặng tại một góc hoang vu nào đó, chờ đợi lần triệu hồi tiếp theo.

Có khi Bang chủ đại nhân cũng thúc giục cô:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đồ nhi kém cỏi, không thể cứ ù lì như vậy, thỉnh thoảng đi phó bản nuôi ngựa. Không có việc gì thì đi thêm mấy nhiệm vụ Nghịch Thiên, Bát Quái đi, thiên hạ sắp mở cấp 70, kiếm nhiều tiền mà ra cánh đỏ. Hiện tại cứ lơ là, đến khi ra cấp bậc mới thì nhóc phải vất chân lên cổ đó.

Bánh bao vẫn rất nghe lời như cũ:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Dạ.

Nhưng mà cô vẫn chỉ đi phó bản khi Bang chủ đại nhân gọi, có đôi khi cô chẳng làm cả nhiệm vụ tuần, nhiệm vụ ngày, cả nhiệm vụ kiếm tiền cũng không làm. Giống như thời gian bỗng dưng đình trệ, nữ thích khách mang ID Thù Tiểu Mộc có thể đứng một chỗ cả ngày, không nhúc nhích.

Bản thân Bánh bao cũng biết mình mất hồn mất vía, cô học giờ của mẹ mìn mà quên mang sách giáo khoa, đành chui xuống cuối lớp ngày người đến cuối giờ.

Bạn bè trong ký túc xá đều cảm thấy không bình thường, kỳ thật thỉnh thoảng than thở mấy câu làm mấy việc vớ vẩn thì không sao, nhưng nếu bạn ôm tô mỳ ngồi trước máy tính, mở phim lên coi còn không vui, thì đã thật sự thất tình.

Bánh bao dùng nĩa chọt chọt mấy sợi mỳ nóng hôi hổi trong đĩa, tắt bộ phim đã xem được một nửa đi, kênh bang hội của Mông Hồng Thiên Hạ sau bảy giờ rưỡi rất là náo nhiệt:

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: Bang chủ phụ nhân, làm ơn mở quốc khố 1-11 đi.

[Bang hội] Lục Mập Hồng Gầy: Ặc, cái đó không phải do mình quản lý.

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: Vậy phiền chị dâu nhờ lão Đại, ô ô ô, anh ấy không để ý tới em út gì hết.

[Bang hội] Lục Mập Hồng Gầy: Ừa.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: [Nhíu mày] Mời kim một lần, giao tiền thì mở.

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: [Khóc lớn] Chị dâu làm chủ cho thằng em với! !

[Bang hội] Lục Mập Hồng Gầy: Cũng chả bao nhiêu, anh xí xỏ cho cậu ấy đi.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Hừ, được rồi, nể mặt bà xâ!

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: [Giơ tay cười to] Cảm ơn chị dâu, chị dâu vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

[Bang hội] Lục Mập Hồng Gầy: Phì

~ không được ba hoa, cậu có còn dùng “vũ khí sắc bén” tiếp tục tấn công cúc hoa của tiểu thụ Tây Môn đáng khinh không?

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: [Khóc lớn]

[Nguyên lão thế lực] Tây Môn Xua Chó : Lật bàn!

...

Bánh bao cũng nhìn thấy những dòng này, cô không giống với Tiểu Lục, cùng tồn tại trong một bang hội, cô cố gắng nhiều kinh phí, đạo cụ như vậy, nhưng vẫn không gây ấn tượng cho người khác. Cô không thường nói chuyện trên kênh bang hội, không thường lên YY, không khoe ảnh chụp, nếu không bắt đắ dĩ thì không nhờ người khác giúp đỡ, QQ quanh năm ẩn thân, cho nên dù ở Mông Hồng Thiên Hạ, ấn tượng về Thù Tiểu Mộc trong mắt mọi người, cũng chỉ là một ID trong đất hoang đông đúc, nếu nhất định phải nói cô có gì đặc biệt, có lẽ cũng chỉ là một ID biết cách kiếm tiền, ra tay rộng rãi mà thôi, sự tồn tại cũng không quá mãnh liệt.

Cho nên cô đã quen yên lặng nhìn những dòng tin trên kênh công cộng, nếu không liên quan đến mình, thì không lên tiếng, mà hiện tại, cô dĩ nhiên càng không muốn lên tiếng. Bánh bao gặp một cọng mì nhét vào miệng, nhạt như nước ốc.

37. Chương 37: Việc Hạnh Phúc Nhất Thiên Hạ Đây

Bang chủ đại nhân vẫn vội vàng mang bé Tiểu Lục đi phó bản, bọn họ định chờ Tiểu Lục lên cấp sáu lần sẽ kết hôn. Khi làm nhiệm vụ mật thám cũng thường xuyên thiếu người, lúc này Bang chủ đại nhân sẽ gọi Bánh bao, hai người cũng không nhận nhiệm vụ, chỉ giúp Tiểu Lục đánh quái. Trong Bang hội cũng có người nói giỡn:

[Bang hội] Lục Mập Hồng Gầy: Mình xong nhiệm vụ rồi, cảm ơn Tiểu Mộc.

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trúng Trúng: Ha, chị dâu khách sáo quá, bé Tiểu Mộc là đệ tử đắc ý của lão Đại, cũng là đệ tử của chị dâu mà.

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Ngàn Hoa Tàn: Đúng vậy chị dâu, trước kia lão Đại cũng bóc lột Tiểu Mộc không ít đâu!

[Nguyên lão thế lực] Tây Môn xua chó: [Ngậm miệng] Chẳng lẽ về sau lão Thánh lập gia đình rồi, một nhà mấy miệng ăn cũng do đồ đệ phụ trách sao?

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Ừ

đây quả thật là một vấn đề rất nghiêm trọng. Đồ nhi yêu quý, nhóc có nguyện ý về sau dù bản cùng hay bệnh tật, sinh lão bệnh tử, đều thủy chung như nhất nuôi sống sư phụ và sư nương Tiểu Lục không?

Lúc ấy Thù Tiểu Mộc đứng ở Giang Nam trấn Vĩnh Trữ —— đó là nơi người chơi cấp sáu mấy nhận nhiệm vụ mật thám, cô đánh đi đánh lại vô số lần, cũng không tìm được câu trả lời thích hợp.

Mà bắt đầu từ ngày đó, Bang chủ đại nhân cũng không cần cô nuôi nữa, anh nói thành gia lập nghiệp mà dựa vào đồ đệ, không đáng mặt đàn ông. Phương thức nuôi gia đình của anh phi thường đơn giản —— mua mấy cái thẻ trò chơi rao bán trên mạng, khi đưa thẻ vào tùy tiện nhập một dãy số, dãy số này có thể biến thành các loại đạo cụ quý hiếm hoặc là tiền trong trò chơi.

Lực lượng người chơi xài “nhân dân tệ thần chưởng” rất nhiều, Bang chủ đại nhân nhanh chóng thoát nghèo, hơn nữa còn mua được một thanh trường đao Thiên Vực(1) và Thiên Vực đồng chùy, thành nhà giàu mới phát nổi danh Mông Hồng Thiên Hạ. Những người xài nhân dân tệ lâu ngày cũng sinh nghiện, Bang chủ đại nhân cũng không ngoại lệ —— anh thường xuyên vụng trộm đi xuống mua ít thẻ nạp tiền.

Bánh bao thường xuyên nhớ đến Hoang Hỏa mang cánh trắng, cầm vũ khí màu trước tím kia, bởi vì Hoang Hỏa nhà giàu mới nổi mang cánh đỏ, vũ khí màu vàng sẽ không ở bên cạnh cô từng giây từng phút nữa.

Cấp bậc của bé Tiểu Lục MM thăng rất mau, mỗi ngày cô “cẩn” một viên Hồi Linh đan, đi mật thám mười lần, nhiệm vụ hằng ngày, phó bản, nhiệm vụ tuần đều làm đúng giờ, thỉnh thoảng còn có người kéo đi đánh quái, tốc độ thăng cấp như vậy, không thể nói là không nhanh.

Mà Bánh bao thì chạy khắp đất hoang thu thập thảo dược đào quặng, Tinh Phẩm Hàng Vía Hè từng tiên đoán nếu một ngày đẹp trời nào đó Thiên Hạ núi lở đá lăn, khẳng định là do cô đào đất mà ra. Bánh bao giả điên —— ngoại trừ những kỹ năng sống cô không biết mình còn có thể làm gì. Kỳ thật nhiệm vụ này cũng không có gì đặc biệt, chỉ biết tìm kiếm không ngừng không nghỉ, không cần dừng lại giây phút nào. Mặc dù không ồn ào, lại âm thầm tìm khắp các ngõ ngách trong đất hoang.

Thỉnh thoảng cô gặp phải sư phụ mang theo bé Tiểu Lục du sơn ngoạn thủy, nếu không tránh được thì cô cũng chào hỏi, mà những lúc có thể tránh cô liền ẩn thân tránh đi. Nhiều lần như vậy, Bánh bao ù lì cũng bị Tử Điện ảnh hưởng, sinh ra thói quen chụp ảnh, chính là cả ngàn tấm ảnh kia đều cùng một kiểu, tất cả đều là ảnh chụp Hoang Hỏa, hoặc đứng hoặc ngồi, hoặc chiến đấu hoặc đi lại, rực rỡ màu sắc hoặc xám trắng. Nhưng cô cũng không giữ ảnh ra xem lại, mặc những tấm ảnh này lặng lẽ vùi sâu, lặng lẽ bị lãng quên trong thư mục nào đó.

Rốt cục Tiểu Lục cũng thăng cấp sáu lần, Bang chủ đại nhân phát thông báo trên diễn đàn Mông Hồng Thiên Hạ, ngày 18 tháng 3 hôn lễ diễn ra lúc 8 giờ rưỡi. Tất cả em gái trong Hồng Tụ đường đều ngoi lên mặt nước chúc tụng, đám trai ế trong Mông Hồng Thiên Hạ và Hồng Sắc Phong Viêm cũng chạy ra la liếm thuận tiện đùa giỡn các em gái, nhất thời tấm thiệp này phi thường náo nhiệt.

Thù Tiểu Mộc vẫn trốn trong góc tối, giống như nghề nghiệp sát thủ không bao giờ lộ diện của cô, yên lặng ẩn thân nhìn cảnh tượng mừng vui trên diễn đàn.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ.

Bên kia vẫn nhanh chóng trả lời như cũ:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đây.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ dẫn Tiểu Mộc đi phó bản cấp năm hai kiếm bí tịch da dê đi.

Bên kia im lặng một chút:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Éc... Hôm nay sư phụ đã mang Tiểu Lục đi rồi, kiếm bí tịch nhóc đi một mình cũng được mà.

Bánh bao cúi đầu xuống, tóc mái che nửa mắt, giường của Kham Dương Lôi Lôi nằm ngay cạnh bàn máy tính trong ký túc, lúc này cô ấy đang bắt chéo chân đọc sách chỉ cần quay đầu lại là có thể thấy hết biểu tình của Bánh bao.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Dạ.

Vì thế Bánh bao đi kiếm bí tịch một mình, nhưng đến khi vào phó bản cô lại không còn tâm tình đánh quái. Nữ thích khách cấp sáu chín ẩn thân tránh đám quái xanh xanh đỏ đỏ, chạy trên bậc thang xám trắng.

Đám BOSS nhiệm vụ đi tới đi lui, chúng nó không biết buồn vui, không có sinh mệnh. Bị giết là tất cả ý nghĩa tồn tại của bọn chúng. Cô không ngừng đổi mục tiêu, từng bước từng bước quan sát chúng nó, một lúc lâu sau trong khung tán gẫu hiện lên một hàng mật ngữ:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Được không? Nếu không sư phụ gọi Người Ngoài Hành Tinh đến giúp nhóc?

Khi đó Thù Tiểu Mộc đứng dưới đài có BOSS Hàn Sương, dẫm trên hình vẽ Bát Quái nhìn lên đỉnh đài, cô cố gắng làm cho giọng điệu của mình tự nhiên một chút:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Không cần đâu sư phụ, đệ tử tự đi được mà.

Tại mảnh đất hoang này, hoặc trong mỗi một trò chơi, hạnh phúc bạn theo đuổi là gì?

Trang bị? Thao tác? Uy danh?

Kỳ thật việc hạnh phúc nhất thiên hạ này, chính là chờ đến khi Max level xong thì không cần quan tâm đến chuyện gì nữa.

Bởi vì có người luôn thời thời khắc khắc che chở bạn, bạn mới có thể thoải mái thông dong như vậy.

[Bang hội] Lục Mập Hồng Gậy: Lúc kết hôn em mặc cái gì đây?

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Tùy em thôi, dù sao em có trần truồng anh cũng lấy.

[Bang hội] Lục Mập Hồng Gậy: [Đáp bàn] Em mặc Kiến Vũ(2).

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: [Nước miếng] Đùi! ! !

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: Tui thích mấy bé mặc đồ Dạ Hành!

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trứng Trứng: Tui vẫn cảm thấy bộ Bỉ Ngạn (3) được hơn. [Nước miếng] Đủ che ba chỗ!

[Bang hội] Lục Mập Hồng Gậy: = =

...

Thù Tiểu Mộc từ trên bậc thang đi xuống, trong kênh bang hội vẫn vô cùng náo nhiệt như cũ:

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Phì! Cầm miệng hết cho tui!

[Thượng Thư thế lực] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Mấy chuyện này tốt nhất là đi hỏi con gái, Tiểu Mộc, mau tới giúp sư nương chọn áo cưới.

Thù Tiểu Mộc đứng bên cạnh BOSS Kim Nguyên Thuật mạnh nhất trong phó bản cấp năm hai, người trong bang vẫn đang đợi câu trả lời của cô:

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Kinh Nga(4) đi.

[Bang hội] Lục Mập Hồng Gậy: [Xoay quanh] Đúng đúng đúng, tại sao trầm lại quên mất Kinh Nga nhỉ, ông xã, ngày mai em sẽ mặc Kinh Nga!

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Vậy anh đi gom Thất Diệp hoa, mai là mặc được.

[Bang hội] Lục Mập Hồng Gậy: [Hôn Môi] Cảm ơn ông xã!

Nữ thích khách ẩn thân đứng bên cạnh Kim Nguyên Thuật, nhẹ ấn lên cái nút cảm xúc phía trên màn hình, Hệ thống nêu lên: Bạn dịu dàng ôm lấy Kim Nguyên Thuật.

Nữ thích khách cấp sáu chín vươn hai tay ra, vô hồn ôm lấy con BOSS cao lớn, BOSS không nói gì, phó bản cũng vô cùng tĩnh mịch, trống trải không một bóng người.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Bà xã khách sáo quá.

Thù Tiểu Mộc rút khăn tay ra, quay lưng lại lau nước mắt, làm bộ như xì mũi.

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Tiểu Mộc, đang ở đâu đấy?

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Ặc, mình đang ở phó bản cấp năm hai kiếm bí tịch.

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Ha Ha, bạn xem bạn kia, ngây người ở phó bản cả tiếng đồng hồ rồi, có cần mình đến giúp không?

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Không cần đâu. Có chuyện gì vậy?

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Sư phụ bạn kết hôn, biết đưa quà gì đây?

Vấn đề này... Thù Tiểu Mộc đứng bên cạnh BOSS Kim Nguyên Thuật ngẩn người:

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: Mình không biết.

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: [Giơ tay cười to] Mình với Mạn Đà La đưa sư nương bạn một cái Lôi toàn, đưa sư phụ bạn một cái Nhật toàn, thấy được không?

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Diệp: = =

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Ha ha. Dù sao tên nhà giàu mới nổi kia cũng không thiếu tiền!

Thù Tiểu Mộc ngồi trên bậc thang trong phó bản tiếp tục ngẩn người, trò chơi này liền biến thành gameoffline. Nhưng chỉ một lát sau, không khí “Gameoffline” liền bị phá hỏng:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Còn chưa xong sao? [Nhíu mày] Đồ nhíu mày, nhóc không kém đến nỗi ngay cả đám quái trong phó bản cấp năm hai cũng đánh không lại chứ?

Thù Tiểu Mộc không biết nên trả lời anh như thế nào, lần đầu tiên cô nói dối anh:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Không phải, Tiểu Mộc... Tiểu Mộc chỉ đột nhiên không muốn kiếm bí tịch nữa.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Đổ mồ hôi lạnh] Anh sợ nhóc rồi, để anh mượn tài khoản con vịt đến giúp nhóc.

Trong lòng Bánh bao rối loạn, vừa đắng cay vừa ngọt ngào:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Không cần đâu... Sư phụ đang bận mà.

Rõ ràng đối phương không hỏi ý kiến của cô:

[Hệ thống] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên xin vào đội, đồng ý / cự tuyệt?

Lúc thầy thuốc mặc bộ Quyết Tuyệt(5) truyền tống đến cửa phó bản, Bánh bao đã chờ ở lối vào phó bản. Bang chủ đại nhân nhanh chóng BUFF cường hóa thuộc tính cho cô:

[Tổ đội] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: [Giơ tay] Chó cứng, lên!

Vì thế Bánh bao bắt đầu vùi đầu đánh quái, phó bản có thêm một người, đột nhiên không còn lạnh lùng hoang vắng. Thầy thuốc phía sau cũng có đủ thời gian dạy dỗ đồ nhi nhà mình:

[Tổ đội] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: [Vỗ vè] Chịu khó một chút đi, sao cứ đợi sư phụ thúc dục mới chịu vận động vậy! Phải thường xuyên đi chiến trường, kiếm lấy một bộ đồ chiến trường cấp bảy mươi, cũng an tâm hơn! Trang bị toàn thân cũng phải làm lại một lần, có rảnh thì gom lấy một bộ Không Thiên(6), về sau cố gắng mặc trang phục Thế Giới đi. Trang phục chiến trường không thể thăng cấp. Rảnh làm nhiệm vụ nhiều một chút, trang sức vòng tay gì đó, được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

[Tổ đội] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Không có việc gì thì đi phó bản với con vịt, lão Mạn, Tử Diệp, để dành một ít đá thuộc tính, đừng để đến lúc cần nâng cấp đồ đi mới đi mua thì tốn tiền lắm.

Bánh bao chỉ cầm đầu cầm cổ đánh quái, anh vừa bơm máu cho cô, vừa tiếp tục lải nhải:

[Tổ đội] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Thế nào, khuyên nhóc, nhóc còn giả chết à, nhóc tự coi lại mình đi, bảo nhóc kiếm cái đai lưng Khảm Thủy, đã lâu như vậy rồi nhóc còn chưa kiếm ra... Được rồi, sư phụ cũng biết số nhóc đen đủi đến khiến người ta điên tiết, nhưng dù sao cũng phải đi Kiếm Vực đánh thử một lần chứ!

Bánh bao hôm nay ngoan ngoãn lạ thường:

[Đội trưởng tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Dạ.

Bang chủ đại nhân lại không quen lắm:

[Tổ đội] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Hôm nay làm sao vậy? Đi học muộn bị bắt? Đi thi quay cóp bị thầy giáo mắng sao?

[Đội trưởng tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Đâu có.

Sau đó bầu không khí lại rơi vào im lặng, Thù Tiểu Mộc lấy hết can đảm, rút cục đánh ra dòng tin như thế này:

[Đội trưởng tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ... ngày mai sư phụ thật sự kết hôn với Tiểu Lục sao?

Bang chủ đại nhân lơ đãng:

[Tổ đội] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Sư phụ có thể không kết hôn sao, trên diễn đàn đã có cả truyện tranh của sư phụ và con vịt rồi ! !

Thù Tiểu Mộc không còn dũng khí đánh lời còn lại, cô từng có thói quen tâm sự tất cả mọi chuyện với anh, bao gồm cả những chuyện không thể nói với người khác, nhưng đến lúc này cô lại không có dũng khí nói cho anh biết—— cô yêu anh.

Thù Tiểu Mộc không biết đây có phải là sự khác nhau giữa một người đàn ông và sư phụ hay không, khi thân phận của anh từ sư phụ dịu dàng ấm áp biến thành một người đàn ông sinh động, nụ hôn kia đã đẩy bọn họ đi rất xa, không còn đường quay lại những tháng ngày vô lo vô nghĩ, thân mật khăng khít trước đây nữa.

[Tổ đội] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Lúc này sư phụ gom Thất Diệp hoa lỗ gom hơi nhiều, cầm đi đổi bộ đồ thời trang mà mặc.

Anh thỉnh cầu giao dịch, chuyển cho cô hai trăm hai mươi đóa Thất diệp hoa. Đây là đạo cụ thời trang trong thiên hạ, có thể thay thế danh vọng dùng để đổi đồ thời trang trong vòng nửa năm. Thù Tiểu Mộc nhìn đồng hoa kia thật lâu.

[Tổ đội] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Buổi tối ngày mai nhớ lên mạng nhé, làm phù dâu cho sư nương!

Hai mươi phút sau, phó bản năm hai chấm dứt.

[Tổ đội] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: [Vỗ về] Sư phụ đi nha.

Thù Tiểu Mộc chậm rãi đánh một chữ:

[Đội trưởng tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Dạ.

[Hệ thống] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên rời khỏi tổ đội.

[Hệ thống] Bạn tốt Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên thoát khỏi trò chơi.

38. Chương 38: Mãi Mãi Là Kẻ Ngốc

Bánh bao quyết định hôm nay kiên quyết không vào trò chơi, nhưng mà cũng phải làm chuyện gì đó giết thời gian đúng không?

Bánh bao cảm thấy nên giặt quần áo, nhòm một hồi lại không muốn giặt nữa, Bánh bao cảm thấy nên đọc sách, đọc nửa ngày cũng đọc không vô. Vì thế Bánh bao rất là cáu kỉnh, cô cảm thấy mình không nên phụ thuộc vào cái máy tính khôn kiếp, mạng Internet đáng nguyên rửa kia, đã biết rõ nguyên do khiến mình không vui, thì sao phải miễn cưỡng vào đó cười giả lả? Vì thế Bánh bao quyết định kéo Kham Dương Lôi Lôi đi ra ngoài dạo phố, Lôi Lôi rất là hoài nghi, nhưng vẫn niệm tình Bánh bao hiếm khi chịu tỉnh ngộ, liền đi cùng cô. Dạo hết một con phố, bảy mươi mốt cửa hiệu, Bánh bao cảm thấy chân hơi mỏi; dạo qua

hai con phố, Bánh bao cảm thấy đau chân; đi hết con phố thứ ba, Bánh bao cảm thấy chân sắp gãy; đi tới cuối con phố thứ tư, Bánh bao không biết cái gì gọi là chân nữa.

Hai người trở về, nhìn đồng hồ, mới bốn giờ chiều, hai người đi dạo hơn sáu tiếng đồng hồ, cũng vẫn còn quá sớm.

Bánh bao lại đi tới đi lui trong ký túc xá nửa ngày, cuối cô nghĩ mình nên mở máy tính lên xem tin tức, mở máy tính không nhất định phải vào trò chơi đúng không? Vì thế cô ngồi xuống bàn, đưa tay mở máy tính lên.

Bánh bao không có hứng thú gì đối với ngôi sao, thời sự, đi tìm tiểu thuyết Võng du*, sau đó phát hiện đa số nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Võng du đều là ngựa đực, cô đổi qua nghiên cứu nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết, sau đó phát hiện dù nhân vật nữ chính có thể thậm chí nào cũng có đại thần** kè kè sát bên. Cô quăng tiểu thuyết Võng du qua một bên, lục tìm mở tiểu thuyết trong máy tính, sau đó cô phát hiện tất cả tiểu thuyết trong máy tính đều là ngôn tình, Bánh bao đột nhiên chán đọc ngôn tình, vì thế cô quyết định xem phim, nhưng cô tìm hơn mười bộ phim, dù là phim kinh dị cũng có những tình tiết ngôn tình. Bánh bao cảm thù đến tận xương tủy, lên mạng cầu cứu, xin một bộ tiểu thuyết không có nhân vật nữ chính.

(*Tiểu thuyết Võng du: tiểu thuyết nói về game online, nhân tiện, bạn đang xem võng du.:)]

**Đại thần: ngôn ngữ mạng Trung Quốc, nghĩa là thần tượng.)

Một lát sau cô nhận được rất nhiều câu trả lời của đám bạn bè nhiệt tình trên mạng, Bánh bao cảm động ràn rụa nước mắt, cẩn thận cảm ơn từng người, sau đó bắt đầu nghiên cứu mở tiểu thuyết không có nữ chính này. Cô lần lượt ngâm cứu từng cuốn, phát hiện quả nhiên là không có nữ nhân vật chính — bởi vì mở tiểu thuyết này đều là đam mỹ ***! ! >_

(Tiểu thuyết Đam mỹ: hay tiểu thuyết BL, mô tả tình yêu của hai người con trai.)

Vì thế Bánh bao chuyển con trở qua biểu tượng khởi động trò chơi, cô nghĩ mình chỉ lên xem một tí, chỉ liếc mắt một cái thôi, lý do là người không đến, ít nhất cũng phải đưa lễ vật đến, đợi tới lúc họ sắp kết hôn cô lại thoát!

Nữ thích khách cấp sáu chín rớt cuộc cũng tìm được lý do đăng nhập.

[Bang hội] Lục Mập Hồng Gậy: Ông xã, vậy anh mặc cái gì?

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Không cần phiền phức như vậy.

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: [Giơ tay] Mặc đồ thời trang trông mới long trọng, long trọng mới chứng minh lão Đại coi trọng chị dâu và hôn lễ này.

[Bang hội] Vó Ngựa Diên Cuồng: Thành ý, thành ý nha lão Đại.

[Nguyên lão thế lực] Tây Môn Xua Chó: Đương nhiên nếu lão Thánh thật sự không thích đồ thời trang, cũng có thể mua một bộ, tui tình nguyện mặc giúp ông, dù sao chúng ta cũng là anh em, nếu tôi không giúp ông thì ai giúp đây, đúng không...

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Tui khinh! Bà xã thích bộ nào?

[Bang hội] Lục Mập Hồng Gậy: Hoang Hỏa mặc Kiếp Hỏa là đẹp nhất.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Vậy thì Kiếp Hỏa.

...

Những dòng tin tức vẫn liên tục chạy trong kênh Bang hội, Bánh bao lật lật mấy cái kho hàng của mình, vẫn tìm không ra món quà nào thích hợp. Sau đó Bánh bao mới bừng tỉnh—— kỳ thật hôn lễ của anh, mình cũng đâu cần tặng quà:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Ngửa đầu cười to] Đồ nhi yêu quý

~Tuy Bánh bao đang rất rất buồn, nhưng vừa thấy bộ dạng của tên này cô liền biết chắc chắn chả có chuyện tốt lành gì:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ cần gì ạ?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Ngửa đầu cười to] Đồ nhi yêu quý, sư phụ kết hôn, nhóc định tặng quà gì đây?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Ặc... Sư phụ, [Chột dạ] Kỳ thật đệ tử định gửi tin chúc mừng ... >_

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Giận] Sư phụ thương yêu nhóc đến thế mà nhóc nỡ làm vậy sao? ! Thôi cứ như vậy đi đồ nhi, nhóc đưa sư phụ một cái ngọc bội Vĩnh Hằng đi? [Chột dạ] Tiền của sư phụ vừa mới trút hết vào cặp Thiên Vực gần rồi, hiện trong túi chỉ còn lại 1 bạc 20 đồng. [Ngậm miệng]

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : = =

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đồ nhi yêu quý

~[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Trước kia ngọc bội Vĩnh Hằng sư phụ làm nhiệm vụ lấy được đã đưa cho ai rồi?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Nhiều em út như vậy, không nhớ rõ đưa cho ai nữa. [Ngậm miệng]

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : = =

Cho nên, Bánh bao có muốn giận con người này cũng giận không nổi.

Ngọc bội Vĩnh Hằng là đạo cụ Hệ thống mới ra, thuộc tính hoàn toàn rác rưởi, nhưng nó có một ưu điểm — nếu viết tất cả thuộc tính của nó thành một hàng, sẽ tạo thành dãy số 5201314. Chính đặc điểm này khiến nó thành vật tình yêu trong đất hoang. Đương nhiên nếu không có dãy số này, bạn có ném nó xuống đất thì một kẻ gà mờ cấp mười cũng không thèm liếc mắt nhìn nó. Nhưng sau khi có dãy số này, giá trị của nó tăng gấp trăm lần.

(*5201314: Ngôn ngữ mạng Trung Quốc, đọc gần giống như Tôi yêu bạn trọn đời trọn kiếp.)

Bánh bao nhớ ra hình như mình chưa làm nhiệm vụ này, cô lên mạng tìm cách làm nhiệm vụ lấy ngọc bội, đường đi nước bước đều không thành vấn đề, nhưng cuối cùng cần tìm một NPC phía sau núi ở Hình Thiên cốc. Để đến đó cần phải đi qua một cây cầu gỗ, chỉ sơ ý một chút sẽ ngã xuống núi tan xương nát thịt, kỳ thật yêu cầu về thao tác của nhiệm vụ này cũng không cao lắm, nhưng đối với người như Bánh bao mà nói thì đúng là khinh người quá đáng . Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Bánh bao nhận nhiệm vụ này lâu lắm rồi mà vẫn chưa làm.

Buổi chiều hôm đó, Bánh bao ở Hình Thiên cốc nhảy à nhảy, sau đó lại ngã à ngã, Kham Dương Lôi Lôi ở bên cạnh nhìn nửa ngày, rốt cục nhịn không được nữa: “Này, muốn tự sát thì bà chạy lên tầng cao nhất đi, nhảy tới nhảy lui ở đây làm gì, không thành ý chút nào.”

Bánh bao đáng thương ngẩng đầu nhìn cô: “Tui nhảy không được.”

Cuối cùng người bên cạnh không nhịn được nữa đoạt lấy con chuột, điều khiển thích khách cấp sáu mươi chín phóng thật mạnh qua cây cầu gãy, thuận lợi nhảy tới trước mặt NPC. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ cô gõ đầu Bánh bao: “Nếu học hành cũng cố gắng như vậy, hiện tại chỉ sợ bà đã vào Bắc Đại Thanh Hoa*** rồi.”

(****Bắc Đại Thanh Hoa là hai trường đại học nổi tiếng của Trung Quốc.)

Đương nhiên nếu cô biết Bánh bao cố gắng như vậy chỉ để chuẩn bị quà kết hôn cho tình địch, e rằng không chỉ gõ đầu Bánh bao bằng tay.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Xong rồi, sư phụ đang ở đâu?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đến Yên Khâu đi.

Bánh bao ngoan ngoãn truyền tổng qua, giữa đồng cỏ xanh bạt ngàn, Hoang Hỏa cao lớn vác đao mà đứng, đôi cánh màu đỏ nhẹ nhàng mở rộng, đây là Hoang Hỏa đứng đầu bảng xếp hạng môn phái hiện nay, cũng Hoang Hỏa trong trí nhớ của cô.

Bánh bao đưa Vĩnh Hằng qua, đối phương vội vàng nhận lấy:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Vỗ về] Bao nhiêu tiền? Ngày mai sư phụ trả cho nhé.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : 2000 lượng vàng.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Đánh] Đồ nhi kém cỏi xấu xa, ngay cả sư phụ cũng dám gạt! !

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Ngửa đầu cười to] Đồ đệ ngoan, cho sư phụ mượn đỡ hai ngàn vàng trước đã. Tổ chức hôn lễ, sợ xảy ra tình huống gì bất ngờ.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Trong quốc khố, tài khoản cá nhân của đệ tử còn bao nhiêu tiền?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Ặc, chuyện này phải hỏi con vịt.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Sư phụ có thể lấy dùng tạm.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Giơ tay cười to] Đồ đệ ngoan, chuyện khiến sư phụ hạnh phúc nhất trong đất hoang chính là thu nhận được đồ đệ như nhé

~ được rồi, vì sư báo cáo kết quả công tác với sư nương trước đã, lát nữa nhớ tới tham gia hôn lễ nha.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Dạ.

Bánh bao liền đứng bên cạnh đá truyền tổng nhìn Hoang Hỏa truyền tổng rời đi, nhạc nền trò chơi bị tắt, cả đồng cỏ xanh bát ngát không một tiếng động, cô lẻ loi đứng đó, cảm thấy mình đúng là một kẻ ngốc.

Nhưng trong đất hoang này nếu thực sự có một người khiến bạn cam tâm tình nguyện làm kẻ ngốc, có lẽ cũng là một việc hiếm có.

Khi Bang chủ đại nhân đưa ngọc bội Vĩnh Hằng kia cho bé Tiểu Lục cũng chưa từng nghĩ đến, vì miếng ngọc bội thuộc tính rác rưởi khiến người ta tức lộn ruột này, Thù Tiểu Mộc đã ngã lên ngã xuống ở Hình Thiên cốc chín mươi bảy lần.

39. Chương 39: Hôn Lễ Của Bang Chủ Đại Nhân

Mỗi cô gái đều ôm ấp những ảo tưởng về hôn lễ của bản thân, nhưng trong đời thực vì những hạn chế chủ quan và khách quan mà phần lớn những ước ao này không thể toàn vẹn. Cho nên có rất nhiều cô bé ký gửi những mong ước lãng mạn của mình vào trong trò chơi, bé Tiểu Lục có lẽ cũng là một trong số đó.

Trên kênh Bang hội bang chủ đại nhân im hơi lặng tiếng, cô dâu Tiểu Lục thỉnh thoảng thò đầu lên kêu một tiếng, rồi lại lặn sâu xuống nước không thấy tăm hơi, nanh vuốt của Mông Hồng Thiên Hạ đào bới khắp đất hoang, cũng không phát hiện được chỗ hai người ẩn thân. Bên này mọi người đoán già đoán non, ở đầu bên kia, Bang chủ đại nhân cũng lo sốt vó.

[Bạn tốt] Lục Mập Hồng Gầy nói với bạn: Ông xã, đột nhiên em cảm thấy Kinh Nga hồng có đẹp, nhiều người mặc quá. Em đổi bộ khác được không?

Bang chủ đại nhân ngồi trước máy tính, vừa chơi vừa uống bia:

[Bạn tốt] Bạn nói với Lục Mập Hồng Gầy: Ừ, vậy em muốn mặc cái gì?

[Bạn tốt] Lục Mập Hồng Gầy nói với bạn: Em thích bộ Dung Hoa.

[Bạn tốt] Bạn nói với Lục Mập Hồng Gầy: Được, vậy thì Dung Hoa.

Cũng may trước đó Bang chủ đại nhân đã chuẩn bị, anh gửi một ít tiền trong trò chơi qua, bé Lục rất vui vẻ:

[Bạn tốt] Lục Mập Hồng Gầy nói với bạn: [Hôn Môi] Cảm ơn ông xã.

Đến bảy giờ, chỗ Bang chủ đại nhân lại xảy ra chuyện —— Quản lý tiệm Võ sò xám ở phía Đông thành phố L đánh nhau với người ta, bị công an bắt về đồn. Lúc gần đi Bang chủ đại nhân gọi tiểu thụ Tây Môn tới: “Kết hôn giúp tui.” Anh chỉ chỉ màn hình máy tính.

Tiểu thụ Tây Môn sợ hãi: “Lão đại, làm thế này... không tốt lắm đâu?”

Bang chủ đại nhân cầm áo khoác chuẩn bị đi ra ngoài: “Cô ấy muốn mua cái gì, làm như thế nào thì làm thế ấy, bí quá thì hỏi hỏi con vịt.”

Bang chủ đại nhân đi mất, tiểu thụ Tây Môn ngồi trước màn hình máy tính, kim đồng hồ chỉ đến tám giờ, hôn lễ liền tiến hành theo kế hoạch.

Tại tuổi hoa đào sau núi Giang Nam, tất cả thành viên trong Hồng Sắc Phong Viêm, Hồng Tụ đường dưới cờ Mông Hồng Thiên Hạ, lẫn bang hội Mạn Đà La đều có mặt đông đủ, có vài người quen bên Trác Tuyết cũng đến chúc mừng. Chiến sĩ Hoang Hỏa vác trường đao đứng trên đỉnh núi, dưới chân thác nước uốn lượn như dải lụa, phóng mắt xuống rúi, rừng hoa đào mệnh mông bạt ngàn. Cô bé kiếm khách nhu mì rúc vào lòng chiến sĩ Hoang Hỏa.

[Bang hội] Lục Mập Hồng Gầy: Ông xã.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: ần. Bà xã.

Mạng Internet kỳ thật rất buồn cười, phía sau những cảnh náo nhiệt phồn hoa, có khi bạn còn chẳng biết mình đã gả cho ai. Tiểu thụ Tây Môn như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than gõ bàn phím, bị đám quỷ Chân Phạm, Người Ngoài Hành Tinh, Một Đêm Phong Lưu Nhức Trúng Trúng sợ thiên hạ không loạn kia ép buộc đến mức sắp hấp hối, cuối cùng còn đòi PK, phải qua năm cửa, chém sáu tướng mới được ôm mỹ nhân về, tiểu thụ Tây Môn lật bàn, đây chính thời khắc để biểu hiện sự oai phong của lão Đại, khổ nỗi đây là lần đầu tiên Tây Môn chơi Hoang Hỏa, ấn phím không quen là một chuyện, cho dù thao tác thuần thục anh ta có thể đánh thắng nổi con vịt sao? Được rồi, cho dù anh ta được Hoàng Phi Hồng nhập xác qua ải con vịt, thì làm sao thắng nổi Mạn Đà La?

Vậy mà đám cảm thú bên cạnh còn hăng hái quạt gió thổi lửa:

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: Hắc Hắc Hắc, lão Đại làm gì hồi hử vậy, đêm xuân đáng giá ngàn vàng nha!

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trúng Trúng: [Giơ tay] Lão Đại đánh không lại có thể nhờ tui giúp đỡ, tui tình nguyện giúp ông nè, không chỉ giúp ông PK, còn tận tình động phòng giúp luôn.

[Bang hội] Vó Ngựa Diên Cuồng: [Trùng mắt] Hóng hót.

[Bang hội] Lục Mập Hồng Gầy: Ha ha, ông xã, nhìn anh kìa.

...

Tiểu thụ Tây Môn hận không thể tự thiêu, kết quả ngày đó, chiến sĩ Hoang Hỏa biểu hiện kém cỏi đến không thể tưởng tượng nổi, ngay cả Người Ngoài Hành Tinh, Chân Phạm cũng dễ dàng thắng anh, đối tượng PK, từ Mạn Đà La đến con vịt, lại từ con vịt hàng đến Chân Phạm, Người Ngoài Hành Tinh, cuối cùng quay lại từ đầu.

Tiểu thụ Tây Môn đổ mồ hôi như mưa, anh ta thậm chí bắt đầu ngẩng đầu nhìn ngắm chung quanh —— trần nhà này chỗ nào quang sơ đây thừng thất cổ không nhỉ...

[Bang hội] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ, có muốn kết hôn với sư nương cũng không cần kích động như vậy. Để đồ nhi đấu với sư phụ.

Vì thế đối tượng khiêu chiến biến thành Thù Tiểu Mộc, mà cô hầu như không hề công kích, chỉ ẩn thân cho có, lúc hiện thân chỉ dùng Bách Ảnh. Tiểu thụ Tây Môn điều khiển chiến sĩ Hoang Hỏa qua ải trót lọt, nhưng vẫn biết cô bé đồ đệ của lão Đại đã nhường mình, tuy rằng thanh danh một đời của lão Đại đã tan nát trôi theo dòng nước —— từ đó về sau rất nhiều người có ý kiến với Bang chủ đại nhân mà không dám biểu lộ ra mặt, hoặc không biết Bang chủ đại nhân chỉ nghe người khác nói đã coi Bang chủ đại nhân thành một tên nhà giàu mới nổi chỉ có trang bị không có thao tác. >_

Nhưng tốt xấu gì cửa ải này cuối cùng cũng đã qua.

Tiểu thụ Tây Môn lau mồ hôi lạnh ràn rụa trên trán, quyết định từ nay về sau sẽ đối xử tốt với cô bé đồ đệ này một chút, không ngờ trông có vẻ ngờ nghệch ngốc nghếch mà tâm tư cũng tinh tế như vậy. Nhưng khi anh ôm lấy bé Tiểu Lục ở trong đám ID tìm kiếm bóng dáng nữ thích khách, cô lại ẩn thân biến đi đằng nào mất rồi.

Có bà xã, truyện tranh trên diễn đàn rốt cuộc cũng không đề cập tới Couple Thánh Vịt nữa, mặc dù bé Tiểu Lục không phải quản lý của Mông Hồng Thiên Hạ, nhưng vẫn nghiêm nhiên ngồi lên thân phận bà chủ. Bang hội có phó bản, nhiệm vụ gì cũng đều kêu cô cùng đi. Khi bang chủ đại nhân rảnh rỗi cũng mang cô đi làm nhiệm vụ, phó bản, nhưng mà ... anh lại rất ít khi rảnh rỗi. = =

Trong kênh Bang hội đối tượng để mọi người một ngày ba bữa đúng giờ lôi ra đùa giỡn, ngoại trừ bang chủ, lại xuất hiện thêm một bang chủ phụ nhân, càng có vẻ vô cùng náo nhiệt. Sóng gió trước kia đã qua, Mông Hồng Thiên Hạ bắt đầu chậm rãi có các em gái gia nhập, tất cả đều phát triển theo chiều hướng tốt, có thể thấy được quyết định cưới vợ của Bang chủ đại nhân, đúng là một hành động sáng suốt.

Chính là có một người càng ngày càng ít xuất hiện trên kênh Bang hội, nếu cô không phải người cung cấp áo cơm cho Mông Hồng Thiên Hạ, nếu không phải Thế lực chiến, thành chiến mỗi tuần đều cần cười hì hì chia tay ra trước mặt cô, nếu không phải mỗi hoạt động bang hội tổ chức trên diễn đàn phía dưới có thêm dòng chữ “Thù Tiểu Mộc tài trợ” kia, có lẽ sẽ chẳng ai để ý tới cô.

Cô chưa bao giờ đùa giỡn sư nương, thậm chí còn tránh mặt sư phụ, có một ngày Bang chủ đại nhân rất là thắc mắc:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Có phải gần đây nhóc đều gác máy không? Hay là bạn đi phó bản.

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Ờ.

Đồ đệ thân yêu chỉ trả lời một câu ngắn gọn như thế.

Mà Bánh bao kỳ thật không có gác máy, cô mở cả chục tài khoản, bốn cái thu thập nguyên vật liệu, chạy khắp đất hoang cắt cỏ, đào cây, đào quặng, lượm bảo thạch. Sáu tài khoản khác đồng thời gác máy bán hàng.

Làm thương nhân vốn không có bí quyết, chỉ có không ngừng kiên trì.

Cô dường như trở lại thành Bánh bao trước kia, trầm lặng ít lời, một thân một mình, cả ngày chỉ giao tiếp với đồng đạo cụ ù lì không cảm xúc. Ngay cả chiến trường một thời say mê cũng rất hiếm khi đi. Thỉnh thoảng bị Bang chủ đại nhân lôi ra phó bản đánh quái giúp sư nương, cô cũng yên lặng vào, yên lặng ra, hầu như không hé răng. Nhưng mà thời gian cô lên mạng vẫn đều đặn quy cũ, cấp bậc kỹ năng sống của nữ thích cũng chậm rãi tăng tiến, mỗi ngày nhìn cỏ cây khoáng thạch sinh trưởng, lớn lên, héo tàn, bản đồ thu thập của cô cũng chậm rãi biến hóa, Bang chủ đại nhân thường xuyên thấy cô sau khi làm xong nhiệm vụ, nhưng cũng chỉ chào hỏi, không còn đi cùng nhau như trước.

Có một loại người giống như không khí trong đất hoang, có đôi khi cả một ngày khung mặt ngữ của cô trống trơn không có lấy một tin nhắn, ngoại trừ NPC thỉnh thoảng thông báo thì rất hiếm khi có người kêu tên cô. Loại người này ở đất hoang kỳ thật cũng không phải là số ít, Bánh bao cũng làm không khí như vậy một thời gian dài—— cho dù trong chín tài khoản của cô nhiều tiền tới phát mốc, cho dù ID của cô vững vàng chiếm vị trí số một trên bảng tài phú.

Đất hoang là một thế giới chỉ tôn trọng số liệu, thế giới vốn tạo thành từ hai số 0 và 1 này, dưới lớp áo khoác sắc sảo hoa lệ là những con số logic lạnh lùng, quang vinh sắp hàng theo một trật tự tuyệt đối chính xác. Số liệu ăn khớp, khiến người ta chỉ có thể nhìn đến hào quang trên bề mặt, dấu đi tất cả tịch mịch, đau thương đằng sau vinh quang.

Cho nên có lẽ rất nhiều ID nhìn cô như một đại thần hào quang rực rỡ, trên thực tế cô chẳng qua chỉ là thứ đồ bỏ đi đến chớ cũng không thêm.

40. Chương 40: Đi Ôm Đồ Đệ Của Anh Đi

Một ngày đẹp trời nào đó, em gái Tiểu Lục muốn đi phỏ bản Truyền Đạo tràng, kiên trì lời bang chủ đại nhân ra khỏi chiến trường, lúc ấy con vịt không lên mạng, trong bang cũng chẳng còn thầy thuốc nào rảnh rồi, Bang chủ đại nhân liền kêu gọi thầy thuốc và thích khách hỗ trợ, Bánh bao liền lôi Tử Điệp cùng đi.

Khi đó tài khoản của Tử Điệp mới cấp sáu tám, còn chưa ra cánh, cả ngày cô vội vàng thăng cấp, không có thời gian để thở, bé Lục vào Mộng Hồng Thiên Hạ chưa lâu, dĩ nhiên là không biết thầy thuốc suốt ngày cắm mặt vào phỏ bản này. Trong kênh đoàn đội nhất thời im lặng tĩnh mịch, không có ai nói chuyện.

Mạn Đà La và Bang chủ đại nhân đánh quái, mỗi người thủ một bên, Tử Điệp và Bánh bao thỉnh thoảng cũng chọt vào máy chiếu, thời gian còn lại thì tán chuyện vui vẻ.

[Bạn tốt] Tử Điệp nói với bạn: [Đánh] Còn tưởng rằng bạn đã ẩn cư chứ, gần đây trốn đi đâu vậy? Ngày nào cũng lên mạng, mà không thấy mặt mũi đâu.

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Điệp: Nào có, rõ ràng bạn lo phong hoa tuyết nguyệt*, trọng sắc khinh bạn vắng vẻ mình. [đập bàn]

(*Phong hoa tuyết nguyệt: chỉ tình yêu nam nữ.)

Bé Tử Điệp nghi hoặc:

[Bạn tốt] Tử Điệp nói với bạn: Tiểu Mộc, có phải bạn mới thất tình không? Tại sao mình cứ cảm thấy bạn đang miễn cưỡng cười vui.

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Điệp: Làm gì có, đang vui vẻ thuận lợi thế này, thất tình gì đâu!

[Bạn tốt] Tử Điệp nói với bạn: Không phải là tốt rồi, có chuyện gì thì tâm sự với mình nha, đừng để trong lòng khó chịu lắm.

[Bạn tốt] Bạn nói với Tử Điệp: Mau bơm máu đi, [Đánh] Mạn Đà La sắp chết rồi kìa! >__

[Bạn tốt] Tử Điệp nói với bạn: Hừ, đừng lo, anh ấy không dễ chết thế đâu.

Bánh bao vui đầu đánh quái, cũng không trốn sau lưng Thánh Kỵ Sĩ như trước kia, cái ID Hoang Hỏa này, lúc cô không thấy thì rất khó chịu, thấy rồi càng khó chịu hơn. Một đội năm người đánh tới cuối phỏ bản, BOSS rủ lòng từ bi rơi xuống một bộ châm Sát Na Phương Hoa, lại có thêm mấy thuộc tính áp dụng cho thầy thuốc trên cấp sáu tám, những thuộc tính khác cũng không tệ lắm. Bánh bao còn chưa kịp nói gì, đã thấy một hàng thông báo của Hệ thống:

[Tổ đội thông báo] Đội trưởng chia [Sát Na Phương Hoa] cho Lục Mập Hồng Gầy.

[Tổ đội thông báo] Đội trưởng chia [Ngự Phong Bào] cho Lục Mập Hồng Gầy.

[Tổ đội thông báo] Đội trưởng chia [Lăng Vân mang] cho Lục Mập Hồng Gầy.

Khi đó đội trưởng của tổ đội là Lục Mập Hồng Gầy.

Bánh bao cảm thấy hiềm khích giữa cô và sư nương có lẽ đã phát sinh vào lúc đó.

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Tiểu Lục, bạn nên phân Sát Na Phương Hoa cho Tử Điệp mới đúng, châm này rất khó ra.

[Đội trưởng tổ đội] Lục Mập Hồng Gầy: Ồ, tại mọi người không nói nên mình cứ tưởng không ai cần.

[Tổ đội] Mạn Đà La: Không sao không sao, phỏ bản này cũng không khó lắm, lát nữa vào thêm một lần cũng được mà.

[Tổ đội] Tử Điệp: Ồ ờ, đúng vậy, không sao đâu. Dù sao mình cũng đang rảnh rồi mà, vào chơi thôi.

[Đội trưởng tổ đội] Lục Mập Hồng Gầy: Đúng vậy, một cây châm thôi mà, đâu phải là thứ quý hiếm gì mà phải giành giật.

Nếu như việc này xảy ra trước kia, hoặc đây là trang bị Bánh bao muốn có, có lẽ Bánh bao sẽ bỏ qua, nhưng lúc này cô lại cảm thấy bức bối, người ta lịch sự nói không sao, cô ta lại cho là thật bảo mình “giành giật”, chằm chằm có đôi khi đánh cả tháng cũng không ra một cây.

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Bạn làm đội trưởng mà sao không tìm hiểu nhu cầu của những người trong đội? Bây giờ Tử Diệp còn yếu, bạn cũng nên chia cho cô ấy vài món trang bị để ép thuộc tính chứ.

[Đội trưởng tổ đội] Lục Mập Hồng Gầy: Không thấy mình đang chia sao? Sớm biết vậy mình đã mặc kệ không làm loại chuyện dễ gây mất lòng này. Ông xã, anh chia cho bọn họ đi.

[Hệ thống] Đội trưởng thoái vị nhường chức cho Thánh Kỵ Sĩ.

[Tổ đội] Tử Diệp: Mình đi trước.

[Hệ thống] Tử Diệp rời khỏi tổ đội.

[Hệ thống] Mạn Đà La rời khỏi tổ đội.

Bánh bao chưa bao giờ ảm ức như vậy, cô cũng rời khỏi tổ đội.

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Bạn thân à, mình không cần đi phỏ bần để ép đồ đâu, ông xã chuẩn bị cho mình đầy một kho hàng rồi, mỗi ngày mình đánh một bộ trang bị cũng dùng không hết nữa là. Vì bạn nói không có thầy thuốc nên mình mới theo vào chơi. Đừng tranh cãi với cô ấy, lão Đại sẽ khó xử đó. [Hôn môi]

[Bạn tốt] Mạn Đà La nói với bạn: Những thứ A Tử cần mình sẽ giúp cô ấy kiếm về, đừng so đo với cô ta.

[Bạn tốt] Mạn Đà La nói với bạn: 354*** là mật mã quốc khố của bang Mạn Đà La, về sau Tiểu Mộc muốn cái gì, nói với Tử Diệp một tiếng rồi tự đi lấy.

Hôm đó Bang chủ đại nhân không tỏ thái độ gì, nhưng từ đó về sau anh ta luôn tự làm đội trưởng.

Cho nên có đôi khi lập trường là một thứ thật đáng sợ, mà lập trường của phụ nữ càng đáng sợ hơn. Ai da, nói nhầm rồi, khi đó Tiểu Mộc còn chưa được xem là phụ nữ —— cô chỉ là cái Bánh bao mà chó cũng không thèm ngó tới. >_

Nếu chuyện lần này đối tượng không phải bé Tiểu Lục —— Phu nhân của Bang chủ đại nhân, có lẽ Bánh bao sẽ không canh cánh trong lòng, cũng như vậy, nếu người đề xuất không phải là đồ đệ yêu quý đặc ý của Bang chủ đại nhân có lẽ Tiểu Lục sẽ không cảm thấy mất mặt như thế. Mà nếu không có chuyện hôm nay, có lẽ cô cũng không quá khắt khe với Tiểu Mộc.

Thế lực chiến tối thứ Bảy, Bang chủ đại nhân uống hơi nhiều —— tháng trước anh phải đi nộp tiền bảo lãnh người quản lý tiệm mình đánh nhau bị cảnh sát bắt, vừa đến đồn cảnh sát anh liền thấy cả hai bên đều ở đó, anh vung tay lên chuộc cả hai thằng ra. Đối phương còn canh cánh trong lòng, nói nếu như không phải người của anh ỷ đông hiếp ít, chỉ bằng cái bộ xương khô kia làm sao có thể đánh mình thành như vậy. Bang chủ đại nhân giận dữ, dứ dứ nắm đấm to như cái nồi đất vào mặt đối phương, hung thần ác sát nói: “Chưa đủ lông đủ cánh đánh cái gì mà đánh, hử? Còn lải nhải anh dẫn cho một trận bây giờ!”

Đối phương thức thời ngậm miệng lại, sau đó mới ngạc nhiên hỏi: “Này, vì sao anh cũng bảo lãnh cho tôi?”

Bang chủ đại nhân nhún vai: “Năm trăm đồng một tên, vẫn còn lời chán.”

Anh ta nói cứ như là đang mua hàng giảm giá, đối phương . Cuối cùng người này lại thường xuyên đến tiệm của Bang chủ đại nhân tại thành phố L, lúc tiệm thiếu người thì cậu ta trông giúp, còn chủ động dọn dẹp, quét bụi pha đồ uống cho khách. Có ai hỏi, thì cậu ta thần nhiên trả lời là mình được anh Hán mua về.

Bang chủ đại nhân thấy cậu ta tuy còn nhỏ tuổi nhưng tay chân cũng nhanh nhẹn chịu khó, nhất là mới tí tuổi đầu đã biết lấy lòng các em gái, miệng ngọt như bôi mật, lôi kéo nhiều khách quen cho Võ sò xám. Hơn nữa hiện tại không có nghề ngỗng gì nên giữ cậu ta lại trông tiệm.

Thứ Bảy tuần này, cậu ta nằng nặc lôi kéo Bang chủ đại nhân đi ra ngoài uống rượu, ép hết ly này tới ly khác.

Bang chủ đại nhân say khướt lên YY, chỉ huy đám sói đói tấn công đài Tế Trời, sau đó trong mơ mơ màng màng Mông Hồng Thiên Hạ tự đứng lại đi đánh đài tế trời ở Thạch Lâm —— đó là nơi bang Thiên Tịnh Sa trường kỳ chiếm lĩnh. Khi đó tuy Thiên Tịnh Sa đối địch với Mông Hồng Thiên Hạ, lại không nghĩ tới đối phương bỏ Đàn tế cổ mà chạy tới Thạch Lâm chiếm địa bàn của mình. Mông Hồng Thiên Hạ so với Thiên Tịnh Sa đúng là người đông thế mạnh, mặc dù đối phương cảm thấy rất bất mãn, nhưng cũng tự động chuyển qua đánh Đàn tế cổ. Sau khi tẩy đàn tế xong Bang chủ đại nhân phun ta một câu khiến tất cả mọi người đều , anh nói: “Sao lạ vậy ta, đài tế trời ở Đàn tế cổ chuyển tới Thạch Lâm từ khi nào vậy...”

= =

Bánh bao một mực yên lặng lắng nghe giọng nói của anh, cô không thể khống chế lỗ tai của mình lưu ý từng câu từng chữ, thậm chí là kiểu chữ màu sắc của mỗi dòng anh viết trên kênh bang hội. Mỗi một lần giọng nói của anh vang lên trên YY, cô luôn mặt đỏ tim đập giống như kẻ trộm. Đã lâu lắm rồi cô mới gửi mật ngữ cho anh:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ : Uống ít rượu thôi, đi ngủ sớm một chút đi.

Bang chủ đại nhân vẫn nhanh chóng trả lời cô như cũ:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Vỗ về] Đồ nhi yêu quý yên tâm, sư phụ ngàn chén không ngã!

Thấy hai chữ không ngã, Bánh bao đột nhiên nhớ tới độ ẩm của vật thể cứng rắn đêm hôm đó, mặt Bánh bao càng đỏ bừng. Mỗi người đều có một bí mật không muốn để người khác biết, chỉ một mình yên lặng ngẫm nghĩ trong đêm. Đối với Bánh bao mà nói, anh chính là toàn bộ bí mật của cô, khiến cô cam tâm tình nguyện lưu luyến mảnh đất hoang này, cho dù làm một kẻ vô hình như không khí, đối với cô cũng là những kỷ niệm ngọt ngào.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đồ nhi yêu quý, lên YY hát đi.

Cái trò ca hát này, cũng giống như đóng góp cho bang hội, phải do bang chủ đi đầu làm gương. Bang chủ đại nhân hát bài Bá vương biệt cơ theo kiểu thanh xương**, Bánh bao cảm thấy ca sĩ cũng không hát hay đến như vậy —— ài, trong mắt người tình là Tây Thi mà.

(** Một kiểu hát kinh kịch chạy, không có điệu cụ, hóa trang của Trung Quốc.)

Bài hát kết thúc, trên YY ồn ã tiếng trầm trồ khen ngợi, kế tiếp có người đề nghị bang chủ phụ nhân lên sân, Bang chủ đại nhân lại không thêm để ý: “Tiểu Mộc, Tiểu Mộc đi ra hát bài nghe đi.”

Sau đó trên YY, liền thấy bang chủ phụ nhân rời khỏi kênh. Mọi người đều im thin thít, một lát sau mới có người nói nhỏ: “Hình như chị dâu giận rồi.”

“Lão Đại đêm nay ông phải quỳ gối giặt đồ rồi .”

“Lão Đại hiện nay đang thịnh hành hình phạt vác máy giặt đó.”

...

Phụ nhân chạy mất, bọn họ bắt đầu thúc giục con vịt, tối hôm đó con vịt hát một bài hát Giang Nam, giọng hát của anh ta dịu dàng mà trong trẻo, khiến ngàn vạn em gái mê mẩn, trên YY đầy tiếng than thở trầm trồ. Bánh bao càng tự ti, càng không dám mở miệng. Cuối cùng lục tục cũng có mấy cô gái ra hát, trên YY càng rầm rộ như mây, một hàng ID dài vênh tai ngồi nghe. Kỳ thật có vài người hát không được hay lắm, trích nguyên văn lời Bang chủ đại nhân là —— rút đầu cắm tai nghe, chờ hát xong rồi lại cắm vào gật đầu rồi rít khen: “Hay quá, hay quá.” = =

Bánh bao rất ít khi lên YY—— ngay cả QQ cô còn lười nói gì tới YY. Cho dù lên cũng giả chết cả ngày. Cô rất hâm mộ con vịt không biết bơi cũng xuống sông vẫy vùng, cô rất bội phục dũng khí của những người khác, nhưng cuối cùng chỉ đứng lắc lắc trên bờ không dám thử.

Mà Bang chủ đại nhân thì đang vội vàng dỡ bà xã nhà mình:

[Bạn tốt] Bạn nói với Lục Mập Hồng Gậy: Bà xã? Lên YY hát đi.

[Bạn tốt] Lục Mập Hồng Gầy nói với bạn: Hừ, trên YY có đồ đệ yêu quý nhi của anh là được rồi, gọi tôi làm gì.

[Bạn tốt] Bạn nói với Lục Mập Hồng Gầy: ... Vậy cũng giận à? Bà xã ghen tuông ghê quá. Đến đến đến, đừng tức giận nữa, ông xã ôm một cái, lên hát nha.

[Bạn tốt] Lục Mập Hồng Gầy nói với bạn: Đi ôm đồ đệ của anh đi.

[Bạn tốt] Bạn nói với Lục Mập Hồng Gầy: [Ngậm miệng] Không dám.

...

Rốt cuộc thì bé Tiểu Lục thì cũng lên YY lần nữa, cũng hát một bài, giọng hát rất bình thường, Bánh bao không nói gì nhưng cũng oán thầm trong bụng—— hát còn không hay bằng mình vậy mà dám ra đây bêu xấu.

Cho nên một khi phụ nữ đã thấy đối phương không vừa mắt, thì đúng là chuyện rất đau đầu.

Cuối cùng lại có người thúc giục Tiểu Mộc, nhưng Bánh bao vẫn ngại ngần giả chết, mặc cho người ta chọt tới chọt lui vẫn không chịu lên tiếng.

41. Chương 41: Luận Bàn Về Vấn Đề Dung Hòa Giữa Đồ Đệ Và Bà Xã

Bầu không khí ở Mông Hồng Thiên Hạ bắt đầu trở nên rất là kỳ lạ, ngoại trừ những kẻ có dây thần kinh to bằng dây điện như Người Ngoài Hành Tinh ra, đại đa số mọi người đều phát hiện sự bất thường này. Trong kênh bang hội nếu bang chủ phụ nhân đang nói, Thù Tiểu Mộc có phần khích cách mấy cũng tuyệt đối không lộ đầu ra. Cũng như vậy, cho dù bang chủ phụ nhân đang nói đến chủ đề quan trọng, một khi Thù Tiểu Mộc xuất hiện, thì dù toàn bang có gào thét tên cô, cô cũng sẽ lập tức lặn xuống nước.

Hai người hình như... quyết chí không đội trời chung...

Xung đột chân chính đã xảy ra vào một buổi chiều thứ Bảy nọ, người thu thập nguyên liệu trong đất hoang rất nhiều, Bánh bao đi một vòng lớn thấy tất cả thảo dược, vỉa quặng đều đang trong thời kì sinh trưởng, vì thế Bánh bao quyết định vào chiến trường kiếm chút danh vọng.

Chiến trường vẫn như trước, Bánh bao liếc mắt một cái liền quyết chí đi theo sau một chiến sĩ Thiên Cơ ăn ké danh vọng. Thiên Cơ này từ đầu đến chân đều sáng lấp lánh, khiến cho người ta nhìn một phát là muốn trộm tài khoản ngay. Cô canh me kẻ địch gần chết liền xông lên chém đầu. Tuy đối phương không hài lòng cho lắm, nhưng vì cô là con gái nên cũng không tỏ vẻ khó chịu.

Trên đường chém giết, gặp được bé Tiểu Lục mang ID đỏ thắm đứng ở Tây Doanh cướp cờ. Lúc ấy Bánh bao cũng không tính động thủ, nhưng Thiên Cơ ca ca phía trước cô rõ ràng đang chuẩn bị động thủ, bé Tiểu Lục mới cấp sáu tám, bộ Chính Dương còn thiếu cả áo và giày, làm sao có thể là đối thủ của gã Thiên Cơ “giàu xổi” này, mới chém một đao đã bay nửa thanh máu. Bánh bao cũng không thêm ẩn thân, yên lặng đứng bên cạnh, dĩ nhiên cô cũng không tính giúp đỡ Tiểu Lục —— trên chiến trường hai bên đối địch, làm sao mà giúp được, huống chi khi cô thấy nữ kiếm khách ông ọ kia té trên mặt đất, trong lòng còn âm thầm khoái trá.

Khụ, cho nên các bạn thấy đấy, Bánh bao này cũng không hiền lành cho lắm.

Bánh bao vẫn đi theo chiến sĩ Thiên Cơ toàn thân dát đầy RMB rêu rao khắp nơi như cũ, người ta giết người, cô chém đầu người, cực kỳ vui vẻ thoải mái. Nhưng rất nhanh đã xảy ra vấn đề —— bé Tiểu Lục dắt Bang chủ đại nhân chạy tới báo thù lấy mạng . >_

Bang chủ đại nhân xông lên lột da tên Thiên Cơ “giàu xổi”, cuối cùng Thiên Cơ “giàu xổi” không chịu nổi cặp chùy đồng với thanh trường đao của Hoang Hỏa, bị đuổi đi luân hồi, Bánh bao dĩ nhiên là không hề động thủ, nhưng người bên cạnh lại có ý kiến:

[Đội ngũ] Lục Mập Hồng Gầy: Ông xã, còn Thù Tiểu Mộc nữa! Thiên Cơ này đi cùng cô ta!

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Bà xã, trên chiến trường giết người và bị giết là chuyện bình thường, hơn nữa người giết em ông xã đã giúp em đuổi về chuồng heo rồi, đi thôi.

[Đội ngũ] Lục Mập Hồng Gầy: Trên chiến trường giết người rất bình thường, cô ấy đối địch với chúng ta, vì sao không giết?

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Cô ấy là đồ đệ của anh, đồ đệ theo anh từ cấp mười lăm tới cấp sáu chín, biết không?

[Đội ngũ] Lục Mập Hồng Gầy: Nhưng em là vợ anh mà! Anh đã lấy em trước sự chứng kiến của mọi người!

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Tiểu Lục, để anh nói cho em hiểu. Cô ấy là đồ đệ của anh, em là bà xã của anh, hai chuyện này không xung đột với nhau, đúng không?

[Đội ngũ] Lục Mập Hồng Gầy: Người kết hôn với em ở tuổi hoa đào ngày đó không phải là anh, đúng không?

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: ... = =. Ai nói vậy?

[Đội ngũ] Lục Mập Hồng Gầy: Là thao tác nói đó, em không biết lúc ấy ai dùng tài khoản của anh, ngay cả Người Ngoài Hành Tinh cũng đánh không lại. Em cũng không để ý đến chuyện này, chỉ là em cảm thấy nếu anh thật sự để ý đến em, anh sẽ không để cho người khác kết hôn dùm anh.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Em suy nghĩ nhiều quá rồi Tiểu Lục, lúc ấy anh thật sự có việc. Tài khoản của anh em biết mật mã, em có thể dùng bất cứ lúc nào. Quốc khổ Mông Hồng Thiên Hạ em cũng biết mật mã, mọi người trong ngoài bang hội đều biết em là bà xã của anh, em có chuyện gì bọn họ đều giúp anh chăm sóc em. Những thứ em muốn, từ đồ thời trang, trang bị, đạo cụ hoặc là tiền, chỉ cần em mở miệng anh đều có thể cho em. Anh hoàn toàn tin tưởng em mà, đúng không?

[Đội ngũ] Lục Mập Hồng Gầy: Thánh Kỵ Sĩ, anh là ông xã đầu tiên trong trò chơi của em. Em không cần chức bang chủ, cũng không cần trang bị danh vọng, em chỉ thích anh ở bên em. Em chỉ đơn thuần thích ở cùng với anh. Nhưng mà... Nhưng mà có đôi khi em không thể xác định vì sao anh lại chọn em, ở bên em.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Anh biết.

Trước máy tính, ngón trỏ của người nào đó khẽ vẩy, tàn thuốc lá lẳng lặng rơi xuống. Đúng vậy anh biết, anh biết hết tất cả, nhưng những thứ em muốn, anh không thể cho em.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Gả cho anh không vui sao Tiểu Lục?

[Đội ngũ] Lục Mập Hồng Gầy: Em không biết, em chỉ cảm thấy ở trong lòng anh có rất nhiều thứ quan trọng hơn em, ví dụ như Thù Tiểu Mộc, Chân Phạm, Uyên Ương, thậm chí là bọn Người Ngoài Hành Tinh. Em cảm thấy mình giống như vật trang trí của anh, lúc cần thì anh lấy ra cho mọi người xem.

[Đội ngũ] Lục Mập Hồng Gầy: Em xin lỗi, có lẽ trong trò chơi, em không nên nghiêm túc như vậy. Có lẽ em quá tham lam. Nhưng mỗi lần vào mục của Mông Hồng Thiên Hạ trên diễn đàn, có tấm thiệp nào không viết Thù Tiểu Mộc này Thù Tiểu Mộc nọ, trên thanh công hiến trong bang cũng toàn là tên Thù Tiểu Mộc, giống như bang hội này không có cô ta sẽ giải tán không bằng. Có đôi khi em nghĩ tại sao anh không trực tiếp cưới cô ta quách cho rồi.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Em nói bậy bạ gì đó.

[Đội ngũ] Lục Mập Hồng Gầy: Dù sao em cũng không thích cô ấy! Cô ấy cũng không thể nào thích em được!

Bang chủ đại nhân rốt cuộc cũng bắt đầu cảm nhận được cái gì gọi là có vợ khổ như ở tù, mà Bánh bao ở bên cạnh ngây người một lúc, nhìn Hoang Hỏa và nữ kiếm khách sóng vai mà đứng bất động không nói câu nào, tự thấy không thú vị, thức thời tiếp tục đi tìm vật chủ ký sinh.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: [Ngậm miệng]

[Đội ngũ] Lục Mập Hồng Gầy: Ông xã à.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Oi?

[Đội ngũ] Lục Mập Hồng Gầy: Nếu, nếu em và Thù Tiểu Mộc chỉ có thể giữ lại một người, anh sẽ giữ ai? Em sẽ không đi, em chỉ muốn biết em và cô ấy, ai có vị trí quan trọng hơn trong lòng anh.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Ngốc à, hai người căn bản không thể so sánh. Thôi không đi chiến trường nữa, đi nào, ông xã mang em đánh phỏ bản Đào Khê.

Bánh bao không gặp lại bọn họ trên chiến trường nữa, cô tiếp tục đuổi theo chiến sĩ Thiên Cơ làm người ta vô cùng muốn đổi nghề làm kẻ trộm kia, tiếp tục đi theo anh ta hưởng ké kinh nghiệm. Cuối cùng đối phương rốt cuộc nhịn không được mở miệng, nhưng cũng không có ác ý:

[Người xa lạ] Xuất Sắc Hơn Người nói với bạn: Hay bạn gia nhập bang của bọn mình đi?

Bánh bao cảm thấy người này thật vô lễ, người nghèo phần lớn đều ghét người giàu, mà Bánh bao cho dù là người giàu nhất Thiên Hạ, nhưng về bản chất vẫn gắn bó thân thiết với Khang sư phụ*, hầu hết bạn bè đều là người nghèo, cho nên giọng điệu cũng không dễ nghe cho lắm:

(*Khang sư phụ: Một loại mỳ ăn liền nổi danh của Trung Quốc.)

[Người xa lạ] Bạn nói với Xuất Sắc Hơn Người: Vì sao mình phải gia nhập bang của bạn.

Đối phương lại không hề bực bội—— Lão đại của liên minh Trác Tuyệt luôn nhẫn nại với các em gái xinh tươi:

[Người xa lạ] Xuất Sắc Hơn Người nói với bạn: Mình sẽ dành cả đời để đi giết người với bạn, giết đến khi Thiên Hạ đóng cửa.

Điều kiện tuy rằng không tệ, nhưng Bánh bao vẫn chưa mở mắt vì sắc đẹp —— chút dụ hoặc này rõ ràng không đủ để khiến cô ruồng bỏ sư phụ vô dụng nhà mình.

[Người xa lạ] Bạn nói với Xuất Sắc Hơn Người: Không.

Sau đó Bánh bao cũng không tiện đi theo anh ta nữa, liền bỏ rơi đồng RMB lóng lánh này, đổi một kiếm khách “giàu xổi” khác tiếp tục sự nghiệp ăn chực vĩ đại. >__

42. Chương 42: Backspace

Buổi chiều chủ nhật, thành chiến vừa chấm dứt, Mông Hồng Thiên Hạ liên tập hợp ba phân hội của mình rủ thêm cả bang Mạn Đà La cùng chụp ảnh gia đình. Địa điểm là bãi đất trống bên cạnh đá truyền tống ở Yến Khâu. Lão Đại yêu cầu tất cả thành viên lên mạng phải có mặt, Bánh bao tự nhiên cũng đến.

[Mông Hồng Thiên Hạ Thánh Kỵ Sĩ] Xếp hàng đi, dùng nút ‘đi thông thả’ sắp hàng chỉnh tề. Mẹ nó, người nào cưỡi ngựa thì đi xuống mau, không được mặc đồ thời trang, sau này biết ai ra ai. Trúng Trúng, sao ông còn còn ần thân, khốn kiếp, muốn chết phải không! Này này, không được dùng kênh trước mặt nói chuyện, lộn xộn lắm...

Trên YY cũng chỉ nghe tiếng Bang chủ đại nhân chốc chốc lại bảo bước lên trái, dịch qua phải, tiến tiến lùi lùi. Thù Tiểu Mộc xen lẫn giữa một đồng ID, yên lặng nghe giọng nói thô lỗ kia bực bội chửi má nó trên YY.

[Mông Hồng Thiên Hạ Thánh Kỵ Sĩ] Tên Người Ngoài Hành Tinh kia, ông đừng uốn éo trước mặt Tiểu Cúc nữa, được rồi được rồi tất cả đứng yên, đừng nhúc nhích.

[Mông Hồng Thiên Hạ Thánh Kỵ Sĩ] Tiểu Mộc đi qua đứng bên cạnh Con Vịt.

Bánh bao yên lặng đi qua đứng bên cạnh Con Vịt.

[Mông Hồng Thiên Hạ Thánh Kỵ Sĩ] Ừm, nhóc qua đứng bên cạnh Chân Phạm đi, bảo Chân Phạm buff cho nhóc chiêu Long trận, vì sao nhóc lại nhỏ xíu như vậy chứ...

Vì thế Bánh bao liền đứng bên cạnh Chân Phạm, cùng tổ đội Chân Phạm, được buff Long trận, nữ thích khách cuối cùng cũng cao lên được một chút.

[Mông Hồng Thiên Hạ Lục Mập Hồng Gầy] Ông xã, em muốn đứng bên cạnh anh.

Giọng của Tiểu Lục vang lên trên YY, nũng nịu đến chảy nước nhưng Bang chủ đại nhân cũng không bị sắc đẹp che mắt:

[Mông Hồng Thiên Hạ Thánh Kỵ Sĩ] Đang chụp ảnh gia đình mà, cứ đứng nguyên tại chỗ đi, đợi lát nữa chúng ta chụp riêng nhé.

[Mông Hồng Thiên Hạ Lục Mập Hồng Gầy] Dạ.

Chụp ảnh gia đình xong, mọi người bắt đầu chụp tự do. Bé Tiểu Lục bám dính lấy Bang chủ đại nhân, hai người chụp rất nhiều ảnh, hoặc ôm, hoặc cầu hôn, hoặc là ngồi sát vào nhau, vô cùng ân ái.

Thù Tiểu Mộc không thích tham dự những hoạt động như thế này, giống như cô cảm thấy YY rất là âm ỷ. Nhưng cô vẫn ở lại giữa một đồng ID— những khoảng thời gian có thể danh chính ngôn thuận ngồi nhìn anh như vậy không nhiều lắm. Nên dù tốc độ mạng có chậm lại một ngàn bốn trăm giây, Bánh bao vẫn đứng yên tại chỗ— tuy cô không cùng tổ đội với anh, nhưng ít ra hai người vẫn xuất hiện trên cùng một khung hình.

[Mông Hồng Thiên Hạ Thánh Kỵ Sĩ] Tiểu Mộc, đừng ngồi nữa, đến chụp một bức với sư phụ đi.

[Mông Hồng Thiên Hạ Lục Mập Hồng Gầy] Ông xã, để em chụp với hai người.

Bánh bao liền cảm thấy mất hết hứng thú, cô ấn F2:

[Mông Hồng Thiên Hạ Thù Tiểu Mộc] Em không chụp đâu, hai người chụp đi.

[Mông Hồng Thiên Hạ Thánh Kỵ Sĩ] Ài, sao lại không hòa đồng thế, lại đây.

[Mông Hồng Thiên Hạ Lục Mập Hồng Gầy] Người ta không muốn chụp thì thôi, không muốn chụp thì biến đi chỗ khác đi, choáng chỗ muốn chết.

Bánh bao không muốn tranh cãi. Không phải vì cô đột nhiên biến thành thánh mẫu, cũng không phải cô e ngại bang chủ phụ nhân kiều ngạo này. Chỉ là nếu gây ồn ào lên thì chỉ có Thánh Kỵ sĩ khó xử mà thôi.

[Mông Hồng Thiên Hạ Thánh Kỵ Sĩ] Tiểu Lục!

[Mông Hồng Thiên Hạ Lục Mập Hồng Gầy] Sao chứ?

Bánh bao liền rời khỏi Yến Khâu.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đừng để ý tới cô ấy nữa, chúng ta đi phó bản đi.

[Hệ thống] Thánh Kỵ Sĩ mời bạn vào đội, đồng ý / cự tuyệt?

Bánh bao vào đội, hai người cùng đi phó bản cấp năm hai. Bánh bao rất hưởng thụ những khoảng thời gian ở bên cạnh anh như thế này. Đôi lúc cô cảm thấy tình yêu thật là vô lý khó chiều, cô cũng rất muốn trở lại những ngày vô lo vô nghĩ trước kia. Nhưng cho dù cô rời khỏi mảnh đất hoang này, lưu lạc đến chân trời góc bể, nỗi tương tư trong lòng vẫn triền miên dai dẳng không thôi.

Cho nên... dù mỗi ngày ở Mông Hồng Thiên Hạ dài như một năm, cô vẫn cố gắng trụ lại đến cùng. Chỉ để mỗi khi Thế lực chiến có thể nghe được giọng nói của anh, khi chụp ảnh thấy được ID của anh mà thôi.

Một khi đã bước đi... Thì không biết dùng lý do gì để trở lại.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Gần đây nhóc làm sao vậy? Không vui à?

Bánh bao yên lặng nhìn hàng mật ngữ màu tím kia cô đột nhiên rất muốn thổ lộ tất cả, giống như trước đây có thể tâm sự với anh mà không giấu diếm điều chi. Vì thế cô gõ vào khung hội thoại: sư phụ, em yêu anh, em không muốn làm đồ đệ của anh nữa. Sau đó bấm Backspace.

Sư phụ, em thích anh, vô cùng vô cùng thích. Backspace.

Sư phụ, nếu em nói rất muốn kết hôn với anh trong trò chơi, anh sẽ lấy em chứ? Backspace.

Thù Tiểu Mộc thật sự không biết nên nói gì, sư phụ ơi, pháp luật luôn khuyến khích thành khẩn sẽ được khoan hồng, nhưng nếu em thật sự thẳng thắn, em còn có thể ở lại bên cạnh anh sao...

Cho nên...

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Đệ tử không sao.

Ai đó đã từng nói tình yêu sẽ làm cho con người ta hèn mọn, Bánh bao nghĩ có lẽ câu này không hẳn là sai.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: [Võ về] Ngoan nhé, sư phụ biết có khi Tiểu Lục hơi quá đáng. Nếu nhóc không thích thì về sau lời cô ấy đi, có chuyện gì cứ nói cho sư phụ. Không có sư phụ thì nhóc tìm bọn con vẹt, Chân Phạm nhé?

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Dạ.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: [Võ về] Được rồi, đừng buồn nữa. Bình thường cũng nên giao lưu kết bạn nhiều một chút, nhóc không thể cứ ở một mình như vậy. Bằng không về sau không có sư phụ và Tử Điện thì nhóc buồn chết mất.

Bánh bao cảm thấy mắt nhoe đi, cô đột nhiên nghĩ nếu sư phụ mình cũng giống như mấy nam phụ hất hủ nữ chính trong tiểu thuyết võng du thì tốt biết mấy. Bọn họ sẽ giúp đỡ nữ phụ khi dễ nữ chính, hãm hại nữ chính, thậm chí đuổi giết nữ chính. Như vậy có lẽ mình có thể sớm hết hỷ vọng, sẽ không co đầu rút cổ trốn vào góc nào đó, sẽ không vì một câu, một chữ vô tình của anh mà thần hồn điên đảo suốt cả ngày.

Nhưng anh lại hoàn toàn không có, kỳ thật từ trước đến nay anh vẫn luôn đối xử với cô như vậy. Thứ thay đổi, có lẽ chỉ là lập trường của cô mà thôi.

Hai người nhanh chóng kết thúc phó bản cấp năm hai, trên đài cao của BOSS Hàn Sương, Bang chủ đại nhân vẫn mang tất cả bí tịch cho đồ đệ nhà mình như cũ.

[Hệ thống] Thánh Kỵ Sĩ dịu dàng ôm bạn.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Được rồi, sư phụ đi, chơi vui nha.

Trên màn hình chiến sĩ Hoang Hỏa cao lớn nhẹ nhàng ôm lấy nữ thích khách mảnh mai, chỉ là một động tác bình thường cũng đủ khiến Bánh bao thấy tim mình đau nhói.

Bánh bao rảnh rỗi lại đi chiến trường, ở Tây doanh lại thấy anh chàng Thiên Cơ mình dặt dầy RMB lấp lánh kia, lại ở cùng một phe với anh ta. Bánh bao ẩn thân đi theo anh ta nhưng cũng không muốn giành giết người — cô thực sự không biết mình muốn làm gì.

Trong chiến trường này có người vào để giết người, có người vào để đoạt cờ, có người tìm chút danh vọng. Mà Bánh bao, cô hoàn toàn không biết mình vào đây để làm gì. Có lẽ chỉ là muốn tìm một nơi đông người, để giả như mảnh đất hoang này chẳng tịch mịch đến thế.

Anh chàng Thiên Cơ ở sau khi dùng một cái phù Phản Ấn rút cuộc cũng thấy thích khách đi theo sau lưng mình:

[Người xa lạ] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc : [Híp mắt] Lại là bạn sao?

Mà nữ thích khách chỉ ẩn thân đi theo anh ta, không nói lời nào.

[Người xa lạ] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Tại sao lúc nào bạn cũng chỉ có một mình vậy, người trong Mông Hồng Thiên Hạ bỏ mặc bạn à?

[Người xa lạ] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Thế nào, gia nhập Trác Tuyệt nhé?

[Người xa lạ] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Tại sao không trả lời? Thất tình hả?

Mật ngữ liên tục hiện ra đầy cả màn hình, đối phương rút cuộc cũng lên tiếng trả lời:

[Người xa lạ] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Có ai từng nói với bạn là bạn rất phiền không?

[Người xa lạ] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc : [Ngâm miệng] Đừng như vậy mà, thất tình có gì đáng sợ đâu. Với danh vọng của Thù Tiểu Mộc chỉ cần đứng trong đất hoang vung tay lên, đám đàn ông còn không sắp hàng từ Cửu Lê đến Yến Khâu sao?

Giọng điệu của Bánh bao cuối cùng cũng không lạnh lùng như vậy nữa:

[Người xa lạ] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Bạn thì biết cái gì.

Anh chàng Thiên Cơ chém một đạo sĩ cười ngửa chạy trốn:

[Người xa lạ] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Bạn không kể cho mình thì đương nhiên là mình không biết gì rồi.

Một cung tiễn thủ bắn tên khiến Bánh bao mất trạng thái ẩn thân, Thiên Cơ dùng Điều Trần tăng tốc, nhanh chóng bay qua cho đối phương một dép vào mặt. Trong khi hai người hỗn chiến Bánh bao dùng Tàn Ảnh kiếm kết thúc tánh mạng của tên cung tiễn thủ xấu số.

Bóng người trước mắt khiến Bánh bao đột nhiên cảm thấy quen thuộc, vì thế lời nói cũng không còn lạnh nhạt nữa:

[Người xa lạ] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Bạn thích kiểu con gái như thế nào?

Bang chủ liên minh Trác Tuyệt vừa mừng vừa sợ:

[Người xa lạ] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Ờ thì trang bị tốt một chút, chói mắt một chút nè. Cô gái như vậy nếu không phải là nam giả nữ, bình thường đều rất cứng cỏi trưởng thành, độc lập tự chủ. Bạn đừng thấy mình thường cãi nhau ầm ĩ với mấy bạn nữ trong bang mà lầm, kỳ thật đàn ông mà, có ai mong bạn gái của mình bất tài vô dụng, chỉ biết làm nũng đâu?

Cho nên nữ chính Tiểu Bạch được yêu quý và trân trọng là vì các cô đều sống ở trong tiểu thuyết phải không?

(* Tiểu Bạch: Ngôn ngữ mạng Trung Quốc chỉ các cô gái quá ngây thơ, ngô nghê.)

Thù Tiểu Mộc đi theo phía sau anh ta, từ Đông Doanh đến Lý Đảo, dọc theo đường đi lại không gặp phải kẻ địch nào. Bánh bao cảm thấy băn khoăn:

[Người xa lạ] Bạn nói với Xuất Sắc Hơn Người: Nhưng nếu anh ấy kết hôn rồi thì sao?

Khi nhấn Enter gửi những lời này đi, Bánh bao đột nhiên nhớ đến những lời Thánh Kỵ Sĩ từng nói—— nếu nhóc thật sự muốn hạnh phúc, có đôi khi không thể quá để ý đến cái nhìn của người khác. Thế giới này có nhiều yêu cầu lắm, chúng ta không thể thỏa mãn tất cả mọi người.

Cho nên Bánh bao rất muốn thử một lần. Nhưng chỉ sợ dù cô sắm vai kẻ thứ ba trơ trên cũng chẳng tranh thủ được gì cho bản thân mình.

43. Chương 43

Thù Tiểu Mộc thay đổi, theo lời Tử Điệp thì cô đã thay đổi triệt để, nỗ lực cải tạo bản thân. Cô bắt đầu không ngồi mở cửa hàng tự kỷ, đi chơi bời lêu lổng một mình nữa. Trong kênh bang hội cô cũng bắt đầu chủ động lên tiếng, ngoại trừ không nói chuyện với Tiểu Lục ra, cô luôn cố gắng thích ứng với chủ đề của những người khác, thử hòa nhập vào tập thể.

Trong lúc mở quán cô cũng bắt đầu cùng người trong bang đi phó bản, chiến trường. Chỉ cần bang hội kêu một tiếng, Thù Bánh bao lập tức có mặt. Thậm chí cả ngày cô đóng đô trên YY, cũng không lặn không sủi tăm như trước kia nữa mà bắt đầu học nói chuyện, ở trên YY đùa giỡn, bàn luận những chuyện thời sự linh tinh không liên quan tới mình với mọi người.

Thích khách chỉ tăng điểm công kích vật lý thì rất yếu thế khi đi phó bản, vì thế cô bắt đầu gom bộ trang phục thích khách thế giới cấp sáu mươi. Mỗi khi gom một trang bị mới thì cần rất nhiều đạo cụ, cô lại ngày càng cường hóa ép ngọc lần nữa.

Cô chậm rãi nghiên cứu ra trình tự xếp đặt đá luyện hóa, nghiên cứu thêm phương pháp tăng xác suất để cường hóa thành công, thậm chí bắt đầu đào rương, mở rương. Bộ trang sức lượm từ phó bản trên người cô cũng chậm rãi đổi thành Đại Vũ.

Bánh bao từ trạng thái không khí ban đầu từ từ biến thành lơ mơ, mà hiện tại rốt cuộc cô cũng thực thể hóa thành công. Trên bang hội thường xuyên có người kêu cô, hoặc là đến hỗ trợ, hoặc là đi phó bản. Lúc cô lên mạng luôn bận bịu đến bỏ hơi tai.

Bang chủ đại nhân cũng không biết bắt đầu từ khi nào thì trang bị Bánh bao đã chậm rãi chễm chệ trên bảng xếp hạng. Cô không phải người chơi “nhà giàu”, không thể giống Tử Điện trong một đêm đã ra cánh đỏ, tiền của cô trong trò chơi phải chậm rãi gom góp từ việc mua bán.

Bánh bao cố gắng không động đến vốn ban đầu của cô, mỗi ngày cô đều nghiêm túc làm nhiệm vụ Bảo giám, mỗi lần đi phó bản chia trang bị đều đổi lấy ngọc. Nhiều người trong đội đánh ra loại ngọc mình không cần liền tiện tay thấy cho ngựa ăn. Bánh bao liền xin lại, dù sao cô cũng có nhiều tài khoản, có thể để dành bán dần.

Thậm chí cô còn bắt đầu dạy đồ đệ, danh vọng thầy trò cũng là một phần thu nhập không tệ.

Thấy Bánh bao tiến bộ, Bang chủ đại nhân rất tự hào về đồ nhi yêu quý, thường xuyên biểu dương cô trên thanh thông báo trong bang, hô hào đám sói đói học tập Bánh bao, mỗi ngày đều phải tiến về phía trước. Mà có một người, càng ngày càng cảm thấy bất an.

Người ta nói ông trời có mắt*, nếu đất hoang cũng có thần, có lẽ sẽ biết người được mệnh danh là giàu nhất Thiên Hạ này chấp nhất đến mức nào. Mỗi ngày cô đều kiên trì mở hai tài khoản thu thập nguyên liệu một giờ, đào rương một giờ, dành một tiếng đồng hồ đi phó bản cấp bốn hai, bốn năm, năm hai, thu gom mấy đồ linh tinh đổi điểm danh vọng; ở trong bang hội tìm một đội ngũ cố định đi đánh mấy phó bản cấp cao để kiếm ngọc.

(*Nguyên văn là ngẩng đầu ba thước có thần linh.)

Cô bắt đầu cẩn thận đọc hướng dẫn đi phó bản trên mạng, phương pháp tiến công chiếm đóng nhiệm vụ, công thức dung hợp và thăng cấp mỗi một loại đạo cụ, kỹ năng, tu vi, ưu thế của từng một loại Nguyên Hồn châu. Dần dần cô có thể chuẩn xác phán đoán giá trị của một viên Nguyên Hồn châu. Năng lực thích ứng của đám sói Mông Hồng Thiên Hạ quả thật rất cao cường—— bọn họ nhanh chóng coi cô là hệ thống giải đáp tự động. >_

Bánh bao là người rất nghiêm túc, có thể nhìn ra điểm này từ mấy cuốn sổ ghi chú buôn bán dày cộp của cô. Vấn đề nào cô cũng giúp đỡ rất tận tình, chắc chắn thì đáp, không rõ lắm thì tra trên mạng.

Dần dà, bọn họ liền tin tưởng cô giống như tin tưởng tinh linh Thiên Hạ.

(Tinh linh Thiên Hạ: Hệ thống vấn đáp tự động của Thiên Hạ.)

Cô cũng không lảng tránh Lục Mập Hồng Gầy nữa, bắt đầu tham gia vào đội của Bang chủ đại nhân cùng đi phó bản. Thỉnh thoảng Bang chủ đại nhân đi chiến trường cô cũng vào theo, cô và Bang chủ đại nhân hợp tác đã lâu, độ ăn ý dĩ nhiên là không cần phải bàn cãi. Cuối cùng số người Thù Tiểu Mộc đánh chết luôn nhiều nhất.

Bé Tiểu Lục đương nhiên là không cam lòng, cô liều mạng giành giật với Bánh bao. Nhưng một kiếm khách chỉ tăng né tránh, làm sao có thể bì với một thích khách chỉ tăng công kích vật lý. Hơn nữa thích khách này còn hiểu Bang chủ đại nhân rất rõ, bình thường khi nào anh thì gây choáng, khi nào thì định thân, khi nào tấn công, khi nào thì dùng Phi Tinh chắn, cô đều thuộc nằm lòng.

Tiểu Lục thử vài lần, rốt cuộc phát hiện mình giành không lại thích khách kia. Việc phụ nữ khó thừa nhận nhất chính là mình đã thua dưới tay một cô gái khác.

Kỳ thật bé Tiểu Lục hoàn toàn không ngốc, cô sẽ không ép ông xã mình lựa chọn một trong hai vào lúc này. Thật ra trong lòng cô cũng buộc phải thừa nhận tình cảm Thánh Kỵ Sĩ dành cho Thù Tiểu Mộc cũng không hề thua kém mình. Độc chiêu của cô đó là tỏ vẻ vô cùng thân thiết làm những hành động buồn nôn với Bang chủ đại nhân trước mặt mọi người, ôm ôm hôn hôn đã trở thành chuyện thường ngày ở huyện. Mà bình thường những lúc cô tỏ vẻ ân ái thì Thù Tiểu Mộc sẽ trầm mặc.

Thứ năm tuần này là một ngày rảnh rỗi, bảy sói đói rảnh đến sinh nông nổi. Vì thế Bang chủ đại nhân liền lấy danh nghĩa bang hội khiêu chiến Thiên Tịnh Sa, Thiên Tịnh Sa rất biết thân biết phận, từ chối lời khiêu

chiến. Bang chủ đại nhân cảm thấy không thú vị, vì thế liền đi bút lông liên minh Trác Tuyệt.

Đầu tiên bọn họ khiêu chiến Phi Hoàng các, Phi Hoàng các là một bang hội thuộc liên minh Trác Tuyệt, thực lực bình thường. Sau khi gửi thư khiêu chiến thì đối phương do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn từ chối. Bang chủ đại nhân sẵn sàng ngựa ngáy tay chân, cầm gậy đi chọc mũi Xuất Sắc Hơn Người. Hơn Người nổi khùng lên, huy động toàn bộ liên minh đuổi giết Mông Hồng Thiên Hạ. Hai bên chém giết hăng say ở trấn Vĩnh Trữ Giang Nam.

Trên YY bày sôi máu nóng sôi trào, quần chúng từ nhàm chán trở nên kích động mãnh liệt. Một liên minh PK với một bang hội, về nhân số Trác Tuyệt chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng người trong Mông Hồng thiên hạ đều cảm thấy rất đáng khiêu chiến, đám sôi bình thường ử rữ giống như quỷ chết đói giờ phút này hai mắt lại xanh lè lè, thần thái dẫy dưng phấn.

Bánh bao không có hứng thú với hỗn chiến, cô cũng đến tham gia nhưng tâm tư lại đặt hết lên YY. Bởi vì những lúc như thế này, thời gian người kia nói chuyện sẽ nhiều hơn một chút.

Cô lẳng lặng nhìn người kia xung phong liều chết giữa một đám ID xanh xanh đỏ đỏ. Đột nhiên cô nhớ đến rất lâu trước kia tại trấn Vĩnh Trữ ở Giang Nam, anh chàng Hoang Hỏa còn chưa ra cánh chim tới chạy lui. Chúng ta đều đang liều mạng lớn lên, nhưng đến khi trưởng thành rồi lại hoài niệm về những ngày xưa cũ.

Trên YY vang lên tiếng nói chuyện đều đều của anh, có đôi khi cũng không lịch sự cho lắm—— động một chút là anh chửi má nó. Nhưng bánh bao không chú ý, chỉ cần cô nghe thấy giọng anh nói, khóe miệng của cô sẽ dịu dàng nhếch lên. Thậm chí chỉ nhìn ID của anh, cô cũng sẽ mặt đỏ tim đập.

Cuối trận PK, Mông Hồng Thiên Hạ dù cố gắng hết sức vẫn thua thê thảm, nhưng đàn sôi không buồn bã ỉu xiu. Bọn họ giết chóc chỉ để hoạt động gân cốt không quan trọng thắng bại.

Phương thức trò chuyện trên YY bị Bang chủ đại nhân đổi thành tự do lên tiếng, đàn heo bắt đầu cổ động các em gái lên ca hát vài bài.

Lần đầu tiên trong đời Bánh bao chủ động mở miệng:

[Mông Hồng Thiên Hạ Thù Tiểu Mộc] Em hát một bài giúp vui nhé.

Đàn heo lập tức sôi trào:

[Mông Hồng Thiên Hạ Người Ngoài Hành Tinh] Hả

~ Bé Tiểu Mộc á? ? Chờ anh ngoáy lỗ tai sạch sẽ đã! !

[Mông Hồng Thiên Hạ Trứng Trứng] A a a a a, kích động!

[Mông Hồng Thiên Hạ Phong Lưu] Nghe tin này dù bụng đau quần quai anh cũng không muốn vào toilet nữa...

[Mông Hồng Thiên Hạ Vó Ngựa Điên Cuồng] Mẹ nó, hôm nay đúng là có phúc

~~...

Mà Bánh bao cũng không chú ý đến bọn họ, cô chỉ chăm chú nhìn ID [Mông Hồng Thiên Hạ Thánh Kỵ Sĩ] kia., Rõ ràng đó chỉ những con chữ vô tri trên màn hình nhưng cô tưởng như có thể nhìn thấy anh thông qua những dòng chữ đó...

Cô hát bài " Phù Du"(1) của Vương Phi, đám sôi vỗ tay trên YY lúc ấy làm sao biết được vì giờ khắc này cô đã luyện bài hát này biết bao nhiêu lần.

Giọng hát của cô kỳ thật rất trong trẻo, tinh khiết như tiếng ngọc rơi. Cô không biết khi tiếng ca này chân chính vọng tới ống nghe hoặc là giàn loa của mỗi người sẽ tạo ra hiệu quả gì, nhưng cô đã hát hết sức chân thành.

Anh ở bên cạnh em, mặt đối mặt, tháng tháng năm năm qua nhanh như điện.

Lúc sinh thời quyến luyến không buông tha, cuối cùng vẫn không thể tránh thoát, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện trăm ngàn vương mắc khó lòng tháo gỡ.

Nếu mỗi một bài hát đều có tâm tình, vậy thì tâm tình của bài hát này là gì?

Tay cô khẽ chạm lên màn hình, ngón cái vuốt ve ID [Mông Hồng Thiên Hạ Thánh Kỵ Sĩ] kia. Lúc sinh thời quyến luyến không thể buông tha, cuối cùng vẫn không thể tránh thoát.

Trên YY rất im lặng, chỉ còn tiếng hát vọng lại bên tai, tuy không đến mức ba ngày không dứt**, nhưng cũng đủ để làm người ta lưu luyến không thôi. Bang chủ đại nhân là người đầu tiên mở miệng:

(**Nguyên văn là Nhiều Lương Tam Nhật một thành ngữ bắt nguồn từ điển cố: Vào thời Chiến Quốc, một cô gái tên là Hàn Nga đã đi tới Tề Quốc. Vì lương thực cạn kiệt nên cô đành phải đành phải dừng chân ở cửa Nam hát rong xin ăn. Giọng hát của cô tuyệt đẹp mà uyển chuyển khiến lòng người rung động, mọi người đều ca ngợi giọng hát của Hàn Nga là "Dư âm còn vang vọng bên tai, ba ngày không dứt". Từ đó thành ngữ này được dùng để hình dung tiếng ca quyến rũ và sức hấp dẫn của âm nhạc.)

[Mông Hồng Thiên Hạ Thánh Kỵ Sĩ] Đồ nhi, sau này trước khi hát nói trước một tiếng, mỗi lần phải bán vé vào cửa năm mươi lượng vàng.

[Mông Hồng Thiên Hạ Người Ngoài Hành Tinh] Hừ, để tui lấy Tiểu Mộc về nhà mỗi ngày đều được nghe...

...

Bánh bao không chú ý mọi người nói những gì. Chỉ là ngày đó Tiểu Lục không tích cực ca hát như mọi ngày, chính xác là từ đó về sau, cô ấy không hề lên YY ca hát nữa. Mà trái ngược, Bánh bao lại tạo thành thói quen thường xuyên lên YY, cô phát hiện sự phụ của cô cũng thường xuyên cảm cộc trên YY. Lúc anh dắt người mới đi phỏ bản cũng có thói quen yêu cầu mọi người lên YY.

Vì thế cô bắt đầu ca hát thường xuyên hơn, trước khi biểu diễn mỗi một bài hát cô đã luyện rất nhiều rất nhiều lần. Đến nỗi Kham Dương Lôi Lôi cũng hoài nghi có phải cô định chuyển sang ngành Âm nhạc, tiến quân vào giới ca hát không. Mà kênh YY của Mông Hồng Thiên Hạ cũng ngày càng náo nhiệt, rất nhiều kẻ mặt dày mày dạn trong các bang hội khác cũng sẽ chạy vào nghe ca nhạc miễn phí, đùa giỡn các em gái miễn phí.

Bánh bao cũng không thêm để ý đến bọn họ. Nhưng nếu có người lưu ý, có lẽ có thể phát hiện chỉ cần Bang chủ đại nhân ở trên YY cô sẽ năng động hơn rất nhiều. Mà những lúc không có Bang chủ đại nhân, bình thường cô đều im lặng.

Bọn họ nói chỉ có con công đực mới có thể xòe đuôi, mà chúng nó làm vậy chỉ vì muốn hấp dẫn công cái. Lúc này Thù Tiểu Mộc rất giống con công xòe đuôi, ra sức tỏa sáng để hấp dẫn người yêu của mình.

Nhưng mà trong những tháng ngày tương tự thành nghiện, anh chỉ nhìn thấy đáng vẻ xinh đẹp chói lòa khi con công xòe đuôi mà vĩnh viễn không thể nhìn thấu thâm tình chôn giấu dưới đáy lòng nó.

Thần ơi, nếu người thực sự tồn tại trên thế gian này, có bao giờ người ngoài nhìn xuống con...

Từ lúc không lãng tránh Tiểu Lục nữa, Bánh bao cũng chậm rãi nắm giữ thói quen của Bang chủ đại nhân. Thời gian anh lên mạng rất dài, thời gian treo máy cũng nhiều, bình thường anh hay treo máy ở những nơi hoang vắng như Tiên Âm sơn, Đào Khê. Những lúc đó cô thường hay ẩn thân đi theo anh, thỉnh thoảng cũng lên lút ôm anh một cái. Cô chụp rất nhiều ảnh, trong ảnh là Hoang Hỏa cao lớn đứng trên một đỉnh núi nào đó, nữ thích khách mảnh mai dịu dàng dựa sát vào anh, cùng ngắm nhìn núi sông hùng vĩ như tranh vẽ trong đất hoang.

Thỉnh thoảng anh ngừng treo máy, lúc cô đang ôm lấy anh lại đột nhiên lên ngựa, Bánh bao biết rõ anh không nhìn thấy mình nhưng vẫn thất kinh, đứng ở chỗ cũ ngơ ngác nhìn anh chạy xuống núi.

Chính cô cũng không biết vì sao mình lại say mê anh đến vậy nhưng vẫn không khống chế được cả ngày đều nghĩ đến anh, luôn nôn nao muốn tới gần anh.

Mà vào một ngày nọ, khi cả bọn đi phỏ bản Truyền Đạo Tràng, cuộc tranh đấu của cô và Tiểu Lục cũng chân chính tới hồi gay cấn.

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ, có thể cho đệ tử xin Nghịch Thiên thạch được không? Đệ tử muốn thăng cấp Đại Vũ hoàn.

[Tổ đội] Lục Mập Hồng Gầy: Ông xã à, em muốn Nghịch Thiên thạch.

Uyên Ương và Chân Phạm đều là người thông minh, người thông minh đều rất am hiểu việc giả câm vờ điếc, mà bọn họ còn thông minh hơn cả những người thông minh bình thường...

[Hệ thống] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên rời khỏi đội.

[Hệ thống] Chân Phạm rời khỏi đội.

Bọn họ còn am hiểu nhất là đạo lý “chạy nhanh như chân bôi mỡ”. = =

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Đá chỉ có một viên, bà xã cho Tiểu Mộc trước nhé. Tiểu Mộc là đệ tử, đừng tranh với con nít, chờ ông xã mua cho em một cái khác được không?

[Tổ đội] Lục Mập Hồng Gầy: Ừ chịu đâu, em muốn viên này cơ.

Bang chủ đại nhân cảm thấy rất khó xử:

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: [Vỗ về] Đồ nhi yêu quý, nhường cho sư nương nhé. Cô ấy dù sao cũng là bậc trưởng bối, hiểu kính cô trước, lát nữa sư phụ mua cho nhóc một viên được không?

Thù Tiểu Mộc lại không đành lòng từ chối, mặc dù trong lòng rất buồn bực.

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Dạ.

[Tổ đội thông báo] Đội trưởng chia [Nghịch Thiên thạch] cho Lục Mập Hồng Gầy.

[Tổ đội thông báo] Đội trưởng chia [Ngự Phong bào] cho Thù Tiểu Mộc.

[Tổ đội thông báo] Đội trưởng chia [Ngự Phong quan] cho Lục Mập Hồng Gầy.

[Tổ đội thông báo] Đội trưởng chia [Sát Na Phương Hoa] cho Thù Tiểu Mộc.

...

Việc như thế này không chỉ phát sinh một lần hai lần, mỗi lần hai người vào phó bản thì Tiểu Lục đều cố ý tranh giành trang bị. Tuy rằng cuộc tranh cãi thường xuyên chấm dứt vì Thù Bán bao thỏa hiệp, nhưng ai cũng thấy tình trạng này rất không ổn. Mọi người trong bang hội đều biết đạo lý thêm một câu không bằng bớt một câu. Nên mọi người đều im thin thít, làm bộ như không biết. Chỉ khổ cho bang chủ đại nhân, anh từng có ý định di dời hỏa lực, thoái vị chuyển chức đội trưởng cho con vịt. Con vịt sao làm sao dám nhận, vừa thấy đội trưởng là mình liền rời khỏi đội. Sau đó anh lại định quay sang hãm hại Chân Phạm, Chân Phạm cũng rất dày dặn kinh nghiệm, vừa thấy đội trưởng là mình, lập tức thoát khỏi trò chơi luôn.

= =

Càng về sau sự tình càng chuyển biến xấu, hai người đụng nhau trên chiến trường liền xông vào chém giết. Trang bị của Tiểu Lục thua kém Bán bao rất nhiều. Huống hồ Bán bao cũng khôn lỏi, có rất nhiều tuyệt kỹ giữ mạng, vì vậy bang chủ phụ nhân thường xuyên thua cuộc. Mà mỗi khi bị giết, cô sẽ kéo Bang chủ đại nhân tới giết Bán bao để báo thù rửa hận. Bang chủ đại nhân bình thường sẽ làm bộ làm tịch dạy dỗ đồ nhi nhà mình, sau đó quay sang dỗ bà xã đi phó bản hoặc là nhiệm vụ, tóm lại tìm đủ mọi cách chuẩn bị cho chiến trường chết tiệt này.

Trong bang cũng có người vui sướng khi người khác gặp họa, mới hỏi Bang chủ đại nhân cảm thấy thế nào. Bang chủ đại nhân ngồi trước bàn máy tính liền dùng sức day day huyết Thái Dương, rồi sau đó phát biểu một câu tổng kết thật ngắn gọn thật thành thực: cuối bà xã về nhà lại xung đột với con gái.

>_

(1) Bài hát Phù du_ Vương Phi các bạn có thể nghe tại đây

Tâm sự với editor: Để thuận tiện cho các bạn, sau này có điều chi cần chia sẻ về chương truyện mình xin được phép lảm nhảm ở cuối chương ^^ . Mọi người cùng bàn luận với mình nhé hjhj. Qua những chương vừa rồi mình nghĩ có thể nhiều bạn cảm thấy Tiểu Mộc làm Tiểu Tam rất đáng ghét. Mình không bênh vực Tiểu Mộc nhưng có lẽ chúng ta nên phân biệt rõ Thánh Kỵ Sĩ và Tiểu Lục là “vợ chồng” trong game. Còn người Tiểu Mộc thích là Sở Hán, con người thật của Thánh Kỵ Sĩ. Mình cũng là một game thủ nhưng theo

mình nghĩ game là game, đời là đời, người yêu trong game liệu có mấy ai cũng yêu nhau sâu sắc trong đời thực hay game tàn thì tình cũng hết. Đó là suy nghĩ của mình, các bạn thấy sao?

44. Chương 44: Chạm Tay

Thù Tiểu Mộc trở thành nhân vật cực kỳ sôi nổi trong Mông Hồng Thiên Hạ, là trợ thủ đắc lực đích thực của ngài bang chủ. Vì vậy, một ngày nào đó, sau khi cống hiến của cô đã chiếm hết hai phần ba chỉ tiêu của bang hội trên Bảng cống hiến của Mông Hồng Thiên Hạ, thì ngài bang chủ đã đề bạt đồ đệ yêu dấu của mình lên chức Thượng Thư, trở thành phụ tá đắc lực đích thực của bang chủ.

Cứ như vậy, ngài bang chủ lại càng tự do, chuyện trong bang trái đã có con vịt, phải đã có Bánh bao. Anh đi chơi loăng quăng khắp nơi cũng không cần phải lo việc đàn sói không có ai lãnh đạo.

Em gái Tiểu Lục cũng từng có ý kiến, nhưng chuyện trong bang hội, ngài bang chủ vẫn giữ vững nguyên tắc “Hậu cung không tham gia vào chính sự”, bác bỏ mọi đề xuất kiện tụng của cô.

Bánh bao trở thành Thượng Thư, thường xuyên quan tâm tới quốc khố, cô chia đều những trang bị đạo cụ không ma nào thêm cho những account phụ của mình để bán đổi thành tiền trong game. Mỗi khi tỉ giá tiền trong game có xu hướng tăng, cô đổi ra RMB thì cũng sẽ đổi tiền trong quốc khố luôn một lượt, sau lại dùng RMB để mua lại tiền trong game thì cũng tiện thể mua luôn. Từ lúc đó, mỗi một lần đổi tiền, tiền trong quốc khố của Mông Hồng Thiên Hạ bao giờ cũng dồi dào ra hai ba phần.

Tài sản của Mông Hồng Thiên Hạ tăng trưởng với tốc độ ổn định một tuần hai mươi phần trăm, đám sói thần phục sát đất, khi đó Thù Tiểu Mộc thực sự trở thành nhân vật một tay che trời của Mông Hồng Thiên Hạ. Trong lúc ngài bang chủ và con vịt không có mặt, cô hoàn toàn có thể sử dụng quyền lực của bang chủ, kêu gọi đàn sói đánh lui những hoạt động bang hội quy mô lớn như Yêu Ma Phản Công, đánh Mộc Thần, đánh U Thủy, công thành chiến. Mà khi cây đâm chồi, thì ắt hẳn sẽ có gió muốn gặt đổ.

Lời đồn về việc Thù Tiểu Mộc dây dưa với ngài bang chủ dần dần lan ra từ ngày đó.

Kể thứ ba ở đất hoang cũng là một thể loại trợ trên, cho dù chỉ là trò chơi, cũng không thể giảm bớt sự thù địch của mọi người với hồ ly tinh. Chẳng qua là ngại Bánh bao vẫn chưa làm ra chuyện táng tận lương tâm gì, cũng không có mấy vụ bê bối “bắt gian tại giường” gì đó với ngài bang chủ. Mà ngài bang chủ rõ ràng cũng không có dự định vứt bỏ “bà vợ cám bã” cho nên vẫn có cơ gì để mà sinh chuyện, lời đồn mãi vẫn chỉ là lời đồn mà thôi.

Mà trong ấn tượng của đại đa số mọi người, Thù Tiểu Mộc chán ngắt như không khí của ngày trước hiện nay đã trở nên rất là hấp dẫn. . . Đúng vậy, hấp dẫn. Một đồng đàn ông con trai từ bang hội khác cũng chui vào YY chính là chứng cứ xác thực nhất.

Điều này cũng khiến một số người ôm lòng ghen ghét*, trên YY thường xuyên có những nick lạ mò vào, dùng ngữ điệu kỳ quặc nói mấy lời quái gở, đặc biệt là những nhân vật từng có thù cũ như Bối Khả Khả, một vài thành viên của Tinh Tỏa Thanh Thu, thậm chí còn quá quắt đến nỗi ngài bang chủ phải sút ID của họ ra khỏi kênh.

[*NGUYỄN VĂN LÀ : TÂM LÝ CÂY NHO CHUA : KHI KHÔNG THỂ THỎA MÃN NHU CẦU CỦA MÌNH, CẢM THẤY THẤT VỌNG. ĐỂ XUA TAN SỰ BẤT AN, NGƯỜI ĐÓ SẼ ĐƯA RA NHỮNG LÝ DO ĐỂ MÌNH THỎA MÁI, CÔNG KÍCH NHẪM GIẢM BỐT ÁP LỰC, GIẢI THOÁT KHỎI TRẠNG THÁI TÂM LÝ TIÊU CỰC, BẢO VỆ MÌNH KHỎI BỊ TỔN THƯƠNG]

Bánh bao vẫn cố chấp mê mẩn, cô vừa vào chơi thì nhất định sẽ lên YY, thấy ngài bang chủ liền ca hát, tám nhảm với mọi người, kể vài câu chuyện cười. Khi bang chủ đi rồi, thì cô một lòng một dạ đi phó bản, treo account phụ, làm nhiệm vụ.

Rồi cũng đến lúc toàn bộ những ký hiệu biểu thị có nhiệm vụ** trên khắp đất hoang dần dần biến mất, bốn con ngựa cũng đã max level.

[**TRONG GAME, TRÊN CÁC NPC THƯỜNG CÓ CÁC KÝ HIỆU NHIỆM VỤ ĐỂ NGƯỜI CHƠI DỄ DÀNG NHẬN BIẾT, KHI NHIỆM VỤ ĐƯỢC HOÀN THÀNH SẼ BIẾN MẤT]

Số đào hoa của bánh bao chợt ủa đến như gió xuân, khi làm nhiệm vụ Đồng Thú ở Giang Nam, trấn Vĩnh Ninh, bắt đầu có nhân vật nam chủ động giúp đỡ, bánh bao rất biết ơn, cẩn thận dè dặt nói rất nhiều lời khách sáo. Mà đôi phương cũng mon men hỏi tới các vấn đề như là “Quê bạn ở đâu” “Năm nay bao tuổi” “Có bạn trai chưa”

Số lần càng nhiều, bánh bao càng cảm thấy chán ngán, không để ý nhiều tới những nick kiểu này nữa. Cô không hiểu tâm lý của đám con trai này, không biết cách từ chối thẳng thừng, nhưng lễ độ xa cách, độc lập rụt rè lại vô tình tạo nên sức quyến rũ trí mạng của con gái trong game.

Vì vậy, Thù Tiểu Mộc thực sự trở nên nổi như cồn, danh sách bạn tốt của cô từ trống vắng tới đầy ắp, không nhét thêm được ID nào nữa. Lúc trước khung trò chuyện của cô trống không, giờ đây đã tràn đầy mặt chữ màu tím. Muốn đi phó bản, chỉ cần gửi tin đồng loạt, lập nhóm mời sẽ có hàng loạt ID kéo tới. Muốn đi chiến trường, bất kỳ lúc nào cô cũng có thể nhận được lời mời vào đội. Ở đất hoang, dường như cuối cùng cô không còn một kẻ nhạ nhòa chễm chệ tại vị trí số một trên bảng xếp hạng phú gia thiên hạ nữa.

Trong bóng tối càng xuất hiện nhiều kẻ cay nghiệt hơn, mà Bánh bao, cứ như vậy dần dần mắc kẹt vào rặng đá ngầm biệt lập giữa những cơn sóng hải hùng, chờ được đội thuyền giải cứu, hoặc là sẽ bị sóng gió chôn vùi.

Có một ngày, nhà phát hành game Thiên Hạ nhân rồi sinh nông nổi, tổ chức thi Miss gamer. Rất nhiều account nữ bắt đầu chuyên tâm chuẩn bị ảnh, những khuôn mặt ngoài đời thật ẩn sau thứ gọi là ảnh nghệ thuật, cô gái nào cũng có thể là quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành.

Em gái Tiểu Lục đương nhiên cũng chuẩn bị tham gia, bắt đầu kêu gọi trên tường của bang hội nhờ mọi người chọn ảnh gửi. Cô ta đăng lên mấy tấm ảnh nghệ thuật, mặc kimono Nhật Bản truyền thống, tóc đen vấn lên, trang điểm lung linh, khuôn mặt đẹp đẽ, nước da trắng hồng, hoàn mỹ không tỳ vết như thể búp bê. Thù Tiểu Mộc từng xem qua những bức ảnh khác của em gái Tiểu Lục trên diễn đàn, đồng ảnh này, cô cảm thấy người trang điểm của tiệm chụp ảnh này không phải là trang điểm nữa, mà là dịch dung.

Đúng vậy, dịch dung.

>_

Tử Diệp cũng chọn ảnh chụp như vậy, vẫn là ảnh nghệ thuật, cô ấy mặc trang phục cung đình thời Đường, lộng lẫy gợi cảm. Cô ấy rất cao, da cũng trắng, đưa lưng về phía bầu trời đêm mênh mông, màn sao dày đặc, đẹp như trong mộng.

Mà xem tiếp ảnh của mấy cô nữa, Bánh bao liền lắc đầu - - Tất cả đều là ảnh nghệ thuật, từng tấm từng tấm, mẹ nó quả nhiên là người đẹp như mây, đánh phấn trắng bốp, sau đó thì hoa hết cả mắt. Bánh bao nghĩ nhà phát hành game Thiên Hạ thì vui rồi, sắc đẹp luôn luôn vũ khí lợi hại hấp dẫn gamer, sau đó chắc là mấy tiệm chụp ảnh cũng vui vẻ. . . =

Nhưng mà cô không có ảnh nghệ thuật, hơn nữa cũng không thạo Photoshop, bánh bao rất buồn rầu, bánh bao rầu rĩ bàn bạc với Kham Dương Lô Lô. Rõ ràng trường phòng hiểu biết sâu rộng hơn cô: “Những tấm ảnh này thật sự sẽ chìm thôi, có đẹp hơn nữa thì cũng chìm ngấm. Nếu thật sự muốn đoạt giải miss, phải học cách đầu tư.” Cô vỗ vai bánh bao: “Yên tâm đi, chuyện này để mình lo cho.”

Hai người vừa bàn bạc xong, ngài bang chủ liền nhận được tin nhắn của đồ nhi nhà mình:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Hử?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [Chảy nước miếng] Con muốn giết giải Miss.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [Ngậm miệng] Sư phụ có tổ chức đâu.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [Xoay quanh] Sư phụ, cuối tuần sư phụ đến đại học A được không?

Ngài bang chủ rất vui vẻ:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Có thể, nhưng dù sao nhóc cũng phải nói cho sư phụ có chuyện gì chứ.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [Giơ tay] Tạm thời giữ bí mật, để con có thể trở thành miss. Lúc đó Tiểu Mộc gọi điện thoại cho sư phụ, sư phụ nhất định phải nhớ dành thời gian đó! !

Mà ngài bang chủ cũng không cần chờ điện thoại của đồ nhi, đến cuối tuần, anh đã sắp xếp xong xuôi công việc bên thành phố L, tự động đến đại học A. Lúc nhận được điện thoại của anh, Bánh bao còn đang ở hội Otaku của đại học A, phụ giúp hội trưởng Đỗ Tư Vũ, dùng giấy bóng kính dán lên thanh trường đao. Đỗ Tư Vũ vừa dán vừa tám nhảm với Kham Dương Lôi Lôi. Anh chàng này đã theo đuổi bé Lôi Lôi rất lâu rồi, lần này hiếm hoi đối phương mới chủ động lên tiếng nhờ giúp đỡ, làm sao anh có thể không cuống cuống chạy theo, dốc hết sức lực được.

Bánh bao nhận được điện thoại thì tim đập loạn như nai con nhảy loạn, cô chạy thẳng đến, trên đường tới cổng trường đã thấy chàng trai cao to kia, niềm vui không ngớt trào dâng trong lòng: “Sư phụ!”

“Ừm,” Anh nhìn cô từ trên cao, xoa đầu cô: “Gọi sư phụ đến làm gì?”

Có lẽ bởi vì dáng anh rất cao, bàn tay anh cũng rất lớn, ngón tay rất dài, da hơi thô ráp, Thù Tiểu Mộc rất muốn đưa tay ra cầm lấy, lên tinh thần vài lần, lại bay hơi sạch, Bánh bao ù rũ nói: “Sư phụ, Tiểu Mộc nhờ Hội Otaku ở trường làm hai bộ COSPLAY Thiên Hạ, thích khách và Hoang Hỏa, đến lúc đó sư phụ chụp ảnh với Tiểu Mộc nhé!”

Ngài bang chủ thấy nhiệm vụ này thật khó khăn: “Đồ nhi, sư phụ già đầu rồi, nhóc tốt bụng đừng có giày vò sư phụ được không! Đời này sư phụ nản nhất là vụ chụp ảnh!”

Thù bánh bao không nghe lời, cô cảm thấy trước mặt anh mình có vẻ cực kỳ nhỏ bé, cực kỳ không nhèo: “Không được, Tiểu Mộc muốn trở thành miss, sư phụ phải giúp một tay cơ!”

Ngài bang chủ vỗ vè: “Chắc là trường nhóc không thiếu trai đẹp phải không? Nhóc chọn bữa một cậu đẹp trai sáng sủa không phải là được rồi sao?”

Thù bánh bao rốt cuộc cũng nuốt phải gan hùm, cô kéo tay anh: “Không muốn, chỉ muốn chụp với sư phụ thôi!”

Ngài bang chủ đầu hàng: “Để sư phụ gọi Vương Bản tới giúp nhóc.”

Nhắc đến họ Vương thì mặt bánh bao lại đen thui: “Cái ông đi xe máy đó à?”

Ngài bang chủ vỗ lên đầu cô: “Cái gì thế, hồi trước cậu ấy là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp đấy!”

Vương Bản rất có nghĩa khí, sau khi nhận được điện thoại anh đã chạy tới ngay lập tức, mấy người đi tới phòng họp ở đầu đường xem đồ COS đang được làm. Xem xong thì Vương Bản lắc đầu nguầy nguậy sau đó vội vã đi tìm người bạn trước kia đối chiếu mẫu trang phục nhân vật trong game lần nữa rồi tự tay vẽ bản thiết kế. Bánh bao rất hoang mang, thật ra cô tưởng làm đồ COS chỉ cần mặc ra ngoài là được

Ngài bang chủ không có việc gì làm, một đám người dán trang bị trong phòng sinh hoạt của Hội Otaku. Toàn là đồ phải động não, trên mặt đất rải đầy vô số dây điện, giấy xốp, móc khóa, keo nhựa, ống plastic, nắp chai, và một đống đồ linh tinh nữa.

Mặt nạ của thích khách cũng được làm bằng giấy bóng kính màu sắc rực rỡ, ngài bang chủ không có hứng thú với những thứ tỉ mỉ chi tiết này, anh chỉ có thể ngồi nhìn bên cạnh Bánh bao. Vương Bản thật sự rất hết mình vì anh, căn cứ vào những dụng cụ hiện có, xếp lại danh sách vật liệu cần thận, không ngừng sửa chữa lại theo hình mẫu nhân vật trong game.

Ngài bang chủ không có hứng thú gì với COS, anh cũng tuyệt đối không ngờ rằng quá trình người thật chụp ảnh COS lại phiền phức như vậy. Ngài bang chủ bắt đầu chạy đi kiếm vật liệu với bánh bao, có mấy thứ cực kỳ khó tìm. Mà thời hạn dự thi chỉ còn hai tuần, cũng rất gấp rút.

Hai người dạo quanh cửa hàng kim loại và chợ bán buôn, ngài bang chủ cảm thấy tính nhẫn nại của mình chưa từng bị thử thách như vậy.

Thế nhưng khi Bánh bao sợ hãi hỏi anh như vậy có ảnh hưởng tới thời gian làm việc của anh nhiều lắm không, anh vẫn vỗ đầu cô, thờ ơ như không: “Đã làm thì phải làm cho ra trò.”

Khi đó là tháng năm, trời vừa nóng lên. Ngài bang chủ khiêng đồng ống nhựa PVC to to nhỏ nhỏ, ôm cả cuộn giấy bóng kính, và cả mấy hộp sơn phun đi qua đi lại khắp phố lớn ngõ nhỏ, theo sau là Bánh bao xách đồng đồ linh tinh. Bánh bao cảm thấy rất ái ngại, nhưng anh lại tỏ vẻ không hề gì: “Xấu hổ gì chứ, sư phụ là đàn ông mà.”

Bình thường hai người cùng ăn tối, Bánh bao chủ trương mua đồ về làm, ngài bang chủ không có ý kiến, hầu như đều ăn ở chỗ anh. Thù Tiểu Mộc rất hài lòng với cuộc sống như vậy, cô thích đứng bên cạnh anh, thích nhìn anh, thích nghe anh cười, nghe anh nói.

Cô không thể chống lại niềm đam mê gần như là tẩu hỏa nhập ma này, không thể chống lại sự hấp dẫn mãnh liệt như sức hút nam châm này.

Năm đó Thù Tiểu Mộc mười chín tuổi, học kỳ sau của năm nhất đại học, ngoại trừ Châu Kiệt Luân và Ngô Tôn, lần đầu tiên cô thích một người đàn ông thực sự tồn tại. Chín năm giáo dục bắt buộc, ba năm cấp ba, một năm đại học, nửa giai đoạn đầu của cuộc đời cô đều gắn với học tập, học tiếng Trung, gặm tiếng Anh, đã từng làm toán cao cấp, tính vi phân và tích phân, biết điện tử, hạt nhân, nơ-tron cấu thành nguyên tử, thế nhưng cô chưa từng học, cũng không biết phải yêu một người như thế nào.

Trong lòng cô không có khái niệm gì về tương lai cả, hôn nhân và cuộc sống tương lai đều tách rời khỏi thực tế, nhòa thành hai từ cách biệt. Cô chỉ đơn thuần muốn ở bên anh, lâu một chút, rồi lại lâu hơn chút. Mùi vị lo được lo mất không hề dễ chịu, Bánh bao do dự như vậy mà dừng lại không bước thêm, tính cách của cô khiến cô luôn cảm thấy có thể duy trì tình hình hiện tại cũng tốt lắm rồi. Nhưng thỉnh thoảng từ trường thần bí này lại cảm dỗ gợi lên sự tham lam xấu xa trong cô, bảo đến gần anh thêm chút nữa.

Anh ở ngay trước mắt cô, gần gũi khiến cô ngỡ như có thể chạm vào tay anh.

Thế nhưng. . . thật sự có thể chạm tới ư?

45. Chương 45: Mượn Rượu Làm Càn

Rốt cuộc cũng làm xong hai bộ trang phục và đạo cụ.

Vương Bản dẫn Bánh Bao và Sở Hán đi chụp ngoại cảnh. Những vùng ngoại ô gần thành phố A chẳng có công viên nào. May mà anh ta không dự định tìm công viên — Anh ta dẫn hai người đến một thôn làng. Tổ chức chụp ảnh trên một đỉnh núi hoàn toàn chưa có bàn tay con người khai hoang tu sửa.

Bối cảnh rất đơn giản, anh ta chỉ huy Bánh Bao và bang chủ thay quần áo. Bang chủ nhìn bộ trang phục “Thăng Đằng” lộ cánh tay lộ cẳng chân cảm thấy rất mất tự nhiên. Nhưng vì giải nhất của đệ tử, anh phải cố gắng忍着 chịu đựng. Dù không muốn cũng phải xuất đầu lộ diện, hy sinh chút nhan sắc. Trang phục của Bánh Bao thì theo kiểu thích khách — Bộ đồ màu đen hở rốn, tôn lên đôi chân dài và vòng eo thon thả. Trên mặt mang mặt nạ che từ sống mũi trở lên, vừa khéo làm nổi bật đường cong của chiếc cằm vốn không có gì đặc biệt. Khiến cô trông có vài phần lẳng lơ, đúng vậy lẳng lơ.

Chụp hình cosplay, khó khăn nhất chính là việc trang điểm. Cho dù người đó xấu đẹp thế nào cũng là trời sinh, không phải như photoshop muốn sửa sao thì sửa. Nhưng việc này hoàn toàn chẳng thành vấn đề với Vương Bản. Bởi vì anh ta vốn không có ý định chụp chính diện. Anh ta nói, vẻ đẹp chân chính là phải mờ mờ ảo ảo.

Cho nên trên đỉnh núi, bang chủ và Bánh Bao bị bắt buộc tạo nhiều kiểu dáng. Hai người cũng không chuyên nghiệp, thế mà Vương Bản lại cảm thấy rất tốt.

“Anh Hán, thân người anh hơi nghiêng về bên trái chút, đúng đúng đúng... Tiểu Mộc nhích đến gần chút.” Anh ta không ngừng điều chỉnh ống kính “Tiểu Mộc đeo mặt nạ lên, Ok, rất tốt. À... Anh Hán, lấy tay trái nhẹ nhàng nâng cằm Tiểu Mộc lên. Ừ... đổi tay phải thử xem.”

“Khốn, chụp đại hai tấm là được rồi.” Ngài bang chủ cực kỳ bài xích tư thế này. Khoảng cách quá gần, ánh mắt trời chiếu chếch vào, anh có thể nhìn thấy rõ ràng lông tơ trên vành tai thiếu nữ của cô, hơi thở cô mang theo sự ẩm ướt mơn trớn tay anh. Khiến cho ngài bang chủ cảm thấy rất lúng túng.

“Chụp đại hai tấm? Anh Hán, hình tượng của hai người muốn vui dập thế nào cũng được, nhưng không thể xúc phạm kỹ thuật của em.” Người nào đó còn đang không ngừng cân nhắc các động tác tạo hình. Lúc này, gió núi thổi qua, mơn trớn mái tóc đuôi ngựa cột cao của Bánh Bao. Bang chủ theo bản năng giúp cô vén mấy sợi tóc bay bay trước trán. Trong không khí thoang thoảng mùi bùn đất, cỏ cây xanh tươi trong núi, mặt trời đỏ rực tô điểm, tháng năm rực rỡ liên tràn ngập cả núi rừng khiến thế gian huyền ảo như cổ tích. Không có lâu đài cổ, nhưng có anh bên cạnh. Bánh Bao hơi ngửa đầu nhìn anh, chiếc mặt nạ thích khách hai màu đen đỏ đan xen đã che khuất biểu tình của cô. Trong khoảng khắc hai mắt giao nhau, Bánh Bao đột nhiên mong mỗi khoảnh khắc này có thể kéo dài trọn đời.

Cuối cùng cũng chọn được ba tấm ảnh. Một tấm chụp từ sau lưng, chỉ thấy hai nửa khuôn mặt. Bánh Bao thắc mắc “Mấy tấm ảnh này để thi người đẹp, không nhìn thấy mặt liệu có ổn không?”

Nhiếp ảnh gia cũng là một kẻ vô cùng lộc lõi “Không đâu. Hoạt động nào cũng là mảnh khöhe chiêu dụ người chơi của công ty game thôi. Ba tấm ảnh cosplay tình nhân này, bọn họ ước gì đẩy ra ngoài càng nhanh càng tốt ấy chứ, căn bản cũng chẳng quan tâm đến việc có nhìn thấy mặt hay không. Hơn nữa miễn là hoạt động có liên quan đến hình ảnh, thì từ góc độ nghệ thuật hay người đẹp cũng khẳng định có rất nhiều người đáng xem hơn cô. Cho nên mấy tấm hình này muốn nổi bật thì chụp sau lưng, chụp nửa khuôn mặt chắc chắn không có vấn đề gì.”

Bánh Bao giận, cái tên lái motor này lại dám đánh giá thấp cô “Anh cũng biết họ nhất định đáng xem hơn tôi à...”

Cũng may giận hờn cũng chỉ là giận hờn, cô cũng chỉ dám khế nói thầm. Nhưng Vương Bản lại nhìn cô từ trên xuống dưới, nhất là từ bả vai đến vòng eo, sau đó anh ta khẳng định “Đó là chuyện đương nhiên.”

Ngài bang chủ lập tức cho anh ta một đấm “Không được dạy hư con nít.”

“Lái motor” bị đánh một cú, lập tức đành hoàng trở lại “... Anh Hán, em biết sai rồi.”

Bánh Bao cảm thấy rất thú vị, nên trên đường trở về khi ngồi trong xe bang chủ đại nhân cũng muốn tám chút chuyện với “Lái mô tô”: “Sao anh thấy sư phụ lại như chuột thấy mèo vậy?”

“Lái mô tô” rất bất mãn “Tránh sang bên kia đi, con nít con nôi quan tâm đến việc người lớn làm gì.”

Bánh Bao vô cùng tức giận “Con nít con nôi? Tôi thấy anh mới giống con nít đó.” Cô tóm lấy mớ trang sức kim loại lộng lẫy khoa trương trên người đối phương “Nhìn xem, đây là cái gì, chỉ có những kẻ tự tưởng ầu trĩ mới đeo mấy thứ này.”

Đàn ông ai cũng sợ bị ví là trẻ con, thế là “lái mô tô” xù lông nhím “Đây là hợp thời, là thẩm mỹ đấy cô!! Đồ nhóc con!”

“Trẻ con thì trẻ con đi, còn không dám nhận.”

“Anh Hán, anh xem cô ấy kia.”

Bang chủ đại nhân đang lái xe, cũng không quay đầu lại “Mấy ngày qua làm phiền mọi người rồi. Tối nay cùng đi ăn cơm nhé, Tiểu Vương.”

“Ặc, cũng được. Để em gọi về chuẩn bị.” Anh ta bắt đầu gọi điện thoại về quán bar dặn dò giữ lại một phòng riêng. Bang chủ đại nhân chở mọi người về trường học xong, thì lái xe về nhà tắm rửa thay quần áo.

Bánh Bao và Kham Dương Lôi Lôi cùng nhau đi vào cổng trường, hội trưởng câu lạc bộ Otaku muốn đến gần bắt chuyện, lại bị cô dùng vẻ mặt mệt mỏi đuổi đi. Vừa về đến ký túc xá, Bánh Bao liền ngã xuống giường ngất ngờ. Đôi mắt của Kham Dương Lôi Lôi có khả năng phát hiện JQ rất nhạy “Bánh Bao, có phải cậu thích anh sư phụ đó không?”

Bánh Bao đang nằm ngửa trên giường cố gắng chuyển đề tài “Lôi Lôi, trong bình thủy của cậu còn nước không?”

Nhưng Lôi Lôi kiên quyết không bỏ qua “Có phải cậu thích sư phụ cậu rồi không?”

Bánh Bao đột nhiên siêng năng trăm năm hiếm thấy, cô đứng dậy ôm ba cái bình thủy trong phòng đi ra ngoài “Khát quá, mình đi lấy nước.” Sau đó cô đi ra cửa, bước xuống mười tám mét cầu thang vừa mới leo lên khi này mới đau khổ phát hiện trong ba cái bình thủy cô xách đi, có hai cái đã đầy nước.

Cho nên, khi Bánh Bao nằm vật xuống giường một lần nữa, dưới ánh mắt tra hỏi của Lôi Lôi, cô mím môi nhận tội “Ừ”

Sắc mặt Kham Dương Lôi Lôi lập tức hiện lên vẻ nghiêm túc “Hèn gì anh ta lại tốt với cậu như vậy! Mấy lần trước, cậu qua đêm không về, có phải ngủ ở chỗ anh ta không? Anh ta hơn ba mươi rồi đúng không?” Mấy chuyện như thế này, người khác càng nghĩ càng sai “Bánh Bao, cậu và anh ta... chưa có làm chuyện đó chứ? Bảo sao làm sao anh ta lại tận tình với cậu thế. Không phải anh ta thừa dịp cậu đầu heo, thần trí không tỉnh táo mà chiếm lợi của cậu chứ?!”

Bánh Bao đỏ mặt hỏi “Cậu nghĩ đi đâu vậy. Sự phụ mình không phải là người như thế!”

Kham Dương Lôi Lôi liền nổi giận “Lúc này mà cậu còn nói giúp anh ta à? Cậu bị người ta bán còn giúp họ đếm tiền sao? Cái đầu heo của cậu tỉnh táo lại đi, chà cho kỹ con mắt chó của cậu, loại đàn ông đáng khinh ba mươi tuổi này là không đáng tin nhất đó. Lúc thích cậu thì ngày ngày đeo đuổi đưa đón, lúc chán chê thì tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng.”

Giọng nói của Bánh Bao cũng gấp gáp theo. Dĩ nhiên cô biết Kham Dương Lôi Lôi cũng chỉ có ý tốt. Nhưng mà cô không chấp nhận để cô ấy nói xấu sự phụ nhà mình. Huống chi chuyện Lôi Lôi nói lại hoàn toàn đi quá xa sự thật.

“Lôi Lôi, cậu nói đi đâu vậy! Mình và anh ấy ... không có làm gì hết.” Cô ngắt lời người nào đó đang thao thao bất tuyệt “Lần trước mình ở nhà anh ấy, nhưng anh ấy rất đứng đắn ... Anh ấy là người tốt.”

Kham Dương Lôi Lôi mở to mắt đánh giá “Thật chứ?”

“Thật” Bánh Bao thề “Nếu như mình nói dối, sẽ phải học lại môn tiếng Anh.”

Nghe vậy Lôi Lôi cũng tạm tin, không nghi ngờ nữa “Vậy thì tốt, coi như người này còn chút nhân phẩm.”

Bánh Bao vội vàng gật đầu. Cô nghe Lôi Lôi khẳng định cũng rất vừa lòng, cứ như người bị thiệt là bản thân mình “Đúng vậy. Mặc dù anh ấy cướp quái còn đồ sát cậu nhiều lần. Nhưng anh ấy thật sự là người tốt...”

Lời này vừa nói ra, hai mắt Kham Dương Lôi Lôi trợn trừng. Sau đó, Bánh Bao hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình.

“Bảo sao nhìn thế nào mình vẫn thấy anh ta không vừa mắt.” Rốt cuộc cơn giận không tên của em gái Lôi Lôi cũng tìm được chỗ xả “Thì là tên khốn này!!”

Bánh Bao hối hận đến xanh mặt “Lôi Lôi...”

“Câm miệng” Cơn giận của Lôi Lôi lập tức trút xuống Bánh Bao đang muốn xoay chuyển tình thế “Cậu là thứ Bánh Bao không có tiền đồ, cậu là đứa vong ân phụ nghĩa, nhận giặc làm cha !!”

Bánh Bao chột dạ “Mình...”

“Không chỉ vậy, bây giờ cậu còn dám thích anh ta.”

Bánh Bao bắt đầu giả bộ tội nghiệp “Oa... Nhưng chỉ có mình mình trong trò chơi, rất là cô đơn. Cậu thề sống thề chết rằng sẽ bảo vệ cho mình, kết quả là chưa đến hai tiếng đã bỏ mình lại. Cứu Lê hoang vắng, cậu nghĩ xem một đứa ngây thơ không biết gì như mình cả chạy trong đất hoang rất đáng thương ...” Bánh Bao kể lể quá trình chảy máu và nước mắt, rốt cuộc cũng làm cho người nào đó chột dạ “Khụ, được rồi. Mấy chuyện nhỏ nhặt năm xưa đừng nhắc lại nữa. Sau này cậu đừng có gần gũi anh ta quá, chuyện này không có gì tốt cho cậu đâu.”

Lúc ấy, em gái Lôi Lôi cũng không để ý lắm. Cô và Bánh Bao là bạn học từ thời cấp hai, tính cách của Bánh Bao, cô tự nhận là mình hiểu rất rõ. Cho dù thích đến thế nào thì giỏi lắm cũng chỉ giấu nó tận sâu dưới đáy lòng, mặc nó phơi pha theo thời gian.

Dù sao cũng chỉ là một người bạn trong game online mà thôi. Anh ta cũng sẽ nhanh chóng rời khỏi đây. Một khi đã xa nhau, còn có thể xảy ra chuyện gì? Hơn nữa mới có mười tám mười chín tuổi đầu, chỉ như đóa hoa chóng nở, chút tình cảm này liệu có thể kéo dài bao lâu?

Buổi tối, bang chủ đại nhân đến đón bọn họ đi ăn. Lúc đó mấy nam sinh trong câu lạc bộ Otaku đã răm rắp nghe lệnh của bang chủ đại nhân như thiên lôi sai đâu đánh đó. Bang chủ đại nhân kiên trì quan điểm trên bàn rượu là thế giới của đàn ông. Kêu thức uống nhẹ cho Kham Dương Lôi Lôi, Bánh Bao và mấy nữ sinh khác. Bánh Bao yên lặng nghe bọn họ nói chuyện trên trời dưới đất. Cô ngồi cạnh anh, nghe anh chuyện trò vui vẻ.

Mấy nam sinh cũng kính nể nhìn anh, sự từng trải chính là thứ tuổi trẻ khát vọng nhất. Anh và mấy anh chàng đó uống rượu, mặc dù bình thường bọn họ cũng làm bộ hút thuốc thành thạo, tự khoe mẽ những thành tích ăn chơi sáng chói của họ. Nhưng nếu thật sự so sánh, làm sao có thể vượt qua được một kẻ lọc lõi đã lăn lộn bao nhiêu năm như bang chủ đại nhân.

Mà bang chủ đại nhân cũng không làm gì. Anh không cần hút thuốc lá để chứng minh sự chín chắn chừng chạc, không uống những loại rượu kỳ lạ để chứng tỏ thường thức. Cũng không nói về phụ nữ, tụ tập đàn đúm, những giải thưởng đạt được.... để tô vẽ cho bản thân. Nhưng cho dù anh ngồi bất cứ đâu trên bàn, người mang thức ăn lên chỉ nhìn thoáng qua là có thể nhận ra ai là chủ, ai là khách. Giống như quần áo hiệu lúc nào cũng đơn giản hơn các loại khác — Nhưng thường chỉ cần nhìn đã biết giá tiền không rẻ. Sự chín chắn thật sự, vĩnh viễn sẽ không lộ ra bên ngoài. Sự cuốn hút của người đàn ông sẽ tự thể hiện rõ từ phong thái tự tin mà khiêm tốn của họ.

Đó là thứ mà thanh thiếu niên hoàn toàn không thể kháng cự nổi. Bánh Bao cảm thấy càng gần anh một phần, lại si mê anh thêm một phần, càng lún càng sâu.

Đến giữa bữa tiệc, rốt cuộc Bánh Bao cũng lấy hết can đảm nói chuyện với anh “Sư phụ, sư phụ phải về à?”

Trên bàn ăn rất âm ỉ huyền ảo, anh cúi đầu sát xuống mới nghe được rõ lời cô nói. Cho nên trong thoáng chốc, cô ngửi được mùi rượu trên người anh, còn có mùi thuốc lá thoang thoảng “Ừ, bên này cũng không có chuyện gì.” Anh xoa đầu cô “Ngoan ngoan lo học hành nhé.”

Sự cương chiều như thế cũng không thể khiến Bánh Bao thỏa mãn. Anh lại phải đi rồi, sau này không biết tháng nào năm nào mới có thể gặp lại. Từ nay về sau, cô và anh sẽ về lại vùng đất hoang, trở thành thích khách và Hoang Hổ không biểu lộ tình cảm gì. Đột nhiên Bánh Bao cảm thấy sợ, sợ cả khoảng cách vì bà xã trong game của anh, sợ những ngày tháng lặng yên đi theo sau anh, đập trên bản đồ đất hoang. Một lần lại một lần tìm xem nơi anh đến, chôn sâu tâm sự vào tận đáy lòng. Đột nhiên cô có một ý nghĩ khiến mình sợ hãi — Vậy thì chẳng bằng thẳng thắn đối mặt, nói cho anh biết.

Trong đầu cô, chính tà còn đang tranh đấu, một bên nói cho cô biết phía trước là gấm hoa, một bên khác nói cho cô biết đó chỉ là vách đá cheo leo.

Suy nghĩ hỗn loạn, Bánh Bao cảm thấy mình phải uống chút rượu.

Cô thật sự rót rượu cho mình, núp sau tiếng cười nói vui vẻ của mọi người, lặng yên uống từng hớp một. Vương Bản tách khỏi đám người đi đến nói cho cô biết số điện thoại của mình, anh ta làm ra vẻ hiệp nghĩa khoác lên vai cô “Sau này có việc gì cứ gọi điện cho anh” Khi đó Thù Tiểu Mộc đã hơi say, ngay cả thính lực cũng không nhạy bén như thường. Khi cô tìm điện thoại của mình để nhá máy, bang chủ đại nhân đã cảnh cáo “lái mô tô” : “Đừng có gộp cô ấy với đám bạn kia của cậu.”

Vương Bản trả lời ra sao, Bánh Bao không thể nhớ được.

Sau khi cơm nước no nê, bang chủ đại nhân ý trên đường không có cảnh sát giao thông, vẫn đưa mọi người về. Lúc ra cửa, có một cô gái ăn bận cực kỳ mát mẻ vô cùng biết điều khéo léo chào hỏi “Anh Hán, anh tới rồi hả?” Bang chủ đại nhân mỉm cười gật đầu, kẻ sát người cô ta vỗ vỗ lưng rất mờ ám, không nói thêm gì.

Xe đến cửa Nam trường đại học A, rốt cuộc Bánh Bao cũng lấy hết can đảm “Sư phụ, em... em có chút chuyện muốn nói với anh.”

Bang chủ đại nhân gật đầu, Kham Dương Lôi Lôi lại không muốn cô nói chuyện với anh. Cô ấy xuống xe, nhanh chóng mở cửa ghế lái phụ, kéo Bánh Bao ra. Bánh Bao rất trấn định, đẩy tay Lôi Lôi, về mặt của cô

chưa bao giờ nghiêm túc như vậy “Chút nữa mình sẽ về.”

Lôi Lôi liền rút tay lại. Cuối cùng cũng chỉ là bạn học, dù là tình nghĩa bảy năm, ba mẹ Bánh Bao cũng liên tục nói cô chăm sóc cho Bánh Bao vô dụng. Lôi Lôi cũng chỉ có thể làm được đến đây “Nhớ về sớm đây.” Lúc Lôi Lôi nói bốn chữ này, vẻ mặt khiến cho Bánh Bao tin rằng, nếu như tối nay cô không về ngủ. Lôi Lôi sẽ gọi điện thoại mật báo cho cha mẹ mình, việc này còn đáng sợ hơn báo cảnh sát nữa.

Cho nên cô gật đầu khẳng định “Lập tức về liền.”

Mà anh chỉ quay đầu xe, lái về bãi đậu xe trong cư xá “Muốn nói gì với sư phụ?”

Anh đang lái xe, giọng nói vẫn như bình thường.

Tôi không biết bạn có từng như Bánh Bao hay không? Từ nhỏ, thứ cô muốn rất nhiều, nhưng thật sự cố gắng để đoạt lấy lại cực kỳ ít. Lúc một cô gái ngây thơ muốn bày tỏ phải cần bao nhiêu dũng khí? Người chưa từng trải qua những nhung nhớ suy tính thiệt hơn, sẽ không thể nào hiểu được.

Thế giới này không phải là đất hoang, chúng ta cố gắng làm tất cả cũng không có thể đảm bảo phần trăm thành công. Nhưng lần mở lời này, Bánh Bao cảm thấy đã tiêu hao hết tất cả dũng khí nửa đời trước của mình. Trong đầu cô đã suy nghĩ trăm ngàn lần, nhưng từ ngữ có thể dùng càng ngày càng ít. Bánh Bao hoài nghi có phải nếu cứ tiếp tục như thế, đầu cô sẽ nổ tung vì những suy nghĩ miên man này không?

“Sư phụ, em...” Cô thật sự hơi say, gương mặt đỏ bừng vì rượu. Đèn xe mơ hồ hắt lên đôi mắt cô, long lanh rực rỡ như ánh sao đêm. Có một câu nói là mượn rượu làm càn, nếu không có ba phần men say e là lời tỏ tình ngây thơ như thế không thể nào thốt ra khỏi miệng “Em thích anh, em có thể ở bên anh được không?”

46. Chương 46: Cô Ấy Rồi Cũng Trưởng Thành

“Sư phụ, Em... Em thích anh, em có thể ở bên anh được không?”

Bang chủ đại nhân đang bình tĩnh đưa xe vào bãi bồng va chạm mạnh với chiếc xe bên cạnh. Bánh bao còn đang kinh hoàng, anh đã thần nhiên lấy giấy nhớ tiện lợi ra, để lại số điện thoại của mình trước cửa kính chắn gió. Lúc làm việc này biểu hiện của Bang chủ đại nhân vẫn rất trấn định, mãi cho đến khi Bánh bao tưởng anh không nghe được lời thổ lộ, anh mới mở miệng: “Tiểu Mộc, anh cảm thấy chúng ta nên nói rõ với nhau.”

Khi đó là chín giờ rưỡi, Bang chủ đại nhân ba mươi một tuổi cố ra vẻ bình tĩnh đối mặt với lời tỏ tình của một cô gái ngây ngô học năm nhất. Anh cố gắng hồi tưởng, còn có thể mơ hồ nhớ lúc mình học trung học cơ sở từng thầm thương trộm nhớ hoa khôi của trường. Bao nhiêu năm trôi qua rồi, những thứ đã nguội lạnh e là không chỉ có thời gian.

“Nhóc thích anh ở điểm gì Tiểu Mộc?” Anh cố gắng nói năng thật ôn hòa, thật kỳ là, có lẽ có rất nhiều người đàn ông đối mặt với lời thổ lộ như vậy sẽ mừng thầm trong lòng, ít nhất đây cũng là lời khẳng định cho sức hút của bản thân. Nhưng Bang chủ đại nhân chỉ cảm thấy không thực tế, anh không cần dùng lời tỏ tình của phụ nữ để khẳng định sức hấp dẫn của mình —— Phụ nữ thổ lộ với anh nhiều lắm, thậm chí có người còn uy hiếp anh trên giường nếu không cưới sẽ đi tố cáo anh cưỡng hiếp.

Nhưng những người phụ nữ đó đều chán nản, cuối cùng tự từ bỏ mục đích, tìm đại một nơi nào đó để nương tựa. Nên Bang chủ đại nhân có thể ứng phó rất tự nhiên, thậm chí khi Hà Phỉ dọa tố cáo anh cưỡng hiếp anh còn có thể trấn tĩnh tự nhiên dặn con vịt đừng quên chỉ huy thành chiến chiều hôm sau.

Mà nay khi anh đối mặt với cô bé mười chín tuổi này, anh lại rất cẩn thận để ý từng câu từng chữ: “Cô bé ngốc, anh đã ba mươi một tuổi rồi mà nhóc mới học năm nhất. Nhóc còn chưa nhìn thấu thế giới, chút rung động này không thể gọi là thích đâu?”

“Nhưng em...em thật lòng..” Bánh bao muốn tranh cãi, nhưng đứng trước mặt anh tốc độ đường truyền của cô giảm xuống 8000 ms, tất cả trình tự vận hành đều xảy ra lỗi, sau đó CPU xử lý quá nhiều, đứng máy luôn.

“Tiểu Mộc, nhóc hiểu anh được bao nhiêu? Nhóc chỉ nhìn thấy Hoang Hỏa trong Thiên Hạ thôi. Không sai, lúc này nhóc cảm thấy anh rất tốt. Vì nhóc không biết nhiều về tương lai của hai chúng ta, vì thế yêu cầu cũng không nhiều. Nhưng chờ một ngày nào đó, nhóc trưởng thành rồi, sau đó nhóc sẽ phát hiện chung quanh có rất nhiều người tốt hơn anh thì sao? Hoặc là một ngày nào đó chúng ta thật sự ở bên nhau rồi, đêm hôm khuya khoắt nhóc phải ôm con lồi anh ra khỏi giường của người phụ nữ khác, nhóc còn cảm thấy anh tốt không?” Ngoài bãi đỗ xe tiểu khu là bồn hoa, ánh đèn đường mờ tối, anh đứng trước mặt cô, giọng điệu vẫn bình thản như mọi khi: “Cho dù anh tin nhóc thật sự thích anh, hơn nữa chút tình cảm này vẫn có thể giữ vững suốt nhiều năm không thay đổi. Nhưng lập trường của nhóc sẽ thay đổi, những gì nhóc muốn cũng không giống với hiện tại. Hiện tại anh chỉ cần mang nhóc đi phó bản, giúp nhóc đánh một bộ trang bị nhóc đã vui vẻ, cảm động lắm rồi. Nhưng nếu chúng ta thật sự ở bên nhau, tất cả những việc này đều biến thành đương nhiên nhóc sẽ phát hiện chỉ có thể thì hoàn toàn không đủ.”

Cô gục đầu đứng trước mặt anh, kỳ thật cô đã dự đoán được kết quả này vô số lần, nhưng cô phát hiện mình vẫn đau lòng như cũ: “Sư phụ, vì Tiểu Mộc không tốt sao?”

Anh mỉm cười xoa đầu cô: “Ngốc à, vấn đề không phải ở đó, nếu việc này xảy ra vào mười năm trước, không, chỉ khoảng năm năm trước anh sẽ cố gắng thử một lần. Bây giờ khoảng cách mười hai năm có vẻ không lớn lắm, nhưng chờ nhóc ba mươi tám tuổi sư phụ đã năm mươi rồi.” Cô thủy chung vẫn không ngẩng đầu lên nhìn anh, anh cũng không miễn cưỡng. Lúc đưa ra câu trả lời này anh không hề xét đến mong muốn của mình, anh chỉ suy nghĩ từ góc độ của một người trưởng thành, cảm thấy đây là hành động đúng đắn, mình nên làm như vậy: “Hơn nữa ngay cả bản thân anh hiện tại cũng không nắm chắc được tương lai, nhóc cũng không hiểu cách sống của anh, anh không tin có người phụ nữ nào có thể chịu đựng nổi hoặc là... hoặc là thay đổi được anh. Chờ có một ngày nhóc ở nhà lao tâm lao lực vì gia đình và con cái, mà chồng mình thì một tháng chỉ thấy mặt được mấy ngày, nhóc sẽ hận anh.”

“Anh không muốn nhóc hận anh đâu Tiểu Mộc,” tay anh khoác lên vai cô, dùng giọng điệu cực kỳ dịu dàng nói: “Hiện tại nhóc cảm thấy thích, chẳng qua là vì nhóc chưa lớn, còn chưa đủ trưởng thành. Sau này lớn rồi, nhóc sẽ thấy loại cảm giác này kỳ thật rất buồn cười.” Anh đưa tay ra: “Đến đây, anh đưa nhóc về trường học.”

Cô đưa tay cầm lấy tay anh. Khi nhiệt độ từ đầu ngón tay, lòng bàn tay truyền đến, Bang chủ đại nhân bỗng thấy hơi bối rối. Anh không định nắm tay, lại quên phải giữ khoảng cách.

Gió đêm thán năm lành lạnh thổi, con đường ở ngoại ô mới im ắng làm sao, anh nắm tay cô đi qua cầu vượt, dưới bóng rừng thẳm thẳm đại học A có vẻ càng thêm trầm lặng.

“Trở về đi.” Vẫn dùng giọng điệu nhẹ nhàng như cũ, cô vẫn rũ đầu xuống không để anh nhìn thấy biểu tình của mình. Anh khẽ nâng tay trái, cầm lấy cổ tay cô, tay phải khẽ giãy ra khỏi bàn tay của cô. Khi đầu ngón tay xẹt qua trong lòng bàn tay, Bang chủ đại nhân đột nhiên cảm thấy trống rỗng, anh chỉ có thể dùng giọng điệu dịu dàng hơn lặp lại lời nói mới rồi: “Trở về đi thôi.”

Kỳ thật Yến Khâu Lôi Trạch hay Hải Thiên Đoạn Nhai đều không phải điểm cuối của đất hoang. Đêm nay, Thủ Tiểu Mộc cảm thấy này cánh cổng đại học A mới là điểm tận cùng chân chính.

Ba tấm ảnh chụp được Bang chủ đại nhân đăng lên, lấy danh nghĩa Thủ Tiểu Mộc — anh biết mật mã tài khoản của Thủ Tiểu Mộc. Phản ứng về tấm ảnh quả nhiên lần đầu hết đồng ảnh chụp nghệ thuật, tuy rằng đăng trễ hơn những tấm khác, nhưng không ảnh hưởng đến tốc độ thăng hạng của nó. Vô số người viết tin nhắn khen ngợi bộ giáp Hoang hỏa trong ảnh của Bánh bao. Mà phái Hoang Hỏa là nghề nghiệp của Bang chủ đại nhân trong trò chơi, lời đồn đãi tựa hồ đã có chỗ thâm ngồi.

Những thứ càng được chú ý thì thị phi cũng càng nhiều. Giống như Tần Giang, Hồng Tụ nơi quy tụ đồng đạo những người viết văn, có lẽ vì bấp bấp quá dễ dàng chẳng cần ai giới thiệu. Hoặc là do góc độ, quan điểm mỗi người khác nhau, dù sao mấy tấm ảnh này còn chưa xác định được có đạt vị trí đứng đầu không đã tích cóp được vô số oán niệm.

Thủ Tiểu Mộc thường xuyên xem bình luận dưới tấm ảnh, người ta thường nói vừa đánh vừa xoa, cô cảm thấy mình đúng là không ngừng được cho kẹo, rồi lại không ngừng bị người ta tát đến sưng mặt.

Sau đó không biết ai đồn đại, xác nhận chiến sĩ Hoang Hỏa kia thật sự là Bang chủ đại nhân ngoài đời thì cuộc khẩu chiến chính thức bùng nổ.

Thù Tiểu Mộc có tính là kẻ thứ ba không?

Kỳ thật từ góc độ trên mạng mà nói, cô rõ ràng là kẻ thứ ba, bởi vì sự xuất hiện của cô đã khiến một người phụ nữ khác bất hạnh. Mà người phụ nữ này lại là người vợ danh chính ngôn thuận được Bang chủ đại nhân lấy về trên mạng. Trong thế giới ảo sự thật chỉ là mây bay, nên chỉ riêng điểm này đã đủ một khiến Tiểu Mộc thành mục tiêu chỉ trích của cả nghìn người.

Huống chi Tiểu Mộc còn chiếm cứ vị trí thứ nhất trên bảng tài phú một thời gian dài, mỗi ngày còn lên YY ca hát dụ dỗ đàn ông, còn... Còn lằng lờ như thế?

Những lời mắng mỏ dưới ảnh không ngừng tăng trưởng, ngay cả hỏa lực của Tử Điện cũng không dấu lại miếng mồm đám người này, càng ngày càng nhiều diễn viên quần chúng không rõ chân tướng nhảy vào xem cuộc chiến, sau đó các cô luôn ra vẻ chính nghĩa, máu nóng sôi trào, hô hào đả đảo hồ ly tinh.

Lúc mới bắt đầu mọi người chỉ tranh cãi qua lại, Tiểu Lục cũng chỉ âm thầm theo dõi cuộc chiến, không lên tiếng. Mà chiến tranh càng về sau, khi Bang chủ đại nhân luôn luôn bảo vệ đồ đệ đã lựa chọn giải pháp trầm mặc thì trận khẩu chiến càng lúc càng quyết liệt.

Thật ra bị mắng cũng có điểm tốt, dù nhiều người cho rằng đang thi Miss, ba tấm ảnh này ngay cả mặt cũng không rõ thì làm sao giết giải. Nhưng sau khi kết thúc một tháng bình chọn, tác phẩm vẫn đạt được giải nhất như cũ, lý do nhà phát hành đưa ra rất đường hoàng: tác phẩm này rất được chú ý.

Mặc dù mọi người đầy một bụng căm giận nhưng tác phẩm này quả thật là tác phẩm nổi tiếng nhất, mặc kệ sự thật đa số người vào chuyên mục đều để mắng kẻ thứ ba.

Kể từ đó, Bánh bao im thin thít càng có vẻ thâm trầm đầy rẫy tâm cơ, hóa ra cô mặc cho người ta chửi mắng ngoại trừ lý do chợt dạ còn để mượn đà “nổi tiếng”.

Vòng nguyệt quế của cuộc thi bị Thù Tiểu Mộc hái đi, hôm đó nhân vật nữ thích khách của cô chỉ có đứng khu an toàn mới không bị đồ sát. Phần thưởng nhanh chóng được gửi vào hòm thư, thời hạn có hiệu lực là ba tháng. Cô lẳng lặng nhìn đồng phần thưởng kia, ID Thù Tiểu Mộc cũng được quảng cáo rộng rãi. Ba tấm ảnh thì được treo ngay trang chủ Thiên Hạ, Hoang Hỏa và nữ thích khách vẫn nhìn nhau mỉm cười như cũ, lặng im ngóng nhìn như ẩn chứa tất cả lưu luyến triền miên.

Mà người trong ảnh đã hoàn toàn thay đổi.

Thù Tiểu Mộc cảm thấy rất hối hận, cô đã thắng cuộc thi nhưng không thể vô tư ở bên anh được nữa. GM, nếu ngày mai tỉnh lại, thời gian quay ngược, không có lời tỏ tình vớ vẩn đó, không có những bức ảnh, không có vòng nguyệt quế này thì thật tốt biết bao.

Đáng tiếc thời gian không thể trở lại, người đứng sau nó cũng không cách nào sửa đổi. Đó là lãnh địa mà hacker số một hay lập trình viên thiên tài cũng không thể xâm phạm.

[Thượng Thư thế lực] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Ông Thánh, hôm nay tổ chức đánh Mộc Thần phải không? Phòng chừng hoạt động ở Hoàng Tuyền cũng sắp tổ chức, Hồng Sắc Phong Viêm đưa tới bốn người mà chẳng có người nào lên tới cấp 60.

[Bang hội] Lục Mập Hồng Gậy: Ông xã, đi chiến trường với em đi.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Con vịt, ông tổ chức đi. Tui dẫn Tiểu Lục đi chiến trường.

[Bang hội] Vó Ngựa Diên Cuồng: Lão đại, ông trọng sắc khinh bạn nha.

[Bang hội] Người Ngoài Hành Tinh: Hôn quân nha, hôn quân! [Đập bàn] Bé Tiểu Mộc đâu, đi ra quần giáo sư phụ nhóc đi!

Vốn là một câu đùa vui, Bang chủ đại nhân lại trả lời:

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Muốn quần giáo cũng do chị dâu cậu quần, không biết lớn nhỏ.

Kênh Bang hội im lặng một lát, chuyện Bánh bao và Tiểu Lục không hợp nhau mọi người trong bang đều biết, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Bang chủ đại nhân tỏ rõ lập trường như thế. Có người thử dò xét:

[Bang hội] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trứng Trứng: Khụ, sư phụ được bao nuôi bây giờ cũng muốn giành quyền độc lập sao?

Bang chủ đại nhân thân nhiên đáp trả:

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Có bữa tiệc nào mà không tàn, sớm muộn gì cũng phải tách ra thôi.

Mọi người không hiểu Thánh Kỵ Sĩ nói lời này là có ý gì, trong kênh bang hội liền im lặng hồi lâu. Khi đó Bánh bao vừa được giải nhất cuộc thi Miss, vừa có được danh hiệu phú ông Thiên Hạ, còn giữ chức Thượng Thư của Mông Hồng Thiên Hạ, có thể nói là vô cùng nổi tiếng.

Bang chủ đại nhân cùng phu nhân đi chiến trường, đến chín giờ rưỡi Tiểu Lục đi rửa mặt, chiến sĩ Hoang Hỏa đang nhìn đá truyền tống người đến người đi mà chán chết. Con chuột khê di động đến bang Bạn tốt, sau đó đánh một cái ID, xem xét vị trí một nhân vật nào đó.

Giang Nam.

Cô ấy vẫn còn ở chốn khắp nơi là hoa đào nở rộ đó sao. Là một người làm về công nghệ thông tin Bang chủ đại nhân luôn rất nhạy cảm với các con số, lại quên mất đây là lần thứ mấy mình xem vị trí của cô. Anh cũng không hiểu sao mình lại chú ý đến cô như vậy, là vì lời tỏ tình kia?

Anh cảm thấy rất buồn cười, tình yêu của một cô bé có thể kéo dài được bao lâu?

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Tiểu Mộc.

Bên kia vẫn trả lời rất nhanh như cũ:

[Thượng Thư thế lực] Thù Tiểu Mộc: Dạ đây.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Nhóc đổi chỗ với Chân Phạm, đi quản lý Hồng Tụ đường nhé.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Bên kia chỉ cần đi phó bản cấp thấp, dùng một Thiên Cơ cấp cao thật quá lãng phí. Hơn nữa các em đều là con gái cũng tiện nói chuyện với nhau hơn.

Chính anh cũng không biết mình đang giải thích hoặc là che giấu cái gì. Trong Mông Hồng Thiên Hạ những gì anh nói đều là mệnh lệnh tuyệt đối, lúc này giải thích rõ ràng nguyên nhân theo bản năng lại giống như đang chột dạ.

Đây... Là giáng chức sao? Hay là ngoài thăng trong hạ? Hoặc đơn giản là lưu đây?

Lần này bên kia im lặng rất lâu:

[Thượng Thư thế lực] Thù Tiểu Mộc: Dạ.

Bang chủ đại nhân hơi bức bối, cô ấy luôn như thế, dịu ngoan thông minh. Có gì không vừa ý đều giấu trong lòng, khiến cho mọi quyết định của mình đều như thể đang bắt nạt con nít.

Những kẻ khét tiếng nói nhiều trong bang hôm nay đều im thin thít, một lát sau Hệ thống liền nêu lên:

[Hệ thống] Chân Phạm gia nhập thế lực.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Hai người bàn giao công việc đi.

[Bang hội] Chân Phạm: Ủm à. Tiểu Mộc, hiện tại Hồng Tụ đường có một trăm linh hai người, sáu mươi bảy người dưới cấp ba mươi, cấp ba mươi đến bốn mươi hai mươi một người, cấp bốn mươi đến năm mươi có chín người. Ngoài ra còn có năm quản lý, cấp bậc khá cao, tự nguyện ở lại bên kia. Anh sửa lại danh sách rồi phát trên kênh bang hội nhé.

[Thượng Thư thế lực] Thù Tiểu Mộc: Dạ.

[Bang hội] Chân Phạm: Đồ trong quốc khố anh cũng liệt kê trong danh sách luôn, giá cả thì em còn rõ ràng hơn anh nên anh không ghi chú, em xem lại một chút. Ngoài ra trong bang người nào thiếu món trang bị gì anh cũng liệt kê rõ để em tham khảo.

[Thượng Thư thế lực] Thù Tiểu Mộc: Dạ.

[Bang hội] Chân Phạm: Hồng Tụ Đường không giống với Mông Hồng Thiên Hạ, nếu gặp được người nào thao tác tốt, nghề nghiệp hiếm có thì nên ưu tiên bồi dưỡng, khi giao lại cho Tây Môn cũng nên lưu ý cho rõ ràng.

[Thượng Thư thế lực] Thù Tiểu Mộc: Dạ.

[Bang hội] Chân Phạm: Dù sao cũng thuộc Mông Hồng Thiên Hạ cả, nếu em cảm thấy Hồng Tụ đường không vui thì cứ quay lại Mông Hồng Thiên Hạ. Nhưng sau khi rời khỏi bang, vị trí bang chủ tốt nhất nên nhường lại cho một ID phụ của mình, đồng thời chú ý động tĩnh trong bang kéo các bang phái khác thừa cơ tấn công. Mấy quản lý hiện tại của Hồng Tụ đường rất đáng tin cậy, đều biết mật mã quốc khổ, nhưng nếu có người bảo quên hỏi lại em một lần nữa thì nhớ rõ nhất định phải lên YY xác định có đúng là họ thật không.

...

Bang chủ đại nhân vẫn không nói gì, anh vẫn theo dõi kênh bang hội, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy buồn bã. Nhưng anh vẫn kiên trì với quyết định của mình, đối với cô mà nói rời đi một thời gian cũng là chuyện tốt.

Từ sau khi bọn họ quen biết nhau, chưa có lúc nào cô ấy tách ra khỏi anh, phó bản anh kéo, chiến trường cũng đi với anh, ngay cả nhiệm vụ hàng tuần cũng phải đợi anh nhắc nhở mới chịu làm. Anh đột nhiên cảm thấy có lẽ lần xa nhau này giống như cai sữa, sẽ khó chịu một thời gian, nhưng sau khi cảm giác khó chịu đó qua đi sẽ là một bắt đầu mới.

[Hệ thống] Thù Tiểu Mộc rời khỏi bang.

47. Chương 47: Cuộc Sống Lưu Đà

Thù Tiểu Mộc gia nhập Hồng Tụ đường, Bang chủ đại nhân theo sát nhắc nhở cô:

[Bang hội] Thánh Kỵ Sĩ: Tất cả thành viên Hồng Tụ đường đang trực tuyến, trong vòng năm phút đến núi Tiên Âm sơn tập hợp.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Nhóc cũng đến nhé.

Khi Thù Tiểu Mộc truyền tống tới đó, núi Tiên Âm chỉ có một mình Hoang Hỏa. Khoảng cách gần như vậy nhưng Bang chủ đại nhân chỉ yên lặng đi tới đi lui, không nói chuyện với cô.

Gió thổi qua rừng trúc, đất hoang hiu quạnh.

Trong vòng năm phút, toàn bộ chín mươi hai thành viên đang trực tuyến của Hồng Tụ đường đều tập hợp ở núi Tiên Âm, cho thấy khả năng triệu tập kinh người của anh.

[Bang hội] Chân Trời Xanh Thảm: [Chảy nước miếng] Lão Đại!

[Bang hội] Suối Vắng Núi Không: [Mắt phát sáng]

[Thượng Thư thế lực] Lạnh Nhặt Như Cúc: ... Mọi người ra trình diện Thượng Đế đi...

...

Mặc các cô đùa giỡn một tràng dài, Bang chủ đại nhân rất nghiêm túc:

[Bang hội] Thánh Kỵ Sĩ: Về sau Hồng Tụ đường sẽ do Tiểu Mộc tiếp quản, mọi người có chuyện gì cứ trực tiếp tìm cô ấy. Tất cả chuyện lớn nhỏ trong phân hội đều do cô ấy định đoạt.

[Thông báo] Hội trưởng quy ẩn, thoái vị cho Thù Tiểu Mộc.

[Thượng Thư thế lực] Lạnh Nhặt Như Cúc: Lão Đại, đang yên đang lành tại sao phải đổi hội trưởng?

[Bang hội] Chân Trời Xanh Thảm: Ô, Lão Đại, em thích hội trưởng Chân Phạm hơn.

[Bang hội] Suối Vắng Núi Không: Lão Đại, hội trưởng Chân Phạm tốt lắm, không cần đổi. [Gạt lệ]

[Nguyên lão thế lực] Cúc Hoa Tàn: Cho dù là phải đổi hội trưởng, vì sao lại đổi thành Thù Tiểu Mộc chứ?!

[Thượng Thư thế lực] Tình Tuyệt: Lão Đại, nếu Chân Phạm bận bịu nhiều việc, anh bảo Uyên Ương đến trông chúng em đi.

[Nguyên lão thế lực] Cỏ Non Xanh Xanh: [Nước miếng] Đúng đúng đúng, chúng em muốn Uyên Ương!

[Bang hội] Hoàng Tuyền Như Mộng: [Nước miếng] Uyên Ương!

...

[Bang hội] Thánh Kỵ Sĩ: Nói xong chưa?

Lúc này mọi người mới nhận ra hình như hôm nay tâm tình anh không tốt, bình thường anh cũng đâu ngại đùa giỡn với mọi người, nhưng mệnh lệnh đưa ra thì bắt buộc phải thực hiện.

[Bang hội] Thánh Kỵ Sĩ: Nói xong thì tan họp đi.

Bánh bao bắt đầu chính thức ngậy người ở Hồng Tụ đường, trong bang hội người không phục cô rất nhiều, hơn nữa đại đa số thành viên Hồng Tụ đều có quan hệ không tệ với Tiểu Lục, vì thế người thấy cô chướng mắt càng đông đảo. Nhưng cô không thèm để ý, không có chuyện gì cũng chẳng lộ diện trên kênh bang hội. Các cô gái thường xuyên nói vài lời đâm bị thóc, chọc bị gạo trong kênh bang hội, nhưng chưa bao giờ thấy Bánh bao đáp lại. Có khi mọi người đều tưởng cô gác máy, nhưng chỉ cần trong bang hội có ai cần thứ gì trong quốc khố, chỉ cần vào kênh bang hội kêu một tiếng, sẽ nhanh chóng nhận được tin của Hệ thống: “Hội trưởng Thù Tiểu Mộc chỉ định mục 1—14 cho XXX lấy ra.”

Cô rất tuân thủ thời gian đi phó bản Chân Phạm đặt ra trước đây, tám giờ đến chín giờ tối mỗi ngày đều kiên trì tổ chức phó bản Hoàng Tuyền, trong hội ngoại trừ dòng hội trưởng biến thành Thù Tiểu Mộc, những việc khác cũng không có nhiều thay đổi. Chính là tuần thứ hai sau khi nhận chức hội trưởng, dòng thông báo bang hội được đổi thành: Từ tuần sau bang sẽ hủy bỏ chế độ cống nạp.

[Thượng Thư thế lực] Lạnh Nhặt Như Cúc: Chà, chưa gì đã bắt đầu mua chuộc lòng người rồi sao? Thù Tiểu Mộc quả nhiên danh bất hư truyền nha!

[Bang hội] Suối Vắng Núi Không: Thôi, vẫn nên nộp đi, kéo há miệng mắc quai giờ đó.

[Thượng Thư thế lực] Tình Tuyệt: Trước kia ở Mông Hồng Thiên Hạ khi để Tiểu của Lục chúng ta lắm mà? Sao vừa qua bên này hiền dữ vậy?

[Nguyên lão thế lực] Cỏ Non Xanh Xanh: Uả? Mà vì sao vừa chụp ảnh xong lão Đại lại quảng cô ta qua đây?

[Bang hội] Hoàng Tuyền Như Mộng: Có khi nào tỏ tình với lão Đại bị từ chối không?

[Nguyên lão thế lực] Cúc Hoa Tàn: Dụ dễ thất bại?

[Bang hội] Ly ca: Không thể nào...

...

[Bang chủ] Thù Tiểu Mộc: Thành viên từ cấp ba mươi đến cấp năm mươi đang trực tuyến gia nhập tổ đội của tôi.

[Bang hội] Suối Vắng Núi Không: Tại sao?

[Bang hội] Chân Trời Xanh Thẳm: Có hoạt động thì phải giải thích rõ trước chứ, cô bảo vào đội là phải vào đội, tưởng mọi người rảnh lắm hả?

[Bang hội] Ti La: Hội trưởng thì giỏi lắm sao!

Mà Tiểu Mộc chỉ yên lặng điều phối các ID đang không ngừng oán giận:

[Đội trưởng tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Theo cơ cấu tổ đội. Những bạn từ cấp ba mươi đến bốn mươi đi Ba Thục nhận nhiệm vụ mật thám, cấp bốn mươi cấp đến năm mươi đi tới bản thông báo Tây Lăng tập hợp.

Mọi người trong đội vẫn cần nhàn như cũ, nhưng tất cả đều bắt đầu đi. Kỳ thật kinh nghiệm nhiệm vụ mật thám rất cao, làm mười lần thì thăng cấp cũng không thành vấn đề. Chính là thời gian giới hạn quá ít ỏi, cần toàn đội hợp tác, nên dù có nhiều người muốn thăng cấp nhưng vẫn không đếm xỉa tới nhiệm vụ này.

Trước kia lúc Chân Phạm còn làm hội trưởng cũng từng thúc giục các cô làm nhiệm vụ mật thám, nhưng phản ứng nhận được rất ỉ trệ.

Bánh bao nhìn tổ đội, cấp ba mươi đến bốn mươi trong đội có vẻ nhiều, Tiểu Mộc đi theo các cô, khi cần giành BOSS, hoặc là số lượng quá cần giết không đủ liền ra tay giúp đỡ. Nhưng cô vẫn là dân mù đường, cần dựa vào đội ngũ, căn cứ vị trí đồng đội trên bảng đồ mới tìm được địa điểm thực hiện nhiệm vụ.

Thời gian mật thám mỗi ngày là 12: 00—13: 00, buổi tối 20: 00—21: 00, rạng sáng: 4: 00—5: 00. Chỉ cần có trên mạng, cô sẽ chia bang hội thành các nhóm nhỏ rồi dẫn đến nơi thực hiện nhiệm vụ, ai có nhu cầu thì mời vào đội đến khi thời gian mật thám chấm dứt.

Sau khi rời khỏi phó bản thì rất khó nhìn thấy cô, một là cô bày hàng, hoặc đi khắp đất hoang hái thuốc đào quặng lấy bảo thạch. Nếu nhàm chán quá lại lấy hai cái ID bày quán ra luyện nghề, làm ít vũ khí, trang sức, trang phục cấp thấp quăng vào quốc khố bang hội. Bình thường mọi người đều tỏ vẻ khinh thường, sau đó lại như con cún thích ăn vụng, thấy cô không lên mạng liền lên lút cảm đi.

Bánh bao có rất nhiều nguyên liệu cấp thấp, bốn loại nghề thủ công của hai cái ID cũng thăng cấp rất nhanh, vì thế không biết bắt đầu từ khi nào, trang bị vũ khí trong Hồng Tụ đường không cần ra ngoài mua nữa. Thuốc các cô dùng, áo choàng và trang phục các cô mặc, trang sức Nguyệt Sắc Ngân Tì các cô mang, vũ khí các cô sử dụng đều do hai cái ID của Tiểu Mộc chế tạo, có người nói chỉ cần nhìn trang bị là biết ID đó từ đâu ra.

Nếu không có việc quan trọng Bánh bao không bao giờ mở miệng trên kênh bang hội, vì thế cũng không có ai biết rời khỏi phó bản thì cô đi đâu làm gì. Bình thường cô xuất hiện đều vì việc trong bang:

[Bang chủ] Thù Tiểu Mộc: Tối thứ Bảy Hồng Tụ đường báo danh tham gia Thế lực chiến, chỉ tham chiến lấy kinh nghiệm, không đánh đài Tế Trời. 19: 00 ai có thể login thì cố gắng login.

Những người khác trong bang không nói gì, đi Thế lực chiến kiếm kinh nghiệm là chuyện rất nhiều người muốn làm nhưng vấn đề phí báo danh...

Ai cũng im lặng chờ cô nói đến chuyện phí báo danh, cô lại không nói nữa.

(Myumyu:@#!\$@% Xin lỗi mọi người chứ ghét cái đám này quá. Vừa chửi vừa ăn bím là sao?@!\$@#\$.)

Cai sữa là một quá trình như thế nào?

Từ khi Thù Tiểu Mộc qua Hồng Tụ đường thì không trở lại Mông Hồng Thiên Hạ nữa, cô vẫn rất nghe lời, rất chăm chỉ kéo người chơi cấp thấp, chiêu mộ người mới, mỗi ngày không ngừng làm trang phục. Cô vẫn lên YY nhưng rất hiếm khi nói chuyện. Những người trong bang thậm chí gần như không nhận thấy sự tồn tại của hội trưởng, những lời nói sắc bén đầy địch ý trong bang sau một thời gian độc thoại cũng khiến mọi người thấy nản. Vì thế mấy dòng tin đá thủng đụng nia đó cũng dần dần ít đi.

Các cô nói Bánh Bao là một kẻ tâm cơ thâm trầm, bởi vì bỏ mặc là vũ khí hữu hiệu nhất để chiến thắng tất cả dư luận.

Thực tế chỉ là Bánh Bao không rảnh bận tâm, cô đã thu hết dũng khí thổ lộ, mà nay, lại cần dùng hết tất cả thời gian để lãng quên. Cô ý tứ tránh anh thật xa, cố gắng không làm chuyện gì quấy rầy đến anh.

[Miền] Thù Tiểu Mộc: Cần thầy thuốc cấp bốn tám đến Tỏa Yêu Tháp.

[Miền] Thù Tiểu Mộc: Tổ đội làm nhiệm vụ tuần, bốn người còn thiếu một người, mau đến nhập đội đi.

[Thế giới] Mông Hồng Thiên Hạ Hồng Tụ đường tuyển người chơi mới, không giới hạn cấp bậc thao tác, YY: ****, mọi người có thời gian hãy tham gia nhé.

Bang chủ đại nhân thường xuyên nhìn thấy tin tức của cô, cô thật sự trưởng thành như anh muốn. Đứa bé khi đánh BOSS chỉ biết ngồi nguyên tại chỗ chờ người giúp đỡ đã học được cách tổ chức tổ đội. Thích khách chỉ biết làm nhiệm vụ với người trong bang nay đã biết cách hô “Tìm tổ Trừ Ma” .

Cô đang dần dần độc lập.

Khi đó Bang chủ đại nhân đang ở thành Tây Lăng giúp phu nhân mua đá Phong Hành, trên bậc thang dài màu xám anh liếc mắt một cái là có thể thấy được ít nhất ba cái ID của người nào đó. Cảm giác này làm anh thấy hơi kỳ quái, tay không không chế được bấm vào quầy hàng, muốn nhìn xem trong đó có gì.

Mà thực ra anh hoàn toàn không cần những trang bị này.

ID phụ ở đây, ID chính đâu rồi. Anh chẳng biết làm sao, lại lật bảng Bạn tốt, nữ thích khách hiện đang ở phó bản Hoàng Tuyền. Bang chủ đại nhân thở dài nhẹ nhõm rồi lại thấy hơi mất mát.

Anh ngồi bên cạnh ID “Cửa hiệu độc quyền của Thù Tiểu Mộc” một lúc.

[Miền] Hồng Ngự: Ai đi phó bản cấp ba lắm vào đội, Thù Tiểu Mộc kéo, chín người chờ một người nữa thôi, mau mau.

Thù Tiểu Mộc? Đúng là cô nhóc ấy, cô bé gần như đã trở thành nhân vật lừng lẫy trong server rồi nhỉ. Bang chủ đại nhân thở dài, cảm thấy mình thật giống một người cha, muốn con mình trưởng thành. Nhưng khi nhìn cô chậm rãi lớn lên, không còn túm áo anh, leo đèo đi theo bên cạnh anh lại cảm thấy vô cùng luyến tiếc.

48. Chương 48: Chương 48

Chiều thứ Bảy, Mông Hồng Thiên Hạ tham gia Thế lực chiến.

Bang chủ đại nhân cảm thấy nên triệu hồi người nào đó ở biên cương về, lại nghĩ dù sao cũng đã cai sữa, không liên lạc nữa thì tốt hơn. Cân nhắc một hồi, rốt cuộc anh hạ chỉ cho Thượng Thư nhà mình:

[Bạn tốt] Bạn nói với Chân Phạm: Bảo Tiểu Mộc về tham gia Thế lực chiến.

Tuy Chân Phạm cũng chẳng hiền lành gì, nhưng phản ứng của anh ta kém xa con vẹt, nên anh thản nhiên nói:

[Bạn tốt] Chân Phạm nói với bạn: Ờ.

Vì thế Chân Phạm chạy đến Hồng Tụ đường:

[Bang hội] Chân Phạm: Tiểu Mộc, về tham gia Thế lực chiến đi.

[Bang hội] Suối Vắng Núi Không: Ồm

Chân Phạm lão Đại! !

[Bang hội] Trăm Hoa Như Gấm: [Nước miếng] Xô ngã! !

[Bang hội] Ngày Xuân Vì Ai: [Hôn Môi] Chân Phạm lão Đại, rốt cuộc lương tâm cũng trời dậy, nhớ đến bọn em rồi sao? !

[Bang hội] Tàn Cúc Thủ: Đâm cúc hoa Chân Phạm lão Đại đi!

[Bang hội] Chân Phạm: [Mồ hôi lạnh] Tiểu Mộc

[Bang chủ] Thù Tiểu Mộc: Em... Tối hôm nay em có việc, không đi.

[Bang hội] Chân Phạm: Ừ.

Chân Phạm thấy rất lạ, theo lẽ thường đám nhóc con nham hiểm này thấy Tiểu Mộc xuất hiện phải bóng gió mỉa mai chứ, nhưng bọn họ lại làm như không thấy cô, chỉ chăm chăm đùa giỡn mình.

[Nguyên lão thế lực] Tinh Tuyết: Chân Phạm lão Đại, rốt cuộc anh đã được đền bù, trở về bên cạnh lão Đại.

[Thượng Thư thế lực] Lạnh Nhạt Như Cúc: Ơc, Tiểu Tuyết à, lão Đại đã cưới Tiểu Lục của chúng ta rồi. Phải nói là Chân Phạm lão Đại trở về bên cạnh tổng thụ Uyên Ương mới đúng.

[Bang hội] Tần Cúc Thủ: Người có tình rồi cũng về bên nhau thôi? Chân Phạm lão Đại cẩn thận thất lưng đó nha!

[Bang hội] Ly Ca: [Nước miếng] Tới lúc cao trào, bảo tổng thụ cống hiến chút sức lực đi... Trong tay tiểu nhân đang có một bản Long Dương* bốn mươi tám thể vô cùng quý giá, rẻ bèo chỉ có ba ngàn vàng thôi, Chân Phạm lão Đại có muốn mua không?

*Long Dương: Chỉ chuyện đồng tính.

...

Mới một lát, chiến sĩ Thiên Cơ mẫn cấp đổi mặt với BOSS ẩn cấp sáu tám vẫn bình tình mặt không đổi sắc lại phải khóc rống lên:

[Bang hội] Chân Phạm: ... Mọi người thông thả nói chuyện, anh đi trước...

Giữa những hàng chữ là nỗi đau thương vô hạn.

>_

Thế lực chiến hôm đó, các thế lực thù mới hận cũ đồng loạt tham gia, mọi người vẫn nhiệt tình chém giết, chiến thắng vẫn oanh liệt như cũ. Bang chủ đại nhân dẫn bảy sói đối Mông Hồng Thiên Hạ xông lên đánh chiếm đàn tể, dường như không ai cảm thấy thiếu điều gì.

Không... Kỳ thật là có, khi Bang chủ đại nhân chỉ huy Chân Phạm đánh nghi binh tại Mã Đề lĩnh phân tán sự chú ý của Thiên Tịnh Sa, anh lại mải miết kéo băng thành viên kênh YY thật dài xuống đến kênh của Hồng Tụ đường. Giữa rất nhiều ID tham gia Thế lực chiến kiếm kinh nghiệm kia, “[Hồng Tụ đường] Thù Tiểu Mộc” hòa lẫn trong đó, rất khó nhận ra nhưng anh chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấy.

Anh cũng không biết vì sao mình lại chú ý đến cô, vì thế tên rình lén nào đó cảm thấy hơi ảo não.

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Con vịt, Chân Phạm, Thế lực chiến xong chúng ta đi chiến trường nhé, kêu thêm Tây Môn.

[Thượng Thư thế lực] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên: Ừ

tại sao tui thấy có gì đó là lạ. Ông Thánh cứ như là... ừm, cứ như là...

[Nguyên lão thế lực] Tây Môn Xua Chó: Chưa thỏa mãn dục vọng!

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: [Giận]

[Nguyên lão thế lực] Tây Môn Xua Chó : [Ngậm miệng]

[Bang chủ] Thánh Kỵ Sĩ: Tây Môn, ngày mai ông đi tới mấy tiệm đường Nhân Dân với đường Kiến Thiết, mang toàn bộ các máy chưa đủ tiêu chuẩn ra thăng cấp.

[Nguyên lão thế lực] Tây Môn Xua Chó : [Khóc lớn] Con vịt tui hận ông! ! !

[Nguyên lão thế lực] Vạn Phật Triều Tông: Tội lỗi, tội lỗi.

Sáng sớm chủ nhật, Bang chủ đại nhân đăng nhập vào game tại phòng quản lý Võ sò xám ở thành phố L.

[Miền] Thù Tiểu Mộc: Xếp hàng đợi nhiệm vụ tuần, bốn cần một, mau đến nhập đội.

Sau đó ma xui quỷ khiến thế nào, Bang chủ đại nhân lại gửi tin xin nhập đội. Nhưng khi một loạt hình bốn cái đầu xuất hiện trên màn hình của anh, trong lòng anh lại không khổng chế được âm thầm vui sướng.

[Đội ngũ] Chân Trời Xanh Thắm: [Nước miếng] lão đại.

[Đội ngũ] Lục Đảo Lạnh Băng: [Giơ tay] Lão Đại đến dất bọn em đi làm nhiệm vụ tuần à? !

[Đội ngũ] Ly Ca: Xô ngã lão Đại!

Rõ ràng tâm tình của Bang chủ đại nhân không tệ, thần nhiên để mấy cô nhóc đùa giỡn:

[Đội ngũ] Thánh Kỵ Sĩ: Ừ, vừa hay anh cũng chưa làm nhiệm vụ tuần, đi cùng đi.

Vì thế trước mặt Thạch Lâm Thiên Tuyệt lão nhân, anh gặp lại Bánh bao, thú cười của cô đã đổi thành thổ ngọc, vẫn mặc quần áo môn phái Thích khách như cũ. Chỉ là trang bị toàn thân, không biết từ lúc nào đã yên lặng cường hóa đến cấp mười ba, có cánh đỏ. Tuy rằng hiện nay trong Thiên Hạ cánh đỏ đã phổ biến tới mức mười người hết tám người có, nhưng vào thời điểm đó vẫn rất hiếm.

Cho nên ai cường hóa thành công đều hô hoán lên cho bạn bè viết tin bắn pháo hoa chúc mừng linh tinh, khiến mọi người không thể không biết. Mà cô... lại yên lặng lên cánh từ lúc nào chẳng rõ. Bang chủ đại nhân cố gắng khiến cho giọng điệu của mình bình thường một chút. Mà anh cũng không hiểu vì sao giọng điệu của mình lại không bình thường:

[Đội ngũ] Thánh Kỵ Sĩ: A, lên cánh rồi sao? [Võ về] Chúc mừng, Chúc mừng.

Vì thế cô cũng cố gắng nói năng thật bình thường:

[Đội trưởng tổ đội] Thù Tiểu Mộc: cảm ơn.

Hai chữ cảm ơn càng khiến khoảng cách giữa bọn họ như xa hơn.

Bọn lít nhít kia cũng ngừng lại, trong đội nhất thời yên lặng như tờ không có ai nói chuyện, vẫn là Bánh bao phá vỡ bầu không khí trầm mặc:

[Đội trưởng tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Băng Băng, bạn phụ trách nhận nhiệm vụ nhé. Những người khác không cần xuống ngựa, mình và... để bọn mình đánh là được.

Bang chủ đại nhân cùng làm nhiệm vụ, vội vàng chạy lên giết quái. Vậy là... Ngay cả tiếng sư phụ cũng không muốn kêu sao?

Hai người phối hợp vẫn ăn ý như trước, chỉ là Bánh bao đã không chỉ biết mỗi đánh lên nữa rồi, học xong Ảnh Sát cô bắt đầu học những kỹ năng khác. Cũng phải thôi, muốn kéo người mới thì chỉ học mỗi đánh lên sao đủ?

Đối với người chơi cấp sáu chín, quái nhiệm vụ cấp ba mươi đúng là yếu ớt không đỡ nổi một đòn. Ba người kia cứ liên tục nhận nhiệm vụ, sau đó quái vừa ra con nào đã bị giết con đó, Hệ thống thông báo nhiệm vụ hoàn thành, lại giao nhiệm vụ, lại chạy đến một chỗ khác, lại nhận nhiệm vụ lần nữa, cứ tuần hoàn như thế.

Cô vẫn hiểu ý anh như trước kia, Hoang Hỏa và thích khách vẫn là tổ hợp người mở đường kẻ yểm trợ hoàn mỹ nhất trên chiến trường. Chỉ là mỗi khi di chuyển đến địa điểm tiếp theo, cô dùng chế độ tìm đường tự động chứ không đi theo anh nữa.

Làm nhiệm vụ Tam Tiên đến lần thứ bốn, Bang chủ đại nhân nhận được tin tức:

[Bạn tốt] Lục Mập Hồng Gậy nói với bạn: Ông xã, anh đang ở đâu?

Bang chủ đại nhân đột nhiên cảm thấy kỳ thật hôn nhân đúng là một chuyện rất tồi tệ:

[Bạn tốt] Bạn nói với Lục Mập Hồng Gậy: Anh đang làm nhiệm vụ tuần.

[Bạn tốt] Lục Mập Hồng Gậy nói với bạn: [Xoay quanh] Em cũng muốn đến đó!

Bang chủ đại nhân nhìn bảng đội ngũ:

[Bạn tốt] Bạn nói với Lục Mập Hồng Gậy: Đủ người rồi em.

Mà bên kia, khi Tiểu Lục nhắn tin xin nhập đội, Hệ thống thông báo: Bạn xin gia nhập vào đội ngũ của Thánh Kỵ Sĩ do Thù Tiểu Mộc làm đội trưởng. Đội ngũ đối phương đã đủ quân số, thì báo tổ bắt đầu nổi lên:

[Bạn tốt] Lục Mập Hồng Gậy nói với bạn: Anh lại ở cùng Thù Tiểu Mộc? !

Bang chủ đại nhân cảm thấy rất đau đầu.

Mà tại Thạch Lâm Cửu Lê, bốn người trong đội ngũ nhìn Bang chủ đại nhân ngơ ngác đứng trước thì thể quái nhiệm vụ, bất động không nói. Sự thật chứng minh, Bánh bao vẫn là người hiểu ý, biết cư xử nhất:

[Đội trưởng tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Sư nương muốn đến à?

Đây là lần đầu tiên cô gọi hai chữ sư nương ra khỏi miệng, nhưng trong mắt Bang chủ đại nhân hai chữ này lại khó chịu như gai đâm vào thịt... Đâu có gì không đúng. Cô thừa nhận bà xã anh là sư nương chẳng phải đồng nghĩa với việc vẫn thừa nhận ông sư phụ này sao?

[Đội ngũ] Thánh Kỵ Sĩ: Ừ. Không sao, lúc khác anh mang cô ấy đi làm.

[Đội trưởng tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Để cô ấy làm cùng đi, Tiểu Mộc làm nhiệm vụ xong lâu rồi. Vì các cô không tìm thấy người kéo nên mới gọi em đến giúp thôi.

Chính là... sau khi tìm được người kéo, vì sao vẫn ở lại?

[Thế giới] Lục Mập Hồng Gầy: Thù Tiểu Mộc, con nhãi đê tiện, đã đến Hồng Tụ đường rồi còn quần lấy chồng tao! ! Thánh Kỵ Sĩ, hai người là đồ chó má, nếu anh thích cô ả thì lấy cô ta đi, lấy tôi làm gì! Khốn kiếp! !

Dòng tin này vừa phát ra, Thiên Hạ xôn xao.

Mà lúc đó Thù Tiểu Mộc vừa thoái vị nhường chức cho Bang chủ đại nhân, rời khỏi đội ngũ.

[Thế giới] Vó Ngựa Diên Cuồng: [Trùng mắt] Chuyện gì vậy?

[Thế giới] Tử Diệp: Lục Mập Hồng Gầy, cô mới là đồ đê tiện, cả nhà cô đều là đồ đê tiện! Con chó điên kia! Cô lại phát khùng lên cần cần ai vậy? !

[Bạn tốt] Tử Diệp nói với bạn: Bạn? Và lão đại? ! Thật sao?

[Thế giới] Bối Khả Khả: Đã nói cô ta không phải thứ tốt lành gì mà!

...

Mà bên phía Bang chủ đại nhân cũng liên tục bị tra khảo:

[Bạn tốt] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Thần Tiên nói với bạn: Ông? Với Thù Tiểu Mộc?

[Bạn tốt] Tây Môn Xua Chó nói với bạn: Lão Đại, không ngờ ông còn có sở thích gặm cỏ non?

[Bạn tốt] Chân Phạm nói với bạn: Không phải đâu, nghe nói Tiểu Mộc còn đang học năm nhất mà, nhỏ vậy ông cũng xuống tay được?

...

Những dòng tin trên kênh tin tức thế giới nhảy với tốc độ kinh người, cuối cùng cũng chịu ngừng lại:

[Thế giới] Thù Tiểu Mộc: Sư nương.

Tay Bang chủ đại nhân khựng lại trên bàn phím. Anh đột nhiên nhớ tới đêm đó, cô bé này đã khẩn trương nói với anh, sư phụ, em thích anh, em có thể ở bên anh không?

Anh vẫn còn nhớ rõ gương mặt ngây thơ trẻ con của cô lúc đó, ửng hồng mơn mớn như một quả táo còn đọng nước, ánh đèn xe hắt lên đôi mắt lấp lánh rực rỡ.

Nhưng.. rốt cuộc cô cũng nhận thua rồi, một tiếng sư nương coi như đã tự tước bỏ khí giáp trước mặt cả Thiên Hạ. Cô vẫn luôn như thế, không bao giờ để anh phải khó xử.

49. Chương 49: Chỉ Cần Vung Cuốc Thật Giỏi

Thù Tiểu Mộc dẫn dắt Hồng Tụ đường, tốc độ phát triển của các thành viên vượt xa thời Chân Phạm, lúc giao cho Tây Môn thì trang bị trên người cuối cùng cũng khá hơn tình trạng “dân công” ngày xưa rất nhiều. Cô viết tình hình cơ bản của từng tài khoản vào chuyên mục bí mật của Mông Hồng Thiên Hạ. Trong ba bang hội thuộc Mông Hồng Thiên Hạ, những quản lý cấp cao có thể vào xem cũng không nhiều.

Mỗi ngược đều được cô gắn thêm những ghi chú về đặc điểm, cách thao tác, thậm chí là nhân phẩm, ai nào vào phó bản không tranh trang bị, người nào thường áp đảo giành giật với kẻ khác vân vân. Không biết Bang chủ đại nhân đã có thói xấu như vậy từ khi nào, mỗi lần anh vào diễn đàn bang hội xét duyệt điểm

cống hiến cá nhân, hoặc khi phát thông báo toàn bang sẽ nghĩa qua chuyên mục mật. Sổ ghi chép của cô giống nhật kí hơn cả nhật ký, mỗi trang đều ghi lại những điều thú vị hoặc những sự tích gây chuyện của từng người.

Ngay cả kiểu chữ trong bài viết cũng giữ nguyên thiết lập cơ bản của diễn đàn, nghìn bài như một, đơn điệu đến mức không thể gây cho người ta tí hoài niệm nào, chỉ khi nhìn vào ba chữ “Thù Tiểu Mộc” trên dòng người gửi mới có thể nhận ra bài viết này xuất phát từ tay ai. Nhưng Bang chủ đại nhân vẫn xem hết sức vui vẻ. Anh bắt đầu cảm thấy không biết mình có mắc bệnh gì không.

[8 giờ tối ngày 4 tháng 6. Tổ chức phó bản Hoàng Tuyền, chia thành ba nhóm theo nhu cầu của những thành viên online. Ly Ca muốn “Rìu Thảo Tinh”, ngại mở miệng với tôi, lên nói cho Lạnh Nhật Như Cúc. Lạnh Nhật Như Cúc cũng ngại mở miệng, giả bộ gửi nhầm tin nhắn vào {kênh tổ đội}.]

[9 giờ tối ngày 7 tháng 6. Nhắc nhở mọi người đừng quên đi phó bản kiếm toản*, có vài người không tự đi được. Đánh tới BOSS cuối lại quên dùng phù, phải dẫn mọi người đi lại lần nữa...]

*Ghi chú về phó bản kiếm “toản” trong Thiên Hạ 2: Tổ chức một đội 2-5 người cùng nhau vào phó bản, có thể làm một mình. Đánh đến boss Lâm Tuyền sử dụng Khu Ma phù, Lâm Tuyền thật sẽ xuất hiện. Giết chết Lâm Tuyền thật sẽ rơi ra rương gỗ có ghi tên từng người. Trong rương gỗ có “máu Lâm Tuyền”, nhặt lấy đến gặp NPC “Lễ Mạnh Thường” tiêu hao mười điểm danh vọng thầy trò để đổi lấy Nhật Toản.

[3 giờ chiều ngày 9 tháng 6, vốn định làm hai bộ Thương Long Phá Lãng, lại xem nhầm sang cách điều phối của bộ Bạch Hổ Truy Phong, lãng phí N nguyên liệu.]

[2 giờ chiều ngày 11 tháng 6, Chân Trời Xanh Thắm và Tàn Cúc Thủ lên cấp 50 rồi. Trước khi giao cho Tây Môn làm bộ Thanh Phong Ngân Ti cho các cô. Các cô nói muốn ở Hồng Tụ đường đến cấp 55.]

[8 rưỡi sáng ngày 13 tháng 6, mở một lúc hai ID phụ đào quặng đi ngang qua Cửu Lê, nhân tiện nhặt Thiên Châu cho chúng nó, bị một kiếm khách cấp 41 khiêu chiến. Hai đánh một cuối cùng cũng thắng. Cậu ta xin gia nhập Hồng Tụ đường, nhưng lúc đi phó bản luôn tranh trang bị, thao tác chẳng ra làm sao.]

...

Buổi tối Chủ nhật vốn tổ chức Thành chiến, đột nhiên Hồng Tụ có vị khách không mời.

[Hệ thống] Xuất Sắc Hơn Người gia nhập bang hội.

Mọi người trong Hồng Tụ như lâm phải đại địch:

[Bang hội] Chân Trời Xanh Thắm: [Trừng mắt] Chuyện gì thế này?

[Bang hội] Lục Đảo Lạnh Băng: ... lão Đại của Trác Tuyệt.

[Thượng Thư thế lực] Lạnh Nhật Như Cúc: ...

[Bang hội] Hồng Ngự: ... Mọi người ra xem Thượng Đế đi...

[Thượng Thư thế lực] Lạnh Nhật Như Cúc: Hồng Ngự, câu nói kia là của tui!

[Bang hội] Hồng Ngự: [Ngậm miệng]

[Bang hội] Tàn Cúc Thủ: [Trừng mắt] Ông tới phá quán hả?!

[Bang hội] Xuất Sắc Hơn Người: ... Vào nhầm cửa.

[Hệ thống] Xuất Sắc Hơn Người rời khỏi bang hội.

Lần này phản ứng của mọi người đều nhất trí : = =

Mà Thù Tiểu Mộc lại nhận được thông báo từ Hệ thống: Xuất Sắc Hơn Người yêu cầu kết bạn với bạn, Đồng ý / Từ chối? Thù Tiểu Mộc chọn đồng ý.

[Bạn tốt] Bạn nói với Xuất Sắc Hơn Người: Có việc gì vậy?

[Bạn tốt] Xuất Sắc Hơn Người nói với bạn: Lâu rồi không gặp, đến thăm bạn.

[Bạn tốt] Bạn nói với Xuất Sắc Hơn Người: Thăm mình cũng đâu cần gia nhập Hồng Tụ đường.

[Bạn tốt] Xuất Sắc Hơn Người nói với bạn: Khụ khụ. Đang làm gì thế?

[Bạn tốt] Bạn nói với Xuất Sắc Hơn Người: Bày hàng, làm trang bị.

[Bạn tốt] Xuất Sắc Hơn Người nói với bạn: Cùng đi chiến trường không?

[Bạn tốt] Bạn nói với Xuất Sắc Hơn Người: Bạn không cần đi thành chiến sao?

[Bạn tốt] Xuất Sắc Hơn Người Nói với bạn: Tuần nào chẳng có thành chiến.

Thù Tiểu Mộc tiếp tục chuyển tới cửa sổ của ID nhỏ, làm trang bị.

[Bạn tốt] Xuất Sắc hơn người nói với bạn: Sao không nói gì nữa vậy?

[Bạn tốt] Bạn nói với Xuất Sắc Hơn Người: Mình đang nghĩ vì sao bạn lại xuất hiện bất ngờ như vậy.

[Bạn tốt] Xuất Sắc Hơn Người nói với bạn: Hử? Vì sao?

[Bạn tốt] Bạn nói với Xuất Sắc Hơn Người: Không biết, có lẽ để gây sự chú ý, để mọi người thấy mình rất thân với bang Trác Tuyệt. Sau đó đến khi Mông Hồng Thiên Hạ nhằm vào mình, thì chờ xem có tìm được cơ hội thu nạp Hồng Tụ đường luôn không.

Xuất Sắc Hơn Người gửi sáu dấu chấm.

Mẹ nó, ai nói cô nhóc này ngây thơ đơn thuần dễ bị gạt vậy? ! - _____ -

[Bạn tốt] Xuất Sắc Hơn Người nói với bạn: Bên ngoài đã bắt đầu lan truyền tin đồn rồi. Thật ra thì Mông Hồng Thiên Hạ có gì tốt chứ, bạn làm nhiều việc cho bang hội này như vậy, kết quả khi bị soi mói, có ai đứng ra nói giúp bạn một câu không? Bạn ở Hồng Tụ đường này, đám nhóc kia đối xử với bạn thế nào? Chẳng phải bởi vì Lục Mập Hồng Gầy là phu nhân bang chủ sao.

Người nào đó cố gắng nói hết khô cả nước bọt:

[Bạn tốt] Xuất Sắc Hơn Người nói với bạn: Tiểu Mộc, Mông Hồng Thiên Hạ cho bạn cái gì để bạn phải bán mạng vì nó như vậy chứ!

Thù Tiểu Mộc không nói gì nữa nhưng đối phương vẫn không tha:

[Bạn tốt] Xuất Sắc Hơn Người nói với bạn: Về số người, Mông Hồng Thiên Hạ chẳng qua chỉ bằng một nửa liên minh Trác Tuyệt.

Lúc này Thù Tiểu Mộc là bang chủ, cũng có hiểu biết sơ qua về tình hình các bang hội:

[Bạn tốt] Bạn nói với Xuất Sắc Hơn Người: Còn về thực lực thì sao?

Bang chủ Xuất Sắc lật bàn, đây là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng anh. Tuy rằng số người của bang hội này bằng một nửa liên minh Trác Tuyệt, nhưng sức chiến đấu lại làm cho người ta hận đến nghiến răng. Anh không sợ hỗn chiến, thậm chí anh cũng chẳng sợ thành chiến, Thế lực chiến, nhưng thử hỏi có ai trong bang hội có thể chịu được những màn đánh lén không ngừng không nghỉ đây?

Một đám lão già xưa nay không có việc gì làm, rảnh rỗi sinh nông nổi, ngày nào cũng nhảy tung tung khắp nơi. Gặp kẻ địch ít người liền đuổi theo chém giết như uống phải thuốc kích thích; gặp phải kẻ địch mạnh thì quay đầu chạy về khu an toàn.

Trong bang không có nick nữ, ra cửa liên ôm bà xã của người khác, đến khi nick nữ lên tiếng nhờ giúp đỡ thì lại không thấy người đâu.

Bang chủ Xuất Sắc từng tranh cãi với Thánh Kỵ Sĩ mấy lần, muốn đánh nhau một trận ra trò, đừng hờ ra là làm mấy chuyện lén lút nữa. Thánh Kỵ Sĩ rất bình tĩnh: “Hơn Người à, cậu đường đường là bang chủ của một liên minh sao lại không có lòng khoan dung như vậy. Mấy chuyện con con thôi mà cậu cũng làm âm lên, người của Mông Hồng Thiên Hạ đều đứng chềnh ềnh ở đây, tôi có cất vào trong túi đâu. Cậu cũng biết đầu năm nay mọi người đều bẽ bộn nhiều việc, nhất là đám nhóc bên này, hôm nào cũng bận rộn ra cánh. Bây giờ cậu đòi hỗn chiến với vậy cậu đưa tiền thi đấu được không?”

Bang chủ Xuất Sắc Hơn Người tức giận đến mức học máu, hiển nhiên cũng cố gắng bao vây tiêu diệt vài lần, nhưng cấp độ trung bình của Mông Hồng Thiên Hạ rất cao, mười người thì đã có chín người mất cấp. Bọn họ đầu tư rất nhiều vào nhiệm vụ, phó bản vân vân, hơn nữa càng đánh càng hưng phấn, càng khó khăn thì hăng máu. Bạn có thời gian ngày nào cũng tụ tập toàn bộ liên minh để chơi đùa với một đám rảnh rỗi sinh nông nổi này không?

Một Mông Hồng Thiên Hạ đã đủ đau đầu, còn thêm một bang Mạn Đà La từ từ khởi sắc, hai bang hội cùng một giuộc, đúng là tai họa lớn.

Đương nhiên tức thì tức, bang chủ Xuất Sắc vẫn không quên giữ lại phong độ cần có, loại chuyện đào góc tường trộm đồ này anh cũng không hy vọng vừa làm đã thành công:

[Bạn tốt] Xuất Sắc Hơn Người nói với bạn: Dù sao thì bất kể khi nào, chỉ cần bạn bằng lòng, cánh cửa Trác Tuyết vẫn luôn rộng mở chào đón bạn.

Đáng tiếc lúc này hai người đã không còn đi chiến trường kiếm danh vọng thuở nào nữa rồi. Một thích khách ăn chực và một Thiên Cơ bị ăn chực, bây giờ đã là bang chủ của Hồng Tụ đường và liên minh Trác Tuyết.

[Bạn tốt] Bạn nói với Xuất Sắc Hơn Người: Cảm ơn, nhưng mình không cần.

[Bạn tốt] Xuất Sắc Hơn Người nói với bạn: Đừng vội từ chối như vậy, lúc bạn vừa chơi cũng không nghĩ rằng sẽ có ngày trở thành phú gia của Thiên Hạ đúng không? Mình biết bạn có tình cảm thầy trò sâu nặng với lão Thánh, nhưng sự tin tưởng bằng lời nói này cũng vô dụng thôi. Ai biết được chuyện sau này.

Bánh bao chẳng thèm nhẩn tin lại nữa. Dù với lý do gì, bị người ta đuổi giết và phỉ nhổ cũng chẳng phải chuyện hay ho, cho nên cô cũng tiện tay chụp lại nội dung trò chuyện. Đây cũng là xã hội, ai ai cũng lớn lên trong nó, tất cả kinh nghiệm kỹ năng đều có thể tính toán, điều duy nhất không thể tính toán là cái giá của những chuyện mình từng trải qua.

Trên YY, Thánh Kỵ Sĩ đang tập trung hỏa lực chuẩn bị thành chiến, không ngừng giao cho người tham chiến tư cách vào thành. Thù Tiểu Mộc cho hai ID bắt đầu thu thập, lúc này tương đối ít người, nên cũng thu thập được nhiều nguyên liệu hơn bình thường.

Mà người ở kênh chỉ huy tác chiến trên YY lại thấy ID YY đang yên lặng của cô, lần này... vẫn không tham gia sao?

Anh lên tiếng trên toàn kênh:

[Mông Hồng Thiên Hạ Thánh Kỵ Sĩ] Tiểu Mộc, lại đây đi Thành chiến đi.

Giọng nói vang lên đột ngột, làm người đang thu thập giật mình. Đây là câu đầu tiên anh nói với cô trong mấy ngày nay. Cô có phần không biết phải làm sao, một lúc sau mới ấn F2:

[Hồng Tụ đường Thù Tiểu Mộc] Ặc, Tiểu Mộc không đi đâu.

Đối thoại xong, YY vẫn xôn xao như thường.

Tối hôm đó, Bang chủ đại nhân đang ở Mộng Nguyên, trong lòng đang miên man suy nghĩ. Cô rất ngoan, sau khi thổ lộ có được câu trả lời chắc chắn, liền trốn đi thật xa, không dây dưa gì cả. Hoàn toàn khác với những người phụ nữ mà anh từng biết, anh thậm chí không thể đoán được cô đang nghĩ gì. Đang tức giận vì sự xa lánh của anh, nên không muốn nhích lại gần mình nữa? Hay là lời tỏ tình của cô lúc ấy cũng chỉ là trò đùa, nên coi như không có chuyện gì xảy ra, muốn đi là đi được luôn?

Lần đầu tiên người ngồi trước bàn làm việc cảm thấy thật ra anh còn chưa hiểu thấu phụ nữ.

Anh lường trước đủ loại phản ứng, nhưng lại không ngờ tới sự lặng lẽ của cô, càng kinh ngạc hơn là sự canh cánh trong lòng anh. Anh bắt đầu không thể không chú ý tới ID ki. Từng bài viết, từng thông báo của cô trong Thiên Hạ đều khiến con tim anh đập nhanh hơn. Quả thật hành vi này rất buồn cười, nhưng anh không thể không chế được mình, như thể một phản xạ có điều kiện.

Vị trí của cô trong danh sách Bạn tốt đã thay đổi, vì thế sự giết chóc hỗn loạn trong Thành chiến này cũng trở nên nhàm chán. Lần đầu tiên anh nhìn góc phải phía dưới màn hình, đếm ngược đến thời gian kết thúc thành chiến.

50. Chương 50: Thù Tiểu Mộc Dị Dàng Ôm Bạn

Lúc Thù Tiểu Mộc lên mạng đã là mười giờ sáng. Sau khi lướt qua mớ thông báo hằng ngày thì nhận được lời mời nhập đội. Cô chấp nhận xong mới thấy hình cái đầu Thiên Cơ tóc bạc kia, mặc một bộ giáp nặng rất hoành tráng lại mang gương mặt cực kỳ nữ tính, nhân vật này được toàn bộ người chơi công nhận là một bác “thụ” xinh đẹp điển hình.

[Đội trưởng tổ đội] Hơn Người: Mộc, chúng tôi đi Cổ Bát trận, thiếu người đánh phụ, giúp một tay nha.

Nghe vậy, Bánh bao cảm thấy có hai điểm không hài lòng:

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Gọi mình là Thù Tiểu Mộc, cả bang của bạn có năm sáu trăm người, chẳng nhẽ không tìm được một người đi Cổ Bát trận?

[Đội trưởng tổ đội] Hơn Người: Nhưng trong sáu trăm người đó, không có nổi một Thù Tiểu Mộc.

[Hệ thống] Thù Tiểu Mộc rời khỏi đội ngũ.

[Đội ngũ] Dòng Suối Nhỏ Trong Xanh: Khụ, lão Đại, mỹ nam kế không dùng được rồi.

[Đội ngũ] Gia Cát Minh: Khụ khụ, tui không thấy gì hết.

[Đội ngũ] Đất Hoang Tuyết Ca: Khụ khụ khụ. Lão Đại tiếp tục cố gắng nha.

[Đội trưởng tổ đội] Hơn Người: Tất cả giải tán đi.

Thù Tiểu Mộc mở hai tài khoản phụ đi tới khu Cửu Lê, đưa tất cả nguyên liệu chế tạo cho hai tài khoản rồi để tài khoản chính gác máy, vui đầu làm quần áo và trang sức cấp ba mươi bốn mươi. Chờ bốn bộ thành phẩm được bàn giao cho quốc khố Hồng Tụ đường, cô chuyển qua cửa sổ tài khoản chính, thấy đứng cạnh nó là một Thiên Cơ đang hứng thú dạt dàng ngắm nghía trang bị của cô.

Cô lùi ra sau mấy bước, tuy bình thường thái độ Bánh bao đối xử với mọi người chung quanh luôn rất tốt, nhưng cô chỉ là người bình thường thôi không phải thánh mẫu. Có người muốn đưa bạn vào thế bất nghĩa, liệu bạn còn ôn hoà với anh ta nổi không?

Cho nên thái độ của Bánh bao trở nên vô cùng ác liệt:

[Bạn tốt] Bạn nói với Hơn Người: Bạn cách xa tôi một chút được không?

Lão Đại Trác Tuyết không hổ danh là Thiên Cơ phòng ngự cực khủng, ngay cả độ dày da mặt tuyệt đối cũng là số một số hai:

[Bạn tốt] Hơn Người nói với bạn: Đừng như vậy mà, ai cũng có lòng hâm mộ cái đẹp, huống chi mình chỉ nhìn thôi chứ có làm gì đâu.

Luận tài ăn nói, Bánh bao sao độ nổi với người này, cho nên cô cũng không tính dây dưa thêm nữa:

[Bang chủ] Thù Tiểu Mộc: Phó bản Tỏa Yêu tháp cấp 48, có nhu cầu vào đội.

Đội nhanh chóng đủ người, cô đi phó bản để bang chủ Trác Tuyết đứng một mình ở khu kỹ năng. Ngài bang chủ thấy mình từ trái ôm phải ấp đến cô đơn chiếc bóng, quả thật chênh lệch còn hơn bầu trời so với mặt biển. >_

Buổi chiều Bánh bao có giờ học, gác máy theo lệ thường.

Kham Dương Lôi Lôi cùng lớp với cô dĩ nhiên cũng có giờ học, nhưng cô nàng chuẩn. >_

Ở ký túc xá đọc sách một hồi, Lôi Lôi đứng lên giặt quần áo xong xuôi liền ngồi vào máy tính của Bánh bao. Đã lâu rồi cô không chơi cái trò Thiên Hạ khốn kiếp này, nhưng thao tác cơ bản thì vẫn nhớ mang máng.

Lôi Lôi lập tức lôi ID chính của Bánh bao đang bày hàng đây, đầu tiên là ngắm nghía bộ thời trang Thương Thành, muốn tìm chỗ nào phong cảnh hữu tình chụp vài bức ảnh. Một mình chạy từ Cửu Lê đến Ba Thục, lại nhận được lời mời nhập đội:

[Hệ thống] Hôn Người mời bạn vào đội, đồng ý / cự tuyệt?

Lôi Lôi bấm đồng ý theo bản năng, một chàng chiến sĩ “thụ” Thiên Cơ tóc bạc ảo lả xuất hiện bên cạnh cô. Sau đó em gái Lôi Lôi đã bị bộ trang bị chói lòa của người này làm mù mắt chó. Bánh bao còn có tiềm chất dự dõ đại thần nữa sao... Cô thầm nghĩ.

[Đội trưởng tổ đội] Hôn Người: Mộc, phó bản Thiên Lao cấp năm tám thiếu một TANK, lần này là thiếu thật, giúp một tay nhé.

Lôi Lôi xoa xoa tay, tuy rằng thuộc tính trang bị của Bánh bao không tính là cực phẩm, nhưng tuyệt đối cũng đạt đến trình độ cao cấp, hơn nữa cánh đỏ còn +3600 điểm máu, đi phó bản cấp năm tám cấp chẳng phải chỉ là chuyện nhỏ sao?

Tuy rằng thao tác cô không thuần thục lắm, nhưng dù sao cũng đi phó bản thôi mà chết cũng có người chết chung.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Đi thôi.

Lần đi phó bản Thiên Lao kia thật sự rất thuận lợi, đây là việc đương nhiên rồi. Một đội bốn người cấp sáu chín, hai tên nhà giàu, hai người cánh trắng kéo một người cấp năm tám, đội ngũ này mà không thắng thì thiên lý sao dung?

Phó bản chấm dứt, ngoại trừ phân một ít cho người được kéo kia, Hôn Người cho Bánh bao tất cả trang bị còn lại. Bé Lôi Lôi cảm thấy những người này cũng khá tử tế:

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: [Giơ tay] cảm ơn.

[Đội trưởng tổ đội] Hôn Người: Người một nhà mà khách sáo gì. Cùng đi Truyền Đạo tràng chứ?

Có đại thần ở bên, máu nghiện game của Lôi Lôi bắt đầu trời dậy:

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: [Cười to] Đi.

Những người khác trong đội lại hơi băn khoăn:

[Bạn tốt] Suối Nhỏ Trong Xanh nói với bạn: Lão Đại, anh có thấy hôm nay Thù Tiểu Mộc rất kỳ lạ không? Cảm thấy có gì đó khác khác.

[Bạn tốt] Bạn nói với Suối Nhỏ Trong Xanh: Ừ. Không sao.

Đúng vậy không sao cả, trong trò chơi, ngồi sau một cái ID có phải là bản thân người đó hay không, ai mà biết được?

Bang chủ đại nhân vừa trở về, ID còn đang treo tại Lôi Trạch, trên QQ nhận được một tấm ảnh Tiểu Mộc và người bang Trác Tuyệt đi phó bản, bức ảnh này người bang Trác Tuyệt dán trong chuyên mục của liên minh Trác Tuyệt trên diễn đàn. Trong mọi trò chơi, những bang hội lớn đều phải gián điệp xâm nhập vào các bang đối địch, tạo thói quen thu thập tin tức của đối phương.

Bức ảnh kia đăng lên chưa đến một giờ, ID gián điệp của Tây Môn liền phát hiện ra. Anh thuận tay chuyển tấm ảnh kia cho bang chủ xem. Tấm ảnh chụp rất rõ, thích khách mang ID Thù Tiểu Mộc đứng bên cạnh bang chủ Hôn Người của liên minh Trác Tuyệt, hai người cùng nhau đánh BOSS Thiên Niên Độc Chúc ở Cổ Bát Trận và BOSS vô sắc ở Đào Khê. Hình ảnh phối hợp giữa TANK và DPS*, hết sức hài hòa.

(*TANK: Những nhân vật có khả năng phòng thủ cao, nhiều HP, có vai trò thu hút quái về phía mình và đứng đó để chịu đòn. Nói cách khác, tanker đúng là “xe tăng” đứng đó để đỡ đòn cho cả nhóm.

DPS: Là lớp nhân vật hỗ trợ như Thuật sĩ, pháp sư có khả năng tấn công tầm trung và xa hỗ trợ cho Tanker)

Bang chủ đại nhân xem hình xong thì xóa sạch sẽ, sau đó trả lời Tây Môn: “Đã biết.”

Anh chưa ngốc tới mức đi tin mấy lời đồn đãi này, anh biết rõ Bánh bao là người như thế nào, mấy chuyện lá mặt lá trái này cô không làm được. Mưu đồ nhỏ nhỏ của Hơn Người chỉ đổi được một nụ cười, còn là một nụ cười mỉa từ anh.

Quả nhiên bắt đầu có người gửi tin vào chuyên mục của Mông Hồng Thiên Hạ trên diễn đàn, ý đồ gây thị phi. Anh xem tin, dùng quyền lợi đặc biệt của bang chủ khóa lại, lẳng lặng trả lời cho người gửi tin.

Lúc Bánh bao tan học trở về, ID đang đứng ở cửa vào phó bản Đào Khê. Bé Lôi Lôi đã đi căn tin, cô cũng lơ đãng, không để ý tới tiếp tục đi tìm nguyên liệu. Hồng Tụ đường còn rất nhiều người chưa mở rộng kho hàng, cô đi Lôi Trạch muốn thu thập ít Gỗ Mun để làm vài cái hòm mở rộng kho.

Cô chậm rãi thu thập theo bản đồ, ID chính Bánh bao gác ở Phế Thành nhìn thấy bang chủ đại nhân. Anh ta không ở trạng thái chiến đấu, vũ khí được thu lại, đôi cánh màu đỏ rung động như cánh bướm, vốn là hiệu quả đặc biệt rất mỹ lệ, đặt trên người Hoang Hỏa cao lớn vạm vỡ lại có vẻ hung hãn lạ kỳ.

Nhân vật bất động thật lâu, Bánh bao ẩn thân yên lặng quan sát một hồi, xác định anh đang gác máy.

Phế thành rất vắng vẻ, Bánh bao đào Gỗ Mun trở về, chiến sĩ Hoang Hỏa vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích như cũ.

Nữ thích khách nhỏ nhắn ẩn thân đến bên cạnh anh, khi Bang chủ đại nhân đi ngang qua máy tính, chỉ nhìn thấy một hàng chữ đỏ thông báo của Hệ thống đang rung động—— Thù Tiểu Mộc dịu dàng ôm bạn.

Nhưng nhìn xung quanh thì chẳng thấy nữ thích khách đâu.

Thiếu nữ mười chín tuổi không dám nói lời yêu, nổi tương tư cũng bị đè nén dưới đáy lòng, cô chỉ dám nói thích. Vậy thì chữ ” thích” này sâu nặng đến nhường nào?

Đại đa số mọi người, bao gồm chính đương sự cũng chỉ cười cười bỏ qua. Chỉ có vòng ôm không dám hiện thân tại Phế thành trong đất hoang lúc này, một hàng chữ thông báo màu đỏ của Hệ thống kia mới biết.

51. Chương 51: Yêu Quý Sinh Mệnh, Rời Xa Tiểu Bạch

Thời gian thoáng một cái đã đến tháng bảy, Bang chủ đại nhân đến tuần tra tiệm Võ sò xám tại cổng phía Nam đại học A, lần này anh không báo cho Tiểu Mộc biết. Chiều hôm đó lúc Vương Bản chiêu đãi cũng rất ngạc nhiên: “Anh Hán, em gái Tiểu Mộc miệng mồm lạnh lợi của anh đâu rồi?”

Bang chủ đại nhân vẫy tay: “Nói chuyện khác đi.”

Vương Bản vẫn hơi khó hiểu... Nhanh như vậy đã thành quá khứ rồi sao? Anh vẫn còn nhớ cô bé kia, kỳ thật cô ấy rất đáng yêu... Hoàn toàn không giống với những người phụ nữ bên cạnh anh trước nay.

Đương nhiên anh vẫn ngoan ngoãn nghe lời Bang chủ đại nhân: “Anh Hán, chỗ em có con bé mới tới, đáng người phải nói là hạng nhất, đêm nay... Muốn thử chút không?”

Bang chủ đại nhân tiếp tục uống rượu, thái độ rất là thờ ơ, câu hỏi lại làm cho người ta trào máu họng: “Đáng người hạng nhất à... tới cỡ nào?”

Vương Bản càng cười đáng khinh hơn: “F! F hàng thật giá thật.”

Vì thế sau khi tiệc tan, Bang chủ đại nhân liền ôm F ra cửa. Nửa giờ sau F ngơ ngác quay lại, Vương Bản ngạc nhiên hỏi, F rất tủ thân, dương dương tự đắc lắc lư mấy tờ in hình “ông già” trên tay: “Anh ấy bảo em đi đổi loại phấn tốt hơn một chút.”

Vì thế “Tay đua mô tô ” cũng hết chỗ nói: “Hôm nay anh ấy làm sao vậy, trước đây anh ấy đâu có kén chọn mấy thứ này.” Lời Vương Bản không nói ra là... Đối với những thứ xài một lần rồi thôi, yêu cầu của anh Hán không cao cho lắm.

Bang chủ đại nhân cũng rất buồn bực, cô gái kia đúng là F hàng thật giá thật, nhưng tại sao đột nhiên anh chẳng có hứng thú gì. Lúc lái xe về chỗ ở đi ngang qua cổng phía Nam đại học A, anh lại liếc mắt nhìn vào đại học A theo bản năng. Anh đã đi qua ngôi trường này vô số lần, nhưng đây là lần đầu tiên cảm thấy hoài niệm.

Trở về phòng, uống rượu xong thấy hơi khát, anh mở vòi uống nước, bỗng nhiên lại nhớ đến cô bé kia. Anh cảm thấy gần đây mình đúng là có vấn đề, khi không lại đi nhớ một cô bé mới học năm nhất! ! Mà lúc này... Chắc cô ấy đã được nghỉ lễ, về nhà rồi?

Bưng laptop lên giường, nhìn đồng hồ đã là một giờ rưỡi sáng. Tranh thủ trò chơi đang tải, anh vào diễn đàn của Mông Hồng Thiên Hạ trong diễn đàn. Có lẽ vì nghỉ lễ rảnh rỗi, nhật ký cá nhân của cô lại tăng lên không ít.

[Tám giờ rưỡi sáng ngày 10 tháng 7] Điểm danh vọng nhiều quá nên đem đổi, không ngờ đổi được một trăm Hàn Minh Khí Toàn. Mỗi cái bán được tám vàng, thật dễ kiếm tiền. Sau này có lẽ nên đổi nghề đi bán toàn.

[Chín giờ sáng ngày 12 tháng 7] Dắt vài người đi phó bản bốn mươi tám Tỏa Yêu tháp, có hai người tranh giành một cái áo cấp bốn trăm. Một người giết người kia, tôi đuổi người đó ra khỏi bang.

[Hai giờ chiều ngày mười 13 tháng 7] Có vài kẻ nhảm chán trà trộn vào Hồng Tụ đường định đùa giỡn các em gái. Sư phụ không lên mạng, nhóm Lạnh Nhạt Như Cúc đồng loạt xông lên dọa bọn họ chạy mất dép. Hừ nữ thật oai.

...

Bang chủ đại nhân khẽ mỉm cười, chuyển qua cửa sổ trò chơi, lúc này đã không còn ai lên mạng, nhưng trên thanh Bạn tốt kia, ID Thù Tiểu Mộc vẫn còn sáng. Bang chủ đại nhân cảm thấy dường như mình đang tìm lý do để nói chuyện với cô:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Về sau nếu có người đến Hồng Tụ đường gây chuyện mà anh không ở đó thì nhóc đi tìm con vịt hoặc bọn Chân Phạm nhé.

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Dạ.

Câu trả lời ngắn gọn chỉ có một chữ lại khiến anh cảm nhận được sự mong đợi mơ hồ và trái tim rộn rã của mình. Giây phút này anh ngỡ như mình đã trở lại năm đó, gạt hết bụi bặm trở lại tinh thuần. Loại ràng buộc kỳ lạ này lại phát sinh trên người một gã đàn ông ba mươi tuổi đầu, khiến cho Bang chủ đại nhân luôn tự cho mình đã trải qua tất cả phong trần cũng cảm thấy không được tự nhiên.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Tiểu Mộc, chúng ta có thể như trước đây được không?

Tiểu Mộc, chúng ta còn có thể như trước đây sao? Nếu hai chúng ta đều không muốn mọi chuyện như thế này, chúng ta cứ coi như nó chưa từng phát sinh, được không?

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Sư phụ.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: [Vỗ về] Đồ nhi yêu quý, đi, chúng ta đi đánh phó bản cấp năm hai đi.

Vì thế Bánh bao đi theo anh vào phó bản cấp năm hai, khi đó cô đang ở trong phòng mình, cũng không dám mở loa quá lớn, cô có thể nghe được tiếng cha mẹ cãi nhau bên ngoài. Nhưng tiếng cãi nhau này cô đã nghe từ nhỏ đến lớn, thậm chí cô đã quen học bài, đọc sách, chơi trò chơi trong tiếng cãi nhau của bọn họ. Mỗi lần cô vừa ra khỏi phòng, bọn họ sẽ giả vờ như không có chuyện gì.

Phó bản cấp năm hai vẫn như cũ, cô đi theo sau chiến sĩ Hoang Hỏa, thỉnh thoảng lại ra đánh đánh mấy con quái xung quanh.

” Từ nhỏ đến lớn, Tiểu Mộc được anh quan tâm cái gì? ! Chuyện tôi hối hận nhất trên đời là gả cho thằng khốn như anh! !”

“Cô tưởng chỉ có cô hối hận? Tôi cũng hối hận đã cưới người đàn bà chanh chua như cô đấy. Đừng có chuyện gì cũng lôi Tiểu Mộc vào, nếu cô không muốn chăm sóc nó thì để cho người khác chăm sóc.”

“Anh nói cái gì?! Đồ khốn kiếp, nếu không vì con anh tưởng tôi muốn sống với anh sao! !”

...

Nghe tiếng cãi cọ cô biết cha lại uống rượu, bên ngoài lại có thứ gì đó bị đập nát, cô ngừng đánh quái:

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Sư phụ, Tiểu Mộc đi đây một chút.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Ừ, nhóc chọn chế độ theo đuôi đi.

Vì thế nữ thích khách tự động đi theo chiến sĩ Hoang Hỏa, Bánh bao mở cửa đi ra ngoài, tiếng khắc khẩu bên ngoài liên ngừng bất. Mẹ Bánh bao lập tức cúi người thu dọn mảnh vỡ bình hoa, mắt bà vẫn còn hoe đỏ nhưng giọng nói rất dịu dàng: “Đã trễ thế này sao còn chưa ngủ?”

Ba Bánh bao quả nhiên nồng nặc mùi rượu, ông xoa đầu Bánh bao: “Mau đi ngủ đi, còn chạy lung tung ba đánh bây giờ.”

Vì thế Bánh bao quay về phòng, đóng cửa lại, tiếng cãi cọ bên ngoài lại bùng lên nhưng lần này đè thấp xuống một chút. Cô lại điều khiển nữ thích khách giết quái, im lặng suốt cả hành trình.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Đánh xong lượt này thì đi ngủ đi, thức đêm quá sẽ thành gấu mèo đó.

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Tiểu Mộc muốn về trường học.

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: ?

Nước mắt Bánh bao lặng lẽ rơi trên bàn phím:

[Tổ đội] Thù Tiểu Mộc: Tiểu Mộc muốn về trường học.

Bang chủ đại nhân lập tức cảm thấy cô không ổn, trong lòng anh dâng lên sự lo lắng khó hiểu:

[Đội trưởng tổ đội] Thánh Kỵ Sĩ: Làm sao vậy?

Bánh bao không trả lời, anh vội vàng gọi điện thoại cho cô. Bánh bao bắt máy, cô cố gắng khiến cho giọng nói mình có vẻ bình thường một chút, nói với anh rằng không có việc gì, chỉ là ba mẹ cãi nhau thôi. Câu yếu ớt như vậy lại khiến Bang chủ đại nhân đau lòng khôn xiết. Thậm chí anh còn băn khoăn có phải bệnh ngây thơ cũng sẽ truyền nhiễm hay không, anh cảm thấy dường như toàn bộ IQ lẫn EQ của mình đều hạ xuống mức âm: “Nếu nhóc không muốn ở nhà thì nói với ba mẹ là mình đã tìm được việc làm thêm vào kỳ nghỉ hè.”

“Nhưng mọi người trong trường đều về nhà cả rồi...”

“Đến chỗ anh.” Lời vừa ra khỏi miệng Bang chủ đại nhân liền hối hận, mình đang làm gì thế này! Nhưng còn cô... Bang chủ đại nhân nhanh chóng quyết định: “Đến Võ sở xóm làm công, ở tạm nhà anh cũng được, dù sao anh cũng ít khi về đây.”

Đối với Bánh bao mà nói, điều kiện này quá hấp dẫn, cô luôn làm bộ rời xa anh nhưng không có giây phút nào cô quên được anh. Cứ mãi chần chừ không rõ rốt cuộc mình muốn chạy thật xa, thật xa khỏi thế giới này, hay chỉ hy vọng được gần anh thêm chút nữa.

Mà Bang chủ đại nhân thì cho rằng im lặng là đồng ý: “Nhà nhóc ở đâu?”

Bánh bao đọc địa chỉ, anh rõ ràng rất rành chỗ đó, nhanh chóng tính toán hành trình: “Một giờ rưỡi chiều mai, anh đứng ở đầu đường Sư Phong chờ nhóc. Nhóc biết chỗ đó chứ? Anh nhớ gần đó có cái siêu thị Hoa Liên Bắc Kinh.”

Bánh bao rất hồi hộp, cảm thấy như đang hẹn nhau bỏ trốn: “Dạ, em biết rồi.”

Vì thế Bang chủ đại nhân gác điện thoại, sau đó tâm tình bỗng nhiên cáu kỉnh lạ thường — Cha mẹ cái kiểu gì vậy! ! Nghĩ đến ngày mai Bánh bao sẽ đến đây, anh vội vàng đi dọn dẹp nhà cửa. Chỗ này chỉ là nơi nghỉ tạm, đồ đạc mang đến cũng không nhiều lắm, hơn nữa cũng không nấu cơm ở đây, trong phòng cũng không đến nỗi bừa bộn. Sau khi Bang chủ đại nhân sắp xếp đồ đạc trở về vị trí cũng ngạc nhiên với hành động của mình, chẳng phải chỉ là một cô nhóc muốn tới ở nhờ thôi sao, có cần nôn nóng đến vậy không?

Vì thế Bang chủ đại nhân có tật giật mình lại chạy đi xáo trộn đồ đạc lại lần nữa, xáo xong tùy tiện nằm xuống sofa, tiện tay rút điều thuốc ra hút. Lát sau anh vươn tay cho tàn thuốc vào gạt tàn trên bàn, đột nhiên bình tĩnh, anh tiến nhập trạng thái thông minh tuyệt đỉnh, linh ngộ ra — Sở Hấn, chẳng lẽ mày thích cô ấy rồi? ! !

Tâm tình Bang chủ đại nhân vào lúc đó là một hàng dầu chấm than vĩ đại, sau đó màn hình tắt phụt im lặng tuyệt đối, đúng là một đòn sấm sét phá trời quang ngay giữa đêm.

Trời ạ, chẳng lẽ ngày thơ cũng truyền nhiễm sao?

52. Chương 52: Lầy Chồng... Thì Đàng Hoàng Sao?

Xế chiều hôm sau, bang chủ đại nhân xuất hiện tại giao lộ Sư Phong đúng hẹn. Bánh Bao cũng đã chờ ở đó. Cô kéo chiếc vali nhỏ nhỏ, mặc áo sơ mi tay lỡ màu trắng, phối với quần short jeans màu xanh nhạt, tóc cột lên cao, quần lại bằng sợi dây buộc tóc hình Winnie Pooh, một tay che nắng, nhìn rất có vẻ thanh xuân hồn nhiên. Hai tháng không gặp cũng không có gì thay đổi.

“Đi thôi.” Đột nhiên anh không biết phải đối xử với cô thế nào, cầm vali bỏ vào cốp xe. Bánh Bao ngồi bên ghế lái phụ, nhất thời hai người không nói chuyện, không khí rất ngượng ngập. Nắng tháng bảy gay gắt lạ thường, anh nghiêng người kéo cửa kính xe lên cho cô, mở điều hòa, cảm thấy cần phải nói chút gì đó: “Ăn trưa chưa?”

“Hả?” Bánh Bao cũng không được tự nhiên, cả buổi mới kịp hiểu ra: “Ăn rồi ạ.”

Trong lòng bang chủ đại nhân cảm giác giống như nơi nào đó ngứa ngáy.

Chín giờ rưỡi tối, anh trực tiếp đưa Bánh Bao đến chỗ ở tại cửa nam trường đại học A, mang vali lên lầu, Bánh Bao cúi đầu đi theo phía sau.

“Em ở đây trước, đây là số điện thoại phòng bảo vệ, đây là lão Ngũ. Có chuyện gì cũng có thể tìm bọn họ. Xung quanh đây em cũng quen thuộc, máy tính không có mật mã, tất cả đồ ở đây cứ dùng tự nhiên, anh không thường đến đây.” Anh giao phó từng việc không phân lớn nhỏ, nhưng thế nào cũng cảm thấy không yên lòng: “Buổi tối khi ngủ phải đóng kỹ cửa sổ, ai gõ cửa cũng đừng mở. Có việc gì đó thì gọi điện thoại cho lão Ngũ.”

“Ừ.” Bánh Bao chuyển vali vào phòng khách, anh đi đến hỗ trợ: “Đừng, em ngủ bên phòng anh, ánh sáng tốt hơn.” Anh mang quần áo của cô vào trong phòng: “Quần áo gì đó để vào trong, cứ xem như nhà mình. Có chuyện gì thì gọi cho anh.”

“Ừ.” Bánh Bao gật đầu, mở vali ra bắt đầu treo quần áo vào tủ. Bang chủ đại nhân cảm thấy cô nhóc này cũng quá dễ dàng trốn theo người khác mà: “Lỡ như bị anh lừa em thì sao?”

“Hả?” Bánh Bao ngẩng đầu nhìn anh, thế nhưng anh chỉ cười cười: “Không có gì. Đây là chìa khóa, cái này là cửa chống trộm. À, mấy cái này không biết dùng ra sao, em có rảnh thì xem thử nhé.”

Giao xong, Bang chủ đại nhân chạy xuống lầu như trốn tránh, vào thang máy mới chợt nhớ đến cô còn chưa ăn tối. Cho nên đi đến cửa hàng tiện lợi vợ vet mua một đồng mì tôm thực phẩm. Về mặt ông chủ cửa hàng hoài nghi đánh giá, còn nhìn bóng lưng to lớn cao 1m89 này lăm bắm: “Mấy đồ này ngày mai tăng giá hay sao ta...”

Bánh Bao ở nhà của Bang chủ đại nhân. Bang chủ đại nhân không dám ở lại, nhanh chóng về thành phố L. Đương nhiên Bánh Bao ngày ngày đi đến Vô Sò Xám, nói là đi làm, nhưng Vô Sò Xám cũng chẳng có việc gì cho cô làm cả — Ở trong nhà của ông chủ, cầm lấy thẻ kiểm tra của ông chủ, ai dám sai cô làm việc chứ.

Buổi tối đầu tiên Bánh Bao rất lạ lẫm, nửa vui mừng nửa sợ hãi. Anh rất nghiện thuốc lá, trong phòng thỉnh thoảng nhìn thấy vài mẫu thuốc, cô kiên nhẫn dọn dẹp sạch sẽ sàn nhà và gạt tàn.

Cũng không biết có phải do hoàn cảnh trưởng thành của cô khiến cô rất dễ bị vẻ dịu dàng bắt trời hay không. Cô thích đến gần anh, ngửi mùi thuốc lá trên người anh, nghe anh ôn hòa nói chuyện với mình. Khi đó cô cũng chưa từng nghĩ đến, cuối cùng là mình biết được người này bao nhiêu.

Lúc dọn dẹp nhà xong lên mạng, trong trò chơi đã không còn mấy người.

Đầu tiên là cô xem xét quốc khố Hồng Tụ Đường, nhìn trang bị của nick nhỏ xem còn dư lại bao nhiêu. Tiếp đó lại xem danh sách thành viên bang hội, gửi tin cho từng nick lên cấp chậm để đi đánh. Trong công

hội có rất nhiều nick đã lên cấp 50, cô chuyển giao cho Tây Môn, rồi rút thêm nick mới vào. Mãi mãi dưới cấp năm mươi khiến cô không cảm giác được thời gian thay đổi.

[Bạn tốt] Hơn Người nói với bạn: Lên rồi?

Bánh Bao cau mày:

[Bạn tốt] Bạn nói với Hơn Người: Đừng ép tôi đưa anh vào sổ bìa đen

[Bạn tốt] Hơn Người nói với bạn: *Ngậm miệng*

Không phải cô không biết thế lực chiến lần trước, liên minh Trác Tuyết suýt thua Tế Thiên Nhai — Vì trả thù hành động đào tường của liên minh Trác Tuyết, kết quả là bang hội Mạn Đà La và Mông Hồng Thiên Hạ liên thủ tấn công.

Cô làm một số hoạt động hàng ngày theo thường lệ:

[Thế lực chủ] Thù Tiểu Mộc: Hôm nay còn ai chưa đi săn ngọc?

[Thế lực] Hồng Ngưu: *Giơ xiên* Lão đại, tôi tôi tôi.

[Thế lực] Nhìn Máy Bay: Lão đại, tôi mới cấp 30 có thể đi không?

[Thế lực chủ] Thù Tiểu Mộc: Vào đội.

Phó bản cấp 21 đối với Thù Tiểu Mộc mà nói là rất điều luyện, những con quái từng làm khó cô, hôm nay toàn bộ đều chết trong một chiêu. Ấn tượng duy nhất của cô với cái phó bản này là chiến sĩ Hoang Hỏa cấp bốn mươi mấy dắt theo cô còn chưa biết cưỡi ngựa, ban đầu là Uyên Ương đến giúp đỡ, sau đó cấp bậc Hoang Hỏa cao hơn, nên Uyên Ương cũng không đến nữa. Cho nên thường xuyên thấy được anh lừa quái thành một đám, còn cô thì vừa mới học cưỡi ngựa dè dặt đi phía sau.

Dù hiện tại cô biết được dụng ý anh thu đồ đệ lúc đó, nhưng ký ức vẫn mãi dừng tại lúc cấp hai mươi mấy.

Mà bên kia, lão đại Trác Tuyết đã dò được vị trí của cô. Xem ra cái Bánh Bao nói gì cũng không thắm này muốn cô ấy làm phản là vô cùng khó khăn. Nhưng nick gián điệp của anh ta trong Mông Hồng Thiên Hạ vô cùng hiểu rõ tình trạng hiện tại của họ. Bên này không được thì chỉ có thể ra tay từ người kia thôi.

Khi đó em gái Tiểu Lục đang làm nhiệm vụ tuần, sau Tam Tiên, cô ta đi làm Bổ Thiên, nhớ đến nick chồng mình cũng chưa làm, nên đăng nhập vào dự định cùng làm chung. Cho nên lúc đó trên màn ảnh của Bánh Bao xuất hiện một dòng thông báo màu xanh:

[Hệ thống] Bạn tốt Thánh Kỵ Sĩ đã đăng nhập.

Bánh Bao cảm thấy rất ngỡ ngàng, tính toán theo như lộ trình anh đến đón cô chắc phải là hơn năm giờ sáng đã lên đường. Bây giờ không ngủ, còn vào trò chơi sao? Cho nên cô gửi tin qua:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Còn hơi hả? Đi ngủ sớm một chút đi.

Sau đó em gái Tiểu Lục tròn tròn mắt, sau sự kiện sư nương lần trước, cô ta không thể làm khó Tiểu Mộc quá trớn, cho nên hơi bực bội trả lời:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Tôi đi làm nhiệm vụ tuần với vợ yêu.

Bánh Bao đang vui vẻ, nhìn thấy câu nói lạ lùng kia cảm thấy rất kỳ quái, cũng im lặng không nói gì nữa.

Mà Tiểu Lục đang dùng nick chồng mình dẫn mình đi làm nhiệm vụ tuần, đột nhiên nhận được tin nhắn:

[Người xa lạ] Thu Diệp Như Sương nói với bạn: *Giơ Xiên* Chị dâu, đang làm gì đó?

Con người của Tiêu Lục nói thật thì không xấu. Ít nhất trong bang hội được lòng khá nhiều người, cho dù đối với nữ cung thủ cấp 64 này, cô ta chưa hề tỏ ra vẻ lạnh nhạt:

[Người xa lạ] Bạn nói với Thu Diệp Như Sương: Ừ, chị lấy nick chồng đi làm nhiệm vụ tuần, em làm chung không?

[Người xa lạ] Thu Diệp Như Sương nói với bạn: Được ạ.

Cho nên cô ta mở hai nick, một đội ba người đi làm nhiệm vụ tuần.

[Người xa lạ] Thu Diệp Như Sương nói với bạn: Chị dâu, lão đại dám đưa nick cho chị, thật sự rất thương chị nhe. *Chảy nước miếng*

Tiểu Lục không để tâm đến câu này, chỉ đáp một tiếng. Thật ra thì anh đối xử với cô đúng là rất tốt, tốt đến mức cô không thể bắt bẻ. Trang bị toàn thân cô, bất kể là dẫn đi săn hay là mua giúp, hoàn toàn đều là tự tay anh. Sau khi kết hôn anh cũng đưa mật mã tài khoản, mật mã quốc khố Mông Hồng Thiên Hạ cho cô. Cô mở miệng đòi đồ gì, anh chưa bao giờ qua loa. Nhưng mỗi khi đối mặt với mỗi nhân duyên người người ca ngời này, lúc tất cả mọi người đều nói anh đối xử với cô rất tốt, trong lòng cô lại cảm thấy khó chịu.

Cô không hiểu được chiến sĩ Hoang Hỏa này, có đôi khi cảm thấy thậm chí anh không quan tâm cô bằng đám anh em của anh. Cô cũng thường nói với mình chỉ là trò chơi, đùa vui thôi, nhưng mỗi lần nghĩ đến lại luôn không cam lòng.

[Bạn tốt] Thu Diệp Như Sương nói với bạn: Tuy trang bị của Thù Tiểu Mộc là do lão đại săn giúp, nhưng anh ấy cũng không đưa tài khoản của mình cho Thù Tiểu Mộc bao giờ.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thu Diệp Như Sương: Trang bị của Thù Tiểu Mộc cũng là do anh ấy săn?

[Bạn tốt] Thu Diệp Như Sương nói với bạn: Đúng vậy ạ. Khi đó Thù Tiểu Mộc bảo là muốn tham gia cuộc thi gì đó, ngày ngày Lão Đại bắt người đi phó bản Kiếm Vực săn đai giúp cô ta. Nhưng nick cô ta quá nhỏ, mỗi ngày đi Kiếm Vực một lần cũng không săn được. Khi đó Lão Đại vì cô ta mà hằng ngày đều làm nhiệm vụ Bảo Giám đó. Chị biết bình thường anh ấy lười bao nhiêu, ngay cả tiền sửa trang bị cũng không có. Vậy mà lại có thể làm nhiệm vụ Bảo Giám kiếm tiền vì cô ta.

Trong lòng Tiểu Lục cảm thấy ức đến cần cổ. Nhưng tất cả phụ nữ đều có một đặc điểm chung. Càng nghe gian tình của chồng càng thấy ức, càng ức càng muốn nghe.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thu Diệp Như Sương: Chị chỉ nghe bọn Chân Phạm nói là tình cảm anh ấy và Thù Tiểu Mộc rất tốt.

[Bạn tốt] Thu Diệp Như Sương nói với bạn: Tốt vô cùng. Trước kia trong hội cũng biết, Lão Đại thích PK giết người, một khi đã chém giết thì ai kêu cũng không được, chỉ có Tiểu Mộc ra mặt, vừa gọi là linh ngay. Trước kia Bối Khả Khả cũng là đồ đệ của Lão Đại, luôn luôn đối nghịch với Thù Tiểu Mộc.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thu Diệp Như Sương: Chị biết Bối Khả Khả, nghe nói sau đó bỏ đi.

[Bạn tốt] Thu Diệp Như Sương nói với bạn: Nào có, là bị Lão Đại đá ra.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thu Diệp Như Sương: Hả?

Tiểu Lục biết nữ pháp sư này, người trong hội từng nhắc đến cô ta là đồ đệ của Bang chủ đại nhân, nhưng rất hiếm người biết tại sao cô ta qua bên Mạn Đà La. Cô vừa điều khiển chiến sĩ Hoang Hỏa đánh quái, nhưng sức chú ý lại đặt vào tin nhắn của đối phương:

[Bạn tốt] Thu Diệp Như Sương nói với bạn: Bởi vì không hợp với Thù Tiểu Mộc, nói xấu Thù Tiểu Mộc với Lão Đại. Cho nên tình cảm giữa Lão Đại và Thù Tiểu Mộc đúng là sâu nặng. À, dĩ nhiên không giống với chị dâu rồi, chị xem, giữa hai người Lão Đại chưa hề thiên vị ai nhé.

Khi đó, tuổi của Tiểu Lục cũng không lớn, chơi game online chưa lâu, kinh nghiệm vẫn còn rất ít. Cô không biết cách một cái mạng, cái gì nên tin, cái gì không nên tin. Ví như nick Thu Diệp Như Sương này ở trong Mông Hồng Thiên Hạ lâu như vậy, tại sao chỉ có cấp 64? Ví như Bối Khả Khả nói chuyện với Bang chủ đại nhân chắc chắn là phải nói riêng, nếu không phải tự mình nói ra thì sao người bên cạnh lại biết? Ví như cô ta nói những lời này, úp úp mở mở, cuối cùng có mục đích gì?

Tiểu Lục chỉ là một cô gái đắm chìm trong ưu thương:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thu Diệp Như Sương: Em cũng biết nói anh ấy không thiên vị ai mà.

Lời này vừa nói ra, người nào đó lập tức phát hiện tảng đá kia tương đối thả lỏng:

[Bạn tốt] Thu Diệp Như Sương nói với bạn: *Ngậm miệng* Lão đại đối với chị dâu vẫn là tốt nhất đó.

Cho nên đất hoang trong đêm khuya yên tĩnh này, Tiểu Lục nghe cung thủ 64 này nói về chuyện giữa bọn họ. Anh có thể bỏ lại phó bản chỉ đi được một nửa, bởi vì anh em anh bị giết ở đâu đó. Anh có thể chạy hết Mộng Cảnh PK suốt một ngày, không muốn giành thời gian đi với cô. Anh có thể lén lút ép đồ, tắm ngựa trong lúc bọn họ hẹn hò đi ngắm phong cảnh, trong lúc hai người ôm nhau đột nhiên nói cho cô biết: Khiếp, cuối cùng kỹ năng con ngựa này cũng diệt thể tuyệt chấn rồi.

Có lần mấy chị em cô cùng nhau đi Đào Khê, cũng bởi vì có người nói một câu: Thù Tiểu Mộc biết rõ hai người đã kết hôn, vậy mà còn quần lấy Lão Đại! Anh không nói một lời đã rời khỏi đội, để lại bốn người ở lại trong phó bản mới đánh được một nửa. Cho dù cô nhấn tin riêng thế nào cũng không trả lời.

Điều này khiến cô cảm thấy rất mất mát, cảm giác giống như mình không đủ thu hút anh. Cô rất muốn anh lắng lắng ôm mình không làm gì cả, dù mỗi ngày chỉ vài phút thôi. Nhưng sự chú tâm của anh mãi mãi sẽ không đặt vào người cô.

Thu Diệp Như Sương vẫn đi theo sau lưng cô cùng hưởng nhiệm vụ, nữ cung thủ toàn thân Phi Thiên một lúc lâu mới nói:

[Bạn tốt] Thu Diệp Như Sương nói với bạn: Chị dâu cảm thấy anh ấy thích Thù Tiểu Mộc hơn à?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thu Diệp Như Sương: Chị không biết, chị chỉ cảm thấy giống như trong mắt anh ấy, Thù Tiểu Mộc quan trọng hơn chị.

[Bạn tốt] Thu Diệp Như Sương nói với bạn: Nếu như Thù Tiểu Mộc không ở trong bang hội, hoặc là Thù Tiểu Mộc gả cho người khác, không biết có khá hơn chút nào hay không.

Tiểu Lục phì cười:

[Bạn tốt] bạn nói với Thu Diệp Như Sương: Hừ, rời khỏi Mộng Hồng Thiên Hạ thì sao, hơn nữa... Anh ấy cũng không chịu để cô ta đi đâu.

[Bạn tốt] Thu Diệp Như Sương nói với bạn: *Cười* Nếu quả thật chị dâu không yên lòng thì bảo Lão Đại chọn một người chồng cho Tiểu Mộc không phải là xong sao. Cô ta gả cho người khác, đương nhiên phải dàng hoàng thôi.

Gả cho người khác... thì dàng hoàng sao?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thu Diệp Như Sương: Nhưng mà... cô ta sẽ không chịu đâu.

[Bạn tốt] Thu Diệp Như Sương nói với bạn: Nếu như Lão Đại thật sự muốn chị yên tâm, anh ấy nhất định có thể nói động đến cô ta. Dù sao anh ấy cũng là sư phụ cô ta mà. Chị có biết trước kia Thù Tiểu Mộc kết hôn với Một Giây Giết Ba Nghìn không? Đó chính là Lão Đại sắp xếp.

Tiểu Lục nhìn đề nghị này, có lẽ như vậy đối với mọi người tốt hơn.

53. Chương 53: Tây Môn, Ông Bóp Chết Cậu!

Lúc Bánh Bao thức dậy là chín giờ rưỡi sáng, sau đó nghĩ đến dù sao cũng không có việc gì làm, kì kèo ở trong chăn hết một tiếng, rồi giường thì đã mười giờ rưỡi. Lúc rửa mặt có người gõ cửa, cô trực tiếp cho rằng là Thánh Kỵ Sĩ, độ hưng phấn :1000%

Lúc mở cửa phát hiện là Vương Bân... Độ hưng phấn: -1000%

“Làm gì thấy tôi là làm về mặt này vậy?” Lái motor vô cùng bất mãn, nói thầm rồi đặt mấy chiếc túi lên bàn, sau đó quay đầu lại nhiều chuyện: “Ồi, mới vừa rồi có phải cô rằng tôi là anh Hán hay không?”

Ngay cả thất lưng Bánh Bao cũng đã đỏ cả lên, lập tức hận không thể lấy giày nện vào gương mặt kia: “Cút!”

Thế nhưng anh ta vẫn bờn cợt: “Anh Hán đã về thành phố L rồi, bảo tôi thường xuyên ghé thăm cô.”

Bánh Bao không hài lòng: “Ai cần anh thăm chứ!”

Lái motor cười bỉ ổi: “Tôi biết cô chỉ cần một mình anh Hán thăm thôi.” Bánh Bao đã vút cao lửa giận, nhưng anh ta cười bỉ ổi hơn, “Nhưng mà làm sao anh Hán lại thích cái kiểu bé con thiếu điện thiếu nước như cô chứ!”

Trong lúc bất chợt, lửa giận của Bánh Bao đã biến mất: “Anh ăn cơm chưa? Tôi đi mua thức ăn.”

“Hả?” Lái motor không phản ứng kịp với sự chuyển biến như vậy, lúc phục hồi lại tinh thần mới nhận ra mình đã đắm vào vết thương của cô nhóc: “Ặc, cô đừng để trong lòng, tuy rằng đây là sự thật...”

Lời còn chưa dứt, anh ta đã muốn tát mình một cái, Vương Bản mày nên cầm miệng đi!!

Một giờ rưỡi chiều Bánh Bao mới bò vào game, Hồng Tụ Đường vẫn yên ắng như ngày thường, chỉ là bang chủ Mông Hồng Thiên Hạ và bang chủ phu nhân đã bất hòa. Bang chúng cũng không biết được nguyên nhân, chỉ là trên màn ảnh của Tiểu Lục vẫn còn dừng lại tin nhắn riêng màu tím:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Có phải em bị thần kinh rồi không? Tất cả mọi người cũng chỉ là chơi game thôi, người ta kết hôn hay không làm sao anh có thể miễn cưỡng được chứ?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Vậy ít nhất anh có thể nói với cô ta xem.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Lục Phi Hồng Sáu, sao em lại là loại phụ nữ như vậy?

Tại sao cô gái ban đầu từ cấp năm mươi mấy lại biến thành như vậy? Anh còn nhớ được lúc ở phó bản Thái Hư cấp 55, anh đánh được một cây kiếm cho cô mà cô đã hoan hô kích động. Anh còn nhớ ở phó bản cấp 59, cô vì Boss Mạnh Thiếu rơi ra một đai lưng Chính Dương mà ôm lấy anh, nói cô rất thích anh. Anh còn nhớ khi hai người cưỡi ngựa ngao du tại Yến Khâu, cô cưỡi con cừu chân ngắn đi theo phía sau anh, nói nguyện vọng lớn nhất của cô là có thể đi theo sau anh khắp đất hoang mù mịt này.

Không sai, đúng là lúc đó anh chỉ chọn bừa, nhưng anh tự nhận mình chưa từng lạnh nhạt với cô, là từ lúc nào cô lại trở nên không nói lý lẽ như vậy?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Loại phụ nữ nào? Em là loại phụ nữ nào?

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Cố tình gây sự!

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Căn bản là anh tiếc cô ta!

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Nếu như em kiên quyết cho rằng như vậy, cũng được thôi Tiểu Lục, đúng là anh tiếc cô ấy, đáp án này em hài lòng chưa?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Rốt cuộc anh thừa nhận rồi.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Đúng vậy, anh thừa nhận.

Cô ta đột nhiên không biết nên nói gì, náo loạn đến tình trạng này thì sao? Ly hôn ư? Dĩ nhiên có thể ly hôn, thế nhưng bản thân đau khổ tranh giành là muốn kết quả này sao? Thật ra thì cô cũng rất nhiều phụ nữ, từng bước từng bước áp đặt cái mình cho là sự thật lên anh. Nhưng chưa nghĩ đến, đến cuối cùng tất cả phỏng đoán trở thành sự thật thì làm sao?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Vậy chúng ta ly hôn đi.

Không phải là ân ái đã hết, những quang cảnh đất hoang kia, chúng ta đưa lưng về phía hoàng hôn, ký ức vọng về, mà nay chỉ còn lại đau thương.

Ly hôn, chỉ là vì sĩ diện của phụ nữ. Đáng giá sao? Không rảnh đi tính toán.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Nói thật sao?

Bọn họ nói game online chỉ là một cuộc đời ảo, cho nên coi như là ảo cũng là một cuộc đời. Cô đánh rất rảnh cửa cũng phải nuốt vào trong bụng:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: ừ.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Như em muốn.

Tin tức này vừa gửi, cô đột nhiên cảm thấy rất bất lực. Có nhiều thứ lúc ở trong tay bạn thì bạn thấy nó toàn là khuyết điểm, chỉ khi thật sự mất đi bạn mới có thể nhớ đến đủ mặt tốt của nó.

Nhưng mà, cô sẽ không rút lại, dù đau lòng dù khó chịu cũng phải kiên trì đến cùng, chỉ vì thể diện lúc ban đầu và..... quật cường. Cô đột nhiên rất hối hận, cô nghĩ nếu như sau này mình thật sự gặp được một người đàn ông, tuyệt đối sẽ không dễ dàng nói chia tay với anh ta. Có vài lời một khi nói ra khỏi miệng sẽ rất khó rút lại.

Cô chỉ trả lời lại anh một câu:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Thánh Kỵ Sĩ, cuối cùng cô ấy cũng sẽ giống như em thôi.

Giống như lời tiên đoán, càng giống như nguyên rủa, đã trở thành một cái gai trong lòng bang chủ đại nhân.

Anh vẫn không phát tin lên Thiên Hạ nói chính thức ly hôn, cho nên cô ta cũng không nói. Trong lòng ôm lấy hi vọng nho nhỏ, có thể.... anh cũng có chút luyến tiếc phải không? Tuy nhiên, nó cũng không thể kéo được sĩ diện cô xuống để đi nói chuyện lại với anh. Vì vậy hai người cứ thế bắt đầu chiến tranh lạnh kéo dài.

Thù Tiểu Mộc vẫn mở nick nhỏ làm trang bị tại khu kỹ năng Cửu Lê, Vương Bản nhìn thật lâu sau lưng cô: “Chắc, cô vẫn ngốc nghếch, không thấy phiền à? Thay vì như vậy chi bằng rời máy đi!”

Bánh Bao không để ý đến anh, anh đột nhiên nhiều chuyện: “Ồi, có phải là bởi vì anh Hán cũng chơi cho nên không nỡ bỏ đi không?”

Bánh Bao vẫn cảm thấy rất ghét người này, bây giờ còn đáng ghét hơn nữa.

“Đừng để ý đến tôi mà, làm mấy cái này mãi có gì vui đâu, hay tôi kể cho cô nghe về chuyện trước kia của anh Hán nhé?”

Rốt cuộc Bánh Bao có hứng thú: “Chuyện gì?”

“Khoan đã...” Lái motor đẩy Bánh Bao ra khỏi máy vi tính, bản thân anh ta ngồi xuống, đóng lại trò chơi của Bánh Bao. Lục soát sạch sẽ ổ đĩa D, ổ đĩa E, ổ đĩa F, ổ đĩa G. Cuối cùng tìm được một file phim trong ổ đĩa G, sau đó hăng hái mở lên, bên trong có một file chứa đầy các đoạn phim.

“Khiếp! Sao lại nhiều quá vậy!” Anh ta cào tóc, tiện tay mở ra một cái. Sau đó liền thấy được một người đàn ông trần trụi nằm trên người một người phụ nữ trần trụi, đang tiến hành vật động vĩ đại thần thánh truyền thừa sinh mệnh, tiếp nối chủng tộc. Tiếng nhạc tỳ bà đàn nhị và nhạc nền cổ trang trong Thiên Hạ cũng mất theo game bị đóng lại, chỉ còn dư lại cả phòng như tiếng heo bị chọc tiết.

Trước máy tính hai người đồng thời rơi lệ đầy mặt, nhanh chóng tắt đi đoạn phim. Còn dư lại mấy file MOV, MPEG, AVI, ASP, WMV, lái xe máy cũng không có cam đảm bấm vào nữa.

Anh Hán, anh đói khát đến mức độ này sao?

Một lúc lâu sau, Bánh Bao rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần lại: “Trước kia... anh ấy đóng phim cấp ba sao?”

Lái xe máy chảy mồ hôi ướt cả lưng, có điều toàn bộ là mồ hôi lạnh: “Không, không, không. Chuyện này cô ngàn lần đừng nói với anh Hán.”

Bánh Bao cũng học xấu: “Anh không nói hết cho tôi biết thì tôi sẽ nói với sư phụ anh ép tôi phải coi phim với anh.”

“Đừng mà.... Lần đầu đoạn phim chiến đấu rõ ràng để ở đây mà...” Lái motor lệ rơi đầy mặt lần nữa.

Sau đó, lái motor nước miếng văng tung tóe nói ra sự tích huy hoàng của bang chủ đại nhân. Dĩ nhiên anh ta thừa dịp Bánh Bao không chú ý, đã lén đóng lại kho phim trong ổ G đi, không hề đề cập đến.

Cho nên Bánh Bao biết được trận đấu trăm người hỗn chiến tại giải đá giao hữu đại học L. Bang chủ đại nhân thủ môn huy chương vàng dẫn dắt một đám học sinh khoa kỹ thuật tổ chức cuộc vận động tập thể hình quy mô to, một tay bóp chặt cổ trung phong, tiền phong của đối phương, mạnh mẽ quật ngã trên sân

banh. Vết tích chiến đấu huy hoàng kia nhiều năm sau vẫn còn lưu truyền rộng rãi ở thành phố L. Khụ, dĩ nhiên cũng không quên nhắc đến bị trường học ghi vào học bạ, suýt nữa thì đuổi học.

“Anh ấy, Con Vịt và Chân Phạm quen biết nhau khi đó, ba người đánh rất mạnh mẽ, đánh đến thích nhau.”

Bánh Bao rất tò mò: “Làm sao anh biết?”

Vương Bân sờ sờ mũi: “Cuối cùng ba người họ đánh một mình tôi, cảm thấy tôi rất chịu đòn, cho nên cũng thích tôi.”

Bánh Bao thốt ra: “Hóa ra anh là M à!” (SM: S là người ngược đãi, M là người bị ngược đãi)

“Không phải anh vì bị anh ấy đánh một trận cho nên nghe lời anh ấy như vậy chứ?”

Cho nên lái motor không nói gì nữa, anh không nói cho cô biết, sau khi tốt nghiệp, anh bị một đám bạn chó ruff ruff hít xì ke, khi cha mẹ từ anh, là người này tìm được anh trong đám bạn chó, không nói lời nào đã quyền cước tới tấp đánh anh một trận. Sau đó lôi anh mặt mũi sưng vù đến sở cai nghiện.

Anh nghe lời người này đúng là vì anh ta đánh mình một trận, nhưng không phải là lần ở đại học L.

Cho nên, cõi đời này có một số việc rất kỳ lạ, ngày ngày vỗ vai ta kêu là anh em chưa chắc là bạn của ta. Mà có đôi khi người đánh ta một trận cũng không nhất định là kẻ địch của ta.

Anh ta chưa từng kêu anh một tiếng anh em, chưa từng nói quan hệ của hai người thân thiết thế nào. Nhưng quả dấm dò khiến ký ức đã bao năm của anh vẫn còn như mới, khiến cho anh vô cùng kính sợ anh ta.

Xế chiều hôm đó, lúc lái motor báo cáo hết tất cả mọi chuyện của Bánh Bao bên này với bang chủ đại nhân, đương nhiên cũng không quên nhắc đến kho phim kia. Cách điện thoại cũng có thể nghe được tiếng nguyền rủa của bang chủ đại nhân, sau đó là tiếng ghế ngã xuống đất, cuối cùng loáng thoáng nghe thấy một câu: “Bà nội nó, Tây Môn, ông bóp chết cậu!”

Sau đó một người đàn ông xưng là lão Ngũ đến, nhanh chóng hoàn toàn xóa hết tất cả phim trong máy tính. Sau đó anh ta lập đi lập lại giải thích đây chẳng qua tài liệu của người lớn trên internet, thật không phải là bang chủ đại nhân giấu riêng. Cũng lấy nhân cách ra đảm bảo bang chủ đại nhân thật ra rất thuần khiết, tuyệt đối sẽ không xem mấy thứ bất nháo này.

Bánh Bao đỏ mặt che miệng cười trộm, cô cảm giác mình đã hiểu được câu lạy ông tôi ở bụi này.

54. Chương 54: Nếu Như Sai, Tôi Nguyện Sai Đến Cùng

Trong kỳ nghỉ hè, Thiên Hạ vô cùng náo nhiệt, Bánh Bao cũng cảm thấy nick nhỏ của Hồng Tụ Đường càng ngày càng nhiều. Ban đầu cô rất ít khi chú ý đến kênh bang hội, tất cả trên đó đa phần là thông báo hoạt động trong bang. Có điều là sau này không biết bắt đầu từ lúc nào, tin nhắn chê trách cô trên kênh bang hội lại càng lúc càng ít. Mấy cô nàng lấy trang bị cũng không tránh né cô nữa. Nick nhỏ vừa vào thậm chí cũng sẽ kêu lên “Lão đại, tôi muốn Bạch Hổ Truy Phong cô vừa đánh rớt” v.v...

[Thượng thư thế lực] Người nhạt như cúc: Tiểu Mộc, giúp tôi đánh rớt Thiên Tai Tiểu Yêu đi.

Nhất thời Bánh Bao không kịp phản ứng. Người Nhạt Như Cúc rất kiêu ngạo, chức vụ của cô ta tuy là Thượng thư, nhưng uy tín cũng không thua gì bang chủ như Bánh Bao. Trước đây cô ta cũng không chủ động nói chuyện với cô. Bây giờ đột nhiên xuất hiện, Bánh Bao không biết là phúc hay là họa. Nhưng thành viên trong bang có việc, bình thường cô cũng có thể giúp được thì giúp.

[Thế lực chủ] Thù Tiểu Mộc: Tổ đội tôi.

Hai người đánh Thiên Tai Tiểu Yêu ở Giang Nam xa xôi, cô ta bơm máu cho Bánh Bao.

[Đội trưởng] Người Nhạt Như Cúc: Thù Tiểu Mộc, cô và bang chủ Thánh Kỳ Sĩ ... thật sự đang yêu nhau sao?

Bánh Bao buông xuống bất an khi nãy. Dường như cô đã quen với việc người trong bang hội chĩa mũi nhọn vào cô. Nhưng cô ghét phân trần, cho nên nữ thích khách cứ thế từng đao từng đao giết quái, không nói lời nào.

[Đội trưởng] Người Đạm Như Cúc: Tôi cũng không phải muốn chất vấn cô cái gì đâu Tiểu Mộc. Tôi muốn xin lỗi cô về những lời nói lúc trước. Vì trước kia nghe Tiểu Lục phiên diện nhắc đến cô khiến tôi có ấn tượng xấu. Thời gian chung đụng lâu dài, tôi cũng cảm thấy con người cô cũng không khác gì chúng tôi. Thậm chí còn ngây thơ hơn chúng tôi nhiều.

Cô ta lui về phía sau tăng thêm trạng thái Thanh Minh cho cô, tiếp tục gõ chữ:

[Đội trưởng] Người Đạm Như Cúc: Nhưng mà Thù Tiểu Mộc, trong trò chơi này, ít nhất bây giờ Tiểu Lục vẫn là chị dâu của chúng ta. Tôi cảm thấy dù cô và Lão Đại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ít nhất các người nên cho cô ta một sự tôn trọng tối thiểu. Tôi biết tôi nói những lời này có phần xen vào chuyện riêng tư của người khác. Nhưng có một số việc nên dứt khoát. Muốn thế nào thì ba người nói rõ ràng với nhau.

Bánh Bao im lặng như trước. Nói rõ ràng ư?

Thật ra thì anh đã sớm nói rõ, từ rất trước đã sớm nói rõ ràng rồi. Có điều là do tôi còn chấp mê những dĩ vãng trong đất hoang này thôi.

[Đội trưởng] Người Nhặt Như Cúc: Tôi biết chúng ta đã không thể nào làm bạn được. Thật ra thì hôm nay chỉ muốn nói với cô một lời xin lỗi. Thật xin lỗi Thù Tiểu Mộc, nhìn cô đã lâu, cảm thấy giống như bản thân mình lúc mới chơi vậy.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Không sao.

Không biết từ lúc nào Bánh Bao trở nên lạnh nhạt như thế. Lúc ban đầu cô luôn làm vui lòng người bên cạnh, được một người khích lệ thì vừa mừng vừa lo. Đáng lẽ giờ cô phải trả lời đối phương là “Không sao, những chuyện kia cũng đã qua rồi, chúng ta vẫn có thể làm bạn” mới đúng. Nhưng cô chỉ hờ hợt trả lời một câu không sao. Lúc Boss ngã xuống, cô đồng thời lên ngựa, dứt khoát bỏ đi.

Lấn vào trong đám ID mênh mông, đột nhiên Bánh Bao hoang mang. Vì sao từng chút từng chút cứ gặm nhấm chúng ta, yên lặng không một hơi thở mài mòn nhiệt tình lúc ban đầu?

Sau đó cô đã nhấn tin riêng cho bang chủ đại nhân:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Sư phụ và sư nương cãi nhau à?

Đối phương nhanh chóng trả lời lại tin nhắn:

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Không có, đừng nghe người ta nói nhảm.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: Ở đó có quen chưa?

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Ừ, rất tốt.

[Bạn tốt] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: *Vuốt đầu* vậy thì tốt.

Bánh Bao đột nhiên cảm thấy rất tủi thân:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: Cho nên anh cũng không cần sang đây thăm em sao?

Vốn chỉ là tương đương với một câu làm nũng, nếu như trước kia cô nói vậy, anh chắc chắn cảm thấy 1000% bình thường. Nhưng bây giờ, lại khiến cho song phương lúng túng. Yên lặng kéo dài, rốt cuộc Thù Tiểu Mộc đã tin tưởng — Hơn bốn trăm ngày đêm thầy trò nơi đất hoang thật sự đã không còn quay lại được nữa.

Khoảng thời gian này vẫn rất yên tĩnh, anh từng sang bên đó, nhưng chưa bao giờ ở chỗ của Bánh Bao. Có mấy lần thậm chí không cho Bánh Bao biết là anh đã từng đến. Anh kiểm soát khoảng cách của song phương rất tốt, cho nên mấy ngày nay vẫn sống yên bình lặng.

Tốt đến mức Bánh Bao cảm thấy đợi chờ mình đơn giản là.... Nhiều năm sau, anh lấy vợ cô gả chồng.

Nhưng nếu viết ra câu truyện này, nhất định sẽ có chuyện bất ngờ xảy ra. Cái bất ngờ này là chỉ cái ngoài ý muốn mà không phải là chủ ý của bản thân người trong cuộc. Nhưng có lúc, chuyện xảy ra là cố ý hay vô tâm, nào ai biết được.

Lúc này đã cuối tháng tám, đại học A sắp nhập học. Các cửa hàng xung quanh cũng bắt đầu chuẩn bị cho năm học mới. Nhập vào các loại chăn mền chiếu gối, nôi chén chờ đợi số lượng sinh viên đông đảo. Tiệm tạp hóa cũng sống lại một lần nữa, ngày ngày rửa rửa chà chà, chuẩn bị mài dao soạt soạt chém thịt dê...

Cho nên, trong một đêm trăng mờ gió lớn, một ông chú nào đó say rượu ngủ gục làm rơi tàn thuốc rơi vào mấy chai rượu bên dưới. Sau đó ông chú tỉnh dậy đá ngã chai rượu, rượu lan đến mấy cái chiếu chuẩn bị cho đám sinh viên, bùng lên ngọn lửa. Vốn là ngọn lửa không lớn, có lẽ ông chủ cảm thấy là tiền nhẹ như lông hồng, tính mạng nặng như núi Thái Sơn, cho nên chính ông ta bỏ chạy ra ngoài, từ bỏ đồng hàng hóa trong tiệm.

Trận hỏa hoạn được dập tắt vào lúc bốn giờ sáng, để lại hậu quả là cả con đường bị cúp điện. Tiệm Võ Sò Xám bị liên lụy, may mà coi như hỏa hoạn được khống chế kịp thời, tổn thất không nghiêm trọng lắm. Sau đó bang chủ đại nhân chạy đến cùng đám lính lác dạn dẹp hiện trường tai nạn.

Anh cũng không báo cho Bánh Bao biết, cho nên lúc tối, khi cô cầm nệm ra mở cửa, thấy sư phụ nhà mình được lái motor đưa đến, Bánh Bao vô cùng bất ngờ. Lái motor không hề có tự giác nửa đêm quấy nhiễu giấc mộng của người khác: “CMN, kẻ địch hung mãnh, may là anh Hán chống đỡ tôi mới còn sống nổi, nơi này giao cho cô.”

“Hả?” Bánh Bao giơ nệm để cho anh ta thấy rõ đâu là phòng ngủ, đâu là nhà tắm. Đương nhiên anh ta cũng sẽ không kể lại cho cô nghe chiến tích huy hoàng dẫn đến lý do hoang đường vì không uống rượu thắng bị buộc phải chăm sóc cho anh Hán đã say bí tỉ.

“Chăm sóc anh ấy, tôi đi trước đây.” Anh ta phui tay, trước khi đóng cửa còn xấu xa kề sát vào Bánh Bao: “Đêm xuân ngắn ngủi, nắm chắc thời cơ, lúc này đi vãn hồi lại trái tim đàn ông đi, đây là thể mệnh của phụ nữ các người.” Anh ta học theo giọng điệu của người nào đó, xem Bánh Bao như người yêu trước đã làm ai kia đau khổ vướng bận.

Bánh Bao xấu hổ.

Anh ta vừa đi, trong phòng đột nhiên yên tĩnh, lúc cô vào phòng anh đã nằm trên giường, toàn thân nồng nặc mùi rượu. Lại một lần nữa nhìn anh với khoảng cách gần gũi, Bánh Bao mơ màng như đang nằm mơ. Ánh nến leo loét, cây nến là loại thấp chủng, hai xu một cây, một đồng một bịch, hàng vỉa hè, tiệm tạp hóa nhỏ nào cũng có bán. Cho nên hiệu quả kia thật sự gọi là lãng mạn. Người trước mắt trùng lặp với hình ảnh trước đây thật lâu.

Cô cúi người cởi giày cho anh, lúc này anh mặt một chiếc áo thun tay ngắn màu đen và chiếc quần bò, cũng không biết là rượu hay mồ hôi, cả quần áo đều ướt hơn phân nửa.

Cô mất tự nhiên rất lâu, cuối cùng mới nhỏ sấp rồi cầm cây nến trên tủ đầu giường. Sau đó cúi người cởi quần áo giúp anh. Anh không chịu phối hợp, trong miệng còn lẩm bẩm: “Cho dù tôi một tháng không đến, các người cũng không cần phải chuốc tôi vậy chứ...”

Bánh Bao nhướn khóe môi, cười dịu dàng: “Sư phụ, em giúp anh thay quần áo, anh nhìn anh đi, cả người đều ướt hết cả rồi.”

Lúc áo cởi đến lồng ngực anh, anh hất tay cô ra, trở mình nằm nghiêng. Bánh Bao không biết làm sao, ra sức kéo anh lật lại, anh kéo tay Bánh Bao ra: “Đừng đụng vào tôi.”

Bánh Bao im lặng, tiếp tục khom người kéo quần áo anh. Cuối cùng vẫn không kéo ra được. Cũng là anh không kiên nhẫn, cánh tay anh đặt ngay eo Bánh Bao, sau đó nhấc Bánh Bao ấn trên giường. Khi Bánh Bao hoàn toàn chưa kịp phản ứng thì đã bị đặt trên giường nằm dưới thân người đàn ông cao 1m89, nặng 70kg.

Đợi đến lúc cô kịp nhận ra, phản ứng đầu tiên là muốn đẩy anh đi. Tiếc rằng lực tấn công không đủ, hành động cũng không nhanh. Tay cô vừa mới chạm vào ngực anh, tay của anh đã sờ đến.... mông cô. Đúng vậy tay anh sờ lên cái mông vốn dán trên nệm của cô.

Bánh Bao hoảng hốt. Trong phút chốc hoảng hốt ngẩn ngui, vậy mà anh đã cúi đầu hôn lên vành tai cô, phả hơi rượu khe khẽ trên choker cô: “Cũng đã nói là đừng lộn xộn rồi. Em là con nhà ai sao không ngoan gì hết vậy?” Sau đó cũng không đợi Bánh Bao trả lời anh đã hôn thật sâu, nuốt hết tiếng kêu sợ hãi của Bánh Bao vào trong. Bàn tay to lớn cách lớp vải mỏng vuốt ve chiếc mông của Bánh Bao. Chủ nhân rất hài lòng với cảm xúc trơn láng này: “Sờ rất thích, không biết mùi vị thế nào.”

Tay của anh trực tiếp vén chiếc váy chiffon của cô lên, sờ vào chiếc quần lót vải cotton màu trắng tinh khiết có in hình Maruko: “Để anh nếm thử xem.”

Về mặt của anh khuất trong ánh nến, ngoài mùi rượu là mùi hương cô quen thuộc. Bánh Bao cảm giác mình cũng say đi.

Ký ức kia cô đã cố gắng đuổi khỏi trí nhớ dường như tái hiện lại. Cô cũng không phải là đứa bé ngây thơ, bởi vì thế sau đó cô lại len lén đẩy lên một ý nghĩ rất hoang đường... Nếu như lần đó, cô không đẩy anh ra thì sẽ là kết quả gì?

Cả đời này chúng ta đều có vô số thứ sai sót vì can đảm và thời cơ, cho nên chúng ta thường nói nếu như. Nếu như lúc ấy, nếu như anh, nếu như em...

Nếu như GM xót thương, bạn có cơ hội lựa chọn lại những chuyện bạn đã bỏ lỡ.... Bạn sẽ như thế nào?

Theo đuổi? Từ chối?

Anh thật sự đã say, nếu không sẽ không trực tiếp như vậy với phụ nữ như vậy — Tay của anh đã chiếm lấy nhị hoa, dò hỏi tình hình dịch nơi lối vào. Bánh Bao cảm giác được sự hưng phấn của anh, hưng khí kia ma sát giữa hai chân cô, dù cách lớp quần bò nhưng nhiệt độ vẫn đủ để hòa tan cô. Ngón tay kia mang theo sự thô ráp của đàn ông xâm nhập lãnh địa của cô. Cô đột nhiên rất muốn khóc, nhưng chỉ một lần nữa lấy lên can đảm.

Thật ra thì việc này không cần khổ sở, chỉ là quan hệ thôi mà, cũng đâu phải là ôm bom cảm tử đâu. Có cái gì mà khổ sở chứ?

Thù Tiểu Mộc mười chín tuổi đã nói với mình như vậy.

Nhưng ánh nến và nước mắt long lanh giao hòa trong đôi mắt, GM, nếu như cho đến bây giờ chuyện này thật sự chính là sai lầm, như vậy....

Xin cho tôi sai đến cùng đi.

55. Chương 55: Chúng Ta Thử Một Lần

Khi đó là hai giờ rưỡi sáng, khoảng thời gian yên tĩnh nhất trong đêm. Trong phòng chỉ có tiếng đồng hồ và tiếng anh thở dốc. Bánh Bao nhắm mắt lại chủ động hôn anh. Giống như được khích lệ, ngón trỏ anh càng vào sâu một chút. Bánh Bao chịu đựng cơn khó chịu mãnh liệt, đầu lưỡi anh vờn lên quai hàm nhạy cảm của cô. Sau đó anh kéo tay cô chạm vào dây nịt anh, tiếng nói mang theo sáu phần men say: “Cởi giúp anh nào.”

Cho nên Bánh Bao mò mẫm cởi dây nịt anh ra. Trên người anh đã đổ mồ hôi, nhưng hành động lại không hề bị ảnh hưởng, một mạch hôn từ môi đến cổ cô. Cô cảm thấy nhột, thoáng né qua một bên. Thế nhưng vào lúc này anh lại hơi nhúc nhích ngón trỏ, khiến cô hít sâu vào một hơi. Cô luống cuống tay chân lần mò một hồi, rốt cuộc cởi được dây nịt da của anh ra. Anh có thể thuận lợi lấy ra hưng khí. Thời điểm vật bành trướng chuẩn bị tiến công, Bánh Bao mới bắt đầu phản kháng. Chỉ một ngón tay đã chọt kín lối mòn, làm sao chứa được vật to như vậy chứ.

Khi đó cô hoàn toàn không có kinh nghiệm, không biết lần đầu tiên của con gái nếu như đàn ông không đủ dịu dàng thì sẽ rất đau, rất đau. Cô cũng không biết nếu như thân thể căng thẳng, không thả lỏng da thịt thì sẽ càng đau hơn.

Cô chỉ lui về phía sau, cố gắng tránh khỏi hưng khí này. Mà sự nhẫn nại của anh, sau hai lần thất bại đã hoàn toàn cạn kiệt. Anh giữ lấy hông cô, cưỡng ép xâm lấn, cũng là một cú thúc hết vào trong.

Khi đó cô mới bắt đầu khóc, nước mắt cũng không thể xoa dịu đau đớn, nhưng làm sao cũng không ngăn lại được. Anh đang ra vào ở lối mòn, sự chật chội của xử nữ khiến anh mê đắm, anh bắt đầu không chế tần số ra vào và kéo dài thời gian hoan ái.

Anh hôn lên trước ngực cô, ra sức xé rách chiếc áo tay ngắn vải tơ tằm. Cô giơ tay che ngực lại, anh chỉ khẽ dỗ dành cô: “Ngày mai mua cái khác cho em.” Sau đó thành tạo cở áo lót cô ra, anh cúi đầu, chiếc lưới vờn quanh trước đầu ngực cô, lướt trên giải đất nhạy cảm, sau đó thở nhẹ như hương thụ.

Cô cúi đầu xuống ngực nghếch hôn lên trán anh. Trong sự va chạm mãnh liệt vô cùng, toàn bộ thế giới đều lung lay. Để ý thấy tóc anh ướt đầm mồ hôi, rốt cuộc cô đã nhích đến gần anh, không còn là nữ thích khách mang tên Thù Tiểu Mộc cách internet, cách vùng đất hoang kia nữa. Anh chân thật kết nối trong cơ thể cô. Cho nên cuối cùng mối tương tư từ nơi đất hoang này đã thoát khỏi vùng đất băng giá, nằm trong vòng ôm ướt đầm mồ hôi của anh, trong thế giới tối tăm đưa tay lên không thấy được năm ngón... Dù chỉ là nương nhờ trong chốc lát.

Ngón tay cô mơn trớn khuôn mặt anh. Giống như bao người khác, anh cũng không tin vào tình yêu tuổi mười chín. Nhưng tình yêu tuổi mười chín không phải là tình yêu hay sao?

Mồ hôi anh rơi trên người cô, tay cô chống lên lồng ngực anh. Đối với sự tấn công thể này chẳng hề có khoái cảm gì đáng nói, mỗi một đợt tấn công của anh chỉ mang đến đớn đau.

Đây chính là sinh mệnh, nó mang đến cho phụ nữ vô số đêm cực lạc, nhưng cũng ở đêm đầu tiên cho cô nếm trải đau đớn bị xé rách. Mà cho đến năm tháng tuổi xế chiều, có lẽ chúng ta sẽ quên mất tất cả hoan ái sênh ca nơi phù thế, nhưng cuối cùng sẽ khắc ghi đau đớn và lạc hồng đêm đầu tiên.

Cô không nhớ rõ mình ngủ lúc nào, khi tỉnh lại vẫn còn trong bóng đêm hỗn độn. Đầu tiên cô phát hiện eo mình đau đớn rã rời, sau đó mới kịp nhận ra nguyên nhân mình tỉnh dậy — Người đó đang ôm cô, vùi trước ngực cô, mút vào nơi non mềm nhất trên núi đồi. Cảm giác say trên người anh đã phai nhạt rất nhiều, cô không thể xác định được có phải anh đã tỉnh hay không.

Đương nhiên anh cũng nhận thấy được cô đã tỉnh, nhưng chỉ tiếp tục trở người cô lại, để cô quỳ sấp trên giường. Hành động bất chợt khiến cô khá ngỡ ngàng, thế nhưng anh lại thẳng thắn mở hai chân cô ra từ phía sau, cô cắn răng để anh đi vào, và cũng bại trận ngay trong cú thúc đầu tiên của anh. Nó thật sự quá đau. Cô chỉ kêu lên một tiếng, sau đó dốc sức né tránh anh. Lúc tỉnh táo anh còn ngang ngược hơn lúc say vài phần, anh ôm lấy eo cô, dễ dàng kéo giật cô lại. Cô khóc lóc thảm thiết, nhưng vẫn quỳ mọp xuống lần nữa. Lần thứ hai anh tiến vào được hơn mười cái rút cuộc cô cất tiếng khóc lên: “Sư phụ, đừng... đừng, em đau lắm, thật đau lắm, sư phụ.”

Tiếng kêu gào này khiến bang chủ đại nhân còn ba phần say nhất thời tỉnh táo. Cô còn đang khóc, anh sững sờ trong giây lát, mới bật đèn lên theo bản năng, sau đó anh mới nhớ ra nhà đang cúp điện. Anh đứng dậy vào nhà tắm, mở vòi nước ra rửa mặt, trên ót đều là mồ hôi, có điều toàn bộ là mồ hôi lạnh.

Anh lần mò quần áo mặc vào, đứng trước giường một hồi. Lần đầu tiên trong đời tay chân lóng ngóng, ngay cả tiếng nói thốt ra cũng khô khốc: “Thù Tiểu Mộc?”

Lúc rạng sáng trời đất tối tăm, tiếng nói của cô vẫn còn mang theo tiếng khóc nức nở: “Sư phụ.”

Anh đưa tay đến, chạm vào cô trong bóng tối, không có quần áo, da thịt láng mịn nóng rực. Anh rút tay lại như bị bỏng, anh còn nhớ được mang máng những cảnh ôm hôn quyến luyến tối qua, ngay cả nhiệt độ cũng nóng đến quen thuộc trong trí nhớ. Cả người anh chỉ có thể dùng từ “điên tiết” để hình dung: “Em! Đồ ngốc!”

Anh đập cửa bỏ đi, chỉ để lại từ hình dung duy nhất cho sự việc hoang đường lẫn con người hoang đường này.

Rạng sáng bốn giờ ngày 28 tháng 8, cả khu bị cúp điện. Bang chủ đại nhân đi trên con phố tối tăm, anh muốn lấy một liều thuốc, sờ sờ túi, phát hiện ra không mang theo. Cuối cùng anh lấy điện thoại di động ra, gọi cho Con Vịt.

Rạng sáng bị người ta phá vỡ mộng đẹp, tiếng nói Con Vịt mang theo vài phần ngái ngủ: “Lão Thánh hả?”

Bang chủ đại nhân vừa trải qua nỗi khiếp sợ, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nhưng bây giờ trong đầu lại vô cùng thanh tỉnh: “Con Vịt.”

Con Vịt khó hiểu: “Nói đi, ông có việc gì?”

Bang chủ đại nhân ra sức đá bay cái khoen lon ven đường: “Con Vịt, tôi với Tiểu Mộc làm rồi.”

Đối phương không kịp hiểu ra: “Làm cái gì? Hả.... ông làm Tiểu Mộc...”

Bang chủ đại nhân rất lo lắng, trả lời bằng đơn âm: “Ừ. Làm sao đây Con Vịt?”

Hỏi ra lời này xong, Con Vịt cũng không truy hỏi nữa. Người đàn ông này luôn luôn rất có chủ kiến, khi anh hỏi ra câu này thì tất cả nhân quả cũng đã không còn quan trọng nữa. Ai có thể tưởng tượng có một ngày người đàn ông này sẽ đứng ở đầu phố trong đêm khuya khoắc gọi điện thoại cho một người đàn ông khác, hỏi anh nên làm gì bây giờ. Tiếng nói của anh nghe như không giống với là anh đã làm Thủ Tiểu Mộc, mà là càng giống như là anh bị Thủ Tiểu Mộc làm vậy.

“Bình thường xử lý chuyện này chỉ có hai cách. Một là ông cưới cô ấy, hai là ông bồi thường cho cô ấy chút tiền, sau đó giải quyết riêng, đúng không? Tiểu Mộc.... Nếu như tôi nhớ không lầm thì hình như cô ấy học năm nhất ở đại học A, tuổi tác còn rất nhỏ mới đúng.” Anh ta nhanh chóng tỉnh táo lại, bắt đầu bàn bạc: “Tính cách của ông thế nào ông tự mình hiểu rõ, tôi cũng không biết cuối cùng là hai người xảy ra chuyện gì. Ông tự mình lựa chọn đi. Bây giờ ông đang ở đâu?”

“Tôi ở bên ngoài.” Gió đêm hè mang theo vài phần lạnh lẽo, anh hít sâu vào một hơi, từ từ trấn định lại.

“Cô ấy đâu? Nên làm thế nào không phải tôi và ông nói là được, vẫn nên trở về thương lượng với cô ấy đi.”

“Ừ.” Tiếng nói của anh đã dần bình tĩnh: “Tôi đi xem cô ấy trước đã.”

Lúc anh trở về, Bánh Bao đã thay một bộ quần áo, một mình ngồi thẩn thờ trong phòng khách. Điện thoại anh phát ra ánh sáng mờ ảo ngăn ngủi, đến khi đèn màn hình tắt đi, thế giới lại trở về tối tăm, hai người đều không nhìn thấy nhau, tránh khỏi khá nhiều lúng túng. Anh đi đến bên cạnh cô, nghiêng người ngồi xuống. Cô hơi khấn trương, lúc cất tiếng còn hơi khàn khàn: “Sư phụ, anh không cần bận tâm. Em... là em tự nguyện. Em không cần anh chịu trách nhiệm, em chỉ.... chỉ là...”

Lần đầu tiên cô thổ lộ với anh là ngây ngô khấn trương. Lần thứ hai thổ lộ với anh thì lời nói lại không mạch lạc.

Anh ngồi trước mặt cô, nắm tay cô kéo xuống ghế salon ôm vào lòng. Tiếng nói của cô dần dần biến mất, lời thổ lộ chưa được nói ra khỏi miệng đã bay biến trong sự dịu dàng đột ngột xuất hiện của anh. Cô rút vào lòng anh, trong thế giới không ánh sáng, an tĩnh lắng nghe nhịp tim và hơi thở lẫn nhau. Cô áp mặt vào lồng ngực anh, lần đầu tiên quyền luyện bóng đêm dày đặc, đêm hè dài đằng này.

Sư phụ, em không cần anh chịu trách nhiệm, em chỉ.... chỉ là rất thích anh mà thôi. Em không biết yêu thích này kéo dài bao lâu, một đời thì trầm trọng quá mức. Nhưng cả đời em có được một khắc này thì tất cả yêu thương và tương tư đều đáng giá.

“Còn đau không?” Tiếng nói của anh khàn khàn nhưng rõ ràng trong bóng tối. Cô nhin đau lắc đầu, song tiếng nói lại e sợ: “Không đau nữa.”

“Chúng ta thử một lần...” Anh khẽ thở dài: “Anh sẽ cố hết sức, nhưng không dám bảo đảm nhất định sẽ được.”

Bánh Bao cũng không hiểu, đây là lời hứa hẹn hồi tâm của anh ư. Tuy lời hứa hẹn này yếu ớt đến mức không chịu được dù chỉ phân nửa, nhưng cũng xuất phát từ nội tâm. Khi bản thân ta không nắm chắc được mình, thì dù hứa hẹn kiên định thế nào đi nữa cũng chỉ là có lệ cho người, cho mình mà thôi.

Anh cúi đầu hôn trán cô, Bánh Bao đã trở nên ngọt ngào như như biến thành kẹo mật — Trong bóng tối không nhìn thấy gì cả, nhưng cô vẫn nhắm mắt lại. Thần ơi, nếu tất cả đây chỉ là ảo mộng, thì hãy để cho con mãi mãi chìm vào đêm đen đi.

56. Chương 56: Nhân Vật Chính, Nhân Vật Phụ, Người Qua Đường

Sắc trời dần sáng, hai người có thể từ từ thấy rõ được mặt của đối phương, sau đó đều hơi lúng túng. Bang chủ đại nhân kéo cô đến bệnh viện bảo vệ sức khỏe cộng đồng, cũng bắt chấp ngại ngùng, đi thẳng đến phụ khoa. Bác sĩ cực hiếm thấy có cô gái nào đến đây vì bị mất trinh, nhưng khi thấy đàn ông dẫn đến thì thái độ đối với bang chủ đại nhân lại tốt vô cùng. Làm công việc này đã thấy rất nhiều người đến đây toàn là trị bệnh lây qua đường sinh dục, mỗi ngày đều nhìn thấy một mặt tối của nhân tính. Đột nhiên thấy một đôi ân ái như vậy càng khó tránh khỏi chăm sóc đặc biệt hơn một chút. Cho nên bác sĩ kê đơn thuốc tránh thai, thuốc khử trùng, dung dịch vệ sinh vân vân... Thêm vào đó còn truyền thụ cho Bánh Bao một chút kiến thức bảo vệ sức khỏe.

Bánh Bao đỏ mặt cũng bắt chấp có hiểu hay không, chỉ gật đầu, rất giống như đang được thầy chủ nhiệm giáo huấn.

Sau khi đi ra ngoài hai người cũng không nói chuyện, anh vốn đi phía trước, Bánh Bao ở phía sau nhắm mắt theo đuôi. Một hồi lâu cô lén lút đi gần sát anh, nắm ngón tay mũm mĩm đan vào lòng bàn tay anh, nhiệt độ truyền đến từ đầu ngón tay, anh giật mình, chậm rãi nắm lại tay cô. Cho nên trên đường cái đại học A cuối tháng tám, đột nhiên lại có cảnh xuân tươi đẹp. Ngay cả Bánh Bao cũng biến thành bánh chưng, khoác lên một sắc xuân dào dạt, mang theo màu xanh non của mùa xuân. Cô cúi đầu mím môi, che giấu ý cười ngọt ngào nơi khóe miệng.

Anh nắm tay cô đi về phía trước, tay cô mềm mại mà gọn gàng, cả bàn tay chẳng hề có vết chai, đó là một đôi tay chưa trải qua bất cứ sương gió gì. Anh cảm giác mình rất ích kỷ, cuộc đời của cô thậm chí còn chưa chính thức bắt đầu. Cô lại dựa vào anh, vui mừng giống như chú chim muốn bay về phương Nam: “Sư phụ, chiều nay chúng ta đi đâu?”

“Sắp nhập học rồi đúng không? Còn thiếu thứ gì nữa? Chúng ta đi mua.”

“Sư phụ, chúng ta mua xong đi sở thú chơi nhé?”

“Thù Tiểu Mộc, năm học này em đã lên năm hai rồi, không thể cứ muốn chơi mãi!” Anh la rầy cô, nhưng cũng không theo bản năng tính toán xem sở thú có xa lắm, qua đó cần phải bao lâu... Ồ, hình như đã quên mất phải đi đường nào qua đó rồi.

Anh vẫy tay bắt xe, nhét Bánh Bao vào chỗ phía sau, sau đó mình cũng chui vào: “Sở thú.”

Anh nói với tài xế như vậy.

Lúc về đã là hơn năm giờ, Bánh Bao dẫn anh đi mua thức ăn. Hai người cũng không biết chợ bán thức ăn ở đâu, nên đi siêu thị ở gần đó. Hai tay anh bỏ vào túi quần đi theo cô, nhìn cô đẩy xe đi tới đi lui ở khu bán rau cải. Trước kia nhất định cô cũng đi theo cha mẹ mua thức ăn, cô cố gắng làm mình giống như người lớn, đánh giá cái nào tươi hơn, cái nào rẻ hơn.

“Sư phụ, anh ăn cái này không?” Cô giơ một bó rau thơm hỏi anh, anh lấy lại tinh thần, “Cái gì anh cũng ăn được.”

Lúc chuyển tới quầy thịt, quầy hải sản, sức chú ý của cô lại phân tán: “Sư phụ, anh nhìn con cua kia to quá! Thật muốn mua một con về nuôi ghê!”

Anh lấy một miếng thịt đi cân, thản nhiên trả lời: “Không nuôi được.”

Hai người ở trong siêu thị vòng quanh cả buổi, cuối cùng mua xong thức ăn, tay trái anh cầm túi đồ, tay phải nắm Bánh Bao đi ra ngoài, bắt xe về nhà.

May mà cả khu đều đã có điện, Bánh Bao vội vàng nấu cơm, bang chủ đại nhân nằm trên ghế salon, xem tivi. Tuy Bánh Bao rất khờ khạo, nhưng nấu ăn khá ngon, hành động cũng nhanh, ba món một canh cũng chỉ có một tiếng.

Thịt xào ớt xanh, thịt bò chưng tương, cải xào, lại thêm một món canh rong biển. Bang chủ đại nhân cầm đôi đũa, vô cùng hài lòng: “Ồ nhà em thường xuyên nấu ăn à?”

Bánh Bao xới cơm cho anh: “Ừ, trước kia trong nhà cũng là do mẹ nấu, ba em thường xuyên không về nhà, mỗi ngày mẹ em đều rất buồn. Sau đó em phát hiện mỗi lần em nấu cơm mẹ sẽ rất vui, cho nên hằng ngày em đều nấu, để mẹ vừa về nhà là đã có cơm ăn.”

Bang chủ đại nhân ngoại trừ biết cô trong trò chơi ra cũng không biết gì nhiều về cô: “Bọn họ thường xuyên cãi nhau sao?”

“Ừ.” Nhắc đến điều này, trên mặt Bánh Bao đã mất đi nụ cười. Người không sinh trong gia đình này không thể hiểu được sự u ám của nó. Có lẽ bọn họ cũng sẽ không giận lây sang người khác, nhưng bọn họ càng không ngừng đập đồ, càng không ngừng kể lể thù xưa oán cũ với đối phương, càng không ngừng chọc ngoáy vào vết thương của đối phương. Sau đó bọn họ đổ mặt tía tai, hoặc là chiến tranh lạnh, hoặc là một bên đâm cửa bỏ đi.

Cả đời này có lẽ có rất nhiều việc cũng có thể tạo thành thói quen theo thời gian, nhưng trong hoàn cảnh này, bạn mãi mãi cũng không quen được. Cảm giác kia giống như là bầu trời xối thẳng xuống cơn mưa, cứ mãi âm u không thấy được trời tạnh.

Đương nhiên bang chủ đại nhân chú ý đến vẻ mặt của cô. Anh gấp một món ăn đến, cất giọng dịu dàng như Con Vịt đã từng làm: “Được rồi, ăn cơm trước đi.”

Đột nhiên anh không biết phải dỗ dành phụ nữ thế nào. Bình thường anh lấy lòng phụ nữ chỉ có hai cách, một là cho cô ta tiền, hai là lên giường với cô ta. Cho nên lúc đột ngột phải đối mặt với Bánh Bao như vậy thì anh lại có vẻ lúng túng. Nếu như bạn từng trải qua, bạn nhất định có tâm đắc.

Đàn ông ba mươi mấy tuổi là dùng để kết hôn, không phải dùng để yêu đương. Khi tất cả nhiệt huyết ngây ngô cũng bị thời gian mài mòn. Tất cả góc cạnh của cuộc sống lãng mạn nồng cuồng cũng bị phá vỡ. Còn dư lại cũng chỉ là vài phần thành thật, còn dư lại cũng là vài phần ưu tú. Cho nên thường có phụ nữ cười bọn họ không hiểu phong tình, thật ra thì không phải bọn họ không hiểu, chỉ là đã khám phá được, nên quay về lại với bản chất mà thôi.

Ăn cơm xong, Bánh Bao đi rửa chén, bang chủ đại nhân tiếp tục xem trận đấu võ. Cô thu dọn phòng bếp sạch sẽ, ôm đồ ngủ đi tắm, cả người mang theo một mùi hương sữa tắm hoa hồng chui vào bên cạnh anh. Anh do dự một chút, cuối cùng ôm cô vào lòng mình, hai người yên lặng xem trận đấu võ.

Cô không có hứng thú với mấy cái này, cô chỉ thích nép bên anh, cứ kề cận anh như thế.

Mãi cho đến trận đấu võ kết thúc, cô đã mơ màng muốn ngủ, anh ôm cô vốn muốn đặt xuống giường, nhưng trên giường còn đọng lại vết máu làm bỏng tim anh. Anh đặt Bánh Bao về ghế salon lại, rút ra giường và chăn ném vào trong máy giặt. Bánh Bao nhanh chóng lấy ra giường sạch sẽ đến, đổ mặt trải giường lại.

“Ngủ trước đi.” Anh nói thản nhiên, sau đó lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa phòng giúp cô.

Anh đi đến phòng kế bên nằm xuống, bởi vì trước đây thỉnh thoảng Tây Môn cũng có đến, nên vật dụng ở đây cũng được chuẩn bị sẵn. Anh rất ít khi ngủ bên này, nằm xuống hơi không quen. Làm thế nào cũng không ngủ được, nhớ lại tất cả mọi chuyện, cảm giác tiếp xúc da thịt đêm qua lại mơ hồ quay về. Anh có chút máu huyết sôi trào, lúc trước anh vẫn cảm thấy cô chỉ là một đứa bé, tuy vô tình để ý đến cô, nhưng chuyện như vậy dù có mơ anh cũng không nghĩ đến.

Hôm nay đột ngột thật sự xảy ra, cho nên tà niệm cũng bắt đầu xuất hiện hay sao?

Cho nên anh ôm laptop cắm dây mạng lên nét. Vừa vào trò chơi đã thấy ID Bánh Bao lóe sáng trong danh sách bạn tốt.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: =.=

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: *Chột dạ* Sư phụ.

Anh khẽ thở dài, đúng rồi, mình cũng canh cánh trong lòng chuyện đêm qua thì làm sao cô có thể ngủ được.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Nào, chúng ta đi chiến trường.

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: *Xoay quanh* Dạ.

Thế nhưng đã qua thời gian tổ đội vào chiến trường — Bọn họ bị hệ thống chia làm đối địch.

Cùng tồn tại trong một đội, bang chủ đại nhân có thể thấy được Bánh Bao ẩn thân. Cô đi theo một cung thủ trong chiến đội của mình, cũng vào lúc bang chủ đại nhân tấn công đối phương thì bỏ trốn mất dạng, bị đối phương chửi một trận xỉ vả trên kênh chiến trường.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Muốn trở về Mông Hồng Thiên Hạ không?

Tin tức gửi đi một lúc mới có hồi âm

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Không ạ, Hồng Tụ Đường rất tốt.

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Ngày mai anh về thành phố L một chuyến, sắp xếp công việc bên kia chuyển qua đây. Có lẽ chừng hai ba ngày thôi. Nếu em không thích ở ký túc xá... thì ở chỗ này đi.

Cảm giác như vậy rất kỳ quái, hai người chỉ cách một bức tường, nhưng thật sự giống như trở về đất hoang, biến thành thích khách và hoang hỏa. 16, 21, 24, 35, 40, 42, 52... Mỗi phó bản đều để lại ký ức lẫn nhau, trang bị Thăng Đẳng trên người anh, vũ khí Ẩn Tàng cấp 68 trên tay cô, tuy những thứ giám định và gia tăng thuộc tính đều biến thành con số, cũng không hề ảnh hưởng đến ký ức hoàn chỉnh rõ ràng.

[Bạn tốt] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: Sư phụ, Hồng Tụ Đường thêm rất nhiều nick nhỏ, không đủ nick lớn, một mình em hoàn toàn không kéo nổi.

Bang chủ đại nhân lần mò châm một điếu thuốc, rít vào một hơi thật sâu:

[Bạn tốt] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: Ừ, sư phụ đến đó kéo chung với nhóc.

[Hệ thống] Thù Tiểu Mộc dịu dàng ôm lấy bạn.

Nữ thích khách kia đội cái tên đỏ chói đứng ở phía sau hoang hỏa, cái ôm này cuối cùng không cần phải ẩn thân nữa. Nếu đất hoang có ký ức, có lẽ sẽ nhớ được cô đã đợi bao lâu.

Mà trên chiến trường, thật sự không phải là một nơi thanh tĩnh.

Ngày hôm sau tấm hình hai người ôm nhau thâm tình đã được treo cao trên diễn đàn, cho vạn dân chiêm ngưỡng.

Thật ra thì bạn cũng có thói quen đọc truyện nữ chính trong vòng du đúng không? Như vậy bạn hẳn thường xuyên thấy được một câu chuyện máu chó cũ rích — Một cô gái nào đó, trang bị hạng nhất, tiêu tiền như nước, nhưng thao tác và nhân phẩm của cô ta đều tệ như nhau. Cho nên không cần hoài nghi, cô ta nhất định rất lẳng lơ, thích gây náo động. Mà lúc này người đàn ông trên mạng của nữ chính nhất định có quyền thế, cô ta sẽ bám lấy người đàn ông của nữ chính, ngày ngày tranh giành tình cảm gây chia rẽ với nữ chính. Một ngày nào đó thổ lộ bị người đàn ông này từ chối, cô ta cũng không hết hi vọng, mà lại vào một đêm trăng mờ gió lớn nào đó xảy ra quan hệ với chồng trên mạng của nữ chính, cuối cùng thành công giật được chồng của nữ chính.

Đám người vây xem bài post chính là nhìn Thù Tiểu Mộc như vậy.

Mà kết cuộc của nữ chính và nữ phụ trong câu chuyện vòng du phần lớn đều là rập theo một khuôn khổ. Điều này Bánh Bao có thể tưởng tượng ra được:

Nữ phụ hợp tác với người đàn ông này đuổi cùng giết tận nữ chính. Cho đến khi một vị đại thần vẫn thờ ơ lạnh nhạt từ trên trời giáng xuống, cứu vớt lấy nữ chính, hơn nữa còn cưới cô ta — Tạo nên tình yêu và chính nghĩa cho cả vùng đất, cuối cùng anh ta đã yêu nữ chính của chúng ta. Trong ánh hào quang chiếu rọi của đại thần, nam phụ lúc trước có quyền có thể nhảy mất xuống cấp thành tiện nam.

Mà kết cuộc của đôi cầu nam nữ nhất định là bị giết đến hoa rơi nước chảy, chúng bạn xa lánh. Cuối cùng nam phụ nhận rõ bộ mặt thật của nữ phụ, cắt áo đoạn tình, ân đoạn nghĩa tuyệt với cô ta, cũng đột nhiên tỉnh ngộ phát hiện ra mình vẫn yêu nữ chính. Kết cuộc hoặc là nam phụ quay đầu lại cầu xin nữ chính tái tục tiền duyên bị châm biếm, hoặc là nam phụ buồn bã xóa nick, hoặc là nam phụ đeo trên lưng danh nhơ để người ta xỉ vả tô nền cho đôi nhân vật chính hạnh phúc.

Mà nữ phụ còn tệ hơn cả vật hi sinh thì sao?

Cô ta vô cùng có khả năng bị người ta vạch trần là nhân yêu, hoặc là một con khủng long. Cuối cùng bất kể là ở lại hay đi, cũng luôn có một kết cuộc thê lương không gì sánh bằng.

Ngày đó Thù Tiểu Mộc ngồi trước máy tính nhìn về phía diễn đàn màu đỏ mỉm cười. Hóa ra đây cũng chỉ là câu chuyện xưa của hai nhân vật phụ đề tiện.

Tuy nhiên, cô đã không buồn để ý nữa. Có thể đi theo anh dù là nhân vật chính, nhân vật phụ, thậm chí là kẻ qua đường, em đều cam tâm tình nguyện.

57. Chương 57: Một Bộ Đồ Trắng

Hội trưởng đại nhân nhìn thấy thông báo khi đang ngồi trong Võ Sò Xám ở thành phố L, cũng là lúc này, anh chính thức nói chuyện với Tiểu Lục MM

[Hảo hữu] Bạn nói với Lục Phì Hồng Sấu: anh sẽ phát tin thể giới, chúng ta ly hôn đi

[Hảo hữu] Lục Phì Hồng Sấu nói với bạn: là vì cô ấy à?

[Hảo hữu] Bạn nói với Lục Phì Hồng Sấu: Có lẽ thế. Nhưng anh vẫn luôn nghĩ rằng Internet chỉ là ảo, dù không có cô ấy, anh cũng sẽ kết hôn, em sẽ lập gia đình, cuối cùng chúng ta cũng vẫn tách ra. Cho nên chuyện này chỉ là một giấc mộng xảy ra trên mạng mà thôi, không nên coi là thật, đúng không nào?

Khi anh nói điều này, suy nghĩ hơi mơ hồ; người chơi game online đôi khi không phân biệt được thế giới thực và mạng ảo. Làn khói báo động ở thành trì, non sông gió lửa tồn tại quá chân thật, thậm chí còn chân thật hơn cuộc sống sinh động ngoài xã hội kia. Chúng ta nói đó là ảo: đạo cụ ảo, trang bị ảo, tình cảm ảo, ký ức ảo, vậy cái gì mới là thật?

[Hảo hữu] Lục Phì Hồng Sấu nói với bạn: em hiểu rồi

Ngày nào đó, hội trưởng đại nhân phát tin thể giới, tuyên bố hai người ly hôn. Khi những dòng chữ màu vàng trôi qua trên màn hình của những người chơi đang online, một dòng chữ nhỏ chạy trên kênh thể lực Mông Hồng Thiên Hạ:

[Thể lực thông cáo] Lục Phì Hồng Sấu rời khỏi thể lực

Khi đó Thù Tiểu Mộc đang kéo nick nhỏ đi phụ bản level 45, cô cũng thấy dòng chữ kia, trong lòng chỉ còn biết thở dài. Thế này...xem như thắng đúng không?

Tin thể giới phát ra liên tục, bài viết trên diễn đàn cũng nhắc đến chuyện này, Thù Tiểu Mộc hoàn toàn lên thớt.

Nhưng không ai công kích cô – người có ô dù che chắn. Trước kia họ giúp Lục Phì Hồng Sấu vì cô ta là phu nhân chính thức của Mông Hồng Thiên Hạ, còn bây giờ cô ta đã cô đơn, nói không chừng còn có thể bị xóa sổ. Nếu đến lúc đó Thù Tiểu Mộc thành chính thức... Cô ta lại không có bạn bè được như Tử Diệp, vì thế ai lại vì cô ta mà đi đắc tội với Mông Hồng Thiên Hạ cơ chứ?

Lòng người dễ thay đổi, khi đứng ở chỗ cao không biết, nhưng khi ngã xuống hẳn sẽ cảm nhận được.

Hội trưởng đại nhân cũng không để ý đến người khác nói gì. Tính anh thật ra cũng hơi chủ nghĩa đàn ông, người kiểu này đối với phụ nữ – đặc biệt là với người từng là phụ nữ của mình – rất tử tế, anh cũng không muốn Tiểu Lục rời đi. Ít nhất anh cũng có thể giúp đỡ cô một ít khi cô trong tầm mắt mình. Cho nên anh thử giữ lại.

[Hảo hữu] Bạn nói với Lục Phì Hồng Sấu: Chúng ta không thể làm bạn bè được à?

[Hảo hữu] Lục Phì Hồng Sấu nói với bạn: để em lang thang bên ngoài một thời gian. Thánh Kỵ Sĩ, em thật sự cảm ơn anh. Đây là lần đầu tiên em chơi game mà max level, nếu không phải anh, có lẽ em đã nghĩ chơi rồi. Em đã nghĩ rất nhiều về chuyện chúng mình trong khoảng thời gian này, uhm, đôi khi em thật sự cảm thấy em đã kết hôn với một người đàn ông.

[Hảo hữu] Lục Phì Hồng Sấu nói với bạn: nếu về sau gặp được người thích hợp, em nghĩ em sẽ học hỏi từ bài học này

Hội trưởng đại nhân đột nhiên không biết nên trả lời như thế nào, hoàn toàn không thoải mái, lúc kết thúc mọi thứ đều nhạt nhẽo; ở thế giới này, có tình cảm gia đình, tình bạn, tình thương, còn có kiểu tình cảm bạn cũ, như mụn trứng cá hay thủy đậu đã bị xóa theo thời gian. Cho dù trước đó nó vẫn cứ là mụn, nhưng cuối cùng còn lại cũng chỉ là những dấu vết mờ nhạt. *anh so sánh gì kỳ thế?*

[Hảo hữu] Bạn nói với Lục Phì Hồng Sáu: Cho dù thế nào thì khi em muốn thì cứ về, chỉ cần Mông Hồng Thiên Hạ vẫn còn

[Hảo hữu] Lục Phì Hồng Sáu nói với bạn: Cảm ơn

Ngày hôm đó, cô gái lấy món đồ “Bộ đồ trắng” sắc tím ra từ góc sâu nhất của Chu Tước hạp.

[Hệ thống] Bạn có chắc muốn tiêu hủy [Bộ đồ trắng] không?

OK.

Tiểu phiến ngoại: Mỗi nhân vật đều có chuyện xưa của chính mình

Phụ bản cấp 24 của Thiên Hạ gọi là “U cốc sâu thẳm”. Phụ bản này ít exp hơn phụ bản cấp 21, nhưng đồ lại tốt hơn cấp 21. Khi ấy, kéo nick mới còn không được danh vọng sư đồ (trừ khi nick đó là đệ tử của mình), lại thêm phụ bản này không có nhiệm vụ tương quan, vì vậy trừ phi các quý nhân nhàm chán đến đau trứng, bình thường không ai đi.

[Gần] Lục Phì Hồng Sáu: cấp 24 nhờ kéo phụ bản 24

[Gần] Lục Phì Hồng Sáu: cấp 24 nhờ kéo phụ bản 24 [gạt lệ]

[Người lạ] Bạn nói với Một Đêm Phong Lưu Nhức Trúng Trúng: đại thần, anh đi phụ bản cấp 24 không?

[Người lạ] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trúng Trúng: ặc, mình đang kéo phụ bản cấp 21 rồi

5 phút sau

[Gần] Lục Phì Hồng Sáu: lv 24 nhờ kéo phụ bản 24 [khóc lớn]

[Người lạ] Một Đêm Phong Lưu Nhức Trúng Trúng: ô, bạn vẫn ở đây à?

[Hệ thống] Thánh Kỵ Sĩ mời bạn gia nhập đội: Đồng ý/Từ chối?

Khi đó, kiếm khách cấp 24 vào đội, tí thì mù mắt, trong đội toàn người cấp 65 trở lên.

[Đội ngũ] Lục Phì Hồng Sáu: [ngậm miệng] *ôi mình thích cái icon này trong game này lắm í í*

[Người lạ] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: [chột dạ] đại thần...anh có tổ đội nhằm người không?

[Đội ngũ] Người Ngoài Hành Tinh: Ủa? Không phải đi Kiếm Vực à? Sao lại có nick nhỏ vào đội thế này?

[Hệ thống] Đội trưởng vào phụ bản U Cốc Sâu Thẳm, hiện tại đang xếp hạng 2, sau đó mở ra.

[Đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: Đừng nói nhảm. Kéo xong rồi đi Kiếm Vực

Bốn quý danh kéo phụ bản cấp 24 chỉ như bữa ăn sáng. Cô ngoan ngoãn theo sau họ, nhìn chiến sĩ Hoang Hỏa vĩ đại rất trâu bò cưỡi ngựa kéo quái nhỏ, sau đó bốn người cùng nhau đánh cả đám.

Năm lần đi “U Cốc Sâu Thẳm”, hết 15 phút.

15 phút sau anh chia tất cả trang bị cho cô, lại không nói một lời. Trong đó, có một món anh cho là rác, nhưng cô lại mong giám định ra đồ tím.

[Bộ đồ trắng] Thuộc tính bổ sung, đối với giáp mềm cho cấp bậc này mà nói, tuyệt đối là cực phẩm.

Có lẽ anh vĩnh viễn không nhớ rõ có một nick nhỏ như vậy, vĩnh viễn không nhớ rõ có một món “Bộ đồ trắng” như thế, nhưng em vẫn giữ lại. Em đã nghĩ em thích nhất là Thanh Phong +13, em đã nghĩ em quan tâm nhất là set Chinh Dương này, không thể tưởng tượng khi em nhìn lại đất hoang, thứ để em nhớ lại là bộ đồ trắng cấp 21.

Thánh Kỵ Sĩ, cảm ơn anh.

Anh là đại thần chân chính trong cảm nhận của em, em rất hối hận vì đã đồng ý kết hôn với anh – điều này đã phá hủy phần kỷ ức đẹp đẽ này, nhưng em lại cũng thấy mình may mắn vì đã đồng ý với anh – nó bù lại phần tiếc nuối không đầy đủ này của em.

Bỏ qua, thật ra là may mắn hay bất hạnh?

58. Chương 58: Những Ngày Sống Chung

Hôm sau trường Bánh Bao khai giảng, lại tiếp tục cuộc sống ăn ở trong trường Đại học. Có khác chăng là thời gian cô sinh hoạt trong ký túc xá ngày càng ít, không có tiết là lại chạy đến chỗ ở của hội trưởng đại nhân.

Cô mua rất nhiều sách dạy nấu nướng, lúc không có gì làm thì cô tập nấu món mới. Một nửa thời gian buổi chiều ở nhà cô bỏ ra để làm món từng nhưng khuôn tiểu bí đồ chưng đông tinh xứng ngư tử tương (1); mùa này không dễ mua được bí đỏ, cô phải đi rất nhiều nơi để tìm nhưng không cảm thấy phiền chán.

Hội trưởng đại nhân chuyển giao công việc ở thành phố L, sau đó bắt đầu quãng thời gian sống dài lâu ở thành phố A bên này. Nói như Tây Môn chính là: Vô Sò Xám dời đô về thành phố A = =

Hồ bằng cầu hữu của anh không thiếu, vì thế cũng không tránh được chuyện xã giao, nhưng khi Bánh Bao không có giờ học, anh luôn cố hết sức ở bên cô. Hai người bắt đầu quãng thời gian gọi là “sống thử”, tựa như chơi trò nhập vai trong cuộc sống.

Anh cho cô chỗ ở hàng tháng, cô giặt quần áo, dọn phòng, nấu nướng món ngon cho anh.

Mỗi lần anh về nhà, cô có thói quen đổi dép, sau đó ôm eo làm nũng. Ban đầu anh cũng không quen, sau đó dần dần lại có thói quen thay dép sau đó ôm một cô nhóc; mỗi lần vừa vào cửa, thay dép cho cô, sau đó quen thói ôm cô một cái.

Tất cả đàn ông độc thân lâu đều có vài thói quen xấu, ví dụ như mất vệ sinh, ví dụ như ăn cơm không đúng giờ, ví dụ như buổi tối không về nhà, lại như lười biếng,... những tật xấu này hội trưởng đại nhân của chúng ta có hết. Trước kia anh một mình sang đây, vào nhà là lăn kềnh ra sofa, hút thuốc, có đôi khi quá mệt mỗi thì giày cũng chẳng thay, cứ thế nằm trên sofa mà ngủ đến sáng.

Bây giờ có cô ở đây, đột nhiên toàn bộ cuộc sống phải sắp xếp lại một lượt. Anh thấy khi mình vừa ra cửa đã nghĩ đến chuyện về nhà. Tiệc tùng rượu chè say sưa đã từng làm anh lưu luyến bây giờ còn không bằng một cái ôm của Bánh Bao.

Nhiều hơn một người ở trong nhà, nơi đó thành gia đình, vì thế thuyền đã có neo đậu.

Anh đã quen mở cửa là phải xem cô thế nào, trên tường phòng còn dán cả thời gian biểu của cô. Anh cảm thấy cuộc sống thế này rất không thật, đáng sợ là anh lại cảm thấy cứ thế này rất tốt, có điều... Anh vẫn chưa quen với việc chỉ ôm cô, hôn cô nhẹ nhàng chứ không làm gì khác. Đầu tháng chín, trời rất nóng, hai người đều mặc ít, có đôi khi chợt ôm cô, vô tình cũng có thể cảm nhận được làn da mịn màng bên dưới lớp vải mỏng, nhưng anh vẫn không thể tiến thêm một bước.

Bánh Bao nhỏ như vậy, nhỏ đến mức mỗi lần anh ôm cô anh không thể có tà niệm. Trước kia, hội trưởng đại nhân cũng từng nghĩ về người phụ nữ của mình sau này; trong ý thức của anh, vợ chồng cũng như bạn bè, có lẽ chỉ có một người phụ nữ cực kỳ mạnh mẽ mới có thể quản lý anh, thay đổi anh. Mà nói ra thì khẩu vị của đàn ông...anh đã nghĩ đàn bà của anh phải có thân hình quyến rũ đầy đặn, khi ôm ngực áp vào rất có cảm giác... = =

Mà cô nhóc này không những lép, còn mặc đồ lót Maruko *sặc, bao nhiêu tuổi rồi không biết*

Thói quen trong cuộc sống của hai người cũng khác nhau: cô vốn thích truyện tranh, tiền tiêu vật hàng tháng phần lớn đều đổ vào truyện, sách và đĩa CD, cứ thấy có gì hay là lại chạy tìm anh chia sẻ, phản ứng bình thường của anh là cười nhạt với sự ngây ngô của cô. Anh vĩnh viễn đọc cũng không hiểu Hoàng tử Tennis (2), cũng không thấy Anh Mộc Hoa (3) và Lưu Xuyên Phong (4) hay. Anh chỉ thích Thể thao và Kinh tế Tài chính, trên giá sách phần lớn là sách về kỹ thuật, toán học và vật lý, đối với Bánh Bao thì đồng đó chẳng khác gì Kinh Thánh trong truyền thuyết. = =

Thỉnh thoảng xem TV, cô muốn xem bộ phim thần tượng cầu huyết về tuổi trẻ của Hàn Quốc, muốn xem “Happy Camp” (5); anh muốn xem thời sự, tin tức tài chính và kinh tế.

Đôi khi anh cũng cố gắng tìm đề tài chung với cô, sau đó lại phát hiện thật phí công... đại loại như kiểu cô tin tưởng rằng ở kỳ World Cup 2010, bóng đá nam Trung Quốc có thể thắng Tây Ban Nha. =|||

Nhưng cô luôn rất ngoan, chương trình gì cô cũng chịu xem, miễn là anh bật là cô xem dù cô thật ra chẳng có hứng thú gì. Sau đó anh cũng cảm thấy cô chẳng có hứng thú gì với chương trình này, thế là giữa chừng giải snooker, hội trưởng đại nhân cúi đầu hỏi cô: “Em xem có hiểu không?”

Cô vẫn rất thành thật, rúc vào lòng anh: “Không hiểu”

Vì thế, anh đưa điều khiển cho cô: “Em xem tiếp Mộ quang chi thành đi”

Lúc ấy cô thường lắc đầu: “Không, tí em lên mạng xem cũng được”

Và sau đó, không biết khi nào cô đã ngủ thiếp đi

Cũng có lúc anh cố gắng đưa cô ra ngoài chơi, kiểu thuần khiết như Bánh Bao đã trở thành mối quan tâm của mọi người; mọi người đều vỗ vai hội trưởng đại nhân: “Đổi khẩu vị, cải lão hoàn đồng?”. Hội trưởng đại nhân túm lấy bàn tay lông lá của ai kia, hạ giọng nói: “Biến, bạn gái tao”

Anh chưa từng công khai quan hệ với ai trước mọi người, vì thế mọi người đều nhìn Bánh Bao tỏ vẻ nghiền ngẫm. Bánh Bao lại không quen với nơi xa hoa trụy lạc thế này, phần lớn thời gian đều đi theo anh, cảm giác không được tự nhiên. Còn có đám hồ bằng cầu hữu của anh, phần lớn đều cởi mở, còn có lúc mang theo tiểu tam các kiểu ra ra vào vào, thuê chung phòng nhảy nhót, nhảy xong rồi lại ôm đi.

Trước mặt Bánh Bao, hội trưởng đại nhân cũng cảm thấy khó coi nhưng mọi người đến đây để vui chơi, anh không thể thay đổi được. Vì thế anh chỉ dẫn Bánh Bao theo hai lần, còn lại không miễn cưỡng.

Vì thế anh thường xuyên ở ngoài, cô ở nhà, cô cũng không gọi điện thoại hỏi khi nào thì anh về, cho dù thỉnh thoảng anh gọi bảo tối không về, cô cũng không hỏi anh ở đâu.

Ngoại trừ vẻ ngoài quá trẻ con, hội trưởng đại nhân cũng cảm thấy bản thân không thể kể ra nổi một điểm xấu nào của cô.

Hoặc là chính cô đã từ từ cảm hóa anh, có ai đó đã nói quần chồng và quần chó giống nhau. Thế gian này chó có hai loại: một loại là trên cổ vẫn buộc dây thừng, nhưng không lưu ý là nó cắn đứt dây chạy trốn; loại còn lại cổ chưa bao giờ buộc dây, nhưng nó vẫn ngoan ngoãn nằm úp sấp bên người mình, bởi vì trong lòng nó, nó rất tự do, vì thế nó lấy việc ngồi ở đây làm vui.

Hội trưởng đại nhân cảm thấy chính mình cũng giống nó ở chỗ lấy ngồi làm vui, trước kia nơi đó chỉ là một phòng ỉ, mà bây giờ khi anh về lại cảm thấy rất ấm áp.

Trò chơi này, anh và cô đều rất nhập vai. Điều này làm anh cảm thấy hai người ở chung có lẽ cũng không tệ.

Lúc rảnh rỗi hai người thường xuyên cùng nhau đi chiến trường, cùng nhau đi phụ bản *hình như đoạn trước dịch là “bản sao”*, khi đó phần lớn thời gian hội trưởng đại nhân đều ở bên Hồng Tụ đường, giúp kéo nick mới. Từng góc của Đất Hoang đều lưu lại hình bóng của hai người. JQ của hai người trong Mộng Hồng Thiên Hạ dần dần trở nên rõ ràng, nhưng vẫn có người nói này nói kia.

Thật ra Hồng Tụ đường không còn ai nói gì nữa, đối với lời đồn đại bên ngoài cũng coi như không nghe không thấy, có thể thấy Tiểu Mộc làm hội trưởng không quá mức thất bại.

Mà hậu quả của việc đêm không về ký túc xá là Lôi Lôi MM phát hiện ra chuyện bất thường. Vốn mọi người còn tưởng Bánh Bao vẫn như trước kia, trốn đi chơi game online, nhưng thời gian Bánh Bao về buổi tối càng lúc càng ít, cô ấy bắt đầu nghi ngờ.

Lôi Lôi MM giữ trong lòng không nói, cuối cùng cũng túm lấy Bánh Bao một lần sau khi kết thúc giờ học: “Gần đây mà đi đâu thế?”

Bánh Bao tỏ vẻ ngây thơ: “Đều đi học mà?”

Lôi Lôi MM nhượng mày: “Thành thật đi xem nào”

Bánh Bao nhăn nhó không đáp, cô ấy bắt đầu đoán: “Có phải mày chạy đến chỗ sư phụ không đấy?”

Bánh Bao cam chịu, vì thế JQ trồi lên mặt nước.

“Mày điên rồi, Tiểu Mộc!” – Lôi Lôi MM chỉ tiếc rèn sắt không thành thép – “Ông đấy ba mươi mấy tuổi rồi, hơn nữa mày biết gì về ông ấy? Nói không chừng con người ta đánh nước tương (6) được rồi, mày rõ ngốc, lại còn chui đầu vào rọ!”

Đối với nhân phẩm của sư phụ nhà mình, lập trường của Bánh Bao rất vững vàng: “Anh ấy không như thế đâu, anh ấy tốt lắm”

“Ai lại tự vạch áo cho người xem lưng” – Lôi Lôi tha cô về ký túc xá – “Mày về ngay cho tao, còn chạy về chỗ ông đấy là tao gọi cho mẹ mày đấy”

Bánh Bao bắt lặc: “Lôi Lôi, tao biết tao đang làm gì”

“Nhưng dù thế nào mày cũng phải đợi đến khi tốt nghiệp đã chứ! Nếu trường học biết mày sẽ bị phạt đấy biết không!”

Một đêm kia, Bao Tử không đến chỗ Hội trưởng đại nhân, Hội trưởng đại nhân gọi điện tới đúng lúc Lôi Lôi đang ăn mỳ ăn liền. Bánh Bao trước ánh mắt lợi hại của bạn mình, phải nhỏ nhẹ nói với anh rằng đêm nay mình không qua. Anh hỏi một câu: “Có việc à?”

Bánh Bao lú lú nói không có việc gì, anh cũng không hỏi thêm, chỉ bảo cô ngủ sớm một chút.

Kết quả cả hai đều không ngủ. Bánh Bao ngồi trong ký túc đọc sách mãi không lật qua được một tờ, hội trưởng đại nhân ngồi ở nhà ngáy ngốc đến lạnh lẽo. Hai người đều lên trò chơi, lại vui vẻ khi phát hiện người kia cũng online.

[Hảo hữu] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: sư phụ!

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: [vuốt ve] ở trường có chuyện gì đấy?

[Hảo hữu] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: ngày mai có bài kiểm tra nhỏ

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: thế mà còn online game?

[Hệ thống] Thù Tiểu Mộc dịu dàng ôm bạn

Hội trưởng đại nhân nhìn nữ thích khách vận bộ đồ đen gọn gàng kia nép vào lòng mình, cảm thấy rất ấm áp.

[Hệ thống] Bạn dịu dàng ôm Thù Tiểu Mộc

Qua mạng, JQ không quá nóng bỏng lộ liễu, độ ấm lại không mất đi chút nào.

~~1. Món bí đỏ hầm nấm lên men gì gì đó cộng trứng cá...

2. nhân vật trong Slam Dunk. Mình không đọc truyện này nên không biết tên tiếng Nhật, các bạn tra Google “ ” là ra nhé

Tên tiếng Việt là “Khoái lạc đại bản doanh”, phát sóng trên kênh truyền hình vệ tinh Hồ Nam vào 20:10 thứ 7 hàng tuần. Happy Camp của Trung Quốc là chương trình tạp kỹ được phát sóng trên truyền hình vệ tinh Hồ Nam, ra mắt từ ngày 11 tháng bảy năm 1997. Cho đến nay, chương trình là tiết mục đều đặn hàng tuần với lượng khách xem ổn định. Ban đầu, chương trình sử dụng loại hình giải trí phổ biến là mời một số nhân vật có khả năng đặc biệt đến tham gia. Sau này, chương trình chuyển thành tiết mục giao lưu phỏng vấn kết hợp các trò chơi nhỏ, khách mời thường là nghệ sĩ nổi tiếng đến từ Trung Quốc đại lục, HongKong, Đài Loan và các nghệ sĩ nước ngoài. Tham gia chương trình cũng là dịp tuyên truyền, quảng bá các bộ phim, sự kiện sắp diễn ra. Chương trình đã giành được giải thưởng Kim Ưng năm 1998. Giải thưởng tiết mục giải trí truyền hình được đánh giá cao nhất năm 2009. Năm 2013, bộ phim điện ảnh - Happy House Happy Camp đạt doanh thu phòng vé trên 150 triệu tệ và lọt vào top 10 phòng vé quốc tế.(Nguồn: yan)

Nghĩa là “đã lớn”.

Lời editor: Mình đã rất cố gắng nhưng mờ không thể không dùng “tao” “mày” cho mối quan hệ của Lôi Lôi và Tiểu Mộc, có lẽ vì trong cuộc sống, bạn thân đều xưng với nhau như thế cho thoải mái.

59. Chương 59: Cắm Dỡ

Hội trưởng đại nhân một đêm không ngủ, chạy từ phụ bản này sang phụ bản khác đến tận 12:30; Bánh Bao còn muốn thu thập, lấy quặng, hái cỏ linh tinh nhưng cuối cùng cũng nghe lời anh mà offline đi ngủ. Anh bắt cô đi ngủ nhưng bản thân lại không ngủ được, lại ngồi viết bản tự động thu thập cho game.

Viết một cái là viết đến rạng sáng, anh thận trọng dùng nick nhỏ, chỉnh số liệu rồi đi ngủ.

Bánh Bao không có tiết buổi chiều, hơn 11h qua thì anh chưa dậy. Cửa phòng không khóa, cô đẩy cửa vào thì phát hiện anh vẫn đang ngủ. Bánh Bao rất mừng, thật ra, một đêm không gặp, cô rất nhớ anh, nghĩ đến cái gọi là gần bó không rời, có lẽ chính là cái này.

“Mặt trời chiếu đến mông sư phụ rồi” – Cô cúi xuống gọi, hội trưởng đại nhân kéo đầu cô xuống, hôn cô một cái. Bánh Bao cười khanh khách, hôn lại một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước ở khóe môi. Hội trưởng đại nhân tặc lưỡi, cảm thấy mình bị chiếm tiện nghi, lại kéo cô xuống hôn, vì thế tự nhiên lại thành hôn sâu.

Bánh Bao nằm lên ngực anh, cô cảm thấy ngực anh thật dày và rộng; hội trưởng đại nhân lại không thể thuần khiết như cô...anh cảm thấy được bộ ngực mềm mại của cô cọ cọ vào người mình. Hôm nay cô mặc chiếc áo cổ sen tay bông màu trắng, còn có chiếc váy denim xanh không tay mềm mại, cả người tươi mát trẻ trung.

Gần bó triền miên một trận, anh đột nhiên xoay người đặt cô xuống dưới; thương dài đã lên, Bánh Bao cũng cảm thấy được tính công kích của anh nhưng không hề phản kháng. Anh hôn cô kịch liệt đến khi gương mặt cô hồng như bôi son lên, đôi mắt ẩm ướt hơi nước, cánh tay cô vòng qua cổ anh, cả người chỉ thiếu điều bị anh nhấm nháp sạch.

Hội trưởng đại nhân cảm thấy khả năng tự kiểm soát của mình sụt giảm nhanh chóng, MP và HP tụt vèo vèo; lúc này anh chỉ mặc chiếc quần đùi lạnh và chiếc quần chữ T bó sát, quá mỏng không thể che chắn được vũ khí mạnh mẽ của anh. Anh theo bản năng áp sát vào đùi cô, cô hừ nhẹ một tiếng, vui mặt vào ngực anh.

Đạn đã nạp, bia ngắm cũng sắp đổ, hội trưởng đại nhân lại quyết định không bắn súng. = =

Anh xoay người nằm về phía bên kia giường, buông móng vuốt khỏi bia. Bánh Bao nhìn anh, anh ra vẻ không có gì: “Anh đói rồi, trưa ăn gì?”

Bánh Bao vẫn đỏ mặt: “Hôm qua em mua tôm để trong chậu, ăn tôm lưu đoạn (2) nhé?”

Hội trưởng đại nhân thế nào cũng được: “Ừ”

Vì thế cô tiếp tục đỏ mặt đi làm cơm, hội trưởng đại nhân thay đồ rồi vào toilet rửa mặt, thuận tiện tắm nước lạnh để giải quyết vấn đề của mình.

Tắm rửa xong, hội trưởng đại nhân mở máy tính xem nick nhỏ kia của mình, sau đó chỉnh sửa lại những số liệu cần thiết; Bánh Bao nấu cơm trong bếp, anh gọi: “Hôm nay quán bar của Vương Bận kỷ niệm ba năm kể từ khi khai trương, buổi tối có hoạt động, anh định đi một lúc, em có muốn đi không?”

Bánh Bao hơi do dự, cô thật sự không hợp với circle của anh: “Em...không đi được không?”

Anh cũng không ép: “Được. Vậy đừng có đi lung tung đấy”

“Vâng”

Ăn cơm trưa xong, hội trưởng đại nhân thay giày ở huyền quan để ra ngoài, Bánh Bao đưa túi cho anh: “Buổi tối anh sẽ về muộn à?”

“Không về sớm được đâu” – Anh đi giày – “Kiểu gì cũng bốn năm tăng, đừng chờ anh, tối ngủ sớm nhé”

“Em về ký túc xá, mai quay lại”

Hội trưởng đại nhân cầm túi: “Sao thế, không thích ở đây à?”

Bánh Bao lắc đầu, cô sợ bị Lôi Lôi MM mách, bịa bừa ra lời nói dối: “Lôi Lôi rủ em đi dạo phố”

Anh thoải mái: “Ngày mai em tan học thì anh qua đón em”

Bánh Bao gật đầu rồi lại lắc đầu: “Tan học em tự qua”

Kỵ xe máy đã chuẩn bị chương trình từ từ vài ngày trước. Anh ta rất hào hứng, hội trưởng đại nhân được mời đến để xem dàn nhạc và ca sĩ anh đã thuê, đương nhiên đặc ý nhất tối nay là ba vũ công hàng đầu, nhìn thôi đã thấy bốc lửa... = =

Hội trưởng đại nhân khoe miệng run rẩy nhìn vũ công, một lần nữa kiểm tra cẩn thận lại danh sách các tiết mục, sắp xếp lại tên tuổi khách mời một lần. Để tạo không khí cho buổi diễn, bốn phía sân khấu được bao bởi một vòng lửa, còn có đường dẫn nhiên liệu tạo lửa. Hội trưởng đại nhân nhìn qua một hồi: “Bỏ đi, như thế không khí bên trong cũng không ổn, còn đốt lửa nữa, nhiều người uống rượu, không an toàn”

Chủ quán bar hơi tiếc, dù sao cũng là kiệt tác mấy ngày công lao suy nghĩ của anh ta: “Anh Hán à, cái đó tăng cảm xúc, hơn nữa chỉ bật 2 phút thôi, chắc không sao đâu”

Hội trưởng đại nhân chỉ lắc đầu, không biết có phải do lớn tuổi rồi hay không, phong cách làm việc của anh đã khác trước kia rất nhiều, có xu hướng bảo thủ trầm ổn: “Bảo biên đạo múa sử dụng hiệu ứng ánh sáng đi, tuy không kích thích bằng nhưng an toàn hơn”

Kỵ xe máy đành chỉ huy người đi đổi, bên cạnh có cô vũ công phả khói thuốc cười anh: “Anh Bân, anh có ý kiến gì không?”

Anh lơ đãng: “Đi đi đi, ý của anh Hán là ý của tôi”

“Sao anh cứ như kiểu lời nào cũng là mệnh lệnh thế, nhìn anh ta đen thui”

“Đen thui?” – Kỵ xe máy liếc mắt xem thường, cố ý huých vào nơi phồng lên – “Sao lại đen biết không? Thời gian anh ấy đẹp loạn cô chả là cái gì, có khi còn chưa mọc răng. Kim cương vương lão ngũ, cô biết không? Cô mà thông đồng với anh ấy cô phát tài luôn”

Đối phương rừ rừ mẩu thuốc lá, bước vào hậu trường.

Mãi đến 7h30 tối hoạt động của bar mới chính thức bắt đầu. Hội trưởng đại nhân và những người quen ngồi ở một khu gần sân khấu. Trên bàn, chiếc bát ngọc lưu ly đựng nước trong vắt đến một nửa, bên trong có chiếc thuyền lá sen khéo léo chở chiếc nến dập dềnh trên mặt nước. Ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc heavy metal âm ỉ. Ánh đèn thay đổi dần, sau đó đột nhiên trở nên rực rỡ.

Hội trưởng đại nhân ngồi chưa lâu, sợ có người phá rối, anh gọi lão Ngũ đến hỗ trợ kiểm tra, mình và Vương Bân thì đi tiếp khách từng bàn. Anh làm người vốn hào sảng hào phóng, nhân duyên rất tốt. Tất nhiên, bạn có thể tưởng tượng rằng nếu mối quan hệ của bạn không ổn, nay cảnh sát đến kiểm tra một lần, mai lại quay lại kiểm tra định kỳ một lần, ngay cả khi bạn chẳng làm gì sai thì bạn cũng chẳng kinh doanh nổi.

Vì vậy, duy trì các mối quan hệ này là rất cần thiết.

Hội trưởng đại nhân đi một vòng, kính rượu mời thuốc đầy đủ cả, đến khi quay về bàn thì phát hiện bên cạnh Kỵ xe máy có một cô gái trẻ xinh đẹp hấp dẫn. Anh nhận ra đây là vũ công chính của Vương Bân hôm nay, cũng mỉm cười theo lệ nâng chén với cô. Đối phương lại tới gần anh, cười duyên đáng rồi chạm cốc; khi cô gái xuất hiện, người mặc bộ vũ y đồ bó sát, cổ áo khoét rất thấp, chỉ cần hơi cúi xuống là người khác có thể nhìn thấy cái gì đó trong lớp vải mỏng, bên dưới mặc quần đùi, lộ ra cả ¾ đùi. Dáng người thì khỏi phải nói, cái eo thon nhỏ kia chẳng chịu nổi một cái xiết.

Anh hút điếu thuốc Vương Bân đưa, trong không khí mùi khói thuốc thơm nồng, anh nhìn cô gái qua làn khói mỏng màu lam biến đổi màu theo ánh đèn.

“A Hồng, đến cô” – Bên ngoài có người gọi cô gái, cô lên tiếng, quay lại nắm tay anh, hút luôn điều thuốc Phù Dung Vương (1) anh đã hút được một nửa, sau đó mị hoặc phả ra vòng khói về phía anh; ở khoảng cách gần như vậy, anh thậm chí có thể nhìn thấy ánh đèn xanh lấp lánh trong đôi mắt của cô gái.

Cô xoay người lên sân khấu biểu diễn, hội trưởng đại nhân vẫn tiếp tục hút thuốc, cầm chén rượu đi mời những đơn vị liên quan. Thỉnh thoảng liếc mắt lên sân khấu, điệu nhảy và dáng người của cô gái này đều rất nóng bỏng, ánh mắt lại càng nóng hơn, ngay cả Kỵ xe máy cũng phải tự kỷ nói với hội trưởng đại nhân: “Anh Hán, sao chẳng có đứa nào thích em vậy?”

= =|||

Điệu nhảy kéo dài một lúc thì chuyển sang thành múa cột, càng hot hơn, đậm dài như quá ngắn. Vũ công chính ngồi xuống bên vãi người, đương nhiên rất được hoan nghênh, cô cũng kính rượu những người xung quanh để tỏ thái độ tôn trọng, sau đó đi về phía hội trưởng đại nhân và ngồi xuống cạnh anh.

Hội trưởng đại nhân ngồi ở góc, người anh vốn to cao nên chỗ trống xung quanh không nhiều, được cái Kỵ xe máy lại lịch sự, kéo ghế lùi ra để cô ta ngồi vào giữa hai người.

“Anh Hán, em kính anh một ly” – giọng nói cô ta mềm mại như nước, hơi thở mềm mại sau khi vận động mạnh, sắc mặt đỏ ửng, trán còn đầm mồ hôi, Bánh Bao vĩnh viễn cũng không thể tỏ ra trưởng thành quyến rũ thế này. Hội trưởng đại nhân rất đứng đắn nghiêm túc cộng ly với cô ta, chỗ ngồi hơi chật, cô ta lại cố ý sấn vào, đùi hai người ép sát vào nhau. Hội trưởng đại nhân vốn không phải người câu nệ – anh cũng chỉ đứng đắn với người tỏ ra đứng đắn mà thôi. Nhưng hôm nay anh lại cố tình tỏ ra đứng đắn, tay chân rất biết điều, không nhúc nhích bậy bạ.

Đương nhiên anh bất động không có nghĩa là người ta không động. Anh đang chơi xúc xắc với vài người cùng bàn thì có bàn tay đặt lên đùi anh, người hội trưởng đại nhân cũng đỡ, nhưng lại tỏ ra không có gì, tiếp tục gieo xúc xắc.

“Hahaha, anh Hán, anh chỉ được có 4 điểm, haha” – Kỵ xe máy hơn hỏ, đổ ba con xúc xắc, so điểm, anh ta cuối cùng cười không nổi: anh ta chỉ đổ được 3 điểm = =

Hội trưởng đại nhân cũng chẳng để ý đến vẻ tiểu nhân đặc chí của anh ta, cái tay trên đùi kia đã len vào mép trong, ve vuốt qua lớp vải; anh nhấp một ngụm rượu, không từ chối. Vì thế chủ nhân bàn tay được thể tiến lên, kéo khóa quần anh xuống.

Anh ngồi góc khuất, mọi người lại đang chơi hăng say, không ai để ý đến động tác nhỏ của hai người, hoàn cảnh này khiến người ta có thể lờ đi những chuyện kiểu thế. Móng ta cô ta rất dài, cách lớp vải khiêu khích hung khí của anh. Âm nhạc đỉnh tai nhức óc, mọi người топ năm топ ba kéo nhau ra nhảy, cô gái nhảy bốc lửa biến mất dưới ánh đèn rồi đột nhiên xuất hiện, vô cùng sexy.

Anh vẫn tiếp tục ngồi, thuận tiện cho cô ta tiếp tục, nhưng chẳng hiểu sao anh lại nhớ đến Bánh Bao lúc trưa – cô mặc chiếc áo trắng, váy denim xanh, cư xử như một chú cừu nhỏ. Tự nhiên, anh thấy thật buồn.

mình thắc mắc là như vậy trước cũng có những lần anh đã abcxzy khi ra ngoài mà không dắt Tiểu Mộc theo đúng k -.-

Cảm giác này làm anh ngạc nhiên. Theo bản năng, anh thò tay giữ lấy bàn tay đang định xâm nhập vào lớp vải mỏng, trò chơi này anh đã từng chơi rất vui vẻ, mà bây giờ anh tỉnh táo kéo cái tay kia ra, kéo khóa quần lên, tỏ ra không có việc gì: “Tôi đi xem bọn lão Ngũ thế nào”

Sau đó đứng dậy, bước ra khỏi chỗ ngồi.

60. Chương 60: Chương 60

Khi hội trưởng đại nhân về đã là 5 rưỡi sáng, không ngờ Bánh Bao lại ở nhà, cô đang định đi ngủ thì nghe tiếng mở cửa nên lại đứng lên, người mặc đồ ngủ thay dép cho anh, hội trưởng đại nhân vẫy tay: “Còn sớm, ngủ tiếp đi”

Bánh Bao cười: “Em sợ anh lại uống rượu, đúng rồi, em đun tang chậm với đường phèn (1), cô bán hoa quả khô nói món này có thể giải rượu, anh uống chút đi”

Vì thế, hội trưởng đại nhân cực kỳ hạnh phúc tận hưởng đồ uống; qua một đêm chơi bởi, người anh có mùi nước hoa nồng nặc, thế nhưng Bánh Bao lại chẳng cảm thấy vấn đề gì, cô đi mở vòi nước tắm cho anh, nhìn anh có vẻ không say cũng thoải mái hơn: “Thế uống xong anh tắm đi nhé, em ngủ trước”

Hội trưởng đại nhân gật đầu, cô lại gần hôn nhẹ lên trán anh một cái.

Bánh Bao mơ màng nghe tiếng nước, ngủ không sâu, rồi lại thấy một thân mình nóng hầm hập chui vào trong chăn. Đầu tiên cô hoảng sợ, cứ đẩy cái người đang ôm mình ra, giọng hội trưởng đại nhân làm cô bình tĩnh lại: “Hư nào, ngủ đi”

Cô đỏ mặt tựa vào ngực anh, đầu gối lên cánh tay anh, hội trưởng đại nhân cảm thấy thật là lạ, khi anh ôm cô cũng không có dự vọng nhưng lại rất thỏa mãn. Ấm áp vẫn vít trong lòng, khóa lấp sự trống rỗng.

Bánh Bao cọ xát trong lòng anh đến hơn 7 rưỡi mới dậy, hai người không hề làm gì, khoảng cách lại như gần hơn; thấy anh có vẻ sẽ ngủ đến trưa, cô cầm một hộp sữa vội chạy đến trường.

Lôi Lôi MM ngồi cạnh cô, vị giáo sư già đứng trên bục giảng vừa lia vừa quét radar xuống phía dưới.

Lôi: Tối hôm qua mày không về ký túc

Mộc: Ah... hôm qua tao ở quán net

Lôi: Cái *beep*!

Mộc: =_=_|||

Lôi: Thù Tiểu Mộc, mày bị dẫn à, mày sống với ông ta thì ông ta sẽ cưới mày à? Ông ta chả qua thấy mày ngu thì lừa thôi! Chờ đến khi ông ta ăn chán rồi mày mới nhìn ra bộ mặt thật!

Mộc: Anh ấy không phải người như thế, Lôi Lôi, tao thích anh ấy!

Lôi: Thù Tiểu Mộc, đến khi trưởng thành, mày sẽ hối hận!

Mộc: Không đâu!

Tờ giấy bên kia không chuyển sang nữa. Ở cái tuổi này, cứ nghĩ rằng yêu thì sẽ chiến thắng tất cả, có thể vượt qua mọi trở ngại về tuổi tác, kinh nghiệm sống, khác biệt trong thói quen và nhiều thứ khác...

Đến trưa, hội trưởng đại nhân đón Bánh Bao tan học, vì thế lời đồn Thù Tiểu Mộc bị bao đường chính thức lan ra. Lời đồn cực sinh động, đại khái nói là Bánh Bao chơi game online thì gặp được một ông già hơn ba xịch (30), ông này có mấy đồng tiền dơ bẩn, vì thế hai người có quan hệ bất chính. Thậm chí còn có người thêm mắm dặm muối, nói cả về vợ con ông già này thế nào...

Có thể thấy ngôn ngữ là thứ rất thần kỳ, cùng là một chuyện có thật, phương thức truyền đạt khác nhau, từ góc độ này nó rất đẹp đẽ trong sáng, mà góc độ khác nó lại thành tam quan bất chính, xấu xa bẩn thỉu.

Lần đầu Bánh Bao nghe được người ngoài nói về chuyện này là ở ký túc, thật là mở mang tầm mắt! Có nhiều người được sinh ra với khả năng buôn chuyện, chuyện anh đưa đón cô mấy tháng, đêm nào không về cực kỳ chuẩn xác, còn khắc họa bề ngoài hội trưởng đại nhân rất kỹ càng. Vì thế, bề ngoài của hội trưởng đại nhân qua tam sao thất bản đã thành một ông già da ngăm đen, răng bọc vàng, mặc đồ Versace nhưng đi giày Jiefang Xie (2), rất phù hợp với hình tượng nhà giàu mới nổi *tôi đến chết mất*

Tất cả mọi người đều tỏ ra tiếc nuối kinh khủng cho đóa hoa nhỏ bé, tương lai của Tổ quốc thân yêu trong thâm lặng, sau đó họ quay ngoắt 180 độ, thêm mắm dặm muối, xuyên tạc bịa đặt về bạn học của mình một cách hùng hồn, nói một hồi còn bổ sung thêm “Thế hệ sau 80 ấy à...” (3) hay “Con gái bây giờ ấy à, biết cái gì là xấu hổ chứ...” một cách rất cảm thán. Cứ như bọn họ là người xem tỉnh táo, đứng ngoài cuộc, cảm thán cho một thế hệ bị ai của loài người.

Trong thế giới võ hiệp có một quyển binh khí phổ của Bách Hiểu Sinh, xếp hạng đầu là “Thiên Cơ bổng”, nhưng điều đó không hoàn toàn chính xác. Tất cả các loại vũ khí trên đời này đều bị Hiến pháp kiểm soát,

trừ tin đồn: mặc dù đã có quy định pháp lý về tội phỉ báng, ...v.v... nhưng nó vẫn có thể giết người không thấy máu.

Thù Tiểu Mộc ở Đại học A ngày càng bị chú ý nhiều, bên đường thường xuyên bị người chỉ trỏ, sau đó ra vẻ thương xót mà thờ dài; Bánh Bao cũng vì chuyện này mà cãi nhau với người khác trong ký túc xá. Mấy người này cũng không phải dạng vừa, cao giọng the thé: “Sao, còn biết sợ bị nói à? Muốn làm đi còn muốn có đền thờ trình tiết chắc?”

Bánh Bao tức run cả người, lại không biết cãi lại thế nào, Lôi Lôi MM tuy phản đối hành vi của Bánh Bao nhưng cũng không có nghĩa là cô mặc kệ Bánh Bao bị bắt nạt. Ngược lại với mấy người ra vẻ đạo đức kia, cô mắng, từng người, từng người một, khiến bọn họ chạy trốn chết. Bánh Bao ngồi trên giường thần thờ, ôm gối cúi đầu, vài người đến xem chuyện không hay cũng muốn an ủi Bánh Bao nhưng cũng không biết nên nói gì.

Con gái trong trường đại học phần lớn để ý đến nam sinh đã đi làm, thứ nhất là bởi vì bọn họ không phải sâu gạo, thứ hai là bọn họ có kinh nghiệm phong phú hơn so với mấy con ếch ngồi đáy giếng chỉ biết học. Nhưng nếu thật sự muốn nói chuyện nghiêm túc, nhắc đến chuyện hôn nhân, gia đình, tương lai thì lại bắt đầu rối loạn.

Vậy thì, một chiếc máy tính, một dây mạng, một bát mì ăn liền cũng có thể hạnh phúc, nhưng mười năm sau? Hai mươi năm sau?

Tình yêu có thể chiến thắng tất cả không?

Mấy cô gái ngồi bên giường Bánh Bao bày mưu tính kế hộ: “Mình nghĩ cậu nên bảo anh ta đưa cậu đi gặp bố mẹ, ít nhất cũng phải biết liệu anh ta có muốn cưới cậu không!!”

“Bố mẹ cũng có thể làm giả đấy, hay nói cho bố mẹ cậu trước đi? Để bố mẹ hai bên gặp nhau!”

“Hay là đăng ký kết hôn trước đi cho chắc?”

“Vớ vẩn, Tiểu Mộc vẫn đang học Đại học chưa xong mà”

“Tiểu Mộc, khi cậu ở với anh ta thì nhớ phải dùng biện pháp tránh thai đấy”

Nói qua nói lại, mọi người lo lắng đứng lên: “Tiểu Mộc, hay cậu và anh ta... tốt nhất là thôi đi, tốt nghiệp Đại học rồi tính”

Bánh Bao ôm gối ngồi đầu giường, không nói lời nào.

Buổi tối, hội trưởng đại nhân cảm thấy tâm trạng của Bánh Bao không tốt, tuy cô vẫn mỉm cười, vẫn cẩn thận chia quần áo của anh thành hai phần để đem giặt, vẫn chăm chú cẩn thận làm bữa tối, nhưng anh cảm thấy tâm trạng của cô tệ hẳn.

“Sao thế em?” – Anh xoa mái tóc cô, cô cười cười nói với anh: “Không có gì”

Hội trưởng đại nhân không vui: “Nói”

Bánh Bao tỏ ra thẳng thắn thành khẩn: “Tiếng Anh cấp 4 không qua”

Hội trưởng đại nhân cười: “Đã thi cấp 4 rồi cơ à? Cuộc thi quan trọng đấy. Hay buổi tối sư phụ dạy miễn phí cho nhé?”

Bánh Bao vốn chỉ thuận miệng nói, giờ lại ngạc nhiên: “Anh? Dạy em tiếng anh?”

Hội trưởng đại nhân dùng sức vỗ đầu cô: “Cái khác không dám nói, nhưng cấp 4 thì được”

Buổi tối hai người cùng nhau đi dạo chỗ đường lớn, trời đã tối, hội trưởng đại nhân nắm tay không cho phép cô chạy lung tung. Ở phía ngoài đại học A, đi dạo ở đường lớn cũng chẳng có gì hay, ngay cả công viên cũng không có. Lùm cây tình nhân thì cũng nhiều nhưng hội trưởng đại nhân cũng chẳng có mục đích ấy. Lúc hai người đi ngang qua Võ Sò Xám thì gặp rất nhiều sinh viên từ trong quán đi ra.

Dưới ánh đèn đường, mặt đối mặt, Thù Tiểu Mộc đã trở nên rất nổi tiếng sau tin đồn, người nhận ra cô rất nhiều. Đầu tiên họ kinh ngạc khi thấy cô, sau đó lại nhìn vào hai bàn tay đang nắm lẫn nhau của cô và hội trưởng đại nhân.

Chuyện quá bất ngờ, Bánh Bao không kịp phản ứng, theo bản năng rút tay ra. Đối phương đi rất nhanh, sau đó Bánh Bao mới thấy mình làm chuyện thừa, chột dạ ngẩng lên nhìn hội trưởng đại nhân.

Hội trưởng đại nhân là người thế nào? Anh đương nhiên phát hiện ra động tác rất nhỏ này của cô nhưng lại lựa chọn xem như không có gì, lại nắm bàn tay nhỏ bé của Bánh Bao, có cảm giác ghen không nói nên lời trong lòng... thì ra cô không muốn anh xuất hiện trước mặt bạn học sao?

Hay là sự xuất hiện của anh đã làm khó cô?

Đáng ra có thể hỏi thẳng nhưng người đàn ông đã ba mươi tuổi này lại có sự kiêu ngạo của riêng mình trong chuyện tình cảm, anh quyết định không hỏi xem sự thật thế nào nữa.

Hai người cũng không còn tâm trạng đi dạo, Bánh Bao về học tiếng Anh với hội trưởng đại nhân. Thật ra cô vẫn chưa phải thi tiếng Anh cấp 4, nhưng khi anh giảng “What does Halloween originate from?” cô cảm thấy càng gần anh cô càng lún sâu, không thể kiềm chế được. Anh cẩn thận chỉ cho cô trọng điểm, cô lại không tập trung nghe, cuối cùng lại cọ cọ rồi cuộn tròn vào lòng anh. Hội trưởng đại nhân bó tay, đẩy cô ra: “Ra nào, không được ngủ, đọc cho tử tế đi”

Bánh Bao vẫn ép sát vào người anh, thật ra chuyện học cô có thể theo được, tuy hơi ngây ngô một chút nhưng cô là người cần cù bù thông minh nên cũng không tồi. Cô chỉ không muốn tiếp tục ở lại trường, chịu đựng những tin đồn bịa đặt sai toét kia tổn thương mình. Cô ghét bị người khác đàm tiếu, nhưng cô lại không bị được mồm thiên hạ.

Người ta thường nói lời nói đáng sợ, đáng sợ đến mức nào, có lẽ chỉ tự mình chịu rồi mới hiểu được.

Cô rất buồn nhưng lại không muốn nói cho hội trưởng đại nhân biết, thứ nhất là thế giới kia chả liên quan gì đến anh, thứ hai là mọi thứ đều do cô chọn, đây cũng chỉ là kết quả thôi.

Tin đồn càng lúc càng kinh khủng, cuối cùng, đến một ngày, tư vấn viên (4) cũng tìm cô nói chuyện.

Đại học A rất cởi mở nhưng đề tài sinh viên với hôn nhân và gia đình luôn rất nhạy cảm, chứ đừng nói đến vấn đề “bị nhà giàu bao nuôi”

Tư vấn viên của Bánh Bao họ Ưng, là một người phụ nữ trung niên dễ chịu, hai người không tiếp xúc nhiều, không quen thuộc nhưng vẫn phải làm tròn nghĩa vụ. Bánh Bao và tư vấn viên ngồi ngoài bãi cỏ trước tòa nhà thí nghiệm nói chuyện, tư vấn viên rất có phong cách của người mẹ dạy dỗ đứa con đi lầm đường lạc lối: “Cô đã nghe mọi người nói về chuyện của em, đương nhiên cô cũng không tin hoàn toàn, có lẽ những lời đó chỉ là lời người ngoài thôi. Cô muốn tự mình nghe em nói, Tiểu Mộc ạ”

Thái độ dịu dàng làm Bánh Bao thấy đỡ căng thẳng hơn, hai người ngồi trên ghế băng ngoài sân cỏ, ánh mặt trời tháng chín chiếu sáng khắp nơi, nhàn nhã tự tại; Bánh Bao kể chuyện của mình và hội trưởng đại nhân ra: từ lúc quen biết, gặp nhau, ở chung, nhắc lại đã như lâu lắm rồi. Chỉ có anh vẫn còn ở bên cô, ấy là sự thật.

“Tiểu Mộc, cô chắc chắn là em thích cậu ấy, bây giờ em giữ mối quan hệ thế này với cậu ấy là muốn ở bên cậu ấy cả đời à? Đợi đến khi tốt nghiệp rồi kết hôn, cậu ấy không còn trẻ, kết hôn xong người nhà chắc chắn vội vã muốn hai người có con, vì thế em chưa cưới bao lâu có thể đã có em bé. Dán người em sẽ trở nên béo tròn, da sạm đi, còn có những vết rạn khi mang thai không bao giờ biến mất. Xương chậu và xương hông giãn ra, không thể khôi phục lại thân hình thời con gái. Mang thai 10 tháng, sau đó nuôi đứa bé, nhìn nó bi bô học nói rồi lớn lên. Em sẽ xoay quanh con và chồng, làm bà chủ gia đình ít nhất ba bốn năm. Đến khi đứa bé đi mẫu giáo, em chẳng có chút kinh nghiệm đi làm nào, không biết giao tiếp trong xã hội. Em quên chuyên ngành của mình, vì thế chỉ có thể để chồng em nuôi, nhưng khi đó đương nhiên em không thể bằng lúc trẻ trung như bây giờ, tính cách của em dần dần bị bào mòn bởi những chuyện vặt hàng ngày. Được rồi, cho dù bây giờ hai người yêu nhau đến đâu, cuộc sống như vậy có phải cuộc sống em mong muốn không?” – Cô cười cười, xoa đầu Bánh Bao – “Đương nhiên, đây là quá trình mà hầu hết người phụ nữ nào cũng phải trải qua, có điều em còn quá trẻ, không thể chịu được cuộc sống hôn nhân gia đình”

Bánh Bao mờ mịt, cô chưa từng nghĩ nhiều như thế, ở chung với anh chỉ vì cô yêu anh; có thể yêu bao lâu, ở với anh bao lâu, tương lai như thế nào, cô chưa từng nghĩ tới.

“Bây giờ các em thường xuyên nói yêu, cô tin em yêu cậu ấy, nhưng Tiểu Mộc ạ, tình yêu sẽ thay đổi. Kiểu như trước đây em thích búp bê, giờ còn thích không? Lúc còn bé thì thích ti mẹ, ăn bột, bây giờ còn thích không? Lúc này, nhận thức của em về xã hội còn chưa đầy đủ, vì thế em mù quáng thích cậu ấy, cảm thấy cậu ấy rất tốt, chỉ là vì chưa có đủ sự đối lập. Đến một ngày em thật sự tiến ra ngoài xã hội, có lẽ em sẽ nhìn rõ được loại tình yêu này của mình”

Bánh Bao cúi đầu không nói lời nào, thật ra cô vẫn là đứa bé ngoan ngoãn cẩn thận chặt chẽ. 19 năm rồi cô mới nổi loạn một lần.

61. Chương 61: Chúng Ta Không Có Mùa Đông

Thứ tư, Bánh Bao có tiết học, hội trưởng đại nhân ở Võ Sò Xám, nhân rồi nhảm chán kéo nick mới ở Hồng Tụ Đường. Lão Ngũ đưa một người “khách không mời mà đến” tới chỗ anh: “Anh Hán, chị Lỗ này tìm anh”

Nghĩ không ra mối quan hệ của hai người bọn họ, lão Ngũ giới thiệu rất thận trọng. trong ánh mắt lại lộ ra cái vẻ “lão Đại, chả nhẽ người này anh cũng từng ăn? Đồ bụng đói ăn quàng”

Hội trưởng đại nhân trừng mắt với anh ta một cái, quay ra nhìn “chị Lỗ nào đó”, phát hiện ra bản thân cũng không quen. Lão Ngũ rót trà xong ngoan ngoãn đi ra ngoài, lúc đi ra còn thuận tay đóng cửa; hội trưởng đại nhân cứ nghĩ mãi trong đầu xem người phụ nữ này là ai.

Khi đó là tháng 10, trời đã vào thu, chị ta mặc một chiếc áo len mỏng, quàng khăn màu nâu, búi tóc, đeo vòng cổ ngọc trai trắng, tuy đã có tuổi nhưng vẫn rất thanh lịch: “Xin chào, anh Sở”

Chị ta mỉm cười và đưa tay ra, hội trưởng đại nhân thụ sủng nhược kinh, vội vàng đưa tay ra bắt: “Cô Lỗ, chúng ta có quen nhau không?”

Hội trưởng đại nhân không chắc về thân phận đối phương nhưng là phụ nữ, thôi thì cứ gọi thế cho trê. Đối phương cười rất lịch sự: “Chúng ta không quen, tôi là mẹ Tiểu Mộc”

Hội trưởng đại nhân cứng người, sau đó nhanh chóng phản ứng: “Cháu chào bác”

Chị Lỗ kia vẫn mỉm cười: “Anh Sở, xin lỗi tiếng “bác” tôi không nhận được. Vừa nghe anh Ngũ kia nói tuổi tác của anh, tôi năm nay mới 39 tuổi, cũng không lớn hơn anh bao nhiêu, anh gọi tôi “chị Lỗ” là được”

Tuy nói thế nhưng hội trưởng đại nhân cũng vẫn phản ứng khá nhanh nhạy, anh phải chiến đấu trước khi bị ra án tử: “Nếu bác không nói, thật sự không thể nhìn ra bác là mẹ Tiểu Mộc. Hẳn là bác sinh Tiểu Mộc lúc còn rất trẻ?”

“Khi đó còn trẻ không biết gì” – chị ta vẫn mỉm cười, nụ cười vô cùng xa cách – “Vì thế tôi không hy vọng con gái tôi lại giẫm vào vết xe đổ của mình. Anh Sở, tôi có nghe nói chuyện của anh và con gái tôi, thời gian này cảm ơn anh đã quan tâm chăm sóc nó. Tôi làm mẹ mà không dạy được con, làm phiền anh rồi”

“Bác à...”

“Anh Sở, con gái tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện đời. Cho dù là ai cũng sẽ phạm sai lầm, tôi và anh đều đã đến tuổi này rồi, cũng biết lời nói thôi không chắc sẽ thành thật. Vì vậy, trưởng thành sẽ đỡ hơn.” – Bà nhẹ nhàng đặt tách trà xuống – “Cảm ơn trà của anh Sở. Về phần Tiểu Mộc, sau này tôi sẽ chăm sóc nó, không cần phiền anh nữa”

Chị ta xoay người đi ra ngoài, hội trưởng đại nhân đuổi theo giữ lại theo bản năng, nhưng không biết vì sao lại nhớ lại cái đêm ở trước cửa Võ Sò Xám, Bánh Bao né tránh rút tay lại khi gặp bạn học.

Anh đứng ở sảnh lớn Võ Sò Xám nhìn mẹ Tiểu Mộc đi về, bóng dáng có phần giống Bánh Bao, lại có sự quyết đoán quyết tuyệt mà Bánh Bao không có. Anh miết tay lên màn hình tinh thể lỏng, cảm thấy tim mình âm ỉ đau đớn.

Buổi tối Bánh Bao không qua, nhắn tin báo mẹ cô đến. Hội trưởng đại nhân chỉ nhắn lại “Ừ”, đột nhiên nhận ra cô thật sự chỉ là một cô nhóc, ở trong ý thức của cô, yêu vẫn là chuyện lén lút. Có lẽ cho đến bây giờ, cô không hề nghĩ đến chuyện đề cập với bố mẹ về mối quan hệ này, cô còn chưa biết suy nghĩ cho sau này.

Anh đã từng viết rất nhiều code, script, plug, thậm chí là kill soft, mọi số liệu anh đều có thể tính toán nhanh chóng, mà lúc này anh lại không thể tính được rằng bản thân thật sự đã sai rồi.

Thật ra anh luôn biết rõ mình và Bánh Bao rất khác biệt, chia tay có thể dự đoán được, nhưng đến giờ tự nhiên lại không muốn buông tay.

“A a a a, mẹ em nói mẹ em muốn ở đây một thời gian để lo cho em” – Bánh Bao chui trong chăn, nhắn tin cho hội trưởng đại nhân. Hội trưởng đại nhân dường như thấy được vẻ mặt phụng phịu của cô, rõ là đáng yêu, nhưng lại cảm thấy chua xót.

Tiểu Mộc, có phải anh sai rồi không?

Nhưng vì không muốn cô nhận ra, anh cũng nhẹ nhàng nhắn lại: “Vây em phải ở bên mẹ, ngoan ngoãn nghe lời nhé”

“Sư phụ, có phải anh buồn ngủ rồi không?”

“Sao thế?”

“Em muốn nói chuyện với anh”

“Không phải đang nói rồi à?”

“Em không ở đó anh phải nhớ ăn tử tế, đừng uống rượu nhiều nhé. Đúng rồi, trong tủ lạnh có cá, em đã làm cắt sẵn, anh nhớ nấu đi”

“Ừ”

...

Nửa đêm, bọn họ hàn huyên những chuyện vô nghĩa.

Đến hôm sau, hơn 8 rưỡi sáng, hội trưởng đại nhân vừa ngủ thì nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó Bánh Bao lén lút bước vào như trộm. Anh mở to mắt nhìn cô, không muốn thừa nhận rằng mình thật sự rất vui mừng.

Cô như con chim khách lóc chóc đi vào, sà vào anh lú lú: “Mẹ em còn thuê phòng sát trường nữa, ôi trời ơi...”

Anh giữ đầu cô, hôn lên trán cô, phải rất cố gắng kiềm chế để không làm hành động khác: “Thế sao em đến đây được?”

Anh cố tỏ ra bình tĩnh, Bánh Bao liền tỏ ra tiểu nhân đắc chí: “Em bảo mẹ ngày nào cũng có tiết” – Cô hôn lên môi anh: “Em thông minh không?”

“Rất thông minh” – Anh khen cô, sau đó phát hiện ra mình phải cố hết sức mới cười nổi.

Hai người ẩm ỉ một hồi, sau đó cô đi nấu cơm, hội trưởng đại nhân rời giường, máy vẫn đang chạy script, nick nhỏ của anh chăm chỉ lấy quặng. Tọa độ không còn lo bug, anh đóng game, chọn script đó, shift + del (xóa vĩnh viễn)

Lúc ăn cơm, điện thoại Bánh Bao kêu, cô chột dạ tháo pin, nhìn hội trưởng đại nhân ăn lại vô cùng vui vẻ, gấp miếng cá vào bát anh, cứ như con chó nhỏ mong được khen: “Ăn ngon không? Mấy hôm trước em mới học được đây”

Anh trả lời không liên quan: “Buổi chiều anh đưa em đi chơi”

Bánh Bao rất vui vẻ: “Vâng, nhưng không thể đi quá xa được, em đã bảo mẹ sẽ qua chỗ mẹ lúc tối rồi”

“Ừ”

Hội trưởng đại nhân đưa Bánh Bao đi Phụng Hoàng sơn trang, Bánh Bao rất thích, đầu tiên là nhìn ngó động vật, mua rất nhiều chuối cho khỉ, lại vào rừng xem chuồng chim. Anh rút tay vào túi, lặng lẽ đi theo cô. Ngày hôm đó, cô mặc chiếc váy đỏ kẻ caro, chân đi giày xám đen, còn cười nói rằng em sẽ lớn lên đúng không, anh không thể cười em nhỏ mãi đúng không?

Hai người đi theo đường mòn lên núi, lúc đi qua cầu treo Bánh Bao rất sợ, cứ túm chặt lấy anh. Có thể coi là hội trưởng đại nhân cấp cô qua cầu. Qua cầu là đến chỗ đu dây, dây kéo qua mặt hồ, đến tận chân núi, là đường tắt xuống núi.

Hội trưởng đại nhân bế Bánh Bao sang đó. Nhân viên nhanh chóng thắt đai bảo hiểm cho cô, cô chỉ nhìn thoáng qua phía trước đã sợ mất mật, mặc cho nhân viên giải thích thế nào cũng nhất quyết không chịu chơi.

Vì thế, hội trưởng đại nhân và cô xuống núi bằng đường mòn, cô phần khích cả đường đi, còn dựa vào anh làm nũng: “Hồ này đẹp thật, đợi đến khi mùa đông tuyết rơi, chúng ta lại đến đây nhé. Chắc chắn cảnh đẹp lắm đấy!”

Hội trưởng đại nhân nhìn mặt hồ mỉm cười.

Nhưng bảo bối à, chúng ta không có mùa đông, không ngắm được tuyết ở đây rồi.

62. Chương 62: Tiểu Mộc Nhỏ Bé, Tình Mộng Đi Thôi

Khi anh đưa Bánh Bao về đến Đại học A thì đã là 4 rưỡi chiều, Bánh Bao nhanh nhẹn xuống xe ở cổng trường. Hội trưởng đại nhân cũng xuống, đưa đồ ăn vặt trong xe cho cô, do dự một lúc rồi cũng hạ quyết tâm: “Tiểu Mộc, chúng ta chia tay đi”

Nụ cười của cô cứng đờ, nhất thời cô không hiểu nổi ý anh là gì.

“Anh đã thử rất lâu, nhưng em không phải người vợ mà anh muốn” – Anh khẽ vuốt mái tóc rối của cô – “Tiểu Mộc, em rất ngoan, rất tốt, nhưng là vợ anh thì ngoài xuống bếp được còn phải ra được phòng khách. Em xem, em không thể hòa hợp được với các mối quan hệ của anh, chúng ta chính là hai loại người khác nhau. Đáng người của em...anh không có cảm giác” *hic, người ta yêu nên mới kiểm đủ lý do nhẹ nhàng cho Tiểu Mộc đỡ đau lòng đó*

Anh cố gắng tỏ ra khôn nạn, thậm chí cũng đã chuẩn bị tâm lý ăn một cái tát của cô nhưng cô lại chỉ ngẩng đầu nhìn anh, một lúc lâu sau mới hiểu ra là anh nói thật, không hề đùa chút nào.

“Nếu...từ nay về sau em luôn theo anh ra ngoài, hòa hợp với bọn họ thì có được không?” – Lúc này Tiểu Mộc vẫn còn rất ngây thơ, cô không biết rằng đàn ông khi nói chia tay thì lý do cũng chỉ là cái cớ. Cô cúi đầu nhìn mũi chân mình, nói rất thận trọng, mắt lấp lánh nước: “Đáng người...sau này em sẽ lớn lên mà...”

Cô như thế, dùng dáng vẻ nhẫn nhẹn như thế, hội trưởng đại nhân chỉ cảm thấy đau như dao cắt, không nói nổi lời từ chối ra hồn, vì thế quyết định không thể dây dưa thêm nữa: “Buổi tối anh sẽ về thành phố L, về sau sẽ không qua đây nữa”. Khi nói những lời này, anh quay người đi, không nhìn về mặt cô: “Em...về sau chăm đọc sách một chút, nhớ nghe lời bố mẹ”

Cô cúi đầu. Mùa thu tháng mười, hoa cúc nở rộ bên ngoài Đại học A, tím đỏ rực rỡ, anh vào trong xe, khởi động máy; khi xe đi qua cô, anh không thể không nhìn thấy, màu tím đỏ sượt qua khóe mắt, đọng lại trong trí nhớ.

Nếu anh và em đều không thể thay đổi kết quả, đối mặt sớm một chút thì hơn. Thời gian sẽ chữa lành vết thương, ngày nào đó em sẽ quên anh.

Anh lại không biết khi nào mình mới có thể quên em, Thù Tiểu Mộc.

[Gần] Một Đêm Phong Lưu Trừng Trừng Đâu: [trừng mắt] lão đại? [gạt lệ] lão đại, em không nhìn nhầm, anh giết người ở Lưu Quang?

[Gần] Tây Môn Xuy Cầu: lão đại động kinh rồi

[Gần] Vó Ngựa Đuối Diên Cuồng: [gạt lệ] lão đại, tình thương của mẹ cuối cùng cũng tuôn hết rồi? [khóc lớn] trong lúc tình mẹ của anh tràn trề, người ta ngày nào cũng ở Lưu Quang cười nhạo bọn em, nói lão đại của bọn em đến Hồng Tụ Đường chăm trẻ!!

[Gần] Gần Nhau Trong Gang Tắc Mà Biển Trời Cách Mặt (1): [gạt lệ] lão đại!! anh cũng hiểu được sắc tức là không mị rồi? (2)

[Gần] Thánh Kỵ Sĩ: R, la hét cái gì, Lưu Quang giết chó, tất cả nhập đội

[Gần] Thực Phạm: [trừng mắt] hôm nay không chăm Tiểu Mộc à?’

[Gần] Thánh Kỵ Sĩ: vì sao tao phải chăm Tiểu Mộc?

[Gần] Thực Phạm: [mồ hôi lạnh] là người nhà cả không cần ra vẻ. cẩn thận đùa thế về quỳ bàn giặt không ai thương đâu

[Gần] Thánh Kỵ Sĩ: Thực Phạm, Thù Tiểu Mộc chỉ là đồ đệ cũ của tao thôi, không hơn. Giữa tao và cô bé không có gì khác. Đừng lôi bọn tao vào với nhau.

Nói thế này cũng quá nghiêm túc rồi, kênh Gần của toàn đội đi Lưu Quang Mộng Cảnh của thế lực Mông Hồng Thiên Hạ im lặng trong mười giây

[Hảo hữu] Thực Phạm nói với bạn: Cãi nhau?

[Hảo hữu] Tây Môn Xuy Cầu nói với bạn: ? Bảo sao lại chuyển mọi thứ về thành phố L, vì gái mà về?

[Hảo hữu] Mạn Đà La nói với bạn: MD đùa vừa vừa, để A Tử thấy xem cậu có bị bắn nát trứng với JJ mà chết không? Hơn nữa nói thế Tiểu Mộc cũng sẽ khó chịu. Đàn bà nhỏ nhen lắm

[Gần] Thánh Kỵ Sĩ: Tôi nói lại lần nữa, tôi và Thù Tiểu Mộc chỉ là quan hệ sư đồ, không có quan hệ khác. Về sau đừng để tôi thấy mấy lời này.

[Gần] Vó Ngựa Đuối Diên Cuồng: [chột dạ] lão đại hôm nay thật ghê gớm

[Gần] Chân Trời Bầu Trời: ...cơn giận rất lớn, sát khí rất nặng, mọi người thận trọng

Thật ra lúc ấy Thù Tiểu Mộc vẫn online, cô không hay đi Lưu Quang Mộng Cảnh vì ở nơi bật đồ giết người chỉ bị chờ 5 phút (bên ngoài mỗi lần giết người sẽ bị chờ nửa tiếng), là thiên đường PK. Cô vừa thấy chờ 5 phút thì theo bản năng quay đầu bỏ chạy, đương nhiên không đến đây mấy, cũng sẽ không thấy được mấy dòng chữ vừa rồi

Nữ thích khách Thù Tiểu Mộc vẫn là quản lý Hồng Tụ Đường như cũ, khu Thái Thú Cửu Lê thành vẫn như trước người đến người đi, vị trí bạn tốt lại lần nữa chỉ ra anh đang ở Lưu Quang Mộng Cảnh, cô không biết mình nên làm gì.

Chia tay quá bất ngờ, cô thậm chí nghĩ hay là chiều đó mình gặp ảo giác, tỉnh lại mọi thứ lại như cũ, chưa hề xảy ra.

Có rất nhiều cách cô có thể dùng để hỏi anh cho rõ ràng, ví dụ như gọi điện thoại cho anh, hoặc đến quán cà phê đối diện Đại học A hỏi Lão Ngũ, hoặc đến Võ Sở Xám ở thành phố L để hỏi, nhưng cô lại không làm gì cả.

Cô không thể làm được chuyện đeo bám người khác, khi ấy còn trẻ, sĩ diện vô cùng, thổ lộ là một chuyện, hiến thân là một chuyện, nhưng nếu là đuổi đến tận cửa thì cô không dám. Có điều trái tim cô tự dưng như bị khoét mất một mảng.

Thù Tiểu Mộc phát hiện ra bản thân đã lâu rồi không mất nhiều thời gian cho game. Thời gian bên anh mỗi phút giây đều quý giá, cô không muốn tiêu phí cho game. Khi thanh loading đầy, âm nhạc quen thuộc, giao diện quen thuộc, thời điểm Cửu Lê thành quen thuộc hiện ra, trong mắt cô chỉ có thanh hiển thị Bạn bè đang online – Thánh Kỵ Sĩ

Cô nghĩ mình phải gửi tin nhắn hỏi cho rõ ràng, lại không biết mình phải hỏi cái gì. Có gì còn chưa rõ ràng? Nguyên nhân anh đưa ra cô có thể hiểu, nhưng mà...

Cột tin nhắn được sửa đi sửa lại, sau đó lại lặng lẽ xóa hết.

Thù Tiểu Mộc, mày còn muốn hỏi gì nữa?

[Mông Hồng Thiên Hạ Thánh Kỵ Sĩ]: các thành viên đang online chuẩn bị, đêm nay tổ chức đánh Mộc Thần. 8 rưỡi tập trung ở Bát Quái Điền, nhớ đúng giờ

Trên kênh YY, giọng nói của anh vang lên, giọng nói quen thuộc nhưng lại quá xa xôi.

Thù Tiểu Mộc im lặng truyền tổng đi Ba Thục Bát Quái, còn 10 phút nữa đến 8:30, thể lực yêu cầu các quản lý của thể lực trình diện trước 5 phút, anh và Uyên Ương, Thực Phạm, Tây Môn Xuy Cầu đã chờ sẵn. Bình thường những người này rất nhiệt tình với Tiểu Mộc, hôm nay lại chẳng ai mở miệng chào hỏi cô. Không khí ở Bát Quái Điền vừa xấu hổ vừa nặng nề.

Sau khoảng nửa phút nhạt nhẽo, Thực Phạm tuyên bố luận bàn với Uyên Ương, hai người đi tìm chỗ trống trải ở Bát Quái Điền, những người khác cũng noi theo, rút lui khỏi nơi chốn lạnh lẽo u ám này

[Thể lực Thượng Thư] Chích Tiện Uyên Ương Bát Tiện Tiên (3): 8 rưỡi tập hợp ở địa điểm mới ở Bát Quái Điền, tất cả tập hợp ở truyền tổng thạch ở Bát Quái Điền

Ở Bát Quái Điền không có nhiệm vụ, bình thường không nhiều người, nay địa điểm tập hợp thay đổi, nơi này chỉ còn lại một hoang hỏa và một nữ thích khách. Thù Tiểu Mộc vẫn không biết nói gì, nhưng cũng không muốn đi. Đối diện với chiến sĩ hoang hỏa, mỗi một trang bị trên người đều quen thuộc với cô, cô nhớ rõ từng động tác của anh, nhớ rõ mỗi lần anh thay đổi trang bị, tên trên bảng xếp hạng, nhớ rõ mỗi lần anh hát trên kênh YY.

Nhưng tất cả những chuyện này thật sự đã hết rồi sao?

Chuyện của chúng ta thật sự đã kết thúc rồi sao?

Thật ra...không cần hỏi anh gì cả, trước kia cô đã từng nhìn anh từ xa, từng nghĩ chỉ cần lại gần anh, mỗi phút giây đều đáng giá. Mà nay đã lại gần rồi, ôm cũng ôm rồi, ngủ cũng ngủ rồi, làm sao còn có thể tham lam thêm nữa?

Thù Tiểu Mộc cứ xóa rồi sửa không dưới mười lần tin nhắn đó, cuối cùng quyết định không nói gì cả. Cô cảm thấy mình không nên khổ sở, dù sao kỷ niệm của hai người, khi nhớ lại đều vô cùng ngọt ngào.

Có điều...có điều điều cô từng chỉ dám hy vọng xa vời đã ở trong tay cô, đến lúc đột nhiên mất đi, cô không thể không buồn. Mỗi khoảnh khắc chứa đựng những kỷ niệm ngọt ngào xoa dịu nỗi đau của cô, tốt hơn nhiều so với chuyện không bao giờ đạt được.

Hai mô hình 3D cứ đứng đó, cách Internet, im lặng nhìn nhau. Bát Quái Điền yên tĩnh, truyền tổng thạch tĩnh lặng, NPC không nói. Cỏ và hoa đại lẫn lộn đến tận chân trời, tràn đầy sức sống quanh năm bốn mùa.

Ai muốn nói gì? Đang viết gì? Tại sao lặng lẽ xóa?

Trước khi ấn ENTER gửi đi, những lời này đều chỉ có thể nói với chính mình, không muốn người khác biết.

[Gần] Thánh Kỵ Sĩ: Thù Tiểu Mộc, tỉnh mộng đi thôi.

Chiến sĩ hoang hỏa thúc ngựa đi. Không ai biết, mấy chữ này cần phải sửa biết bao nhiêu lần.

1. Trời ơi không biết cái đồng đọc như thế nào, nhưng nghĩa tiếng Anh thì là SO CLOSE YET SO FAR, mình hiểu đại loại như “Vô duyên đối diện bất tương phùng” í*
2. Google translate nó ghi là “Anh cũng hiểu rằng quan hệ tình dục thì không thể không la hét rồi?”
3. Hôm nay mình mới biết câu này là “Chỉ ghen tỵ với con vịt chứ không thêm ghen tỵ với thần tiên”, thế mà Việt Nam mình dịch thành câu rõ hay “Nguyễn làm uyên ương không làm tiên”

63. Chương 63: Sự Khác Biệt

“Tiểu Mộc, sao con chưa ngủ?” – Mẹ Bánh Bao ném quần áo rồi đứng lên, bà cố tình thuê nhà trọ chỉ có một phòng ngủ, buổi tối Bánh Bao nhất định phải ngủ với bà, giường rất rộng nên hai người ngủ không thành vấn đề, Bánh Bao không có lý do mà cũng không muốn tìm lý do để phản đối.

Cô vẫn ngoan ngoãn như cũ, không có tiết thì về nhà đúng giờ, giúp mẹ nấu cơm, chịu khó làm việc nhà, ngoại trừ lúc không có việc thì ngồi ngẩn ra trước máy tính, dường như cô không thay đổi chút nào. Mẹ cô luôn luôn dịu dàng với cô, nhưng cũng chỉ bà phát hiện ra con gái yêu mình nuôi 19 năm trời tự nhiên không vui vẻ bình thường như trước. Lúc con gái bà mỉm cười, bà có thể thấy sự cô đơn đọng lại trong ánh mắt của cô.

Bà cũng không cấm cô online, sự ngoan ngoãn của con gái khiến bà rất đau lòng. Hai người không hề nhắc đến người đàn ông kia, dù khi cùng đi ngủ bà cũng cố gợi chuyện tán gẫu với con gái, nhưng Thù Tiểu Mộc vẫn chỉ có hỏi có đáp, không chủ động nhắc đến chuyện gì.

Thỉnh thoảng ngủ say cô cũng sẽ vùi đầu vào ngực mẹ, hoặc vòng tay ôm cổ bà, đến khi dậy lại thả tay rất nhanh, sau này cũng bỏ thói quen đó. Cô nghĩ gì cũng không nói với mẹ.

“Con ra ngay đây” – Bánh Bao đóng máy tính, thay đồ ngủ, nhanh chóng trèo lên giường, trời tháng Mười Một bắt đầu hơi lạnh, cô cuộn mình vào chăn nhắm mắt lại. Mẹ cô chỉ biết thở dài; con bà từ bé đã luôn nghe lời, mỗi lần hai vợ chồng bà cãi nhau nó luôn luôn can thiệp, làm những chuyện lấy lòng như làm hết việc nhà, dùng tiền tiêu vặt mua quà cho bố mẹ, cứ như làm vậy thì bố mẹ sẽ giảng hòa vậy.

Nhưng người trưởng thành va chạm và cãi vã không đơn giản, sao có thể chỉ vì vài hành động của trẻ con mà bỏ qua được? Bọn họ vẫn cứ cãi nhau, nhưng tìm cách tránh cô. Bà cũng không biết từ khi nào thì nó không còn gần gũi với bố mẹ nữa. Khi ăn cơm cô dần nói ít đi, thường người trốn trong phòng, gọi mãi không ra.

Hiểu con gái ai bằng mẹ, bà đương nhiên biết con gái bà không vui, hai người vẫn chịu đựng cuộc hôn nhân này còn không phải vì nó? Nhưng một lần chịu đựng kéo dài tận mười mấy năm, bà từ một hoa hậu giảng đường luôn được chú ý đã thành mẹ của cô một cô gái 19 tuổi, câu chuyện tình ngày xưa vẫn còn vang dội ở Đại học Z, ai có thể thấy được sự thật đằng sau đó?

Bà đã chịu khổ như thế, sao có thể nhìn con gái giẫm vào vết xe đổ của mình?

Dấu hiệu hội trưởng đại nhân và Thù Tiểu Mộc chia tay dần dần rõ ràng, những người để ý phát hiện ra bọn họ không còn dặt tay sóng vai trong đất hoang, anh thậm chí không đến Hồng Tụ Đường, ngay cả khi không đủ số người tham gia thì người được cử đi kêu gọi cũng là Thực Phạm hoặc Tây Môn, Thánh Kỵ Sĩ cũng không chỉ một lần công khai nói rằng quan hệ của mình và Thù Tiểu Mộc chỉ là quan hệ sư đồ. Thù Tiểu Mộc thì vẫn luôn giữ im lặng, đối với những lời bóng gió dò hỏi cô không trả lời.

Thù Tiểu Mộc vẫn như thường lệ đi thu thập, tìm kiếm trang bị ở phụ bản cấp thấp; chủ thế lực Hồng Tụ Đường vẫn cẩn trọng làm hết mọi phận sự của mình.

Mông Hồng Thiên Hạ khôi phục sự oai hùng của mình ngày trước, còn gia tăng nhiều hoạt động trong thế lực như tổ đội đi chiến trường giống trước kia, khôi phục đam mê đi Lưu Quang, hơn nữa thế lực có xu hướng ngày càng mở rộng. Trong thế lực không có ai nói gì, nhưng nhóm của hội trưởng đại nhân luôn có vẻ thiếu 1 người.

Mọi người đều tế nhị, không ai hỏi Thù Tiểu Mộc câu nào, dù sao đó cũng là việc riêng của người ta, lão Thánh thì cần chết cũng không mở mồm. Mọi người cố gắng tạo cơ hội cho hai người gặp riêng nhưng chẳng đi đến đâu, lên YY không ai nói một câu, lúc nick nhỏ bên Hồng Tụ Đường bị người của Thiên Tịnh Sa bắt nạt thì Uyên Ương lại là người ra mặt giúp đỡ.

Đã rất lâu rồi Thù Tiểu Mộc không đi chiến trường, mặc dù khi đó cập nhật cấp 70, trang sức Đại Vũ cũng ra bản nâng cấp. Những người sở hữu đều vội vàng tìm tài liệu thăng cấp trang bị hoặc lại đi chiến trường kiếm danh vọng, nữ thích khách nhàn hạ thì ngồi ở suối Giang Nam sau núi, nhìn hoa đào rơi từ trên cao xuống, tầng tầng lớp lớp phủ kín thế giới thành một màu hồng nhạt, cánh hoa rụng theo dòng thác nước

bạc chảy vào khe núi. Tiếng đàn tỳ bà thăm thì bên tai, Giang Nam dường như chẳng bao giờ nhiễm ba phần mưa bụi.

[Gần] Miếu Địch Tam Thiên (1): cảnh ở đây đẹp lắm à?

Thấy dòng chữ màu trắng trên màn hình Thù Tiểu Mộc quay đầu lại, cung thủ kia leo lên sườn núi xanh ngắt rất nhanh nhẹn và linh hoạt. Cô vốn ẩn thân, với cấp bậc của cô mà ẩn thân thì chỉ cung thủ nhìn thấy, đạo sĩ cũng không thấy được.

[Gần] Thù Tiểu Mộc: 3000

Cung thủ không khách khí ngồi xuống cạnh cô, hai mô hình 3D dựa rất gần vào nhau

[Gần] Miếu Địch Tam Thiên: cập nhật bộ đồ cấp 70 rồi mà vẫn ngồi ở đây nghỉ ngơi à?

[Gần] Thù Tiểu Mộc: cậu thì không ra đây ngồi nghỉ chắc?

[Gần] Miếu Địch Tam Thiên: ơ, đấy là việc của Hồng Tụ Đường à?

[Gần] Thù Tiểu Mộc: đâu phải việc của Thiên Tịnh Sa cơ chứ

Hai người trò chuyện không mặn không nhạt, ô chat của Thù Tiểu Mộc chợt xuất hiện dòng mật ngữ

[Người lạ] Đỗ Quyên Đề Huyết nói với bạn: [gạt lệ] lão đại!

[Người lạ] Bạn nói với Đỗ Quyên Đề Huyết: đây

[Người lạ] Đỗ Quyên Đề Huyết nói với bạn: [gạt lệ] vừa rồi có một nữ pháp sư tên Tuyết Đêm Khuynh Nhân Thành, em và cô ấy đi phụ bản cấp bốn mươi Thiên Sinh Thạch, khi em mua được cô ấy đá em ra

Thù Tiểu Mộc dần dà cũng hiểu được thói bao che khuyết điểm của hội trưởng đại nhân. Nếu bạn tự tay gây dựng thế lực, có rất nhiều người chờ đợi bạn dẫn dắt, bảo vệ họ trở thành nghĩa vụ của bạn. Đây có lẽ là nguồn gốc ân oán giữa các thế lực.

[Người lạ] Bạn nói với Đỗ Quyên Đề Huyết: vì sao?

[Người lạ] Đỗ Quyên Đề Huyết nói với bạn: [gạt lệ] cô ấy nghi ngờ em không mua được, còn nói nếu trong đội có người không mua được nổ cấp sáu mươi thì xác suất rơi vai áo sẽ giảm xuống, em bảo cô ấy em ra mua

[Người lạ] Bạn nói với Đỗ Quyên Đề Huyết: người thế lực nào?

[Người lạ] Đỗ Quyên Đề Huyết nói với bạn: [gạt lệ] trên đầu cô ấy có đóa hoa màu đen

Lúc này Thù Tiểu Mộc đã nắm rất rõ các dấu hiệu của các thế lực, vừa nghe cô đã biết là người của Mạn Đà La

[Người lạ] Bạn nói với Đỗ Quyên Đề Huyết: ừ tôi biết rồi, em đến cổng phụ bản Thiên Sinh Thạch chờ tôi Nữ thích khách đứng dậy, chuẩn bị xuống núi. Lông chim di động phía sau cô nhanh hơn rất nhiều, nhanh chóng đuổi kịp.

[Hảo hữu] Miếu Địch Tam Thiên nói với bạn: có chuyện gì thế?

[Hảo hữu] Bạn nói với Miếu Địch Tam Thiên: không có gì, có một người tên Tuyết Đêm Khuynh Nhân Thành đá nick nhỏ của Hồng Tụ Đường ở phụ bản Thiên Sinh Thạch

[Hảo hữu] Miếu Địch Tam Thiên nói với bạn: vậy cô đi ích gì, phụ bản đó giới hạn cấp bậc, cô không giúp người ta đánh được

[Hảo hữu] Bạn nói với Miếu Địch Tam Thiên: ít nhất tôi cũng phải đến gặp người đợi ở Thiên Sinh Thạch Cung tiền thủ không nói gì nữa.

Ở cổng phụ bản Thiên Sinh Thạch, kiếm khách cấp bốn hai Đỗ Quyên Đề Huyết vẫn đứng đó, thấy Thù Tiểu Mộc thì tỏ vẻ tủi thân:

[Chủ thế lực] Thù Tiểu Mộc: gọi người vào phụ bản cấp bốn mươi Thiên Sinh Thạch, không cần mua được

Lúc ấy, Thiên Sinh Thạch là phụ bản kiếm tiền, nhiều kinh nghiệm, hơn nữa vai áo bộ trang phục cấp sáu mươi cũng có thể bán lấy tiền, nhưng người đi cũng không nhiều, nguyên nhân là vì trước khi vào phụ bản cần phải mua được phẩm chuyên dùng cho phụ bản này ở NPC, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì trả lại NPC. Loại được này không quý giá nhưng cũng mười vàng, với nick nhỏ cấp bốn mươi năm mươi mà nói thì cũng không phải rẻ.

Không mất tiền được, họ nhanh chóng kêu gọi được một nhóm người; ở cổng phụ bản, Thù Tiểu Mộc chia được cho từng thành viên:

[Đội trưởng] Thù Tiểu Mộc: Đỗ Quyên, trang bị rơi xuống chia đều theo tỷ lệ

[Đội ngũ] Đỗ Quyên Đề Huyết: [gật đầu] cảm ơn lão đại, chị thật tốt

[Hệ thống] Đội trưởng nhường vị trí cho Đỗ Quyên Đề Huyết, Thù Tiểu Mộc rời khỏi đội ngũ.

Một đoàn người cấp bốn mươi đi phụ bản Thiên Sinh Thạch. Thù Tiểu Mộc cũng chưa rời đi, ngồi lại chỗ bức tường thấp bên cổng phụ bản. Miếu Dịch Tam Thiên cũng không đi, anh nhìn nữ thích khách ngồi bên tường kia, cảm thấy Thù Tiểu Mộc trước mắt và cô gái trước kia kết hôn với anh thật khác nhau.

Qua chừng hơn hai mươi phút, có người xuất hiện ở cổng phụ bản Thiên Sinh Thạch, nữ thích khách cấp bảy mươi cánh hồng đứng dậy, đang định bật đồ thì cung tiễn thủ bên cạnh nhanh hơn rất nhiều...

[Hệ thống] Miếu Dịch Tam Thiên bộc phát cuồng tính.

Cung tiễn thủ tên đỏ chỉ cần dùng một chiêu Dạ Lang là đánh gục luôn Tuyết Đêm Khuynh Nhân Thành vừa ra khỏi bảo hộ của hệ thống.

[Hảo hữu] Bạn nói với Miếu Dịch Tam Thiên: ...

Thù Tiểu Mộc không biết nói gì. Tuyết Đêm Khuynh Nhân Thành là người của Mạn Đà La, giao tình của Mạn Đà La và Mông Hồng Thiên Hạ vốn rất tốt, liên minh Trác Việt luôn liệt thế lực đồng minh này vào danh sách đối địch. Cô định chỉ giáo huấn cô ta một chút, một thích khách mẫn cấp bắt nạt một nick nhỏ cấp bốn mươi cũng chẳng hay ho gì nhưng theo cô thì nhân phẩm và cấp bậc chẳng liên quan đến nhau.

Miếu Dịch Tam Thiên ra tay thì chuyện lại khác: anh là quản lý chủ chốt nhánh đầu của Thiên Tịnh Sa, ai ai cũng biết. Thế lực Thiên Tịnh Sa thuộc về liên minh Trác Việt. Thái độ của Thù Tiểu Mộc với anh vẫn tốt, ít nhất không lạnh nhạt như người xa lạ. Dù sao hai người cũng từng có một thời gian tình nghĩa vợ chồng, tuy phần lớn lúc đó anh đi hỗn chiến, hai người không hợp nhau nhưng cũng không có va chạm. Những lúc làm nhiệm vụ, tuy anh đến muộn nhưng cũng đã giúp cô rất nhiều.

Hơn nữa anh xuất hiện không có vẻ có mục đích gì không tốt, có lẽ chỉ do nghe nói cô và hội trưởng đại nhân có vấn đề nên mới ngó qua thôi.

Vì thế nên anh cũng chưa nói gì hết.

Tuyết Đêm Khuynh Nhân Thành sau khi bị giết lập tức hồi sinh ở thạch truyền tống Ứng Long Hồ ngoài phụ bản Thiên Sinh Thạch. Cô ta cũng tỉnh mắt, Thù Tiểu Mộc cả thân hồng cũng dễ thấy. Cô ta tiến lên, tìm hiểu chân tướng:

[Gần] Tuyết Đêm Khuynh Nhân Thành: đồ lông chim kia, vì sao lại giết ta? Tiện nhân, quý danh thì hay à?

Bây giờ Thù Tiểu Mộc không còn là người mới, nơi thị phi không nên ở lâu, cô hiểu rất rõ. Cô lập tức ra đá truyền tống, đi thành Trung Nguyên Tây Lăng. Chỉ là chút việc nhỏ, bị giết thì lại đứng lên, cô cũng không lo lắng.

Vì thế Thù Tiểu Mộc đi dạo ở Trung Nguyên, không hay biết rằng cung tiễn thủ ở Ứng Long Hồ luân Tuyết Đêm Khuynh Nhân Thành hơn hai mươi cấp.

Cô ta cũng kiên cường, bị giết lại sống lại ở đá truyền tống Ứng Long Hồ, sau khi thời gian bảo hộ qua thì cung tiễn thủ nhanh chóng giết luôn.

Rất nhiều người hóng hớt vây xem ở Ứng Long Hồ, sự thật dần rõ ràng qua những tin đồn chắp vá.

[Thế lực] Đỗ Quyên Đề Huyết: [xoa tay] lão đại V5 (3)!! Thuê người giết! Nhìn cô ta bị giết quá sướng!!!

Vì thế Thù Tiểu Mộc mới biết chuyện từ đầu đến cuối, nick lớn mà giết nick nhỏ đến hai mươi cấp, đúng là quá đáng. Nhưng vấn đề chính không phải chuyện này, mà sau đó các nick nhỏ ở Mạn Đà La và Hồng Tụ Đường có tranh cãi, nói rằng chủ thế lực Hồng Tụ Đường gọi Thượng Thư phe đối địch đến hỗ trợ. Đây là kiểu mách cữ.

Chuyện này cũng giống kiểu lục đục nội bộ, đại tướng phe địch trà trộn vào phe mình, hơn nữa đại tướng phe địch lại rất tận tâm, khó mà tin được lại thông đồng với bên địch.

Phản ứng của Bao Tử lại ngoài dự liệu của mọi người:

[Chủ thế lực] Thù Tiểu Mộc: tôi chỉ giúp Đỗ Quyên tìm người đi phụ bản, không biết vì sao anh ta ở đây, cũng không biết lý do anh ta giết Tuyết Đêm MM. Đây là chuyện thế lực mình, tìm người phe địch hỗ trợ làm gì?

Cô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, đập tan mọi tin đồn.

Cô cũng không hiểu vì sao mình phải làm như vậy, nếu là trước kia chắc chắn cô sẽ nói năn vung vít, hoặc không cần cô nói, anh cũng sẽ nói lảm nhảm đại để như “Thằng nhóc kia lại bám lấy em”. Nhưng bây giờ, Mông Hồng Thiên Hạ từ trên xuống dưới không để ý hỏi han chuyện này, cô nói cũng không phải nói thật.

Khi đó, cô tin rằng anh sẽ không nghi ngờ mình. Bây giờ...lại không chắc chắn lắm.

Đây là khoảng cách giữa người thân và người dưng, trong im lặng, lòng người bất chợt cách xa nhau.

- Tên bạn này là Đề nhị kẻ thù số 3000 ‘? Không hiểu vì sao :O
- Đỗ quyên đề huyết (thành ngữ): tiếng chim đỗ quyên kêu như than khóc ngày hè nghe thật đau lòng (lòng chảy máu)
- Không biết, chắc V5 là vô đối gì đó

64. Chương 64: Trên Đời Này, Không Phải Thần Tiên Thì Cũng Vẫn Có Đôi Có Cặp (bất Luận Thần Tiên Vẫn Là Quyển Lũ)

Chuyện này cuối cùng Hồng Mông Thiên Hạ không tra hỏi, Mạn Đà La cũng không tự nhiên chất vấn Tiểu Mộc, nhìn từ ngoài vào cũng coi như không giải quyết được gì. Tuy nhiên, đương sự lại hiểu được vấn đề, trước kia khi có người tìm Tiểu Mộc, hội trưởng đại nhân luôn nhanh chóng ra mặt, thứ nhất là để kiểm tra góc tường nhà mình, thứ hai là xóa bỏ tin đồn. Chuyện này cũng giống như việc xem web truyện, người ta nói bạn đọc, trang web ghi bạn không đọc, thế là mọi người hầu hết đều tin bạn không đọc. Người khác nói bạn đọc, trang web không hiển thị vấn đề này, bên ngoài nhìn vào thì không định tội được, nhưng cũng không chứng minh được bạn trong sạch *tôi chả hiểu sao mẹ Quân lại so với đọc truyện??*

Đương nhiên, một khi câu chuyện được lan truyền, người sáng suốt cân nhắc và liên hệ với tình huống hai người trước mắt cũng có thể đoán được ít nhiều.

Vì vậy, lão đại liên minh Trác Việt mỗi lần đánh boss U Thủy Ngạo Nhân đều nửa đùa nửa thật trêu chọc Thượng Thư Thiên Tịnh Sa:

[Đội trưởng] Hờn Người: MD ở đây theo tao khua môi múa mép làm gì, vợ mình cũng không kéo lại được

[Đội ngũ] Miểu Địch Tam Thiên: đó là chuyện cũ rồi, còn nhắc làm gì

[Đội trưởng] Hờn Người: không phải có người có ý tao nhắc làm gì. Thật ra cũng có thể cố một chút, em ấy ở đó... chắc, cũng không chịu nổi đâu...

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Chuyện vừa xong đã có người suy nghĩ rất nhiều. Nhưng Miểu Địch Tam Thiên thẳng thắn hơn nhiều người rất nhiều.

[Hảo hữu] Bạn nói với Thù Tiểu Mộc: xin lỗi Tiểu Mộc nhiều, lúc đánh anh không nghĩ cẩn thận. sau đó miệng nó cũng không sạch sẽ nên anh không nhin được

[Hảo hữu] Thù Tiểu Mộc nói với bạn: haha không liên quan đến chuyện anh. Cảm ơn anh, 3000.

Thù Tiểu Mộc vẫn ở Tây Lăng Trung Nguyên, bây giờ cô cũng không muốn mở hàng lắm, danh sách tài phú cũng đã thay đổi, tiền bạc cuối cùng cũng chỉ là phù du thôi. Cô thuận tay thu quây trên bãi cỏ, định đi nâng cấp trang bị. Ô tán gẫu xuất hiện tin mật:

[Hảo hữu] Miểu Dịch Tam Thiên nói với bạn: Tiểu Mộc, em và lão Thánh chia tay thật à?

Anh hỏi rất cẩn trọng, cô cũng hiểu rằng đàn ông hỏi cái này cũng chỉ tử tế hơn hóng hớt một chút thôi, mà Thù Tiểu Mộc cũng quen chuyện lừa mình dối người rồi.

[Hảo hữu] Bạn nói với Miểu Dịch Tam Thiên: Hahaha

Cô không muốn nhắc lại, số đề tài câu chuyện về cô nơi thiên hạ này đã nhiều lắm rồi, không cần thêm chuyện nữa.

Bình ổn tâm trạng, cô ẩn thân truyền đi Giang Nam nhưng lại cũng không được yên tĩnh. Khi đi qua Mạn Đà Đào Hoa, cô luôn nghĩ về anh: cô theo anh đi đánh Thiên Tai Tiểu Yêu, sau đó so đo xem vận khí của ai tốt hơn. Cô đi thu thập, anh theo sau, cười nhạo con ngựa của cô xấu xí, cô đổi luôn tên con ngựa thành tên thú cưng của hắn, quả là trẻ con.

Tự nhiên cô lại nghĩ đến những chuyện khi hai người còn bên nhau, những kỷ niệm bất chợt ủa đến, vùng đất hoa đào cũng chợt trở nên tịch mịch thê lương. Thù Tiểu Mộc đột nhiên không biết mình muốn đi đâu, làm gì.

Có lẽ... bản thân cô không nên tiếp tục ở trong trò chơi nữa, nhưng tại sao lại không tự giác làm gì?

Cô phát hiện mình cũng bắt đầu biết thờ dài rồi.

[Hảo hữu] Tử Diệp nói với bạn: Tiểu Mộc, giúp mình đi Truyền Đạo Tràng, mình thiếu một viên nghịch thiên để nâng cấp khuyên tai.

Bánh Bao nhanh chóng nhập đội. Phụ bản Truyền Đạo Tràng độ khó không cao lắm, có Mạn Đà La công mạnh, Thù Tiểu Mộc cũng thoải mái vô cùng. Tử Diệp là thầy thuốc đương nhiên đứng xa quá, dùng kỹ năng công kích xa nhất, có thể giữ được lực tấn công và lượng máu của nhóm là được.

[Hảo hữu] Tử Diệp nói với bạn: Tiểu Mộc, bạn và lão đại sao thế?

Thù Tiểu Mộc cảm thấy mệt chết đi được, không muốn nói gì hết.

[Hảo hữu] Bạn nói với Tử Diệp: Thân ái, đừng hỏi cái gì hết

[Hảo hữu] Tử Diệp nói với bạn: Tiểu Mộc, không phải mình nhiều chuyện, mình thề có chồng mình là mình không nhiều chuyện. Hôm qua lão đại và Bối Khả Khả ở trong thế lực... Bạn cũng biết Bối Khả Khả đeo bám anh ấy, mình không thích cô ta, nếu không phải là đồ đệ của lão đại mình đã đuổi đi rồi.

[Hảo hữu] Bạn nói với Tử Diệp: Anh ấy? Cùng Bối Khả Khả?

[Hảo hữu] Tử Diệp nói với bạn: ừ! Bạn có biết Bối Khả Khả cũng từng thích anh ấy, mình không thích cô ta, không phải là đồ đệ lão đại mình đuổi lâu rồi! Tiểu Mộc, nếu bạn ở Hồng Mông Thiên Hạ im lặng không vui vẻ gì thì sang Mạn Đà La lượn lờ một thời gian đi

[Hảo hữu] Bạn nói với Tiểu Diệp: yên tâm, Tiểu Diệp, mình không sao

[Đội trưởng] Mạn Đà La: Anh khiêng Nghịch Thương Thiên, Tiểu Mộc, em để ý tiểu quái, bảo vệ A Tử nhé
Giờ Thù Tiểu Mộc mới quay đầu, nhanh thế... đã đánh tới boss rồi

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: vâng

Mọi người ra khỏi phụ bản, đúng lúc lại gặp hội trưởng đại nhân vào phụ bản. Bối Khả Khả cũng đi theo anh, vẫn là bộ quần áo Tam Đại Đế Tử của pháp sư, tiểu mỹ nhân nũng nịu tiến đến cạnh chiến sĩ hoang

hỏa mang đôi thú giác, mặt có vết sẹo đao để lại, vẻ mặt dữ tợn, chân tay to lớn, trông cực kỳ giống phiên bản của người đẹp và quái vật, Bánh Bao không cười nổi.

Trên con đường trong rừng trúc nhỏ, hai người đi lướt qua nhau, như chưa từng quen biết.

[Gần] Bối Khả Khả: sư phụ, sao anh biết em đi kiếm nghịch thiên chi thạch?

Bọn họ nói ở kênh trò chuyện, không hiểu sao lại chuyển sang kênh [Gần]

[Gần] Thánh Kỵ Sĩ: khuyên tai của em chưa thăng cấp, sư phụ đoán thôi

[Gần] Bối Khả Khả: [hôn môi] sư phụ tốt quá

Nhìn nữ pháp sư xinh đẹp ôm chiến sĩ hoang hỏa cao lớn, Thù Tiểu Mộc cảm thấy màn này rất giống với cảnh cầu huyết trong tiểu thuyết, gì mà bìa đỡ đạn. Cô tự nhiên buồn cười, đến bây giờ cô mới có chút cảm giác rằng mình từ nữ hy sinh chính thức chuyển thành nữ chủ thánh mẫu chịu ngược.

Vấn đề là... được rồi, nếu cô thật sự thăng cấp thành nữ chủ, nam chủ của cô ở đâu?

Đối phương là Bối Khả Khả, cô không thể ăn dấm chua nổi, nhưng cô cũng chợt hiểu được ý đồ của anh. Có lẽ, anh thật sự không muốn cô tiếp tục chơi game này. Không hiểu sao lại nhớ đến câu nói kia: Thù Tiểu Mộc, tình mộng đi thôi.

Nữ thích khách cưỡi ngựa trên đường mòn, vừa truyền đi nơi khác đã có vài người ý kiến

[Hảo hữu] Chân Phạm nói với bạn: [mồ hôi lạnh] lão Thánh trúng tà à?

[Hảo hữu] Ngoại Tinh Nhân nói với bạn: lão đại, em hết nói nổi với anh, anh cảm thấy Bối Khả Khả có so nổi với Tiểu Mộc không?

[Hảo hữu] Tử Diệp: [nhíu mày] cầu nam nữ mấy người chết hết đi, chết tiệt!!!

[Hệ thống] Tử Diệp rời khỏi đội

[Đội ngũ] Ngoại Tinh Nhân: ...

[Đội ngũ] Chân Phạm: ...

[Đội ngũ] Bối Khả Khả: [gạt lệ] sư phụ! Bà Tử Diệp kia đá em ra khỏi thế lực! [gạt lệ] anh xấu lắm, người ta ở bên kia chịu người khác khi dễ anh cũng không quản!

[Đội ngũ] Chân Phạm: ... đầu...choáng...

[Đội ngũ] Ngoại Tinh Nhân: ...người...lạnh...

[Đội trưởng] Thánh Kỵ Sĩ: về Hồng Mông Thiên Hạ đi, anh kêu gọi thầy thuốc

Từ đó về sau, Hồng Mông Thiên Hạ lưu truyền một câu cửa miệng với đại lão gia nhà mình: lão đại, anh xấu lắm

Muốn lấy gì ở quốc khố, họ nói

[Thế Lực] Một Đêm Trúng Trúng Đau: lão đại, anh xấu lắm, mau đưa 2-1-3 cho người ta

Khi đã chiến, họ nói

[Gần] Vạn Phật Triều Tông: đồ lông chim phía trước kia, người xấu lắm, mau đứng lại cho gia giết!

...

Từ nay về sau, trong mắt mọi người, thế lực từ một đám đàn ông con trai đáng khinh thăng cấp thành ... một đám biến thái!!!

Bối Khả Khả cứ như vậy trở về Hồng Mông Thiên Hạ, tuy rằng mọi người về chuyện của cô cũng có lời ra tiếng vào nhưng dù sao cô ta cũng là đồ đệ của lão đại, hơn nữa thế lực có thêm một MM sinh động cũng không có gì không tốt, vì vậy chuyện quay lại thuận buồm xuôi gió.

Bên người hội trưởng đại nhân không còn là nữ thích khách mà là nữ pháp sư, Thù Tiểu Mộc đứng ở Hồng Tụ Đường cũng ít khi thấy anh, nhắm mắt làm ngơ. Thỉnh thoảng không có việc gì cô vẫn mở ô Hảo hữu xem vị trí của anh, nhưng hai người không nói với nhau lời nào.

Thỉnh thoảng anh và Bối Khả Khả cũng liếc mắt đưa tình trên YY, Thù Tiểu Mộc thấy thì cũng chỉ yên lặng quay về kênh của Hồng Tụ Đường. Sự im lặng của cô khiến Bối Khả Khả không cảm thấy có thành tựu, thế nên cô ta lại châm chọc khiêu khích vài câu, Thù Tiểu Mộc cũng không biết vì sao còn cô đối với mấy chuyện này nọ đã nhậ nhẽo nhiều rồi.

Đúng là lời đồn có tính sát thương vô hình là vì người ta để ý. Bây giờ Thù Tiểu Mộc phát hiện ra cô không hề có ý muốn phản bác với Bối Khả Khả.

Miêu Dịch Tam Thiên cũng phát hiện ra điều bất thường, hình như gần đây anh luôn gặp Thù Tiểu Mộc?

Ở suối đào Giang Nam phía sau núi, Thù Tiểu Mộc im lặng không nói gì. 3000 này, tuy rằng tui không thấu hiểu núi này nhưng ngày nào anh cũng đứng đây, thật sự rất quý rầy người ta đang muốn yên tĩnh nha

[Gần] Miêu Dịch Tam Thiên; em đến rồi?

Lời vừa nói ra, anh cũng nhận ra không phải mình luôn gặp được, chẳng nhẽ mình đang đợi cô?

[Gần] Thù Tiểu Mộc: uh

Hai nick ngồi xuống trên đỉnh núi, bụi cỏ yên tĩnh, cảnh núi mơ hồ, nham thạch dường như đã trải qua nhiều năm phong hóa, lộ ra lớp đá cứng, tầm nhìn cao và rộng, phóng tầm mắt ra xa, hai người ngồi sòng vai, thế mà lại có chút hương vị thần tiên quyến lữ

Đáng tiếc trên đời này, dù là thần tiên hay cặp đôi (quyến lữ), số lượng cũng quá quá quá ít ỏi.

Ngày hôm sau, một thread “thần tiên quyến lữ” xuất hiện trên diễn đàn, Thù Tiểu Mộc thông dong mỉm cười.

[Thế lực] Bích Lạc Thiên Nhai: MD, ai mà lăm chuyện thế này? Sao không đổi nghề làm thám tử đi!

[Chủ thế lực] Thù Tiểu Mộc: tôi cứ nghĩ chụp ảnh vốn là chuyện của thích khách cơ, haha!

Box Hồng Mông Thiên Hạ không có bài viết mới, người kia lại chuyển qua dạo quanh diễn đàn. Thù Tiểu Mộc đối với hành vi “thông đồng với địch” của mình hoàn toàn im lặng, không có hành động gì. Cuối cùng người hiểu chuyện không thể nhịn được, tìm đến Hồng Tụ Đường, Thù Tiểu Mộc chỉ nói một câu:

[Chủ thế lực] Thù Tiểu Mộc: Bối Khả Khả, cô trong mắt tôi cũng chỉ là một người qua đường, nói chuyện với cô, một chữ tôi cũng thấy quá nhiều.

Khí thế này gây chấn động cả kênh của Hồng Tụ Đường, rất lâu về sau vẫn còn được các nick nhỏ kể lại say sưa.

Thù Tiểu Mộc cũng không từ khi nào mình lại trở nên lạnh nhạt như vậy, đây là cái gọi là trưởng thành sao?

GIẢI THÍCH MỘT CHÚT MẤY CÁI TÊN:

- tên thế lực: hôm trước chồng mình đọc thì bảo mình rằng không có cái gì gọi là Mông Hồng cả, chỉ có Hồng Mông. cồi hồng mông là cồi hư vô hay cái chi chi chi đó, mình check thử bác google thì đúng là toàn Hồng Mông thôi, còn bản tiếng Trung thì là [móng hóng], tức là dịch ra mình chắc phải là Thiên Hạ Hồng Mông mới đúng chả biết hay tên lại đặt ngược ảo diệu. Thôi mình cứ nghe lời chồng :”>

- Ngoại Tinh Nhân: chính là bạn Người Ngoài Hành Tinh

- Chân Phạm hay Thực Phạm: hôm trước có bạn thắc mắc với mình bản của LHC ghi là Thực Phạm, vì sao mình lại ghi là Chân Phạm. Bạn đầu m cũng không để ý, convert ghi là Chân Phạm thì cứ ghi theo (trừ 2 nv chính còn lại không nhớ tên ai sất). Hnay m xem lại thì tiếng Trung của bạn này là [Zhēn fàn] thì đọc là Chân Phạm là đúng ‘: “chân” nghĩa là “thực” mà :v

Thật ra một phần mình edit hơi khác là vì mình từng chơi game này rồi == Game này ver 1 đã về với tên Loong, đồ họa không lẫn vào đâu được, mình edit dựa trên trí nhớ của mình về ngôn ngữ của game (chắc gì mấy ông làm game đã chuẩn, nhưng vẫn muốn ăn mày dĩ vãng tí)

65. Chương 65: Chùa

Ở Võ Sò Xám thành phố L, hội trưởng đại nhân rõ ràng không có Bánh Bao không hạnh phúc, ít nhất cũng không có ai ở đó chăm sóc anh. Tây Môn đẩy cửa đi vào thấy người nằm ngửa trên sô pha, hội trưởng đại nhân cứ thế mà ngủ, không mặc áo khoác, một mình ở lại không có thói quen bật điều hòa, trời tháng mười hai rét tận xương tủy, Tây Môn cũng có phần lo lắng cho lão đại nhà mình.

Anh đi bật điều hòa, chọn độ ấm phù hợp, xong thì hội trưởng đại nhân tỉnh dậy: “Chưa đi à?”

Tây Môn khó có được một lần đứng đắn: “Lão đại, hay anh thuê người làm theo giờ đi? Thuê dì vệ sinh ở đây nấu cơm cho anh luôn?”

Hội trưởng đại nhân cảm thấy vô nghĩa: “Anh có một mình, thuê làm gì”

Tây Môn thở dài. Anh hiểu người đàn ông này, tính vừa thối lại vừa cứng, có chuyện gì cũng không nói ra mà giữ trong lòng, giống hầu hết những người đàn ông khác ở chỗ không thể tự lo liệu cho bản thân. Trước kia còn đỡ, ít nhất trước kia không kiêng ăn, mua gì ăn nấy, không phải như giờ lúc nào về mặt cũng lơ lơ nhọt nhọt.

“Hay là thế này, Võ Sò Xám bên này cũng có hơn bốn mươi nhân viên, ăn cơm cũng là vấn đề. Hay thu xếp lo liệu luôn chuyện bữa ăn cho mọi người đi?”. Tây Môn rút điều thuốc đưa qua, hội trưởng đại nhân cầm lấy thắp lửa: “Mày xem rồi làm đi”

Anh đã quen ngồi trước máy tính; chiến sĩ hoang hỏa trong trò chơi treo máy ở Giang Nam. Lia mắt qua danh sách Hảo hữu, một cái tên khác cũng đang sáng. Hội trưởng đại nhân nặng nề rút điều thuốc, chẳng hiểu sao lại nghĩ đến Bánh Bao, nhớ đến cái đêm đầy xúc cảm tinh tế, cảm giác mất hồn mất vía lúc tiến vào. Anh chợt thấy miệng khô lưỡi nóng, cảm thấy người thật kỳ lạ, trước ăn gì cũng không vào, giờ lại thấy đói khát kinh khủng.

Anh ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, quả thực anh muốn cô bỏ game, bỏ nơi này, cắt đứt mối liên hệ cuối cùng của hai người. Cô còn trẻ, không nên hao phí thanh xuân vào internet. Nhưng anh lại sợ sau khi cô đi rồi, ID Thù Tiểu Mộc sẽ vĩnh viễn không sáng nữa, đất hoang như thế, anh cảm thấy thật đáng sợ.

Mâu thuẫn thế này chính anh cũng thấy buồn cười. Đây là yêu sao?

Nhớ lại không kiềm chế được, kỷ niệm lan tràn, như axit sunfuric ăn mòn tất cả, bản thân lại còn vui vẻ cố giữ lấy, sợ mọi thứ biến mất.

Anh thở dài, đi vào khu hoang hỏa không có mục đích. Anh cố gắng làm bản thân giống trước kia, ngày ngày đi chiến trường, Lưu Quang, dã chiến, Thế lực chiến, thành chiến, nhưng... quả thật nhàm chán.

Thù Tiểu Mộc gặp anh ở Ngưng Hương Viên. Vốn cô đang làm nhiệm vụ phụ trong này, đến chỗ đó thì muốn dừng lại; đang ngồi trên khóm hoa lớn ngẩng đầu thì thấy anh lại gần. Lúc anh đến đá truyền tống thì cũng thấy cô, đất hoang này tàn nhẫn nhất chính là điều anh tưởng đã quên, nó lại giúp anh nhớ rõ, điều anh muốn né tránh, nó lại khiến anh phải gặp.

Cảnh tượng Ngưng Hương Viên cũng giống như tên, quanh năm hoa nở không tàn. Đáng chú ý nhất là Thù Tiểu Mộc đang đứng trên một đóa hoa lớn đến mức trên bản đồ cũng đánh dấu vị trí. Cô đứng cùng hoa, sắc lửa đỏ rực của cánh tỏa ra, người vẫn mặc bộ đồ tân thủ phái thích khách, tóc đen búi lên, trên trán có một chấm chu sa – kiểu mặt rất nhiều nữ game thủ chọn, tay nắm nha song nhưng lại không có sát khí của nghề. Có thể do đóa hoa dưới chân nở quá to đẹp nên nhìn cô lại càng mờ nhạt.

Hội trưởng đại nhân biết mình phải đi nhưng lại chần chừ không bước. Tây Môn lắc đầu đi ra ngoài – lão đại của anh như kiểu người còn hồn mất rồi.

Sau chuyện này, Võ Sò Xám thành phố L bao ăn ==

Tây Môn đặc biệt dặn cô đầu bếp nấu những món đặc biệt cho ông chủ, nhưng dường như anh phí công vô ích – hội trưởng đại nhân vẫn giữ cái vẻ mặt nhạt nhẽo như cũ.

Lúc cơm chiều, hội trưởng đại nhân nhận được điện thoại của Áp Tử, Áp Tử nói thẳng: “Lão Thánh, cùng tao đi Thượng Hải”

Hội trưởng đại nhân gác bữa, đứng dậy lấy áo khoác: “Đi bao lâu?”

“Đêm nay đi, ngày mai lại về”

Sau đó anh cũng biết tình hình có phần đặc biệt: bạn gái của Áp Tử sinh con, bố đứa bé không phải cậu ta.

“Áp Tử, mày phục vụ cũng quá chu đáo đi” – Hội trưởng đại nhân hiếm khi đùa cợt, Áp Tử lại tỏ ra nghiêm túc – “Bọn họ cãi nhau, hấn đánh cô ấy”

Hội trưởng đại nhân xắn tay áo: “Thằng này cũng *éo phải đàn ông, vợ vừa sinh con đã đánh! MD, đừng nói Thượng Hải, hấn chạy ra nước ngoài cũng phải tìm ra mà đánh!”

Đương nhiên Áp Tử tìm hội trưởng đại nhân không phải để làm trò bịt túi đánh đập, người ta đã kết hôn rồi, thân phận cậu ta cũng xấu hổ, có điều nghe tình nhân nhỏ khóc lóc kể lể cũng bất đắc dĩ, kêu hội trưởng đại nhân qua giảng hòa.

Lúc đến bên kia, Áp Tử không ra mặt, chỉ có hội trưởng đại nhân đem ông chồng kia ra uống chút rượu lâu năm, nói chuyện rất rôm rả, trước khi rời đi anh hươ hươ nắm tay với đối phương: “Đây là điện thoại của anh, sau này muốn luyện tay thì tìm anh, đừng bắt nạt đàn bà con gái”. Sau đó cúi xuống tai hấn nói: “Còn dám đánh em gái tao, tao đánh chết mày”

...Cách hòa giải của anh cũng thật trực tiếp, đối phương là người nhã nhặn, cao 1m78, đeo kính cận nặng, động thủ với hấn cũng chán chết.

Vì vậy đối phương cũng rất khiêm nhường, ngọt ngào tiễn anh cẩn thận.

Hội trưởng đại nhân với tình nhân của Áp Tử không có cảm tình, vì vậy lần này ra mặt cũng không hỏi xem vấn đề của hai người là gì. Áp Tử từ đầu đến cuối không gặp cô ta, sau khi xong chuyện thì hai người tìm một quán mỳ ăn, cậu lại phát hiện anh ăn ít đi hấn: “Nói chuyện nửa ngày với người nho nhã, anh cũng thành người nho nhã luôn rồi à?”

Hội trưởng đại nhân cười: “Quá khó ăn”

Áp Tử rút khăn tay đưa anh: “Anh thật sự chia tay với Tiểu Mộc à?”

Hội trưởng đại nhân bị cậu giật điều thuốc: “Cô ấy còn bé quá”

Áp Tử hút thuốc, từ chối cho ý kiến: “Cũng không phải ít tuổi, chơi cũng đủ rồi, có thể lập gia đình rồi”. Cậu phả ra vòng khói: “Mẹ em thu xếp cho đi xem mặt khắp nơi, gầy béo đủ cả, em ngồi trong tay bà ấy có ít nhất tư liệu về con gái nhà người ta trong bốn thành phố quanh đây. Anh có muốn đi gặp một lần không? Anh em với nhau cả”

Hội trưởng đại nhân cười to: “Được”. Cười xong anh tỏ ra thản nhiên hỏi: “Áp Tử, anh không muốn cô ấy tiếp tục chơi game này nữa, có cách gì không?”

Giữa tháng mười hai, hội trưởng đại nhân quen một cô gái qua xem mặt, tên gọi Chu Tĩnh An, hai mươi lăm tuổi, tính tình dịu dàng nhẹ nhàng. Mọi người đều cảm thấy ổn, hội trưởng đại nhân cũng thấy không vấn đề gì, vì thế hai người bắt đầu ở chung.

Anh kéo cô gái này cùng chơi game, kiên nhẫn dạy dỗ, tiểu bạch này ngay cả kỹ năng là gì cũng không biết nhưng nhanh chóng thích nghi. Tất cả mọi người ở Hồng Mông thiên hạ đều thức thời, công nhận vị đại tẩu này. Game chung quy cũng chỉ là game, không có tình cảm gắn bó ngoài đời, không chịu nổi tổn thương. Vì thế nhiều người dù vẫn nhớ rõ cảnh Thánh Kỵ Sĩ và Thù Tiểu Mộc đồng hành nhưng không ai nhắc lại. Ngay cả Bối Khả Khả cũng từ bỏ tình cảm với lão đại.

Dù sao, cô gái này cũng là bạn gái thật sự của Sở Hán.

Chu Tĩnh An chơi game cũng chọn hoang hỏa, tên đặt là CHÙA.

Thù Tiểu Mộc gặp nữ hoang hỏa này ở phụ bản cấp hai mươi tư, khi ấy cô ta mặc bộ thời trang Bỉ Ngạn, trang bị bộ đồ hoang hỏa, đang vô cùng tức giận. Nửa đêm, Thù Tiểu Mộc từ chức chủ thể lực Hồng Tụ Đường, chuyển giao cho Chân Phạm xong thì từ bỏ thể lực, lưu lạc đất hoang.

Tất cả mọi người khuyên hội trưởng đại nhân rằng dù sao cũng từng là thầy trò, cũng nên giữ lại theo tượng trưng. Lúc ấy hội trưởng đại nhân đang dẫn bạn gái đi Hoàng Tuyền, nghe vậy chỉ thần nhiên nói: “Có thể giữ sẽ không đi. Đi rồi thì không cần giữ”

“Anh cho rằng cô ấy không dối mặt với sự thật? Lão Thánh, thật ra người không chịu dối mặt là anh. Nếu anh thật sự muốn làm cô ấy từ bỏ hoàn toàn, anh cũng phải từ bỏ trước mới được. Tình yêu luôn làm người ta cảm thấy lo lắng. Chỉ khi nào có điểm đến mới, khi đó mới có thể buông tay.” Người đàn ông nho nhã hút thuốc, tầm mắt phóng ra ngoài con phố, dừng ở điểm vô định. Gương mặt vẫn mỉm cười, dịu dàng mà đau thương: “Đây là bài học xương máu, tổng kết được từ những thất bại”

66. Chương 66: Xóa Sạch

Thù Tiểu Mộc rời thể lực, không những không mang về nữ chính bị ruồng bỏ rồi thành nghèo túng như thường lệ mà trở thành bánh trái thơm ngon người người mời gọi. Mạn Đà La bị phụ nhân dí đao ép mời Tiểu Mộc vào thể lực, không mời được thì quỳ bàn giặt. Thù Tiểu Mộc không thể không cho anh mặt mũi, cũng không thể làm Tử Diệp mất mặt, vì thế vào Mạn Đà La. Người vừa vào, bên kia hội trưởng đại nhân lập tức phát thông cáo:

[Thiên hạ] Thánh Kỵ Sĩ: thể lực nào thu nhận Thù Tiểu Mộc đều thành kẻ địch

Lời vừa nói ra, người đầu tiên phản đối là Tử Diệp:

[Thiên hạ] Tử Diệp: Thánh Kỵ Sĩ, anh có biết anh rất buồn cười không?

Hồng Tụ Đường cũng lên tiếng ủng hộ:

[Thiên hạ] Nhân Đạm Như Cúc: lão đại, đàn ông nên có phong độ, em thấy anh làm thể mất mặt Hồng Mông Thiên Hạ quá. Dù anh và Tiểu Mộc có chuyện gì thì không thể lấy việc công làm việc tư, khiến em cảm thấy anh thật trơ trẽn

[Thể lực] Chân Phạm: lão Thánh xù lông gì đấy?

[Thiên hạ] Bích Lạc Thiên Nhai: lão đại, em không biết anh và Tiểu Mộc có chuyện gì, nhưng trước kia em cảm thấy anh thật cool, hóa ra em có mắt như mù

[Thiên hạ] Đỗ Quyên Đề Huyết: [chột dạ] hội trưởng Thù, nếu chị không chê em nhỏ, em đi theo chị, đi thể lực nào cũng được

...

Đây là một tiểu tam thua trận, cuối cùng bị nam chính vứt bỏ như một vật hy sinh của số mệnh. Có điều cảnh đánh chó rơi xuống nước không xuất hiện – không sai, đúng là chó rơi xuống nước – mà những người xung quanh lại cố gắng tiếp cận và kéo nó lên. Trên thực tế, những người này cấp bậc không cao, cũng không có trang bị khủng, không có vẻ phong tao tiêu sái; ngoài Tử Diệp, các cô cũng không có nam đại thần chống lưng, điều các cô có thể làm được cũng hạn chế, nhưng đối với con chó bị rơi xuống nước mà nói thì đây cũng là ơn lớn khó đền đáp.

Thù Tiểu Mộc đứng một mình bên suối Giang Nam sau núi, trên ID Thù Tiểu Mộc, huy hiệu Hồng Mông Thiên Hạ đã đổi thành huy hiệu Mạn Đà La.

[Hảo hữu] Tử Diệp nói với bạn: [giận] sao lúc ấy mình lại cho rằng anh ta là đàn ông tốt cơ chứ!!! Nhìn rõ bộ mặt anh ta rồi thì mày đừng buồn nữa! MK! Nước biển Đông cuộn cuộn dậy sóng cũng không rửa hết nỗi bức bối của bà đây!

Thù Tiểu Mộc ngây người. Sao cô có thể làm cho hai thể lực Hồng Mông Thiên Hạ và Mạn Đà La mâu thuẫn?

Mạn Đà La và Thánh Kỵ Sĩ đã cùng thảo luận một lần nhưng rõ ràng là thất bại, hội trưởng đại nhân bỏ qua ý kiến mọi người, khư khư cố chấp như bạo quân. Vài người ở Hồng Tụ Đường đã sang thế lực Mạn Đà La, Hồng Mông Thiên Hạ cũng có vài thay đổi, nhưng cũng chỉ hai ba chục *2 30 người mà ít??? Vài cả đông dân có khác*

Lần thay đổi này đã làm ảnh hưởng đến sức mạnh của thế lực, ngang với chặt đứt một cánh của chim ưng, khiến thế lực đáng ra có thể tiếp tục phát triển mạnh mẽ, tiếp tục ngang sức với liên minh Trác Việt lại thành con vẹt con tập tễnh biết đi.

Mọi người trong ngoài thế lực đều thử dự đoán nguyên nhân, nghĩ ra kết luận rất hợp lý: hẳn là anh sợ JQ trước bị bạn gái bây giờ phát hiện, vì thế đuối tận giết tuyệt bạn gái trước. Cuối cùng cũng chỉ là thế giới game online, cho dù sự thật trước mắt có thể vô cùng nặng nề nhưng vẫn không ngăn được sự thông cảm với một cô gái si tình.

Thù Tiểu Mộc đứng dưới cây hoa đào nở rộ ở Giang Nam, cánh hoa rụng sượt qua cô, xoay tròn rồi biến mất trong thế giới 3D. Thật ra cô cũng không thấy khó chịu lắm, không biết vì sao, cho tới bây giờ cô vẫn luôn luôn nhớ anh.

Hôm đó cô rời thế lực Mạn Đà La. Mạn Đà La là đàn ông, dù sao cũng lý trí hơn Tử Điệp; anh luôn nhớ rõ Hồng Mông Thiên Hạ đã từng bước nâng đỡ thế lực của mình. Chuyện của Thù Tiểu Mộc thành ra không giải quyết được gì. Nhưng nhân phẩm của hội trưởng đại nhân lại bị rất nhiều người nghi ngờ, tuy thế Mạn Đà La dù không liệt Hồng Mông Thiên Hạ vào thế lực đối địch nhưng cũng không cùng liên minh.

Hồng Mông Thiên Hạ lại bị cô lập. Chuyện này đối với mấy người cuồng PK cũng không có gì, nhưng chuyện nhân phẩm của lão đại thế lực bị nghi ngờ thì mọi người không chịu được. Hội trưởng đại nhân lại không chịu giải thích, vẫn dă chiến, vẫn đi phụ bản với bạn gái, làm nhiệm vụ... nhìn từ trong ra ngoài không thấy thay đổi gì.

Nhưng gạt tàn hình lá sen ở Võ Sò Xám ngập đầy tàn thuốc của anh.

Thù Tiểu Mộc, nếu em không chịu rời Thiên Hạ, vậy rời bỏ anh đi. Bay ra đi, em sẽ phát hiện ra rừng rất lớn, thiên hạ rất rộng, chim chóc muôn hình muôn vẻ vô cùng.

[Hảo hữu] Miếu Địch Tam Thiên nói với bạn: qua Tịnh Sa không?

Thù Tiểu Mộc không muốn nhìn thấy những từ này nhất, cho dù Hồng Mông Thiên Hạ không ngóc lên được cô cũng không muốn sang thế lực đối địch của nó

[Hảo hữu] Bạn nói với Miếu Địch Tam Thiên: không, cảm ơn

Lão đại của liên minh Trác Việt lại nói chuyện thuyết phục hơn 3000 nhiều

[Hảo hữu] Hơn Người nói với bạn: em nghĩ Thánh Kỵ Sĩ thật sự muốn đuối tận giết tuyệt à? Không, Thù Tiểu Mộc. Anh ta chỉ sợ em không thể từ bỏ. Anh ta muốn bắt đầu lại, Tiểu Mộc ah, nếu em vẫn cứ yên lặng giữ lấy, anh ta cũng vĩnh viễn không thể buông tay để tiếp nhận tình cảm mới. Dù tiếp nhận rồi thì vẫn dành nửa tình cảm cho em.

[Hảo hữu] Hơn Người nói với bạn: em cho rằng ở bên anh ta là cách thương anh ta? Tiểu Mộc, dù bây giờ em yên lặng, tiếp tục canh gác thì vẫn chỉ là gánh nặng của anh ta thôi

[Hảo hữu] Hơn Người nói với bạn: chỉ có em tỏ vẻ không còn tình cảm nữa, lại bắt đầu tình cảm mới, anh ta mới có thể buông tay mà không thấy vướng bận, dứt rút nữa

Thù Tiểu Mộc một mình ngồi ở đất hoang lại giả vờ không đọc được. Người hình như cũng nghĩ cô đã đọc, không quấy rầy nữa.

Chỉ có em từ bỏ thì anh mới có thể lại bắt đầu?

Bên tai đột nhiên vang lên lời mẹ: “Con yêu, con lớn lên được không? Con còn nhỏ, người ta đã ba mươi rồi, người ta không chờ được đâu, con đừng hại người ta”

Sư phụ, mọi người đều nói em thích anh là vì em chưa lớn, nhằm ngưỡng mộ nhất thời, sùng bái mù quáng với yêu. Mọi người đều nói anh đối với em chỉ là người đàn ông ba mươi tuổi tìm kiếm cái lạ ở một cô gái trẻ. Bọn họ nói em không thể quản được người như anh. Bọn họ nói chúng ta sẽ hối hận.

Vì thế mà anh chia tay.

Vậy em cứ tin thế đi. Em sẽ tin rằng mình thích anh vì em chưa lớn, vì em mù quáng, nhằm lẫn ngưỡng mộ nhất thời thành tình yêu. Có lẽ anh thích em chẳng qua cũng chỉ là tâm lý đàn ông ba mươi tìm của ngon vật lạ ở cô nhóc con. Có lẽ em thật sự không hòa hợp được với vòng giao tiếp của anh, không quản được anh. Có lẽ chuyện cũ đến cuối cùng chúng ta đều hối hận.

Cho dù em không tin bọn họ thì cũng nên tin anh nhỉ?

Đúng không?

[Hảo hữu] Bạn nói với Miếu Dịch Tam Thiên: 3000, cho em vào thế lực bọn anh

Trên ba chữ Thù Tiểu Mộc xuất hiện huy hiệu của Thiên Tịnh Sa. Thù Tiểu Mộc vẫn đứng dưới gốc đào nở rộ. Sư phụ, em sẽ quên anh, quên mỗi lần làm mật thám, quên mỗi cái ôm ở phụ bản, quên mỗi lần chiến trường mở đường yểm trợ.

Em sẽ quên một đoạn tình cảm ngu muội cuồng si nơi đất hoang này, quên anh... quên luôn chính mình.

Anh đã muốn bắt đầu lại, như vậy gánh nặng đặt được xuống, xóa sạch nó đi.

67. Chương 67: Người Còn Đó Nhưng Tình Đã Hết

[Hệ thống] Gia nhập thế lực Thiên Tịnh Sa thành công

[Chủ thế lực] Thiên Tịnh Sa: [vỗ tay] nhiệt liệt hoan nghênh Tiểu Mộc MM, về sau Thiên Tịnh Sa là nhà của em, không cần khách khí

[Thượng thư Thế lực] Miếu Dịch Tam Thiên: [hôn môi]

[Thượng thư Thế lực] Tiểu Kiều Lưu Thủy (1): [vỗ tay] Tiểu Mộc MM, ngưỡng mộ đã lâu

[Nguyên lão Thế lực] Nhược Thủy: Oahaha, Tiểu Mộc MM, lên YY, nghe người ta nói em hát rất hay...

...

Chân ướt chân ráo, thoáng cái Thù Tiểu Mộc không biết theo ai, nhưng internet ít nhất có một cái hay ấy là không cần có phản ứng ngay, câu chữ có thể che đậy được sự lúng túng.

[Thế lực] Thù Tiểu Mộc: cảm ơn mọi người

Thời cuộc từ từ thay đổi, Hồng Mông Thiên Hạ bị nhiều người ghét bỏ rơi vào thế yếu, thế lực Mạn Đà La lại dần dần khởi sắc. Mạn Đà La là người không giống hội trưởng đại nhân: hội trưởng đại nhân an phận ở một góc, anh hiểu chiến nhưng không có tâm tư đi tranh quyền bá chủ, hơn nữa công việc làm hàng đầu, vài trăm miệng ăn dựa vào anh, anh cũng không có sức để ý đến một thế lực ảo xưng hùng – vì thế ở máy chủ này, dù thực lực của Hồng Mông Thiên Hạ mạnh, cũng có thể ngang ngửa lực lượng với liên minh Trắc Việt; Mạn Đà La lại là người trầm ổn, nhưng bản chất lại không hề thiếu phần dã tâm làm nghiệp lớn của đàn ông.

Internet là nơi biến giấc mơ thành sự thật. Dù sao cuộc sống bây giờ cũng yên bình, nhà lãnh đạo quản lý đất nước cũng tốt, cho dù anh có muốn đổ máu để tranh quyền đoạt vị cũng không thể bức ép dân chúng làm phản danh chính ngôn thuận. Cho nên tôi vẫn nói rằng game online vừa là ước mơ, vừa thực hiện ước mơ của con người. Một bộ phận người không thể hiểu được vì sao có những người mê đắm vào thế giới 2D 3D, mê muội đến mất hết ý chí; vì thế mà game online từng được gọi là methamphetamine (bạch phiến), vô cùng độc hại với thanh thiếu niên.

Thật ra nếu phân tích kỹ, những thứ như đồng minh và kẻ địch, được làm vua thua làm giặc,... đối với người thiếu niên khí phách hào hiệp thì thế giới hòa bình không thể nào thỏa mãn cậu.

Mạn Đà La lớn mạnh lại bị liên minh Trác Việt chèn ép, liên tục bị vây ép, nhưng trải qua rất nhiều lần bị tấn công thì Mạn Đà La vẫn gắng gượng, không muốn cầu cứu Hồng Mông Thiên Hạ vốn đã cắt đứt ân tình, vì thế hội trưởng đại nhân cũng không ra tay. Anh cũng chỉ nhân lúc liên minh Trác Việt bao vây Mạn Đà La thì quấy rầy vài nick nhỏ đang làm nhiệm vụ, tiện thể trêu đùa vài MM nhà người ta.

Sau đó, vô hình trung, hỏa lực lại chuyển từ Mạn Đà La sang Hồng Mông Thiên Hạ. Đám biến thái ở Hồng Mông Thiên Hạ cũng không sợ, bọn họ thường gào rú lên: [lật bàn] Nhạc Bất Quần mày xấu lắm!!! Lại đuổi giết tao!!!

Sau đó chạy vụt về phía khu an toàn.

Chắc hẳn phải như vậy. Mấy người biến thái này đều là từ chỗ chết của chiến trường, đã chiến, thế lực chiến, thành chiến... đi ra, anh đánh với họ có thể lấy số lượng áp đảo, nhưng nếu theo chân họ du kích chiến thì... tự cầu phúc đi...

Vì thế kết quả thường là lão đại Trác Tuyệt nổi giận dưng dưng; dù sao đám người Hồng Mông Thiên Hạ kia 10 người thì 8 người cánh đỏ, ngư B rầm rầm lại còn rất đáng khinh, gặp kẻ yếu chúng cần như điên rồi đuổi theo, gặp kẻ mạnh chúng chạy nhanh như chớp. Hơn Người bị vô số lần tức giận làm huyết áp tăng cao, nôn ba lít máu, cuối cùng quyết định... quên đi, tùy Mạn Đà La đi thôi...

Thế lực của Mạn Đà La ngày càng lớn mạnh, các thế lực đã từng bị liên minh Trác Việt đều góp công góp sức, cuối cùng một năm rưỡi sau khi mở server, một liên minh có thể chống lại liên minh Trác Việt được hình thành: Mạn Đà La.

Thù Tiểu Mộc tự vào Thiên Tịnh Sa, sau khi vào liên minh Trác Việt thì thời cuộc bắt đầu thay đổi. Mạn Đà La sinh sau đẻ muộn bắt đầu tiến vào tranh giành đất hoang; mà không biết bắt đầu từ bao giờ, lúc đôi bên tranh chấp, Hồng Mông Thiên Hạ cũng ít khi chạy ra show off hơn. Họ không dựa vào tình cũ để phụ thuộc Mạn Đà La như mọi người dự đoán, cũng hoàn toàn không gây hấn với liên minh Trác Việt nữa, cả server đều biết đây là thế lực trung lập.

Đối với lời bàn luận của mọi người, Mạn Đà La không hề để ý. Thế giới này làm sao không có chuyện lòng người không thay đổi, người từ đầu đến cuối vẫn vậy rất hiếm, trong loạn nạn không bỏ nhau, trong vui sướng không lừa phỉnh.

Vì vậy Mạn Đà La thắng tay thôn tính mười thế lực, nhưng hoàn toàn không đả động đến Hồng Mông Thiên Hạ. Anh đối với Thánh Kỵ Sĩ lúc đầu là tình cảm anh em, sau đó là xem thường, rồi lại thành kính trọng; cũng khá bất ngờ nhưng hai người chưa từng nói về chuyện này.

Thù Tiểu Mộc cũng không tham dự hỗn chiến với Hồng Mông Thiên Hạ. Người liên minh Trác Việt chưa bao giờ nói gì với cô, cô cũng thường xuyên gặp gỡ không che mặt với Tử Diệp, vô cùng thân mật; sự đối đầu của hai liên minh không hề ảnh hưởng đến tình cảm của hai người.

Tử Diệp thường xuyên vô tình hay cố ý nói về hướng đi của hội trưởng đại nhân, Thù Tiểu Mộc phản ứng rất bình thường hoặc cười cười cho qua. Tử Diệp phát hiện ra hai người bọn họ phản ứng rất giống nhau, nói về người kia đều im lặng lắng nghe, không ngắt lời cũng không đáp lại.

Đôi khi Tử Diệp cũng nói chuyện với Mạn Đà La về hai người này, cô cảm thấy hai người họ cứ như vợ chồng chiến tranh lạnh... Có điều hội trưởng đại nhân vẫn ngày ngày đưa bạn gái đi phụ bản, làm nhiệm vụ, mà Mạn Đà La lại không có thói quen buôn chuyện như Tử Diệp, đương nhiên anh đánh chính thì không có thời gian mà tám, bình thường đều là nhân lúc kéo boss mà gõ chữ: ++++ ==

Thật ra Thù Tiểu Mộc ở Thiên Tịnh Sa cũng rất ổn: đi phụ bản có Hơn Người, đi chiến trường có 3000. Ngày ngày Hơn Người dẫn cô đi Truyền Đạo Tràng, trước khi đưa cô đi Nghịch Thiên Thạch thì giúp những nguyên lão khác. Thù Tiểu Mộc không nâng cấp hai khuyển tại Đại Vũ, cũng không nâng cấp Dạ Tộ hay bộ thời trang Bạch Hà. Miếu Dịch Tam Thiên hỏi cô lý do, cô chỉ cười, nói mình muốn trang bị thân mã, đều là mây bay mây bay, đồ đạc này mặc được bao lâu đâu.

Khi nhàn hạ cô cũng lấy nick nhỏ mở quán, trang bị mới vừa ra lò đã rất náo nhiệt, hưởng hồ danh tiếng cửa hiệu lâu đời của Thù Tiểu Mộc lại rất tốt. Có điều tên cô luôn ở trạng thái tự do, đôi khi đứng ở cửa

phụ bản ngăn người cả buổi, nhìn danh sách nick nhỏ mời mình vào đội dài dằng dặc mà không biết mình nên làm gì.

Trong lúc đầu óc mơ màng cô đã thu nhận một đồ đệ, khi đó đồ đệ này mới cấp 13, giết một xác chết đội trưởng Samurai ở cổng phụ bản cấp 42. Đương nhiên bạn có thể tin rằng ngay cả Bánh Bao cũng không nhận được lên tiếng khuyên can, rất thảm thiết:

[Người lạ] Bạn nói với Ôn Như Ngọc (2): tổ đội đi, cậu không đánh được nó đâu

[Người lạ] Ôn Như Ngọc nói với bạn: [chột dạ] bọn họ đều được sư phụ kéo, không ai nhận mình

[Người lạ] Bạn xin Ôn Như Ngọc vào đội, bạn gia nhập đội của Ôn Như Ngọc

Nữ thích khách cấp 70 hơn boss 10 cấp, giết không có gì khó. Cô chỉ công kích bình thường, đội trưởng ngã lăn ra đất hết sạch máu.

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: cảm ơn

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: không có gì

Thiên cơ ngốc cấp 13 chạy bộ đi giao nhiệm vụ, nữ thích khách cấp 70 vẫn ở đó ngăn người. Rất lâu sau...

[Người lạ] Ôn Như Ngọc nói với bạn: À... bạn có rảnh không?

[Người lạ] Bạn nói với Ôn Như Ngọc: nói đi

[Người lạ] Ôn Như Ngọc nói với bạn: hệ thống yêu cầu giết thi binh, vì sao mình giết nhiều như thế vẫn không hoàn thành?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: tuyên bố nhiệm vụ

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: [chột dạ] à...tuyên bố như thế nào?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: ần L, nhận nhiệm vụ rồi phía sau có cái loa, ần vào đó

Nhiệm vụ quái nhanh chóng xuất hiện trong đội, Thù Tiểu Mộc vừa liếc mắt là biết có chuyện gì... chuyện ngu xuẩn này cô cũng từng làm

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: nó yêu cầu giết thi binh xạ thủ, thi binh xạ thủ, không phải thi binh tiên phong

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: [ngậm miệng] vâng!

Thù Tiểu Mộc sang Thiên Hợp Quan, quả nhiên đồ ngốc Thiên cơ mặc đồ thô kia đang nhảy qua nhảy lại giữa đồng quái. Dù sao cũng là chuyện nhỏ, cô ra tay giúp cậu ta vài tên; Ôn Như Ngọc đi giao nhiệm vụ còn cô chờ phản hồi.

[Gần] Thánh Kỵ Sĩ: ... em đã cấp bốn mấy rồi, đừng đánh bọn quái mười mấy cấp nữa

[Gần] Chùa: nhưng chỉ đánh bọn nó là dễ, chỉ cần một phát [xoay tay]

[Gần] Thánh Kỵ Sĩ: ...

Thù Tiểu Mộc thật sự không ngờ lại gặp anh ở đây, Thiên Hợp Quan vốn rất rộng lớn, lớn đến nỗi chỉ cần tụt lại phía sau là không tìm được đội ngũ đâu nữa; mà Thiên Hợp Quan hóa ra rất nhỏ, nhỏ đến mức hai nick cấp 70 cánh đỏ có thể lại gặp nhau ở đây.

Quái lượn qua lại, nick nhỏ ra sức đánh, ID đỏ vàng lam lục biến mất trong tầm mắt; trên màn hình, anh đứng trong cát vàng, cánh đỏ hướng lên trời, vai khiêng đao, cánh tay cơ bắp cuộn cuộn, vẫn oai hùng như thế.

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: À, được rồi, cảm ơn bạn

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: còn đánh thi binh hộ vệ đội trưởng nữa

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: [ngậm miệng] nó cũng rất lợi hại à?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: đi thôi

Nữ thích khách lập tức đi về phía trước, thiên cơ theo sau.

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: [chột dạ] hoang hỏa kia cứ nhìn bạn

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: Ừ

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: mục tiêu tập trung là bạn

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: ừ

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: anh ta vẫn đứng một chỗ không đi

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: cậu phiền thế hả?

[Đội trưởng] Ôn Như Ngọc: [ngậm miệng] mình sai rồi

Thiên cơ nhỏ tuy đã nhận sai nhưng nick nhỏ luôn tò mò về đại thần. Cậu quay đầu nhìn, hoang hỏa cánh đỏ kia vẫn đứng tại chỗ, vẫn tập trung mục tiêu vào Thù Tiểu Mộc. Cậu cảm thấy hai người hẳn là biết nhau: hai người đều mãn cấp cánh đỏ, đối với nick nhỏ thì phải nói đều là người “kính nhi viễn chi”, như nhau. Hẳn hai người đã có một đoạn chuyện tình buồn vui lẫn lộn với nhau, sau đó ở nơi đất quá hoang hơn cấp mười gặp lại nhau, anh kéo một nick nữ bốn mấy cấp, cô kéo một nick nam mười mấy cấp. Cô luôn còn mãi nhưng tình cũ thì đã hết. Thật sáng tạo, thật giật gân, thật cầu huyết!

Đương nhiên hãy tha thứ cho cái đồ IQ âm có tế bào ngôn tình này, nói chung cũng chỉ là nick nhỏ, không biết rõ cầu huyết YY của đại thần mà thôi.

Có phải cô thực sự biết người đó không? Ôn Như Ngọc không dám hỏi. Khi ấy cậu còn không biết nick nhỏ được hệ thống bảo vệ, không thể cường chế PK nên cậu sợ vừa hỏi xong thì kết cục sẽ là “Bạn đã bị ngoạn gia Thù Tiểu Mộc công kích, hệ thống tự động đưa vào danh sách kẻ thù”.

[Hệ thống] Bạn đã tử vong. Độ bền trang bị giảm 2%, linh lực giảm 50%.

68. Chương 68: 3000 Quyết Theo Đuổi

Hoạt động thứ bảy hàng tuần là Hộ tống. Hoạt động này rất đơn giản, chỉ cần tìm một đội trưởng da dày thịt béo, để thầy thuốc buff thêm, mọi người cùng tiếp nhận nhiệm vụ một chỗ, sau đó chạy đến cuối đường chờ đội trưởng là được.

Ven đường có quái chủ động công kích nhưng cũng không nguy hiểm với các nick cấp bậc bình thường. Chuyện thiếu đạo đức là việc phe đối địch giết đội trưởng, thế là nhiệm vụ thất bại. Thù Tiểu Mộc vốn đi cùng Miểu Dịch Tam Thiên, Thiên Tinh Sa, Lam Hỏa Diễm, Nhân Đạm Như Cúc, năm người cùng nhau tiếp nhận nhiệm vụ hộ tống ở Yên Khâu, mọi người đều da mỏng (1), Thù Tiểu Mộc có vẻ khá hơn chút: tốt xấu gì cũng là cánh hồng, ba ngàn máu cộng vào cũng không vỡ vụn, vì vậy cô làm đội trưởng.

Mọi người cùng nhau nhận nhiệm vụ, Thù Tiểu Mộc tiếp nhận cờ đội, chạy trên con đường quái chủ động bao vây khắp phía. Vấn đề là...đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, cô cuối cùng cũng thấy quỷ. Khi ấy Hồng Mông Thiên Hạ và liên minh Trác Việt gặp nhau trên đường, hai bên đều nhận nhiệm vụ chắn đường, ngăn cản đối phương làm nhiệm vụ đội ngũ.

Yên Khâu là thảo nguyên, ngay tại nơi đồng cỏ lộng gió trong xanh với những chú cừu và bò đang gặm cỏ này gặp hội trưởng đại nhân, ba chữ Thánh Kỵ Sĩ như dính máu, đỏ đến chói mắt. Một đoàn người không ai tiến lên, tất cả đứng im, không ai nói gì, chỉ lặng lẽ theo dõi.

Trong lúc nhất thời xung quanh yên tĩnh hẳn, tựa như có thể nghe thấy tiếng gió thổi qua đồng cỏ hoang dã.

[Hệ thống] Bạn đã bị ngoạn gia Thánh Kỵ Sĩ công kích, hệ thống tự động xếp vào danh sách kẻ thù

Ở góc phải màn hình, tin tức chiến đấu từng dòng hiện ra đã chứng minh rằng một nhân vật mạnh hay không hoàn toàn liên quan đến trang bị. Thù Tiểu Mộc nhìn thanh máu trống không, chột nhốt lại

thời hai người còn cười ngựa sóng vai, cùng đánh tiểu yêu cấp tám mươi, nuốt mấy bình máu, đánh nó tụt máu liên tục.

[Hệ thống] Bạn đã tử vong. Độ bền trang bị giảm 2%. Linh lực giảm 50%.

Lần đầu tiên Thù Tiểu Mộc thấy thảo nguyên màu đen trắng, nữ thích khách bắt lực nằm trên lớp cỏ xám.

“Tiểu Mộc, nước được rồi, đi tắm đi” – Mẹ Lỗ vẫn dịu dàng như thế. Thù Tiểu Mộc cảm thấy khó hiểu, mẹ cô như thế sao có thể cãi nhau với bố được nhỉ.

“Mẹ, mẹ chăm con lâu như thế, không về với bố à?” – Cô ôm áo ngủ đứng sau cửa, mẹ cô chỉ cười cười: “Dù sao mẹ cũng chỉ ở với con đến học kỳ hai năm sau, chẳng được bao lâu”

Thù Tiểu Mộc im lặng tắm rửa, trong lòng có cảm giác khổ sở khó nói rõ. Anh đi rồi, cô thường xuyên đi dạo ngoài đại học A, đi qua nơi ngã tư quen thuộc. Sự thật là tình yêu mãnh liệt đến mấy rồi cũng nguội lạnh, vết thương khắc sâu rồi cũng sẽ lành, có điều bị thương nặng một chút thì miệng vết thương sẽ hơi lớn, kết vảy sẽ hơi dày.

Nhìn lại một nửa con đường đã đi, chúng ta đã từng nghĩ sẽ không bao giờ quên đi hận thù, nhưng không phải mọi thứ đều lặng lẽ phai nhạt sao?

[Hảo hữu] Miếu Dịch Tam Thiên nói với bạn: Tiểu Mộc, đừng buồn. Hắn không đáng

[Hảo hữu] Miếu Dịch Tam Thiên nói với bạn: Tiểu Mộc, quên hắn đi, chúng ta bắt đầu lại được không?

[Hảo hữu] Miếu Dịch Tam Thiên nói với bạn: ngoan nào, đứng lên đã

Lúc Thù Tiểu Mộc quay lại máy, Miếu Dịch Tam Thiên đang ở bên nữ thích khách – à, chính xác là quý gồi bên thi thể nữ thích khách. Mọi người đều nghĩ cô đang buồn rầu, thật ra là...cô chỉ đi tắm một lát thôi.

[Hảo hữu] Bạn nói với Miếu Dịch Tam Thiên: 3000, khi em mười một tuổi, bố em tặng em một chiếc kẹp tóc pha lê, mọi người đều khen nó đẹp, em cũng rất rất thích. Nhưng một ngày nọ em làm mất nó. Em khóc lóc với bố mẹ nhưng tìm mãi tìm mãi vẫn không thấy. Sau này mẹ cũng tìm mua lại ba cái giống như thế, mọi người đều thấy chúng giống nhau, nhưng em lại không còn cảm giác vô cùng thích nữa. Không phải vì chúng không tốt, mà dù giống đến đâu cũng không phải cái đó.

Tử Diệp cũng gây sự với Mạn Đà La. Cô biết chuyện Thù Tiểu Mộc bị giết, trước mặt mọi người mắng Thánh Kỵ Sĩ bạc tình bạc nghĩa, không đáng mặt đàn ông; còn yêu cầu Mạn Đà La liệt Hồng Mông Thiên Hạ vào thế lực đối địch. Mạn Đà La thờ ơ, nói rằng chuyện hai người họ thì hai người họ phải tự giải quyết.

Tử Diệp giận cá chém thớt, giận lây sang chồng, còn kêu cái gì mà anh em như tay chân, vợ con như quần áo, trang bị lúc nào cũng cho người khác trước rồi mới đến vợ mình, ngày nào cũng đi phụ bản nhưng không có thời gian đưa vợ đi chiến trường... thù cũ hận mới đào bới hết, trách mắng ngày càng kinh, sau đó thì thôi theo Thù Tiểu Mộc đi phụ bản cấp năm hai.

Sau khi 40 phút phụ bản kết thúc, họ gặp Mạn Đà La đang đợi vợ ở cửa. Tử Diệp đánh mắng anh một hồi, anh cứ đứng im như thế, không đánh lại cũng không mở miệng.

Sau đó Tử Diệp lại nghĩ hay anh treo máy nên dừng lại. Thù Tiểu Mộc kiểm tra trang bị của anh, thấy anh đã tẩy hết điểm tránh né thành công kích vật lý, từ một tank biến thành một thích khách toàn công.

Tử Diệp rồi cũng phát hiện ra, vì thế ở cửa phụ bản năm mươi hai, nữ thầy thuốc mạnh mẽ bưng hân tiến lên, từ từ ôm lấy thắt lưng thích khách, động tác cực kỳ thẹn thùng:

[Gần] Tử Diệp: chồng à

[Gần] Mạn Đà La: ừ

[Gần] Tử Diệp: em sai rồi

[Gần] Mạn Đà La: về đi thôi

Thù Tiểu Mộc cảm thấy mấy chữ này mà thành lời nói thì thật ngọt ngào dịu dàng.

Tử Diệp ra về con dâu nhỏ đi theo Mạn Đà La, hai người nói chuyện kên kên, không ai biết họ đang nói gì. Hai người biến mất ở thạch truyền thống Thái Hư, làm người sau xem đỏ cả mắt.

Về sau, Mạn Đà La cũng ít đi phụ bản cấp cao hơn, nhiều chuyện đều để người khác làm. Mọi người thường xuyên thấy anh ở chiến trường với vợ. Rất nhiều người nói hội trưởng liên minh Mạn Đà La sợ vợ.

Thật ra khi chúng ta hào hứng tải game về, đăng ký tài khoản, click vào loading thì có lẽ có vô số tưởng tượng mơ mộng. Tuy nhiên, rất nhiều lúc đến tận khi gỡ game, chúng ta cũng không hiểu mình thật sự cần gì.

3000 vẫn đi theo Tiểu Mộc, ở server ai ai cũng biết anh đang theo đuổi Thù Tiểu Mộc, cũng giống như mọi người đều biết Thù Tiểu Mộc thích Thánh Kỵ Sĩ.

Thù Tiểu Mộc mở quán, anh lượn lờ xung quanh, còn đổi tiêu đề bên dưới ID thành “Thù Tiểu Mộc gia hộ viện (2)”; Thù Tiểu Mộc đi chiến trường, tên kia lại thành “Thù Tiểu Mộc gia đả thủ” (3). Thù Tiểu Mộc ghẹo anh: “Nếu em đi phụ bản thì sao?”

Anh cười đáp trên YY: “Vây đổi thành Thù Tiểu Mộc gia tiểu cán hùng” (4)

Gấu trúc là một loại thú nuôi trong trò chơi, công năng thật ra chỉ có một: nhặt trang bị cho chủ nhân

Thù Tiểu Mộc không hiểu vì sao nhiều loại thú nuôi lại chọn gấu trúc nhỏ nhưng cô không hỏi. Đến ngày nọ cô dùng tám vàng mua một chú gấu trúc nhỏ bé, đôi khi nó thiếu kiên nhẫn mà nói một câu:

[Gần] Tiểu Cán Hùng: Mỗi ngày tôi đều cười với bạn, nhưng bạn không cười nổi khi bạn quá cô đơn.

1. Bản gốc là thể này “ ”, pinyin là “pí bó de zhǔ er”, convert là “da bạc chủ nhân”. Mình đoán nghĩa thôi chứ không đảm bảo

2. Bác Gúc dịch là “Nhà dưỡng lão của Mu nhỏ bé”

3. Côn đồ nhà Mu nhỏ bé nuôi

4. Gấu trúc nhỏ của nhà Mu nhỏ bé

69. Chương 69: Năm Tháng Qua Đi, Tất Cả Chỉ Là Một Giấc Mơ (hoa Tàn Hoa Nở, Đều Là Mơ)

Thánh Kỵ Sĩ và Chùa ra vào có nhau, Thù Tiểu Mộc và Miểu Dịch Tam Thiên như hình với bóng, vì thế mọi người rồi cũng quên chuyện của Thù Tiểu Mộc và Thánh Kỵ Sĩ. Thời gian quả là liều thuốc lãng quên tốt nhất, mang màu sắc mơ hồ, phủi sạch tất cả chẳng còn hạt bụi, không ai còn nhớ rõ (1)

Tháng hai Tết Âm lịch, hội trưởng đại nhân đưa con dâu tương lai chính thức về nhà chào hỏi bố mẹ họ hàng, cả nhà đều rất ưng, thương lượng thời gian gặp mặt thông gia và quyết định thời gian kết hôn của hai người. Hồng Mông Thiên Hạ đều truyền tai nhau rằng lão đại cuối cùng cũng đeo gông vào cổ (2). Tết Âm lịch này vui càng thêm vui.

Thù Tiểu Mộc về nhà một chuyến, bố mẹ cô lại bắt đầu chiến tranh lần thứ N. Bố cô bực bội bỏ đi, hai mẹ con ở nhà ngày Tết có phần trống vắng. Thù Tiểu Mộc gọi điện nhờ dành bố: “Sau Tết Âm năm nay, bố có muốn gặp bạn con cũng chả gặp được đâu”

Bố cô cũng thấy đúng, về đón con gái đi, để lại mẹ Bánh Bao một mình đón 30 Tết. Qua 30, hai bố con về nhà với mẹ, thành phố năm mới đỏ rực sắc xuân trong ngày lễ long trọng của Trung Quốc nhưng nhìn mặt bà không hề vui vẻ.

Ngày 14 tháng 2, ngày khai trường lại tới, Thù Tiểu Mộc trở về Đại học A. Mẹ Lỗ cũng đi cùng Bánh Bao đến trường rồi thuê phòng trọ. Năm này qua năm khác, vẫn cứ bình tĩnh như thế.

Mẹ Bánh Bao chưa từng đề cập với cô về chuyện bố, cô cũng không hỏi. Có lẽ cô chậm hiểu nhưng cô lại không ngốc, không ngốc tí nào. Có đôi khi hai mẹ con đùa giỡn, cô chọc mẹ: “Mẹ gả cho bố là vì con đúng không?”

Mẹ Lỗ không muốn nhắc đến ông: “Làm sao?”

Bánh Bao cúi đầu cười: “Mẹ, lúc trước mẹ dùng bao ngăn ngừa con có phải tốt không?”

Mẹ Bánh Bao phì cười, cười xong lại cảm thấy mất hình tượng, ra vẻ giận lẫy con gái: “Nói linh tinh, không biết lớn nhỏ”

“Không phải mà” – Bánh Bao nằm trên sofa cười hềnh hếch, sau đó lẩm bẩm: “Con chỉ cảm thấy có lỗi với hai người, lãng phí của hai người hai mươi mấy năm...”

Mẹ Bánh Bao nhất thời không biết trả lời thế nào, con gái yêu của bà tự nhiên rất người lớn. Nhưng người lớn và già, đôi khi lại cách rất xa.

“Tiểu Mộc, con và Sở Hán...” – Bà cẩn thận nhìn mặt con gái mình, chọn từ – “Con còn thích cậu ta không?”

Bánh Bao vẫn nghiêng người trên đệm sofa: “Mẹ, có lẽ mọi người nói đúng”

Bây giờ yêu là vì con chưa đủ trưởng thành, bọn con không thể vĩnh viễn là thích khách và hoang hỏa trên đất hoang. Có lẽ con cũng cần đủ thời gian để đi qua mê cung này; tin tưởng cái gọi là tình yêu sao, mong nhớ sao, cũng chỉ là sự ngu muội của tuổi trẻ lông bông mà thôi.

Cô ngẩng đầu nhìn mẹ, cười cười: “Anh ấy sắp kết hôn rồi, mẹ yên tâm”

Khi nói những lời này, cô thản nhiên tươi cười, không nhận ra được chút buồn bã nào. Mẹ cô cũng thả lỏng tinh thần, trong vòng nửa năm cậu ta đã chuẩn bị lấy người khác, có thể thấy người đàn ông này cũng không thật sự yêu con gái mình.

Ngày 6 tháng 5, Thiên Hạ chính thức mở hệ thống hôn nhân. Hội trưởng đại nhân và Chùa quyết định kết hôn lúc 8h. Khi đó chế độ mới mở, mọi người đều vội vàng đi xem lễ, thuận tiện tìm thử xem có điểm phúc ôm mỹ nhân về hay không.

Chuyện này khác hẳn việc làm vợ chồng hờ trước kia, có chứng nhận xác thực hẳn hoi. Điểm thưởng kinh nghiệm của vợ chồng cao hơn rất nhiều so với người có duyên, còn được thêm danh vọng Trăm Năm Khuynh Tinh. Dù sao cũng muốn từ “vịt hoang” (3) thành vợ chồng chính thức nên rất nhiều người sẵn sàng kết hôn.

Hệ thống Thiên Hạ vừa phát thông báo, rất nhiều người của Hồng Mông Thiên Hạ đến cầu Hỉ Thước tham gia hôn lễ của hội trưởng đại nhân. Miểu Dịch Tam Thiên và hội trưởng đại nhân dù sao cũng coi như anh em với nhau, về lý là nên đi. Lúc ấy nhiều người cũng không còn nhớ chuyện của anh và Thù Tiểu Mộc trước kia nữa, dù sao thời gian luôn trôi qua, nam hôn nữ gả ai về chỗ người nấy, còn nhắc lại chuyện cũ làm gì.

Vì thế 3000 cũng định đưa Tiểu Mộc đi cùng nhưng Thù Tiểu Mộc không đi. Cô nói với về tự ti:

[Hảo hữu] Bạn nói với Miểu Dịch Tam Thiên: 3000, bình thường em cũng không bắt nạt anh, anh đưa em đi xem người ta cưới là để em khóc lóc chuyện cũ chắc?

Nghe lời cô đùa, 3000 lại thở phào nhẹ nhõm. Một người tự nói về vết sẹo của mình thì cũng chứng tỏ vết sẹo này đã mờ nhiều rồi:

[Hảo hữu] Miểu Dịch Tam Thiên nói với bạn: hay chúng ta cũng kết hôn đi?

[Hảo hữu] Bạn nói với Miểu Dịch Tam Thiên: tham gia hôn lễ trước đã

[Hảo hữu] Miểu Dịch Tam Thiên nói với bạn: ừ, anh đợi em đến

Cô ngồi ẩn thân một mình ở phụ bản cấp 52, chỗ boss đầu tiên. Tin tức trên kênh Thiên Hạ hiện lên, vui mừng và công khai.

[Hảo hữu] Bạn nói với Tử Điệp: đang làm gì đấy?

[Hảo hữu] Tử Điệp nói với bạn: à, mình đang xem, xem đôi cầu nam nữ này...

Đột nhiên lại nghĩ có thể hai người này yêu nhau thật, Tử Điệp cũng dừng lời, coi như tích chút công đức

[Hảo hữu] Tử Diệp nói với bạn: hừ

[Hảo hữu] Bạn nói với Tử Diệp: haha, bạn yêu qua đây, giúp mình đi phụ bản 52

[Hảo hữu] Tử Diệp nói với bạn: ok!

Hai người cùng đi phụ bản 52, Thù Tiểu Mộc đi trước đánh quái, Tử Diệp đi sau thêm máu cho cô, vừa đi vừa nhạo báng trên kênh Thế giới. Bánh Bao đưa hết bí tịch da dê cho Tử Diệp, Tử Diệp thấy không hay

[Đội ngũ] Tử Diệp: gì đây, kỹ năng này mình full rồi, không cần thêm nữa

[Đội trưởng] Thù Tiểu Mộc: sắp mở cấp mới rồi, bạn cầm đi, sẽ cần đấy. Lâu rồi hai đứa mình không cùng đi phụ bản

[Đội ngũ] Tử Diệp: với trình độ này của hai đứa thì cũng không đi hết được

[Đội trưởng] Thù Tiểu Mộc: ờ, có lý

[Đội ngũ] Tử Diệp: Tiểu Mộc... bạn chắc không để ý chuyện anh ta kết hôn chứ?! Đừng nhớ gì loại đàn ông tồi tệ này

[Đội trưởng] Thù Tiểu Mộc: thú vui login của mình bây giờ là nhìn bạn và Mạn Đà La. Mình nhìn hai người bên nhau mới cảm thấy đất hoang còn tình yêu và hy vọng

[Đội ngũ] Tử Diệp: [xoay quanh]

Hai người cười nói trong phụ bản, số lượng quái giảm dần, nhưng cuối cùng cũng không đánh boss. Hai người đứng nhìn boss Hàn Sương đi xuống từ đài cao. Hai bên bậc thang, cây tùng xanh cứng cáp, thạch điều màu trắng xám, im lặng như sự lắng đọng của năm tháng.

Không còn quái chữ đỏ chạy qua chạy lại, cảnh này chợt có chút yên tĩnh tịch liêu.

Định nghĩa trên internet về phụ bản bao gồm “đoàn đội”, “hợp tác” và “mạo hiểm”. Bạn nhập đội, cảnh tượng với các đội ngàn năm không đổi, sắc màu chi tiết đều không có gì khác biệt nhưng có những điều ở trong đó, bạn không bao giờ có thể tìm thấy với đội khác.

[Đội ngũ] Tử Diệp: hết quái rồi, ra đi

[Đội trưởng] Thù Tiểu Mộc: ừ, đi đâu?

[Hệ thống] Đội trưởng từ bỏ phụ bản Thái Hư

[Đội ngũ] Tử Diệp: chỗ này buồn chết, mình đi Yến Khâu chơi đi

Vì thế, hai người sang Yến Khâu. Bình thường ở đó ít có người đi ngắm cảnh. Hai cô đứng trước túp lều, Tử Diệp đổi sang bộ thời trang Khiêu Vũ, nữ thích khách cánh hồng im lặng đứng trước mặt cô, cổ xanh tiếp trời xanh, đất hoang trải dài.

[Đội ngũ] Tử Diệp: lên YY hát đi

[Đội trưởng] Thù Tiểu Mộc: không đi

[Đội ngũ] Tử Diệp: lên đi, ta quỳ xuống cầu xin người được không? Cho bạn vé vào cửa Phí Tỷ Đào nhé?

[Đội trưởng] Thù Tiểu Mộc: không đi

[Đội ngũ] Tử Diệp: không có người của Hồng Mông Thiên Hạ

Vì thế Thù Tiểu Mộc lên kênh YY của Mạn Đà La. Mọi người đều la hét đòi cô hát, cứ như bom nổ âm ầm. Thù Tiểu Mộc cất tiếng hát trên kênh YY

“

yǎn mù mén yuè lěng huí jiù dī

Yểm mộc môn nguyệt lãnh hồi cự địa

Trước cửa nhà, ánh nguyệt quang soi lạnh lều

níng móu chǔ hán yān shuāi cǎo qī
Ngưng mâu xử hàn yên suy thảo thê
Ngắm cỏ cây buồn, mờ ảo hơi sương

yī kǒu yān xiá liè huǒ yīn bù jìn
Nhất khẩu yên hà liệt hỏa ẩm bất tẫn
Cạn chén rượu nồng, men cay còn đọng lại

zhuó rè mǎn hóu nǎ duàn huí yì
Chước nhiệt mãn hầu nả đoạn hồi ức
Cay nồng cổ họng như hồi ức đứt đoạn” (4)

Tiếng hát vừa cất lên, kênh YY trở nên hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn có giọng cô êm ái truyền qua tai nghe của từng người

“

wàng xuě luò qiān lǐ jiāng qīng shān yǐn qù
Vọng tuyết lạc thiên lý tương thanh sam ẩn khứ
Ngắm tuyết rơi vạn lý, bóng thanh y mờ khuất

gé tiān yá bù pàn yǒu xiāng jiàn qī
Cách thiên nhai bất phán hữu tương kiến kỳ
Hồng trần xa cách khó mong hữu duyên tương ngộ

zhuó jiǔ dú yīn zài jiàn wǔ fēng qǐ
Chước tửu độc ẩm tái kiến vũ phong khởi
Mình ta cạn chén, kiếm bay trong gió

kōng jiē yǔ duō shǎo chéng zhuī yì
Không giai vũ đa thiếu thành truy ức
Mưa lất phất rơi khơi gợi hồi ức”

Khi ấy hội trưởng đại nhân vừa làm xong nhiệm vụ kết hôn với Chùa, ngồi nhìn khách mời chen chúc trong cảnh sắc đỏ rực của cầu Hỉ Thước

[Hảo hữu] Chân Phạm nói với bạn: lão Thánh, lên .Yied***, mật mã là ****

[Hảo hữu] Bạn nói với Chân Phạm: có chuyện gì?

[Hảo hữu] Chân Phạm nói với bạn: tao có nick nhỏ ở Mạn Đà La, lên YY đi

Hội trưởng đại nhân đang ở YY, lấy một nick nhỏ làm nội gián ở Mạn Đà La lên thì nghe thấy tiếng cô hát. Giọng cô trong trẻo, y như nước suối mùa xuân phá băng. Giọng kia như mang ý cười, cô nhẹ nhàng hát

“Là ai khê gọi cổ nhân xa vạn dặm”, “Là ai thêu mi, dệt mối tình si”? “Ngậm cười tuổi xuân tàn phai, khó mong ngày gặp lại”, “Hong trần xa cách biết khi nào mới gặp lại?”.

ID Thánh Kỵ Sĩ trên cầu Hỉ Thước lặp lại động tác bái đường, anh lén lút ở YY nghe cô ca hát.

“

wàng xuě luò qiān lǐ jiāng qīng shān yǐn qù

Vọng tuyết lạc thiên lý tương thanh sam ản khứ

Ngắm tuyết rơi vạn lý, bóng thanh y mờ khuất

gé tiān yá bù pàn yǒu xiāng jiàn qī

Cách thiên nhai bất phán hữu tương kiến kỳ

Hong trần xa cách khó mong hữu duyên tương ngộ”

Kênh YY yên tĩnh một lúc lâu.

[Mạn Đà La Tử Diệp] Tiểu Mộc bạn chết đi, sao hát bài buồn thế!

Thù Tiểu Mộc khe khẽ cười, không trả lời. Nữ thích khách ẩn thân trên thảo nguyên Yển Khâu, rồi đội chia tay nữ thầy thuốc.

[Mạn Đà La Tử Diệp] Tiểu Mộc bạn ở đâu?

[Thiên Tịnh Sa Thù Tiểu Mộc] mình ở bên cạnh nhìn bạn múa

Nữ thích khách tìm thấy Thiên Cơ nhỏ đang giết quái ở Ba Thục.

[Người lạ] Bạn nói với Ôn Như Ngọc: Ôn Như Ngọc, giúp tôi làm một việc

[Người lạ] Ôn Như Ngọc nói với bạn: được

[Người lạ] Bạn nói với Ôn Như Ngọc: đưa cái này cho hội trưởng Hồng Mông Thiên Ha hộ tôi, sau đó sang Hồng Tụ Đường, ở đó có người chuyên dẫn người lên cấp, tốt cho cậu

[Người lạ] Bạn nói với Ôn Như Ngọc: ừ

Hôm đó, hội trưởng đại nhân nhận được rất nhiều quà cưới, anh nộp gần hết vào quốc khố, chỉ giữ lại một vật: một chiếc nhẫn thuộc tính cường lực đi kèm mũi khoan để khoan tiếp. Bản thân món quà không hiếm, nhưng nếu cẩn thận thì bạn có thể đọc được dòng chữ nhỏ được khắc vào bên dưới dòng thuộc tính của trang bị:

“Lưu lang dĩ hận Bồng sơn viễn, cánh cách Bồng sơn nhất vạn trung” (5)

Đất hoang ngày...tháng...năm. Thù Tiểu Mộc ký tên.

Miêu Dịch Tam Thiên tham gia hôn lễ xong, quay về thì Thù Tiểu Mộc đang ngồi trên thềm đá ở đồng bằng Tây Lăng, Tiểu Cán Hùng đang cầm nhẫn bên cạnh

[Hảo hữu] Bạn nói với Miêu Dịch Tam Thiên: 3000, em cần chuyển đồ từ nick phụ, anh cầm hộ em một lúc nhé

[Hảo hữu] Miêu Dịch Tam Thiên nói với bạn: ừ

Thù Tiểu Mộc mở các nick nhỏ của mình, đưa đến đồng bằng Tây Lăng, đưa hết mọi thứ đáng giá trong nick cho Miêu Dịch Tam Thiên. 3000 chuyển bớt đồ vào quốc khố để trống kho của mình:

[Hảo hữu] Miêu Dịch Tam Thiên nói với bạn: em định chạy trốn à?

[Hảo hữu] Bạn nói với Miêu Dịch Tam Thiên: đợi khi em log nick lại thì chuyển cho em

[Hảo hữu] Miêu Dịch Tam Thiên nói với bạn: ok

Nhưng Thù Tiểu Mộc không bao giờ login lại.

Ngày 6 tháng 5 năm 2009, Thiên Hạ chính thức mở hệ thống kết hôn, một nữ thích khách cánh đỏ lặng lẽ biến mất nơi đất hoang. ID Thù Tiểu Mộc trong danh sách Hảo hữu của mọi người biến mất.

Tử Điệp mừng cô đủ một ngày trên kênh Thiên hạ, hàng loạt tin tức hiện lên trên kênh:

[Thiên hạ] Tử Điệp: Thù Tiểu Mộc, đồ chết tiệt, đi mà không nói gì!!! Đồ chết tiệt!!!

Nhưng không ai trả lời cô. Máy chủ xóa tập tin, xóa đi mọi dấu vết của Thù Tiểu Mộc trên đất hoang này Trò chơi tiếp tục. Về sau, trên đất hoang, có lẽ sẽ có giai thoại về Thù Tiểu Mộc trên danh sách tài phú, nhưng người kể câu chuyện này chắc chắn không phải là cô.

Miêu Dịch Tam Thiên thường xuyên ngồi trên thềm đá xám trắng của đồng bằng Tây Lăng, anh vẫn giữ Tiểu Cán Hùng làm thú nuôi, con gấu trúc này thường xuyên lăm nhăm:

[Gần] Tiểu Cán Hùng: Bạn mãi mãi không bao giờ nhìn thấy lúc tôi cô đơn nhất, bởi vì khi không có bạn ở bên, tôi mới cô đơn.

70. Chương 70: Dành Cho Những Người Yêu Thương Và Mong Chờ He (1)

Xóa nick nghĩa là kết liễu hoàn toàn mạng sống của nhân vật, nhưng cũng không thể chấm dứt một trò chơi. Đất hoang vẫn thế, gió thổi qua ngày, người có hứng thì đến, ân oán mơ mộng vui vẻ ngập tràn.

Màu sắc báo hiệu của server cứ liên tiếp thay đổi: đỏ, xanh da trời, xanh lục, vàng – nhìn vào là biết server đang đông hay vắng, nhưng chính server cũng không biết được ở trong đó, thiên hạ này ai còn hằng say đắm mê, ai đã...muốn tìm lối thoát.

Sân khấu thiếu đi một nhân vật, nhân vật khác nhanh chóng thay vào, những chuyện tình xưa cũ bạc bẽo, những câu huyết ngập tràn bao phủ khắp đất hoang không hề thiếu.

Có điều hội trưởng đại nhân của Hồng Mông Thiên Hạ lại không bị gông (1). Đêm tân hôn, ở cầu Hỉ Thước, Chu Tinh An phá bỏ bước hôn lễ cuối cùng và đưa ra đề nghị chia tay. Trên bàn tán gẫu của hội trưởng đại nhân chỉ có một tin nhắn mật:

[Hảo hữu] Chùa nói với bạn: khi em chuẩn bị đeo gông cho anh, em phát hiện ra anh đã có một bộ sẵn. có lẽ em sẽ thấy hối tiếc, nhưng Sở Hán ạ, không cô gái nào muốn làm người thay thế. về sau đừng tìm em nữa.

[Hảo hữu] Tây Môn Xuy Cầu nói với bạn: em nói chuyện của anh và Tiểu Mộc cho cô ấy. Lão đại, anh không cho nói em cũng phải nói, chứ cưới rồi lại bỏ thì phiền toái lắm!

Hội trưởng đại nhân tựa lưng vào ghế ngồi, thả một vòng khói.

Account hoang hỏa cấp 60 kia trở thành cái gai trong mắt hội trưởng đại nhân, cuối cùng cũng là Tây Môn mua lại với giá 80 nguyên. Cũng chả khác cho là mấy, nhưng Tây Môn vẫn khẳng khái: ruồi bọ dù nhỏ cũng là thịt *bỏ tí tiền ra cũng tiếc chứ gì*

Tháng 6, Thù Tiểu Mộc thi học kỳ kết thúc năm 2, tự trả tiền đi du học Anh. Bố mẹ Bánh Bao đưa cô đến sân bay. Ba người dắt díu nhau, bố mẹ cô dặn đi dặn lại mấy điều, sau đó cùng xếp hàng đi qua hải quan. Gần đến giờ đi, cô đột nhiên quay lại cười: “Nếu không chịu được nữa, ly hôn đi”

Cô nói rất nhỏ, vừa vịn để hai người đứng sau nghe thấy.

Bóng dáng nhỏ nhắn của cô biến mất giữa hàng người qua lại, không hề có vẻ buồn bã. Hai người lớn vẫn đứng nguyên tại chỗ; một câu “ly hôn đi” đã tuyên bố tự do cho họ.

Sáu tháng cuối năm, các nick mãi cấp ngày càng nhiều, ngoài lúc đi đánh trận theo Thế lực, PK cá nhân ngày càng thịnh hành.

Mà chức nghiệp có ưu thế lại là chức nghiệp đã từng bị bát đại môn phái đất hoang phi nhỏ, bây giờ lại hot: đạo sĩ

Một thời gian dài trước khi Thiên hạ 2 ra mắt, chức nghiệp đạo sĩ chính là vua PK đơn đất hoang. Sau đó, cây cao đón gió lớn (2). Mọi người đều chê rằng kỹ năng của chức nghiệp này ngang như cua, không thể đi theo nhóm, muốn phòng ngự không phòng ngự được, muốn tấn công cũng không tấn công được. Phụ bản không ai muốn, nhiệm vụ không ai tổ, đạo sĩ trở thành phế. Sau một giai đoạn thăng cấp không ngừng, chức nghiệp này lại thể hiện ưu thế về cuối *kiểu late game à*, cua cắn cắn sạch, độc không chế hết.

Theo thời gian, đạo sĩ mạnh không ngừng xuất hiện, chức nghiệp này lại một mình một ngai vàng.

Lúc ấy, các nick đạo sĩ mãi cấp không nhiều lắm, nhưng nếu nói về thao tác thì có Lưu Ly Tiên, người này đã từng sang hạ đàn P sở hữu đồng môn vô địch thủ truyền kỳ (3). Tất nhiên đây không phải là nguyên nhân người này nổi tiếng, mà vấn đề là...đây là con gái.

Chưa bao giờ mắng chửi người thô tục, chưa bao giờ tranh giành trang bị, chưa bao giờ gửi ảnh lên YY như con gái khác.

Lúc ấy mọi người không biết nhiều về cô lắm. Đạo sĩ là loại chức nghiệp cô độc, cô chỉ cần một mình mở hai nick là có thể tự đi phần lớn nhiệm vụ. Vì thế mà cũng không có mấy bạn ở server. Những người thua cô ít nhiều cũng tự nhiên yêu thích cô, cũng có người da mặt dày, theo đuổi không biết mệt, mặt dày đeo bám. Ban đầu cô cũng mặc kệ, nhưng sau băng sơn mỹ nhân cũng lại đáp lại. Chúng nam đại diện ân cần, hiến tiền tặng hoa hiến chính mình *haha nghe như dẫn thổ lên mồm hổ í nhè*

Vì vậy mà Lưu Ly Tiên trở thành nhân vật trong những câu chuyện đồn thổi, hôm nay chuyện này, mai lại chuyện khác. Vấn đề là người không ra mặt, từ đầu đến cuối đều là tin đồn.

Đã là chơi game thì thế nào cũng có chuyện hack nick. Hack nick nghĩa là người khác lấy được mật mã log in của bạn, thậm chí còn chuyển đi hoặc phá hủy trang bị, đạo cụ, tiền bạc các kiểu trong nick của bạn. Trong Thiên Hạ, việc hack nick không thiếu, nhưng thời gian này đặc biệt nhiều.

Mà những người không liên quan cũng lo lắng. Người bị hack cũng không chỉ ra là ai, cứ chờ người khác bị dính bẫy như mình, rồi vui vẻ nhìn người bị hack sạch sẽ.

Sau này, khi các đại thần trên bảng xếp hạng hầu hết đều bị hack qua một lần, Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Tiên yêu cầu luận bàn với nữ đạo sĩ thao tác giỏi nổi tiếng Lưu Ly Tiên. Không ai biết kết quả luận bàn thế nào, chỉ biết khi anh quay về Hồng Mông Thiên Hạ, anh nói anh đã cầu hôn nữ đạo sĩ.

Khi ấy, hội trưởng đại nhân đã trở nên rất kín tiếng, anh hiếm khi xuất hiện trên chiến trường, hầu hết thời gian là treo máy, thậm chí là lững thững đi dạo trong đất hoang. Mọi người cũng không nhận ra sự thay đổi nào vì anh vẫn tỏ ra rất vui vẻ, không giống có chuyện gì. Vì vậy, mọi người dần cũng không lo lắng rằng anh sẽ tự tử giống Thù Tiểu Mộc nữa.

Bọn họ đều tin tưởng rằng chỉ có mình Thù Tiểu Mộc tương tự, dù sao cũng là trâu già đã gặm qua trăm cỏ, làm sao có thể yêu đơn phương một gốc mạ non?

Hội trưởng đại nhân thật ra cũng lo rằng Thượng Thư nhà mình bị mắc lừa:

[Hảo hữu] Bạn nói với Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Tiên: Con Vịt (4), mày cưới thật à? Tên kia rõ là nhân yêu chuyên lừa đảo, tin sao được!

[Hảo hữu]Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Tiên nói với bạn: ừ

[Hảo hữu] Bạn nói với Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Tiên: được, mày rất vĩ đại, thích bị hack à?

[Hảo hữu] Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Tiên nói với bạn: ừ

Ba ngày sau, Chỉ Làm Uyên Ương Không Làm Tiên cưới Lưu Ly Tiên. Ở tiên cảnh cầu Hỉ Thước, hội trưởng đại nhân thu xếp mọi thứ. Danh nghĩa bác sĩ nổi tiếng nhất server cũng không phải bỏ đi, một câu phát tin tức phải hơn một phút sau mới xuất hiện.

Hai người sung lễ vật kết hôn vào quốc khố, tiền tài trong quốc khố nhiều gấp đôi.

Sau khi đám cưới kết thúc, mọi người lên YY ca hát. Hội trưởng đại nhân chui vào góc, nhất định không lên, cô dâu mới cũng không lên YY, vậy nhưng hứng thú của đàn sói không hề giảm, kênh YY sôi động như thường lệ, không có gì khác biệt. Khi tiểu thiên cơ Ôn Như Ngọc cấp 34 đi ngang qua đồng bằng Tây Lăng,

cậu phát hiện ra một mình hội trưởng đại nhân đang ngồi trên thềm đá xám trắng, giữa một đám cỏ nhỏ. Người người lướt qua anh, ai cũng có mục đích của riêng mình.

Một hoang hỏa cao lớn mang trên mình danh tiếng hội trưởng đại nhân của Hồng Mông Thiên Hạ, đeo cánh hồng tượng trưng cho thân phận NC (5), trong nơi sầm uất đông người qua lại này, anh lại có vẻ rất cô đơn khốn khó. Cậu vẫn nhớ rõ khi mình đưa chiếc nhẫn cường hóa kia cho anh, trước khi xác nhận giao dịch, anh rất trầm mặc.

Lưu lang dĩ hận Bồng sơn viễn

Cánh cách Bồng sơn nhất vạn trung

Cậu nghĩ nhất định hội trưởng đại nhân cũng rất yêu Thù Tiểu Mộc. Dựa vào mấy bộ phim cầu huyết mình biết, cậu cho rằng hội trưởng đại nhân sẽ sa vào rượu chè ma túy hoặc cả đời suy sụp. Chiếc nhẫn kia chắc chắn sẽ bị anh cất kỹ, không dám đụng đến một thời gian dài.

Thật đáng tiếc, cậu chỉ là nhân vật quần chúng, Thiên Hạ cũng không thể đưa ra mấy câu như “Buồn bã mà chết” hay “Tuồng niệm phong ma” để người ta biết kết cục cho vui vẻ.

Anh vẫn rất ổn. Anh lãnh đạo thế lực đứng trung gian giữa hai liên minh vẫn rất ngon lành. Số thành viên của Hồng Mông Thiên Hạ so với thế lực khác thì hơi ít nhưng mỗi khi có Thế lực chiến, bọn họ vẫn luôn chiếm được Tế Thiên Thai. Họ không bắt tay với hai liên minh kia nhưng mỗi lần thành chiến lại luôn được mời tham dự.

Đây là một thế giới lòng người thay đổi liên tục. Tử Diệp vẫn giữ mối quan hệ bình thường với Hồng Mông Thiên Hạ nhưng cô vẫn rất cảm hận hoang hỏa. Đối với những lời công kích dù công khai hay ngầm ngầm của Tử Diệp, hội trưởng đại nhân chưa bao giờ nói gì.

Về sau, Lưu Ly Tiên lại lừa Con Vịt, người người tức giận. Những người từng bị lừa trước kia đều lên tiếng, cả server đi đồ sát (Lưu Ly), hội trưởng đại nhân dẫn theo toàn Hồng Mông Thiên Hạ đi bao vây, giết bằng được.

Đến cuối tháng 8, người yêu cũ của Con Vịt bị chồng đánh đến thê thảm. Hội trưởng đại nhân cùng Con Vịt lên Thượng Hải xem tình hình nhưng cũng không giải quyết được, hai người bọn họ bắt đầu ở riêng. Lúc gần đi cô ta lại gọi điện thoại khóc lóc kể lể, xin Con Vịt đưa mình theo. Hội trưởng đại nhân vỗ vỗ vai Con Vịt: “Chú em có cơ hội đấy”

Con Vịt vẫn tỏ ra ôn hòa, thờ ơ nói: “Trình Trình, anh không thể giúp em cả đời”, sau đó ngắt cuộc gọi (6)

Đêm đó, lúc hai người đang ở khách sạn ở Thượng Hải thì chồng người yêu cũ Con Vịt tìm đến tra hỏi, chỉ là Con Vịt ra tay không báo trước. Bất ngờ là Con Vịt ra tay rất ác, tên đàn ông đeo kính gọng vàng này không thể là đối thủ. Hai người vật lộn một hồi, tên đó bị đánh sưng vù mặt mày nhưng hắn vẫn kiên quyết cho rằng Con Vịt là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm gia đình của vợ chồng bọn họ, cũng bắt đầu nghi ngờ rằng vợ mình vốn không phải loại dĩ hòa vi quý.

Hội trưởng đại nhân từ đầu đến cuối chỉ đứng xem, thậm chí còn đứng chắn cửa để người khác không nhận ra động tĩnh bên trong phòng, thuận tiện đứng xem tên kính gọng vàng này bị Con Vịt ấn đầu xuống dạ dày, kính mắt gãy vụn.

Sau khi bị “gian phu” đánh cho một trận, tên đó tuy còn rất oán giận nhưng không dám tiếp tục ra tay. Hội trưởng đại nhân còn đứng bên cạnh, to con lắm lì, trông còn kinh hơn >_

Vì vậy hắn ta chọn về nhà tiếp tục đánh vợ. Đêm đến, Trình Trình gọi điện thoại 3 lần, Con Vịt không hề nhắc máy; đến lần thứ 4 thì cũng phải đứng lên nghe. Bên kia có tiếng kính thiên động địa, tên kính gọng vàng kia đã đánh gãy tay cô ta.

Sau khi Con Vịt cúp điện thoại, hội trưởng đại nhân rất bình tĩnh: “Mày nói vì sao chồng cô ta lại biết mày đã đến Thượng Hải?”

Con Vịt không nói gì.

“Nó có biết chúng ta ở đây, sao có thể biết chính xác là phòng này? Mà và cô ta đã lâu không gặp mặt, tại sao nó lại tự nhiên hằm hè tới đòi liều mạng với mà?”

Con Vịt rũ rũ điều thuốc, hội trưởng đại nhân lại đánh thêm một đòn: “Người đàn bà này không đơn giản như bề ngoài đâu Vịt *hí hí cute vãi*, cô ta cố ý đòi ly hôn, cố ý làm lý do ly hôn liên quan đến mày. Chọc cho thằng kia rõ lên, vì đi theo mày mà lại nổi lại tình cảm được với mày. Cô ta muốn ăn mày!”

“Nhưng lão Thánh... Hay chúng ta cứ đưa người đến bệnh viện rồi nói sau”

“Một khi mày ra mặt thì sẽ không được yên nữa, nghĩ cho kỹ”

Con Vịt quay lưng về phía cửa sổ. Ngoài kia, màn đêm dày đặc không ánh đèn. Mặt cậu cũng sưng một cục, tên kia ra tay cũng không nhẹ. Cậu áp khăn ấm lên mặt: “Cứ đưa cô ấy đi bệnh viện đã”

Tháng 9 cùng năm, Trình Trình và chồng ly hôn, cô ta dắt theo đứa con gái Trình Minh Minh 1.5 tuổi về thành phố của Con Vịt, để con bé nhận Con Vịt làm bố nuôi. Bố mẹ Con Vịt đều phản đối nhưng Trình Minh Minh lại rất ngoan, con bé cũng thấy chú tốt hơn bố đẻ mình, lại nhỏ tuổi, không nhớ rõ mặt bố, vì thế cũng coi Con Vịt như bố mình mà gọi.

Hội trưởng đại nhân thường xuyên cười cợt cậu: “Con Vịt, xem như tự mày rơi vào đầm lầy, khả năng thoát ra chẳng có”

Mẹ Con Vịt hết hồn. Vốn bà cũng có cảm tình với Trình Trình: trước đây hai nhà sống cùng tòa nhà, hồi tiểu học Con Vịt toàn công Trình Trình đi học. Bà và bố Con Vịt vẫn coi con bé là con dâu nhà mình, hai đứa coi như thanh mai trúc mã, đều rất vô tư.

Mỗi ngày bà cho con một đồng tiền ăn sáng thì hết tám mao vào đồ ăn vặt cho con dâu nhỏ. Bài tập của con bé bảy ngày thì hết năm ngày Con Vịt làm hộ, còn lại hai ngày không làm vì là cuối tuần nghỉ, không có bài.

Năm nhất sơ trung, con bé mê thư pháp, Con Vịt cũng cùng cô tham gia nhóm thư pháp – cuối cùng Con Vịt viết được chữ rất đẹp, còn con bé thì cuối năm đòi đổi sang học thanh nhạc. Con Vịt theo đi học thanh nhạc, đến khi Con Vịt đạt đến trình độ ca hát khá chuyên nghiệp thì con bé lại đòi nhảy sang mỹ thuật tạo hình.

Lên Trung học hai người vẫn học cùng nhau. Con bé lại có năng khiếu mỹ thuật tạo hình, khi đi thi cần linh cảm mà yêu cầu Con Vịt kích thích cảm quan. Con Vịt xả thân trần truồng, kết quả chẳng vẽ được mà hai người suýt nữa lau súng cướp cò.

Từ đó, hai người tự đính ước, thề non hẹn biển, lời ngon tiếng ngọt, mọi điều đều rất êm tai.

Bố mẹ hai bên đều hài lòng, lỏng tay, để hai đứa tự phát triển.

1. Như chương 69 đã nói, nguyên văn là đeo lưỡi cày đi canh tác
2. Nguyên văn: Mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi. Cây trong rừng mà cao lớn hơn các cây khác sẽ bị gió thổi ngã

71. Chương 71: Dành Cho Những Người Yêu Thương Và Mong Chờ He (2)

Mẹ Con Vịt thấy con trai mình quay về cùng Trình Trình thì rất shock. Người lớn tuổi rất coi trọng chuyện con gái đã kết hôn, tuy nói cũng chỉ là cửa nhỏ nhà nghèo nhưng bà cũng không thể chịu nổi cái suy nghĩ con trai mình sẽ cưới một người phụ nữ đã có một đứa con.

Vì vậy, thời gian đó, ngoài lúc đi làm, Con Vịt bị sắp đặt đi xem mặt liên tục.

Lúc xem mặt, dường như lúc nào Trình Trình cũng có thể xuất hiện. Cô ta còn nói với đối tượng xem mặt của Con Vịt rằng Trình Minh Minh là con gái của Con Vịt, nhiều người xem mặt chỉ nghe vậy đã rút quân bỏ chạy không cần tìm hiểu thêm. Con Vịt đã nói chuyện rất nhiều lần với cô ta, cả công khai lẫn ám chỉ nhưng mỗi lần nói cô ta đều im lặng chảy nước mắt rồi xong xuôi đầu lại đóng đậy.

Cô ta rất khôn, không bao giờ làm động đến bố mẹ. Mẹ Con Vịt chỉ nghĩ con mình không cố gắng, giáo huấn Con Vịt rất nhiều lần. Con Vịt nghe đến sợ, hết bữa sáng lại bữa trưa rồi bữa tối, đem cả bữa khuya cũng bị thúc giục cưới xin, cuối cùng cậu chuyển ra ngoài ở.

Trình Trình cảm thấy mình có cơ hội, thường xuyên đưa Minh Minh đến chỗ Con Vịt, tối đến Con Vịt không giục thì không đi. Cho đến tận một ngày Con Vịt lấy từ chỗ mẹ mình một con chó, tình trạng cũng khá hơn. Con chó này ngoài Con Vịt thì ai cũng cần >_

Ngày 11 tháng 12, Thiên Hạ mở cấp 75. Đất hoang lại bắt đầu thời kỳ thăng cấp, thăng cấp đến mệt mỏi, lợi dụng chuyện đuổi theo kẻ gian giết cho vui. Hồng Mông Thiên Hạ vẫn giữ vị trí trung lập, vấn đề là hội trưởng đại nhân đột nhiên không còn hiếu chiến, trừ hoạt động giết yêu quái thì hầu như không thấy anh đi dã chiến. Chuyện này không đáng sợ, đáng sợ là anh ghét cả việc câu dẫn các MM.

Hội trưởng đại nhân câu tam đáp tứ trước kia giờ lại tự dưng thủ thân như ngọc, thậm chí còn không thêm tỏ thái độ với mấy người chơi nữ lân la làm quen mình.

Người trong Hồng Mông đều khuyên anh rằng chơi game không đóng góp, không PK, không đùa giỡn MM, thế game còn gì vui nữa?

Hội trưởng đại nhân cũng không ý kiến. Hàng ngày anh vẫn log in, cười đùa lớn lối, vui đầu luyện cấp.

Một ngày nào đó, Chân Phạm tìm được hội trưởng đại nhân:

[Hảo hữu] Chân Phạm nói với bạn: lão Thánh, em gái ta cũng muốn chơi game này, anh nhận nó làm đệ tử, chăm nó một tí nhé

Vì thế, hội trưởng đại nhân đến Bình Độ Khẩu tìm em gái của Chân Phạm, tên cũng khá ngộ: Lắm Tắm Hoa Trư. Cô bé lần đầu chơi game nên rất nghe lời, ngoan ngoãn một mực gọi anh “sư phụ”

Lúc hội trưởng đại nhân đưa đệ tử của mình đi phụ bản mới phát hiện tài năng của đệ tử mình... quả thực người cũng như tên, đúng là người cũng như tên!

Cô bé ở phụ bản cấp 14 có thể chết được 4 lần! = =

Mà cô bé này hình như cũng rất thích game, lần nào lên cũng gọi sư phụ. Cơ mà một ngày nọ, khi đi phụ bản cấp 21, cô bé đánh ra được một món đồ tím, nhất thời hưng phấn, quay sang ôm sư phụ nhiệt tình.

Sau đó sư phụ ra khỏi phụ bản, không bao giờ kéo cô đi nữa.

Anh giải trừ quan hệ sư đồ. Hoa Trư tìm anh mình kêu khóc, Chân Phạm bực mình tìm hội trưởng đại nhân để tra hỏi. Hoang hỏa kia chỉ trả lời anh một câu thế này:

[Hảo hữu] Thánh Kỵ Sĩ nói với bạn: bảo Con Vịt dẫn con bé

Anh kéo rất nhiều nick nhỏ nhưng lại không thu nhận đệ tử.

Hoa Trư không tìm Áp Tử, thậm chí không chịu vào Hồng Mông Thiên Hạ. Cô bé quyết định tay làm hàm nhai.

Vì vậy, chúng ta có chuyện xưa [Gia là nhân yêu, gia sợ ai]

Thời gian cứ thế trôi qua dù chúng ta không để ý. Hai năm với nhiều thứ không được nhắc đến này, có một bí mật nhỏ mà thật ra chỉ Con Vịt biết.

Khi Hồng Mông Thiên Hạ off (1), Con Vịt thường phụ trách nhật xác (2), vì thế cậu không thể say. Người ở cao nhất chắc chắn sẽ bị chuốc rượu nhiều, vì thế Sở Hán say.

Thảm hành lang của khách sạn rất dày, ánh sáng mờ ảo, khi hội trưởng đại nhân ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy một cô gái đang say rượu, khóc bên cái thùng rác nhỏ. Anh nhìn một lúc lâu, sau đó cúi xuống ôm cô gái vào lòng. Anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô, dỗ dành, mỗi lời nói đều say khướt: “Sao cứ động tí là khóc...”

Lời nói dịu dàng như dỗ dành đứa trẻ.

Con Vịt vội vàng tiến lên kéo anh dậy, liên tục xin lỗi cô gái rằng anh đã say, nhận nhầm người. Cô gái chỉ kinh ngạc nhìn hai người. Thật ra mỗi người đều có chuyện cũ của riêng mình. Không phải cứ luôn nhắc đến mới là nhớ rõ, cũng không phải chỉ thấy miệng vết thương mới đau mới khổ sở.

Thời gian sẽ làm khép lại miệng vết thương, nhưng thời gian sẽ không làm giảm sự đau đớn khi miệng vết thương đã khép lại. Nó luôn mỉm cười, dịu dàng ướp từng nụ cười, từng giọt nước mắt đã qua vào vết thương ấy, kỷ niệm càng tuyệt vời thì nỗi đau càng mãnh liệt, càng khắc cốt ghi tâm.

Anh theo Con Vịt quay về bàn rượu, xắn tay áo cười, cùng mọi người uống thả cửa.

72. Chương 72: Dành Cho Những Người Yêu Thương Và Mong Chờ He (3)

Một năm dài như thế nào?

Thật ra cũng chỉ dài 12 trang quyển lịch mà thôi.

Thù Tiểu Mộc chia tay hội trưởng đại nhân bao lâu rồi?

Cũng chỉ 2 quyển lịch mà thôi.

Hội trưởng đại nhân lại cảm thấy dường như rất nhiều năm đã trôi qua. Anh nhìn Con Vịt và Tô Như Thị nửa năm yêu yêu đương đương, từ gặp nhau, hiểu nhau, yêu nhau sau đó lại quên nhau. Kết thúc câu chuyện cũng như nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của anh. Cuộc sống muốn dạy cho chúng ta rất nhiều nhưng chúng ta lại học quá chậm.

Con Vịt lại quay trở về cuộc sống độc thân, cuộc sống tiếp tục bị bố mẹ của chính mình công kích, rơi vào tình trạng nước sôi lửa bỏng.

Hội trưởng đại nhân cũng chẳng khá hơn. Hơn 30 tuổi, anh cũng gia nhập đội ngũ cùng Con Vịt, bị bố mẹ sáng trưa chiều tối thúc giục kết hôn. Vì thế, hội trưởng đại nhân và Con Vịt đồng mệnh tương liên, thường xuyên rủ rê nhau đi uống rượu. Chân Phạm làm nhân viên công vụ quốc gia, đi làm có phần xa xôi nhưng vì thế tránh được một kiếp.

Lần xem mặt này Con Vịt vốn định không đi. Anh ở lại bệnh viện, thay một bác sĩ mới khác phẫu thuật nối xương cho bệnh nhân. Bệnh nhân là một ông già, già rồi còn thích đua xe máy, cuối cùng bị xe máy cán xương đùi.

Thái độ của mẹ Con Vịt rất cứng rắn: “Hôm nay con phải đi cho mẹ, không thì đừng mong được yên thân!”. Tuy mẹ Con Vịt hay nổi cáu nhưng chưa bao giờ bà cáu giận đến mức này, ngay cả những từ như bất hiếu, không biết trước sau đều lòi ra nói cả.

Con trai vừa ra khỏi phòng phẫu thuật là bà lại lải nhải, sau đó giục: “Mau thay quần áo rồi đi với mẹ. Con bé lần này tính rất được, nói gì cũng phải để mẹ gặp xem thế nào”

Con Vịt khổ sở: “Mẹ, mẹ cho con yên một tí được không?”

Mẹ Con Vịt không nhượng bộ: “Đi thay quần áo nhanh, Tiểu Mộc đang chờ rồi”

Con Vịt đẩy cửa phòng thay đồ, quay đầu lại: “Cái gì Tiểu Mộc thế ạ?”

Mẹ Con Vịt đẩy cậu vào phòng: “Con bé đó á? Thù Tiểu Mộc”

Con Vịt thở hổn hển: “Mẹ, đừng kéo đừng kéo, con đi cùng mẹ là được. Mẹ bỏ tay ra con còn thay quần áo, để con tự thay, OK?”

Mẹ Con Vịt vẫn lo lắng: “Không chuẩn đi cửa sau đấy chứ?”

Con Vịt định đóng cửa: “Hay mẹ cho người ra cửa sau trông đi?”

Tầng 1, khách sạn Hải Cảng. Con Vịt tìm thấy cô gái tên Thù Tiểu Mộc kia. Cô ngồi với bố mẹ, một nhà ba người đang nói chuyện câu được câu chăng. Khi hai mẹ con nhà Con Vịt đến, mọi người đều tỏ ra rất nhiệt tình. Bố mẹ hai bên nói vài chuyện không liên quan, Con Vịt lại chỉ chú ý đến cô gái. Đối phương chỉ liếc nhìn cậu đánh giá một cái, lễ phép cúi đầu mỉm cười, không tỏ vẻ gì.

Thật ra hai nhà nói chuyện rất vui vẻ. Một bữa cơm hoàn chỉnh, các bố mẹ tiếp tục nói chuyện, sau đó đuổi hai đứa con ra ngoài xem phim, uống cà phê.

Vì vậy Con Vịt dẫn Bánh Bao ra ngoài. Hai người đi đường không hề nói gì, cuối cùng Con Vịt chủ động bắt chuyện: “Tiểu Mộc tốt nghiệp Đại học A à?”

Cô ngẩng đầu lên. Bây giờ là mùa hè, cô mặc váy chiffon trắng, đi đôi xăng đan trắng, tóc đuôi ngựa, xinh xắn ưa nhìn: “Sao anh biết? Năm 3 em đã đi Anh rồi”

Con Vịt cảm thấy thế giới này thật thần kỳ, Chúa trời với Thiên đường chắc cũng thế này mà thôi.

Cậu còn muốn hỏi thêm nhưng quyết định không rút dây động rừng (1)

Vì thế hai người tiếp tục trò chuyện tản mạn nhưng Con Vịt rất cố gắng ghi nhớ. Theo phép tắc, cậu đưa cô đi đến rạp chiếu phim, khi đi ra thì địa chỉ điện thoại các kiểu cậu đã tìm hiểu kỹ càng, thậm chí còn hẹn thời gian gặp mặt lần sau. Tạm biệt cô gái nhỏ xinh xắn, Con Vịt cầm tờ giấy ghi thông tin, lấy điện thoại gọi cho Chân Phạm: “Chân Phạm, ở đây tao có một mảnh giấy”

Chân Phạm cười nhạt: “Giấy á? Ở đây tao có hơn mười bao tải, cỡ A4, chất lượng khỏi phải bàn”

Con Vịt không đếm xỉa: “Tờ giấy này có thể đổi chục vạn từ lão Thánh đấy”

Chân Phạm hô lên: “Lão NP đông cung đồ hử?” *vãi cả tưởng tượng*

Cùng lúc đó, hội trưởng đại nhân đang ngồi ở Võ Sò Xám thành phố L hít bụi. Trời thì nóng nhưng cũng có nhân viên nữ nên anh quyết định giữ hình tượng, không cởi trần; cái áo phông đen ướt sũng, dính vào người. Rõ ràng là đầu đầy mồ hôi, vậy mà hội trưởng đại nhân tự nhiên thấy người lạnh toát, sau đó hắt xì một cái thật mạnh. Anh bất bình: “Tổ sư thằng ranh nào chửi tao”

Buổi chiều, Võ Sò Xám thành phố L tiếp hai khách không mời mà đến. Hai ông tướng đến nghênh ngang, ngồi chiếm chỗ, khách đến cũng không nhắc mông làm hộ. Hội trưởng đại nhân trừng mắt: “Tiểu Hải, hai người ngồi kia tính tiền gấp đôi nhé”

Chân Phạm kháng nghị: “Gấp cái *beep*” (2)

Người kia thần nhiên bình tĩnh: “Lão Thánh, đi xem mắt với em”

Hội trưởng đại nhân cảm thấy trứng đau nhức: “Đi đi đi, đừng lôi kim cương vương lão ngũ như tao đánh đồng với loại sắt thép rỉ như mày”

Con Vịt ngẩng đầu nhìn anh cười: “Lão Thánh, có phải trong lòng anh có ai rồi không?”

Hội trưởng đại nhân nói cứng: “Có ai cơ? Làm sao tao có thể vì một thân cây mà buông tha cả rừng nhiệt đới?”

“Ừ, thế cũng tốt” – Con Vịt tiếp tục PK với Chân Phạm – “Em có một người bà con, hay anh cứ thử xem sao”

“Tao còn yêu ai được nữa?” – Hội trưởng đại nhân vừa nói ra đã muốn cắn lưỡi mình, vội vàng nói nốt – “Khi nào đi?”

Người đang PK im lặng một lát rồi trả lời: “Tuần sau nhé”

Chỉ có Chân Phạm nhìn hội trưởng đại nhân với vẻ thông cảm: rồi anh cũng có ngày này, cứ chịu thêm một tuần tương tư khổ đi, ai bảo anh hành bọn em.

Bạn đã đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình lắm chưa? Trong truyện, khi nam chính mất nữ chính thì thường làm gì?

Đồ ngốc, thật ra bọn họ cũng không thay đổi gì lắm. Bọn họ vẫn đi làm bình thường, ra ngoài uống rượu với bạn bè như mọi khi, vẫn thường xuyên thổi phồng bịa đặt mấy chuyện gặp gỡ tình cờ, thậm chí vô đạo đức một chút thì họ sẽ nói với bạn mình rằng họ muốn đá người ta từ lâu rồi.

Bởi vì họ kiêu ngạo, họ sợ bị người khác nhìn thấy vết thương của mình.

Dã thú bị thương không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt người khác.

Vì thế, bạn rất khó nhìn thấy lúc người đàn ông chân chính đau khổ.

Chân Phạm cảm thấy rất nẫu. Một tháng sáu bảy lần phải theo hai người đàn ông này đi uống rượu. Anh cảm thấy mình thật đáng buồn, đường đường là nhân viên công vụ quốc gia, đầy tớ của nhân dân, trụ cột ưu tú của Tổ quốc, vậy mà phải lưu lạc theo hai tên chết bầm này.

Nhưng anh vẫn đi cùng. Một bàn đầy người nhưng chả có mấy ai trụ được để “nhặt xác” và lái xe.

Một tuần sau, Con Vịt lại hẹn Tiểu Mộc MM. Khi đó cô không ở thành phố L nhưng Con Vịt lái xe đến đón. Hai người tay trong tay đi vào quán gà Dương Long, cũng có thể coi như là cười nói vui vẻ. Hội trưởng đại nhân đang chờ ở tiền sảnh đứng bật dậy – nhanh như chớp luôn!!!

73. Chương 73: Gặp Lại Sư Phụ

Hôm ấy, Thù Tiểu Mộc mặc áo phong trắng, quần bò xanh nhạt, tai đeo đôi bông tai tròn nhỏ màu đỏ sáng, không trang điểm, trông rất trong trắng thuần khiết nhẹ nhàng vui vẻ. Cô và Con Vịt nhỏ giọng trò chuyện đi tới. Lần đầu tiên hội trưởng đại nhân hiểu thế nào là “gặp lại cứ ngỡ là đang mơ”

Cô nhanh chóng nhìn thấy anh nhưng không tỏ thái độ gì như anh tưởng, chỉ là hơi ngây người một chút, sau đó cũng bắt chước Con Vịt vươn tay ra: “Sư phụ, thì ra anh và Mã Diên là bạn bè, thật trùng hợp”

Hội trưởng đại nhân như người mất hồn, rón rén nắm tay cô, thiếu chút nữa thì cũng thốt ra câu: “Đúng vậy, trùng hợp thật đấy...”

Vừa định nói thì kịp sửa lại: “Em về khi nào?”

Thật ra hai năm này, làm gì có chuyện anh không tìm hiểu tin tức về cô, anh đương nhiên biết cô đi đâu.

Người cứ mơ mơ màng màng, đến lúc gặp lại cô lại nói “thật trùng hợp”

Hội trưởng đại nhân cảm thấy mình thật ngu ngốc, chắc chắn Con Vịt xem được trò vui rồi. Nhưng đành phải vậy thôi.

Bồi bàn nhanh chóng mang đồ ăn lên. Quán ăn ở đây bố trí giống quán cafe, vì họ đi ít người nên hội trưởng đại nhân chọn bàn dành cho bốn người bên cửa sổ. Con Vịt rất không tự giác ngồi xuống cùng Tiểu Mộc, để hội trưởng đại nhân ngồi bên đối diện.

Bồi bàn mang đồ ăn lên cũng cảm nhận được phòng ăn hôm nay ngập tràn sát khí!

Con Vịt hôm nay lại tỏ vẻ vô cùng ga lăng nhiệt tình, bỏ ánh mắt của ai đó vào sọt rác: “Hóa ra hai người quen nhau à?”. Cậu lấy đồ uống cho Tiểu Mộc, còn cẩn thận đổ ra cốc hộ cô: “Anh không giới thiệu đâu. Em ném thử nước ô mai ở đây đi, rất được đấy”

Tiểu Mộc bình tĩnh nhẹ nhàng, không hề tỏ ra xấu hổ: “Cám ơn anh. Em có nghe mẹ kể rồi”

Con Vịt cười đến là dịu dàng: “Em ăn được cay không?”

Hội trưởng đại nhân chưa bao giờ ghen khuất như vậy trong đời, Ninja Rùa cũng không tốt tính được vậy!!!

Nhưng trong bữa ăn “chỉnh” này, anh không thể nào nói với Tiểu Mộc lấy một câu. Tiểu Mộc chạm cốc với anh, hôn anh bay mất luôn một nửa. Đến nỗi khi cô cười hỏi anh: “Sư phụ, đã lâu không gặp, anh ổn không?”, anh chỉ máy móc trả lời: “Tốt...tốt”

Sau đó lại không nói nổi từ thứ hai.

Bữa cơm này, Con Vịt và Tiểu Mộc ăn rất vui vẻ, hội trưởng đại nhân thì không khác gì “đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than”

Cuối cùng cũng hết bữa, Con Vịt đứng lên, cầm túi cho Tiểu Mộc: “Lão Thánh, anh về trước đi. Em đưa Tiểu Mộc đi chơi: đi dạo công viên, xem phim, à đúng rồi, Tiểu Mộc, vườn bách thú gần đây có voi đá bóng đá, anh đưa em đi xem”

Tiểu Mộc đứng lên theo Con Vịt: “Vâng. Em đi đây, hẹn gặp lại sư phụ”

Ngoài nói “ừ” ra thì hội trưởng đại nhân không biết nói gì nữa, anh chỉ có thể nhìn Con Vịt cầm túi của Tiểu Mộc mà cười cứng đờ, lòng lặng lẽ giờ móng vuốt cào cào.

()

Con Vịt và Tiểu Mộc đi rồi hội trưởng đại nhân mới bình tĩnh, ý thức được rằng bản thân gặp lại cô rất vui vẻ, nhưng lại phải nghĩ xem Con Vịt đưa cô đi công viên, đi xem phim rồi làm gì, hơi bị chộc anh rồi đấy.

Về nhà, anh gọi điện cho Con Vịt, Con Vịt cũng nghiêm túc nghe. Hội trưởng đại nhân không biết nói gì, lòng và lòng vòng hỏi mẹ cậu thế nào linh ta linh tinh, Con Vịt cũng nghiêm túc trả lời. Cuối cùng hội trưởng đại nhân cũng vào đề một chút: “Đang làm gì đấy?”

Con Vịt nhẹ nhàng: “Em đang xem phim với Tiểu Mộc, ày chà, không ngờ cô ấy rất thích phim kinh dị”

Hội trưởng đại nhân nghiêng rằng: “Nhảm, cô ấy chỉ thích Twilight (1) với Vampire Knight (2) thôi”

Con Vịt nghi hoặc: “Thế à? Nhưng cô ấy xem rất tập trung mà? Thôi không nói nữa, em đi mua bỏng ngô cho cô ấy đã”

Điện thoại bị ngắt, hội trưởng đại nhân tức đến điên người.

Khi đó, Con Vịt đang lái xe về nhà. Cúp điện của hội trưởng đại nhân xong, ánh mắt cậu có vẻ kiên định lại lấp lánh ý cười, sau đó lại nhìn sang tấm bùa bình an đang lắc qua lắc lại như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cậu vung tay đẩy dây kết của tấm bùa, tiếng chuông kêu vang. Xe phóng vụt đi 150km/h, nhanh chóng bỏ qua phong cảnh, tiến về phía trước... Không hề nhìn lại.

Hôm sau hội trưởng đại nhân đến bệnh viện thú cưng của Con Vịt (3). Con Vịt đang vội vàng triệt sản hai con mèo lông ngắn. Lần đầu tiên hội trưởng đại nhân kiên nhẫn chờ đợi trong phòng đến 1 tiếng đồng hồ. Con Vịt rửa tay, thông thả đi vào: “Hôm nay rảnh rồi thế này?”

Hội trưởng đại nhân còn đang uống trà nhưng đầu óc không để ý tách trà, anh đáp bừa: “Đi ngang qua thì vào xem sao”

“A” – Con Vịt thụ sủng nhược kinh (4) – “Tiểu nhân... thật vẻ vang cho kẻ hèn này! Vinh hạnh, thật vinh hạnh. Tiểu Nhựt, thay lá trà cho anh ấy”

Lễ tân đi vào thay, hội trưởng đại nhân lại ngâm mình trong nước trà. Hội trưởng đại nhân tâm tình bất ổn, Con Vịt vẫn thản nhiên trò chuyện về trà đạo, hiếm khi nào hội trưởng đại nhân chịu khó lắng nghe như thế, trong lòng anh đã muốn lật bàn: “Con Vịt, tao muốn nghe về Thù Tiểu Mộc, Thù Tiểu Mộc!!! Mà nói trà cái eo gì vại”

Hai đại lão gia hiếm khi nào hài hòa trò chuyện được đến 1h. Hội trưởng đại nhân không có ý đi, Con Vịt ám chỉ: “Anh không phải về à?” (ám chỉ gì chứ = =)

Hội trưởng đại nhân hậm hực: “Về giờ đây”

Sau khi tiễn anh về, lễ tân mờ mịt hỏi Con Vịt: “Viện trưởng, bạn anh thiếu tiền phải không? Muốn vay tiền anh mà lại ngại không dám nói à?”

Con Vịt ngạc nhiên, sau đó tựa vào bàn cười điên cuồng.

Hội trưởng đại nhân về đến nhà lại ủ ê. Anh ngồi trên sofa cứ nửa tỉnh nửa mê, hình bóng Thù Tiểu Mộc cứ xuất hiện trong đầu, không rõ là dáng vẻ của hai năm trước hay bây giờ. Sau khi tỉnh lại, anh cảm thấy thế này không được, lại gọi điện thoại bóng gió với Con Vịt: “Mày và Tiểu Mộc tiến đến đâu rồi?”

Con Vịt giả ngu: “Tiểu Mộc? Tiểu Mộc nào cơ?”

Hội trưởng đại nhân hít sâu: “Thù Tiểu Mộc lúc sáng ấy”

“À, đúng rồi. Anh gặp rồi, thấy xinh đúng không? Lại biết cư xử và nghe lời, bảo đi đâu cũng được. Em cũng thấy tốt, loại người như em không thể so với anh, chọn cô ấy thôi. Chờ xem ngày rồi cưới là được”

Hội trưởng đại nhân sốt ruột: “Sao mày lại không so được với tao? Sự nghiệp có, đáng vẻ cao đại soái khí (5), hơn nữa còn trẻ hơn tao!”

Con Vịt thần nhiên hút thuốc: “Em không có kiểu tự do phóng khoáng như anh, anh sẽ không vì một thân cây mà buông tha cho cả rừng nhiệt đới, em thì chỉ cần ôm cây thôi, rừng rú cái gì không dám mơ. Thế nhé, không có chuyện gì thì em cúp máy trước. Yên tâm đi, đến khi kết hôn em sẽ gọi anh”

Con Vịt lại cúp điện thoại. Hội trưởng đại nhân vò đầu bứt tai!

Chân Phạm bắt đầu lại thích đi ăn với hai tên này. Nhìn hai người kia một người sốt ruột lắm rồi mà lại ra vẻ như không để ý, một người biết hết tất cả mà lại giả ngu, có ăn uống có kịch để xem, tội gì không đi?

Vì thế hai người mặt lạnh nhìn hội trưởng đại nhân vò đầu bứt tai, nóng ruột như đốt lửa.

Cuối cùng, hôm nay, ở toilet, Chân Phạm cũng hơi bắn khoăn: “Con Vịt, có phải chúng ta làm quá rồi không? Hay nói địa chỉ của Tiểu Mộc cho anh ấy là được?”

Con Vịt rửa tay, bình tĩnh nói: “Để anh ấy chủ động hỏi. Dù sao còn phải xem Tiểu Mộc nghĩ chuyện này thế nào. Thời gian trôi qua lâu như thế rồi mà Tiểu Mộc chỉ hỏi về anh ấy đúng một lần, hỏi anh ấy kết hôn chưa, tao bảo chưa. Tao nghĩ nếu lão Thánh cứ lộn xộn như trước thì chuyện này cũng không đi đến đâu”

Chân Phạm cảm thấy không ổn lắm: “Tính anh ấy không phải mày không biết, Con Vịt mày chết rồi vẫn cứng mồm, anh ấy mãi cứ ngại hỏi thì làm thế nào?”

Con Vịt cầm lấy điện thoại, cười cười: “Vây coi như chưa có gì xảy ra, Tiểu Mộc chưa xuất hiện. Nhưng mà...” – cậu quay đầu nghiêm mặt – “mày không phải nói cái kiểu Con Vịt mày chết rồi vẫn cứng mồm. Gà trống, thiên nga, đà điểu chết mồm cũng cứng, sao chúng mày cứ phải công kích loài vịt thế???”

Chân Phạm: “...”

Chân Phạm quá xem trọng cốt khí của hội trưởng đại nhân rồi. Anh thậm chí không chờ được đến hôm sau, nửa đêm gọi điện thoại cho Con Vịt. Con Vịt đang ngủ thì tỉnh giấc, nhìn màn hình báo hiệu của di động, cảm thấy thời nay làm người tốt cũng chẳng dễ dàng!

“Tao nhận thua Con Vịt tao thích Tiểu Mộc đến giờ vẫn thích” – Anh thậm chí không chờ Con Vịt mở miệng, cứ như sợ mình sẽ đổi ý, nói một mạch – “Hai năm nay tao vẫn rất hối hận tao cứ nghĩ tao chia tay cô ấy là tốt cho cô ấy mà không hề hỏi xem cô ấy nghĩ gì (chấm – editor thêm cho dễ đọc chứ đoạn này không có chấm phẩy gì đâu, nói một lèo) cái hôm Người Chết Yêu an ủi Hoa Trư có nhắc đến người yêu cũ của cô bé cái thằng đó đưa cô bé đi vậy mà vì không thể nuôi cô bé mà buông tha cô bé có lẽ đối với hắn như thế cũng là một cách bảo vệ cho rằng mình làm thế là rất tốt (chấm – hết ý thôi chứ mình không định chấm câu chuẩn haha) Con Vịt khi đó tao nghĩ thằng đàn ông kia là thằng nhu nhược không ra gì nhưng nghĩ cho kỹ thì tao cũng không khác gì thằng đó đều không dám chịu trách nhiệm (chấm) khi ấy tao cảm thấy cô ấy chưa trưởng thành nhưng nếu cứ phải trải qua ngàn sóng gió mới trưởng thành thì tao tình nguyện ôm cô ấy vào lòng cả đời không cần phải trưởng thành như thế.”

Con Vịt im lặng từ đầu đến cuối. Thật ra có cô gái nào trên đời này lại muốn phải trưởng thành mà lòng hóa tro tàn, sức cùng lực kiệt đâu?

“Trưởng thành cái nỗi gì tao muốn cô ấy cứ ngây thơ mãi cũng được”

Con Vịt cúp điện thoại rồi nhắn tin lại đầy đủ địa chỉ của Tiểu Mộc cho hội trưởng đại nhân.

1. Phim về Việt Nam với tên “Chạng vạng”

2. Vampire Knight là một bộ truyện tranh về một ngôi trường có cả học sinh thường và vampire theo học, đã xuất bản ở Việt Nam. Mình cũng không biết có phim không nhưng bộ truyện này hình như chưa kết thúc mà?

3. To cao đẹp trai có khí chất

4. Sao chương trước vừa nói nối xương đùi cho ông già đưa xe, chương này đã hóa thân thành bệnh viện thú cưng rồi? Ông già kia do con gì biến thành vại???

5. Được quan tâm mà sợ hãi. Từ này thấy nhiều trong ngôn tình roài

74. Chương 74: Sau Buổi Gặp Mặt!

Hôm đó, để mã đáo thành công (1), trước khi hội trưởng đại nhân còn uống rất nhiều rượu để lấy thêm can đảm.

Tiểu Mộc đi làm, hội trưởng đại nhân và Con Vịt đứng đợi dưới nhà đến 18h40 mới nhìn thấy cô gái buộc tóc đuôi ngựa bỏ đến với tốc độ con rùa. Nhìn hội trưởng đại nhân đứng đó, cô ngây người một lúc nhưng rồi vẫn khách sáo mời hai người vào nhà.

Điều này cho thấy hội trưởng đại nhân tính đúng: nếu anh đến một mình chắc chắn Bánh Bao không cho anh vào cửa.

Nhà của Bánh Bao cực kỳ sạch sẽ, liếc qua cũng thấy được chủ nhà rất chịu khó dọn dẹp. Con Vịt ngỡ vực: “Tiểu Mộc, bác trai bác gái đâu?”

Bánh Bao lấy nước cho họ, nhẹ nhàng nói: “Họ ly hôn rồi. Mẹ em ở Thanh Đảo, bố em... nghe nói cũng sắp kết hôn, không hay đến đây”

Hội trưởng đại nhân cầm cốc nước, nước rất nóng nhưng anh vẫn cầm chắc, không phản ứng gì: “Em ở một mình?”

Bánh Bao cười: “Vâng. Có chuyện gì hôm nay ạ?”

Con Vịt cố làm nguội cốc nước, hội trưởng đại nhân nhìn là biết chỉ tự trông vào bản thân được rồi. Nhưng mà cứ thế này đại lão gia như anh mở miệng thế nào bây giờ?

Sau đó anh liếc nhìn Con Vịt. Con Vịt thật thông minh, cũng đáp lễ... Mk, có vợ quên bà mối! (2). Cậu đứng lên: “Tiểu Mộc, sư phụ em nói em và anh ấy đã lâu không gặp, muốn nói vài điều với em. Anh đi trước, hai người nói chuyện. Em ở một mình chắc cũng có nhiều việc nặng, bản thân khó chịu, đừng ngại, sư phụ em khỏe mạnh trâu bò, em cứ nhờ. Dù sao giúp phụ nữ khác cũng là giúp...”

Hội trưởng đại nhân nhíu mày trừng mắt: Con Vịt ngu dần kia, cút mau!

Con Vịt lẩn thật, phòng đột nhiên chỉ còn lại hai người hội trưởng đại nhân và Bánh Bao, vì thế bầu không khí hơi ngưng đọng, không ai biết bắt đầu từ đâu. Im lặng một hồi, Bánh Bao cuối cùng lên tiếng phá vỡ im lặng ngại ngùng trước: “Sư nương có khỏe không?”

“À...khỏe” – hội trưởng đại nhân choáng váng, sau một lúc mới ngẩn ra: sư nương?

Sư nương cái lông! Anh vội vàng chữa lại: “Sư nương gì cơ, làm gì có sư nương! Anh...” Cả đời này anh chưa từng ngỡ ngàng đến thế, bản thân thấy mình nội thương trầm trọng, ghen ngào không nói nên lời. Sau đó, trong cùng quần, anh đột nhiên nghĩ: Mk, liều luôn, ông đây bắt chấp hết!

Vì thế, con hổ đói nào đó nhào sang phía con cừu non.

Anh hành động quá nhanh, Bánh Bao sợ đến suýt hét lên chói tai. Hội trưởng đại nhân nhắm mục tiêu, cảm thấy loại tư thế này dễ nói chuyện hơn nhiều. Bánh Bao bị giật mình, gương mặt múa vuốt định đẩy anh ra nhưng hội trưởng đại nhân cơ bắp rắn chắc, lại nặng hơn cô 90 cân (3), đương nhiên Tiểu Mộc chẳng khác gì châu chấu đá xe (4). Hội trưởng đại nhân nhỏ giọng dỗ dành: “Tiểu Mộc, nghe anh nói...”

Cũng may Bánh Bao không la hét kiểu em không nghe em không nghe..., cô chỉ vùi đầu, hé miệng cắn vào vai hội trưởng đại nhân. Khi đó, trời đang giữa hè, thời tiết nóng bức, hội trưởng đại nhân mặc áo sơ mi cộc tay, nhất cần này cắn thẳng vào thịt, coi như không có gì che chắn làm dịu vết cắn.

Cô cắn rất mạnh, hội trưởng đại nhân rên lên một tiếng, sau đó máu nóng lên đầu, anh cũng cắn cô. Mồm cắn, tay dùng chút lực kéo tuột khóa cái váy chiffon cô đang mặc, sau đó tay luồn vào trong áo lót, chạm đến nơi non mềm.

Hội trưởng đại nhân nhanh chóng có phản ứng. Anh đã ăn chay ba năm, kích thích như vậy không chịu nổi.

Sô pha nhà Bánh Bao là loại sô pha lớn, ba chiều đều đạt yêu cầu, hội trưởng đại nhân rất vừa lòng, không có giường cũng không sao. Hội trưởng đại nhân bị tình tròng lên não, đặt Bánh Bao xuống cuối sô pha rồi lột quần áo cô như bóc vỏ trứng.

Bánh Bao lại cắn cái nữa lên vai anh chảy cả máu, ướm sơ mi nhưng anh không để ý, đè Bánh Bao xuống rồi tự tháo thắt lưng. Bánh Bao giãy dụa, hét lên phần nộ: “Sở Hán, tôi sẽ kiện anh tội hiếp dâm”

Hội trưởng đại nhân đang máu, đè người lên Bánh Bao, giọng ồ ồ nhưng kiên quyết: “Anh đây ngồi tù!”

Vật nổ to tiện thể chẻ tre nhanh chóng tiến vào con đường mòn nhưng nhớ. Anh hành quân từ từ, cẩn thận không để cô bị thương. Bánh Bao thấy giãy dụa không được cũng từ bỏ. Anh vui đùa hôn lên môi cô, môi răng gần bó quần quýt.

Cô không còn giãy dụa, dần dần cũng có cảm giác. Nghe tiếng cô khe khẽ rên rỉ, anh dần dần tăng tốc – ấy chính là tác nhân thúc đẩy mạnh mẽ nhất thể gian này.

Phòng khách ngập tràn cảnh xuân tươi đẹp dạt dào.

Nửa giờ sau, hội trưởng đại nhân chấm dứt chiến đấu, toàn thân ướt đẫm, không rõ là của Tiểu Mộc hay của mình. Anh vẫn duy trì tư thế, không cử động, cũng không dám nhìn thái độ người bên dưới.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh làm loại chuyện Bá Vương ngành Thượng cung này. Lúc làm thì hào khí vạn trượng, làm xong thì lo lắng không thôi. Nhưng hồi hận cũng không thấy hồi hận, biết sai không có nghĩa là hồi hận. Anh cảm thấy cho lựa chọn lại vạn lần anh cũng vẫn chọn như vậy.

Nhưng dù thế nào cũng không được tự nhiên, cũng đến lúc thu dọn chiến trường rồi. Anh tựa người, nhìn Bánh Bao thì cô đang nhìn anh. Hai người nhìn nhau một hồi, cô lạnh lùng nói: “Anh đứng lên được rồi”

Hội trưởng đại nhân không muốn đánh mất cơ hội thân mật khó có này, dù sao anh cũng đến đây để lấy vợ (5), không phải đến cường gian con gái nhà đảng hoàng. Nhưng suy nghĩ một hồi, anh cũng không biết trả lời thế nào, lòng cuống quýt, buột miệng: “Anh không đứng lên”

Hai người đồng loạt nhớ lại một câu thường xuyên xuất hiện trong mấy phim cầu huyết: “Người không đồng ý ta không đứng lên”. Có điều người ta khi nói câu này đều đang quỳ trên mặt đất, còn anh thì hay rồi, anh...

==|||

Bánh Bao cố sức đẩy anh ra: “Anh đứng lên, em đi tắm”

Hội trưởng đại nhân thấy thật xấu hổ.

Anh ngồi trên sô pha, nghe tiếng nước trong phòng tắm, lấy khăn tay tự lau mình. Lúc này mới thấy vết thương trên vai đau kinh khủng, vết thương dính mồ hôi xót ơi là xót. Hội trưởng đại nhân rất bức bối, chờ mờ sao lúc hưởng thụ thì không đau, giờ mới thấy đau... ==

Anh mở vòi nước. Áo đã dính đẫm mồ hôi nên anh cởi ra luôn, cởi trần rồi cúi xuống rửa vết thương trên vai. Vốn định nhìn coi người kia tắm rửa như thế nào nhưng đến khi anh xong xuôi thì ai đó cũng đã quần khăn tắm đi ra.

Hội trưởng đại nhân lấy khăn tay xoa vết thương trên vai, Bánh Bao vào phòng cầm túi thuốc ra mà lấy rồi cũng không đưa anh, chỉ để lên mặt bàn. Hội trưởng đại nhân vẫn thấy mừng thầm trong lòng, anh cảm thấy nhất cần này phi thường đáng giá.

Anh ngớ ngẩn cảm bông chấm còn bôi lên vết thương mãi không xong, Bánh Bao thay đồ ngủ xong ra thấy thế, ngồi xuống, giặt lấy miếng bông, lau sạch vết thương rồi bôi thuốc nước. Hai người cách rất gần, hội trưởng đại nhân ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người cô, cảm thấy trước kia mình đúng là chó mù ngu ngốc *yay đúng rồi đó*

Trời dần tối, Thù Tiểu Mộc vỗ vỗ cái ghế sô pha, hạ lệnh đuổi khách rất nghiêm túc: “Anh phải đi”

Hội trưởng đại nhân nghĩ đảng nào cũng không cần mặt mũi, thể diện so với vợ thì vợ phải hơn là đương nhiên rồi... Vì thế, anh thần nhiên nói: “Đêm nay anh không đi”

Thế là hội trưởng đại nhân ngủ trên ghế sofa.

Nửa đêm khó ngủ, hội trưởng đại nhân cảm thấy bản thân không thể ngồi chờ chết, vì vậy anh gõ cửa phòng Bánh Bao, thừa lúc cô mở cửa mà đi vào.

“Sofa cứng quá, anh không ngủ được” – Anh thản nhiên nói, sau đó ôm Bánh Bao lên giường, cởi đồ cô rồi ôm nhau ngủ *lưu manh không hỏi tên...*

Cô cũng không phản kháng, cứ để anh bế. Hội trưởng đại nhân cảm thấy xao động, cúi đầu hôn trán cô để ám chỉ, cô cũng không phản ứng. Hội trưởng đại nhân thấy hơi chột dạ: này nếu không phải Bánh Bao tự nhiên cần thì anh cũng chẳng cuồng tính “bật dổ”. Bây giờ với thái độ không cho phép này của cô, anh ngoan ngoãn ôm cô ngủ.

Hội trưởng đại nhân ở lì nhà Tiểu Mộc mấy ngày liền không chịu đi. Anh không biết được Tiểu Mộc đang nghĩ gì, chỉ sợ mình đi rồi lúc quay lại tiểu bạch thỏ sẽ không mở cửa. Hơn nữa, cô ở một mình, tối đến rất lạnh lẽo.

Bánh Bao cũng không đuổi anh. Anh ở đây thì tối nấu thêm một suất, hai người cũng chẳng nói gì nhiều.

Lần này dạt là dạt đến lúc mẹ Lỗ đến thăm con gái mình. Bà lấy chồng mới hơi xa, đến đây không tiện. Lần này đến, bọn họ đều mong Tiểu Mộc sớm tìm được một người trong sạch để kết hôn. Tự nhiên cô quay về, dù thế nào cũng là con gái mình dứt ruột để ra, che chở cẩn thận nhiều năm, bỗng có một người lạ ở bên cạnh, bà không thể không lo lắng.

Quả nhiên, lần này về, mẹ Lỗ hoảng sợ phát hiện ra: người ngoài hành tinh xâm chiếm địa cầu, ăn sạch người địa cầu, thậm chí nó còn mặc đồ giả làm người tạo dáng trước Thiên An Môn, cười hơn hở...

Càng đáng sợ hơn là người ngoài hình tinh thấy bà tới mà không sợ, còn ưỡn ngực cười cười, nói rất chuẩn: “Mẹ, mẹ đã về?”

Mẹ Lỗ lùi vài bước, cảm thấy chân run lẩy bẩy...

“Cậu...ai cho cậu vào? Tiểu Mộc đâu? Tiểu Mộc!” – mẹ Lỗ choáng váng, hội trưởng đại nhân an ủi: “Tiểu Mộc chưa đi làm về đâu, con tự vào thôi”

Tối hôm đó, Bánh Bao về nhà, chỉ thấy hai đại cao thủ đang quyết đấu.

Mẹ cô kiên quyết: “Tiểu Mộc, về Thanh Đảo ở với mẹ một thời gian”

Bánh Bao không vui: “Nhìn đứa khác gọi mẹ là mẹ, con không vui được”

Mẹ Bánh Bao oanh tạc: “Vậy là con cứ thế loằng ngoằng với thằng này?”

Hội trưởng đại nhân ý kiến: “Mẹ, mẹ nói không đúng rồi. Sao lại là “loằng ngoằng với thằng này” mà lại để cô ấy xem mặt với Con Vịt? Con có kém Con Vịt đó đâu?”

“Con Vịt là ai?” – mẹ Lỗ loạn rồi, nhưng tư tưởng vẫn còn chắc chắn lắm. Bà sốt ruột, bắt chấp luôn phong độ: “Dù sao con gái tôi cũng không thể gả cho loại câu tam đáp tứ như cậu được”

Hội trưởng đại nhân không hề hoang mang, tranh cãi còn có phần cứng rắn: “Mẹ, mẹ không thể dùng thành kiến để nhìn người. Tục ngữ có câu Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng, bây giờ con chính là lãng tử quay đầu”

~ (͡° ͜ʖ ͡°)

~Mẹ Bánh Bao tức đến choáng váng: “Đừng có gọi tôi là mẹ!”

Im lặng một lúc, hội trưởng đại nhân cẩn thận gọi: “Mẹ vợ à?”

...

Bánh Bao đỡ mẹ mình, hơi lo lắng: “Anh đi đi” – cô nói với hội trưởng đại nhân

Hội trưởng đại nhân cũng không dây dưa thêm, quyết định lấy lùi làm tiến, vì thế lùi lại.

Thù Tiểu Mộc dỗ dành mẹ trong nhà, mẹ cô cũng mâu thuẫn. Bà ở Thanh Đảo xa xôi, còn có cuộc sống riêng, không thể chăm lo cho con gái bé bỏng được. Bà muốn đưa cô đi nhưng cô với chồng và con bà không hợp nhau. Bà rất muốn nhanh nhanh tìm nhà tốt để gả cô đi nhưng lại sợ người đàn ông đó sẽ không đối tốt với cô.

Phụ nữ lấy nhầm chồng sẽ khổ cả đời.

Bà ở với Tiểu Mộc 1 tuần, cuối cùng chồng bây giờ không nhận được mà giục bà quay về. Con Vịt hỏi hội trưởng đại nhân có tính toán gì không, hội trưởng đại nhân rất bình tĩnh: “Bánh Bao dễ rơi vào tay rồi, anh dỗ dành chút đã, chuyện khác tính sau”

Đây là thủ pháp Con Vịt quen thuộc: tấn công vào từng điểm yếu của đối phương, tiêu diệt từng phần.

Vì thế, chân trước mẹ Lỗ vừa đi, chân sau sói xám đã đến nhìn trộm tiểu bạch thỏ.

1. “Mã” là “ngựa”, “đáo” có nghĩa “đáo hạn, trở về” là một hình ảnh ẩn dụ cho sự thành công. Câu chúc “Mã đáo thành công” dịch nôm có nghĩa là “ngựa quay về ắt sẽ thành công” rất có ý nghĩa theo quan niệm từ ngày xưa. Ngựa là phương tiện đi lại thuận lợi nhất vì ngựa chạy nhanh, sức bền, thông minh và trung thành. Từ xa xưa, con người rất gần gũi với ngựa trong cuộc sống hàng ngày, trong lao động, giao thương và cả khi ra trận. Một nguyên do khác dẫn đến thành ngữ trên đó là ngày xưa, người Trung Quốc ở phương Bắc sinh sống trên các bình nguyên, đồng cỏ, nơi có rất nhiều ngựa hoang. Đến mùa xuân, người ta thường thả ngựa nuôi trong nhà vào các cánh rừng để những con ngựa này có thể dụ được ngựa hoang kéo đàn về lại trang trại của mình. Một khi thả ngựa nuôi ra, có nhiều khả năng xảy đến: hoặc là ngựa nuôi của mình đi mất vĩnh viễn (có thể do bị thú dữ ăn thịt, bị bắt hoặc ngựa sẽ quay trở về và còn dẫn theo những con ngựa hoang khác. Vì vậy, vào mùa thu và mùa đông, nếu ngựa quay trở về có nghĩa là mình đã thắng lợi trong việc vẫn giữ được ngựa, sau đó là có thêm ngựa. Ít nhất, nếu ngựa về một mình thì người chủ cũng không mất nó có nghĩa là “hòa vốn”, nếu dẫn thêm ngựa hoang về thì là “có lãi”.

2. Ở nước ta, câu “Mã đáo thành công” được nhắc nhiều đến sự kiện năm 1789 khi vua Quang Trung đánh tan quân Thanh. Nhà vua đã cho người mang một cành đào từ Thăng Long, cưỡi ngựa qua các trạm ngày đêm chuyển cành đào về cho công chúa Ngọc Hân mừng xuân và báo tin thắng trận.

3. Trong kinh doanh, câu chúc này có ý nghĩa đặc biệt. Đồng tiền bỏ ra làm ăn cũng giống như thả ngựa của mình ra vậy. Tiền đó được bỏ ra có thể bị mất hoặc có thể sinh lời

4. . Con dâu thú vào phòng, bà mồi quăng qua tường

= 45kg bên mình

5. Nguyên văn: Kiến đầy cây

6. Nguyên văn: Truy lão bà

75. Chương 75: Trở Lại Đất Hoang

Thù Tiểu Mộc quên Thiên Hạ đã một thời gian rất lâu rồi. Hàng ngày cô đi làm, sáng 9h chiều 5h, cuối tuần nghỉ hai ngày, cuộc sống rất có quy luật.

Lần này lại onl game là vì thứ bảy, hội trưởng đại nhân dùng máy tính của cô chơi Thể lực chiến, chiến xong anh đi tắm rửa, chiến sĩ hoang hóa ngưi cao mã đại (1) treo máy ở Cổ Đàn Tế. Thiên Hạ lúc này đã thay đổi rất nhiều, người phát ngôn đã thành Hàn Canh, trời cao mây trắng, non xanh nước biếc, tất cả đều không giống trong trí nhớ.

Bánh Bao đi dạo trong khu bản đồ mới của hoang hỏa, tình cờ phát hiện ra bóng dáng người quen cũ: một chiến sĩ thiên cơ tên Ôn Như Ngọc đang đưa một nữ thầy thuốc cấp 74 đi ngắm phong cảnh. Thiên cơ này bây giờ không còn là đồ ngốc cấp 10 nữa, cậu ta cũng có bộ đồ cấp 70, cánh đỏ, cũng ra dáng vẻ đại thần rồi.

Vật đổi sao dời (2), người và vật đã hoàn toàn thay đổi. Bánh Bao không khỏi thở dài cảm thán.

[Thiên hạ] Tử Điệp: thế lực Mạn Đà La nhận cấp 70 bên ngoài, yêu cầu sinh động, nhiệt tình, có thể lên YY, Mã Lệ Tô thì xin miễn (3). Kênh YY:...

Bánh Bao cười phụt nước!

[Hảo hữu] Bạn nói với Tử Điệp: Tiểu Điệp

Đối phương lại tức giận

[Hảo hữu] Tử Điệp nói với bạn: làm sao?

[Hảo hữu] Bạn nói với Tử Điệp: [hôn môi] moaaaahzz, lại đây tui hôn cái

[Hảo hữu] Tử Điệp nói với bạn: [nhíu mày] lão Thánh, lão muốn chết à?

À à, giờ Tiểu Mộc mới nhớ ra mình đang dùng account hoang hỏa của hội trưởng đại nhân

[Hảo hữu] Bạn nói với Tử Điệp: bạn yêu ời, người ta là Tiểu Mộc

[Hảo hữu] Tử Điệp nói với bạn: ...Thật??? Bạn đang đâu đấy?

Bánh Bao báo tọa độ. Không lâu sau, Tử Điệp xuất hiện ở Tiêu Ấn thôn, theo thường lệ lao tới ôm

[Hệ thống] Tử Điệp dịu dàng ôm bạn

Sau đó hai người duy trì tư thế ôm này mà nói chuyện:

[Hảo hữu] Tử Điệp nói với bạn: Đồ chết tiệt, đi đâu thế không biết! Đi cũng không nói một tiếng, thấy ghét!

[Hảo hữu] Bạn nói với Tử Điệp: [hôn môi] sương sương, người ta về rồi còn gì

Nữ thầy thuốc và hoang hỏa về mặt dữ tợn đứng ở Tiêu Ấn thôn ôm nhau, người qua người lại đều ngó nhìn. Vì thế, khi hai người để ý, kênh đã có vẻ... ở...

[Gần] Cha Ngươi: [đỉnh đầu chấm than] lão Đại, ngay cả phu nhân Mạn Đà La mà anh cũng câu được! Tiểu nhân bội phục, ngũ thể đầu địa quá! (4)

[Thiên hạ] Khách Sạn Ngàn Sao (5): [trừng mắt] bát quái, kinh thiên động địa! Phu nhân Mạn Đà La và hội trưởng Hồng Mông Thiên Hạ thông đồng thành gian (6), ôm ấp bên đường không biết ngượng!

[Gần] Ánh Mắt Tìm Kiếm Gian Tình: Mạn Đà La, GM gọi ngươi về bắt kẻ thông dâm...

...

Bánh Bao choáng váng, Tử Điệp cười đau cả bụng. Hai người đổi địa điểm đến Tiên Âm Sơn, ngồi xuống cũng dính lấy nhau. Bánh Bao đã đi hai năm, đương nhiên cô chưa nhắc đến chuyện làm hòa với hội trưởng đại nhân vội, cuối cùng cũng là Tử Điệp hỏi:

[Hảo hữu] Tử Điệp nói với bạn: Đi Anh vui không? Ở đó hay có tuyết nhỉ? Đúng rồi, bạn về thì đang làm ở đâu? Aaaaaa, mà đúng rồi, sao bạn login bằng account của hội trưởng đại nhân? Hai người đang sống chung hả???

Bánh Bao dở khóc dở cười

[Hảo hữu] Bạn nói với Tử Điệp: hỏi nhiều vậy sao mình trả lời được

[Hảo hữu] Tử Điệp nói với bạn: [xoay tay] trả lời lần lượt! Nói thật, thấy bạn về mình rất vui

[Hảo hữu] Bạn nói với Tử Điệp: [hôn môi]

[Hảo hữu] Tử Điệp nói với bạn: cày nick lại đi, mình kéo

[Hảo hữu] Bạn nói với Tử Điệp: ừ, mình sẽ bám chặt lấy bạn

[Hảo hữu] Tử Điệp nói với bạn: kệ đấy, cày lại ngay cho người ta

Hội trưởng đại nhân tắm rửa xong, hai người vẫn đang nói chuyện ở Tiên Âm Sơn. Anh kéo ghế vào xem Bánh Bao và Tử Điệp nói chuyện phiếm, Bánh Bao vội vàng kết thúc câu chuyện:

[Hảo hữu] Bạn nói với Tử Diệp: được rồi, anh ấy ra rồi, mình out đã

[Hảo hữu] Tử Diệp nói với bạn: ơ ơ, bạn chưa nói cho mình biết hai người giờ thế nào

Bánh Bao đi ra phía giường, hội trưởng đại nhân ngồi xuống máy tính, thản nhiên gõ chữ:

[Hảo hữu] Bạn nói với Tử Diệp: ở chung!

Tử Diệp phản ứng rất thẳng thắn

[Hảo hữu] Tử Diệp nói với bạn: phụt

Từ đó về sau, Bánh Bao liên tục dùng acc hoang hỏ của hội trưởng đại nhân để hẹn hò với Tử Diệp. Diễn đàn bắt đầu lưu truyền câu chuyện tình JQ của hội trưởng đại nhân và Tử Diệp: một người thân mật với vợ người ta, một người là vợ người ta nhưng thân mật với người khác, hai người vô cùng thân thiết trên kênh công cộng. Hội trưởng đại nhân và Mạn Đà La đọc cũng đau nhức hết trứng.

Cuối cùng đồng chí Mạn Đà La không nhịn nổi, nói với vợ mình:

[Hảo hữu] Bạn nói với Tử Diệp: A Tử, em có thể dùng dùng acc của mình đi gặp Tiểu Mộc được không?

Anh cũng nói với hội trưởng đại nhân

[Hảo hữu] Bạn nói với Thánh Kỵ Sĩ: lập acc nữ cho vợ anh đi coi!

Sau đó, Tử Diệp cũng nghe lời chồng, không dùng acc mình đi gặp bạn thân Tiểu Mộc nữa mà dùng acc chồng mình luôn Vì thế Tiêu Ẩn thôn lại hay có cảnh sau:

Nam thích khách Mạn Đà La có danh hiệu chủ thế lực trên đầu cùng nam hoang hỏ chủ thế lực Hồng Mông Thiên Hạ dịu dàng ôm nhau ven đường, trên kênh Gần thường có mấy câu thế này:

[Gần] Mạn Đà La: Em yêu, chết người ta giờ! [hôn môi] hôm nay em đi đâu chơi?

[Gần] Thánh Kỵ Sĩ: Em vừa tan tằm. Anh đã làm xong chưa? [hôn môi] em cũng nhớ anh *lưu ý: tiếng Trung là ta-người thôi, nhìn qua không biết người nói vai trò ntn *

[Gần] Mạn Đà La: em yêu, anh mặc Kiếp Hỏa đẹp trai không?

[Gần] Thánh Kỵ Sĩ: em thích Bắc Lạc Sư Môn nhưng thích khách mặc Bắc Lạc Sư Môn không đẹp. Hay anh thử Kiểm Gia đi?

[Gần] Mạn Đà La: [gật đầu] để anh thử

...

Lần này diễn đàn không có ai lên án công khai: này thì ôm, hôn môi, ngủ, khiêu vũ, ... ảnh chụp đầy đủ trong topic ở diễn đàn. Comment bên dưới nhất trí:

[#1] Văng Vẽ Dây Kết: oaoaoa, ây da ây da!!!

[#2] Son Môi Lan Điếu: oa, nước miếng của ta, thánh Mạn vạn tuế!!!

...

Mạn Đà La chết lặng. Hội trưởng đại nhân nhìn topic với lượng comment dằng dặc, yên lặng khua Chân Phạm:

[Hảo hữu] Bạn nói với Chân Phạm: Chân Phạm, bé con nhà mày bán acc không?

... ==

Bánh Bao không mua acc của người khác mà dùng acc hội trưởng đại nhân kéo lại một nick nhỏ, cũng là nữ pháp sư. Nhân vật này tuy vô dụng, nhưng cô lại cảm thấy nhân vật rơi vào tay mình sẽ không vô dụng, mà ít ra pháp sư còn xinh đẹp. Cho nên cô cũng không để ý nữa.

Tên vẫn đặt là Thù Tiểu Mộc, nhân vật mặc bộ đồ thê thảm của tân thủ, sinh ra ở nơi của tân thủ, xung quanh trống không. Sau hàng trăm ngày đêm, lại làm từ đầu.

Bánh Bao không nghĩ xem chơi thế nào, dù sao trong vòng 15 cấp tới cũng có thể sống lại tại chỗ, vì thế cô đi dạo ngắm phong cảnh.

Buổi chiều ở sư môn, cô thấy một nữ pháp sư đang...đang đuổi giết lông chim.

Bánh Bao mân nhãn kinh diêm, mẹ ơi, từ khi nào mà pháp sư trò chơi này đã đạt trình độ giết từng cái lông một?

Nữ pháp sư tung Thủy Đan hạ lông chim, lông chim nằm trên mặt đất im lìm, sau đó phẫn nộ:

[Gần] Bần Kê Trước Mặt: [nhíu mày] Diêu Tá Đông Phong, làm cái gì đấy? Đây là đồng minh rất khiêm tốn, đồng minh nhé!!!

[Gần] Diêu Tá Đông Phong: [ngậm miệng] thấy máu bạc là đuổi theo theo bản năng, không để ý huy hiệu thể lực, xin lỗi xin lỗi...

...==

[Gần] Bần Kê Trước Mặt: Ôn Như Ngọc, đây là tai nạn lao động, tai nạn lao động, ta muốn được bồi thường

[Gần] Ôn Như Ngọc: bồi thường cái lông, lông chim chết trong tay pháp sư còn đòi bồi thường... Đông Phong, đừng có bỏ đá xuống giếng, bỏ cái thói thừa dịp ra oai đi.

Bánh Bao cảm thấy thích thú, đứng cạnh nhìn, rồi Ôn Như Ngọc cũng phát hiện ra cô.

[Gần] Ôn Như Ngọc: [trừng mắt] Thù Tiểu Mộc này là Thù Tiểu Mộc hồi trước à?

Bánh Bao cảm thấy âm áp, dù chỉ đưa cậu ta đi giết quái vài lần mà cậu ta vẫn nhớ rõ Thù Tiểu Mộc là ai.

[Gần] Thù Tiểu Mộc: à...

[Gần] Bần Kê Trước Mặt: dám thông đồng MM, cẩn thận Hoa Trư đánh gãy chân thứ ba của ngươi)

[Gần] Ôn Như Ngọc: [mồ hôi lạnh] nói bậy bạ gì đó, đây là bạn ta. Đông Phong, lại đây nhận đồ đệ đi

[Gần] Diêu Tá Đông Phong: Thù Tiểu Mộc?

[Gần] Ôn Như Ngọc: ừ, bạn tốt của ta đó, chăm lo cho tốt đấy

Tin báo hệ thống xuất hiện trước mặt Bánh Bao: Diêu Tá Đông Phong muốn nhận bạn là đồ đệ, dặt tay cùng đi đất hoang. Đồng ý/Từ chối?

Bánh Bao chọn Đồng ý. Vì vậy, nữ pháp sư đó thành sư phụ của cô. Khi đó cô còn chưa biết danh tiếng của nữ sư phụ của mình vĩ đại thế nào, sau này lên diễn đàn mới được nghe ngoại hiệu của sư phụ: một đòn chết bậy!

Sư phụ này rất có trách nhiệm và tận tâm. Cô ấy thường xuyên đưa Bánh Bao đi phụ bản, dạy Bánh Bao cách sinh tồn của pháp sư – đại loại như trong chiến trường thì nên đứng đâu để ra chiêu Thiên Phật vừa chuẩn lại mạnh, khi đi PK hay phụ bản thì tuyệt đối không được đi đầu, trừ khi đối phương là lông chim, luôn luôn đứng xa nhất khi dùng kỹ năng bắn; hoặc lại như đứng giữa đám địch đông làm sao đánh được càng nhiều càng tốt – tốt nhất là tận lực nhắm thiên cơ và đồng môn huynh đệ, phòng ngự của nhóm người này dính đòn pháp sư thì chắc chắn đau trứng lắm...

Bánh Bao cảm thấy như thế rất không phúc hậu, sư phụ của cô lại không đồng ý: “Thao tác, cái gì gọi là thao tác? Chính là chết ít giết được nhiều. Cho nên... tất cả đều là ý thức, mà ý thức thao tác và đáng khinh chẳng liên quan gì đến nhau.”

Nói thì thế nhưng Bánh Bao cũng thấy mình đi phụ bản cùng cô ấy rất thoải mái: trên người cô ấy một bộ 70 cấp thể giới, 1 bộ 70 cấp chiến trường, toàn thân cường hóa trọng kích kỹ năng hỏa, công kích rất khủng bố, trang phục hay kỹ năng đều thiên y vô phòng (7)

Với người như thế, Bánh Bao cảm thấy mình chỉ có thể nhìn lên

1. Mình nghĩ câu này chỉ anh cao to cười con ngựa cũng to?

2. Nguyên văn: ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

3. Mã Lệ Tô: Mary Sue. Khái niệm Mary Sue bắt nguồn từ tác phẩm của fan (fan fiction) ăn theo bộ phim Star Trek. Mary Sue được mô tả là một nhân vật nữ xuyên suốt bộ phim, người có mối quan hệ lãng mạn với nhân vật nòng cốt trong phim. Mary Sue có những nét tính cách không thực và không giống với các nhân vật đã xuất hiện trong bộ phim, hoặc là nhân vật đại diện cho người viết. Tuy nhiên, đến năm 2005, những nhân vật thể hiện tác giả cũng được gọi là Mary Sue. Mình đọc xong cái định nghĩa trên thì vẫn không hiểu ý Tử Điện là gì, nhưng mình đoán là “nick phụ, clone thì miễn?”

4. Ngũ thể đầu địa : ngưỡng mộ từ tận đáy lòng

5. Convert ghi là Lộ Thiên Khách Sạn, mình tra Google thấy là “khách sạn ngoài trời”, đoán là khách sạn ngàn sao Nghe Khách sạn ngàn sao hay hơn :v

6. Thông đồng thành gian: Ngoại tình

7. Thiên y vô phùng : Nghĩa đen là bộ trang phục được làm từ thiên đường không có vết chỉ khâu, liền mạch (quần áo bình thường thì phải dùng chỉ may, quần áo của tiên thì không có vết may, kiểu thế). Câu này dùng để nói về những thứ hoàn hảo, không có sai sót.

76. Chương 76: Tiểu Mộc, Gọi “đi” Đi

Hội trưởng đại nhân nhanh chóng nhận thấy Bánh Bao của mình thật xui xẻo. Tuy anh tứ chi phát triển nhưng đầu óc vẫn còn tí tinh tế. Lưu Ly Tiên vang danh Đất hoang, thao tác pháp sư thuần thục, hơn nữa cấp độ thăng cấp của pháp sư này thì hẳn là có nick lớn kéo. Thêm nữa là cô ta đối đầu với Trác Tuyết, khả nghi hơn nữa là thường đi cùng Lưu Ly Tiên và một người tên là Hồn Đạo Sĩ để làm nhiệm vụ.

Hội trưởng đại nhân cũng không muốn chỉ điểm, dù sao mọi người đều chỉ là người chơi game, mỗi người có cách sống riêng. Cô ta muốn che giấu trốn tránh, vậy thì không ai có thể xen vào. Có điều nếu liên quan đến Bánh Bao của anh thì chuyện lại khác. Lưu Ly Tiên tiếng xấu muốn nơi, nhớ đến lúc đó Bánh Bao lại bị lôi ra công kích thì anh không thích!

Vì thế hội trưởng đại nhân bắt đầu cảnh cáo

[Người lạ] Bạn nói với Diêu Tá Đông Phong: đồ sống dở chết dở

Ai đó tỏ ra vô tội

[Người lạ] Diêu Tá Đông Phong nói với bạn: ?

[Người lạ] Bạn nói với Diêu Tá Đông Phong: Mk, đừng giả vờ

[Người lạ] Diêu Tá Đông Phong nói với bạn: ...địch, sao anh nhận ra?

[Người lạ] Bạn nói với Diêu Tá Đông Phong: giải trừ quan hệ thầy trò của cô với Tiểu Mộc đi

[Người lạ] Diêu Tá Đông Phong nói với bạn: không, ca rất thích đồ đệ này nha

Hội trưởng đại nhân bực bội, thiếu điều xông tới xách cổ áo người ta mà hét: Mau thả Tiểu Mộc nhà tao ra coi!!!

[Người lạ] Bạn nói với Diêu Tá Đông Phong: tôi phải nói với Con Vịt đây là nick nhỏ của Tô Như Thị ấy nhỉ

[Người lạ] Diêu Tá Đông Phong nói với bạn: ... định để tôi tự tìm phiền chứ gì? Hôm nay Ôn Như Ngọc kể chuyện anh và Tiểu Mộc cho tôi nghe. Lão Thánh này, haha, không ngờ anh ngần này tuổi còn chơi game với cô nhóc

[Người lạ] Bạn nói với Diêu Tá Đông Phong: tôi R, thả Tiểu Mộc ra!!

[Người lạ] Diêu Tá Đông Phong nói với bạn: không đấy, ca dạy nàng 18 chiêu Long Dương (1)

[Người lạ] Bạn nói với Diêu Tá Đông Phong: tôi bảo Con Vịt

[Người lạ] Diêu Tá Đông Phong nói với bạn: [lắc đầu] tùy thôi, dù sao ca cũng có nick phụ, hơn nữa biết thì sao? Ca không nợ tiền anh ta

Hội trưởng đại nhân cảm thấy đôi khi phụ nữ thoải mái hơn đàn ông rất nhiều. Con Vịt vẫn còn canh cánh trong lòng nhưng cô ta đã sẵn sàng từ bỏ, tiếp tục với một người đàn ông khác, quả là được. Ai nói phụ nữ si mê đàn ông bạc bẽo?

Tuy vậy, anh vẫn cảm thấy tiếc.

[Người lạ] Bạn nói với Diêu Tá Đông Phong: Lưu Ly Tiên, cô có yêu Con Vịt không?

Nếu có yêu, tại sao có thể từ bỏ nhanh như thế?

[Người lạ] Bạn nói với Diêu Tá Đông Phong: tôi biết là bây giờ không nên nói linh tinh, dù sao cô cũng kết hôn rồi. Nhưng cậu ta thì vẫn không thể nhắc đến cô trước mặt người khác, cũng không tiếp nhận được cô gái khác

Lần này, đối phương im lặng một lúc

[Người lạ] Diêu Tá Đông Phong nói với bạn: vậy thì sao? Tự nhiên muốn thảo luận với ca tâm lý yêu đương nam nữ? Hay là...thấy ca nên nói chuyện với cậu ta?

[Người lạ] Bạn nói với Diêu Tá Đông Phong: thôi bỏ đi, cứ coi như tôi chưa nói gì hết. À, không được, thả Tiểu Mộc nhà tôi raaaaaaa

Hai người tiếp tục loằng ngoằng, cuối cùng Tiểu Mộc vẫn làm đệ tử của Diêu Tá Đông Phong, còn là đệ tử đích truyền.

Hội trưởng đại nhân vẫn muốn canh giữ Bánh Bao nhưng anh không thể không ra khỏi cửa. Dù sao những chuyện vặt ở Võ Sò Xám, rồi giao tiếp xã giao cũng không thể bỏ. Vì thế khi đi thành phố G công tác anh cũng hơi lo lắng, anh ở với Bánh Bao được vài tuần rồi nhưng cô không dính lấy anh như trước. Hội trưởng đại nhân thực sự lo lắng rồi: trước kia dù là xem TV hay ăn cơm, cô luôn dựa vào người anh, ngủ lại càng không nói – dính sát vào lòng anh. Bây giờ cảm giác hơi khác lạ.

Hội trưởng đại nhân tuy ra khỏi nhà nhưng đầu óc vẫn để ở nhà Bánh Bao.

Anh ép Con Vịt cứ rảnh là phải ngó qua xem sao. Con Vịt dù sao cũng rảnh rồi, thế là đồng ý. Mỗi mẹ Con Vịt là buồn bực, khó khăn lắm mới gặp được con dâu tốt, cuối cùng vẫn bị người ta nặng mặt. Thế là thế nào!!!

Anh vừa đi, Bánh Bao đột nhiên trở nên rất rảnh rồi.

18h thứ 7, Bánh Bao và Diêu Tá Đông Phong hoàn thành phụ bản cấp 42.

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: được rồi, tiểu bị (2) nhà sư phụ về rồi. Sư phụ đi nấu cơm, để anh ấy kéo em nhé

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [kinh người] tiểu bị nhà sư phụ đáng yêu không?

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: rất đáng yêu, đáng yêu đến điệu mao (3). Chính là không được tự nhiên, chỉ có thể thuận mao không thể nghịch mao (4) ()

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [nước miếng] em thích loại này nhất, tiểu bị điệu mao đáng yêu vô cùng

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: em không ăn cơm à?

Bánh Bao hơi muộn phiền

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: em ở nhà một mình, tí gọi đồ ăn ngoài thôi

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: không có bạn trai à?

Bánh Bao thấy mình ngớ ngẩn hơn bao giờ hết

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: có vẻ là có... không biết có tính không

Khi nói chuyện, hai người lại vào phụ bản 42, tiếp tục đánh tìm trang bị

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: vấn đề là gì?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: em và anh ấy... chia tay một thời gian, trước kia anh ấy nói anh ấy không thích em vì em không trưởng thành, không phù hợp với cuộc sống của anh ấy, còn nói vốc dáng em chán! Giờ em tốt nghiệp rồi anh ấy lại xuất hiện.

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: em thích anh ta không?

Bánh Bao đi sau cô ta, nhìn cô ta một giây giết sạch quái

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: em...chắc là có thích...nhưng mà em thấy anh ấy chỉ coi em như em gái, còn không làm chuyện ấy với em

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: đó là vì em cứ tỏ ra bé bỏng trước mặt anh ta, anh ta đã quyết tỏ ra đứng đắn thì sẽ không vượt rào đâu

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: hử? Nhưng mà...em...em có tạo cơ hội mà

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: chuyện này dễ í mà, em cứ tỏ ra đơng đưa một chút trước mặt anh ta, ghé lại đây...

...

[Bà cô Lưu Ly này chuyện mình còn lo không xong mà đã đi dạy hư em nhỏ rồi]

Hai thầy trò thì thăm một hồi, Bánh Bao mới nhớ ra

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: sư phụ, chị nói đi nấu cơm mà?

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: cô ấy đang nấu rồi

Bánh Bao cảm thấy điềm xấu

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: vậy đây là...= =

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: à, anh là tiểu bị điệu mao đến đáng yêu nhà này đây ()

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: anh ngồi đây từ khi nào...?

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: chưa lâu lắm, từ lúc em bảo gọi đồ ăn ngoài

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: anh...đồ đáng ghét a a a

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: nói vậy, anh rõ ràng là một tiểu bị điệu mao vô cùng đáng yêu ()

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: ...

Bao Tử khóc ròng... yêu nghiệt, yêu nghiệt!!!

Có thể thấy rằng, tiểu bị này ngoài bề ngoài chải chuốt ra thì còn thù dai nhớ lâu nữa...

Đến thứ 5, bố Bánh Bao về, dẫn theo một người phụ nữ 29 tuổi và một đứa bé trai 4 tuổi. Ông vẫn ôn hòa với Thù Tiểu Mộc: “Tiểu Mộc, lại đây gọi “dì” đi. Đây là em trai con”

Bọn họ đã đăng ký kết hôn ở cục dân chính, theo pháp luật thì đúng là người một nhà. Bánh Bao sững sờ. Người phụ nữ này chỉ hơn cô 6 tuổi. Bố Bánh Bao rất quan tâm đến phản ứng của cô. Cô vẫn chăm chú đánh giá bề ngoài của người phụ nữ quyến rũ kia, sau đó Bánh Bao quay đầu, nói thẳng suy nghĩ của mình như mọi khi: “Bố, đây là con ruột bố?”. Bố Bánh Bao không nói lời nào, sớm muộn thì ngày này cũng phải đến, có điều ông đến giờ vẫn cảm thấy hơi xấu hổ. Bánh Bao chỉ biết ăn giờ lại khí thế bức người: “Bố ly hôn với mẹ, lý do là vì mẹ không còn trẻ đẹp?”

Yêu hay không rồi cũng sẽ tàn phai đúng không? Tính cách không hợp, tình cảm tan vỡ,... chẳng qua đều là bịa đặt lấy cớ nực cười.

Lần đầu Bánh Bao cảm thấy bất bình cho mẹ mình. Trước nay cô vẫn nghĩ là do tính mẹ cứng rắn, hôm nay mới cảm thấy đàn ông thật đáng khinh. Phụ nữ, khi gả cho ông, bà 20, ông 30. Nhiều năm về sau, khi chia tay nhau, bà 43, ông 53. Bà đã không còn trẻ trung xinh đẹp, ông thì vẫn cười được người mới, vẫn thế, 28 tuổi xanh, quyến rũ tươi trẻ.

“Tiểu Mộc” – bố Bánh Bao cẩn thận nói – “Đó không phải lý do con ạ, bố mẹ không thể ở bên nhau được”

“Con cũng chẳng định nói gì” – nụ cười của cô mang nét châm biếm mỉa mai – “chỉ là con rồi cũng hiểu vì sao nhiều năm như thế, mỗi năm 360 ngày hầu hết bố đều không ở nhà. Con chỉ thấy mẹ bỏ bố là đúng. Con hiểu vì sao bà lại lấy người ở xa như vậy, chắc hẳn là không muốn nhìn thấy bố tí nào”.

Ông chưa từng thấy con gái mình có vẻ mặt như vậy. Nhiều năm nay, ông vẫn nhớ con gái mình là đứa nhu thuận, luôn tìm cách để tạo niềm vui cho cả nhà. Mấy năm nay ông luôn mua cho cô những thứ bọn trẻ con cùng tuổi thích, nhưng ông lại xem nhẹ sự trưởng thành của cô. Không ngờ rằng đến ngày nào đó, con gái mình cũng chua ngoa đến vậy: “Ông thích làm gì thì cứ làm, ông không nợ tôi gì hết. Nhưng ông không xứng với mẹ tôi, lắm lý lẽ, chẳng qua cũng là ông có lỗi với mẹ”

“Tiểu Mộc, bố và dì con yêu nhau thật lòng...” – Ông định giải thích, ông cho rằng con gái mình không hiểu tình cảm của mình và vợ sau

“Khỏi nói thêm” – Bánh Bao xua tay – “Ông có gia đình mới, có vợ mới, con cũng có rồi. Tôi thì cũng chỉ là vướng bận khiến ông không thể sống cuộc sống mới. Ông đã quyết thì cũng chẳng đợi ý tôi mà thay đổi, thế nên ông việc gì phải vờ vịt xin tôi đồng ý với nghe giải thích?”. Cô quay đầu nhìn ông, ánh mắt xa lạ. Cô cũng không biết mình vì sao lại hận, có lẽ do cảm giác bị lừa dối trong nhiều năm.

Bố cô vốn định đưa cô ra ngoài ăn cơm, nhân tiện để người một nhà gặp nhau tìm hiểu một chút, nhưng rõ ràng gặp được rồi ra về chẳng ai vui vẻ. Người phụ nữ kia vẫn vênh váo tự đắc như trước, cô ta đã thắng trận chiến này. Đây là thế giới thực, không có định luật tiểu tam phải chịu báo ứng, tội đáng chết vạn lần. Bọn họ sẽ thành một gia đình mới, sau đó lại cảnh mẹ hiền con ngoan (mẫu tử tử hiếu), con đàn cháu đống (thiên luân chi nhạc).

Kể bị thay thế im lặng rời xa. Phụ nữ 43 tuổi, thanh xuân tươi đẹp không còn. Đàn ông 43 tuổi, có thể lấy vợ mới xinh đẹp, chỉ 28 tuổi. Phụ nữ 43 tuổi, lấy ai giờ?

Mẹ Lỗ gả cho một sĩ quan quân đội về hưu – con trai đã lập gia đình, con gái ở xa nhà – tìm bạn an hưởng tuổi già.

Chuyện này với phụ nữ mà nói đã là một mối tốt lắm rồi.

Càng nghĩ lại càng thấy tuyệt vọng.

Ba người đi rồi, Bánh Bao càng nghĩ càng giận. Cô lẩn lộn một hồi, muốn mua loa chữ bới hai người họ trong Thiên Hạ, nhưng hai người đó lại không chơi game, Thiên Hạ này cũng không phải thiên hạ tầm lợm đó.

Có lẽ không ai có thể hiểu được vì sao mẹ cô nhất định phản đối chuyện cô và hội trưởng đại nhân ở bên nhau. Phụ nữ không có nhiều thời gian, tuổi trẻ qua mau, bề ngoài cũng quan trọng, không còn nó thì còn lại gì?

Bánh Bao gọi điện cho mẹ đang ở Thanh Đảo xa xôi, đầu dây bên kia mẹ cô vẫn dịu dàng hỏi xem có chuyện gì, Bánh Bao bên này nghẹn ngào.

1. Haha, là các chiêu giường chiếu nam-nam
2. Mình tra baike thì thấy bảo là dùng để nói về mối quan hệ giữa hai người đàn ông đồng tính o_O
3. Mình cũng không hiểu từ này là gì nên giữ nguyên, bác Gúc bảo là “rụng tóc”
4. Thuận mao hình như là tóc tai mượt mà, nghịch mao là xù lung tung. và

77. Chương 77: Lo Được Lo Mất

Hôm sau, khi hội trưởng đại nhân dùng cái chìa khóa lén đánh để mở cửa thì Bánh Bao đã về nhà, máy giặt đang quay, cô đang bận rộn trong bếp. Hội trưởng đại nhân bước vào bếp, mấy ngày không gặp anh thấy rất nhớ cô: “Hôm nay nhà có khách hả em? Nhiều đồ ăn ghê”. Anh tham lam bỏ viên thịt bò vào mồm nhồm nhoàm.

Bánh Bao tập trung xào mộc nhĩ, không nói gì. Hội trưởng đại nhân vòng tay ôm eo cô từ phía sau, cô xoay người đẩy anh ra. Hội trưởng đại nhân phát hiện mắt Bánh Bao hơi đỏ, anh rất cáu: “Ai lại bắt nạt Bánh Bao nhà chúng ta?”. Anh lại ôm cô vào lòng: “Nói anh nghe, sao thế?”

Bánh Bao chẳng chịu cười, cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Sở Hán, sau này anh đừng tìm tôi nữa”

Hội trưởng đại nhân nhú mày: “Vì sao?”

Cô chỉ lắc đầu: “Anh đi đi”

Mấy lần này hội trưởng đại nhân rất kiên trì: “Em không nói rõ lý do, anh không đi”. Anh đứng dậy đi tắm, quay người lại nói: “Lý do không đầy đủ anh cũng không đi” (mặt dày level max :v)

Bánh Bao cũng không còn cách nào, rưng rưng nước mắt nhìn anh. Hội trưởng đại nhân nhìn đôi mắt thơ ngây yếu đuối kia thì lòng mềm đi ba phần, lựa lời dỗ dành cô: “Nói anh nghe chuyện gì nào”. Anh nắm tay cô đến sofa, ôm cô vào lòng, giọng nói mê hoặc: “Nói cho sư phụ”

Cô giật mình. Tựa như nhớ lại đất hoang ngày nào, ID nữ thích khách Thù Tiểu Mộc đứng trước NPC nhiệm vụ nhấn tin cho sư phụ mình, vì thế chiến sĩ hoang hỏ cao lớn chạy đến, múa song chùy, tất cả ID xung quanh chấn động.

Căn phòng im ắng, chỉ còn tiếng đồng hồ tích tắc từng tiếng một. Bánh Bao nằm cứng trong ngực anh, một lúc sau cô gục đầu vào lòng anh, bắt đầu khóc. Hội trưởng đại nhân luống cuống. Mọi người hãy hiểu cho, anh là Đại lão gia thô kệch, bình thường uống rượu chén to ăn thịt miếng bự, bạn muốn anh bỏ tiền bỏ sức thì núi đao biển lửa anh cũng qua được, nhưng bảo anh an ủi người khác, dùng lời ngon tiếng ngọt thì anh không biết gì.

Bánh Bao khóc, anh không biết nói gì, chỉ biết đưa khăn tay, sau đó ra sức ôm cô thật chặt, thỉnh thoảng vỗ vỗ một chút >__

Bánh Bao khóc không lâu. Cô không phải người dễ bộc phát cảm xúc nhưng khóc là long trời lở đất. Đến khi khóc xong, cô ngẩng đầu nhìn anh, tự nhiên lại thấy hơi ngại ==

Hội trưởng đại nhân vẫn rất sâu sắc: “Nói, từ đầu đến đuôi”

Vì thế, Bánh Bao kể lại hết chuyện của hai ngày trước, lúc nói mắt cô sưng húp lên, người đó thật đáng giận, làm tổn thương cô nhiều năm như vậy.

Hội trưởng đại nhân thật ra vừa nghe mở đầu là biết đoạn kết, chuyện như vậy trong xã hội bây giờ không phải hiếm. Đôi khi đi chơi, không ít người quen bạn bè dẫn tiểu tam thân mật công khai. Thật ra trừ vợ họ, còn lại những người xung quanh đều biết cả.

Hội trưởng đại nhân nhanh chóng kết thúc câu chuyện: “Cho nên giờ em không tin anh? Em cho rằng anh sẽ giống bố em?”. Anh ôm cô, nhẹ nhàng vòng tay qua sau lưng: “Tiểu Mộc, mẹ em đã có gia đình mới, cuộc sống của bà giờ rất tốt. Mọi chuyện đã qua rồi nghĩa là đã qua. Sở Hán anh đây, có lẽ có nhiều tật xấu nhưng anh không giống ông ấy. Rõ chưa?”

Bánh Bao dựa vào lòng anh, không nói lời nào.

Cuối tuần, hội trưởng đại nhân đi thành phố L. Bánh Bao không có việc gì làm lại lên game. Cô chẳng có lòng dạ đi phụ bản, cứ theo sau sư phụ đi lung tung lấy kinh nghiệm.

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: sư phụ

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: ừ?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: chị và tiểu bị tình cảm không?

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: haha, vẫn còn. Sao thế?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: bố mẹ em ly hôn, bố em và một phụ nữ hơn em 2 tuổi sinh một thằng cu 4 tuổi

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: ồ, thế rồi sao?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: sư phụ, chị nói xem, đàn ông trên thế giới này quá không đáng tin. Trước khi kết hôn, ông ta theo đuổi mẹ em quyết liệt, cuối cùng ông ta vẫn đối xử như thế với mẹ

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: ừ, chị nghe đây

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: sư phụ, chị nói em nghe, vì sao mình phải lập gia đình?

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: cô bé ngốc, vì thế em sợ lập gia đình?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: em...

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: haha, nhận ra là tốt rồi. Em nghĩ xem: ăn cơm thì có thể bị nghẹn mà chết, bị bỏng mà chết, hóc xương cá mà chết, bị ngộ độc mà chết, nhưng vẫn không thể không ăn đúng không? Đôi khi, tình yêu rồi thì hôn nhân, ba cái thứ này cũng chỉ như ăn cơm. Ăn cũng có thể chết, nhưng vẫn có hy vọng sống sót, không ăn thì chắc chắn đối chết. Chúng ta chỉ có thể trước khi ăn thì kiểm tra, đồ hết hạn với độc thì đừng đưa vào mồm.

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: vì thế, tốt nhất em mở to mắt mà chọn người cho tốt, chuyện tương lai, tốt xấu ra sao ai mà biết được

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: nhưng sư phụ, em chọn người...em không biết đúng không

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: ở bên người ta em có hạnh phúc không?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: em thấy rất vui

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: em nghĩ mình có yêu người ta không?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: hẳn là...yêu đi

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: thế là đủ rồi

Trên màn hình, nữ pháp sư xinh đẹp ra chiều Ngâm Xướng, đánh gục Phục Ma của hệ thống

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: cô bé ngốc, cuộc sống cũng giống một trò chơi, chúng ta không phải đi ăn cắp ăn trộm của ai. Em có thể quyết định nhân vật của mình là thần kiêu ngạo hay tiểu bạch, quyết định thông quan hay khí hào, nhưng cốt truyện, nhiệm vụ, đồng đội, bạn bè đều là những nhân tố bất định, chúng ta không thể khống chế được. Cả đời này, tìm một người không phải quá khó, cái chính là phải ra tay đúng lúc, người yêu cũng không phải giao thông công cộng, đi mất rồi còn có chuyến khác đâu.

Tiểu pháp sư cười ngựa trắng đi phía sau, hơi ngẩn ngơ.

Người nào đó thở dài: Lão Thánh à, nhà người đưa gì mới có thể đáp tạ nỗ lực lần này của ca đây

Hội trưởng đại nhân thật ra không đi thành phố L. Anh gọi điện thoại cho Vương Bản: “Tìm 7 8 người, một chiếc xe, chờ anh trước cổng Chi nhánh Ngân Hàng Đại Hạ”

Wang Bản nghĩ không ra chuyện gì: “Úp sọt?”

Hội trưởng đại nhân sờ sờ mũi: “Mang túi vải đem theo”

Buổi chiều, mấy người tụ tập dưới chân tòa nhà Chi nhánh.

Hội trưởng đại nhân đỗ xe trước tòa nhà. Anh đã chuẩn bị rất cẩn thận, bãi đỗ xe phụ ở đây ở tầng hai, đèn rất yếu, ba trong bốn bức tường sau thang máy là xi măng, có nhiều góc chết. Thật ra có người theo dõi cũng không sợ, dù bãi đỗ xe có camera theo dõi thì đèn tối thế này cũng không thấy được gì.

Mấy người trong xe đợi đến 16h, một người đàn ông hơn 50 tuổi ra khỏi thang máy, đến lấy xe. Hội trưởng đại nhân hơi gật đầu ra hiệu, vài người lập tức xông ra, tay cầm túi vải đen, úp cái đầu nửa trọc lóc của

ông ta lại, sau đó vội vàng lôi kéo ông ta đến góc chết, hoàn toàn nghe theo yêu cầu của hội trưởng đại nhân: không cần đụng tay chân, cũng không làm tổn thương gân cốt, không đánh thịt mềm, cứ thẳng mặt mà táng!!!

Vì thế, đoàn người không ra đòn độc, chỉ đánh lão già đến kêu gọi tổ tông tha thiết.

Vương Bản thấy khó hiểu: “Đại ca, thành này có thù oán với anh?”

Hội trưởng đại nhân ngồi trong xe hút thuốc: “Thật ra rất lâu trước kia, lý tưởng của anh đây là làm Zorro (1), lớn lên mới hiểu làm Zorro phải ngồi tù”

Vương Bản bối rối: “Anh đang thay trời hành đạo hả?”

Mọi người thấy đánh đủ rồi liền cùng nhau lên xe, đến khi người đàn ông kia chạy đến chỗ quản lý, chiếc xe đã biến mất, chỉ để lại làn khói. Hội trưởng đại nhân không lo bị lộ vì chiếc xe này được đăng ký dưới tên người khác.

Khi Vương Bản đứng trong phòng quản lý bãi đỗ xe nhìn thấy người đàn ông bị đánh thành đầu heo kia, hẳn không thể không nhắc người xem chó bắt chước...quá bạo lực, quá tà ác...

Hành vi này đúng là hơi trẻ con, nhỏ mọn, có phần nhảm chán.

Lúc hội trưởng đại nhân thanh toán tiền đỗ xe còn cố nhin cười, hút thuốc ra vẻ bình tĩnh. Anh nhớ đến cảnh Sống Dở Chết Dở bị đánh N năm trước, khoe miệng nhếch lên – dù ca chẳng làm được gì thì cũng có thể thay cô ấy dạy dỗ ông một chút.

Vì thế, khi hội trưởng đại nhân quay về, tâm tình rất tốt. Tâm tình Bánh Bao cũng rất tốt. Thật ra, chúng ta hay cười những câu chuyện vớ vẩn hồi còn bé, nhưng khi lớn lên chúng ta lại làm y như thế.

Chúng ta khi còn sống thì lo chết, khi ở bên nhau lại lo lúc tan rã, lúc giờ tay cứu vớt lại nghĩ đến sau này lấy oán trả ơn.

Thật ra đời dài như thế, chục năm ánh sáng vụt qua trong nháy mắt, sống được bây giờ là tốt rồi, nghĩ nhiều thế làm gì?

Hai người ăn cơm xong, hội trưởng đại nhân ngồi sofa xem TV. Hiếm khi Bánh Bao không về phòng, cũng ngồi sofa xem TV. Ngọn lửa le lói trong lòng hội trưởng đại nhân lại bùng lên, anh chuyển kênh pháp luật sang kênh truyền hình mà Bánh Bao thích xem.

Đổi kênh xong, anh mặt dày ôm người kia vào lòng, cúi xuống hôn lên trán cô: “Tìm lúc nào chúng ta đi Thanh Đảo thăm mẹ nhé?”

Bánh Bao cọ cọ trong lòng anh: “Bà chẳng thích nghe anh gọi “mẹ” đâu”

Hội trưởng đại nhân mặt dày siêu cấp không biết ngượng, vẫn cứ gọi “mẹ” như đúng rồi: “Mẹ là mẹ em rồi, anh nhất định phải chiến thắng”

Bánh Bao cười: “Sao mặt anh dày như thế này?”

Hội trưởng đại nhân đặt cô lên đùi: “Sau khi em đi, anh rất hối hận, lúc nào anh cũng ỉ ôi các kiểu, mặt dày lắm rồi”

Bánh Bao cười rồi hôn anh, hai người ôm nhau ngã lên sofa. Hội trưởng đại nhân hơi rục rịch, nhưng anh vẫn như con rùa rụt cổ, không dám tiếp. Đành vậy, anh nuốt nước bọt, dịu dàng nịnh cô: “Được rồi, tuần sau nhé?”

Nửa đêm, hội trưởng đại nhân đi toilet. Khi quay vào, thấy cô đang ngồi ngơ ngác, anh cúi xuống ôm cô: “Sao thế?”

Cô mím môi, mắt đỏ lên: “Em tưởng anh lại đi rồi”

Anh cảm thấy thật đau lòng, cúi xuống hôn cô: “Không đâu, Thù Tiểu Mộc, đời này Sở Hán sẽ không đi nữa”

Cô lại ôm lấy anh, dụi đầu vào cổ anh, ngủ. Hội trưởng đại nhân nhẹ nhàng vỗ lưng cô, thấy yên lòng hơn nhiều: lâu rồi cô không dính anh thế này.

1. Zorro: một nhân vật anh hùng được tạo thành từ ngòi bút của nhà văn Johnston McCulley. Nôm na thì đây là anh hùng cướp của người giàu chia cho người nghèo, thay trời hành đạo.

78. Chương 78: Bánh Bao Thịt Đả Cầu

Ngày tiếp theo, trời trong sáng.

Hội trưởng đại nhân lại dậy, tự mình làm bữa sáng, theo đúng thói quen của Bánh Bao: mỗi người một hộp sữa, bột chiên (chả biết cái gì), hai quả trứng rán. Tài nấu nướng của anh đương nhiên kém Bánh Bao, nhưng Bánh Bao vẫn ăn rất vui vẻ: “Sao tự nhiên lại làm bữa sáng thế này?”

Hội trưởng đại nhân trả lời không vào chủ đề: “Hôm nay đừng đi làm”

Bánh Bao ngạc nhiên: “Sao thế?”

Hội trưởng đại nhân giờ lòi đuôi cáo ra: “Hộ khẩu của em không ở nhà à?”

Bánh Bao ăn sáng, nói hàm hồ: “Mẹ và...bố đều dọn đi rồi, căn nhà này đứng tên em”

“Cơm nước xong anh tìm xem sao”

Bánh Bao đứng dậy đi tìm, lục tung lên mới tìm thấy, hội trưởng đại nhân sau một hồi làm loạn thì mặc đồ, ra về thoải mái: “Hôm nay trời đẹp, em cũng thay đồ đi, chúng ta lấy giấy chứng nhận”

Bánh Bao thay đồ, hội trưởng đại nhân đưa cô hết đông sang tây, tìm ủy ban nhân dân (cư ủy hội), cục dân chính các kiểu, chụp ảnh, điền đơn, mọi thứ theo hướng dẫn rồi công chứng, anh chuẩn bị hết rồi. Rõ ràng là sói xám đại nhân có chuẩn bị mà đến: trên xe có một đồng bánh kẹo cưới, bao thuốc lá, vừa gặp ai là phát, mọi người đều vui vẻ. Các nhân viên công chức lười biếng thường ngày nhanh chóng bắt tay vào hoàn thành hồ sơ. Bánh Bao cứ thế mà mơ màng thành người nhà họ Sở.

Lúc về nhà đã gần 16h. Hội trưởng đại nhân cất tờ giấy đỏ cẩn thận, nắm tay Bánh Bao: “Mai mình đi Thanh Đảo thăm mẹ nhé?”

Bánh Bao cảm thấy có gì đó vấn đề nhưng lại không nghĩ ra được: “Cũng được”

Hội trưởng đại nhân lại đưa cô đi mua quà cáp, hai người đi dạo đến tận 20h mới về nhà. Hội trưởng đại nhân đi tắm, Bánh Bao mở máy vào game, khi gặp sự phụ cô kể chuyện mình hôm nay cho sự phụ. Sự phụ Đông Phong kêu ầm lên:

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: [nhú mào] gì? Em đi đăng ký với anh ta?

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [chột dạ] anh ấy đưa em đi

Sự phụ Đông Phong nhà cô chỉ tiếc rên sất sất không thành thép:

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: [lật bàn] anh đưa em đi thì em đi? Nhấn đâu? Nghi thức cầu hôn đâu? Hôn lễ? Sính lễ? Em không biết đường từ chối à?

Sau đó, Bánh Bao chợt nhớ ra chỗ không hợp lý: à, anh ấy chưa cầu hôn

Vì thế, Bánh Bao chỉ biết ăn nổi giận!!! *bão rồi*

Bánh Bao giông bão phi về phía phòng tắm. Cánh cửa phòng tắm nhà cô là cửa push-pull, cô kéo suýt bị đập vào mặt, bên trong ánh đèn vàng mờ, hội trưởng đại nhân cường tráng đang lau rửa mình, ba điểm lộ liễu, toàn thân phơi bày vô cùng rõ nét. (mình đoán tam điểm thì có ngực, mông và JJ)

Bánh Bao choáng váng. Cẩn thận đếm lại, cô đã nhìn cơ thể của hội trưởng đại nhân hai lần. Có điều đêm đầu tiên mất điện, chỉ thắp cây nến hai mao tiền, hiệu quả sáng kém, cô lại căng thẳng nên không thấy rõ. Lần tiếp chính là khi hội trưởng đại nhân Bá Vương ngạnh thượng cung trước đó không lâu, cô bức xúc, chẳng nhìn rõ. Bây giờ vừa mở ra đã thấy hết rồi.

Bánh Bao siêu cấp choáng váng.

Hội trưởng đại nhân thấy người đứng ngoài hoàn toàn không định đi ra, cũng mở hần cửa ra nhìn. Dù sao hai người tương kính như tân cũng đã lâu, anh thấy mình sắp thành Ninja Rùa đến nơi rồi. Ham muốn trong lòng dâng trào, anh tiến thẳng đến chỗ cô.

Anh kéo cô, đặt tay cô lên ngực mình, từ từ di chuyển xuống. Mặt Bánh Bao đỏ ửng như quả cà chua, cô không dám nhìn mặt anh, hơi tò mò mò mẫm lồng ngực anh. Lồng hội trưởng đại nhân bốc lên ngọn lửa hừng hực cháy. Anh cố nén khao khát vận động piston, ra vẻ không có chuyện gì mà kéo tay cô xuống dưới thấp hơn.

Hơi nước bênh bồng trong căn phòng nhỏ, tầm nhìn không rõ ràng, cô không rút tay ra được, mặt lẩn cổ đều đỏ rực. Khi đầu ngón tay chạm vào vật nở to, Bánh Bao thấy mình sắp bị thiêu cháy, cô định rút tay về nhưng anh không cho.

Hội trưởng đại nhân đang lo không biết nên mở miệng thế nào, bản thân lại cảm thấy mình lo lắng dở hơi, cô là vợ mình cơ mà! Nhưng anh lại thấy đáy lòng có phần thương tiếc, bản thân thơ ngây thế này đã bao lâu rồi không còn?

Mười năm? Mười lăm năm?

Tay Bánh Bao đặt ở nơi nở to, cô cúi đầu đánh giá. Sự thật chứng minh rằng xem AV, GV gì gì đều chỉ là lý thuyết suông, quảng cáo không đáng tin, muốn xem phải xem người thật việc thật. Cô nghịch ngợm vùng vẫy, không cẩn thận làm đau nó, hội trưởng đại nhân cắn răng: Ta nhin!!! *khổ thân haha*

“Sư phụ...” – Cô cúi đầu gọi.

Hội trưởng đại nhân ử rử đáp: “Ơi?”

“Tiểu bị nhà sư phụ Đông Phong nói...”

“Cậu ta nói gì?”

“Anh ấy nói đàn ông tuổi này phải có rượu vào mới cứng được một chút”

—

Hội trưởng đại nhân quyết định phải thịt ngay không tha. Anh bắt đầu âm thầm rờ rẫm đồ trên người Tiểu Mộc, nghiêng răng cười trừ: “Anh cho em thử xem anh không uống rượu thì cứng được đến lúc nào nhé?”

Anh lột áo khoác cô ném ra, thuận tay cầm vôi hoa sen phun nước ấm lên người cô từ đầu đến chân, một lúc sau cả người cô ướt sạch.

Vải vóc mỏng manh dính sát vào người, da thịt ẩm mềm có chút bọt nước li ti, tươi mới như ngọn cỏ non đầu xuân. Ngón trở hội trưởng đại nhân động mạnh, Bánh Bao bị áp sát vào tường phòng tắm, vật nở to bên dưới đã muốn hát vang: “Ta muốn xuất chinh, ta muốn xuất chinh” *ôi buồn cười quá*

Đêm đó, cuối cùng Bánh Bao cũng hiểu như thế nào là “bảy lần một đêm”

Hôm sau phải đi làm, Bánh Bao bị đồng hồ báo thức đánh thức lúc 5h40. Khi tỉnh lại, cô cuộn mình trong chăn, nửa ngày không ra. Hội trưởng đại nhân vòng tay ôm cục chăn to đùng: “Bây giờ em đang làm gì?”

“Thông quan” *mình cũng không biết là gì đâu, đang nghiên nghe cổ phong nên đầu óc không được bình thường như mọi khi, xin lỗi -_-*. Bánh Bao ỉu xiu yếu ớt trả lời, cô thúc hội trưởng đại nhân: “Đưa đi động cho em đi, em gọi điện xin nghỉ thêm một ngày”

Hội trưởng đại nhân nằm im: “Xin nghỉ làm gì, không đi làm nữa”

Bánh Bao buồn ngủ lắm rồi nhưng vẫn lú lú: “Anh nuôi em chắc”

Hội trưởng đại nhân đã dự liệu chuyện này: “Sao anh lại không nuôi em, chẳng qua em không thể ở mãi trong nhà. Anh làm phòng máy, hiện giờ có hơn hai mươi chỗ. Em phụ trách phần tiêu thụ đi, lên mạng chơi game thoải mái. Thời gian đi làm tùy em”

Bánh Bao lẩm nhẩm trong lòng anh: “Em không đi”

Hội trưởng đại nhân không hiểu: “Vì sao?”

Bánh Bao buồn ngủ rũ ra rồi: “Em đói, em mệt, em ngủ đây”

... ==

Trong Thiên Hạ, mỗi sư phụ còn đang chờ đồ đệ yêu đi chinh phạt về báo cáo kết quả. Cô đợi ở Thạch Lâm đến tận 12h trưa, kết quả hôm sau, nghe chuyện xong cô thấy phát khóc luôn. Tin dữ, quả là tin dữ... GM ơi, ta bị gì mà lại phải một cái bánh bao thịt đi đả cầu chứ...

79. Chương 79: Đời Là Chén Cọ (1)

Hôm nay, Bánh Bao ngủ đến 11h30 mới ra khỏi giường. Hội trưởng đại nhân cũng không lơ mơ, lấy nhẫn từ trong túi áo khoác ra y như ảo thuật. Xin hãy tha thứ cho sự kém lãng mạn của anh, anh cũng định cho nhẫn vào trong bánh gateau chocolate cho cô, nhưng anh lại sợ Bánh Bao quá ngốc, nhớ lại nuốt nhẫn kim cương thành vụ tự sát chén cọ thì thôi, thà anh tự đưa cô thẳng thần còn hơn.

Bánh Bao để anh đeo nhẫn cho mình. Cô khác Lưu Ly Tiên, cô chẳng biết gì về châu báu, không nhận ra được độ tinh xảo, phân cấp – nói như lời hội trưởng đại nhân thì là dùng đá thủy tinh cũng lừa cô qua cửa được. Vì vậy cô cũng không tỏ ra ngạc nhiên lắm, cứ để anh đeo.

Ngày tiếp theo, hội trưởng đại nhân đưa cô dâu mới của mình về thăm nhà mẹ vợ ở Thanh Đảo. Mẹ Lỗ nhìn nhẫn trên tay con gái, biết gạo đã nấu thành cơm (2), thập phần lo lắng.

Tuy nhiên đang ở nhà chồng, bà cũng không tiện nói gì.

Buổi tối, mọi người ở nhà ăn cơm. Mẹ Lỗ làm một bàn đầy đồ ăn. Chồng bà bây giờ hơi lớn tuổi, nhưng vì xuất thân quân nhân nên nhìn ông rất cao, tính cách cũng hào sảng. Hội trưởng đại nhân cùng ông uống rượu, trò chuyện rất vui vẻ.

Buổi tối, Bánh Bao ngủ cùng mẹ. Hai mẹ con ôm nhau trò chuyện. Tuy bà không vừa ý hội trưởng đại nhân nhưng dù sao cũng đã đăng ký kết hôn, từ nay về sau chính là người một nhà; nuôi con gái lớn ngần ấy năm, tự nhiên thành con nhà người khác, bà cũng thấy không đành lòng. Vừa nói vừa đứng lên, mắt bà đỏ hoe, Bánh Bao cũng bắt đầu rơi nước mắt. Thế là cả đêm hai mẹ con không ngủ.

Hôm sau rời giường, hội trưởng đại nhân liếc mắt một cái là phát hiện ra cặp mắt cá vàng của cô. Anh lấy đá lạnh đắp cho cô: “Sao lại khóc?”

Bánh Bao vẫn còn thổn thức: “Mẹ nói em lập gia đình rồi thì không còn là con bà nữa. Em sẽ có bố mẹ khác”

Hội trưởng đại nhân vuốt ve mái tóc dài của cô: “Lập gia đình thôi mà, có bị bớt gì đâu, còn thêm vài người quan tâm đến em, vài người cần em quan tâm thêm, đâu có đang sợ như thế. Phải không nào?” *y chang đồ trẻ ranh vại*

Bánh Bao gạt đầu, lau mắt vào áo phông của anh. Hội trưởng đại nhân thấy rục rịch trong người nhưng lại cố nhịn, chỉ cúi xuống hôn lên trán cô. Mẹ Lỗ rửa mặt xong, đi ra thấy hai người: anh cao hơn cô rất nhiều, phải cúi rất thấp mới hôn được, nhìn giống tranh minh họa truyện cổ tích

Đương nhiên chúng ta không bao giờ tìm được bức tranh minh họa nào như thế trong sách truyện cổ tích. Hội trưởng đại nhân 1m89 ôm Bánh Bao 1m6, bối cảnh là phòng bếp 20m2, tủ lạnh, chai lọ âm thầm quan sát. Hình ảnh đó không đẹp, không có hoa tươi rượu ngon, quần áo đẹp hương thơm.

Chỉ có sự ảm áp.

Tình yêu trên thế gian này rồi cũng phai tàn, chỉ có sự ảm áp như rượu nhiều năm, càng ủ càng đậm.

Mẹ Lỗ cuối cùng cũng không làm phiền bọn họ, bà đồng ý chuyện kết hôn này.

Hội trưởng đại nhân ở nhà mẹ Lỗ được ba ngày thì đưa Bánh Bao về nhà mình ở thành phố L. Trên cả đường đi, Bánh Bao rất lo lắng, vào đến nhà anh thì tay nắm chặt tay anh k dám thả. Bố mẹ hội trưởng

đại nhân có vẻ rất bình tĩnh... Mẹ anh kéo anh vào góc, bố Sở tỏ ra lo lắng: “Này...chắc không? Con bé hình như rất trẻ... Sở Hán, con bé trưởng thành chưa đấy?” *ôi vãi chương*

Để Bánh Bao thịt quản lý hội trưởng đại nhân chó sấn, chẳng ai cảm thấy tin được. Vì vậy, mẹ Sở rất lo lắng: “Mẹ thấy Tĩnh An lần trước, à không, gì Phi ấy, nhìn còn có vẻ trưởng thành...”

Hội trưởng đại nhân cười âm lên, cười xong anh rất nhỏ giọng nghiêm túc nói: “Bố, mẹ, đây là con dâu của bố mẹ. Chuyện trước kia...qua hết rồi. Bố mẹ đừng để cô ấy nghe thấy. Đến lúc ấy cô ấy lại nghĩ linh tinh, con đỡ mãi không được”

Mẹ Sở đập anh: “Đừng có đùa, nếu con dâu nhỏ tuổi quá thì con sẽ vất vả. Hơn nữa, về sau sẽ có nhiều biến cố”

Hội trưởng đại nhân ăn miếng thịt viên, cầm cốc nước lên uống: “Mẹ con ơi, bớt lo hộ con đi”

Bố Sở tỏ ra nghiêm trang, đứng lên: “Lần này lo mà tử tế, đừng có nửa vời như lần trước, tôi đánh anh gãy chân”

Hội trưởng đại nhân nhúp miếng thịt viên nữa, ôm đồ uống đi ra ngoài.

Bánh Bao ngồi một mình ngoài phòng khách, bố mẹ chồng cô nấu cơm không để cô nhúng tay. Hội trưởng đại nhân đi vào lấy đồ uống cho cô mãi không ra. Lần đầu tiên gặp bố mẹ chồng, cô thế nào cũng cảm thấy ngại ngùng.

Khi hội trưởng đại nhân ra, cô vội vàng hỏi: “Hai bác...không thích em phải không?”

“Ừ” – hội trưởng đại nhân đưa cô lon sữa dừa – “Đúng rồi” – anh cười hề hề – “Bố mẹ thấy em quá bé”

Bánh Bao căng thẳng: “Biết thế em mặc bộ màu đen kia cho rồi, giờ phải làm sao?”. Cô nhất thời bối rối, đôi mắt trong veo chớp chớp, hội trưởng đại nhân hận mình không thể tiến lên luôn, hóa sỏi...

Anh hối hận vì mình đưa vợ về gặp bố mẹ quá vội vàng. Lần này về, mấy ngày liền đều phải xã giao gặp gỡ, không có cơ hội gần vợ. Bây giờ, nhân lúc bố mẹ đang trong bếp, bóng đèn không sáng (3), anh vội vàng áp đảo Bánh Bao mãnh liệt.

Bánh Bao bị tấn công bất ngờ, không kịp đề phòng, lại sợ bị bố mẹ chồng thấy, liên tục đập lưng anh. Hội trưởng đại nhân hẳn là không thèm để ý mấy đòn yếu xù kia, anh ghé tai cô, cười xấu xa, dụ dỗ: “Đến phòng anh một lúc đi?”

Bánh Bao đã biết phẩm chất của người này không đáng tin, lại thêm vật bên dưới dựng lên đầy âm mưu kia, Bánh Bao gốc đến đâu cũng phải hiểu ý đồ của anh, vì vậy cô tuyệt không mắc mưu: “Thôi. Lại nghĩ bậy rồi”

Hội trưởng đại nhân đau lòng quá đi...Bánh Bao này, lúc cần thông minh thì không thông minh, lúc không cần tự nhiên lại thông minh thế zz

Bánh Bao ở nhà hội trưởng đại nhân vài ngày, bố mẹ chồng đối xử với cô rất tốt, nhưng bố mẹ chồng nào cũng có khoảng cách với con dâu, khoảng cách này tạo nên sự khách sáo, khách sáo đến nỗi cười đơ cả mặt. Bánh Bao buộc mình phải trò chuyện với họ, cô cảm thấy dần rồi sẽ quen thôi.

Vì thế cô không ra ngoài với hội trưởng đại nhân, chỉ ở nhà với bố mẹ chồng mình.

Chiều hôm đó, bố mẹ Sở ra ngoài đi chợ. Bọn họ đều là cán bộ về hưu, ở nhà nhàn rỗi không có gì làm, hàng ngày đi chợ mua đồ nấu cơm, sau đó kết bạn đi dạo công viên, câu cá các kiểu. Lần này, trời mưa, họ cảm thấy đưa Tiểu Mộc theo thì cô sẽ bị ướt bẩn, tốt nhất để cô ở nhà tự chơi. Cô và hội trưởng đại nhân ở nhà chơi game, tự mình giải trí.

Đợi đến khi hai người đi chợ về, Bánh Bao không ở nhà. Hai người cũng biết con mình xuất quỷ nhập thần, chỉ nghĩ là con trai đưa con dâu đi chơi, không để ý. Kết quả 20h hội trưởng đại nhân về nhà, hai bên nhìn nhau trợn mắt...con dâu mới nhà họ mất tích rồi!!!

Hội trưởng đại nhân gọi điện ngay cho cô, nhạc chuông OST One Piece của cô vang lên từ bàn trà. Hội trưởng đại nhân vò đầu bứt tai (4)... cô lại không mang điện thoại theo chứ. Anh ra hỏi bảo vệ khu nhà, họ

nói cô đi ra cùng một cô gái mặc đồ hồng, tóc dài. Anh nhờ miêu tả kỹ cô gái kia, hỏi xong thì mặt mày xanh mét.

Bố mẹ anh thấy vẻ mặt con trai nhìn nhìn nhau, không nói lời nào.

Hội trưởng đại nhân rút điện thoại ra bấm một dãy số, có người nghe máy, giọng anh nghe quyền uy đáng sợ: “Hà Phỉ, Tiểu Mộc đâu?”

Không biết đối phương nói gì mà anh có vẻ rất giận dữ, giọng điệu nguy hiểm y hệt lưu manh: “Tốt nhất cô nên cầu nguyện cô ấy không có việc gì, nếu cô ấy làm sao tôi giết cả nhà cô”

Bảo vệ xung quanh đều rùng mình.

Hội trưởng đại nhân lệnh cho rất nhiều người đi tìm. Hầu hết mọi người ở Võ Sò Xám thành phố L đều đi. Pháp luật quy định mất tích 24h mới có thể báo án, nhưng anh dựa vào quen biết cũng dễ làm việc, cũng báo án, nhờ công an thông báo đến các cửa hàng, thu hút sự chú ý.

Cả bang được một đêm mò kim đáy bể đến sứt đầu mẻ trán.

Trên thực tế, hội trưởng đại nhân cũng đã hiểu nhầm Hà Phỉ. Cũng chỉ là chơi game, không phải xã hội đen, cô ta không có lá gan làm gì Bánh Bao. Cô ta chỉ đưa vài cảnh giường chiếu trước kia của hội trưởng đại nhân cho Bánh Bao xem mà thôi – đương nhiên mấy hình ảnh này cũng chẳng thua kém ảnh khiêu dâm là mấy.

Xem xong, cô ta đi, vì thế nói Bánh Bao mất tích liên quan đến cô ta quả là oan quá.

Mà...Bánh Bao gốc nhà chúng ta mất tích vì...đi lạc.

Lúc Hà Phỉ kéo cô đi ra ngoài thì sợ bị hội trưởng đại nhân bắt gặp, vì thế kéo đi quá nhanh, cô lại không mang tiền, không mang di động. Khi đến đây, hội trưởng đại nhân lái xe đưa thẳng vào garage của tiểu khu, sau đó lên thang máy đi thẳng đến cửa nhà, cô chỉ biết đây là thành phố L, ngay cả tên khu nhà ở của anh cô cũng không biết, nhìn mốc nhìn đường cô càng mù tịt.

Vì vậy, sau Bánh Bao bị Hà Phỉ cò quay lôi kéo đến 1 quán McDonalds, xem ảnh xong xuôi, ngay cả tiền gọi điện thoại công cộng còn chả có chứ đừng nói có cách quay về.

Người bây giờ đều rất cẩn thận, ai dám cho cô mượn di động giữa đường mà gọi cơ chứ?

Ai cũng sợ bị lừa.

Bánh Bao ngay cả cơ hội để hỏi đường cũng không có...nhà chồng cô ở đâu cơ chứ?

1. nghĩa đen là “cốc và những thứ dùng để chứa đựng”. Nhưng hiện nay người Trung Quốc có xu hướng dùng từ này trên mạng và trong nhiều trường hợp khác với ý nghĩa “bi kịch” vì phát âm của [Bēi jù] giống [Bēijù]

2. [mǐ yǐ chéng chuī], nghĩa là chuyện đã xong không thể hủy bỏ. Theo mình thấy thì giống câu Gạo đã nấu thành cơm của mình. Mình tra thử xem nó có nghĩa đen gì hay ho không nhưng đều nghĩa như thế. Ở tiếng Latin câu này là *Fait accompli* đó

80. Chương 80: Bánh Bao Lạc Đường

Bánh Bao lang thang trên đường đến tận 21h30, cuối cùng đầu cũng lóe lên được tia sáng. Cô hỏi người qua đường xem đường đi Võ Sò Xám ở đây thế nào. Sau khi được chỉ đường, qua tầm 40 phút, qua vài con phố, cuối cùng cô cũng tìm được quán net Võ Sò Xám. Bên trong lúc này lại chỉ có một người trông quán đang bận tối mắt tối mũi, Bánh Bao áp úng một hồi cũng mạnh dạn hỏi: “Xin chào, xin cho hỏi...tôi có thể dùng nhờ điện thoại không?”

Cô nghĩ hỏi thế chắc không được, định hỏi xem người ta có biết Sở Hán không nhưng may người ta thấy cô là em gái xinh xắn, cũng không làm khó: “Dùng đi dùng đi, nhưng đừng lâu quá nhé”

Bánh Bao nhắc điện thoại, gọi cho hội trưởng đại nhân. Khi ấy hội trưởng đại nhân đã lái xe qua biết bao nhiêu con phố. Tiếng di động vang lên, anh thuận tay cầm nghe, chợt nghe tiếng Bánh Bao bên lên: “Sư phụ...”

Hội trưởng đại nhân tim như vọt lên cổ họng này giờ cuối cùng cũng có thể về chỗ cũ. Anh liếc nhìn điện thoại là biết cô đang ở đâu, sau đó cố gắng làm cho giọng mình có vẻ bình tĩnh: “Đưa điện thoại cho trông quán, anh nói chuyện với cậu ta. Ngoan, ở nguyên đó chờ anh nhé. Đừng sợ, ok?”

Bánh Bao “ừ” một tiếng, định gọi người trông quán lại không biết gọi thế này, đành nói: “à, đại ca trông quán à, anh nghe điện thoại này”

Trông quán vội vàng lấy đồ uống với thuốc lá: “Ai thế? Anh đang bận, em cứ nói lại với anh xem người ta nói gì đi”

Bánh Bao thuật lại y nguyên cho hội trưởng đại nhân, hội trưởng đại nhân đã nóng ruột cả đêm, giờ bốc hỏa: “Nói là Sở Hán gọi cậu ta nghe”

ĐẠI BOSS XUẤT HIỆN!

“Bộp” – trông quán bỏ ngay hộp mỳ xuống, chạy ra nghe điện thoại: “Lão đại”

Cách xa, Bánh Bao cũng không nghe rõ hội trưởng đại nhân nói gì, nhưng trông quán đã biết nên cư xử thế nào. Cậu ta lập tức đưa Bánh Bao vào trong, mở máy cho cô: “Chị dâu à, chị cứ ở đây đã nhé, lão đại nói anh ấy đang đến rồi, sẽ nhanh thôi. À đúng rồi, em lấy đồ dùng và nước ấm chị rửa mặt nhé. Chị hay ăn gì, em mang cho chị?”

Bánh Bao thành ra lại ngượng, cứ nói không cần không cần nhưng không chịu nổi nhiệt tình của cậu ta, cầm khăn lau mặt.

Hội trưởng đại nhân sẽ không đến ngay, cô ngồi phòng riêng cũng nhàm chán, quyết định vào game chơi. Hội trưởng đại nhân đương nhiên không online, nữ pháp sư của cô đi dạo trong thành Cửu Lê. Cô kể lại chuyện gặp mặt chiều nay cho sư phụ, sư phụ Đông Phong của cô cười sằng sặc:

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: [cười to] Tiểu Mộc này, đầu heo thế!!! Em không biết đường gọi 110 à? Điện thoại công cộng gọi 110 miễn phí, chính phủ nhân dân đâu có tồn tại chỉ để thu thuế, biết chưa???

Bánh Bao ngượng chín người

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [chột dạ] em không nghĩ tới...

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: ah ahahahahaha, cũng tốt, làm cho lão Thánh sốt ruột, haha

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [chột dạ] sư phụ Đông Phong, chị...đã gặp anh ấy rồi à? [ngậm miệng] em lại quên nhắc chuyện sinh lễ với anh ấy rồi

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: ừ gặp rồi, quan hệ cũng không tồi. Quên đi, đấu đối kháng em không phải đối thủ của anh ta, em cứ tiếp tục dùng nhu khắc cương đi

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: sư phụ Đông Phong, chị có đến đám cưới em không?

[Đội trưởng] Diêu Tá Đông Phong: đến, chắc chắn đến. Lần trước chị cưới lão Thánh cũng đến, lần này chị mà không đến làm sao được yên

[Đội ngũ] Thù Tiểu Mộc: [hôn môi]

Hội trưởng đại nhân đi vội cũng tới rồi, Bánh Bao rúc ngay vào lòng anh, lúc sau mới mở miệng: “Sư phụ, em...ngượng quá đi”

Hội trưởng đại nhân sốt ruột hơn nửa buổi tối, giờ tức giận tiêu tan hết, anh thấy buồn cười nhưng lại muốn giữ vài phần mặt mũi cho Bánh Bao nhà mình nên nhanh nhẩu nói tiếp: “Không có gì mà ngượng, do sư phụ không tốt, không nói địa chỉ trước cho em. Mấy ngày rồi không mang em đi chơi”

Bánh Bao đỏ mặt: “Bố mẹ chê cười em”

Hội trưởng đại nhân vẫn ôm chặt người trong lòng, lần này sợ bóng sợ gió làm anh toàn thân toát mồ hôi lạnh: “Không đâu, em chưa đến đây bao giờ, không biết đường là bình thường. Có điều lần sau đừng có đi theo người không quen, nhớ bị bán thật thì sao giờ”. Nói đến đây, anh đột nhiên dừng lại, nghĩ ra chắc chắn Hà Phi đem mấy ảnh dâm tà ngày trước của mình cho cô xem. Nhưng mà...cô...không hề tức giận thì phải?

Hội trưởng đại nhân nhìn ngó xem xét thái độ của cô, ngầm tính xem giải thích chuyện này thế nào. Việc này thật sự oan uổng quá, đây chỉ là di chứng lịch sử để lại, anh không muốn tình cảm hai người lại bị ảnh hưởng vì thế.

Bánh Bao mãi chẳng hỏi gì, cô đứng lên cũng có vẻ không để ý. Anh chẳng biết nên giải thích từ đâu giờ.

“Tiểu Mộc, buổi tối không quay về nhé?” – Anh hôn vành tai cô, giọng điệu gian tà – “Chúng ta thuê phòng khách sạn đi?”

Bánh Bao ngượng ngùng ẩn vai anh, cúi đầu xem như chấp nhận.

Hội trưởng đại nhân rất mừng, mấy ngày không ngửi mùi thịt, thêm ăn lắm rồi.

Hai người đi thuê phòng khách sạn thật. Hội trưởng đại nhân gọi bữa tối, còn thêm cả rượu. Cô đã đi lang thang mấy tiếng liền, chắc chắn cũng sợ hết hồn rồi. Anh thật muốn an ủi vỗ về cô. Hơn nữa, vụ ảnh chụp của Hà Phi, anh không muốn nhắc tới nhưng cũng lo lắng không biết cô có để trong lòng không.

Bài học đầm máu này cho chúng ta biết: H thế nào cũng đừng chụp ảnh lưu lại, hình giường chiếu cũng có thể hại chết người đó nha! *anh này hư hỏng quá == mình chết cũng không tin người thế này lại biết quay đầu thấy bờ ==*

> _

Hai người ăn tối xong, hội trưởng đại nhân dụ mãi Bánh Bao mới uống chút rượu. Hai người tắm rửa sạch sẽ xong thì trèo lên giường xem TV. Hội trưởng đại nhân gọi điện thoại cho bố mẹ, sau đó nhìn Bánh Bao ngon lành thơm tho, quyết định rằng đây cũng không phải vấn đề sống chết gì nên thả lỏng thần may ra được khoan hồng: “Tiểu Mộc, hôm nay...Hà Phi tìm em làm gì?”

Bánh Bao cứ như con mèo bị lạnh, co lại trong lòng anh: “Chị ta cho em xem mấy ảnh chụp, nói là anh...cưỡng hiếp chị ta. Nói anh là thằng khốn kiếp, không nên tin anh”

Hội trưởng đại nhân nghe giọng thì thấy không giống tức giận, vì thế ra vẻ không biết: “Ảnh gì?”

Bánh Bao cứ như con chó bắt được đĩa bay, hết sức tự mãn: “Là ảnh anh với chị ta trên giường. Ảnh đó...chắc chắn là giả đúng không? Nào có đứa con gái nào lúc bị hiếp còn tự chụp ảnh, lại còn chọn được góc đẹp! Vì thế em cũng chỉ biết là ảnh chụp là ảnh ghép thôi”. Cô vui vẻ ngẩng đầu hôn hội trưởng đại nhân chụt một cái: “Ảnh chụp bị PTS trên mạng đây, thấy em thông minh chưa?” *anh này coi như may...*

“...” – hội trưởng đại nhân im lặng một lúc, sau đó gật đầu ra vẻ rất nghiêm túc – “không ngờ Bánh Bao nhà mình thông minh vậy đây” *vãi cả thông minh, anh khen con cún anh nuôi à*

Bánh Bao ngốc nghếch đời này cũng không bao giờ ngờ rằng trên đời này có vài người không giống bình thường, lúc HIGH thích chụp ảnh lưu làm kỷ niệm. N năm trước, hội trưởng đại nhân nhà chúng ta cũng là kiểu theo đuổi kích thích mới mẻ khác biệt đó.

Hội trưởng đại nhân cũng chẳng muốn cho biết, chỉ muốn phải sạch. Chuyện này giờ chả tốt lành gì, cứ phải đi phải đi cho hết đi. Anh cúi đầu hôn cô, ôm cô như ôm khối đá quý hiếm có trên trần gian.

81. Chương 81: Năm Tháng Trôi Qua, Đây Không Phải Là Giác Mộng (sở Hữu Hoa Tàn Hoa Khai, Không Phải Mộng Không Phải Mộng)

Đám cưới của hai người diễn ra ở thành phố L, vì bạn bè của hội trưởng đại nhân rất nhiều nên hôn lễ rất long trọng. Con Vịt và Chân Phạm là phù rể, chạy tới chạy lui vì bạn; phù dâu của Bánh Bao là Kham Dương Lôi Lôi, bố mẹ Bánh Bao cũng đến, trên mặt bố Bánh Bao vẫn còn vết bầm chưa tan hết.

Hội trưởng đại nhân tỏ ra kinh ngạc: “Ồ, bố vợ ới, sao mặt bố lại thế này?” *thằng con rể đều haha*

Bố Bánh Bao ảo não: “Đừng nói nữa, không đừng lại bị một đám lưu manh đánh. Thôi đừng để ý, hôm nay là ngày vui của các con, không nhắc nữa. Nhóc con, con phải đối xử tốt với con gái bố đây”. Ông kéo hội trưởng đại nhân sang một bên, vợ hiện tại của ông đưa hội trưởng đại nhân một bao lì xì.

Bên trong bao là chiếc chìa khóa. Hội trưởng đại nhân ngẩng đầu lên nhìn ông, ông có vẻ xấu hổ: “Con gái kết hôn, bố cũng không thể đến tay không. Cát đi, đừng để nó biết nhé”

Thật ra, đàn ông cũng là một loài kỳ quặc. Ông ta đối với vợ mình thì lạnh lùng thờ ơ, nhưng đối với con gái mình cũng lại có tình cảm máu mủ.

Bánh Bao vẫn không gần gũi ông quá, nói chung vẫn còn trách bố mình. Hội trưởng đại nhân đột nhiên lại cảm thấy thông cảm *cảm chìa khóa nhà mới có khác*, ngoài mặt thì giống như có niềm vui mới, nhưng trên thực tế, ông cũng phải xa cách vợ con mình. Kết cục như vậy, có đáng giá không?

Bánh Bao nhận được rất nhiều quà cưới, những người này phần lớn đều là bạn “thân” của hội trưởng đại nhân, chỉ có một cặp quà là cô để ý: “Sư phụ Đông Phong, đây là cái gì?”

Mỗ sư phụ cũng rất nghiêm túc: “À, cái này ầy à, tự động hoàn toàn đây, ở ở, ở nước ngoài rất phổ biến. À à, thú vui phòng the, cát đi, đừng cho ai thấy nhé...”

“À, đây...là cái đó...”

“Ừ đúng”

“Ôi, không khác cái em thấy trong phim tí nào, chị mua ở đâu thế...”

“Hô hô, tối thì bọn em dùng đi”

“Nhưng...nhưng...”

“Tiểu Mộc, em trốn ở đây với cái đồ dở hơi này làm gì? Qua đây, anh giới thiệu bạn bè anh cho em... Địch, đây là cái gì?” – hội trưởng đại nhân giật đồ trong tay Bánh Bao, có thể thấy rõ lông mày anh dựng ngược lên – “Đồ sống dở chết dở kia, làm cái méo gì đây, địch địch địch”

“Sư phụ...” – Bánh Bao định cướp lại đồ trong tay anh nhưng hội trưởng đại nhân cao quá, cô không với được.

“Về sau đừng có theo Sống Dở Chết Dở này học bậy bạ nghe chưa?” – Hội trưởng đại nhân lôi cô dâu ra chỗ khác, tay kia cất món đồ vào túi – “À, thật ra tối cũng có thể thử xem sao...”

Bánh Bao bị anh lôi đi, Đông Phương đứng sau vội vàng hét lên: “Bánh Bao, em nhớ cho kỹ, cái đó dùng để đối phó với anh ta đấy...”

Mỗ tiểu bị đứng sau rót cốc nước cho mỗ chỉ: “Làm sao giờ?”

Mỗ chỉ nghiêm túc mà ưu sầu: “Tui đột nhiên có linh cảm xấu...” *mình cũng chưa rõ mối quan hệ của hai anh chị này nên cứ để là tui-người nhé. Ai biết cmt cho mình để mình sửa. Tks*

Hội trưởng đại nhân có nhiều hồ bằng cầu hữu, tiệc cưới rất náo nhiệt.

Con Vịt, Vương Bán và Kham Dương Lôi Lôi giúp chắn rượu, nhưng uống được một nửa thì Lôi Lôi MM cảm thấy không ổn...chỉ sợ Con Vịt không trụ được. Quả nhiên Con Vịt bỏ mình giữa chừng, Vương Bán và Lôi Lôi MM đau khổ chống đỡ. Hội trưởng đại nhân vẫn cảm thấy có vấn đề đâu đó: “Sống dở chết dở, sao hôm nay có ngoan ngoãn thế?”

Tô Như Thị ngồi đằng hoàng, tay cầm cốc nước lọc: “Ca hôm nay bỏ qua cho tiểu súc của người, lúc nháo động phòng ca sẽ xử lý”

Hội trưởng đại nhân cảm thấy lo lắng không yên.

Con Vịt trúng gió giữa hành lang, thăm khách sạn rất dày, cô ta đã đến rất gần rồi mà cậu không phát hiện ra. Lúc bốn mắt nhìn nhau, Tô Như Thị cười: “Không uống được nhiều thì cũng đừng thể hiện”

Tựa như thời gian quay ngược lại, nhớ đến lúc gặp nhau trong khách sạn ở thành phố G, cậu thấy hơi hoảng hốt. Cô ta đưa cốc trà nóng. Anh cố gắng cười nhẹ: “Anh tưởng nước đá cơ đấy”

Vừa nói xong, Tô Như Thị cũng cười: “Sao thế được, tốt xấu gì cũng từng là huynh đệ”

Đúng vậy, từng là huynh đệ. Khai hồng, cường P, ân ái triền miên, mười ngón tay đan vào nhau dịu dàng, cuối cùng cũng tan thành mây khói.

“Con Vịt, chúng ta vẫn là huynh đệ chứ?”

“Đương nhiên rồi” – cậu cười đáp

Nếu không thể đến bên nhau thì ít nhất cũng không phải thù hận.

Cậu cúi người uống cốc trà, nước ấm 45 độ C ngấm vào họng, tan chảy những uất nghẹn còn trong quá khứ. Nhiều năm về sau, một tách trà ấm, ngồi cười nói kể lại ân oán cũ.

Cô ta quay về sảnh chính, cậu nhìn theo bóng người dần khuất.

Rất nhiều chuyện chính là vậy, nếu không kết thúc thế này, có lẽ cả đời, chúng ta cũng không biết chúng ta sai ở đâu.

Kham Dương Lôi Lôi cũng không hài lòng, cô vội vã kéo Con Vịt: “Được đấy, mọi người uống đến văng vắt, sao phù rể lại nhàn nhàn uống trà nơi này? Bố anh là Lý Cương chắc? Quay về với tôi mau”

Con Vịt bị cô lôi kéo về sảnh, bất đắc dĩ nói: “Được rồi được rồi, mai tôi phải đi nhận Lý Cương làm bố mới được. Cứ thế đi...”

Đến buổi tối, hội trưởng đại nhân được ném mùi đau khổ...

Đêm nay nháo động phòng, đám hồ bằng cầu hữu nghị cả đời chỉ có một lần, không nhân cơ hội này giết thì lúc nào mới giết. Trời tháng 10, mọi người bắt anh đội mũ cao, mặt áo mỏng quần cộc, miệng ngậm điều xì gà, mọi người cầm gậy chặn cừu đuổi anh qua khắp mấy con phố thành phố L, bao nhiêu người qua đường nhìn ngó. Khi đi qua đồng rác, không biết ai vứt bỏ cái áo khoác bông rách nát, mọi người kích động bắt anh mặc vào. Mặt hội trưởng đại nhân toàn kem đánh răng với xi đánh giày, tuy vậy cũng không che được bi phần: “Đm, chúng mày cứ nhớ đấy, Vương Bản, Con Vịt, đến lúc chúng mày cưới tao chính chúng mày cũng chưa muộn”

Vương Bản nghe xong, dù sao cũng đắc tội rồi, khi đi ngang qua chợ, không biết hán ta sao thấy được đồng phân trâu: “Mau mau mau, chú rể ngồi xuống đây”

Mọi người vừa nghe thì phấn khích, khiêng hội trưởng đại nhân đặt ụp xuống đồng phân. Hội trưởng đại nhân đau khổ ngồi trên bãi phân trâu: “Trời ơi, ai giải thích cho tôi vì sao xã hội chủ nghĩa hôm nay vẫn có phân trâu trên đường cái vậy”

Chú rể đội mũ cao dạo phố đến tận 21h30, cuối cùng đám bạn chết tiệt kia cũng nghĩ được rằng “một khắc đêm xuân giá ngàn vàng”, vung tay thả hội trưởng đại nhân. Hội trưởng đại nhân hì hục kỳ cọ trong phòng tắm đủ kiểu, cuối cùng cũng hết sạch mùi thối.

Khi anh ra, Bánh Bao chưa ngủ. Cô đang ngồi trên giường trải ga đỏ, đọc “Động phòng bảo điển” *cầm nang xxx đêm tân hôn a* do sư phụ đưa. Hội trưởng đại nhân quần khăn tắm trên người, tay giặt lấy: “Mấy thứ này trẻ con không được xem”

Bánh Bao đỏ mặt cười, đứng lên chỉ người đang quần khăn: “Em...cứ thế mà gả cho anh à?”

Hội trưởng đại nhân hôn đôi má đỏ hây hây của cô: “Ừ đấy. Vui không?”

“Vui” – Bánh Bao dụi dụi vào lồng ngực trần của anh – “Lấy em anh vui không?”

Anh xoa đôi má mềm mịn của cô: “Vui. Chuyện vui nhất trên đời cũng thế này mà thôi”

“Em...sau này em gọi anh thế nào?”

“Thế nào cũng được, em cứ gọi anh Sở Hán, Hán ca, Sở Hán ca đều như nhau”

“A, anh làm gì đấy?”

“Động phòng hoa chúc chứ sao”

“Nhưng...nhưng đây là cái gì?”

“Đây không phải sự phụ em đưa à?”

“A...nhưng sự phụ Đông Phong nói cho anh dùng khi...”

“Sao đâu, giờ anh dùng còn gì?”

“A, dùng...thôi”

...

Hôm sau, sự phụ Đông Phong nàng biết món quà kia đã bị bóc tem, cô ta cũng không có vẻ gì tiếc hận rên sắt không thành thép, chỉ lắc đầu than thở: “Đúng là chịu em. Dù đưa em cả xe đưa chuột, cuối cùng cũng chỉ dùng được với một đóa hoa cúc...”

82. Chương 82: Phiên Ngoại Cuối Truyện + Lời Tác Giả

Phiên ngoại nhỏ: Chủ nghĩa đàn ông vĩ đại của hội trưởng đại nhân

Sau đám cưới của Bánh Bao, bố mẹ cô và bố mẹ chồng vẫn lo lắng, đối với nhân phẩm của hội trưởng đại nhân, ai cũng nghi ngờ.

Cuối cùng đến một ngày, mẹ Sở qua thăm con dâu xong thì an tâm. Bà vẫn cho rằng quân tử tránh xa việc nhà, không ngờ con trai bà đang quần tạp dề xanh hình hoạt hình, ở trong phòng giặt giặt nội y cho Bánh Bao, cả quần lót và tất đều giặt.

Mẹ Sở nắm tay con dâu, cười hớn hở: “Con, chỉ cho mẹ, chỉ huy thế nào? Thằng này ở nhà đến giày mình còn không tự lau”

Bánh Bao đỏ mặt, cướp lấy quần lót hội trưởng đại nhân đang tự giặt, hội trưởng đại nhân đuổi theo cô: “Mẹ ơi, Bánh Bao đang ồm mà, đây cũng chỉ là mấy món quần áo thôi. Mẹ xem mẹ nói kia.” Anh tiếp tục giặt đồ: “Đi rót nước cho mẹ đi”

Phiên ngoại nhỏ: Công việc của Bánh Bao

Thời gian ấy, Bánh Bao ở tầng trên của Võ Sò Xám thành phố L, hội trưởng đại nhân mở studio mới, cô tiếp xúc nhiều với game đủ loại: Thế giới Ma Thú (World of Warcraft), Vĩnh hằng Chi tháp (Aion), Mộng ảo Tây du (Fantasy Westward Journey)... Chủ yếu cô phụ trách việc tiêu thụ trang bị, đổi tiền trong game và nhân dân tệ.

Bánh Bao rất có năng khiếu trong lĩnh vực này. Những người chơi game đều khâm phục cô vô cùng, vì thế ngoài việc bán trang bị bên ngoài, nick nhỏ của cô cũng nhận bán vài món hàng đặc biệt hộ người chơi, thu phí thủ tục hoặc ăn chênh lệch. *đúng nghề rồi*

Từ đó, doanh thu khả quan hơn hẳn.

Hội trưởng đại nhân mua nhà cho cô ở, cô cũng không biết chồng mình có bao nhiêu tiền. Chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cô, cô có thú vui của riêng cô, tiền không tự cầm nhưng lúc muốn gì đều có người dùng tiền mua cho, so sánh tỉ mỉ ra thì cũng không rõ ai hạnh phúc hơn ai.

Cô vẫn kinh doanh bằng tiền riêng của mình. Ban đầu là cô học Tô Như Thị, dùng tiền của mình mua vàng, chờ vàng tăng giá, sau đó lại thích thú, theo cô ta chơi cổ phiếu, ký quỹ các kiểu. Từng chút một rồi cũng có tí của để dành.

Phiên ngoại nhỏ: Cuộc sống hạnh phúc của hội trưởng đại nhân

Mọi chuyện sau kết hôn đều thuận lợi, có tí chuyện ấy là hội trưởng đại nhân muốn vào phía sau *địch* nhưng vì lần đầu tiên anh hăng quá, tạo thành bóng ma cho Bánh Bao, đối với thú vui này, đến giờ Bánh Bao vẫn bài xích.

Hội trưởng đại nhân dụ dỗ bao nhiêu lần mà không ra tay được.

Một ngày nọ, thế lực chiến.

Hội trưởng đại nhân vẫn chỉ huy đàn sói tấn công Cổ Đàn tế Thiên thần Thạch. Từ 19h đến 20h, Bánh Bao gọi anh ăn cơm mấy lần, anh vẫn cứ bảo đợi chút. Vì thế Bánh Bao ra ngồi lòng anh. Hội trưởng đại nhân ôm vợ mình, thao tác điều khiển chiến sĩ hoang hỏa đánh tan tác liên minh Trác Việt.

Bánh Bao cảm thấy mình bị lừa đi, nhàm chán hết sức, thò tay sờ sờ tiểu đệ đệ nhà hội trưởng đại nhân. Hội trưởng đại nhân bị kích động nơi ấy, cố gắng nhẫn nhịn, tiếp tục xung phong giết địch, bình tĩnh chỉ huy mọi người đến tuyến phòng ngự thứ hai tập hợp trên YY, bố trí lại binh lực.

Bánh Bao thấy thế: được lắm, giờ còn lơ được!

Đồ mặc nhà của hội trưởng đại nhân rộng thùng thình, quần là quần đùi mặc đi ngủ. Biết không, quần ngủ là quần cạp chun đó? Nhờ thế mà móng vuốt của cô có thể xâm nhập dễ dàng, cầm quả dưa chuột dày dặn kinh nghiệm chiến đấu đó.

Hội trưởng đại nhân cắn răng nhịn: “Tây Môn, mày dẫn đoàn 11 phá Trác Tuyết ở Thạch Lâm Bàn, phá chút thôi, chết thì quay về Cổ Đàn tế...”

Bánh Bao thấy người nào đó còn giãy giụa trong vô vọng, cô thản nhiên đưa tay xuống hai chân hội trưởng đại nhân. Trong khu hoang hỏa, hội trưởng đại nhân giết một kiếm khách trong khoảnh khắc. Hội trưởng đại nhân ấn đầu Bánh Bao xuống, ý đồ rất rõ ràng.

Vì thế, Bánh Bao nghe lời, cúi xuống hôn vật nở to của ai đó. Hội trưởng đại nhân dùng sai kỹ năng, bị một mũi tên lông chim bắn trúng. Máu giảm hơn nữa, anh quên hộ thân, lại bị vài nick vây đánh, Thiên Hạ nhanh chóng phát tin:

[Hệ thống] Nguyên lão [Tri Ân Báo Đáp] của Liên minh Trác Việt một tên bắn hạ Chủ Thế lực Hồng Mông Thiên Hạ [Thánh Kỵ Sĩ], gọn gàng và sạch sẽ

Hội trưởng đại nhân nằm đơ tại chỗ, mọi người trên YY tức giận chửi bậy nhưng sự chú ý của anh đã bị di dời. Bánh Bao vẫn đang cố gắng, hội trưởng đại nhân cũng không giả bộ đứng đắn được nữa, bỏ tai nghe bàn phím, kéo cô đứng lên, ấn vào mép bàn máy tính.

Bánh Bao đột nhiên bị anh ghim, hơi giật mình, giọng anh cương chiêu: “Sao ngày càng không nghe lời thế này? Hử?” – Bánh Bao chồm mép bàn cũng tủi thân: “Anh không để ý đến em, chỉ biết chơi thôi”

Hội trưởng đại nhân cúi xuống hôn: “Anh nào dám không để ý đến em”

Hôn một hồi, hai người bốc lửa, hội trưởng đại nhân lột Bánh Bao ra, bắt đầu quá trình tạo người vĩ đại ngay trên bàn máy tính. Bánh Bao khe khẽ rên rỉ, anh vẫn vòng tay sau lưng cô, lo lắng hỏi: “Đau không?”

Cô đỏ mặt, lắc đầu. Hội trưởng đại nhân yên tâm tiến hành xâm lược.

“Chúng mình...thử phía sau được không?” – anh dụ dỗ, Bánh Bao do dự. Hội trưởng đại nhân cảm thấy thật hấp dẫn!!!

“Anh sẽ nhẹ nhàng mà, đau thì thôi, nhé?”

Bánh Bao gật đầu, hội trưởng đại nhân mừng rỡ, úp Bánh Bao xuống tiếp tục tạo người.

Mãi đến hơn 20h, hội trưởng đại nhân kết thúc công việc, thu dọn chiến trường, anh nhìn lên trò chơi thì choáng váng: Cổ Đàn tế mất rồi, bị Hôn Người của liên minh Trác Việt chiếm!!! Hội trưởng đại nhân giận dữ, lên YY thì choáng váng. Kênh YY của anh toàn quản lý, ngôn hình luận đặt là dài.

Nói cách khác...trận đông cung này...mọi người trong thế lực đều nghe thấy rồi...

Mọi người trong Hồng Mông Thiên Hạ nghe được một nửa máu mũi đã giàn giụa, nhịn không được phải tự xử, Hôn Người thuận lợi chiếm cứ, chẳng tổn mạng nào.

Sống Dở Chết Dở phản ứng mạnh nhất. Cô kêu tiểu bị nhà mình: “Lục Tiểu Đông, mau lại đây, an ủi người ta một chút! Huhu, người ta ghen tỵ, ghen tỵ quá đi...”

Tiểu bị của cô ôm lấy cô: “Sao lại ghen tỵ với cô ta? Người có ta rồi. Lão Thánh già rồi, hai năm nữa là xịt thôi. Xem nhé, ta so với anh ta thì trẻ hơn khỏe hơn, chắc chắn dài hơn, không tin thử xem...”

“Phấn, ta giết người xong rồi để hấn bạo cúc hoa nhà người!!!”

“...Sao chẳng đáng yêu gì vậy...”

Tổng kết (Lời tác giả)

Mỗi lần đi dã chiến, thể lực chiến, phụ bản, nhiệm vụ, tôi thường xuyên gặp được nhiều tiểu bạch cũng như đại thần. Đại thần bình thường không thích tổ đội tiểu bạch, cảm thấy tiểu bạch làm chậm tốc độ của đội. Hình như phần lớn tiểu bạch cũng không thích đi cùng đại thần, cảm thấy đại thần máy móc, không tình thú.

Tiểu bạch và đại thần, ai mới là người thắng trò chơi?

Đại thần vì một phụ kiện trang phục mà làm nhiệm vụ đến choáng váng, tiểu bạch cười ngửa hệ thống tặng, nhàn nhả chạy từng góc đất hoang. Đối với đại thần, thế giới này cũng chỉ được tạo nên từ dãy số 0 và 1 vô hồn, nhưng với tiểu bạch, đây là một thế giới; quanh tiểu bạch, đây là cảnh đẹp nhất.

Có người nói làm tiểu bạch thật dễ, thật ra không phải, làm đại thần dễ hơn tiểu bạch nhiều. Cái đại thần cần là cố gắng, cái tiểu bạch cần là phúc khí.

Tiểu thuyết này dù dài hơn dự kiến nhưng câu chuyện sẽ mãi mãi tiếp tục. Năm 2011 đã đến, chúc các cô gái đọc truyện đều tìm được một tấm chồng như ý, một người chồng sẵn sàng đeo gông vì họ. Từ hôm nay trở đi, có đại thần cố gắng, mà cũng có cả tiểu bạch có phúc khí.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xin lỗi vì đoạn này không liên quan lắm. Tôi viết cùng chính văn là vì muốn mọi người đọc ở Tấn Giang hay ở đâu cũng thấy. Hồ mới của Quân tôi không phải đề tài vông du, chuyện vông du chắc phải đợi thời gian nữa thu thập thêm rồi mới viết.

Đề tài thay đổi, có nhiều khả năng tôi sẽ không được thấy những độc giả chỉ đọc vông du dài dài. Tôi muốn ôm mọi người, hôn mọi người, cảm ơn mọi người đã làm bạn với tôi suốt quãng đường này.

Tạm biệt mọi người, tạm biệt

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tha-day-dai-cau-dai-than>